

Hắc Phong Thành Chiến Ký

Contents

Hắc Phong Thành Chiến Ký	2
1. Chương 1: Vụ Án Thứ Nhất: Bình Chung Thái Nha · Bình Xuyên Hà Chi Chiến - Thành Hắc Phong	2
2. Chương 2: Núi Bình Chung	7
3. Chương 3: Quạ Màu Xuất Hiện	11
4. Chương 4: Vùng Giao Tranh	17
5. Chương 5: Biển Ở Bình Chung	21
6. Chương 6: Tiền Chiến	27
7. Chương 7: Hỏa Phượng Chiến Cửu Long	32
8. Chương 8: Không Thể Vượt Qua	38
9. Chương 9: Quỷ Và Phật	43
10. Chương 10: Kỳ Cảnh	48
11. Chương 11: Năng Giả Đa Lao	54
12. Chương 12: Bốn Ký Hiệu	61
13. Chương 13: Thân Vô Thái Phượng	69
14. Chương 14: Âm Mưu Tiềm Ẩn	75
15. Chương 15: Thần Giao Cách Cấm	84
16. Chương 16: Độc Hỏa	92
17. Chương 17: Thời Cơ Chiến Đấu	102
18. Chương 18: Ngoài Núi	111
19. Chương 19: Hỏa Kích	119
20. Chương 20: Cao Thủ	127
21. Chương 21: Thành Và Quốc Gia	135
22. Chương 22: Sương Mù	143
23. Chương 23: Người Tình Dư Tí	151
24. Chương 24: Người Giữ Đám	161
25. Chương 25: Ba Tấm Bản Đồ	168
26. Chương 26: Kế Trong Kế	175
27. Chương 27: Chiến Dịch Trên Nước	184
28. Chương 28: Ngoài Ý Muốn	193
29. Chương 29: Sự Kiện Ngẫu Nhiên	201
30. Chương 30: Mộng	210
31. Chương 31: Hai Lời Nguyên Rửa	219
32. Chương 32: Chó Ngáp Phải Ruồi	227
33. Chương 33: Tà Tháp	238
34. Chương 34: Ước Định Huyết Yêu	248
35. Chương 35: Đêm Khó Ngủ	256
36. Chương 36: Giải Trừ Nguyên Rửa	266
37. Chương 37: Hung Khí	274
38. Chương 38: Ẩn Tình	282
39. Chương 39: Thừa Nước Đục Thả Cầu	291

40. Chương 40: Chuyện Ngoài Ý Muốn	300
41. Chương 41: Chân Tướng Tòa Yêu Lâu	308
42. Chương 42: Bắt Yêu	315
43. Chương 43: Tri Chu Kế	323
44. Chương 44: Ác Nhân Thông Thường	329
45. Chương 45: Trở Tay Không Kịp	339
46. Chương 46: Sóng Yên Biển Lặng	348
47. Chương 47: Giàu Nứt Đổ Đổ Vách	359
48. Chương 48: Gấu Trúc Gây Họa	367
49. Chương 49: Một Rổ Phiền Phức	373
50. Chương 50: Người Tóc Bạc	381
51. Chương 51: Tội Ác Hung Tàn	389
52. Chương 52: Bảo Vật	398
53. Chương 53: Tim	405
54. Chương 54: Hà Khứ, Hà Tòng	419
55. Chương 55: Gân Trong Gang Tắc	428
56. Chương 56: Điên Và Không Điên	435
57. Chương 57: Tắm Hơi	442
58. Chương 58: Phiên Ngoại – Kẹt Đường Trong Truyền Thuyết	449
59. Chương 59: Một Đường Sinh Tử	464
60. Chương 60: Tú Vân Dao	473
61. Chương 61: Cực Hạn	482
62. Chương 62: Chuyện Ngoài Ý Muốn	491
63. Chương 63: Lòng Bàn Tay Mu Bàn Tay Là Thịt	501
64. Chương 64: Ám Sát	510
65. Chương 65: Hắc Cầu	515
66. Chương 66: Thanh Long Đắm	522
67. Chương 67: Bạch Diễm Thiêu Thành	531
68. Chương 68: Thánh Tử Chi Tâm	538
69. Chương 69: Như Thế Nào Mới Là Vua	548
70. Chương 70: Đạo Làm Vua	557
71. Chương 71: Đường Về	566
72. Chương 72: Thành Hỏa Luyện	572
73. Chương 73: Long Giáp	580

Hắc Phong Thành Chiến Ký

Giới thiệu

Edit + Beta: Fin · Nhược Lam · Ka · Tử Sa · Zizi (Từ đầu đến chương 86), Ruby (chương 87 đến 221), yashall (chương 222 đến hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-phong-thanh-chien-ky>

1. Chương 1: Vụ Án Thứ Nhất: Bình Chung Thải Nha · Bình Xuyên Hà Chi Chiến - Thành Hắc Phong

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Núi Hắc Phong nằm ở phía Nam của Thành Hắc Phong, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, sườn núi cây cối tốt tươi, chân núi có suối nhỏ đan xen, quả là một ngọn núi bốn mùa luân chuyển.

Con đường quan đạo kéo dài từ biên giới Trung Nguyên cho tới Hắc Phong Thành do xe ngựa thường xuyên qua lại, cho nên vô cùng rộng rãi, mặt đất cũng vì vậy mà bằng phẳng.

Bốn phía của quan đạo đều có núi bao phủ, chỉ cần vòng qua núi Hắc Phong là có thể trực tiếp đi thẳng tới cửa thành phía Nam của Hắc Phong Thành.

Dưới chân núi có quân doanh của Triệu gia quân, một phần của đại quân Trung Lộc đóng ở đây, quân trưởng kéo dài tới trăm dặm, tính từ cửa Nam của thành Hắc Phong cho đến núi Hắc Phong, tổng số quân lính lên tới mười hai vạn người.

Phía Bắc Hắc Phong Thành giáp với núi Hắc Phong, phía Nam giáp Đại Tổng, phía Tây Bắc lại giáp với một tòa thành hết sức phồn hoa – Tây Châu Phủ.

Trên sườn núi phía Nam có rất nhiều chùa và miếu, có cả những ngôi chùa gần nghìn năm tuổi, hương khói rất vượng.

Một ngày sáng sớm, tại một ngôi miếu gọi là ‘Lưu Vân Tự’ tọa lạc ở lưng chừng sườn núi phía Tây Nam của thành Hắc Phong, có hai vị tiểu hòa thượng mang theo cây chổi rơm, ngấp một cái rồi quét lá rụng trước cửa.

Hai người vừa quét vừa trò chuyện, mấy ngày hôm trước quan tiên phong của Triệu gia quân là ‘Hỏa Kỳ Lân’ Âu Dương Thiếu Chinh mang theo kỵ binh trở về quân doanh, phỏng chừng nguyên soái Triệu Phổ cũng sắp dẫn binh mã quay về.

Trong lúc trò chuyện, phía bên kia rừng truyền đến tiếng “xào xạc” khác thường, không giống tiếng gió thổi, cứ như đang có vật gì đó đang di chuyển vậy.

“Ai nha!” Tiểu hòa thượng nhỏ tuổi chạy đến trốn phía sau lưng của tiểu hòa thượng lớn hơn, “Sư huynh, không phải là dã thú xuống núi đấy chứ?”

Vị tiểu hòa thượng lớn hơn có chút bất đắc dĩ nhìn sư đệ của hắn, “Núi Hắc Phong làm gì có dã thú, nhưng mà hươu sao thì có rất nhiều đấy. Chúng không cắn người, ngược lại còn rất thú vị, đệ có mang theo bánh không? Nếu chúng chạy đến, chúng ta cho bọn nó ăn đi.”

Tiểu hòa thượng kia vừa mới nói xong chữ “đi”, trong rừng cây liền “viu” một tiếng, một con Hắc Hổ cực lớn chui ra, bay qua đỉnh đầu của hai tiểu hòa thượng rồi nhảy vào khu rừng bên dưới núi.

Hai tiểu hòa thượng vẫn duy trì tư thế há hốc miệng ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Sư huynh, đó là hươu sao à?”

Mãi một lúc lâu, tiểu hòa thượng túm lấy vị sư huynh đang trợn mắt há mồm, hỏi, “Nó có ăn bánh không?”

Lúc này, trong rừng lại truyền đến một loạt tiếng động xôn xao, hai tiểu hòa thượng sợ tới mức ôm nhau thành một cục.

“Viu viu” hai cái, trong rừng cây lại xuất hiện vài bóng người, chẳng qua hiện tại không phải hắc hổ mà là vài người thợ săn mang theo cung tên.

“Tiểu hòa thượng!” Dẫn đầu là một thiếu niên cường tráng hỏi hai người, “Có thấy một con hắc hổ không?”

“Cái này...” Hai vị tiểu hòa thượng cùng nhau gật đầu.

“Chạy hướng nào?” Sau lưng thiếu niên là năm vị đại hán, tất cả đều giương cung lắp tên sẵn sàng.

Tiểu hòa thượng trộm nhìn cái nõ cùng với mũi tên sáng loáng và móc câu, theo bản năng liền nuốt nước miếng, có chút không đành lòng.

“Tên hòa thượng ngu xuẩn!” Thiếu niên kia hình như biết rõ hai người này do dự cái gì, bèn nói, “Mãnh hổ sẽ tấn công người thường!”

Tiểu hòa thượng lớn tuổi hơn lúc này đã khôi phục tinh thần, nói, “Núi Hắc Phong chỗ chúng ta chưa từng có mãnh thú, hơn nữa, hình như thí chủ không phải là thợ săn Trung Nguyên?”

Tiểu hòa thượng còn lại núp sau lưng sư huynh mình mà quan sát mấy người trước mắt một chút – Những thợ săn này ăn mặc hoàn toàn bất đồng với những thợ săn Trung Nguyên mà họ thường gặp, màu tóc và gương mặt cũng không giống, hẳn là ngoại tộc. Bên hông của bọn họ, cánh tay và cả bắp chân đều quấn dây lưng màu đen, bên trên đeo một chuỗi kim loại vòng tròn màu nâu, hình dạng có chỗ quái dị.

Hai tiểu hòa thượng nhìn nhau một cái, có chút khó hiểu, “Sao lại đến đây săn thú?”

“Đừng nhiều lời, con hổ kia chạy đâu rồi?” Thiếu niên vừa rống lên một tiếng liền nghe dưới chân núi trong rừng truyền đến tiếng hổ gầm.

“Ồ đó!” Sáu người lóe một cái, động tác nhanh chóng chạy xuống núi.

Hai tiểu hòa thượng chạy đến bìa rừng thì thấy mấy người đó nhảy lên vài cái, chạy như bay vào trong rừng... thoảng cái đã biến mất.

Hai người nhìn nhau, nhanh chóng chạy vào miếu tìm sư phụ.

Tiểu hòa thượng từ ngoài cửa chạy vào trong miếu, men theo đường đá nằm giữa hai hàng cây bách xanh tươi mà chạy vào một khoảng sân yên tĩnh.

Trong viện, một lão hòa thượng và người trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá nhỏ trước bàn đá để ăn sáng.

Lão hòa thượng ước chừng khoảng tám, chín mươi tuổi, bộ râu tuyết trắng, mặc một chiếc áo tăng màu xám, một tay bưng chén cháo, một tay cầm đôi đũa nói với người trẻ tuổi kia, “Phong tướng quân, tĩnh tâm nha, tĩnh tâm nha!”

Nhìn qua người ở đối diện lão hòa thượng, quả thật có chút buồn cười.

Chỉ thấy người trẻ tuổi kia thân hình cao lớn ngăm đen, đang ngồi xếp bằng. Người này tuy vóc dáng cường tráng nhưng tuổi còn rất nhỏ, chỉ khoảng hai mươi, làn da ngăm đen cùng mái tóc đen ngắn, giống hệt một con nhím. Hắn mặc một chiếc áo choàng màu vàng, cổ tay đeo bao da màu nâu đậm, nhìn qua đã biết là một quân nhân. Bắp tay của người này to gần bằng gương mặt của lão hòa thượng ngồi đối diện, vậy mà lúc này lại phải ngồi khoanh chân trên một ghế đá nhỏ xíu, trên tay bưng một cái bát còn nhỏ hơn cả bàn tay, nhìn thôi đã thấy sợ.

Hai tiểu hòa thượng nhìn thấy hắn đều che miệng nhin cười.

Vị này là ai đây?

Hắn gọi là Phong Khiếu Thiên, một trong mười phó tướng nhỏ tuổi nhất của Triệu gia quân, thuộc đội quân Trung Lộc của Hạ Nhất Hàng. Phong Khiếu Thiên cực kỳ dũng mãnh thiện chiến, là người hùng hổ, khi không đánh giặc thì luôn gây họa, tuổi cũng còn nhỏ, mới mười chín thôi.

Mà mỗi khi hắn gây họa là Hạ Nhất Hàng lại ném hắn cho lão hòa thượng ở đây để “tĩnh tâm” tu hành.

Phương trượng của Lưu Vân Tự là một vị đại sư rất tốt, tên là Thành Trung, năm nay tám mươi tám tuổi, là khắc tinh của Phong Khiếu Thiên. Phong Khiếu Thiên hoàn toàn không có khả năng chống lại vị đại sư này, đánh không được, mắng cũng chẳng xong. Hơn nữa, mỗi lần Hạ Nhất Hàng ném hắn đến đây để “khuyến trách”, đều phải thông qua bức thư của phương trượng đại sư nói hắn đã “biết sai” mới cho hắn trở về quân doanh.

Cho nên, để có thể nhanh chóng trở lại quân doanh ăn thịt, Phong Khiếu Thiên đành phải chịu sự “dày vò” của vị thần tăng này. Chẳng hạn như ngày hôm nay đại sư muốn cùng hắn dậy sớm “ngồi thiền”, là để hấp thu linh khí của trời đất.

Phong Khiếu Thiên ngồi tới nỗi toàn móng đau nhức, liền thấy hai vị tiểu hòa thượng chạy vào.

“Khụ khụ.” Phương trượng liếc hai tiểu đồ đệ một cái, hỏi, “Hư Minh, Hư Tịnh, có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?”

Hai tiểu hòa thượng bèn thuật lại tình hình gặp phải ban nãy cho hòa thượng nghe.

Thời điểm nghe thấy có hắc hổ, Phong Khiếu Thiên hoàn toàn không tin, núi Hắc Phong từ khi nào lại có hổ, vừa nghe đến ngoại tộc tới nơi này sẵn thú, hắc vợi và kêu lên, “Ồ? Là kẻ nào? Để ta đi xem!”

Nói xong thì lóe một cái đã biến mất rồi.

Hai tiểu hòa thượng cùng nhau nhìn phương hướng.

Thành Trung đại sư sờ sờ chòm râu trên cằm, hỏi, “Trên cánh tay bọn họ có đeo thắt lưng và vòng sắt không?”

Hư Minh cùng Hư Tịnh đồng thời gật đầu, “Có ạ, một cái vòng sắt màu nâu.”

Đại sư cau mày, “Đó là người của núi Bình Chung, sao lại tới Trung Nguyên sẵn thú chứ?”

...

Lúc này, ở dưới chân núi.

Sáu gã thợ săn điên cuồng lao xuống núi, cuối cùng cũng nhìn thấy một con hắc hổ đang uống nước bên cạnh khe núi.

Thiếu niên kia giương cung ngắm... dây cung vừa mới kéo đã thấy con hắc hổ kia ngẩng đầu lên, ngậm lấy một con cá lớn nhảy ra từ trong đầm nước.

Mũi tên của thiếu niên vừa vọt “vụt” một cái nhằm về phía cổ của hắc hổ mà phóng đi.

Hắc hổ đón được cá lớn, miệng ngậm con cá quay mặt lại nhìn về phía đám thợ săn đang nấp sau rừng cây.

Nhóm thợ săn nhìn nhau một cái, lúc này bọn họ đều cảm thấy nghi hoặc – Sao con cá kia lại bay từ đầm nước lên được? Lại còn bay thẳng về phía miệng của con hổ kia nữa?

Sáu người bắt đầu đuổi theo con hắc hổ này từ giữa sườn núi, mũi tên nào cũng bắn vào khoảng không. Hơn nữa, con mãnh hổ to lớn này có màu sắc đen tuyền, hai mắt thì tỏa ra kim sắc, cực kỳ uy mãnh mà hoa mỹ, liếc mắt nhìn qua liền biết không phải vật thường, càng không dễ đối phó cho nên bọn họ muốn trước tiên bao vây lấy nó, mai phục lần nữa.

Sáu người cực kỳ cẩn thận di chuyển sang hai bên, hắc hổ lại cúi đầu ăn cá. Vừa mới ăn xong một con, lại thấy có một con cá khác đột nhiên bay lên, nó lại ngửa đầu lên đón.

Đám thợ săn hai mặt nhìn nhau – Tình huống gì đây? Bọn họ cũng vô thức nhìn về phía khe núi... trên vách đá xa xa có vài thác nước nhỏ chảy xuống tạo thành một cái đầm nước bên dưới, nước lại chảy xuống hai bên sườn núi tạo thành những dòng suối, mặt nước yên bình, không có dị trạng.

Thiếu niên kia thu lại mũi tên và nỏ, lòi ra một thanh chủy thủ.

Một thợ săn lớn tuổi muốn ngăn hãm lại, “Chờ một chút...”

Thế nhưng thiếu niên đã nhảy ra khỏi rừng cây, lao thẳng về phía mãnh hổ.

Hắc hổ đang cúi đầu ăn cá, thấy từ trong rừng có bóng người phóng tới, nó bèn ngậm cá vọt sang một bên, cùng gã thiếu niên kia đối đầu.

Thiếu niên khom người, chủy thủ từ tay trái chuyển sang tay phải, rồi lại từ tay phải chuyển sang tay trái, chậm rãi tiến gần về phía hắc hổ.

Hắc hổ vậy mà lại ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn thiếu niên ở đối diện, đuôi còn ve vẩy mấy cái.

Thiếu niên khó hiểu, hành động của con hổ này... sao lại hơi giống mèo nhỉ?

Lúc này, năm thợ săn còn lại cũng chia nhau ra, vọt đến bốn phía, giương cung nhắm bắn...

Thiếu niên cũng nhào tới, hắc hổ tránh được một đòn của thiếu niên, nhảy ra giữa không trung. Năm thợ săn chờ đợi thời cơ đến, giương cung lên đồng loạt bắn... năm mũi tên từ nhiều hướng khác nhau bắn về phía hắc hổ, nhìn qua tưởng như sắp trúng đến nơi rồi...

Nhưng đúng lúc này, từ trong rừng cây lại vọt ra một thân ảnh đỏ rực.

Sáu người kia ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trước mắt mình có một người áo đỏ rơi xuống, trên tay cầm năm mũi tên.

Hắc hổ kia cũng rơi xuống bên cạnh người áo đỏ. Nó ngẩng cái đầu lên, dùng đầu to cọ cọ hông của người áo đỏ, động tác này y hệt một con mèo, khiến cho đám thợ săn nghĩ rằng nó nhất định sẽ mở miệng kêu một tiếng “meo meo”.

“Người là ai?”

Thiếu niên vừa hỏi vừa quan sát người áo đỏ trước mắt mình.

Người này còn rất trẻ, chỉ khoảng chừng hai mươi, dáng người thon gầy cao ngất, da trắng tuấn tú, đôi mắt to tròn, khí chất ôn nhuận, vô cùng thuận mắt. Y mặc một thân áo đỏ, mái tóc đen dài, trên ống tay áo có họa tiết lợn sừng màu xanh, thắt lưng đeo đai ngọc, trong tay cầm một thanh cổ kiếm màu đen, dù không đội mũ quan nhưng sáu người này nhận ra được, trang phục y mặc trên người chính là quan bào.

“Người là quan viên của Đại Tống sao?” Thiếu niên hỏi.

Người áo đỏ vẫn chưa trả lời, lúc này lại nghe từ trong rừng vọng ra giọng nói mềm mại của trẻ con, “Miêu Miêu, tìm được Tiểu Ngũ chưa?”

Mọi người nghe tiếng mà quay sang. Chỉ thấy từ trong rừng có một đứa nhỏ chạy ra.

Đứa nhỏ này thoát nhìn chỉ khoảng sáu, bảy tuổi, thân hình mũm mĩm, mặc một bộ bạch y, khoác một chiếc áo choàng tai thỏ màu xám, trong tay còn xách theo một chiếc giỏ nhỏ đựng đầy thảo dược.

Sáu người thợ săn đều tròn mắt mà nhìn đứa bé này, đồng dạng cảm thán – Đứa nhỏ này trông thật đáng yêu! Phi thường đáng yêu!

Đứa bé vừa chạy ra khỏi cánh rừng, hắc hổ lập tức chạy tới.

Đứa nhỏ vươn bàn tay mũm mĩm của mình nhéo lấy cái tai tròn của hắc hổ, “Người hư quá! Đã bảo không được chạy loạn rồi mà!”

Hắc hổ lại cọ cọ đầu lớn vào tay đứa bé, bộ dáng vô cùng thân thiết.

Sáu thợ săn nhìn nhau – Con hổ này không hề tấn công người, chẳng lẽ được nuôi trong nhà?

Đứa bé kia xoa đầu con hổ, quay đầu gọi với vào trong rừng, “Bạch Bạch, bên này, bên này!”

Đám thợ săn kinh ngạc xoay mặt nhìn vào trong rừng, thầm hỏi thế nào vẫn còn có người? Đi mà không gây ra tiếng động nào sao?

Đứa bé kia vừa gọi xong, từ trong rừng có một người áo trắng đi ra.

Đám thợ săn lại tròn mắt mà nhìn người áo trắng kia... Chỉ thấy hần một thân tuyết trắng, tóc đen dài, dáng vóc tương tự người áo đỏ, dung mạo tuấn mỹ dị thường, đẹp đến nỗi mang theo chút tà khí.

Thiếu niên quay đầu lại nhìn năm vị trưởng bối, hình như muốn hỏi – Người Trung Nguyên ai cũng đẹp thế à?

Năm người lớn tuổi hơn kia lại khẽ liếc mắt nhìn thanh đao màu bạc dài hơn năm thước trong tay người áo trắng, sau đó quay qua nhìn thanh cổ kiếm màu đen trong tay người áo đỏ kia, hình như có điều gì suy nghĩ...

Hai lớn một nhỏ này là ai đây? Chính là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Tiểu Tứ Tử đi theo Triệu Phổ chạy đến Hắc Phong Thành, còn con hắc hổ kia, dĩ nhiên là Tiểu Ngũ do Triển Chiêu nuôi.

Lại nói đến việc sau khi đại quân đến Tây Châu Phủ, Triệu Phổ cùng tri phủ của phủ Tây Châu đang khách khí vài câu thì Tiểu Tứ Tử lại nói muốn đến núi Hắc Phong hái chút thảo dược, thế là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liền mang theo bé và Tiểu Ngũ đi trước.

Sau khi vào núi, Tiểu Tứ Tử ngồi xổm hái thảo dược, Tiểu Ngũ nhìn thấy một con thỏ chạy qua bên đuổi theo... Đuổi được vài bước lại thấy một con hươu sao cho nên lại đuổi theo, nháy mắt cái đã biến mất tiêu. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sợ nó làm người trên núi kinh hoảng, cho nên mới đi tìm...

2. Chương 2: Núi Bình Chung

Edit: Ka

Beta: Fin

Triển Chiêu khoát tay, đem năm mũi tên ném trả lại cho thiếu niên kia.

Thiếu niên kia mở miệng hỏi, “Con hắc hổ này là của người?”

Triển Chiêu gật đầu.

Tiểu Tứ Tử nhìn thấy trong tay của những người này có cung và tiễn, lại đều rất hung ác, liền tiến gần về phía Tiểu Ngũ, dáng vẻ muốn che chắn cho Tiểu Ngũ.

Nhóm thợ săn thu hồi cung và nỏ, một người lớn tuổi đi tới vỗ vỗ vai người thiếu niên kia, nói, “Thiếu chủ, chúng ta đổi chỗ khác đi?”

Thiếu niên lại liếc một cái con hắc hổ kia, hỏi Triển Chiêu, “Bao nhiêu tiền thì người bán?”

Triển Chiêu còn chưa mở miệng, Tiểu Tứ Tử đã vội vàng bảo vệ Tiểu Ngũ, “Không bán Tiểu Ngũ.”

Thiếu niên nói, “Các người cứ nói giá, bao nhiêu ta cũng đều có thể trả được!”

Tiểu Ngũ ngồi ở phía sau Tiểu Tứ Tử, ngoẹo đầu nhìn hắc hổ.

Triển Chiêu đánh giá thiếu niên kia một chút, phát hiện hắn không phải là người Trung Nguyên, y không nhận ra là bộ tộc nào, cảm thấy có chút kỳ quái — Biên ải nhiều núi, kỳ trân dị thú cũng không ít, tại sao lại tới núi Hắc Phong này đi săn?

Triển Chiêu lắc lắc đầu, “Bao nhiêu tiền ta cũng không bán.”

Thiếu niên tựa hồ còn không cam lòng thì phía sau có hai vị trưởng bối tới ngăn cản hắn, “Thiếu chủ...”

“Người muốn ta bán nó để làm gì chứ?” Triển Chiêu có chút ngạc nhiên, liền hỏi.

“Để tế trời.” Thiếu niên trả lời.

Năm người phía sau hình như rất sốt ruột, ngăn không cho thiếu niên kia nói tiếp nữa.

Triển Chiêu hơi nhíu mày — Tế trời? Gia đình bình thường sẽ tế trời sao? Thiếu niên này thoát nhìn thân phận cao hơn so với mấy vị trưởng bối kia, nhưng người này hình như không rành thế sự, tương đối đơn thuần.

Tiểu Tứ Tử vừa nghe thấy muốn bắt Tiểu Ngũ để tế trời thì sợ hãi, vội vàng kéo Tiểu Ngũ chạy đến phía sau Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng nhìn những người kia, chú ý tới phần cánh tay của họ, thấy phía trên bao da ở cổ tay đều có một loạt thiết hoàn bằng kim màu nâu, nhíu mày, “Các người là từ núi Bình Chung tới?”

“Núi Bình Chung...” Triển Chiêu lại một lần nữa đánh giá nhóm người kia.

Năm người thợ săn cảm thấy không nên ở lại nơi này lâu, nghĩ nên mang theo vị thiếu niên kia rời đi... Nhưng thiếu niên kia tiếp tục chỉ vào Tiểu Ngũ, nói, “Nó là thứ mấu chốt để cứu cha ta!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái — Cái gì?

Đúng lúc này, trên núi truyền tới tiếng vang “Rạt rạt”, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một khối “cầu” màu đen lặn xuống dưới.

“Rầm” một tiếng... Một người tứ chi ngã chổng vó nằm trên mặt đất, làm mặt đất bị lún thành một cái hố thật là to.

Tiểu Tứ Tử từ phía sau Bạch Ngọc Đường ló ra, nhìn cái người đang nằm trên mặt đất kia.

Người vừa lặn từ trên núi xuống trước mặt mọi người này, chính là Phong Khiếu Thiên.

Khi hấn xuống núi thì bị cây mây bám vào, rồi một đường lặn xuống phía dưới, may mắn hấn da dày thịt béo nên chút việc này cũng không làm sao, đổi sang người khác chắc là đã ngã chết rồi.

Phong Khiếu Thiên đứng lên phủi lá cây và bụi trên người, nhìn bốn phía, phát hiện có rất nhiều người, còn có một con hắc hổ, tất cả đều không quen.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tuy rằng đi qua Hắc Phong Thành, nhưng mấy lần trước đều là đi làm việc, mà quân doanh của Triệu Phổ lại cực kì lớn, có vài viên phó tướng đảm nhiệm chức trách riêng biệt, bởi vậy mà bọn Triển Chiêu đều chưa từng gặp qua, cho nên hai bên cũng không có nhận ra nhau.

Phong Khiếu Thiên liếc mấy người... ngoại tộc kia một cái, hỏi, “Núi Bình Chung kia không phải được xưng là thiên hạ kỳ trân sao? Các người sao lại tới núi Hắc Phong của chúng ta săn bắn... Lại nói, núi Hắc Phong này làm gì có lão hổ hả?!” Nói xong, Phong Khiếu Thiên lại quay đầu nhìn lại Tiểu Ngũ, “Ồ! Hình dáng này...”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quan sát cái tên thanh niên khó đỡ(1) trước mắt này.

(1) Hổ bẹp: Tùy ngữ cảnh, hoặc là ám chỉ ngu ngốc, hoặc ám chỉ nặng nề không nổi.

Đang giằng co, phía rừng cây lại “Rầm” một tiếng, một thiếu niên mặc đồ đen chạy ra, “Cận nhi! Triển đại ca, Bạch đại ca.”

Người tới chính là vị thanh mai trúc mã của Tiểu Tứ Tử, đồ đệ của Triệu Phổ, thiếu chủ của Lang Vương bảo, Tiêu Lương.

Tiêu Lương đi ra liền ngoắc về phía bọn Triển Chiêu, “Đi thôi mọi người, tiên sinh gọi mọi người cùng vào thành đó.”

Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, đi theo Tiêu Lương Tử tiến vào rừng cây... Tiểu Ngũ cũng đi theo sau.

Nhóm thợ săn cùng Phong Khiếu Thiên đều nhìn Bạch Ngọc Đường đang ở lại phía sau.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chưa vội rời đi, quay người lại nhìn đầm nước phía sau lưng bọn họ, nhẹ nhàng nói một tiếng, “Đi thôi.”

Phong Khiếu Thiên cùng vài người thợ săn khác cũng không hiểu được mà quay đầu lại, “Còn có người khác sao?”

Trong nháy mắt khi bọn họ quay đầu lại, chỉ nghe thấy “Ào” một tiếng vang thật lớn, một thân ảnh màu trắng thật lớn từ đầm nước bay ra...

Mọi người theo bản năng mà ngẩng mặt lên, chỉ thấy một con bạch long cực lớn nhảy ra khỏi mặt nước, mở hai cánh xông thẳng lên trời... Cái đuôi xinh đẹp còn vương bọt nước trong suốt.

Sáu người thợ săn há to miệng, nhìn bạch long đang giương cánh bay cao trên không trung, mắt cảm thấy choáng váng... Kỳ thật đây cũng chẳng phải là rồng gì, mà là trân thú Bạch Ngọc Đường nuôi dưỡng, Hải Long Tích.

Chờ bảy người phục hồi lại tinh thần, Bạch Ngọc Đường cũng đã đi rồi, rồng cũng không thấy.

“Mẹ nó!” Phong Khiếu Thiên giậm chân một cái rồi đuổi theo, “Con mẹ nó, còn mang theo cả rồng tới nữa à?”

Sáu người thợ săn kia cũng nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người chạy lên sườn núi, vừa chạy đến một con dốc cạnh đường thì nghe thấy tiếng pháo nổ ầm ầm.

Phong Khiếu Thiên sững sốt, hướng về phía Bắc nhìn... Chỉ thấy cửa nam của Hắc Phong Thành tinh kỳ bay phấp phới, soái kỳ Cửu Long đón gió tung bay, dưới cờ, toàn bộ ba cửa chính ở nam thành đều mở rộng.

Phong Khiếu Thiên há to miệng – Đây là...

Đúng lúc này, mọi người đều cảm thấy mặt đất rung chuyển, từ phía nam truyền tới những tiếng “Rầm rập” như sét đánh.

Phong Khiếu Thiên cực kỳ kích động, nhảy thẳng từ sườn núi xuống, đứng giữa đường phát phát tay.

Nhìn lại lúc này, chỉ thấy toàn bộ quan đạo quanh núi đều bụi bay mù mịt... sau đó vang lên tiếng vó ngựa...

Trên sườn núi, năm thợ săn kia đều bảo vệ thiếu niên ở phía sau lưng mình.

Thế nhưng, thiếu niên lại đẩy những người đang cản tầm mắt của mình ra, mở to mắt mà nhìn về phía quan đạo kia.

Đột nhiên, trong rừng chim bay tán loạn.

Theo vó sắt loạn hưởng, hàng trăm kỵ binh vai đeo cung tên chia làm hai hàng chạy ra.

Phong Khiếu Thiên đứng giữa hai hàng kỵ binh mà nhảy nhót, đoàn kỵ binh thét gào chạy qua hai bên cạnh hắn.

Phía sau đoàn kỵ binh, một con hôi mã(2) chạy tới, dừng lại trước mặt Phong Khiếu Thiên, ngồi trên đó là một thanh niên mặc trường bào màu lam nhạt, áo choàng màu lam. Hắn kéo dây cương, một tay dựa vào yên ngựa, tay kia thì vuốt ve hai bên ria mép, trêu đùa Phong Khiếu Thiên, “Đây không phải là Khiếu Thiên sao? Lão Hạ lại phạt ngươi tới Lưu Văn Tự ăn chay cùng lão hòa thượng à?”

(2) Ngựa màu tro

Phong Khiếu Thiên nhảy tới hỏi, “Quảng ca! Có phải Nguyên soái đã trở về rồi không?”

Người kia là ai? Đó là một trong tứ đại danh tướng thủ hạ của Triệu Phổ, Thống soái của Hữu Lộc đại quân của Triệu gia quân, kế thừa đệ nhất cung của Đại Tổng – U Liên cung, hữu tướng quân Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng chỉ chỉ phía sau, ý tứ là — Đã trở lại rồi.

Phong Khiếu Thiên nhanh chân bỏ chạy, “Ta không ăn chay đâu! Ta muốn hồi quân doanh cơ!”

Long Kiều Quảng buồn bực, “Ngươi về quân doanh thì chạy lên núi làm gì?”

Phong Khiếu Thiên vừa chạy vừa hét, “Tìm lão hòa thượng viết thư cho Hạ mụ nói ta đã sửa đổi rồi!”

Câu còn chưa kết thúc thì đã sớm chẳng còn thấy bóng dáng của Phong Khiếu Thiên.

Long Kiều Quảng lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên mấy người đang ở một bên sườn núi.

Hữu tướng quân hơi hơi nhướng mày... Lúc này, tiếng xe ngựa phía sau vang lên mãnh liệt.

Long Kiều Quảng giật dây cương một cái, Yêu Long Ban – tọa kỵ của hắn tung bốn vó, chạy về phía trước.

Long Kiều Quảng vừa rời đi... Quan đạo phía sau bụi bay mù mịt.

Lại có mấy trăm kỵ binh chạy qua, mang đội là một người mặc áo xanh, bởi vì tốc độ quá nhanh, cũng không thấy rõ được trang phục, ngay sau đó lại là mấy đợt kỵ binh, rồi tới xe ngựa...

Thiếu niên kia không biết nên nhìn chỗ nào khác, phía sau có một vị trưởng bối đột nhiên vỗ bả vai của hắn, ý bảo hắn nhìn qua chỗ quan đạo, thấp giọng nói, “Triệu Phổ!”

Thiếu niên cả kinh, nhanh chóng hướng về phía lộ khẩu nhìn lại.

Chỉ thấy đại đội xe ngựa chậm rãi đi trước.

Trước xe ngựa, có hai đội tầm hai trăm kỵ binh ở trái phải, là hộ kỵ binh mã(3), chính giữa là một vị quan cưỡi ngựa lưng mang một quân kỳ màu đen rất lớn, trên cờ có hình Cửu Long uốn lượn

(3) Người ngựa mang cờ, cầm cờ.

Ở phía sau cách nhóm kỵ binh không xa, phía trước xe ngựa có mấy ảnh vệ cưỡi ngựa đi tới, trong đó có một người sau lưng đeo thanh trảm mã đao màu đen còn lớn hơn cả người hấn.

Thiếu niên nhú mày — Đao của Triệu Phổ, Tân Đình Hầu.

Ngay phía sau nhóm ảnh vệ, một con hắc mã cao to sắc bén đi tới, trên lưng ngồi một người. Người này thân hình cao lớn, mặc một thân toàn đồ đen, ăn diện tùy ý, có chút lồi thối, nhìn kỹ thì... Đường nét khuôn mặt như đao gọt, góc cạnh rõ ràng, mũi cao mắt ưng, liếc mắt một cái là nhìn ra được người đó là hỗn huyết. Mà đáng chú ý nhất đương nhiên là đôi mắt của hấn, màu xám tối, hết sức yêu dị.

Thiếu niên trên sườn núi nhú đôi chân mày, lăm bằm, “Hồi nhân Tu La...”

Vị này chính là chủ soái của Triệu gia quân đầy khí phách, Cửu vương Gia của Đại Tổng, Triệu Phổ, lúc này đang ngồi trên ngựa mà ngáp.

Mành xe của chiếc xe ngựa phía sau nâng lên, Tiểu Tứ Tử nhòm ra, “Cửu Cửu, chúng ta đã đến chưa? Hoàng Hoàng lại say xe rồi!”

Triệu Phổ nhìn trời rồi liếc mắt xem thường, “Đã bảo hấn đừng đi thì tốt nhất nên đừng đi! Rất nhanh sẽ tới thôi, con bảo hấn cố nhịn, đừng đem long đả phun ra đó!”

Tiểu Tứ Tử lại chui vào, nói vào bên trong, “Hương Hương, lại xoa bóp ngực cho Hoàng Hoàng đi.”

Thiếu niên kia cảm thấy Triệu Phổ hình như không có vẻ đứng đắn, liền hỏi một vị trưởng bối ở phía sau, “Hấn thực sự lợi hại như vậy?”

Vị trưởng bối kia kéo cánh tay của thiếu niên, cở vẻ muốn mang hấn đi.

Gần như là cùng lúc, chỉ thấy Triệu Phổ hướng trên núi liếc mắt một cái.

Ánh mắt đối nhau, thiếu niên cả kinh, không biết là có phải là vì đôi mắt trái phải khác màu nhau không, thiếu niên bị cái nhìn này của Triệu Phổ làm cho người ngây ra một chút.

Bọn họ vừa mới quay người lại, thì một thanh âm thanh lãnh truyền đến, “Thiếu chủ núi Bình Chung tại sao lại xuất hiện ở Hắc Phong Thành?”

Bọn họ ngẩng đầu thì chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc hắc y, tóc đen, ánh mắt lạnh lùng, dáng người hơi gầy đang đứng trước mặt bọn họ.

Đây chính là một vị khác trong tứ đại danh tướng của Triệu gia quân, gọi là Ách Lang – Tả tướng quân, Trâu Lương.

Khi nói chuyện, mười hai cao thủ mặc hắc y xuất hiện ở cạnh sáu người.

Trâu Lương khoát tay chặn lại, “Nguyên soái mời mấy vị tới trường doanh một chuyện.”

Nói xong, thiếu niên kia cùng cả năm tùy tùng đều bị “mời” xuống sườn núi.

Trâu Lương cũng từ trên sườn núi đi xuống, lúc này, một hồng mã bước thong thả tới chỗ hấn, trên lưng ngựa là một mỹ nhân mặc đồ đỏ, tóc đỏ, nhìn xa thì khó mà phân biệt được đó là nam hay nữ, mở miệng nói mới nghe ra đó là một người nam.

Người đó đúng là đường chủ Hỏa Phượng đường Lâm Dạ Hỏa, hấn hỏi Trâu Lương, “Ai vậy?”

Trâu Lương xoay người leo lên ngựa của mình, nói, “Thiếu chủ núi Bình Chung.”

“Núi Bình Chung cùng Hắc Phong Thành không phải từ trước tới giờ không có quan hệ gì với nhau sao?” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Vì sao lại đột nhiên chạy tới đây?”

“Nghe nói Bình Chung vương ghét nhất người Trung Nguyên, có chuyện này sao?”

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương quay đầu lại, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới, ở bên trong xe ngựa, một vị thư sinh vén mành xe lên, hỏi mấy người bên ngoài.

Vị thư sinh này thanh tú tuấn mỹ, tay cầm quyển sách, mặc một kiện bào thư sinh màu trắng, khí chất phi phàm, đây chính là chủ bộ Khai Phong Phủ, thần y Công Tôn Sách.

Công Tôn dựa vào thành xe, nói, “Vùng núi Bình Chung có vị trí địa lý tương đối đặc biệt, một ngọn núi ngang qua hai con sông là Bình Xuyên và Chung Xuyên, hình thành một vùng nội địa, được xưng là thung lũng Bình Xuyên, là giao khẩu của Hắc Phong Thành, Tây Hạ và Liêu Quốc, là nơi yếu địa chiến lược. Núi Bình Chung từ nhiều bộ tộc tụ tập lại mà thành, lấy tộc Điều Vụ là tộc chính, bởi vì núi Bình Chung này có rất nhiều kỳ trân dị thú, cho nên nam nhân ở núi Bình Chung đa số đều làm nghề săn bắn, dũng mãnh thiện chiến. Toàn bộ núi Bình Chung ước chừng có khoảng mười lăm vạn dân, Bình Chung vương là tộc trưởng của Điều Vụ tộc, Lan Khắc Tĩnh Đặc, ông ta có hai người con trai, trưởng tử hai mươi lăm tuổi, Lan Khắc Minh, thứ tử mười tám tuổi, Lan Khắc Di.”

Tất cả mọi người bội phục mà nhìn Công Tôn, cả quảng đường chỉ thấy y ngồi lật sách, đây là ngồi xem hết tất cả mọi thứ về các tộc ở Tây Vực phải không?

“Nhìn tuổi thì hình như là Lan Khắc Di.” Triển Chiêu tò mò, “Vì sao Bình Chung vương lại không có hòa thuận cùng với Triệu Phổ?”

Công Tôn bĩu môi, “Trời mới biết, các ngươi cũng biết là Triệu Phổ là tên mồm miệng thiếu ăn đánh, chuyên gia đắc tội với người ta mà ...”

“Hắt xì...” Triệu Phổ đi ở đoàn ngựa thồ phía trước đột nhiên ngửa mặt lên trời hắt xì một cái, cùng lúc vang lên với tiếng hắt xì của hắn, chính là ba tiếng pháo vang trên cổng thành, nhìn ra xa, liền thấy phó soái Hạ Nhất Hàng mang người ngựa ra khỏi thành tiếp đón hắn.

Vó ngựa của Hắc Kiêu vừa xuất quan một bước, thì phía sau “Vù” một tiếng, “bạch long” Yêu Yêu nhà Bạch Ngọc Đường đã giương cánh bay tới phía trên chỗ binh mã của Triệu Phổ.

Các tướng sĩ ở Hắc Phong Thành đi ra nghênh đón chủ soái ngửa mặt lên, nhìn bạch long trên không trung, há to miệng... Nguyên soái đã lâu không thấy, thế mà lúc về lại mang theo cả rồng về!

“Gràoooo” một tiếng hổ gầm.

Các tướng sĩ lại đồng loạt cúi đầu... Chỉ thấy Tiểu Ngưu đã đến tới phía trước Triệu Phổ, bước đi mạnh mẽ uy vũ, đi vào trong thành.

Triệu Phổ lại ngáp một cái, nhìn ba chữ “Hắc Phong Thành” cực đại ở cửa nam của thành, bĩu môi một cái, “Lão tử đã về!”

3. Chương 3: Quạ Màu Xuất Hiện

Edit: Fin

Beta: Po

Quy mô của Hắc Phong Thành rất lớn, cả tòa thành có bố cục “Ngoại hồi nội trung”, bên ngoài lính gác đóng quân bốn phía, bên trong thành dân chúng cư ngụ ở vùng trung tâm, có phố xá sầm uất, các loại phương tiện đều đầy đủ hết. Giữa trung tâm có bức tường nhỏ, bên trong là phủ của biên ải tướng quân xử lý các công việc ở địa phương, có quân đội đóng giữ. Chính giữa là một con đường lớn nối liền hai cửa Nam Bắc, trước sau đều có cầu treo cùng sông đào bảo vệ thành.

Trong ngoài thành lũy mang phong cách kiến trúc dân cư, điều này giúp cho dân chúng trong thành luôn an toàn, những sinh hoạt thường ngày sẽ không bị các loại hoạt động quân sự ảnh hưởng.

Bên ngoài Hắc Phong Thành chính là trại quân đội của bốn đại chủ tướng, tả doanh(4), hữu doanh, trung hoà doanh và tiên phong doanh, binh mã khoảng sáu mươi vạn. Không ít dân chúng trong thành đều là quan binh đã xuất ngũ, phủ Tây Châu lại có số lượng lớn tân binh chuẩn bị nhập ngũ và được huấn luyện,

nói tóm lại là càng ngày càng nhiều, binh mã Hắc Phong Thành trên cả trăm vạn. Ngoài thành còn dựa vào các loại phương tiện quân sự khác, thật xứng đáng với tên Tây Bắc đệ nhất thành, đường vào triều Đại Tổng.

(4) Tiểu đội, cứ 500 quân thành một doanh

Triệu Phổ cưỡi ngựa vào thành, Hắc Kiêu vừa mới xuất hiện trên đường, dân chúng trong Hắc Phong Thành liền đi ra hoan hô... Dù sao cũng đã lâu không gặp, tuy rằng Nguyên soái ngoài việc đánh giặc thì ngày thường cũng không có gì trọng dụng, nhưng bộ dáng chủ soái lúc này nhìn xem cũng rất tuyệt a.

Xe ngựa từ đường lớn đi tới, Triệu Phổ hướng về một chiếc xe ngựa ở phía sau, vươn tay ra bắt lấy cửa xe, người trong xe đứng lên, hướng ra ngoài cửa sổ thăm dò...

Tiểu Tứ Tử giữ lại một người mặc cẩm bào màu vàng đang cố gắng muốn nhào ra hướng cửa xe.

Phía sau, một tiểu nữ nhi ba bốn tuổi cũng đi lên, dè dặt người nọ, “Phụ hoàng đừng có nháo!”.

“Trẫm... Để trẫm nhìn nhìn Hắc Phong Thành một cái... Ai nha!”.

Người nọ vừa trượt tay liền ngã vào đệm xe mềm mại.

Ở phía trước xe ngựa, một người trẻ tuổi ôm đao, khoác một bộ áo choàng màu xám đang nhắm mắt dưỡng thần chợt mở mắt ra, vén màn xe lên nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó buông màn xe tiếp tục nhắm mắt.

Tiểu Tứ Tử đi tới đỡ người kia để cho hắn ngồi lại, “Hoàng Hoàng, huynh nhịn một lát nữa, cũng gần đến rồi!”.

Người đang ở trong xe ngựa có vóc dáng cao gầy, trẻ tuổi, gương mặt hơi xanh xao này là ai đây? Hắn chính là hoàng đế Đại Tổng – Triệu Trinh. Người bên cạnh đang ôm cánh tay hắn là công chúa duy nhất của Đại Tổng – Hương Hương.

Triệu Trinh đột nhiên có ý tưởng muốn tới Hắc Phong Thành nhìn một cái, dù sao đại quân của Triệu Phổ đi về phía Bắc là cơ hội khó có được nên mới đi theo đến đây.

Tất cả sự vụ trong triều đều giao cho Bát vương gia cùng Bao đại nhân toàn quyền xử lý...

Triệu Phổ ngăn cản cả nửa ngày nhưng không được nên đành phải dẫn hắn đến... Vì sự an toàn của Triệu Trinh, chuyện xuất hành của hắn được giữ kín không nói ra, cho nên Triệu Trinh mới phải mặc thường phục ngồi trong xe ngựa.

Lúc mới bắt đầu được vài ngày quả thật rất mới mẻ, Triệu Trinh ngồi trong xe ngựa nhìn lãnh thổ của mình nào non sông nước biển, thật sự rất đẹp... Nhưng sau khi qua vài ngày nữa lại bắt đầu cảm thấy không dễ chịu lắm. Dù sao cũng là hoàng đế, Triệu Trinh không giỏi võ cho lắm, so với binh thường rèn luyện cũng chẳng khác nhau mấy. Hơn nữa lần đầu tiên đi xa nhà nên cái gì cũng cảm thấy vô cùng mới mẻ, thức ăn ngon ở các nơi đều nếm thử một chút, qua vài ngày thì không hợp với khí hậu.

Suốt một chặng đường này hoàng đế Đại Tổng chịu khổ, là không ngừng khổ, Triệu Phổ cũng chịu khổ... Triệu Trinh ngồi trên xe hôn mê hơn một tháng, xem như là chịu đựng đến Hắc Phong Thành, cả người đều gầy gò. Xe ngựa trực tiếp tiến vào phủ của chủ soái, Triệu Phổ xuống ngựa, các tùy tùng liền chạy đến đem chiến mã của mọi người dắt vào chuồng.

Con ngựa nhỏ Hồng Liên của Triệu Chiêu cũng tới theo, từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên nó đi xa nhà, dù sao nó cũng là thiên lý mã, chuyến đi này so với Triệu Trinh trong xe ngựa chỉ hơn chứ không có kém, vô cùng linh hoạt không hề gây liên lụy.

Long Kiều Quảng cùng Trâu Lương và Âu Dương Thiếu Chính vẫn chưa theo tới, bọn họ còn ở quân doanh dàn xếp một chút. Thẩm Thiệu Tây là quân doanh của Hạ Nhất Hàng, hắn tới trước để chuẩn bị biệt viện và khách phòng cho người của Khai Phong Phủ. Hạ Nhất Hàng mang theo Tán Quân Lỗ Nghiêm đi tới tiếp đón Triệu Phổ.

Bọn Triệu Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đối với các tướng quân của Triệu gia cũng không biết nhiều lắm, trừ bỏ bốn đại tướng ở ngoài, thì vị Tán Quân Lỗ Nghiêm này coi như quen biết. Lỗ Nghiêm năm nay hơn

sáu mươi tuổi, là một trong số ít quan văn ở quân doanh của Triệu Phổ, cũng không ngờ Triệu Phổ sẽ tiếp thu ý kiến của quan văn.

Lỗ Nghiêm tự là Tích Lâm, xưng Lỗ Công. Hắn làm chức Tán quân quản lý mấy công việc hậu cần, Lỗ Nghiêm và Hạ Nhất Hàng đều cùng quản lý các sự vụ ở Hắc Phong Thành, hai người hợp tác chặt chẽ. Lão gia tử tính tình khá tốt, tuy có hơi già nhưng khá thông minh và vô cùng thành thật, tính cách rất thú vị.

Lỗ Nghiêm vội tới hành lễ với Triệu Phổ, Triệu Phổ nhanh chóng hoàn lễ lại, cười hì hì vỗ bả vai lão gia tử, Lỗ Nghiêm sợ tới mức suýt ngã. Lỗ Nghiêm có chút hồ nghi mà nhìn Nguyên soái nhà mình, hỏi, “Nguyên soái... Có chuyện gì muốn an bài thuộc hạ sao?”

Hạ Nhất Hàng ở một bên lắc đầu.

Triệu Phổ liền tiến lên giật giật chòm râu của lão gia tử, chọc cho lão tức tới giậm chân, hôm nay Nguyên soái lại hành lễ, không cần hỏi cũng có thể khẳng định có chuyện phiền toái gì muốn hắn làm. Triệu Phổ đưa một lòng tay về chiếc xe ngựa ở phía sau, nói, “Lỗ Công, ta dẫn theo người này đến, giao hắn cho ông phụ trách.”

Nói xong, Triệu Phổ ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng bổ thêm một câu, “Phải bảo đảm cho hắn được an toàn.”

Lỗ Nghiêm tò mò nhìn phương hướng của xe ngựa, tâm nói — Là người nào vậy?

Lúc này, chỉ thấy màn xe ngựa được vén lên, Tiểu Tứ Tử chui ra.

Lỗ Nghiêm nháy mắt mấy cái, lập tức mặt mày hớn hở, “Ái chà...”

Triệu Phổ quay lại, nhìn trời, khoát tay chặn lại, “Người người chiếu cố không phải Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử mà cần chiếu cố sao?”

Lỗ Nghiêm không hiểu mà nhìn Triệu Phổ — Vậy thì là ai?

Lúc này, màn xe lại được vén lên, một tiểu nữ nhi đáng yêu chui ra.

Ở nhà Lỗ Nghiêm cũng có vài đứa cháu chất nội ngoại, hắn thích nhất chính là tiểu hài nhi, vừa thấy là một bé gái như búp bê, tiếp tục cười gật đầu, “A...”

Triệu Phổ lại khoát tay chặn lại, “Cũng không phải hài nhi này.”

Lỗ Nghiêm quay đầu lại nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng nhìn chăm chăm Hương Hương trong chốc lát, hơi nhú mày, vươn tay vỗ bả vai Lỗ Nghiêm — Lão gia tử, người vất vả rồi.

Lúc này, chỉ thấy người tuổi trẻ khoác áo choàng xám đang từ phía sau cổ xe ngựa đi tới. Người này khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, võ công khá cao, hai mắt sắc bén cùng vẻ mặt nghiêm túc, trên tay cầm bả đao.

Lỗ Nghiêm hơi sững sốt — Đây không phải là cao thủ đệ nhất đại nội, thị vệ thống lĩnh bên người Triệu Trinh, Nam Cung Kỷ sao?

Phía sau Nam Cung còn có mấy chục thị vệ đại nội đang chạy tới phân ra đứng hai bên xe, Nam Cung vén màn xe ngựa, vươn tay đỡ Triệu Trinh xuống xe. Triệu Trinh bước ra còn bị vướng trục xe một chút.

Ở phía bên kia xe ngựa, đang đi tới đây cũng là một đại nội thị vệ khác, là một thiếu niên, làn da ngăm đen, ngũ quan tuấn lãng, nhìn chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, cầm bả đao trong tay, giúp Nam Cung đỡ Triệu Trinh xuống. Thiếu niên này cũng là thị vệ bên người Triệu Trinh, hậu bối của Bạch Ngọc Đường ở phái Thiên Sơn, Qua Thanh.

Hai chân Triệu Trinh sau khi chạm mặt đất thì có chút cảm khái, thở ra một hơi, hiện tại hắn chỉ nghĩ đến một chuyện – Lúc trở về nhất định phải chạy đi mượn Yêu Yêu của Bạch Ngọc Đường, bay về cho khỏe!

Hạ Nhất Hàng mang theo thuộc hạ nghênh đón Triệu Trinh, Lỗ Nghiêm há to miệng nhìn hoàng đế trẻ tuổi ở trước mắt, vừa rồi Nguyên soái để hắn tới làm chi vậy... Triệu Trinh trông rất hòa khí, bảo mọi người không cần đa lễ, khê thôi, khê thôi...

Triệu Phổ hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có tình huống đặc biệt gì không?”.

Hạ Nhất Hàng ngó ý – Triệu Trinh đi lâu cũng mệt nhọc, mọi người ai ai cũng đều mệt cả, nghỉ ngơi trong chốc lát đã, ăn xong cơm trưa rồi hăng bàn, còn có Trâu Lương vừa rồi đã “mời” thiếu chủ núi Bình Chung tới, sau khi ăn cơm xong sẽ nhắc tới một lần luôn.

Triệu Phổ gật đầu.

Lúc này, mấy chiếc xe ngựa phía sau cũng đã đến đầy đủ.

“Đúng rồi.” Triệu Phổ đột nhiên nghĩ tới điều gì, vươn tay chỉ xe ngựa phía sau, nhìn Lỗ Nghiêm nói, “Lão gia tử, mấy người đó cũng nhờ người chiếu cố luôn!”.

Lỗ Nghiêm cả kinh, tâm nói, còn có ai nữa? Chỉ thấy xe ngựa đằng sau được vén màn lên, có hai người đi xuống. Lỗ Nghiêm nháy mắt mấy cái, trong đầu chợt hiện lên một từ – Thần tiên!

Hai người từ trong xe ngựa đi xuống một đen một trắng, nhìn có vẻ đều ngoài ba mươi. Người mặc bạch y có mái tóc màu bạch kim, giống hệt thần tiên. Còn người mặc hắc y thì cao lớn tuấn mỹ, không hiểu sao lại mang theo một loại cảm giác yêu tà.

Bạch y nhân vừa xuống xe ngựa là sư phụ của Bạch Ngọc Đường, võ lâm chí tôn – Thiên Tôn.

Mà hắc y nhân kia là ngoại công của Triển Chiêu, cùng với Thiên Tôn ở vị trí ngang hàng cực mạnh trên võ lâm trung nguyên, cung chủ Ma Cung, Ân Hựu.

Hai người này nhìn tuổi còn trẻ, kỳ thật đã một trăm hai mươi lăm tuổi, Lỗ Nghiêm cảm thấy việc họ giống thần tiên cũng có thể hiểu, Nhị lão đi theo chủ yếu chỉ muốn góp vui. Đồng dạng là võ lâm chí tôn như Nhị lão còn có một người khác là Vô Sa đại sư, sư phụ của Lâm Dạ Hỏa và sư phụ của Triệu Phổ, Quỷ Vương Yếu Trường Thiên.

Vô Sa đại sư hiện ở lại Khai Phong Phủ, có gì còn có thể hỗ trợ Bao đại nhân. Yếu Trường Thiên tính cách quỷ dị, vốn đi theo đã được một đoạn đường nhưng đột nhiên lại nói muốn đi Bắc Hải tìm ngoại công Bạch Ngọc Đường – Lục Thiên Hàn, thế là liền đi mất, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Triển Chiêu vỗ vỗ Lỗ Nghiêm, nói, “Lão gia tử, không phải hai người họ đâu, ở phía sau kia.”

Lỗ Nghiêm hơi sững sốt... Liền nghe được tiếng xôn xao khá lớn. Chỉ thấy màn xe ngựa được vén lên, nhảy xuống là các thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi, đều mặc thái học bào, nữ có nam cũng có. Mấy người này là ai?

Lần này Triệu Phổ nhúc nhích đầu nhất chính là đám người muốn theo tới “tham quan” này, trừ bỏ Triệu Trinh rảnh rồi đến nhàn chán này, còn có một đám học sinh trường thái học.

Nhị tử Bao đại nhân – Tiểu tài tử Bao Duyên, nhị tử Bàng thái sư – Tiểu Hầu gia Bàng Dục, cháu ngoại Âu Dương Thiếu Chính – Âu Dương Thuần Hoa, cháu của Vương Thừa tướng – Vương Kỳ, đường muội của Triệu Trinh – Quận chúa Triệu Lan, đi theo bọn Triển Chiêu còn có Lâm Tiêu đã quen thuộc, muội muội Lâm Dạ Hỏa – Lâm Nguyệt Y, cùng với...

Chỉ thấy người cuối cùng đang ở trong xe kia, Lâm Tiêu chạy tới giúp đỡ một lão nhân gia râu tóc bạc trắng bước xuống...

Người đó chính viện trưởng thái học viện, phu tử Lâm Tiêu.

Lão phu tử đó giờ chưa từng tới Hắc Phong Thành, lần này sống chết muốn theo bằng được, còn nói được tận mắt trông thấy biên giới phía Tây Bắc, chết cũng không tiếc nuối, Lâm Tiêu vốn hiểu thuận với ông, tự nhiên sẽ muốn giúp ông hoàn thành tâm nguyện này. Lỗ Nghiêm nhìn người dúi già người dất trẻ, còn có cả hoàng đế... Lão gia tử không khỏi tay chân run rẩy.

Mặt khác, quần gia Bạch phủ – Bạch Phúc cũng theo tới, hai nha hoàn Thần Tinh Nhi, Nguyệt Nha Nhi hầu hạ Bạch Ngọc Đường cũng đều đến theo, mọi người đều hành lễ, tạm thời không đề cập chuyện trở về phòng tắm rửa chỉnh đốn các thứ. Thẳng đến giờ cơm trưa, tất cả mọi người đều tụ tập đến phủ nguyên soái ăn bữa cơm rau dưa.

Triệu Trinh được an bài tại phía trong phủ nguyên soái, lúc này đang nghỉ ngơi.

Triệu Phổ đi vào phòng nghị sự.

Bọn Triễn Chiêu trước đây đã từng tới phòng nghị sự một lần, lần này tới lại, vẫn cảm thấy căn phòng rất lớn. Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường đối với một số tướng của Triệu gia rất quen thuộc, Hạ Nhất Hàng bởi vì hàng năm luôn đóng quân ở Hắc Phong Thành, cho nên đôi chút đều cảm thấy mới lạ. Hai người lại một lần nữa nhìn pho soái Triệu gia... Vẫn là trước sau như một không chớp mắt.

Trong năm huynh đệ Triệu Phổ, Hạ Nhất Hàng là người lớn tuổi nhất, ba mươi lăm tuổi, bộ dáng ôn hòa, ánh mắt hiền lành, hần thoát nhìn trông không giống quân nhân mà cũng không giống thư sinh, chỉ giống như người qua đường, trong bốn huynh đệ kết nghĩa thì trông hần thật sự khá bình thường. Nhưng bọn Triễn Chiêu đều biết, vị này chính là “Bà mẹ” trứ danh của Triệu gia quân, thông minh tuyệt đỉnh! Triệu Phổ cũng từng nói qua, Hắc Phong Thành là do Hạ Nhất Hàng quy hoạch xây dựng nên, nhìn xem quy mô của thành, là đủ biết vị pho soái này có bao nhiêu khả năng.

Hạ Nhất Hàng kêu người đi “mời” Lan Khắc Di vào. Chốc lát sau, chỉ thấy Lan Khắc Di mang theo năm tùy tùng, đen mặt đi vào. Lan Khắc Di vào cửa cũng không nói lời nào, bước tới một cái ghế ngồi xuống.

Phía sau hần là một tùy tùng khá lớn tuổi, hỏi Triệu Phổ, “Cửu vương gia, Hắc Phong Thành cũng không có quy định cấm ngoại tộc không được vào thành, vì sao lại giữ Thiếu chủ nhà ta?”

Triệu Phổ dựa vào bàn chủ soái uống trà, lười cùng bọn họ tán gẫu. Hạ Nhất Hàng khách khí nói, “Chúng ta chỉ muốn hỏi một chút, núi Bình Chung kỳ trân dị thú nhiều lại đông đảo, tại sao Hà tiểu Vương gia lại mang người đến núi Hắc Phong săn bắn?”

Tùy tùng kia nói, “Thiếu chủ nhà ta nhất thời ham chơi...”

Không đợi hần nói xong Triệu Phổ đã cắt ngang lời hần, “Người ở núi Bình Chung cho tới bây giờ vẫn sẽ không rời khỏi vùng, Bình Chung vương nhà người vốn xem ta không vừa mắt sẽ để đứa con quý báu tới đây chơi? Hơn nữa, người nào không biết Đại vương có hai đứa con trai đều là văn võ toàn tài, người nhìn khuôn mặt thiếu chủ nhà người giống loại ham chơi sao? Nói thật, ít nói nhảm.”

Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều bưng chén uống trà, bọn họ trước kia vẫn cảm thấy Triệu Phổ ngày thường cà lơ phất phơ, nhưng tại thời điểm quan trọng hần là sẽ có uy nghiêm Nguyên Soái một chút... Bọn họ vẫn là có cảm tình với phong cách này hơn.

Lâm Dạ Hỏa xuất thân từ Tây Vực, đối với các tộc trưởng ở đó tương đối hiểu biết, cảm thấy Triệu Phổ nói rất có lý, liền gật gật đầu. Mấy người tùy tùng kia cũng bất đắc dĩ. Lan Khắc Di ngược lại lại rất thần nhiên, nhìn Triệu Phổ, cuối cùng mở miệng, “Người hại chết mẹ ta...”

“Phụt...” Triệu Phổ phun một miệng toàn nước trà.

Triễn Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tay đang bưng chén trà đều dừng lại, Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn Triệu Phổ, ý tứ – khó trách cha người ta chán ghét người!

Lúc này, từ bên ngoài có người tiến vào... Công Tôn đã dàn xếp xong chỗ ở của Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương, nên vội vàng vàng chạy tới, vừa vào cửa thì thấy Triệu Phổ phun nước trà, có chút buồn bực.

Triệu Phổ vẫy tay. Công Tôn chạy đến bên cạnh Triệu Phổ tìm cái ghế dựa ngồi xuống, tự châm trà cho mình.

Lan Khắc Di cùng đám tùy tùng đều nhìn hành động của Công Tôn, thử suy đoán thân phận của hần... Thư sinh này hình như rất quen thuộc với Triệu Phổ thì phải.

Triệu Phổ ho khan xong rồi nói, “Này... Phụ tử hai người các người muốn giận chó đánh mèo tới khi nào nữa? Ta đã sớm nói với cha người đừng tin tưởng mấy vụ y đó rồi bị mê hoặc, nương người bị bệnh không chẩn ra được còn tìm ta muốn long huyết, cái gì huyết cũng đem dùng là tốt sao?. Ta giới thiệu cho các người mấy lang trung các người lại không cần, nương người chậm trễ việc trị bệnh cùng lão tử có quan hệ cái rắm ấy?!”

Lan Khắc Di mếu máo, nói, “Ta không nói cái này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe cuộc đối thoại, đều cảm thấy – Đối với việc này Lan Khắc Di cùng với Triệu Phổ có cái nhìn khá giống nhau.

Lâm Dạ Hỏa biết hai người bọn họ không phải người Tây Vực, có nhiều chuyện không biết mới nhỏ giọng nói, “Bình Chung vương Lan Khắc Tĩnh Đặc cái gì cũng tốt, chỉ là rất mê tín, đối với mấy thứ vu cổ thuật lại rất tin tưởng, không hề nghi ngờ gì.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu – thì ra là thế.

Lan Khắc Di đi theo Triệu Phổ nói, “Ta chỉ muốn con hổ đen kia thôi!”.

Triệu Phổ lắc đầu, hướng bọn Triển Chiêu bĩu môi, “Con hổ đen kia không phải của ta, là của bằng hữu ta, người muốn nó để làm gì?”

“Tế trời!” Lan Khắc Di trả lời.

Triệu Phổ lộ ra biểu tình như đâm phải phân chó, “Bọn giang hồ bịp bợm lại nói cho cha người cái chủ ý quỷ quái gì nữa? Lần này còn cả tế trời.”

Lan Khắc Di cau mày, “Cha ta bị bệnh, hơn nữa... Hơn nữa lại là ngày không tốt lành, pháp sư Tư Minh nói, muốn đưa mãnh thú đến tế trời!”.

Triệu Phổ vẻ mặt không biết nói gì, “Lại là Tư Minh...”.

Lan Khắc Di nói, “Bệnh cha ta thật sự rất nặng!”.

Triệu Phổ chỉ chỉ Công Tôn, “Ta đây có thiên hạ đệ nhất thần y, người đưa cha người tới đây, để thần y chữa khỏi cho hần, so với mãnh thú gì gì đó còn hữu dụng hơn!”.

Lan Khắc Di liếc mắt nhìn Công Tôn một cái.

Hạ Nhất Hàng nói, “Tiểu vương gia, pháp sư Tư Minh mê hoặc cha người nhiều năm, lời nói của hần không thể tin, có bệnh đương nhiên phải trị, nếu năm đó nương người chữa bệnh đúng lúc thì sẽ không phải chết, người với huynh trưởng người đều hiểu hần ta, không thể ngu hiểu a.”.

Lan Khắc Di tựa hồ rất phiền muộn, “Nhưng mà lần này có chút không giống... Giống như trời sinh dị tượng vậy...”.

Công Tôn này giờ không nói gì rốt cục cũng mở miệng, hỏi, “Dị tượng gì?”.

“Ta... Ở trong núi Bình Chung, có quạ đen bay ra.” Lan Khắc Di thấp giọng nói.

Tất cả mọi người không hiểu – Mấy ngọn núi có quạ đen bay tới bay lui thì có gì đáng ngạc nhiên?.

Triệu Phổ bưng cái chén tiếp tục uống trà, cảm thấy Bình Chung vương đúng là thần nhân, gây sức ép chết nường tử mình, gây sức ép chính mình...

“Những con quạ đen đó... có màu sắc rực rỡ!”.

“Phụt”.

Lan Khắc Di nói một câu, khiến Triệu Phổ phun nước trà, Lâm Dạ Hỏa cũng phun.

Triển Chiêu cắn răng nhin không phun ra, Bạch Ngọc Đường thì lại vô cùng sáng suốt mà lựa chọn không uống nước ở thời điểm bọn họ nói chuyện.

Công Tôn nhìn chằm chằm Lan Khắc Di. Hạ Nhất Hàng hỏi, “Màu sắc rực rỡ... Quạ đen sao?”.

Lan Khắc Di gật gù đầu. Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn Triệu Phổ. Lúc này, Cửu vương gia đang lấy tay áo lau miệng, thật lâu sau, hần buông cái chén, nghiêm mặt nói, “Núi Bình Chung quả nhiên có chim quý hiếm a! Quạ đen còn có màu sắc rực rỡ, có bán không, ta muốn đặt mua mấy con...”

Hạ Nhất Hàng đỡ trán.

4. Chương 4: Vùng Giao Tranh

Edit: Fin

Beta: Po

Lan Khắc Di tuy rằng mới có mười tám tuổi nhưng đích thực là một ông cụ non, theo như lời Triệu Phổ nói, hai huynh đệ Lan Khắc gia đều văn võ song toàn.

Vị Nhị thiếu gia này trời sinh rất nghiêm túc, đối với vị Thống soái thống lĩnh tam quân của Đại Tổng trước mắt này kiểu gì cũng không cách nào đem hấn cùng “Hồi nhãn Tu La” bách chiến bách thắng gộp chung một chỗ được, nói là Sơn vương chiếm núi còn thích hợp hơn.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Lan Khắc Di, “Quạ đen mà có màu sắc rực rỡ vậy chắc không phải quạ đen, các người không phải là nhầm lẫn với anh vũ đấy chứ?”

Lan Khắc Di không nói gì mà liếc mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, hỏi, “Các hạ là?”

Hạ Nhất Hàng liền giới thiệu một chút.

Lan Khắc Di ngược lại có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua ba người đang ngồi này, ba người trẻ tuổi kia trông rất xuất chúng, thì ra chính là mấy nhân vật giang hồ đỉnh đỉnh đại danh, khó trách lại được ngồi chỗ khách quý của Triệu Phổ.

Hạ Nhất Hàng thỉnh Lan Khắc Di nói thật kỹ càng và tỉ mỉ một chút về loài quạ có màu kì lạ vừa xuất hiện kia.

Lan Khắc Di kể – Đại khái khoảng nửa tháng trước, vùng núi Bình Chung bỗng dưng có rất nhiều loài chim màu sắc rực rỡ xuất hiện trên không trung, một đám lại một đám.

Mới đầu bọn họ còn tưởng là mấy loài anh vũ linh tinh, nhưng mà đám chim đó thường tụ tập ăn trong rừng, có lúc lại bay vào trong thành Bình Chung, bị người khác bắt được làm rõ, mới phát hiện thì ra là quạ đen.

Ngon núi Bình Chung có khá nhiều quạ đen, đều là màu đen, thường xuyên bay vào trong thành... Không biết bắt đầu từ ngày nào, một con quạ đen cũng không thấy, lại biến thành quạ đủ loại màu bay đầy trời.

Mà khi mấy con quạ màu sắc rực rỡ kia xuất hiện đồng thời cũng là lúc, Lan Khắc Tĩnh Đạc Bình Chung vương, cũng chính là cha Lan Khắc Di... Bỗng nhiên bệnh tật.

“Có triệu chứng gì?” Công Tôn tò mò hỏi.

“Toàn thân cha ta rất hay mệt mỏi, đồ mồ hôi trộm, thường xuyên mê man.” Lan Khắc Di nói, “Cha ta tuổi cũng không lớn lắm, ngày thường đều rất có tinh thần... Sau đó đột nhiên lại uể oải, không phấn chấn.”

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn.

Công Tôn vuốt cằm, “Nghe khá giống mỹ nhân chứng...”

Tất cả mọi người đều nhướng mày – Bệnh này tên nghe không tồi a.

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái – Tên rất hay!

Lan Khắc Di không biết nói gì mà nhìn Công Tôn, “Cái gì mà mỹ nhân chứng, cha ta là một đại anh hùng!”

Triệu Phổ há miệng thở dốc, có vẻ muốn phun ra vài câu, Hạ Nhất Hàng rất hiểu biết bản tính hấn cùng cái miệng thiếu tình độ kia nên trừng mắt nhìn hấn một cái, ý tứ – Đừng có nói ra.

Triệu Phổ mếu máo, mấy lời nói mát đã tới bên miệng đành phải nuốt trở về.

Công Tôn cũng không thèm để ý, vươn tay ngăn lại, nói, “Mỹ nhân chứng chẳng qua là do dân gian hay nói mà thôi, triệu chứng của loại bệnh này chính là tinh thần uể oải, rất hay mệt mỏi nên phải nằm trên giường. Nếu cha ngươi thật sự mắc loại bệnh này thì ngược lại hoàn toàn có thể trị lành, bệnh này chủ yếu là do quá mức mệt nhọc cùng mất ngủ khiến cho cơ thể suy nhược thôi, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, uống thuốc điều trị, một tháng là có thể lành.”

“Thật sao?” Mắt Lan Khắc Di sáng rực lên.

“Nhưng mà cũng đừng cao hứng quá sớm.” Công Tôn nói, “Hiện tượng bệnh của cha người thực ra có thể dẫn đến rất nhiều loại bệnh khác, ta chưa khám và chữa qua cho cha người nên không rõ có phải là mỹ nhân chứng hay không... Mỹ nhân chứng là kết quả gần đúng nhất ta nghĩ tới mà thôi.”

“VẬY...” Lan Khắc Di hỏi, “Kết quả tệ nhất thì sao?”

Công Tôn nhìn nhìn hần, hỏi, “Núi Bình Chung của người giàu có như thế, trong thành chẳng lẽ không có thầy thuốc? Các người tìm lang trung về chữa bệnh cho cha người đã rồi hần nói.”

Lan Khắc Di nghe xong thì lại chau mày, chỉ thở dài, không nói lời nào.

Triệu Phổ đi qua bên cạnh Công Tôn nói, “Lão già kia mà đồng ý để lang trung đến xem? Hần chỉ tin pháp sư, toàn bộ lang trung đều bị tên pháp sư kia cưỡng chế đưa đi chỗ khác, giờ ở núi Bình Chung chỉ có pháp sư với vu y, cho nên dân cư nơi này rất ít, lại có rất nhiều tiểu hài nhi vì thiếu y dược không lớn lên nổi mà bệnh chết, lão già kia có thể sống tới ngày hôm nay quả thực đúng là kỳ tích.”

“Vô liêm sỉ!” Công Tôn vỗ bàn, “Tên hôn quân! Quả thực không biết nên gọi là gì nữa.”

Hạ Nhất Hàng tiếp tục đỡ trán. Triệu Phổ đồng ý gật gật đầu. Lan Khắc Di cũng thay đổi sắc mặt.

“Cho nên người mới chạy tới Hắc Phong Thành bắt hổ về để tế trời?” Triển Chiêu hỏi Lan Khắc Di, “Là do pháp sư kia nói chủ ý này cho các người?”

Lan Khắc Di gật đầu, “Cha ta tâm tình rất tệ, người đối với pháp sư Tư Minh lại vô cùng tín nhiệm, mấy ngày nay vẫn hay nhắc tới chuyện bắt mãnh thú để tế trời, thân thể lại càng không khỏe... Nếu ta có thể mang hổ đen trở về, tâm trạng của người có thể sẽ đỡ hơn, ta cùng đại ca tìm cơ hội để tên pháp sư đi chỗ khác, gọi lang trung đến xem bệnh cho người.”

Mọi người có chút đồng tình mà nhìn Lan Khắc Di – Lừa tới lừa lui để lang trung có thể xem bệnh cho cha hần, cũng không dễ dàng gì, chẳng qua...

Triển Chiêu lắc đầu, “Ta tuyệt đối sẽ không đưa Tiểu Ngũ cho người, bằng không người bắt mãnh thú khác trở về thử xem?”

Lan Khắc Di nghĩ nghĩ: “VẬY còn Bạch Long...”

Tất cả mọi người đều hút một hơi khí lạnh.

Lan Khắc Di cũng phát giác ra ánh mắt của Bạch Ngọc Đường như đang hỏi – Người muốn chết?

“Con rồng kia... Nếu giết đích xác có chút đáng tiếc.” Lan Khắc Di gãi gãi đầu.

“Không bằng người làm thịt cái tên pháp sư Tư Minh kia, chắc chắn rất hữu hiệu.” Triệu Phổ cho hần một chủ ý, “Thừa lúc cha người ngủ thì làm thịt tên Tư Minh, ném xuống sông, xong hết mọi chuyện.”

Lan Khắc Di nhú mày, “Không có khả năng đó, cha ta sẽ rất tức giận!”

“VẬY cứ để hần giận, hần tức chết rồi người cùng đại ca người lên kế vị, dù sao cũng giúp phúc cho dân chúng... Á.” Triệu Phổ đang nói mát vài câu vẫn chưa dứt, Hạ Nhất Hàng ở đằng sau bàn hung hăng đập hần một cước.

Triệu Phổ xoa xoa chân.

Công Tôn bưng chén trà nhìn Hạ Nhất Hàng gật đầu – Làm tốt lắm!

Lan Khắc Di tức không nói ra lời, tùy tùng phía sau đè vai hần lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy Triệu Phổ nói bậy bạ nhưng không hần là không có đạo lý, trong thành Bình Chung tốt xấu gì cũng có hơn mười vạn người, Bình Chung vương lại hồ đồ tới như vậy, hơn nữa trong thành không có lang trung. Vậy thì hàng năm nhiễm bệnh còn phải chết bao nhiêu người nữa? Cũng quá lạc hậu đi.

Lan Khắc Di nhìn nhìn Triệu Phổ, mở miệng, “Ta tin rằng Cửu vương gia là người thông minh.”

Triệu Phổ hơi hơi nhú mày, cũng không nói bậy nữa, chờ hần nói tiếp.

“Gần đây Tây Hạ cùng Liêu quốc chủ động quan hệ hòa hảo với núi Bình Chung của ta.” Lan Khắc Di nói, “Nghe nói là Tây Bắc để ác ngoài sức tưởng tượng... Đáng tiếc có rãnh trời cách trở, nghe không được tình huống cụ thể, nhưng núi Bình Chung của ta tất nhiên trở thành nơi trọng yếu, lấy trí tuệ của Cửu vương gia, hần là biết chuyện gì sẽ xảy ra đi?”

Triệu Phổ bưng chén tiếp tục uống hần trà, cũng không nói bậy gì nữa, đỡ phải bị đá.

Hạ Nhất Hàng giả ngu, cười hỏi, “Nhị hoàng tử thấy thế nào?”

Lan Khắc Di quả thật là lão luyện lại khá thông minh nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, lòng dạ khá kiêu ngạo, mới nói, “Núi Bình Chung người cho là Hắc Phong Thành xuất binh dọc theo hướng Bắc, Liêu quốc cùng Tây Hạ mượn sức chúng ta chẳng qua là do thấy gió đổi chiều. Nếu tên ác đế này có dã tâm, việc người buộc phải xuất binh mã Hắc Phong Thành đối kháng với hần là chuyện không thể tránh được... Mà người đến cũng phải từ chỗ này của ta đi qua, đi cũng phải từ chỗ này của ta đi về. Vạn nhất người đại binh phải ra đi, Liêu quốc cùng Tây Hạ chặt đứt đường lui của người tại đây, như vậy sẽ có phiền toái lớn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Đối với Hắc Phong Thành mà nói, núi Bình Chung quả thật là một nơi rất trọng yếu... Có thể nói, một khi phương Bắc có chiến sự, vùng bồn địa Bình Chung chính là binh gia vùng giao tranh, nơi này dễ thủ khó công, vì thế nếu cùng núi Bình Chung giữ vững quan hệ tốt đẹp thì có thể dùng nó làm mấu chốt chiến thắng trong chiến tranh.

“Nhị hoàng tử có đề nghị gì sao?” Hạ Nhất Hàng vẫn âm ừ không nói gì, đặt vấn đề với hần.

Lan Khắc Di nói, “Vương gia cũng biết cha ta đối với người trong lòng ít nhiều gì cũng có chút thù oán, chỉ bằng thừa dịp lúc này người hãy cải thiện quan hệ với núi Bình Chung chúng ta?”

Triệu Phổ giương mắt nhìn hần một cái, hỏi, “Người muốn ta cải thiện như thế nào?”

Lan Khắc Di nói, “Con hổ đen dù trân quý thật nhưng dù sao cũng chỉ là loài dã thú, Triển đại nhân lại là mệnh quan triều đình, vì an bình của quốc gia, hy sinh một con hổ đen thì tính là gì?”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm Lan Khắc Di, tâm nói người nhất định phải đem Tiểu Ngũ dâng lên có phải hay không?

Trong đại sảnh trầm mặc thật lâu, chợt nghe Triệu Phổ “phụt” một tiếng vui vẻ.

Lan Khắc Di nhú mày nhìn Triệu Phổ cười vô cùng thoải mái.

Công Tôn cũng nhìn hần, không biết hần đang cười cái gì, hần là nên thay Tiểu Ngũ lấy chén trà phi thăng vào mặt Nhị hoàng tử đang đứng phía đối diện kia.

Triệu Phổ nhìn Hạ Nhất Hàng bĩu môi, ý tứ – Người nói đi, nói cho uyển chuyển vào.

Hạ Nhất Hàng nhìn Lan Khắc Di cười cười.

“Sao?” Lan Khắc Di cảm thấy Hạ Nhất Hàng so với Triệu Phổ dễ nói chuyện hơn, phỏng chừng hai người bọn họ một văn một võ cùng nhau hợp tác, Triệu Phổ chỉ để ý chuyện đánh giặc.

Hạ Nhất Hàng đột nhiên hỏi, “Người cảm thấy, núi Bình Chung của người còn có thể chống đỡ bao nhiêu năm?”

Lan Khắc Di hơi sững sốt, mấy tùy tùng đứng phía sau cũng chau mày.

“Hạ Tướng quân, nói lời này có ý gì?” Lan Khắc Di hỏi.

“A...” Hạ Nhất Hàng nói, “Núi Bình Chung có tổng cộng mười lăm vạn cư dân, qua từng năm dân cư lại ngày càng giảm xuống, Bình Chung vương lại mê tín vu cổ, hoàn toàn bị pháp sư Tư Minh khống chế... Người cảm thấy nếu như cha người xảy ra chuyện gì không may, đại ca người có thể thuận lợi lên kế vị sao?”

Sắc mặt Lan Khắc Di trầm xuống, nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Vô luận là người hay là đại ca người, một khi kế vị người thứ nhất muốn giết chính là Tư Minh. Hiện giờ tình hình bên ngoài hỗn loạn, người vừa nói Liêu quốc và Tây Hạ đã bắt đầu có

hành động, bọn họ không có cách nào khác ngoài việc phải mượn sức người cùng đại ca người, nhưng cũng có thể mượn sức của vu y kia. Cha người lại đột nhiên bị bệnh... Ta cảm thấy hiện tại người lại đi theo đại ca người, hẳn là nên vì an toàn của mình mà lo lắng một chút.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sờ cằm... Chắc chắn.

Lan Khắc Di nhíu mày, có chút chần chờ – hẳn không ngờ còn có khả năng này, khó trách gần đây đại ca an bài thêm nhiều thị vệ bên cạnh hắn.

“Con hổ đen này, chắc là chúng ta không thể đưa người được.” Hạ Nhất Hàng vẫy tay với tùy tùng bên cạnh.

Vừa rồi mấy tùy tùng theo hắn đi vào có mượn một cái hòm, mấy người Triển Chiêu hiện tại mới chú ý tới, thì ra kia hòm là bọn họ đã chuẩn bị trước, là để cho Lan Khắc Di.

Tùy tùng đem hòm giao cho Lan Khắc Di.

Lan Khắc Di mở ra, vừa nhìn thấy thì khẽ nhíu mày... Bên trong có một phong thư, còn có một khối lệnh bài Cửu Long.

Lan Khắc Di không hiểu, ngẩng đầu hỏi Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng, “Cái này có ý gì?”

“Vô luận là hắc hổ hay bạch long đều không cứu được cha người, điểm này người với ta đều rõ ràng, đại ca người để người tới Hắc Phong Thành săn bắn, ta cảm thấy hẳn hẳn là có đạo lý của mình.” Hạ Nhất Hàng nói, “Đây là lễ vật mà Nguyên soái nhà ta cho các người.”

Lan Khắc Di cầm lấy khối lệnh bài Cửu Long nhìn nhìn, lại cầm lấy phong thư kia, chỉ thấy trên thư viết tên của huynh trưởng hắn “Lan Khắc Minh”.

Triệu Phổ chậm rì rì mở miệng, “Đồ vật thì giao cho đại ca người, đây mới là thứ duy nhất có thể cứu tính mạng cha người.”

Lan Khắc Di đứng lên, cất đi.

Hạ Nhất Hàng đứng dậy, tự mình đưa hắn ra khỏi thành.

Sau khi Hạ Nhất Hàng ra ngoài, Trâu Lương đi tới, đến cạnh Triệu Phổ thấp giọng nói vài câu.

Triệu Phổ gật gật đầu, ngẩng mặt nhìn lên nóc nhà nói, “Thiên Dực, vào đây, giới thiệu vài người cho người.”

Bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa rồi đều mơ hồ cảm thấy trên nóc nhà có khả năng có người ẩn núp... Nhưng cũng có khả năng chỉ là mấy con chim đứng ở đỉnh ngói... Người này hẳn phải có khinh công cực kỳ cao.

Trong chốc lát, chỉ thấy ngoài cửa sổ có một thân ảnh màu đen tiến vào, đến trước mặt Triệu Phổ hành lễ.

Triệu Phổ khoát tay, nhìn hắc y nhân kia mà chỉ chỉ bọn Triển Chiêu.

Hắc y nhân kia quay đầu lại nhìn đám người Triển Chiêu.

Triển Chiêu quan sát thân hình hắn một chút, người này là một cao thủ luyện khinh công.

Lâm Dạ Hỏa cùng Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, ngoại trừ Triển Chiêu, còn có người này sở hữu thân hình rất thích hợp với luyện khinh công.

Trên mặt hắc y nhân kia có che một mảnh vải màu đen, dù hắn đứng dưới ánh mặt trời cũng không tài nào thấy được gương mặt bên trong, không biết vì lý do gì... Lại có một loại cảm giác không tồn tại nơi hắn. Tướng quân trong quân doanh Triệu Phổ rất nhiều, khí tràng của bọn họ đều rất khiếp người, cảm giác tồn tại đều rất mạnh nhưng cảm giác của vị này đặc biệt yếu, không biết vì lý do gì nữa...

Triệu Phổ nói, “Hắn tên là Đồng Thiên Dực, ai cũng biết trong quân doanh của ta có bốn đại tướng, mười phó tướng... Kỳ thật phó tướng có đến mười một người, vị này chính là người thứ mười một ngoài đội ngũ, là không tồn tại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu được lời của Triệu Phổ, Đồng Thiên Dực dẫn dắt phải là ám bộ nhân mã, nói trắng ra là, hắn phụ trách việc thám thính tình hình địch!

Triệu Phổ chỉ chỉ Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa, nói với Đồng Thiên Dực, “Ba người này kinh công đều rất tốt, người có yêu cầu muốn hỗ trợ có thể đến tìm bọn họ, đều là người một nhà cả.”

Đồng Thiên Dực gật đầu, chấp tay với bọn Triễn Chiêu.

Đám người Triễn Chiêu tâm nói, Triệu Phổ này đúng là một chút cũng không hề khách khí... Nhưng mà họ cũng không già mồm cãi lại, bọn họ vốn là đến hỗ trợ mà.

“Tình huống của Bình Chung vương thế nào rồi?” Hạ Nhất Hàng hỏi Đồng Thiên Dực.

Đồng Thiên Dực đáp, “Lan Khắc Tĩnh Đặc nằm trên giường hơn mười ngày rồi, thần trí hẳn đã bắt đầu xuất hiện tình trạng lẫn thẩn mơ hồ.” Nói xong, lấy ra một cái bọc giấy nhỏ, ném lên trên bàn, “Đây là loại thực vật hẳn hay ăn thường ngày.”

Công Tôn nhận lấy bọc giấy mở ra xem, vừa liếc mắt một cái liền nhú mày, thấy nó giống giống như là cháo hay thứ gì đại loại vậy.

“Hắn bây giờ không thể ăn cơm hay thức ăn, chỉ có thể uống mấy thứ đồ nhuận này.” Đồng Thiên Dực nói, “Pháp sư Tư Minh gần đây thường gặp nhiều người lai lịch không rõ, Lan Khắc Minh nhiều lần muốn âm thầm đi tìm lang trung xem bệnh cho Lan Khắc Tĩnh Đặc nhưng mà mấy lang trung đó đều bó tay, không có biện pháp chữa bệnh. Mấy ngày nay Lan Khắc Tĩnh Đặc bỗng thanh tỉnh trở lại, thường đi theo pháp sư Tư Minh thương lượng về chuyện tế trời.”

“Vậy màu sắc bất thường của mấy con quạ là xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

“Cái này đúng là rất kỳ quái, quạ màu đen cũng không thấy, nơi nơi đều có thể thấy đầy những con quạ bảy màu.” Thiên Dực nói xong, búng tay ra hiệu.

Chỉ thấy từ ngoài phòng có hai hắc y nhân che mặt chạy vào, trong tay cầm một cái lồng sắt, dùng áo khoác che lại.

Đồng Thiên Dực đem tấm áo khoác kéo ra, chỉ thấy trong lồng sắt có hai con quạ đen... đen thui.

Triệu Phổ không hiểu mà nhìn Đồng Thiên Dực.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Đây là đã tẩy màu đi rồi?”

Đồng Thiên Dực cũng không biết phải làm sao, nói, “Lúc ở thành Bình Chung bắt được là bảy màu, nhưng khi đưa về Hắc Phong Thành thì lại trở về màu đen.”

“Người nói bị phai màu?” Triễn Chiêu hỏi.

Đồng Thiên Dực gật đầu.

“Làm sao có thể được?!” Công Tôn cảm thấy rất khó tin.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng mà chạm vào cái lồng sắt kia... Theo động tác của hắn, lồng sắt bỗng nổi lên một màn sương giá mỏng manh, xung quanh cũng rét lạnh, nhìn lại... Hai con quạ đen kia đột nhiên run lên một chút... Sau đó, trên người xuất hiện bảy màu rực rỡ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc mà quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Triễn Chiêu nghiêm túc hỏi hắn – Người học được ảo thuật từ khi nào vậy?

5. Chương 5: Biến Ở Bình Chung

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Ngón tay Bạch Ngọc Đường vừa mới gõ lên lồng chim, lông quạ đen lập tức trở nên rực rỡ sắc màu.

Tất cả mọi người cùng nhìn Bạch Ngọc Đường, bọn họ cảm thấy năng lực của hắn còn hiếm lạ hơn cả việc quạ có màu sắc sặc sỡ nữa.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm như thế nào vậy?”

“Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nói, “Ta nhớ tới mấy con cá ở Ánh Tuyết Cung trước kia.”

“Cá?” Tất cả mọi người đều khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường giải thích, nói, “Không phải trong suối nước nóng ở Ánh Tuyết Cung có rất nhiều cá sao?”

Tất cả mọi người gật đầu, xung quanh Ánh Tuyết Cung băng tuyết bao phủ, khí lạnh tới bức người, thế nhưng do phía dưới có mạch nước ngầm suối nước nóng cho nên khu vực này có rất nhiều cá.

“Mấy con cá ở Ánh Tuyết Cung cũng rất thú vị.” Bạch Ngọc Đường nói, “Màu sắc của chúng biến hóa khi nhiệt độ thay đổi, khi tiết trời ấm áp màu của chúng trở nên nhạt dần, khi trời trở lạnh, màu lại sặc sỡ hơn. Còn ở mấy cái hồ, lúc ở trong mặt nước chúng có màu đỏ nhưng khi vừa vớt ra khỏi mặt hồ lại chuyển thành màu lam.”

“Còn có chuyện này nữa à?” Triển Chiêu cảm thấy thú vị

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Khi ta còn bé đã từng cùng sư phụ cẩn thận nghiên cứu qua, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến chủng loại, cũng cùng một loại cá nhưng khi ở trong hồ này thì có màu này, đến khi chuyển chúng sang hồ khác thì lại có màu khác.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong đầu vô thức lại hiện lên hình ảnh Bạch Ngọc Đường khi nhỏ cùng Thiên Tôn ngồi xổm bên cạnh suối nước nóng ở Ánh Tuyết Cung, nghiên cứu mấy con cá.

“Vậy lí do là gì?” Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Ta có hỏi qua mẫu thân của ta, thì ra khi còn nhỏ nương đã từng cùng ông ngoại tìm hiểu qua, lí do thì chẳng ai có thể giải thích rõ ràng, chắc là có liên quan tới tạp chất trong nước. Hơn nữa trong Ánh Tuyết Cung có rất nhiều Mai Trân Châu(5), cánh hoa rơi xuống sẽ trở thành thức ăn cho cá. Chắc là vì chuyện này đi?”

(5) Tên tiếng Anh là *Sorbaria sorbifolia*, đây loài thực vật có hoa trong họ Hoa hồng

“Suối nước nóng, Mai Trân Châu...” Công Tôn nhẹ nhàng vuốt cằm, lẩm bẩm: “Có lẽ chuyện quạ đen đổi màu cũng tương tự như vậy, là bởi vì ăn phải thứ gì đó. Sau đó môi trường sống đột nhiên thay đổi, màu sắc của chúng cũng theo đó mà thay đổi.”

“Chẳng lẽ là vì trời trở lạnh?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

Tất cả mọi người cùng nhìn lông chim.

Khi Bạch Ngọc Đường buông tay ra, băng tuyết trên lông chim cũng tan đi, con quạ đen bắt đầu phai màu, màu sắc càng ngày càng tối, cuối cùng trở về đen tuyền.

Triệu Phổ nhìn Đồng Thiên Dực, “Gần đây núi Bình Chung bắt đầu trở lạnh sao?”

Đồng Thiên Dực nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Đã qua hè nên trời càng ngày càng lạnh... Mặt khác, núi Bình Chung và đa số những nơi khác của Tây Vực đều có sự chênh lệch rất lớn giữa nhiệt độ ban ngày và ban đêm, buổi tối có tuyết rơi cũng là chuyện bình thường, nhưng mà trước giờ chưa từng xảy ra hiện tượng này.

Tất cả mọi người đều gật đầu, đúng là như vậy... Thế thì chuyện này rốt cuộc là sao?

Công Tôn hăng hái bưng bưng mà cầm cái lông đi, nói, “Ta đi nghiên cứu một chút.”

Sau đó bọn Triển Chiêu rời khỏi phòng nghị sự, Công Tôn thì xách theo cái lông chim mang cho Tiểu Tứ Tử xem con quạ biết đổi màu, Hạ Nhất Hàng còn chuyện quan trọng cần bàn bạc với Triệu Phổ nên cũng đi ra ngoài.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường kế tiếp đi đâu?

Lâm Dạ Hỏa đề nghị hay là ra đường cái đi tham quan Hắc Phong thành một chút.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều đồng ý, chỉ là...

Bạch Ngọc Đường nói, “Chờ ta dẫn sư phụ theo đấy!”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều dở khóc dở cười, cũng đúng, Bạch Ngọc Đường cần phải giám sát chặt chẽ Thiên Tôn, tránh cho hắn lại gây họa mà phá hủy quân trại thì phiền phức lớn.

Ba người chạy về biệt viện trong phủ thì lại được báo là Thiên Tôn đã cùng Ân Hậu đi dạo thành Hắc Phong rồi.

Ba người chẳng còn cách nào khác đành phải rời khỏi phủ...

Vừa mới ra khỏi cửa đã gặp phải một bóng dáng rất quen. Người vừa mới chạy tới chính là Phong Khiếu Thiên mà bọn Triển Chiêu vừa mới đụng phải trên núi Hắc Phong.

Phong Khiếu Thiên cầm trong tay một phong thư, xem ra lão hòa thượng đã ném phong thư cho hắn nhằm đuổi hắn nhanh chóng trở về.

Phong tướng quân vừa mới vào cửa đã nhìn thấy ba người, liền hỏi, “Các người đi đâu vậy?”

Lâm Dạ Hỏa nói, “Đi dạo một chút.”

“Ta dẫn đường cho các người nhé!” Hắn từ trước tới nay vốn thân thiện, ngoắc tay ý bảo mọi người đi theo hắn.

Bọn Triển Chiêu theo Phong Khiếu Thiên đi về hướng cửa thành phía Bắc.

Bên cạnh những thứ thiết yếu cần cho quân doanh, Hắc Phong Thành quả thật cái gì cũng có.

Ở đây khác với phủ Khai Phong, đâu đâu cũng thấy toàn quân binh, chiến mã, quân xa, tường thành... Trong thành đủ loại quần áo, tộc người nào cũng có, phong thổ nhân tình(6) giữa trong và ngoài khu vực đều được dung hòa rất khéo.

(6) Âm chỉ những khu vực có điều kiện tự nhiên ôn hòa cùng với phong tục tập quán đa dạng.

Tính cách của Phong Khiếu Thiên có thể nói là vô cùng nhiệt tình, hoạt bát sôi nổi dẫn bọn Triển Chiêu đi dạo khắp nơi trong thành, giới thiệu cho bọn họ biết chỗ nào bán đồ ăn ngon, nơi nào có trò vui để xem... Còn cả nơi nào có cảnh đẹp để ngắm nữa.

Chờ khi mọi người đi tới cửa thành, bọn Triển Chiêu cơ bản đã hiểu rõ về thành Hắc Phong rồi.

Có thể nói tòa thành này có kiến tạo rất đơn giản, đường sá hai bên đều được thiết kế theo hai hướng ngang dọc, có đường chính cũng có đường phụ, đường vòng ngõ hẻm rất ít, di chuyển đều theo phương thẳng. Nhìn như vậy nhưng lại tương đối phức tạp, mỗi con đường ngõ nhỏ đều được thiết kế theo hình chữ T(7), tường bao tường, thành bao thành, người không quen đường chỉ có thể đi đường lớn, vào đường nhỏ thì chẳng khác nào lọt vào mê cung.

(7) Chữ T(7):

Bạch Ngọc Đường vốn am hiểu kiến trúc cho nên rất tôn sùng thiết kế của tòa thành này, kiến trúc của Hắc Phong Thành rất sát với thực tế, tất cả đều vì “chiến” mà xây, vì “chiến” mà dùng.

Lúc đi đến cửa thành, bọn Triển Chiêu lại phát hiện ra vài người quen.

Trong số đó có một người đang đứng ở cầu thang dưới thành, chính là Qua Thanh.

Trên lầu, đám học sinh của Thái Học Viện đều tề tựu đông đủ, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cùng đứng trên dãy lầu cao nhất, bên cạnh là Ân Hậu và Thiên Tôn.

Cả thành Hắc Phong này gần như đều mới được xây dựng, duy chỉ có cửa thành phía Bắc là có lịch sử lâu đời, có người nói đây là di tích của thành cổ để lại. Nghe nói mặt tường còn giữ nguyên lỗ châu mai từ thời chiến tranh cổ đại cùng với một ít bút tích của các vị danh tướng lưu lại nữa... Đây quả thực là nơi hợp khẩu vị của đám tiểu thư sinh ngọc kia!

Tiểu Tứ Tử đứng trên cầu thang, vẫy tay gọi bọn Triển Chiêu, “Miêu Miêu, Bạch Bạch, Tiểu Lâm Tử!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời ngẩng đầu, phát hiện ở tầng cao nhất còn có mấy đại nội thị vệ, ngay cả Nam Cung Kỳ cũng đang đứng giữa cầu thang... Khỏi cần hỏi cũng biết là Triệu Trinh đang ở ngay bên trên.

Lúc này, ở phía trên tường thành cao nhất của cửa Bắc thành Hắc Phong nguy nga, Triệu Trinh đứng ở nơi đó, bên cạnh hắn là Bàn phi đang ôm lấy Hương Hương, ba người bọn họ cùng nhau ngắm cảnh biên ngoại.

Trời chiều ngã về tây, ánh hoàng hôn phủ lên lớp cát vàng chôn đại mạc một tầng ánh sáng màu vàng. Bàn phi ôm Hương Hương đang mở to đôi mắt.

Cho dù có là đế vương quân lâm thiên hạ thì cũng sẽ bị cảnh sắc tráng lệ tuyệt mỹ này làm cho khiếp sợ, im lặng hồi lâu chẳng thể cất lời.

Là một chân mệnh thiên tử nắm giữ giang sơn, kỳ thực đối với Triệu Trinh mà nói, hai chữ “giang sơn” còn rất nhiều mơ hồ. Thường ngày, hắn cùng lắm cũng chỉ có thể nhìn ngắm toàn cảnh của một thành Khai Phong mà thôi...

Suốt một tháng choáng váng trên xe ngựa, hắn gần như nôn ọe đến nỗi trời đất lộn nhào cũng chỉ vì muốn có được khoảnh khắc này, đứng ở nơi ranh giới này, dõi mắt xa xăm ngắm nhìn tận cùng của trời đất.

Mãi cho tới hôm nay, đây là lần đầu tiên Triệu Trinh chân chính cảm nhận được mình là một “đế vương”...

Tiểu Hương Hương chỉ về điểm tận cùng của đại mạc xa xa, hỏi Bàn phi, “Mẫu phi, đó là nơi nào vậy?”

Bàn phi vốn là tiểu thư khuê các, đây cũng là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy cảnh tượng thế này, nàng nhìn con gái của mình, lắc đầu, “Nương cũng không biết, nương chưa đến đó bao giờ.”

Tiểu Hương Hương lại ngược mặt hỏi Triệu Trinh, “Phụ hoàng, đó là nơi nào vậy?”

Triệu Trinh đón lấy Hương Hương từ trong tay Bàn phi, nói với hai tử, “Đó là chân trời.”

Tiểu Hương Hương nghiêng đầu, hiếu kỳ nhìn Triệu Trinh.

“Chân trời chính là nơi ta vĩnh viễn không thể nào đi tới được.” Triệu Trinh nói nhỏ.

Tiểu Hương Hương mở to đôi mắt, hỏi Triệu Trinh, “Phụ hoàng hoàng cũng không đến được ư? Cưỡi Yêu Yêu bay tới đó cũng không được sao?”

Triệu Trinh nở nụ cười, nhìn về nơi mặt trời giao hòa với trời đất, nói với Hương Hương, “Phải biết đâu là chân trời thì mới học được e sợ, mới biết phải dè chừng. Biết không phải nơi nào mình cũng có thể đi tới, có vài nơi chỉ là khu vườn nhỏ của chúng ta, nhưng đối với người khác đó lại là cố hương...”

Cách phía sau không xa, Nam Cung nhìn một nhà ba người đứng cạnh nhau trông về phía xa mà khẽ nở nụ cười. Mặc dù trên đường đi hắn và các thị vệ khác đều lo lắng hãi hùng nhưng mà lúc này, đứng từ đây nhìn phong cảnh phía xa, hắn đột nhiên lại cảm thấy những gian khổ trước đây hoàn toàn xứng đáng.

Chớp mắt một cái đã ba ngày trôi qua, người của phủ Khai Phong cũng đã quen thuộc với thành Hắc Phong, mọi việc đều đã thu xếp ổn thỏa, quỹ đạo cũng trở lại như thường.

Đến sáng sớm ngày thứ tư, tất cả mọi người đều nghe được tin tức khiến người ta kinh sợ. Bình Chung Vương – Lan Khắc Tĩnh Đạc đã băng hà!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi biệt viện thì gặp ngay Âu Dương Thiếu Chính đang vội vã chạy vào trong.

Hỏa Kỳ Lân vừa nhìn thấy hai người đã nói, “Nghe tin lão Lan chết chưa?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Lỗ Nghiêm cầm một bức thư đi vào, vừa thấy Âu Dương bèn nói, “Tiên phong đại nhân.”

Âu Dương hỏi, “Này, lão gia tử đi đâu vậy?”

Lỗ Nghiêm phẩy phẩy lá thư trong tay nói với Âu Dương Thiếu Chinh, “Có thể lát nữa núi Bình Chung sẽ phải sứ giả đến, ta đi tiếp đãi.”

Âu Dương gật đầu, sau khi tạm biệt lão đầu thì cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến vào phòng nghị sự phía bên trong phủ.

Trong phòng nghị sự, Trâu Lương và Long Kiều Quảng đều đã tới, Lâm Dạ Hỏa cùng Công Tôn đã có mặt, Hạ Nhất Hàng thì đang từ ngoài cửa vào.

Triệu Phổ khoanh chân gặm bánh bao, đọc một bức thư.

Đồng Thiên Dực là người đi vào cuối cùng.

Sau khi vào trong, Giả Ảnh và Tử Ảnh đóng cửa chính lại – Mọi người đóng cửa nghị sự.

Triệu Phổ cầm nửa cái bánh bao hỏi, “Tình hình thế nào rồi?”

Đồng Thiên Dực nói, “Tối qua, từ trong Hoàng cung Bình Chung đột nhiên truyền ra tiếng chuông tang, Bình Chung Vương băng hà.”

Triệu Phổ nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ uống một ngụm trà.

Âu Dương buồn bực, “Lão đầu bắt tài đó không phải chỉ mới năm mươi mấy sao? Thường ngày ngang ngược vô lý, sao lại đột nhiên chết chứ?”

Đồng Thiên Dực rút ra một cuộn giấy, mở ra...

Long Kiều Quảng đi qua liếc một cái, Đồng Thiên Dực liền che lại, không cho hắn nhìn.

Rõ ràng đây cũng chẳng phải lần đầu tiên Hữu tướng quân ném mùi xem trộm thất bại, chỉ giả vờ gãi cằm lánh sang một bên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không hiểu.

Âu Dương nói nhỏ, “Đó là ghi chép hằng ngày của Thiên Dực, hắn không cho ai nhìn hết.”

Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Trong đó viết gì vậy?”

Âu Dương xua tay, “Chuyện này còn phải xem hắn muốn điều tra cái gì nữa, chẳng hạn như hôm nay hắn muốn điều tra về người, trong đó ngay cả việc người ăn, uống, ngủ lúc nào cũng đều sẽ có.”

Bọn Triển Chiêu chau mày.

Âu Dương lại còn thêm mắm thêm muối, “Có khi ngay cả trên người người có mấy cái nốt ruồi hắn cũng ghi lại đấy.”

“Cái này làm sao hắn biết được?” Triển Chiêu nghi hoặc hỏi.

Âu Dương nhướn cao mày, “Thì nhìn trộm người tắm chứ sao!”

Bọn người Triển Chiêu đều hít mạnh một hơi.

Đồng Thiên Dực liếc qua bên này một cái, sau đó lại cúi đầu lật lật lật... lật mắt một lúc lâu rồi đưa cho Triệu Phổ nhìn một chỗ... Trên đó có ghi chi tiết bệnh tình của Lan Khắc Tĩnh Đặc cùng với việc Lan Khắc Minh đã lén mời lang trung đến khám cho hắn bao nhiêu lần, kể cả những đơn thuốc mà lang trung kê cho hắn đều có hết trong này.

Công Tôn lấy bốn tờ đơn thuốc từ trong tay Đồng Thiên Dực, xem qua một lần, nhú mày, nói, “Tim hắn có vấn đề à?”

Đồng Thiên Dực gật đầu.

“Nghe nói nhịp tim rất chậm, tinh thần uể oải, cuối cùng là ngủ một giấc rồi qua đời.”

“Nghe qua rất kỳ lạ nha?” Âu Dương hỏi Công Tôn, “Đây là bệnh gì?”

“Thường ngày sức khỏe của Lan Khắc Tĩnh Đạt như thế nào?” Công Tôn hỏi.

“Rất tốt.” Đồng Thiên Dực lại bắt đầu lật sách, tìm được một đoạn khác rồi đọc cho mọi người nghe lượng cơm mà nửa tháng trước Lan Khắc Tĩnh Đạt ăn.

“Vậy thì đúng là kỳ lạ, tỉ lệ trúng độc rất cao đấy.” Công Tôn nói.

“Giết chết Lan Khắc Tĩnh Đạt đối với bất cứ ai cũng không có lợi.” Long Kiều Quảng nói, “Cả núi Bình Chung chỉ có vị hoàng đế này là hồ đồ mà thôi. Nếu hấn chết, Lan Khắc Minh mà lên ngôi thì những kẻ kia làm gì còn cơ hội đục nước béo cò nữa, đám vu sư kia chắc chắn sẽ bị hấn trục xuất ngay, mà ngoại tộc cũng rất khó tác động được tới hấn.”

Triển Chiêu hỏi, “Hấn rất có năng lực à?”

“Lan Khắc Minh xác thực rất có năng lực.” Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Triệu Phổ hỏi Đồng Thiên Dực, “Sau đó thì sao? Hấn chết rồi thì thế nào? Lan Khắc Minh kế vị à?”

“Đúng vậy!” Đồng Thiên Dực xòe ra hai ngón tay, “Có hai chuyện!”

Tất cả mọi người đều chờ hấn nói.

“Đầu tiên là tổ chức tang lễ.” Đồng Thiên Dực nói, “Người đưa thiệp mời của núi Bình Chung đã xuất phát, có lẽ chiều nay sẽ tới.”

Triệu Phổ sờ cằm, “Thứ hai thì sao?”

Đồng Thiên Dực nháy mắt mấy cái, “Chẳng biết tại sao lại có tin đồn rằng sở dĩ Lan Khắc Tĩnh Đạt chết là do Nguyên soái không cho hấn con hổ đen để tế trời...”

“Khụ khụ...” Âu Dương Thiệu Chinh nghe xong bị sắc nước trà, đầm ngực mấy cái.

Mọi người đều hoảng sợ.

“Sao cái gì cũng đổ lên đầu lão tử thế?” Triệu Phổ bị chọc cười, “Nếu như lão tử thật sự đưa Tiểu Ngũ cho hấn, sau khi tế trời xong hấn vẫn chết thì bọn chúng hấn sẽ nói là tại máu Tiểu Ngũ không thuần khiết”

Đang trong lúc nói chuyện, từ bên ngoài lại truyền đến vài tiếng “phạch phạch”.

Tử Ảnh ở bên cửa sổ tiện tay mở cửa... Một con bồ câu béo mập bay vào, rơi xuống tay của Đồng Thiên Dực.

Đồng Thiên Dực rút ra một phong thư được buộc ở cổ chân bồ câu, vừa mới buông tay, bồ câu béo liền từ cửa sổ bay ra ngoài.

Lực chú ý của Triển Chiêu vẫn duy trì trên thân con bồ câu kia, chợt nghe thấy tiếng Đồng Thiên Dực sau khi nhìn qua nội dung bức thư nói, “Liêu Quốc và Tây Hạ đã phái sứ giả đến dự tang lễ rồi, nghe nói còn mang theo cả lễ vật nữa.”

Mấy người bọn Long Kiều Quảng đều sờ cằm – Ồ?

Triệu Phổ nói với Hạ Nhất Hàng, “Người an bài đi.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, Triệu Phổ đứng dậy, nói là đi tìm Tiểu Lương Tử luyện cười ngựa.

Chờ Triệu Phổ rời đi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Triệu Phổ dường như không mấy để tâm.

Long Kiều Quảng dùng cùi chỏ huých nhẹ Âu Dương, “Hình như có kế hoạch gì thì phải.”

Âu Dương Thiệu Chinh cũng gật đầu, quay đầu lại nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng bưng chén, thông thả uống trà.

Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi, “Có quan hệ gì với cái hộp gấm mà hôm đó các ngươi đưa cho Nhị thiếu gia mang về sao?”

Hắn vừa mới nói xong, bọn Âu Dương đều “soạt” một cái cái, quay đầu lại, “Hộp gắm gì?”

“Khụ khụ.”

Lúc này, Hạ Nhất Hàng đột nhiên ho khan một cái, khoác tay với ba huynh đệ nhà mình, “Không có chuyện của các người, mau về quân doanh làm gì thì làm đi.”

Ba người cùng híp mắt, xem ra Hạ Nhất Hàng và Triệu Phổ đã dự tính cả rồi, cho nên bọn họ bèn quay qua bàn xem nên đi ăn trưa ở đâu, xong xuôi cả bọn nhất trí ra khỏi phòng.

Lâm Dạ Hỏa cũng chạy theo Trâu Lương.

Trong phòng nghị sự lúc này chỉ còn lại Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Công Tôn. Mấy người cũng đứng dậy tính rời đi.

Thế nhưng Hạ Nhất Hàng lại đột nhiên mở miệng, “Ba vị, có hứng thú đến núi Bình Chung một chuyến với ta không?”

Ba người hơi sững sốt, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Chúng ta đi cùng người hả?”

Hạ Nhất Hàng cười gật đầu một cái.

Ba người đều tỏ ý – Không thành vấn đề!

Hạ Nhất Hàng cười, “Vây đêm nay chuẩn bị một chút, sáng mai bắt đầu khởi hành.”

6. Chương 6: Tiền Chiến

Edit: Ka

Beta: Fin

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dậy thật sớm, vừa đi ra thì thấy Công Tôn vừa lúc đi tới cửa viện, cầm hành trang trong tay.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng chuẩn bị sẵn hành trang tùy thân, sáng nay bọn họ muốn đi theo Hạ Nhất Hàng khởi hành tới núi Bình Chung.

Công Tôn đang tìm kiếm Tiểu Tứ Tử khắp nơi.

Tiểu tử kia đến Hắc Phong Thành này rồi thì suốt ngày cùng Tiểu Lương Tử chạy loạn, tìm đâu cũng không thấy. Sáng sớm nay, Tiểu Lương Tử còn nói muốn tới giáo quân tràng(8) học cái gì mà quyết pháp, Tiểu Tứ Tử vì thế mà cũng chạy đi theo.

(8) Nơi dạy binh lính, quân binh.

Ba người vừa tụ họp lại thì có một tên lính truyền tin tiến vào nói, phó soái đang ở trong quân danh ngoài cửa thành bắc, kêu ba người cùng qua chuẩn bị khởi hành.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dắt ngựa, Công Tôn nhảy lên xe ngựa đã chờ từ sáng sớm ở cửa, đi ra cửa bắc Hắc Phong Thành, hướng tới chỗ quân doanh.

Ba người đến Hắc Phong Thành cũng đã mấy ngày, nhưng đây là ngày đầu tiên mà sáng sớm đã bước vào quân doanh phía ngoài thành.

Ngoài thành tổng cộng có ba quân doanh, Trung Lộc, Tả Lộc và Hữu Lộc, đều là quân chính quy. Trong đó, đại quân của quân doanh Trung Lộc bao quát cả Tiên phong doanh và chủ lực binh mã của Trung Lộc, có hơn hai mươi vạn người, soái trưởng của Triệu Phổ cũng ở trong này, quy mô rất lớn.

Ra khỏi cửa thành, trước tiên phải đi qua giáo quân tràng.

Lúc này, tại giáo quân tràng có hai mươi vạn binh lính đang thao luyện, âm thanh rất khí thế, làm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhin không được mà dừng chân, chăm chú nhìn một cái.

Phía trước của giáo quân tràng có một cái đài cao. Trên đài, có một vị lão tướng quân thân hình cao ngất khời ngô đang dẫn dắt binh lính đánh quyền...

Lão tướng kia tuổi nhìn không nhỏ, râu tóc đều đã muối tiêu, nhưng mang một thân nhuyễn giáp uy phong lẫm liệt, bộ quyền pháp mà ông đánh kia đầy cương mãnh hữu lực.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn một lát, đều gật đầu – Nội lực của lão nhân này thâm hậu, quyền đánh rất đẹp!

Mà càng thú vị hơn chính là, phía sau lão nhân Tiểu Lương Tử cũng ở đấy. Không biết từ lúc nào mà nhóc đã học được bộ quyền kia, đang cùng ra quyền đồng thời với đám lính, động tác cực kì đẹp.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Lương Tử có phải cao hơn một chút không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lấy tuổi của nhóc đó hiện nay, mỗi ngày đều sẽ cao hơn một chút.”

“Không giống Tiểu Tứ Tử nhà ta!” Công Tôn từ trong xe ngựa nhô đầu ra, “Tròn mồm mồm mà chẳng tăng được tí chiều cao nào.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Công Tôn, người chỉ dám nói như thế khi bé con không có ở đây, hai hôm trước Tiểu Tứ Tử hỏi người có phải nó cao lên không, người còn gật đầu lia lịa kia mà?!

Bốn phía giáo quân tràng đều có chỗ cho mã xa đi lên trên lẫn dưới thành lầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cưỡi ngựa lên trên thành, nhìn xuống phía dưới giáo tràng... Hình ảnh hơn hai mươi vạn đại quân đồng thời thao luyện lại càng thêm đồ sộ.

Phía trước cách đó không xa, Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng đều ở đấy...

Bên cạnh Hạ Nhất Hàng là một con bảo mã rất bình thường, Thiên Tinh Đạp.

Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi một câu, cái vị lão tướng quân dẫn dắt binh lính luyện tập kia là ai?

Hạ Nhất Hàng liền giới thiệu cho bọn họ, đó là tổng giáo đầu binh mã của Triệu gia quân, chuyên môn phụ trách huấn luyện tân binh, Bùi Xán.

“Bùi Xán...” Công Tôn nghĩ nghĩ, hỏi, “Ông ấy có phải là Võ trạng nguyên?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Đúng vậy, ông ấy là người đầu tiên đạt ngôi Võ Trạng Nguyên từ khi triều đình ta tiến hành thi võ tới nay(9).”

(9) Ở đây ám chỉ ông này là người đầu tiên giành được chức Võ Trạng Nguyên, tức là người đứng đầu kì thi võ khi triều đình mở lần thi võ đầu tiên. Chứ không phải là mãi tới giờ mới có ông này là Võ Trạng Nguyên.

Triển Chiêu kinh ngạc, “Ông ta bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bảy mươi rồi!” Hạ Nhất Hàng trả lời.

Triệu Phổ ở một bên bĩu môi, “Cho ông già đó về nhà dưỡng lão cho rồi...”

Cửu vương gia vừa mới nói, đã thấy Bùi Xán ở dưới thành lầu liếc một cái lên trên lầu.

Triệu Phổ lè lưỡi một cái, đưa tay gãi cằm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy ngoài ý muốn – Triệu Phổ hóa ra rất sợ lão nhân kia a.

Triệu Phổ đối với bọn họ làm hình mấp máy miệng giống lúc phát âm, ý tứ – Dong dài a!

Hạ Nhất Hàng cười nói, “Trong quân ta có tổng cộng ba vị nguyên lão tướng quân, đều là khắc tinh của Vương gia!”

Triệu Phổ “hừ hừ” một tiếng, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Hạ Nhất Hàng nhìn bọn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, ý bảo – Tốt lắm!

“Vậy thì xuất phát thôi.” Triệu Phổ dặn, “Chú ý an toàn.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, dắt ngựa cùng mọi người đồng thời xuống lầu.

Xe ngựa của Công Tôn khi đi qua bên cạnh Triệu Phổ, Triệu Phổ cùng đi với y xuống dưới, liền nói với y, “Đến nơi thì không được rời khỏi bọn Triển Chiêu, hết thấy đều đặt an toàn bản thân lên trên đầu, đừng cậy mạnh.”

Công Tôn khó có một lần không cùng Triệu Phổ cãi nhau, thấy Triệu Phổ vẻ mặt nghiêm túc, y không hiểu sao có chút không được tự nhiên, khoát tay, “Biết rồi.”

Triệu Phổ hỏi y, “Tên lệnh liên lạc có mang theo không? Có mang độc phấn, độc châm chứ?”

Công Tôn không nói gì, “Ta là vợ đi chịu tang, chứ không phải đi đánh giặc!”

Triệu Phổ nhướn mày một cái, “Nếu ai đó chọc giận người thì phải nhớ kỹ tên hắn, lão tử lột da hắn cho người!”

Công Tôn giật giật khóe miệng, “Ừ” một tiếng.

Mọi người xuống khỏi thành lâu rồi ra khỏi cửa thành... thì trông thấy phía trước, Phong Khiếu Thiên dắt theo con đại mã đứng ở bên đường, nhìn thấy mọi người thì vội phát tay, “Chậm như vậy a!”

Triển Chiêu có chút ngạc nhiên hỏi Hạ Nhất Hàng, “Phong tướng quân cũng đi sao?”

Hạ Nhất Hàng cười gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liếc nhau một cái, có chút không giải thích được – Vì sao lại phải mang theo Phong Khiếu Thiên chứ?

Tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc của hai người, Hạ Nhất Hàng hơi cười cười, “Khiếu Thiên là người rất dễ gặp rắc rối, nhưng dù sao thì... có đôi khi, hắn có tác dụng đặc biệt đấy.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tò mò – Tác dụng đặc biệt?

Công Tôn sắp đi xa rồi, cảm giác giống như thiếu thứ gì đó.

Tiểu Tứ Tử sáng sớm không biết đã chạy đi đâu, còn chưa gặp thì vẫn cảm thấy lo lắng.

“Tiểu Tứ Tử đâu?!” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng ngó trái ngó phải, “Vừa rồi nhìn thấy nó chạy tới theo Trâu Lương, nói là ở cửa thành chờ mấy người mà...”

“Phụ thân!”

Mọi người đang nói chuyện về Tiểu Tứ Tử, liền nghe thấy âm thanh quen thuộc của bé mập... Nhìn lại, Tiểu Tứ Tử đang từ đại môn của quân doanh chạy lại, phía sau... là một con bạch lang(10) còn lớn hơn vài lần so với bé.

(10) Sói trắng

Con bạch lang uy phong lẫm lẫm kia đi theo Tiểu Tứ Tử tới trước đại môn quân doanh, thủ vệ ở bốn phía có vẻ như tập mãi thành quen rồi, nên chẳng có ai kinh hoảng.

Bạch lang ngồi xổm ở trước đại môn, cũng không nhìn mọi người mà đưa lưng về phía doanh trại, nhìn tới phương xa.

Bọn Triển Chiêu đều biết con bạch lang này, nó là Lang Vương của bảy sói lớn nhất Tây Bắc, Tắc Lặc.

Bởi vì Trâu Lương từ nhỏ đã được đàn sói nuôi lớn, cho nên theo thói quen mà nói thì Tắc Lặc chính là “huynh đệ” của hắn. Cũng bởi vì vậy, bên cạnh Trâu Lương có một khu rừng rậm, đó là ổ sói lớn nhất Tây Bắc, ngàn vạn con sói sống ở nơi đó.

Sói cùng người ở chung hài hòa, không xâm phạm lẫn nhau... Hoặc nên nói, là cùng chiếu cố cho nhau.

Mà bấy sói mười vạn con này, có thể coi chính là vũ khí chung cực của Tả cánh Triệu gia quân, đủ để khiến đại quân được huấn luyện nghiêm chỉnh sợ mất mặt.

Nhân loại dùng võ dũng, nhưng bấy sói mới chính là kẻ thống trị chân chính của đại mạc Tây Bắc. Chúng nó sinh sống ở đây đều sớm hơn so với tất cả mọi người, kính sợ vùng thổ địa cùng những sinh linh sống trong đó, dù chúng có sát phạt nhưng vẫn duy trì diện tích của đại mạc này được cân bằng. Đối với đồng loại, chúng nó vô cùng trung thành. Đối với địch nhân, chúng nó lại vô cùng tàn nhẫn, giảo hoạt.

Công Tôn ôm lấy Tiểu Tứ Tử đang nhào vào lòng, dặn bé ở quân doanh phải nghe lời không được chạy loạn, còn phải giúp đỡ trông chừng Thiên Tôn và Ân Hậu.

Tiểu Tứ Tử ngoan ngoãn đáp ứng.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử giao cho Triệu Phổ, rốt cuộc cũng an tâm mà lên xe ngựa.

Hạ Nhất Hàng cùng Phong Khiếu Thiên dẫn theo hai đội kỵ binh, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng lên ngựa... Mọi người từ biệt Triệu Phổ, giục ngựa đi xa.

Tại cửa khẩu doanh trại, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử nhìn theo mọi người, bé vẫy vẫy tay với đoàn xe ngựa.

Cách đó không xa, Tắc Lặc cũng lẳng lặng mà nhìn mọi người đi xa.

Ngay tại lúc đoàn ngựa thồ biến mất khỏi tầm nhìn, tại cửa khẩu của doanh trại bỗng nhoáng lên một thân ảnh hồng sắc...

Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử đều quay sang, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa tay ôm hai tiểu bạch lang chạy ra, thấy người ngựa đều chạy mất dạng, Hỏa Phượng liền giậm chân, “A! Bọn họ sao lại không mang ta đi chơi chứ!”

Triệu Phổ nhìn hai bé sói mập mạp trong tay hân, hỏi, “Ở đâu vậy?”

Lâm Dạ Hỏa ôm tiểu lang chỉ Tắc Lặc phía trước, “Từ nhà chúng nó đó, là hai khuê nữ nha!”

“Người vậy mà đem sói con ra đây...” Triệu Phổ vẻ mặt bội phục mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Tắc Lặc sao không cắn người?”

Lâm Dạ Hỏa híp mắt lại, ý tứ – Tắc Lặc làm sao có thể cắn ta chứ.

Hắn chạy lên phía trước, đem hai tiểu lang bỏ bên cạnh Tắc Lặc.

Hai tiểu lang mập mạp vây quanh Lang Vương mà đánh nhau, hai bé sói răng còn chưa mọc, cắn nhau nhìn như đang đùa giỡn.

Tắc Lặc dịu dàng cúi xuống, dùng mũi chạm vào hai tiểu lang, đứng lên về phía trái doanh trại, hai tiểu lang cũng lắc la lắc lư chạy đi phía sau nó.

Tên cầu si Lâm Dạ Hỏa còn muốn chạy theo vào ổ sói “đánh cỏ”, lại bị Triệu Phổ gọi lại, “Ai, từ từ đã.”

Hỏa Phượng quay đầu lại.

“Giúp ta một chuyện.” Triệu Phổ thương lượng với Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa nghiêng đầu, “Giúp cái gì?”

Triệu Phổ chỉ chỉ bọn lính đang luyện quyền trên giáo quân tràng, nói, “Dùng mãnh có thừa, phòng thủ không đủ.”

Hỏa Phượng nháy mắt mấy cái, “Rồi sao?”

Triệu Phổ mỉm cười, “Người giúp ta chỉ điểm cho họ một chút.”

Lâm Dạ Hỏa vươn tay, “Vậy ta được lợi gì?”

Triệu Phổ nghĩ nghĩ, “Nói cho người biết mấy chuyện xấu hổ của Trâu Lương khi còn bé.”

Hỏa Phượng Đường chủ “Thành giao!” một cái thật vang.

Nói xong, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đi bộ trở về thành lâu.

Triệu Phổ cười cười, ôm Tiểu Tứ Tử lên thành lầu, dựa vào cửa thành mà nhìn xuống dưới.

Lúc này, Bùi Xán vừa vận đánh xong một bộ quyền, để các tướng sĩ nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị đánh một bộ quyền khác.

Tiểu Lương Tử đi theo ông hoạt động gân cốt, dưới đài rất nhiều binh lính đều sợ hãi mà than Đứng nhìn Tiêu Lương còn bé, dù sao cũng là đồ đệ của Nguyên soái, hậu sinh khả úy a!

Còn đang cảm thán, thì thấy một người chậm rì rì đi lên đài cao.

Ban đầu tất cả mọi người đều kinh ngạc – Oa! Mỹ nhân kia từ đâu tới vậy? Nhưng nhìn kỹ thì hình như không phải là mỹ nữ, mà là nam! Còn là một người ngoại tộc, một mái tóc màu đỏ...

Bùi Xán có chút không giải thích được mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, ông ngẩng đầu lên thành lầu nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật gật đầu với ông.

Bùi Xán liền hiểu được, hẳn là Triệu Phổ an bài.

Nói tới Triệu gia quân, bắt đầu từ khi Triệu Phổ mười sáu tuổi mang binh đi đánh giặc, hiện giờ cũng đã thành lập được mười năm rồi. Nói cách khác, mấy tiểu binh đầu hai mươi năm đó theo Triệu Phổ đi đánh giặc bây giờ đều đã thành “lão binh” hơn ba mươi, đương nhiên mấy người đó bây giờ đã không còn làm chủ lực nữa. Chủ lực hiện giờ chính là những tân binh mới hơn hai mươi, tiên linh hoạt khiêu(11)

(11) Linh hoạt nhạy bén.

Triệu gia quân quân kỷ nghiêm minh huấn luyện nghiêm chỉnh, các tân binh đều được truyền thừa về sự dũng mãnh thiện chiến của tiền bối... Nhưng tân binh thì đều chưa từng thực sự đánh giặc, một vài người cực kỳ dũng mãnh nhưng lại sơ sài về phòng thủ.

Làm tổng giáo đầu binh mã, lão tướng Bùi Xán đã sớm phát hiện điểm này. Ông từng đề xuất với Triệu Phổ, có nên tìm một võ lâm cao thủ giỏi về phòng thủ chỉ dạy một chút cho đám tân binh không... Phòng ngự quả thật là một kỹ năng vô cùng trọng yếu, đặc biệt khi binh lính giết địch trên chiến trường, còn phải hiểu được cách bảo vệ cả bản thân nữa.

Mà Triệu Phổ vừa nghe đến những lời này đã nghĩ đến một người – Còn ai có thể hiểu được phòng ngự hơn là “Thiện Cảnh” Lâm Dạ Hỏa cơ chứ?

Lâm Dạ Hỏa lắc lư đi lên đài cao, tay chấp phía sau mà bắt đầu đi bộ.

Hắn bước đi vài bước thong thả xong, đột nhiên duỗi ống tay áo trái ra, nói một câu, “Triệu gia quân cũng chẳng hơn thế này là bao... Ha ha ha.”

Hai mươi vạn binh dưới đài “soạt” một tiếng, sắc mặt đều trầm xuống.

Tiểu Lương Tử thoáng lắc đầu – Hỏa Kê thật đúng là thiếu đánh mả!

Lão tướng Bùi Xán lại sờ sờ cằm, tán thưởng – Đứng nhìn bộ dạng giống như cô nương, tên tiểu tử này thật có khí phách, chỉ một câu mà đã đắc tội tới hai mươi vạn người.

Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử bát quái xem kịch vui, Trâu Lương không biết đã tới khi nào, nhìn tình huống ở phía dưới thì chỉ biết lắc đầu, “Cái tên yêu nghiệt này lại muốn làm gì đây?!”

...

Sau khi rời khỏi Hắc Phong Thành, đám người Triển Chiêu đã chạy tới một chỗ thổ thạch lớn trên đường.

Cảnh trí hai bên càng lúc càng hoang vắng, dần dần... bão cát cũng dần lớn.

Thời điểm chuẩn bị hành trang lên đường ngày hôm qua, Lỗ Nghiêm đã đặc biệt nói với mọi người, bão cát Tây Bắc rất lớn, thời điểm cưỡi ngựa nhất định phải mang theo khăn bông thông khí.

Lúc này, bão cát lớn dần... Tất cả mọi người kéo khăn bông thông khí ở cổ lên cao, ngăn trở mũi và miệng, thả chậm tốc độ tiếp tục đi lên phía trước.

Phía Bắc thật hoang vắng, đường đi đều là ngựa đạp xe đạp lâu ngày mà thành, gập ghềnh không phẳng... Ngẫu nhiên sẽ đi ngang qua mấy đội lạc đà thương nhân, mà ở trên đầu cũng chỉ có chim ưng bay, một khoảng trời mênh mông tịch liêu.

Chờ đi được thêm một đoạn đường nữa, phía trước xuất hiện một tòa khách điểm rất lớn, trên biển đề ba chữ rất to – Hắc Phong khách điểm.

Hạ Nhất Hàng quay đầu lại, nói cùng bọn Triển Chiêu, “Nơi này chính là rìa địa giới mà Hắc Phong Thành quản hạt.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu được ý tứ của hắn, này có nghĩa là... Đi qua chỗ khách điểm này, bên ngoài đã không còn thuộc về địa phận Hắc Phong Thành nữa... Cũng chính là trong phạm vi quản hạt giám thị của Triệu gia quân. Khi tiến vào địa giới quản hạt của núi Bình Chung... Chỗ bọn họ vào chính là nơi không thuộc về bất cứ một địa phương nào, khu không người.

Tại Tây Bắc, nơi không người đồng nghĩa với việc – Mã tặc, sơn phỉ, cùng với...

Đám người Triển Chiêu nhìn cột mốc tại biên giới ghi “Hắc Phong Thành” phía trước, có một bộ hài cốt lạc đà được che đậy chôn dưới cát vàng.

Hạ Nhất Hàng mang theo mọi người lên tới một sườn núi cao, nhìn xuống... Chỉ thấy địa thế đột ngột nghiêng xuống phía dưới... Ánh sáng trước mặt có thể nhìn thấy được xa xa, có hai dòng sông lớn giao nhau mà qua... Phía sau bờ sông là một toàn thành, dựa lưng vào một quần sơn(12) trùng điệp.

(12) Một liên các dải núi với nhau

“Bên kia chính là núi Bình Chung!” Hạ Nhất Hàng ngồi trên ngựa chỉ cho bọn Triển Chiêu nhìn, “Biên giới Đông Bắc là Liêu cảnh(13), Tây Bắc là Tây Hạ, phía tây là dân tộc Thổ Phiên.”

(13) Cảnh giới nước Liêu

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhận không được mà gật đầu – Nơi này đích thực là yếu địa chiến lược.

“Núi Bình Chung quan hệ tới chiến lược hòa hoãn(14) của Hắc Phong Thành ta.” Hạ Nhất Hàng nói, “Muốn chiếm thành, núi Bình Chung này chính là mấu chốt... Đối với nước khác mà nói, được gia tộc Lan Khắc núi Bình Chung này ủng hộ chẳng khác nào đã lấy trước được tiên cơ, cho nên chuyến này đi vô cùng trọng yếu.”

(14) Có thể hiểu theo kiểu nếu chỗ nào mà đánh tới thành Hắc Phong, thì vẫn còn ngọn núi Bình Chung này làm lá chắn.

Trong xe ngựa, Công Tôn thò đầu ra, hỏi, “Vậy phải làm sao mới được gia tộc Lan Khắc đó ủng hộ?”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Giúp bọn họ giữ được tính mạng! Cùng với việc tìm ra được hung thủ mưu hại Lan Khắc Tĩnh Đạt!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau liếc một cái – Xem ra, một chuyến này không phải đơn giản chỉ là đi để chịu tang bình thường thôi a...

7. Chương 7: Hỏa Phượng Chiến Cửu Long

Edit: Fin

Beta: Po & Ka

Trên giáo quân tràng, Lâm Dạ Hỏa nhẹ nhàng nói một câu “Triệu gia quân cũng chỉ được thế này” thành công chọc giận toàn bộ quân binh.

Nói những lời này ngay tại quân doanh Triệu gia quân, không phải chỉ cần có “khí phách” thì sẽ nói được. Trên thành lâu, Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chinh cũng tới đứng ở bên cạnh Trâu Lương xem náo nhiệt.

Một người nếu đối mặt với hơn hai mươi người đang tức giận, đều sẽ có chút kiêng kị... Nhưng nếu đối mặt với lửa giận của hơn hai mươi vạn người, thì tình huống sẽ như thế nào?

Lâm Dạ Hỏa chấp tay sau hông vẫn như cũ mà thông dong đi bộ ở trên đài, ngay cả mí mắt cũng không buồn nhếch lên một chút.

Triệu Phổ hơi nhướng mày, “Rất can đảm.”

Bên cạnh, Trâu Lương thỉnh thoảng nói một câu, “Hắn chỉ là gốc tới ngày thơ mà thôi.”

Long Kiều Quảng cùng Âu Dương đều không nói gì mà nhìn hắn.

Bùi Xán hơi cười cười, Nguyên soái lần này quay về quân doanh, cũng không phải trở về một mình, mà còn dẫn theo vài bằng hữu, đều là những người trẻ tuổi đại danh鼎鼎.

Bùi Xán tuy rằng chưa từng cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa giao lưu, nhưng hôm nay cũng không phải là ngày đầu tiên gặp mặt.

Mấy ngày hôm trước, Bùi Xán tại thành lâu ngênh đón Triệu Phổ.

Lúc ấy từ xa, ông đã thấy được ba người thanh niên đi theo Triệu Phổ vào thành, liền biết được ba người này cũng không phải là vật trong ao(15)!

(15) Ấm chỉ nhóm Triển Chiêu không phải là những người nông cạn, vô dụng.

Ba người bọn họ có thể được xưng là những thanh niên mạnh nhất đương kim võ lâm hiện nay, tiền đồ vô lượng...

Khí chất của Triển Chiêu cũng tương đồng với thân phận của y, dường như có thể bao dung hết thảy... Nam Hiệp Khách, người kế vị Ma Cung, ngự tiền thị vệ... Người thanh niên này là kết hợp giữa hai phái chính tà giang hồ với quan phủ triều đình, êm ả mà tản ra một loại khí chất thành thạo. Một người như thế nào, lại có thể có khả năng cùng một lúc đem nhiều thân phận quan trọng như vậy dung hợp lại làm một, toàn bộ ba trăm tuyệt thế bí kíp võ công của Ma Cung đều học được. Y cường đại như vậy, chỉ có thể dùng từ huyết thống để giải thích! Đó chính là huyết thống Ung vương triều cường đại, đã bị xóa mất giữa dòng lịch sử!

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hoàn toàn có thể bù đắp những khiếm khuyết cho nhau. So sánh với Triển Chiêu toàn diện, Bạch Ngọc Đường lại cực kỳ đơn giản. Gia đình Bạch Ngọc Đường có truyền thống học giỏi, lại có hai trưởng bối cao thủ là Lục Thiên Hàn và Lục Tuyết Nhi, nhưng hắn lại không hề học một tí xiu nào công phu của Lục gia. Thân phận duy nhất của hắn chính là đồ đệ của Thiên Tôn! Hắn sống ở giang hồ nhưng lại không thuộc về giang hồ, đến từ Thiên Sơn cũng không đeo danh Thiên Sơn trên lưng. Hắn cường đại đơn giản là do hắn kế thừa hết thảy từ Thiên Tôn! Đó là nội lực thuần chính nhất trên đời này, võ học chí lâm cao ngạo.

Lâm Dạ Hỏa không thuộc về trung nguyên, hắn đến từ Tây Vực thần bí... Người sở hữu môn phái lớn nhất Tây Vực, là cao đồ của Lạt Ma Tây Vực, một người thoát nhìn đi theo hai chữ “Phật pháp” chứ hoàn toàn chẳng dính dáng gì tới chữ “Quái nhân”. Người này là hậu duệ của Sa Yêu tộc, kế thừa mỹ mạo rất khó phân biệt nam nữ, thế nên dường như thành một loại tính cách khó nắm bắt. Hắn cường đại, trong lòng luôn hướng đến sự thanh tịnh, khẩu hiệu của Phật là Vô Biên, mà Vô Biên thì đương nhiên không thể đo lường.

Khác với ba người kia đến từ giang hồ, Triệu Phổ đến từ quân doanh, võ công của hắn học từ Bách Quỷ Vương, một chiến thần điên tà cuồng ma... Mười năm tông quân tạo nên thân phận chiến thần bách chiến bách thắng của Triệu Phổ, hắn hảo “chiến” cùng thiện “chiến”, không chỉ là từ sự phụ của hắn mà còn từ dòng máu hoàng gia của hắn nữa. Hắn là người thiện chiến nhất của huyết mạch gia tộc Triệu thị, cũng có thiên tính không thể kiềm chế của tộc du mục Tây Vực. Triệu Phổ cường đại, nhưng quy lại là một chữ “Cuồng”.

Bốn người này, Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường vừa lúc tương phản, một người giống lửa một người lại giống băng, khiến vạn người phải ngược lên nhìn, một sự tuyệt thế nhưng cô lập.

Mà ở giữa của một nóng một lạnh, Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu đều thuộc loại ôn hòa, nhưng là hai loại ôn hòa khác nhau hoàn toàn.

Triển Chiêu đem tất thảy dung hợp lại, mà Lâm Dạ Hỏa lại hóa giải hết tất cả...

Nếu nói Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường cho mọi người được biết đến cực hạn của sự cường đại, thì Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa khiến cho họ hiểu được sự cường đại của trung hòa ...

Trong chớp mắt khi trông thấy bốn người họ đồng thời cười ngửa đi vào Hắc Phong Thành, Bùi Xán dường như có thể nhìn xuyên thấu qua bọn họ, tưởng tượng thấy được viễn cảnh năm đó Thiên Tôn, Ân Hậu, Yêu Trường Thiên và Vô Sa đại sư, bốn vị chí tôn Tôn Ma Tà Tăng có phong thái như thế nào.

Một cái chớp mắt kia, một số từ hiện lên trong đầu ông lão đã trải qua biết bao chìm nổi, đã chứng kiến bao khói lửa mịt mù, ví như xoay chuyển càn khôn, ví như bách chiến bách thắng!

...

Lâm Dạ Hỏa thấy sắc mặt của Triệu gia quân ở dưới đài đều thay đổi, hắn không những không thu liễm, ngược lại càng làm tệ hơn.

Mọi người chỉ thấy hắn cười phá lên nói, “Các người ngay cả đứng còn không vững mà đòi đi ra ngoài đánh giặc?”

Tiểu Tứ Tử ngồi ở thành lâu ôm mặt.

Âu Dương Thiếu Chinh vui vẻ, “Thực dám nói ra a!”

Long Kiều Quảng gật đầu.

Bùi Xán hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Đường chủ Hỏa Phụng Đường có gì cần chỉ điểm sao?”

Lâm Dạ Hỏa cười cười, nói với lão nhân, “Bộ quyền kia của lão đúng là không tồi, đáng tiếc đánh không đúng, hoàn toàn không nắm được tinh túy, lực sát thương vẫn không đủ.”

Bùi Xán nhướng một bên mày, “A?”

“Này!”

Lúc này, dưới đài có binh lính lên tiếng, “Bộ quyền pháp này của Triệu gia quân đã đánh mười năm nay, nếu đánh không đúng, Triệu gia quân làm sao có thể bách chiến bách thắng?!”

“Đúng vậy!”

Lâm Dạ Hỏa vỗ tay sau người nhìn lướt qua dưới đài, cười hỏi vị binh lính kia, “Người bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt.” Binh lính trả lời.

“Còn người?” Lâm Dạ Hỏa nhìn một loạt người trước mắt.

Bọn lính chần chừ trả lời, có mười tám có hai mươi...

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, bữu môi chỉ Tiêu Lương đang dựa vào tường tường thành đứng một bên xem náo nhiệt, “Nói cách khác mười năm trước các người với nó không khác nhau lắm... Luôn thắng hay không đâu có quan hệ cùng với các người?”

Vài binh lính há miệng nói không ra lời.

“Đó là bởi vì chúng ta không có cơ hội đánh giặc...”

Hỏa Phượng gật đầu, “Đúng vậy, nếu các người cũng giống như tiền bối của các người...” Vừa nói, hắn vừa chỉ chỉ Bùi Xán, “Nếu đánh giặc, người chỗ này sẽ chết một nửa, còn lại một nửa, đại khái có thể lĩnh hội được tinh túy của bộ quyền pháp.”

Bọn lính nghe không hiểu, “Có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là... Các người có sợ chết không?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Không sợ!” Hơn phân nửa binh lính đều trả lời.

“Triệu gia quân không một ai sợ chết.”

Trâu Lương, Long Kiều Quảng cùng Âu Dương Thiếu Chinh đều quay mặt đi nhìn Triệu Phổ.

Cửu vương gia vươn tay đỡ trán – Đây mới là vấn đề.

Lâm Dạ Hỏa nhìn trời, xem thường nói, “Các người có biết hay không luôn thắng có một loại cách nói khác?”

Bọn lính đều nghiêng đầu – Hả?

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái, không hiểu sao lại nghĩ tới vừa rồi ở trong rừng nhìn thấy một đám mây trăm con sói con mới sinh.

“Danh tướng luôn thắng hay còn gọi danh tướng bất bại.” Lâm Dạ Hỏa vươn tay chỉ lên đầu mình, nhìn binh lính phía dưới nói, “Luôn thắng cùng bất bại là một đạo lý, như vậy cái gì mới gọi là bất bại?”

Bọn lính hai mặt nhìn nhau, có mấy người mơ hồ hỏi, “Luôn thắng?”

Lâm Dạ Hỏa nhìn trời thở dài, “Các người bình thường trừ bỏ luyện quyền cùng ý nghĩ ‘Không sợ chết’ thì có thể động não suy nghĩ một chút có được không hả? Điều kiện tiên quyết của việc bất bại chính là bất tử đó đồ ngu! Nếu ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được, thì Nguyên soái nhà các người sai quấy hồn của mấy người đi đánh giặc à? Một hồi chiến trận, bên nào sẽ thắng? Đương nhiên bên có người chết ít hơn thì tính là thắng!”

Trên lầu, Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử vẫn duy trì tư thế như cũ, một người đứng nâng cằm dựa vào tường thành, một người ngồi ở chỗ khe tên trên tường thành, cũng nâng cằm dựa vào tường thành. Một lớn một nhỏ còn đồng thời gật gật đầu, tỏ vẻ Lâm Dạ Hỏa nói có đạo lý.

“Vậy người có ý gì?”

Bọn lính hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Chẳng lẽ phải làm tên hèn nhất sợ chết mà ra trận giết địch?”

Lâm Dạ Hỏa chỉ một ngón tay vào người họ, “Ai nói sợ chết là hèn nhất? Không sợ chết mới là ngu xuẩn. Con người đều rất sợ chết, muốn thành đại sự càng nhất định phải sợ chết!”

“Sợ chết thì làm sao đánh thắng được?!” Bọn lính bất mãn nói, sôi nổi phản bác lời Lâm Dạ Hỏa, “Nếu sợ chết thì cũng chỉ có thể phòng thủ!”

“Đánh giặc đương nhiên phải công thành đoạt đất, chỉ dựa vào phòng thủ thì có thể đoạt được gì chứ?”

“Đúng vậy! Nếu không tấn công thì vĩnh viễn cũng sẽ không thắng!”

“Muốn tấn công thì phải không sợ chết!”

Bước chân của Lâm Dạ Hỏa đột nhiên dừng lại, hẩn nheo mắt, hai bên khóe môi cong lên, lộ ra một nụ cười mỉa mai, “Ai nói... Chỉ phòng thủ thì nhất định sẽ thua?”

Bọn lính đều hồ nghi mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa càng cười tươi hơn, “Chỉ bằng thử một chút?”

“Người muốn thử như thế nào?” Bọn lính đều hỏi.

“Phòng thủ đấu với tấn công.” Hỏa Phượng quay người lại, vung mái tóc dài màu đỏ rực, “Ta sẽ không đánh trả, cam đoan với mấy người các người, không ai ở đây có thể chạm được một sợi tóc của ta.”

Mọi người há to miệng, bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Tính ra nơi này đều là tiểu binh, nhưng dù sao cũng thường trú ở Tây Vực, Lâm Dạ Hỏa là đệ nhất cao thủ võ lâm Tây Vực, người thường đấu với hắn tất nhiên là không có cách nào đánh lại... Nhưng mà lần này

là hấn chỉ thủ chứ không tùy tiện tấn công! Một người chỉ cần có chút công phu chẳng lẽ lại không làm gì được hấn?

Bùi Xán hỏi, “Chi bằng để ta thử xem?”

Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn ông một cái, nở nụ cười, “Các người nghe không hiểu ta nói cái gì sao? Ta nói là tất cả mọi người ở nơi này... Muốn thử, đương nhiên phải tìm người lợi hại nhất đến thử với ta, có đúng không?”

Lâm Dạ Hỏa nói vừa hết lời, tất cả mọi người sửng sốt. Toàn bộ giáo quân trầm mặc một lát, mọi người “Soạt” một tiếng ngẩng đầu... Nhìn phía Triệu Phổ ở đầu tường.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trước mặt Triệu Phổ nháy mắt mấy cái, cũng quay đầu lui nhìn.

Triệu Phổ lúc này đang sờ cằm – Hừm!

Trong nháy mắt, nhóm binh lính cùng ồ lên...

“Hấn khiêu chiến với Nguyên soái, vậy mà chỉ thủ chứ không tấn công!”

“Chỉ thủ chứ không đánh sẽ không thua sao?”

“Làm sao có thể!”

...

Lâm Dạ Hỏa nâng cằm lên, “Ba người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Nguyên soái nhà các người, sao các người không thử hỏi ta nếu đấu với bọn họ ta có nắm chắc sẽ thắng không? Ta một người cũng chưa chắc.”

Tất cả mọi người gật đầu – Nói đúng a!

“Nhưng nếu các người hỏi ta có nắm chắc sẽ không thua không?” Lâm Dạ Hỏa ngẩng đầu, nhìn thành lâu phía trên, “Ta có thể chắc, một người cũng không thua.”

Bọn lính đều cảm thấy mấy lời này của Lâm Dạ Hỏa trước sau khá mâu thuẫn, vừa nói là chưa chắc sẽ thắng, nhưng rồi lại chắc rằng sẽ không thua một người nào cả, đây là đạo lý gì?

Hỏa Phượng nói xong, hướng Triệu Phổ phía trên thành lâu nhướng mày, “Thế nào? Có muốn thử một chút không?”

Vốn là đơn thuần đến xem Lâm Dạ Hỏa “đùa giỡn ngu ngốc”, lúc này Tiểu Lương Tử cũng phải há to miệng – Oa!

Thanh âm Lâm Dạ Hỏa vừa dứt, Triệu Phổ trên thành lâu liền nở nụ cười.

Lúc này chỉ thấy ống tay áo màu đen ở phía sau Tiểu Tứ Tử vung lên, Triệu Phổ nhảy ra khỏi tường thành...

Bùi Xán lui về phía sau một bước... Triệu Phổ hạ xuống trên đài, nhìn Lâm Dạ Hỏa đứng đối diện, gật đầu, “Ta cũng muốn biết một chút cái được gọi là Thiện Cảnh trong truyền thuyết.”

Bùi Xán thúc thoi nhảy từ trên đài xuống dưới, đứng bên cạnh xem cuộc chiến.

Tiểu Lương Tử nhảy lên thành lâu, ngồi ở bên cạnh Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lúc này đã phục hồi lại tinh thần, đang ôm má hỏi Tiểu Lương, “Tiểu Lương Tử, Cửu Cửu muốn đánh nhau với Tiểu Lâm Tử sao?”

Tiểu Lương Tử hai mắt như ăn trộm, “Ta rất cực cũng đợi được đến ngày hai trong bốn người bọn họ tư đấu với nhau!”

Tiểu Lương Tử vừa mới dứt lời, mọi người cũng cảm giác cái lỗ tai “ong” một tiếng...

Tiểu Tứ Tử nhanh chóng nắm cái mũi “hừ” một chút, cái lỗ tai đỡ hơn chút xịu rồi... Chiều này bé học được từ lúc trước, mỗi lần khi có cao thủ so chiêu phóng nội lực, người chung quanh đều sẽ có xảy ra hiện tượng ù tai, xì mũi một chút thì sẽ tốt hơn.

Nhìn lại dưới thành lâu... Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang cách xa nhau khoảng năm bước chân, hướng tay phải của mình bước ra vài bước, đây là quan sát trước khi đối chiến...

Nhóm binh lính “soạt” một tiếng rồi tản ra... Ai đứng gần đều có thể cảm giác được hai cỗ nội kình cường đại đang dao động mạnh trên không trung.

Không biết tin tức được truyền ra như thế nào... Đường như chỉ trong nháy mắt, trên thành lâu xuất hiện các cao thủ của Triệu gia quân, trừ bỏ Hạ Nhất Hàng cùng Phong Khiếu Thiên đã xuất hành, chín trong thập đại phó tướng đều đến đông đủ.

Người của Khai Phong Phủ cũng nhảy lên đầu tường.

Tiểu Tứ Tử hỏi Tiêu Lương, “Tiểu Lương Tử, Cửu Cửu và Tiểu Lâm Tử thì ai lợi hại hơn?”

Tiêu Lương hí mắt, “Ừm... Nếu bàn về công phu, Triển đại ca, Bạch đại ca cùng sư phụ không khác nhau lắm, Hỏa Kê so với ba người bọn họ thì yếu hơn một chút, đương nhiên chỉ có một chút mà thôi... Cái này là do hắn dùng toàn bộ thời gian để làm đẹp chứ không chăm chỉ luyện công!”

Ở một bên, Trâu Lương thỉnh thoảng nói một câu, “Ta đã từng thắng qua hắn.”

Tiểu Lương Tử hí mắt nhìn hắn – Hỏa Kê đâu có dốc toàn lực với huynh!

Âu Dương cười xấu xa một tiếng, chớp một bên mắt nhìn Trâu Lương, “Ai nha, đây không phải là bởi vì người ta luyện tiếu không nỗ lực giết người sao!”

“Đúng vậy!” Long Kiều Quảng chớp mắt nhìn hai người bọn họ, “Người ta còn in cho người một hình xăm đó!”

Trâu Lương vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai người bọn họ, “Hai người ở bên kia?”

Âu Dương Thiếu Chinh nắm chặt quyền, “Vẫn là câu nói kia! Ta đời này chỉ cần nhìn thấy một lần! Chỉ một lần thôi! Ai có thể khiến Triệu Phổ ăn đau! Ta liền đáng giá... Ai nha!”

Âu Dương Thiếu Chinh nói còn chưa dứt lời, bị Tiểu Tứ Tử ném tới một cái bánh bao bị đập hư.

Hỏa Kỳ Lân ôm ốt nhìn người sử dụng vũ lực với hắn...

Tiểu Tứ Tử dẩu môi nhìn hắn.

Long Kiều Quảng vội vàng nhìn Tiểu Tứ Tử, “Đừng sợ, không phải đã nói sao, luận về công phu thì Nguyên soái tốt hơn một chút.”

“Vậy Tiểu Lâm Tử sẽ thua sao?” Tiểu Tứ Tử lo lắng, bé muốn Cửu Cửu thắng nhưng lại không nghĩ Tiểu Lâm Tử thua.

“Thắng và không thua đều là hai khái niệm.”

Lúc này, từ phía sau Tiêu Lương cùng Tiểu Tứ Tử truyền đến tiếng nói chuyện.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy Ân Hậu và Thiên Tôn đang đi tới, người vừa nói chính là Thiên Tôn.

Ân Hậu đi xuống, liếc mắt một cái, “Ta còn nhớ năm đó Đại hòa thượng từng đấu với tên Bách Quỷ Vương kia.”

Thiên Tôn cũng gật đầu.

“Vô Sa đại sư đã từng cùng với sư tổ của con đánh nhau sao?” Tiểu Lương Tử vội hỏi, “Cuối cùng ai là người thắng?”

“Ừm...” Ân Hậu nghĩ nghĩ, “Yếu Trường Thiên không thắng, Đại hòa thượng cũng không thua.”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đều nghiêng đầu, “Cho nên họ đánh hòa sao?”

“Cao thủ mạnh như vậy còn có thể đánh hòa?” Tiểu Lương Tử nghi hoặc, “Đây là đánh mấy ngày mấy đêm?”

“Ha ha.” Thiên Tôn cùng Ân Hậu cười gượng hai tiếng, đều lắc đầu, “Trên đời này chuyện đáng ghét nhất chính là xem lão hòa thượng béo kia đánh nhau! Cứ chờ rồi xem...”

8. Chương 8: Không Thể Vượt Qua

Edit: Fin

Beta: Po

Trên tràng giáo quân của Hắc Phong Thành, cát đá bay loạn xạ, binh lính vội vàng lui về phía sau, Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đứng đối diện nhau ở giữa đài gỗ, hai người đi vòng quanh còn chưa được nửa vòng, chỉ thấy Triệu Phổ tiến lên trước một bước...

Nhóm binh lính vây xem đều sửng sốt — Chiêu thức mà Triệu Phổ đang dùng chính là chiêu thức mà bọn họ vừa đánh ban nãy... Đương nhiên, nội lực hoàn toàn bất đồng.

Cửu vương gia nâng một tay lên, chỉ thấy năm ngón tay của hắn tạo thành một độ cong, rồi nắm chặt lại thành quyền, nhảy lùi lại đánh thẳng lên mặt Lâm Dạ Hỏa.

Một quyền cương mãnh này mang theo nội lực hùng hậu, nhóm binh lính gần đó đều cảm giác được một cỗ kinh phong đập thẳng vào mặt... Cả đài đều chấn động, vang lên từng tiếng cách cách.

Trên lầu, Âu Dương Thiếu Chinh kinh ngạc, “Ta nói con mẹ nó a! Triệu Phổ dùng tới mười thành nội lực!”

Triệu gia quân gọi một quyền này là Côn Lôn quyền, bọn lính đều không nhìn được mà nuốt nước miếng... Bọn họ đánh đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu biết còn có thể đánh ra loại uy lực mạnh thế này.

Mà nhìn lại Lâm Dạ Hỏa.

Đối mặt với một quyền dùng tới mười thành nội lực của Triệu Phổ, người bình thường đều sẽ muốn trốn... Nhưng mà Hỏa Phượng lại hơi lùi chân về sau nửa bước, hai tay tạo thành chữ thập chắn phía trước.

Chúng tướng Triệu gia quân tiếp tục kinh ngạc... Chiêu mà Lâm Dạ Hỏa sử dụng là nhất chiêu trong Triệu gia quyền, chắn ngàn quân...

“Rầm rầm” một tiếng vang thật lớn truyền đến, toàn bộ đài gỗ bắt đầu kịch liệt chấn động, bọn lính rối rít lui về phía sau...

Trên đài, Lâm Dạ Hỏa đưa hai tay ngăn cản một quyền của Triệu Phổ.

“Vậy mà lại tiếp được!” Chúng tướng trên thành lầu rất kinh ngạc, sôi nổi bàn luận.

Bên cạnh, Tiêu Lương liếc mắt nhìn mọi người một cái, bĩu môi, “Các người thực sự nghĩ Hỏa Kê chỉ biết trang điểm thôi chắc?”

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa sau khi xuất một chiêu rồi, tiếp đó là cùng lúc thu chiêu, quay người lại vừa đủ một cước, vừa rồi chính là bộ quyền pháp trong Càn Khôn đá dùng trong huấn luyện quân đội.

Mọi người cũng cảm giác được trên không trung hai loại nội lực bất đồng đang va chạm vào nhau, sau đó chính là “Ầm” một tiếng vang thật lớn.

Đài gỗ cao kia rốt cuộc không chịu nổi loại sức ép quá mãnh liệt này, rầm một tiếng tiêu tán...

Trên tràng giáo quân bụi bay mù mịt, vụn gỗ văng tứ tán.

Bọn lính liên tiếp lui về phía sau. Khi nhìn lên lại đài gỗ thì phát hiện lúc đầu nó vẫn còn nguyên vẹn, bây giờ đã gần vỡ ra, giữa giáo quân tràng xuất hiện hai hình nửa vòng tròn, là do nội lực của hai người chạm vào nhau mà tạo thành.

“Khụ khụ...” Bọn lính vội vàng đưa tay xua đi bụi bặm... Chờ bụi tan đi, chỉ thấy trên mảnh đất trống, một đen một đỏ hai thân ảnh cuốn vào nhau nhào vào đánh tiếp.

Nhìn người không hề cảm thấy hoa mắt — Bởi vì hai người họ đều dùng Triệu gia quyền, chỉ là có chút kỳ quái, rõ ràng là bộ quyền pháp giống nhau, nhưng phong cách hai người đánh ra lại hoàn toàn bất đồng.

Mỗi quyền của Triệu Phổ cương mãnh bá đạo, từng thế tiến công vô cùng sắc bén.

Lâm Dạ Hỏa rõ ràng chỉ thủ thế, thủ kín đến mức không có một kẽ hở.

Hai người một công một thủ, nội lực lại cao... Nguyên bản đây vốn là bộ công phu phổ thông mà các tướng sĩ luyện tập mỗi ngày, đột nhiên lại trở nên uy lực vô cùng.

Bọn lính hai mặt nhìn nhau — Ngày thường có phải là đã luyện sai rồi không? Vì sao mấy người bọn đánh ra lại không giống một bộ quyền chứ.

Hai người liên tục hủy đi hơn ba mươi chiêu sau, hoàn toàn phân không ra ưu khuyết điểm.

Mấy chục vạn binh Triệu gia quân lúc này xem như được mở rộng tầm mắt, chứng kiến bộ quyền chưa từng thấy qua nhưng lại rất quen mắt, một người, hai người... từng người một trợn mắt há hốc mồm nhìn hai đại cao thủ đang đối chiến. Họ không khỏi cảm thấy thế giới này quá thần kỳ, rõ ràng mọi người đều cảm giác được mỗi một chiêu của Triệu Phổ hoàn toàn có thể đập bẹp Lâm Dạ Hỏa, nhưng Lâm Dạ Hỏa lại chính là đập không bẹp, tất cả chiêu thức y đều có thể ngăn cản.

Trên thành lâu, các vị chủ tướng cùng phó tướng Triệu gia quân đều nhìn chăm chăm tình hình chiến đấu phía dưới.

Âu Dương vuốt cằm, “Tất cả y đều có thể tiếp được?”

Long Kiều Quảng tò mò hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu ở phía sau, “Cái này chính là Thiện cảnh trong truyền thuyết à?”

Trâu Lương nhíu mày, “Nói nửa ngày, Thiện cảnh rốt cuộc là cái gì?”

Ân Hậu lắc đầu, “Không đâu, thiện cảnh vẫn chưa xuất hiện đâu.”

Thiên Tôn nâng cằm, “Người nói Tiểu Lâm tử chưa từng dùng qua chiêu này à?”

Ân Hậu lắc đầu, “Nhất định là chưa, nếu dùng phỏng chừng sẽ bị người khác chán ghét, chắc nó sẽ không chủ động dùng.”

Thiên Tôn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Năm đó Yếu Trường Thiên thiếu chút nữa bị Thiện cảnh ép đến điên luôn rồi, không biết tiểu tử Triệu Phổ có biện pháp phá giải không?.”

...

Trước núi Bình Chung có hai con sông giao nhau, hiện tại ở đó tụ tập không ít mã xa.

Sông Bình Xuyên và sông Trung Xuyên chảy giao nhau, sông Bình Xuyên nước chảy xiết, sông Trung Xuyên nước chảy nhẹ nhàng. Hai nhánh sông giao nhau hình thành nên diện tích sông ngòi cực lớn, vừa lúc ở tiền phương núi Bình Chung.

Hạ Nhất Hàng mang theo Triển Chiêu tới sông Bình Xuyên chờ người trước.

Muốn đi núi Bình Chung, nhất định phải vượt qua hai con sông này... Thuyền đưa đồ cơ bản đều là cùng nhau đi qua sông, bởi vì sông Bình Xuyên dòng nước chảy mạnh, mà hai sông lượng nước đổ vào rất lớn, dưới đất có mạch nước ngầm, lốc xoáy rất nhiều, có thể khiến thuyền dễ lật.

Đám người Triển Chiêu trên mã xa dừng lại.

Bên bờ sông còn có mấy chiếc xe ngựa cùng vài con ngựa. Trên xe ngựa có huy hiệu, lại còn có xa phu, hẳn là người Liêu quốc.

Hạ Nhất Hàng kéo lại Thiên Tinh Đạp, liếc mắt nhìn một vài tướng sĩ Liêu quốc đang đi tới đi lui ở bờ sông. Tại xe ngựa bên bờ bên kia có dựng một lều vải nhỏ tạm thời.

Hạ Nhất Hàng nhìn lều trại kia, hơi cười.

Phong Khiếu Thiên chạy đến bờ sông, phiêu mắt liền thấy mấy binh lính Liêu quốc, hỏi, “Các người đứng ở đây làm gì? Không chịu đi sao?”

Vài binh lính vừa ngẩng đầu đã giật mình, đều đi về một bên, hiển nhiên là biết Phong Khiếu Thiên.

Phong Khiếu Thiên không hiểu ra làm sao cả.

Lúc này, chỉ thấy lều trại bên kia được vén màn lên, từ bên trong có một người đi ra.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lúc này đều xuống ngựa giống Hạ Nhất Hàng.

“Triệu Phổ vậy mà lại phái người đến.”

Lúc này, chợt nghe người vừa đi ra lều trại nói. Mọi người ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy từ trong lều trại đi ra là một người tuổi còn trẻ, so với tuổi của Hạ Nhất Hàng thì không sai biệt lắm, dáng người cân xứng, có thể nói là tương lai của Liêu quốc, hẳn không tính là đặc biệt cao lớn. Người này có mái tóc nâu dài, thắt lại thành một bím, toàn thân mang nhuyễn giáp, bên hông đeo loan đao, bộ dạng cũng không tệ lắm, mũi cao mắt sâu, còn có một chòm râu được chăm chút kĩ lưỡng, rất là có dáng vẻ.

Hạ Nhất Hàng còn chưa lên tiếng, chợt nghe tiếng Phong Khiếu Thiên truyền đến, “U oa... Đây không phải là Khảm nhi sao!”

Biểu tình trên mặt Hạ Nhất Hàng vừa hiện lên một tia vi diệu vừa lộ vẻ cố nhịn cười, cúi đầu kéo dây cương Thiên Tinh Đạp.

Mà biểu tình trên mặt của vị đang đứng đối diện kia lại là lúc xanh lúc trắng, hẳn cau mày nhìn thoáng qua... Phong Khiếu Thiên ở đối diện ngoắc hẳn, “Bé con oiiii~!”

Không ít người Liêu đều cúi đầu đứng ở một bên, không khác nhau mấy so với biểu tình hiện tại của Hạ Nhất Hàng.

“Khụ khụ.” Hạ Nhất Hàng ho khan một tiếng, nói với Phong Khiếu Thiên, “Khiếu Thiên, không nên nói bậy.”

Phong Khiếu Thiên cười hì hì chạy trở về.

“Đồ đâu rồi?” Hạ Nhất Hàng hỏi hẳn.

Phong Khiếu Thiên buông tay, “Ở bờ sông có một chiếc đồ nhưng mà đồ này không chở người, chẳng lẽ người núi Bình Chung đều về nhà ăn cơm hết rồi à. Bến đồ cũng không có người.”

Hạ Nhất Hàng khẽ nhú mày.

Vị người Liêu kia ngượng ngùng mà sờ sờ chòm râu trên cằm, nói, “Chúng ta đợi hơn nửa canh giờ, không thấy người Bình Chung sơn lại đây. Ai, cũng tại Triệu Phổ đắc tội Bình Chung sơn, chuyện này lại không có quan hệ gì với chúng ta. Chẳng lẽ là cá nằm trong chậu?”

Hạ Nhất Hàng hơi cười, biết hẳn hẳn là nghe mấy lời đồn đãi nói Triệu Phổ không chịu đưa hắc hổ, nên giờ mới nói mát.

Vị người Liêu kia nói xong, liếc mắt trừng Phong Khiếu Thiên một cái, rồi trở về trong lều trại của mình tiếp tục ngồi chờ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng, ý bảo — Vị này là ai?

Hạ Nhất Hàng nói, “Hắn là Đại tướng quân Liêu quốc, Tiêu Khảm.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, hình như là đã từng nghe qua, có điều... Hai người lại nhìn Phong Khiếu Thiên, không hiểu — vì sao lại gọi người ta là con?

Phong Khiếu Thiên ôm cánh tay nói, “Ta từng cùng hắn chơi trò đá chiến! Vì trước đó đã đánh cược nên lúc thua hẳn phải nhận ta làm cha nuôi.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu, “Đá chiến là cái gì?”

Phong Khiếu Thiên cười hì hì, “Có rãnh chỉ cho các ngươi cùng chơi, đó là sở trường của ta!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật gật đầu.

Hạ Nhất Hàng lại nhìn thoáng qua cái lều trại kia.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đều là cao thủ, từ khi tức đều có thể cảm giác được bên trong lều trại có hai người, trừ bỏ Tiêu Khảm vừa rồi đi ra nói chuyện, hẳn là vẫn còn có một vị cao thủ.

Trong xe ngựa, Công Tôn vén màn xe liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, hỏi, “Vẫn không thể qua sông sao? Còn trẻ nữa sẽ không qua được”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều quay đầu lại nhìn Công Tôn.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Công Tôn tiên sinh quả nhiên bác học.”

“Sao lại trẻ nữa thì không qua được?” Triển Chiêu không hiểu.

Hạ Nhất Hàng vươn tay một ngón tay chỉ một ngọn núi cao ở đằng xa, nói, “Đó là núi Bình Chung.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn qua... Chỉ thấy thành Bình Chung dựa vào núi Bình Chung đứng thẳng trong mây, quần loan(1) núi non trùng điệp. Hơn nữa đỉnh núi đều là tuyết trắng, xem ra là hàng năm đều đóng băng.

(16) Loan: chỗ núi quanh co liền nối gọi là loan.

“Sông Bình Xuyên chảy từ Tây sang Đông, dòng nước chảy rất nhanh, nước lại ấm. Mà sông Chung Xuyên là từ trên núi Bình Chung chảy xuống, dòng nước tương đối chậm, lại nhỏ, bởi vậy hầu hết chúng ta qua sông đều là đi sông Chung Xuyên. Vùng này ngày đêm nhiệt độ chênh lệch rất lớn, đến buổi tối, thượng du sông Chung Xuyên sẽ đóng băng, dòng nước sẽ càng nhỏ, vì thế nước sông Bình Xuyên sẽ đổ về hai bên. Như vậy thì không có cách nào đi dò qua sông, vả lại sự chênh lệch nhiệt độ của hai dòng nước rất rõ ràng, sẽ có rất nhiều lốc xoáy sinh ra, vô cùng nguy hiểm.”

Phong Khiếu Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Nếu bên Núi Bình Chung kia trong vòng một canh giờ không có người tới, chúng ta cũng chỉ có thể ở qua đêm ở chỗ này.”

“Này!”

Lúc này, có mấy quan binh Liêu quốc đứng ở trước đò, có vẻ là thủ vệ canh gác ở cửa thành Bình Chung.

Nhưng mà, người bên kia tựa như hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn đứng im không nhúc nhích.

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Đối phương hẳn là cố ý?”

“Xem ra đúng là vậy.” Hạ Nhất Hàng gật đầu.

“Chúng ta tự ngồi thuyền đi qua đó đi?” Phong Khiếu Thiên nói, “Dù sao cũng có thuyền.”

Hạ Nhất Hàng nhìn nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Hai người đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Phong Khiếu Thiên đến bến đò, hỏi người Liêu, “Các người sao vẫn chưa đi a? Nếu không cần thì cứ để chúng ta dùng.”

Vài quan binh Liêu quốc đều lắc đầu — Trên thuyền một người đều không có, vạn nhất có trá.

Phong Khiếu Thiên khóe miệng giật giật, “Các người cho là vua phương Bắc diệt núi Bình Chung sao, sợ cái gì?”

Đám người Liêu đều nhìn trời.

Phong Khiếu Thiên dắt ngựa lên thuyền, Hạ Nhất Hàng cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường còn có Công Tôn ở trên xe ngựa cũng đều lên rồi.

Thấy trên thuyền còn có mấy phòng trống, Phong Khiếu Thiên vịn lan can hét to, “Khảm nhi? Có muốn vào thành với cha người không?”

Trong lều trại trong không thấy có ai lên tiếng, Phong Khiếu Thiên liền hướng về phía thủ hạ, ý bảo — Qua sông!

Đò rời khỏi bờ, đi ở phía trước.

Tiền phương cách đó không xa chính là núi Bình Chung, hẳn là chỉ đi trong chốc lát sẽ đến, dòng nước chảy nhẹ nhàng, thuyền chạy vô cùng vững vàng.

Triển Chiêu có chút ngạc nhiên, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Vì sao chỉ có đồ mà không có người đưa đồ?”

“Quan trọng là các người có can đảm đi hay không thôi.” Hạ Nhất Hàng nói, “Lan Khắc Minh muốn ra uy đánh phủ đầu mấy người đến viếng tang, người Tây Vực không rành về sông ngòi, hai con sông này chính là lá chắn tốt nhất của hân.”

“Liệu hân có đục một lỗ ở dưới thuyền không?” Phong Khiếu Thiên cảm thấy mức nước có vẻ sâu, từ lan can đi xuống nhìn xem.

Hạ Nhất Hàng cười cười, “Nếu thật sự đã đục một lỗ, chúng ta là người đầu tiên... Người thứ hai đi càng nguy hiểm không phải sao?”

Phong Khiếu Thiên có vẻ vui mừng.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu thuyền, ánh mắt hướng về phía lều trại của quân Liêu ở nơi xa xa.

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu hỏi hân, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, nói, “Người có nội lực ở trong lều trại kia... Ta có cảm giác hình như từng quen biết.”

Triển Chiêu “A...” một tiếng, gật gật đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia phục hồi lại tinh thần, phát hiện Triển Chiêu nhìn mình chằm chằm, có chút không hiểu hỏi, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu nhắc nhở hân, “Người không phải say tàu sao...”

Triển Chiêu vừa mới nói chữ “sao”, thì chỉ thấy trên mặt Bạch Ngọc Đường trắng bệch.

Triển Chiêu cả kinh, “A... Ta không phải cố ý đâu! Người đừng có nôn a! Lớn như vậy đẹp trai như vậy mà nôn thì rất mất mặt!”

Bạch Ngọc Đường siết tay vào lan can đứng bất động.

Triển Chiêu chỉ vào bờ biển, “Gần đến rồi!”

Hạ Nhất Hàng cùng Công Tôn đều quay đầu lại nhìn động tĩnh ở đằng này, chỉ thấy Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường dậy đi khỏi thuyền.

Phong Khiếu Thiên cả kinh, “Ai! Vẫn còn cách bờ khá xa nha...”

Nhưng mà Phong Khiếu Thiên nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã bay đến bờ rồi.

Hạ Nhất Hàng nhìn khoảng cách từ đây đến bờ một chút... Hỏi Công Tôn, “Triển Chiêu cũng biết bay sao?”

Công Tôn cũng vuốt cằm quan sát, “Trước kia chưa từng thấy hân gấp gáp như vậy, chắc là có chút nóng vội...”

Hạ Nhất Hàng lăm bầm đầu, “A... Thì ra khi nóng vội còn có thể bay, cái này được, về sau có chỗ dùng được”

Công Tôn kinh hãi mà há miệng nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng vẫn như cũ rất vô hại mà nhìn Công Tôn cười cười, quay đầu bảo Phong Khiếu Thiên mau cập bờ.

Công Tôn khoanh tay nhìn Hạ Nhất Hàng — Đúng là cái bụng đen! Người này so với Triển Chiêu còn đen hơn!

9. Chương 9: Quỷ Và Phật

Edit: Fin

Beta: Po

Thuyền từ từ cập bờ, mọi người rời thuyền.

Bên bờ sông, về mặt Triển Chiêu tỏ ra áy náy, cũng không phải y cố ý nhắc nhở Bạch Ngọc Đường.

Hạ Nhất Hàng nhìn trong chốc lát, hỏi Công Tôn, “Không phải ngươi mới vừa đưa Bạch Ngọc Đường thuốc chống say sóng sao?”

Công Tôn gật đầu, “Đúng vậy... Lúc đầu hấn lấy thuốc là để dự phòng, nếu nước chảy quá xiết thì thuyền sẽ chông chênh, nhưng mà thuyền chạy rất yên ổn, không khác gì đi thuyền hoa của nhà hấn, ngắt cái rầm ấy.”

Hạ Nhất Hàng sờ sờ cằm, gật đầu, “A... Thì ra là thế.”

Công Tôn lắc đầu, than thở một câu — Thật nhưc đầu hoa mắt!

Lúc này, chỉ thấy từ cửa thành núi Bình Chung có hai quan viên đi ra... Có vẻ đều là võ tướng, hướng Hạ Nhất Hàng chấp tay, “Hạ Tướng quân đại giá quang lâm, Thiếu chủ nhà ta đã ở trong thành đợi đã mấy ngày rồi.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Phong Khiếu Thiên quay đầu phát phát tay với nhóm người Liêu ở bờ bên kia.

Tiêu Khảm đang đứng ở bờ biển, chờ thuyền trở về, hình như bọn họ khá lúng túng. Biểu tình lại có chút không được tự nhiên, có vẻ bọn Liêu bình này lá gan rất nhỏ.

Núi Bình Chung phái người đem đồ trở lại rồi bỏ đi, để nhóm người Liêu tự mình qua sông.

Hạ Nhất Hàng đột nhiên vỗ vỗ Phong Khiếu Thiên, “Khiếu Thiên, đi nhắc nhở bé con nhà ngươi một chút, hình như thuyền thăm nước nặng rồi để nó lưu ý.”

Phong Khiếu Thiên vui tươi hơn hớn chạy đến bờ biển, hướng về bờ bên kia bắt đầu ồn ào, “Con ơi! Thuyền kia hình như thăm nước nặng lắm rồi, con nhìn xem thử đáy thuyền có phải bị thủng lỗ không.”

Bị Phong Khiếu Thiên nói như thế, tất cả người Liêu đang lên thuyền đều vội vàng nhìn thân thuyền thăm dò.

Tiêu Khảm đứng ở bờ biển nhìn kiểu gì cũng cảm thấy thuyền sắp chìm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều mỉm cười nhìn Hạ Nhất Hàng. Đây là rõ ràng là ức hiếp người không biết bơi, thật xấu!

Tạm thời không đề cập tới nhóm người Liêu ở bờ biển đang nghiên cứu xem liệu thuyền có chìm hay không, lại nói chuyện bọn Triển Chiêu đi theo hai vị quan viên núi Bình Chung tiến vào địa phận thành Bình Chung.

Ở núi Bình Chung, một thành chính là một quốc gia, quy mô thành thị rất lớn, tựa vào núi mà xây dựng. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ngay núi non Bình Chung rất nguy nga, ngay tại chỗ lưng chừng núi có một tòa cung điện, nơi đó hẳn là hoàng cung núi Bình Chung.

Bọn Triển Chiêu cưỡi ngựa vào thành sau hơn một giờ, đi qua hơn một nửa thành thị, trước khi tiến vào cửa cung cách đó không xa, mọi người đều xuống ngựa đi bộ.

So với ngoại tộc tụ tập ở Hắc Phong Thành, thì ở núi Bình Chung này gần như không hề nhìn thấy người ngoại lai. Trong thành rất náo nhiệt, các cửa hàng mua bán không ít, nhưng điều khiến bọn Triển Chiêu cảm thấy có chút quỷ dị chính là — Hầu hết trước cửa mỗi nhà đều treo mặt nạ vu cổ, còn có mấy tạo hình khô quắt vô cùng quỷ dị được làm từ mấy chế phẩm tre mây, không biết là cái đuôi của loài động vật gì...

Công Tôn vừa đi vừa đánh giá, xem ra lời đồn đãi không phải giả, núi Bình Chung quả thật rất tôn sùng vu cổ. Đây không phải là chuyện tốt đẹp gì, bình thường nếu vu cổ hưng tất nhiên y thuật suy, là họa cho dân chúng.

Triển Chiêu thì lại có một chút hảo cảm đối với núi Bình Chung này, là bởi vì hắn phát hiện nơi này mèo đen rất nhiều! Mới đi vài bước, thì từ trong cửa sổ thoát một cái có con mèo đen chạy ra, ánh mắt màu xanh, kêu “Meo” một tiếng rồi lại chui vào ngỏ nhỏ u ám.

Phong Khiếu Thiên vừa đi vừa bĩu môi, “Núi Bình Chung của ngươi tại sao lại u ám, tối tăm vậy?”

Mấy vị quan viên đến dẫn đường chỉ cười cười, cũng không nói nhiều.

Đến gần xung quanh hoàng cung, có rất nhiều người mặc áo choàng đen, xám và trắng, tuy rằng màu sắc áo choàng không giống nhau nhưng kiểu dáng lại gần giống. Những người mặc áo choàng này đều để tóc ngắn, trên tóc cũng không biết là bôi loại mỡ gì mà bóng lưỡng, phía trên đầu mịn màng, hai bên tai cắt phẳng, mới nhìn có chút buồn cười.

Hạ Nhất Hàng nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, nói, “Những người này đều là Vu sư, bạch y chính là Vu y, màu xám chính là Khu ma(17), còn màu đen chính là môn hạ của quốc sư.”

(17) Khu ma: Thầy trừ tà

“Quốc sư là chỉ pháp sư Tư Minh sao?” Triển Chiêu hỏi, “Hắn cũng mang áo choàng?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Áo choàng của hắn là màu đỏ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều có chút ngoài ý muốn — Đếm từ nhân số mấy người mặc đồ đen ở đây, thế lực Tư Minh rất lớn!

Đi một đoạn nữa, Công Tôn chợt chú ý tới mấy tiểu hài nhi đang chơi đùa ở cổng, trên đầu mấy đứa đều cột một mảnh vải màu vàng, liền hỏi quan viên đi phía trước, “Chúng nó buộc mảnh vải trên ót làm gì vậy?”

“Là để trừ tà.” Hai quan viên nói cho Công Tôn biết, “Nếu mấy tiểu hài nhi trúng phải tà khí, sốt cao không lùi thì cần phải trừ tà...”

Công Tôn đứng lại, “Sốt cao không bớt thì trừ tà có ích lợi gì?”

Nói xong, y chạy tới nhìn hai tiểu hài nhi kia.

“Ai...” Một vị quan viên nhanh chóng muốn kéo Công Tôn lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gần như đồng thời khoát tay, chặn tay hai quan viên kia ngăn không cho bọn họ làm phiền Công Tôn.

Quan viên kia bất đắc dĩ nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng hơi cười, nhìn hắn nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo — Không có cách.

Công Tôn chạy tới bên cạnh một đứa bé hàn huyền vài câu để đứa bé đó cho y bắt mạch, bắt thử mới phát hiện mạch của tiểu hài nhi không có gì dị thường, cơn sốt đã hạ, liền quay lại nhìn hai người kia.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quan sát một chút, mấy tiểu hài nhi kia sắc mặt trắng trẻo, hồng hào, tinh thần nhanh lẹ, không hề giống đang bị bệnh.

Công Tôn đứng lên, hoang mang mà quay về.

Vị kia quan viên cười cười, vừa định mở miệng nói chuyện. Vài nam tử mặc áo choàng xám từ phía đối diện đi tới.

Quan viên kia lập tức ngậm miệng lại, ý bảo mọi người, cứ tiếp tục đi tới đằng trước đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường khẽ nhủ mày, tiếp tục đi về phía trước.

Chờ khi đi đến chỗ không người, quan viên kia hỏi Công Tôn, “Tiên sinh là lang trung sao?”

Công Tôn gật gật đầu.

Hai người nói, “Trong thành kỳ thật vẫn có lang trung, nhưng hành sự phải lén lút. Cha mẹ của những đứa nhỏ đó đã sớm mời lang trung về khám, uống thuốc... phải vây khấn trùm quanh đầu, chẳng qua là để tránh phiền toái.”

Công Tôn gật đầu, yên tâm, “A... Thì ra là thế.”

Triển Chiêu không hiểu, “Vì sao lại kiêng kỵ những Vu sư đó như vậy?”

“Một lời khó nói hết.” Hai quan viên vươn một lòng tay chỉ về phía trước, chỉ thấy đã đến đại môn hoàng cung.

Ngay tại lúc bước vào đại môn, đột nhiên, trên sân của cung môn kỳ lạ thay lại có một đám chim bay lên.

Mọi người theo bản năng mà ngẩng mặt lên nhìn. Chỉ thấy rất nhiều chim chóc bảy màu bay lên trời.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng một phen đề lại Triển Chiêu đang muốn bắt chim.

Phong Khiếu Thiên cũng ngẩng mặt tán thưởng, “U oa, màu sắc thật là rực rỡ nha...”

...

Khác với bọn Triển Chiêu đang tiến cung chậm rì rì, quân doanh Triệu gia quân bên này đánh đến long trời lở đất.

Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa một công một thủ đánh đến mức các tướng sĩ đang nhìn mà có chút hôn mê, mà hai người vẫn đang dùng Triệu gia quyền. Bộ quyền pháp này hiện tại đã hoàn toàn vượt qua mức độ mà bọn lính có thể lý giải, không khỏi cảm thấy bình thường mình luyện đúng là như cứt, giờ nhìn xem người khác đánh...

Trên thành lâu, Âu Dương đuổi người, từ cổ tới bả vai đều mỗi nhừ, “Hai người này đánh hoài không xong a?”

Tiểu Lương Tử lắc đầu, nói, “Nếu Tiểu Lâm Tử đã muốn thủ, dù đánh ba ngày ba đêm cũng rất khó bãi binh hắn, nội lực của hắn lại cao, có thể kéo dài. Trước kia lúc hắn cùng Đại hòa thượng luyện công, nội lực Đại hòa thượng so với hắn cao hơn rất nhiều nhưng hắn đều có thể dễ dàng chống đỡ qua một ngày.”

Ân Hậu nói, “Điểm mấu chốt của loại công phu này là Vô Phong chưởng, các người xem vừa rồi hắn dùng nội lực rất mạnh, nhưng kỳ thật nội lực vẫn luôn xoay tròn xung quanh, hắn chẳng qua là dùng một chút sức đẩy nội lực qua lại liên tục, bởi vậy khi đánh tương đối ít dùng sức.”

“Vậy Nguyên soái vẫn rất thành thật mà dùng nội lực đánh với hắn sao?” Long Kiều Quảng tò mò.

Thiên Tôn phiêu mắt nhìn chúng tướng một cái, “Các người cho rằng Nguyên soái của các người là người thành thật sao? Cao thủ so chiêu là muốn giảng chiến lược, Tiểu Lâm Tử có cùng thể lực với hắn, Triệu Phổ có thể nhìn ra cách nó dùng nội lực như thế nào, bởi vậy lực mà hắn đang dùng chính là hư lực, mười chiêu hư bên trong khả năng có một chiêu thực, Vô Phong chưởng phải tính ra nội lực của đối phương để tấn công, nếu tính sai lầm sẽ bị hạ.”

Tất cả mọi người gật đầu, Tiểu Lương Tử và bọn Âu Dương lại theo bản năng mà nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương khẽ nhíu mày, hỏi, “Dùng phương pháp ta dùng như năm đó để phá giải Vô Phong chưởng?”

“Một chiêu này người đã từng dùng qua, thì nó không còn ý nghĩa nữa, sẽ không ai có thể sử dụng lần thứ hai.” Ân Hậu nói, “Triệu Phổ có thể nhìn thấu đầu pháp của Lâm Dạ Hỏa thì Lâm Dạ Hỏa tất nhiên cũng có thể nhìn thấu đầu pháp của Triệu Phổ... Muốn học công phu của Vô Sa yêu cầu năng lực phải mạnh, các người cho rằng nó chỉ lo đấm đá mà không chăm chỉ luyện công, ta thấy thật ra không phải vậy.”

Tất cả mọi người sững sờ.

Thiên Tôn đồng ý nhìn Ân Hậu, “Trước đó Tiểu Lâm Tử có tìm người luyện qua Vô Phong chưởng, một người có nội lực rất cao.”

“Ai a?” Tất cả mọi người tò mò nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn chỉ chỉ chính mình, “Ta.”

Mọi người sững sốt một lát, sau đó đều hít sâu một hơi.

Trâu Lương cũng kinh ngạc hỏi Thiên Tôn, “Hắn từng tìm người luyện nội lực sao?”

Thiên Tôn gật gật đầu.

Ân Hậu nói, “Vô phong chuông nếu như đã có thể đỡ được nội lực của Thiên Tôn, vậy thì nó hẳn là đã có sự giác ngộ đối với nội lực trên thế gian.”

Thiên Tôn gật đầu, “Giả sử sau này các người muốn lừa gạt nó, và giả người đó có nội lực cao hơn ta, nếu cao hơn vậy thì không hẳn là không có khả năng dùng lại chiêu thức của Trâu Lương để phá giải Vô Phong chuông.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau — Quả nhiên, không phải là kẻ chỉ biết đơm dăng.

Tiểu Lương Tử đứng lên, “Lần thua trận đó, Hỏa Kê quả nhiên rất để ý!”

“Đương nhiên sẽ để ý.” Thiên Tôn hỏi Tiểu Lương, “Người lần đó bị Biển Tứ đánh bại thì biến thành cái dạng gì?”

Tiểu Lương Tử híp mắt.

“Đây mới chính là đồ đệ của Vô Sa.” Ân Hậu nói, “Ta và Thiên Tôn cũng không dám tùy tiện trêu chọc hòa thượng béo kia.” Nói xong, nhìn thoáng qua Trâu Lương, “Nó thất bại, đơn thuần là bởi vì không muốn phải giết người mà thôi.”

Trâu Lương không lên tiếng, nhìn một bên.

“Nội lực của Nguyên soái không có khả năng mạnh hơn Thiên Tôn.” Long Kiều Quảng hỏi, “Vậy chỉ có thể đánh hòa sao?”

“Nếu Triệu Phổ không nghĩ ra chiêu, vậy chỉ có thể đánh hòa.” Thiên Tôn gật đầu.

Ân Hậu nhìn Triệu Phổ, hơi cười cười, “Yếu Trường Thiên đời này chỉ làm duy nhất một chuyện tốt... Chính là tên đồ đệ này.”

Khi bọn họ đang nói chuyện, Triệu Phổ đã triệt nhất chiêu, nhìn Lâm Dạ Hỏa cười cười, “Người từng tìm người luyện qua? Tìm ai vậy? Thiên Tôn hay là Ân Hậu?”

Mọi người giật mình — Vậy mà lại đoán ra được?

Lâm Dạ Hỏa ngược lại cũng không bất ngờ, buông một tay, “Tìm Thiên Tôn, thừa dịp Bạch lão ngũ không giám sát chặt chẽ, bắt cóc một ngày.”

Trên lầu, tất cả mọi người nhìn Thiên Tôn — Hóa ra là bị bắt cóc.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng ngửa mặt nhìn trời, là do nó nói mang ta đi xem đồ cổ a.

“Nói cách khác, người đã biết Vô Phong chuông không có cách nào có thể phá giải, cho nên người mới chắc chắn nói với chúng ta, một người người cũng không thua, đúng không?” Triệu Phổ hỏi.

Lâm Dạ Hỏa buông tay — Chính là có chuyện đó.

“Có điều cũng có ngoại lệ đấy.” Triệu Phổ nói xong, vung tay lên với binh sĩ khắp nơi, “Biết phòng thủ trọng yếu bao nhiêu không?”

Bọn lính đều ngơ ngác gật đầu.

“Ừ.” Triệu Phổ quay lại nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Công sự xong xuôi cả rồi.”

Lâm Dạ Hỏa nhướng mày, “Cho nên giờ sẽ giải quyết việc riêng sao?”

Triệu Phổ nói, “Rất trùng hợp, ta biết một biện pháp phá giải Vô Phong chuông.”

Hỏa Phượng gật đầu, “Ừ... Năm đó sư phụ người ép Đại hòa thượng phải dùng đến chiêu Thiện cảnh, hẳn là người cũng học được.”

Khóe miệng Triệu Phổ hơi cong lên.

Trên thành lầu, Tiểu Lương Tử vội vàng hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu, “Còn có cách khác phá giải Vô Phong chưởng ạ?”

Ân Hậu gật đầu, “Bách Quỷ Trận của Yếu Trường Thiên.”

“Bách Quỷ Trận là cái gì?” Tiểu Lương Tử nhảy dựng lên, “Thầy của sư phụ con võ công thật khí phách!”

“Bách Quỷ Vương sở dĩ được xưng là ‘Bách Quỷ Vương’ tất nhiên là có nguyên nhân.” Thiên Tôn nói, “Trước đây, ở thời điểm hần mới mang binh xuất chinh, toàn bộ tộc nhân của hần đều tự vẽ lên mặt mấy vệt sáng màu trắng, vẽ thành một cái mặt quỷ cho nên mới có rất nhiều người gọi hần Bạch Quỷ Vương. Nhưng hần thật sự được xưng là Bách Quỷ Vương là bắt nguồn từ một chiến dịch...”

Tất cả mọi người tò mò, “Chiến dịch gì?”

“Chiến dịch sườn Vân Vong.” Thiên Tôn trả lời, “Đường quân mười vạn người, hần chỉ có hai vạn binh mã... Kết quả Đường quân biến mất.”

Ở đây đều là danh tướng, tất cả mọi người đều từng nghe qua trận chiến dịch này, đây là câu đố không lời giải trong trận chiến đó. Mười vạn binh mã Đường quân cứ thế đột nhiên biến mất, ai cũng không biết được những người đó rốt cuộc đã đi đâu, Sau trận chiến ở sườn Vân Vong, Bách Quỷ Vương trở thành Chiến tướng Quỷ Vương khiến người người nghe đến đều sợ mất mật, thậm chí có truyền thuyết nói rằng binh mã của hần căn bản không phải người thường, thật ra tất cả đều là quỷ binh.

“Ông ấy rốt cuộc là làm cách nào?” Trâu Lương hỏi.

“Có phải Nguyên soái các ngươi đã từng bị vây lại, sau đó lấy ít thắng nhiều, một người đánh mấy vạn người, kết quả trận chiến lại lông tóc vô thương, Thiên Tôn đột nhiên hỏi.

“Có!”

Toàn bộ phó tướng hầu như đều trầm miệng một lời.

Trâu Lương nói, “Lúc Nguyên soái mười bảy tuổi đã từng mang theo vài trăm người đánh bất ngờ vào lương thảo của quân địch, không ngờ trong quân có gian tế mật báo, hần bị vây ở Lộc Vĩ Khâu, lúc ấy các tướng sĩ đều cho rằng lần này chết chắc rồi, nhưng Nguyên soái đã làm một chuyện...”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đều hỏi, “Chuyện gì?”

“Lúc ấy ta cũng có mặt.” Lúc này, một trong thập đại phó tướng nhấc tay lên, “Nguyên soái đã để chúng ta tránh ở trong một cái sơn động rất lớn, bảo rằng không cần phải đi ra, lúc ấy chúng ta nhất quyết không chịu, hần liền nói cho chúng ta biết, sẽ không có việc gì cả, không cần phải lo lắng...”

“Sau đó?” Ân Hậu hỏi.

“Chờ tới khi chúng ta đuổi tới.” Âu Dương nói, “Thì chỉ còn một mình Nguyên soái.”

“Những quân địch khác đâu?” Tiểu Lương Tử vội vã hỏi.

Vị kia phó tướng lắc lắc đầu, “Biến mất... Thời điểm chúng ta ra tới, xung quanh một tên quân địch cũng không có, chỉ có Nguyên soái mà thôi.”

“Chúng ta hỏi hần những người đó đâu rồi... Hần mới nói ‘Dọa chạy mất rồi!’ ”

Trâu Lương nói tiếp, “Sau đó lại có mấy lời đồn đãi nói rằng hần đã để bảy sói ăn toàn bộ địch binh, nhưng trên thực tế bảy sói căn bản không hề tới.”

“Tiểu Lâm Tử sở dĩ tìm ta luyện nội lực mà không tìm lão quỷ, là do có nguyên nhân.” Thiên Tôn chậm rãi nói, “Bởi vì Bách Quỷ Trận của Yếu Trường Thiên và Ma Vương Thiểm của lão quỷ khá tương tự, hai người bọn họ đều dùng nội lực mà đùa giỡn, không giống ta, ta là người thành thật.”

“Cho nên... mới nói Bách Quỷ Trận thuộc loại như Nhiếp Hồn thuật sao?” Trâu Lương hỏi.

Ân Hậu lắc đầu, “Của ta chính là Nhiếp Hồn thuật, Yếu Trường Thiên thì có một cách nói khác.”

“Cách nói gì ạ?” Tiểu Lương Tử kích động đứng lên, Yếu Trường Thiên là thầy của sư phụ nhóc, mà Triệu Phổ lại là sư phụ của nhóc cho nên mới nói về sau nhóc cũng có thể có cơ hội học a!

Ân Hậu mỉm cười, “Nếu Yếu Trường Thiên được xưng là Tà...”

Thiên Tôn tiếp một câu, “Thì tất nhiên sẽ là Tà thuật!”

“Triệu Phổ không dùng ở trước mặt các người, là do hắn lo sẽ làm các người sợ!” Thiên Tôn nhắc nhở, “Bách Quỷ Trận khá là dọa người.”

“Thiện cảnh đối kháng với Bách Quỷ Trận sao?” Trâu Lương hỏi.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn cười, “Bất quỷ đương nhiên phải là Phật tổ a! Đó không phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Rốt cuộc năm đó thầy của sư phụ cùng Đại hòa thượng đến tận cùng là ai thắng ạ?” Tiểu Lương Tử sốt ruột.

“Không phải đã nói rồi sao, Yếu Trường Thiên không thắng, Vô Sa cũng không thua.” Ân Hậu nói, “Có điều lúc trước khác bây giờ cũng khác, thế hệ tiếp theo bất đồng rất lớn.”

“Hai người bọn họ ai thua ai thắng còn phải xem tình huống thế nào...” Thiên Tôn nói xong, đột nhiên khoát tay, “Gió ngừng rồi.”

Tất cả mọi người sững sốt.

“Sắp bắt đầu rồi.” Ân Hậu vô cùng nghiêm túc mà khuyên bảo chúng tướng, “Lát nữa vô luận phát sinh chuyện gì, thì các người cũng không nên tin vào ánh mắt của mình!”

10. Chương 10: Kỳ Cảnh

Edit: Fin

Beta: Po

Lâm Dạ Hỏa đấu với Triệu Phổ, đây là trận chiến kéo dài hơn một thế hệ vẫn chưa tỷ thí xong.

Vô Sa đại sư và Yếu Trường Thiên, một người có lòng từ bi, một kẻ tội ác chồng chất, một người phổ độ chúng sinh, một kẻ tàn sát sinh linh, năm đó sau một hồi chiến đấu không có kết quả lại kéo dài thêm một thế hệ, toàn bộ sự yên bình đều đã phát sinh biến động.

Không khí trên tràng giáo quân dường như đọng lại trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ở trạng thái nín thở ngưng thần, chờ đợi trận đại chiến này bắt đầu.

Mà những cao thủ trên thành lâu sau khi nghe xong lời của Ân Hậu và Thiên Tôn thì càng thêm khẩn trương — không nên tin vào ánh mắt của mình? Vậy nên tin tưởng vào cái gì?

Đương nhiên, trong những người này không bao gồm Thảm Thiệu Tây.

Làm một người vô hình, Thảm Thiệu Tây lúc này đang dùng một đôi mắt khác quan sát cuộc chiến, cũng bởi vậy nên so với tất cả mọi người thì hắn bắt đầu cảm giác được biến hóa đầu tiên...

Đúng như Thiên Tôn nhắc nhở — Gió ngừng rồi!

Mà ngay sau đó, gió lại nổi lên... Theo tiếng gió lớn dần, Thảm Thiệu Tây nghe được một loại thanh âm quỷ dị, nghe như tiếng mặt tường thành rạn nứt, tất cả mọi thứ đều xáo trộn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?!”

Bên cạnh hắn, Âu Dương Thiệu Chinh đứng dậy hô to, đưa tay ngăn trở cát đá bay loạn xạ...

Trên giáo quân tràng luồng gió yêu ma nổi lên bốn phía, rất nhanh, cuồng phong đã gào thét.

Thiên Tôn ngẩng mặt lên nhìn nhìn bầu trời trên đỉnh đầu dần dần mù mịt, u ám, hỏi Ân Hậu, “Thế nào?”

Ân Hậu gật đầu, “Không tệ!”

“Sao lại như thế?” Âu Dương vỗ vỗ tro bụi trên tóc, phát hiện sức gió nhỏ lại thì thở phào, đột nhiên biểu cảm lại thay đổi một lượt... Sợ tới mức nhảy dựng lên, “Mẹ nó!”

Tất cả mọi người nhìn Âu Dương.

“Cái gì vậy?” Âu Dương xua tay, giống như đang đuổi cái gì ở trước mắt vậy.

Long Kiều Quảng cũng lui ra phía sau một bước, “Tất cả mọi người hãy cảnh giác xung quanh.”

“Oa!” Tiểu Lương Tử đột nhiên chỉ tay xuống phía dưới.

Mọi người vừa nhìn xuống liền cả kinh hít một hơi khí lạnh... Không biết tại sao, trong giáo quân tràng lại có vô số binh lính, mặt trận này thoát nhìn dị thường đáng sợ, vì mỗi binh sĩ lại y hệt một Quỷ ảnh(18).

(18) Bóng ma

Trên lầu, chúng tướng đều dụi mắt, dưới lầu, nhóm binh lính hình như hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra, đều xoay xung quanh.

“Khổng chế Trọng ảnh(19) không hề kém Lão Yếu.” Ân Hậu vuốt cằm gật gật đầu.

(19) Bóng mờ

Thiên Tôn nâng cằm dựa vào tường thành, vừa xoa đầu Tiểu Tứ Tử vừa gật đầu, “Ừ! Hơn nữa tâm địa tốt hơn so với Lão Yếu, không hù dọa tiểu hài tử.”

“Đây chính là Bách Quỷ Trận?” Tiểu Lương Tử hỏi.

“Nhất chiêu trong Bách Quỷ Trận, Trọng ảnh!” Ân Hậu trả lời.

“So với Nhiếp Hồn thuật có gì khác nhau sao?” Long Kiều Quảng tò mò.

“Đương nhiên là khác nhau, Nhiếp Hồn thuật là thuật khống chế, mục đích tất nhiên là để khống chế. Mà Bách Quỷ Trận là tà thuật, cũng chính là mảnh khoé bịp người! Mục đích là để lừa dối thôi.” Ân Hậu giải thích một chút, “Nếu người trúng Nhiếp Hồn thuật, thì bản thân không có cách nào tự tỉnh lại, nhưng nếu lời nói của người khác có thể cứu tỉnh người, người hoàn toàn có thể tỉnh lại. Mà người trúng tà thuật thì lại tương phản, người khác không có cách nào cứu tỉnh người, người chỉ có thể dựa vào chính mình! Cho nên nói Nhiếp Hồn thuật không đả thương người, tà thuật lại hậu hoạn vô cùng!”

Thiên Tôn nói, “Triệu Phổ chỉ dùng một chiêu Trọng ảnh này, hơn nữa lại thủ hạ lưu tình, không hù dọa những tiểu binh có nội lực thấp. Nếu đổi lại là Yếu Trường Thiên năm đó, ngay cả con chó con mèo cũng phải trúng chiêu.”

“Như vậy chẳng phải là bất lợi cho Nguyên soái?” Thập đại phó tướng vừa không được tự nhiên mà nhìn trọng ảnh bên cạnh, vừa hỏi.

Ân Hậu lắc đầu, “Tiểu Lâm Tử cũng sẽ không sử dụng toàn lực, cả hai chỉ đang luận bàn, không phải đang liều chết liều sống.”

“Hai người bọn họ cũng không phải người tranh cường háo thắng.” Thiên Tôn nói, “Tỷ thí là cơ sở tạo nên sự ăn ý của bằng hữu, tốt hơn việc so chiêu với Ngọc Đường ba ngày ba đêm, sẽ không tính kẻ đối phương, sẽ không thương tổn đối phương, hoặc là thương tổn người vô tội, một lí do thật là hay.”

“Làm sao có thể đuổi những tiểu quỷ này?” Âu Dương Thiếu Chinh nhìn quỷ ảnh bên cạnh mà luống cuống.

Tiểu Lương Tử nhìn trái nhìn phải cũng cảm thấy âm khí dày đặc...

Thiên Tôn và Ân Hậu đều không có phản ứng gì, điểm này mọi người ngược lại có thể hiểu được, dù sao cấp bậc giữa bọn họ hoàn bất đồng! Nhưng điều khiến mọi người nghi hoặc chính là — Tiểu Tứ Tử cũng không có phản ứng gì.

Tiểu Tứ Tử lúc này đang ngồi ở rãnh tường thành, quơ đôi chân nho nhỏ, nhìn tình hình chiến đấu phía dưới, Thiên Tôn còn đang xoa đầu bé, bé phải lắc qua lắc lại để mà nhìn cho rõ.

Tiểu Lương Tử ngồi xổm xuống, tò mò hỏi, “Cận nhi, người không phát hiện sao?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, hỏi, “Thấy cái gì nha?”

“Quý ảnh a.” Âu Dương Thiếu Chinh cũng hỏi, “Cháu không nhìn thấy trọng ảnh sao?”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Không nha.”

“Làm sao có thể?” Long Kiều Quảng nhìn nhóm binh lính ở phía dưới cũng đang không hiểu ra sao, liền hỏi Thiên Tôn, “Người vừa mới nói, nội lực thấp thì không bị ảnh hưởng, chính là đạo lý này sao, cho nên Tiểu Tứ Tử mới không có phản ứng?”

“Ừ.” Thiên Tôn gật đầu, “Chiêu này hẳn là tiểu tử Triệu Phổ đã cải biến từ nguyên bản Bách quý trận của Yếu Trường Thiên, thật sự rất thành công.”

“Cũng đúng...” Ân Hậu gật đầu, “Yếu Trường Thiên sẽ không đời nào tổn tâm tư suy nghĩ làm sao để tránh tổn thương cho người vô tội, hẳn chỉ ngại người trúng chiêu không đủ nhiều.”

“Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại...” Thiên Tôn vỗ nhẹ đầu Tiểu Tứ Tử, “Muốn cho nó trúng chiêu, thì so với chuyện để ta và Lão quỷ trúng chiêu càng khó hơn.”

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn Tiểu Tứ Tử — Kia là một đôi mắt rất to và xinh đẹp, nó cho người ta một loại cảm giác... Khi ta nhìn xuyên qua ánh mắt này, dường như có thể nhìn thấy một người khác. Sự trong veo sạch sẽ trong đáy mắt đó đôi lúc sẽ lộ ra ánh nhìn hiểu rõ hết thảy, chỉ cần đứng ở bên cạnh người như bé, sẽ cảm thấy rất an tâm!

Mọi người ở đây nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử đến ngẩn người, đột nhiên... Thẩm Thiệu Tây hỏi, “Có phải có âm thanh gì đó không?”

“Âm thanh gì?” Tất cả mọi người nhìn hẩn.

Thẩm Thiệu Tây vỗ vỗ lỗ tai của mình, ngẩng đầu, “Có tiếng người đang niệm kinh Phật...”

“Là Liên Phật Tâm Cảnh sao?” Trâu Lương hỏi.

Tiểu Lương Tử nói, “Chiêu này Hỏa Kê từng dùng qua trước kia.”

“Hẳn là không phải...” Thiên Tôn cũng lắc lắc đầu, “Là Thiện cảnh.”

“Có cái gì khác...” Âu Dương Thiếu Chinh nói còn chưa dứt lời, Long Kiều Quảng bên cạnh đột nhiên ngẩng mặt lên, hỏi, “Đây là ảo giác hay là thật sự xảy ra rồi?”

Chỉ thấy trên bầu trời, mây đen cùng trời quang xé rách lẫn nhau, xuất hiện kỳ cảnh không trung bị xé rách, ánh sáng sáng ngời xuyên thấu qua mây đen chiếu xuống từng cột sáng. Hơn nữa xung quanh cát đá bay mù trời, lá cây bay cùng cát bụi khi bị cuốn qua cột sáng, cũng ào ào rơi xuống...

Trên thành lâu toàn bộ chúng tướng, binh lính trong quân doanh đều ngẩng mặt nhìn kỳ cảnh tự nhiên này.

“Bọn họ cũng thấy được...” Tiểu Lương Tử chỉ tay vào bọn lính, lại nhìn Tiểu Tứ Tử cũng đang ngẩng mặt nhìn, nhóc kinh hãi hỏi Ân Hậu cùng Thiên Tôn, “Cho nên đó không phải ảo giác ă? Là thật hay giả?”

Thiên Tôn cười cười, “Có trời mới biết.”

...

Lúc mọi người bị kỳ cảnh này hấp dẫn, Thẩm Thiệu Tây là người đứng mũi chịu sào bắt đầu phát hiện chuyện không ổn.

Hắn lấy hai ngón tay đè lỗ tai lại, lắc đầu, “Ta phát hiện so với Nhiếp Hồn thuật, cái này sẽ có tác dụng với ta.”

Mọi người không hiểu vì sao hẩn lại che lỗ tai, đột nhiên...

“Oa!” Âu Dương Thiệu Chinh nhảy lên, theo bản năng bịt tai lại, lúc này, bên tai hắn vang lên tiếng nổ lớn, hình như là phải có đến mấy ngàn mấy vạn hòa thượng đang đồng thời đọc kinh văn, làm cho hắn có cảm giác Long Kiêu Quảng đột nhiên há ra một trăm cái miệng...

“Rất đáng ghét đúng không?” Ân Hậu hai tay bịt chặt tai hỏi mọi người.

Thiên Tôn đồng ý gật đầu, “Nhớ năm đó lúc Vô Sa đánh trận này, chúng ta đều còn trẻ đứng một bên, ai cũng muốn Yếu Trường Thiên có thể đánh cho hắn đau một chút, thật phiền chết!”

Trên thành lâu, trừ bỏ Tiểu Tứ Tử thì tất cả mọi người đều ôm tai, Tiểu Tứ Tử còn nghiêng tai nghe, “Đang niệm có phải là Kim Cương kinh(20) không?”

(20)Kim Cương kinh là một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa-kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á.

Tất cả mọi người về mặt bội phục mà nhìn bé con kia — có thể nói bé thật lợi hại nha!

Âu Dương Thiệu Chinh lắc đầu hỏi, “Nguyên lí của công phu này là gì ạ?”

Ân Hậu vươn một ngón tay trong không trung, “Là gió!”

“Gió?” Mọi người khó hiểu.

“Bách Quỷ Trận khiến cho gió ngừng, mà Thiện cảnh lại là muốn cho gió nổi lên, sở dĩ cát bay đá chạy(21)... Thiên Tôn chỉ một ngón tay xuống phía dưới, “Là bởi vì hai cỗ nội lực đang lần lượt thay đổi...”

(21) Ý có chuyển động tai ương lớn (chỉ gió to)

Đúng như lời Thiên Tôn nói, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng nổ thật lớn. Mọi người vội vàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang giao thủ... Lúc hai người bọn họ so chiêu chợt xuất hiện một trạng thái quái dị — Nội lực va chạm vào nhau trước quyền cước, cũng bởi vì nội lực bất đồng mà tạo thành tàn ảnh... Nhìn nhiều thì thấy bóng mờ, rõ ràng hai người đánh lại biến thành bốn người, sau đó lại biến trở về hai người.

Âu Dương cảm thấy đầu óc có chút hoảng, cũng cảm giác quỷ ảnh xung quanh đều vặn vẹo, mà cột sáng và mây đen trên bầu trời vẫn đang dây dưa lẫn nhau.

Thẩm Thiệu Tây che kín lỗ tai nói, “Hai người bọn họ còn muốn đánh bao lâu nữa?”

Mọi người đồng tình mà nhìn thính giác đặc biệt tốt của Thẩm Thiệu Tây, đồng thời nghĩ đến một chuyện — Triệu Phổ có thể nghe tiếng ngâm tụng kinh Phật sao? Bình thường Long Kiêu Quảng nói nhiều hai câu hắn đã muốn động thủ đánh người, nếu như hiện tại hắn cũng có thể nghe được tiếng kinh Phật...

Còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Triệu Phổ nhảy ra ngoài vòng đấu, dậm chân, “Mẹ nó, hòa thượng nhà ngươi năm đó đã dùng chiêu này thật à? Thật là bỉ ổi mà!”

Lâm Dạ Hỏa chấp tay sau hông lắc đầu, “Ta còn chưa dùng mô nữa!”

Triệu Phổ cả kinh, “Ngươi dám gõ mô ta chém chết ngươi a!”

Lâm Dạ Hỏa híp mắt.

Trên lầu, mọi người gật đầu — Quả nhiên là có thể nghe thấy.

“Đây là Thiện cảnh sao?” Tiểu Lương Tử hỏi, “Có thể khiến người ta tâm phiền ý loạn?”

“Tâm phiền ý loạn?” Ân Hậu lắc đầu, “Là giúp người được tĩnh tâm.”

Thiên Tôn nhét ngón tay vào lỗ tai, “Tính cách Yếu Trường Thiên cuồng bạo, kỳ thật Thiện cảnh giúp đổi thủ tĩnh tâm, không còn điên cuồng, tính khí hắn kỳ cục tất nhiên rất khó chịu. Nhưng cơ bản Triệu Phổ chỉ dùng một chiêu Trọng ảnh trong Bách Quỷ Trận, Lâm Dạ Hỏa không tất yếu để Triệu Phổ tĩnh tâm, cho nên nó mới dùng một chiêu Thiện cảnh trong Phật ngữ này... Mục đích đương nhiên làm đối phương phiền chết.”

Mọi người há to miệng, “Cái này cũng được sao?”

“Sao... Công phu của Đại hòa thượng không phải ai cũng có thể dễ dàng hiểu thấu, xem ra trận này rất giống trận năm đó...” Thiên Tôn lắc đầu, chỉ phía dưới.

Mọi người cúi đầu, chỉ thấy hai mươi vạn quan binh bịt chặt lỗ tai chạy ra bên ngoài thao trường, vừa chạy vừa hét, “Oa! Thiệt là nhiều Long Tướng quân! Đây trời đều là Long Tướng quân đang bay, phiền chết rồi!”

Long Kiều Quảng cảm thấy đầu gối mình cũng hơi đau, bĩu môi, “Liên quan đến lão tử cái rắm.”

Rốt cục, Triệu Phổ thu hồi nội lực, Lâm Dạ Hỏa cũng rút nội lực về... Thế giới lại yên tĩnh trở lại.

Quỷ Hồn đã biến mất, Phật ngữ cũng ngừng... Trên đỉnh đầu sương mờ mây tan, ánh mặt trời dần hiện ra.

Triệu Phổ xoa tay, ý bảo Lâm Dạ Hỏa — Không đánh với người nữa, đúng là phiền chết người.

Lâm Dạ Hỏa vừa thu chiêu lại, quay sang nghiêm túc hỏi các tướng sĩ dưới võ đài, “Biết tầm quan trọng của phòng thủ chưa...”

Chờ Hỏa Phượng nói xong, nhìn lại thì chỉ thấy, trên tràng giáo quân to như vậy một binh sĩ cũng không còn, tất cả đều đã chạy mất dạng, một trận gió nổi lên thổi vài chiếc lá khô bay qua.

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái, mếu máo trách cứ Triệu Phổ, “Binh lính nhà ngươi sao lại không có Phật tính như vậy...”

Triệu Phổ lắc đầu bước đi, thà rằng cùng Bạch lão ngũ cầm đao liều mạng còn hơn đánh nhau với Lâm Dạ Hỏa, biểu diễn kiểu này ai mà chịu nổi. Nhưng về phương diện khác hẳn lại cảm thấy Lâm Dạ Hỏa là nhân tài... Một chiêu này lấy một địch trăm, “Giết” người trong vô hình! Các tướng sĩ nói đúng, Long Kiều Quảng đúng là bay đầy trời, so với việc nói bắn bao nhiêu mũi tên cũng hữu dụng hơn nhiều!

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên thành lầu võ tay, “Vây là đánh hòa sao? Rất tuyệt!”

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau — Xem như đến điểm thì dừng, quả nhiên không làm mất hòa khí.

“Ai.” Ân Hậu nâng cằm, “Hai người bọn họ giao tình không tồi, lại không có thâm cừu đại hận, muốn bọn họ đánh đến người chết ta sống quả nhiên là không có khả năng.”

“Cho nên mới nói tiểu hài tử thành thực một chút cũng không thú vị.” Thiên Tôn gật đầu, “Có điều cả Thiện cảnh cùng Bách Quỷ Trận đều được luyện không tồi, Chiêu Nhi với cùng Ngọc Đường không biết nếu luyện được thì thế nào...”

Nói xong, Thiên Tôn cùng Ân Hậu liếc nhau một cái, cảm thấy rất cần đốc thúc hai đứa trẻ nhà mình chăm chỉ luyện công một chút, dù sao cũng tốt hơn là nói chuyện yêu đương!

...

Hai người đang mãi “Nói chuyện yêu đương” trong suy nghĩ của Thiên Tôn cùng Ân Hậu lúc này lại đang làm chuyện vô cùng đúng đắn.

Tiến vào hoàng cung núi Bình Chung, không khí xung quanh trang nghiêm, người ra kẻ vào nếu không phải mặc áo choàng pháp sư, thì chính là binh lính biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Sau khi theo hai vị quan viên đi một hồi, đến cửa chính hoàng cung, có một người đang đứng ở đó chờ mọi người, thì ra là người được Triệu Phổ thả đi mấy ngày hôm trước — Lan Khắc Di.

Lan Khắc Di khoát tay với những quan viên dẫn đường, tự mình dẫn bọn Triển Chiêu tiến vào hoàng cung.

Hoàng cung được kiến tạo trên núi nên khuyết điểm duy nhất chính là bậc thang quá nhiều, một đường đi lên trên, đi mãi cũng chả biết đã đi bao lâu rồi... Rốt cục cũng đến một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ.

Ở giữa đại điện là ngôi vị hoàng đế.

Lan Khắc Di mang theo mọi người từ thiên môn đi ra ngoài, ngoài cửa trong viện, treo đầy lụa trắng.

“Linh đường ở phía trước.” Lan Khắc Di rốt cục cũng mở miệng nói câu đầu tiên, vừa dẫn mọi người đi qua mấy tấm lụa trắng ra tới đường nhỏ... Tiến vào một tòa cung điện ngọc thạch được gọt giũa.

Xung quanh cung điện đều là cột cao, treo một vòng đèn sáng trưng, ở chính giữa có một cái ao, một cây cầu đồ đi thông giữa hồ sang đảo nhỏ, trên đảo là một quan tài ngọc.

Trước kia bọn Triển Chiêu đã từng gặp qua kết cấu này, năm đó Táng Sinh Hoa ngã xuống cái huyệt kia, cầu tạo hoàn toàn giống thế này...

Bên này cầu có thị vệ gác, còn bên kia, có một người trẻ tuổi đang đứng.

Người này dáng người cao gầy, vận một bộ cẩm bào màu lam, dựa vào ngọc quan mà ngẩn người.

“Đại ca.”

Lan Khắc Di đi lên cầu, kêu một tiếng.

Nam tử đứng bên quan tài quay đầu lại nhìn qua...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy diện mạo rõ ràng của hắn — Người này hắn là chính là quân chủ mới nhậm chức của núi Bình Chung, Lan Khắc Minh.

Lan Khắc Minh có diện mạo giống với Lan Khắc Di đến bốn năm phần, nhưng không có loại tính cách trẻ con giống đệ đệ, nhìn tổng thể khiến người khác cảm thấy hắn là một người vô cùng trầm ổn. Tóm lại hai huynh đệ này đều là dáng vẻ có khí phách, hơn nữa vừa nhìn đã biết không phải là kẻ ngu dốt.

Lan Khắc Minh chấp tay với Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng cũng đồng thời chấp tay với hắn, nhỏ giọng nói với Công Tôn, “Tiên sinh, tiên hạ thủ vi cường, phải dựa vào người rồi!

Công Tôn sững sốt.

Ở phía sau Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng nhìn nhau một cái — Cái gì?

Phong Khiếu Thiên đi theo phía sau, đi đến hành lang cầu liền không tiếp tục đi nữa, cùng Lan Khắc Di đứng ở bên kia cầu mắt to trừng mắt nhỏ, có chút xấu hổ.

Hạ Nhất Hàng mang theo ba người Triển Chiêu tới cạnh quan tài.

Lan Khắc Minh lui ra phía sau một bước, ý bảo mọi người — Các người có thể chiêm ngưỡng dung nhan Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Triển Chiêu cảm thấy rất kỳ quái, làm gì có chuyện vừa vào tới cửa liền đến linh đường nhìn mặt người chết? Đây là phong tục ở núi Bình Chung sao?

Mọi người tới bên cạnh quan tài liếc một cái — Đó là một lão già, người ngoại tộc, vận trang phục cẩm bào màu đen nằm ở đó. Lão già này không hẳn là già, khoảng sáu mươi lăm tuổi, thân hình rất gầy yếu, hai gò má hóp lại, mặt xám trắng...

Triển Chiêu cảm thấy tuổi của Lan Khắc Tĩnh Đặc vẫn còn trẻ, cứ vậy mà chết thì có chút đáng tiếc, còn đang thất thần lại cảm giác được Công Tôn đột nhiên kéo cánh tay y.

Triển Chiêu không hiểu mà nhìn Công Tôn.

Chỉ thấy Công Tôn há miệng thở dốc, nhìn khẩu hình, hình như nói hai chữ — Chưa chết!

Triển Chiêu sững sốt.

Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau hai người bọn họ đột nhiên liếc mắt nhìn ra cửa, thấp giọng nhắc nhở, “Có người đến đây.”

Lan Khắc Minh vươn tay cầm một tấm khăn gấm màu đen, che khuất mặt Lan Khắc Tĩnh Đặc, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn Công Tôn một cái.

Công Tôn há miệng nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng nhìn hắn gật đầu.

Lúc này, mọi người mới hiểu được — Trước đây Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng từng đưa Lan Khắc Di một cái hộp gấm để hắn mang về, thì ra cái hộp đó là một kế sách a! Khó trách ngay cả Công Tôn cũng mang theo, xem ra đây là mấu chốt để thành lập hữu nghị với núi Bình Chung, trừ bỏ việc phá án để tìm ra hung thủ thay hai huynh đệ bảo trụ vương vị ra, còn phải cứu sống vị lão hoàng đế này nữa!.

11. Chương 11: Năng Giả Đa Lao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Lam

Beta: Fin

(*) Ý tứ là người có khả năng làm nhiều việc cùng lúc hay nói cách khác là ám chỉ những người có năng lực cường đại.

Trên đời này, chuyện gì là đáng xấu hổ nhất? Ví dụ như cầm thiệp cưới đi uống rượu mừng, uống được một nửa thì tân nương lại đột nhiên gây sự âm ỉ, không muốn thành thân nữa, tiệc cưới coi như hủy. Lại nói chẳng hạn cầm thiệp đám tang đến ăn một bữa cơm ma chay(22), còn chưa kịp ăn gì lại phát hiện ra người nằm trong quan tài kia căn bản chưa có chết.

(22) Nguyên gốc là cơm đậu phụ, là một từ phổ biến ở Giang Tô, Chiết Giang. Sau đám tang, gia đình sẽ tổ chức một bữa cơm, người được mời phải mang tiền, đồ vật hoặc bất cứ hình thức nào đóng góp vào chi phí tang lễ coi như là giúp đỡ nhà người có tang, nếu được mời mà không đi sẽ được coi là khiếm nhã. Bữa cơm này thường là nấu chay, theo thời gian nó cũng thay đổi nhưng có vài món cơ bản vẫn giữ được nguyên là cơm và canh đậu phụ cho nên tiệc ma chay còn được gọi dân dã là bữa cơm đậu phụ.

Bọn Triển Chiêu đi theo Hạ Nhất Hàng lo việc đám tang, kết quả lại gặp phải tình huống nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Cũng không biết Công Tôn làm cách nào mà nhìn ra được, dù sao Triển Chiêu nhìn lướt qua thân thể Lan Khắc Tĩnh Đặc nằm trong quan tài ngọc, cảm thấy hắn thật sự đã băng hà.

Nhưng mà loại chuyện này, tuyệt đối nên tin tưởng Công Tôn, y nếu nói là chưa chết vậy nhất định là chưa chết.

Hạ Nhất Hàng rõ ràng ngay cả một chút giật mình cũng không có, cho nên bọn Triển Chiêu tùy tiện suy đoán một chút, liền đoán ra đây hẳn là một kế.

Lan Khắc Tĩnh Đặc cùng Triệu Phổ vốn không có quan hệ thâm giao gì, thế nhưng ở thời khắc mấu chốt, gã lựa chọn tin tưởng Triệu Phổ một lần. Hoặc là nói, gã không còn sự lựa chọn nào khác.

Triệu Phổ nhờ Lan Khắc Di đưa cho đại ca của hắn một chiếc hộp gấm, ngoại trừ khối lệnh bài Cửu Long ra thì còn có một phong thư.

Thư là do Hạ Nhất Hàng viết, nội dung rất đơn giản...

Lão hoàng đế Lan Khắc Tĩnh Đặc đột nhiên bệnh nặng, chuyện này rất đáng nghi.

Dựa vào tình trạng bệnh mà phán đoán, phải là trúng độc hoặc một nguyên nhân trái với lẽ thường nào đó gây nên, ai là kẻ đã ra tay với lão hoàng đế? Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ nghi phạm đầu tiên chính là pháp sư Tư Minh.

Tư Minh pháp sư chính xác là kẻ nắm trong tay nhiều quyền lực, nhưng lại không lớn tới mức có thể sát hại Lan Khắc Tĩnh Đặc để leo lên ngôi vị hoàng đế. Chỉ khi lão hoàng đế còn sống, Tư Minh mới có thể có cơ hội làm mưa làm gió. Bởi vậy cho nên, hung thủ thật sự ở phía sau chưa hẳn đã là Tư Minh.

Thế nhưng hần cùng với án mạng này thật sự không có quan hệ gì ư? Cái này thì còn phải xem lại!

Huynh đệ nhà Lan Khắc còn có đường lui, hai người bọn họ vô luận như thế nào đều là ứng cử viên cho ngôi vị hoàng đế, hơn nữa trong triều lại có tới một nửa thần tử theo phe bọn họ, dân chúng cũng rất yêu quý hai người này...

Ngược lại Tư Minh thì không có đường lui, hộ pháp quốc sư dùng tà thuyết mê hoặc người khác, làm u mê chúng sinh, ngược lại trở thành gian thần không thể dung thứ.

Vốn là Tư Minh có thể cùng hai vị huynh đệ này sống chung trong hòa bình nhưng Lan Khắc Tĩnh Đặc lại chết, mà cái chết của hần lại có liên quan tới việc tin vào vu cổ, vì thế hai vị huynh đệ nhà này tuyệt đối sẽ giận chó đánh mèo lên Tư Minh. Cuộc sống sau này của Tư Minh nhất định sẽ không mấy dễ chịu! Để có thể tự bảo vệ mình, gã nhất định sẽ tìm một chỗ dựa vững chắc, hoặc là... Đơn giản biến mình trở thành kẻ thống trị gia tộc Lan Khắc.

Giết Lan Khắc Tĩnh Đặc sẽ kéo theo nhiều biến hóa! Sự vững chắc của Bình Chung Sơn một khi mất đi trụ cột sẽ trở nên chao đảo. Có thể nói lúc này Bình Chung Sơn vô cùng bấp bênh, rất có thể xảy ra nội chiến cuối cùng dẫn đến sụp đổ.

Lan Khắc Minh là một kẻ thông minh, Triệu Phổ đem tình huống lúc này phân tích một cách giản lược cho hần, cho dù giải thích không cặn kẽ nhưng sự phán đoán thời cuộc của hần không khác Triệu Phổ là bao.

Triệu Phổ cho Lan Khắc Minh một sự lựa chọn... Đó là nhận lấy sự trợ giúp của hần.

Triệu Phổ nói với Lan Khắc Minh rằng, phương pháp duy nhất cứu được Lan Khắc Tĩnh Đặc chính là làm cho hần giả chết! Phải làm cho Lan Khắc Tĩnh Đặc chết sớm hơn mong muốn của đối phương, chuyện này sẽ làm xáo trộn kế hoạch của chúng, nhất thời để lộ sơ hở.

Mà đồng thời, Triệu Phổ cũng phái thần y và thần thám đi theo hần, thần y có thể cứu tính mạng phụ hoàng của hần, thần thám thì có thể tìm ra hung thủ đang ẩn mình trong cung.

Quốc tang phải mời sứ giả của các nước khác đến, hỗn loạn bên trong Bình Chung Sơn cùng bên ngoài tránh không khỏi có liên quan, mời người khác đến mới có thể tra ra ai cùng chuyện này có quan hệ.

Triệu Phổ nói Lan Khắc Minh nếu cần thương lượng có thể tìm Hạ Nhất Hàng hỗ trợ. Trong bất cứ trường hợp nào, ngộ nhỡ thật sự trong nước nổi lên phản loạn, cũng không cần sợ! Khối lệnh bài Cửu Long trên tay hần chính là lời đảm bảo của Triệu Phổ. Ai dám động vào huynh đệ hai người bọn họ, lão tử liền khiến cho bọn chúng an nghỉ ở đáy sông Bình Xuyên.

Trong thư Hạ Nhất Hàng viết rất rõ, nhận hay không nhận, Lan Khắc Minh tự mình lựa chọn.

Lan Khắc Minh chỉ dùng ba ngày thời gian đã an bài thỏa đáng... Có thể thấy hần sau khi xem xong thư lập tức quyết định tin tưởng Triệu Phổ.

Lan Khắc Tĩnh Đặc bệnh tình nguy kịch, Lan Khắc Minh âm thầm mời nhiều danh y, bọn họ đều nói thời gian không còn nhiều, ngay cả thần tiên cũng không cứu được. Nhìn vị thư sinh trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp trước mặt, Lan Khắc Minh nghi hoặc – Đây là vị thần y có thể chữa khỏi bệnh mà trong thư Triệu Phổ đã nhắc đến?

Lại nhìn tới hai vị thanh niên tuấn mỹ so với mình còn trẻ tuổi hơn bên cạnh Hạ Nhất Hàng – Đây là thần thám?

Lan Khắc Minh âm thầm thở dài. Triệu Phổ chắc không phải nhìn vào tướng mạo mà chọn nhân tài đấy chứ? Chính mình cũng biết không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, hi vọng là không nhìn lầm.

Kỳ thật lí do thúc đẩy Lan Khắc Minh tin tưởng Triệu Phổ lại là người mà ngay cả Triệu phổ cùng Hạ Nhất Hàng cũng không nghĩ đến – Lan Khắc Di.

Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di huynh đệ tình thâm, cả hai người đều rất tín nhiệm lẫn nhau.

Lúc đọc xong bức thư, Lan Khắc Minh hỏi Lan Khắc Di, “Đệ lần này gặp gỡ Triệu Phổ, cảm thấy có thể tin tưởng được hần ư?”

Điều khiến Lan Khắc Minh không hề nghĩ tới chính là, vị đệ đệ từ trước đến nay mắt luôn cao hơn đầu thế nhưng lại chẳng thêm do dự mà gạt đầu, “Đệ cảm thấy người này có thể tin tưởng được!”

Lan Khắc Minh vô cùng kinh ngạc, hỏi. “Hắn quả thật rất mạnh giống như trong truyền thuyết sao?”

Lan Khắc Di vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đại ca! Hắn có một con Hắc Hổ ngoan ngoãn như mèo! Còn cả rồng! Chính là cái loại rồng trắng có thể bay được đó!”

Nhìn một Lan Khắc Di từ trước đến nay đều là một vẻ mặt từng trải lão luyện nay lại biểu lộ ra ánh mắt hưng phấn khó gặp, Lan Khắc Minh không hề do dự, hẩn tín nhiệm Triệu Phổ.

Triệu Phổ cùng Hạ Nhất Hàng hai người này tác phong nhanh nhẹn, vội vàng giúp đỡ bọn họ.

Công Tôn thật ra khá tốt, dù sao nhìn thấy người bệnh thì chữa đã thành thói quen của y.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía bên này lại hoàn toàn không biết bọn họ bị coi là “thần thám” mà đưa đến đây, Triển hộ vệ trong lòng còn tự hào – Miêu gia từ trước tới nay cô hồn dã quỷ, thi thể này họ đã từng thấy qua, thật không ngờ có một ngày lại được chứng kiến một màn cải tử hoàn sinh.

Việc Lan Khắc Tĩnh Đặc giả chết phải che mắt mọi người.

Lan Khắc Minh đem “thi thể” giấu đi, mới vừa đây lại nấp quan tài... Bên ngoài đã có mấy người tiến vào.

Dẫn đầu là một người mặc hồng y, Triển Chiêu nhìn thoáng qua liền nhíu mày, biết là đến để ăn một bữa ma chay cho nên y mới thay ra quan phục màu đỏ, đổi lấy một bộ y phục màu lam. Vị này mặc nguyên một màu đỏ tươi tiến vào linh đường như vậy, nếu là ở Trung Nguyên nhất định đã bị người ta đánh đuổi ra ngoài rồi, Bình Chung Sơn vậy mà lại không truy cứu.

Người này tuổi tác thoát nhìn đã bốn mươi, thân hình tuy cao lớn nhưng lại rất gầy, bởi vì quá gầy cho nên ngũ quan có phần hốc hác, tổng thể gương mặt cứ như là hồn ma vậy, khiến cho người ta có cảm giác toàn thân người này toát lên vẻ âm u.

Cách ăn mặc của người này rất giống với vị Vu sư mà họ đã chạm mặt trên đường đến đây, tóc đen cắt ngắn, áo choàng màu đỏ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường có cùng suy đoán – Vị này hẳn là pháp sư Tư Minh trong lời đồn.

Hạ Nhất Hàng dĩ nhiên biết người này là ai.

“Thiếu chủ...” Tư Minh vừa vào cửa liền hành lễ với Lan Khắc Minh, sau đó cũng chào hỏi qua Hạ Nhất Hàng, “Hạ tướng quân đường xa đến, không thể từ xa tiếp đón.”

Hạ Nhất Hàng vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười hợp lòng người, tiến lên phía trước nói, “Pháp sư đã khách khí rồi, xin hãy nén bi thương.”

Pháp sư Tư Minh thở dài, “Đại Vương tráng niên mà đã mất sớm...”

“Hắt xì...”

Tư Minh pháp sư nói còn chưa dứt thì cách đó không xa ở trên hồng kiều(23), Phong Khiếu Thiên không biết tại sao lại tự nhiên hắt xì. Thanh âm của hắn tựa như chuông lớn, cung điện lại là nơi tích tụ âm thanh, một cái hắt xì này quả thật vang trời.

(23) Cây cầu uốn cong màu đỏ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quay đầu lại...

Phong Khiếu Thiên xoa xoa cái mũi, một tay đập tắt tim đèn bên trên giá đèn, sau đó quay sang hỏi gã thị vệ này giờ vẫn cứ đứng yên như tượng bên cạnh giá đèn kia, “Nhà người rốt cuộc đã đốt loại dầu gì vậy? Nồng nặc khiến người khác khó chịu.”

“Khiếu Thiên!” Hạ Nhất Hàng giả vờ giận dữ, hướng về Tư Minh cùng Lan Khắc Minh nói, “Thất lễ,”

Nói xong liền làm một cái khoát tay với Phong Khiếu Thiên, ý tứ chính là... Đi ra ngoài chờ, chớ ở chỗ này tác quái!

Phong Khiếu Thiên phát tay áo lập tức bước ra ngoài, Lan Khắc Di cũng đi theo, “Ta chỉ đường cho hần, miễn cho hần lại chạy loạn.”

Tư Minh nhìn bóng hai người vừa rời đi, tựa hồ như muốn nói với thuộc hạ của mình vài câu, lại nghe Hạ Nhất Hàng đứng lúc mở miệng. “Tinh thần pháp sư hình như bất ổn, đừng quá mức bi thương mà tổn hại thân thể.”

Tư Minh vội vàng khách khí hai câu, sau đó quay đầu lại, Phong Khiếu Thiên và Lan Khắc Di đã ra khỏi cung điện, không còn ở trong tầm mắt của mọi người nữa.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục trao đổi ánh mắt – Hạ Nhất Hàng thật biết cách chọn thời cơ mà gây khó dễ, người này hiểu rất rõ thế nào là bất hiển sơn, bất lộ thủy(24), không phục không được.

(24) Không hiện núi, không lộ nước – Hàm ý định bất động, ta bất động.

Tư Minh vội xua tay, nói mình không có vấn đề gì, thế nhưng thiếu chủ đã canh chừng cho tiên hoàng ba ngày ba đêm chưa hề rời đi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngẫm hiểu, đại khái thì cũng giống như phong tục của Trung Nguyên, con cả phải túc trực bên linh đường ba ngày. Một phần cũng bởi vì Lan Khắc Minh đề phòng người khác phát hiện Lan Khắc Tĩnh Đạc chưa chết, lão gia tử hồ đồ đừng nói, tới thời khắc mấu chốt nhi tử mới dùng tới sự hiếu thuận này.

“Pháp sư không cần nhiều lời, ta canh giữ cho cha thêm một đêm cuối cùng này nữa thôi, sau đó sẽ đóng lại cửa ngàn cân áp(25).”

(25) Được biết đến lần đầu trong thời nhà Minh, cửa cổng được làm từ gỗ nguyên chất, sau đó gia cố thêm bằng đinh sắt, chiều rộng 6 thước, cao 6.5 thước, dày 9 cm, tổng khối lượng khoảng 1990 kg

Ý của Lan Khắc Minh là muốn mọi người rời đi, đừng làm phiền hần túc trực bên linh cữu.

Tư Minh thở dài, dẫn bọn Hạ Nhất Hàng ra khỏi cung điện.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lôi kéo Công Tôn còn chưa có hiểu chuyện gì xảy ra cùng nhau đi ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua cửa lớn của cung điện. Cửa này đích thị là ngàn cân áp, cũng có chút nghi hoặc.

“Chỗ cung điện này nói chính xác là một phần mộ.” hình như nhìn thấy sự khó hiểu của mọi người, pháp sư Tư Minh lên tiếng giải thích, “Một khi ngàn cân áp hạ xuống, quan tài ngọc bích của Đại Vương được đặt xuống lòng đất, Đại Vương cũng sẽ giống như tổ tông của mình ngủ vùi cùng Bình Chung Sơn.”

Công Tôn quay đầu lại nhìn Hoàng cung cách đó không xa cùng phần mộ cung điện này, cảm thấy người và quỷ cùng tồn tại rất hại phong thủy, về phương diện khác lại cảm giác mình hơi đầu quẩn chuyện này, cũng không chết ai. Có chết hay không thì phải dựa vào bản thân, nếu cứu không sống vậy thì xong rồi!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có chút đồng tình nhìn Công Tôn, kể lại cùng nhau nhìn qua Hạ Nhất Hàng với ý tứ – Đây có còn kịp không? Người sắp đem đi chôn rồi!

Hạ Nhất Hàng vẫn trước sau như một, không nói lời nào chỉ lẳng lặng cười, cười đến nỗi ngay cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có suy nghĩ nếu vị này mà đến Khai Phong làm quan thì ngay cả thái sư cũng không làm gì được hần!

Bạc thang trong Hoàng cung Bình Chung Sơn lần lượt thay đổi, quả thật cùng cái mê cung không khác nhau là mấy.

Triển Chiêu vốn là kẻ mù đường, bình thường rẽ vào ngõ nhỏ cũng quáng mắt chứ đừng nói tới cái loại bạc thang cao cấp này, y liền vội vàng nhìn Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái. Chuột, nhớ đường nha! Nhờ cả vào người đó!

Bạch Ngọc Đường cũng nhíu mày. Nơi này vốn không quen thuộc làm sao mà nhớ được? Mỗi cái bạc thang gần như giống hệt nhau, chẳng lẽ phải đếm từng cái?

Tư Minh tự mình dẫn bọn họ tiến vào trong viện nghỉ ngơi.

Bên trong, chỉ thấy phong Khiếu Thiên đã đến, đang ngồi cạnh Lan Khắc Di uống trà.

Tư Minh cùng Hạ Nhất Hàng lại khách sáo vài câu, sau đó nhanh chóng cáo từ.

Còn chưa đi tới cửa đã nghe Bạch Ngọc Đường nói, “Mang thuộc hạ của người đi đi.”

Tư Minh có chút kinh ngạc.

Lan Khắc Di đang uống trà bên cạnh khoe miệng giật giật, có vẻ là đang nín cười.

“Chuyện này...” Tư Minh vừa định mở miệng.

Bạch Ngọc Đường nói, “Trên nóc nhà bốn, ngoài sân bảy, cách ba cánh cửa ngoài viện có mười hai người, dưới chân núi tám.”

Mấy người áo xám phía sau Tư Minh đều nhú mày, có vẻ vô cùng kinh hãi.

Tư Minh nói, “Những kẻ này là để bảo hộ sự an toàn của Hạ tướng quân, vạn nhất xảy ra chuyện gì... Chúng ta sao có thể nói lí lẽ với Cửu vương gia?”

“Không nhìn thấy bọn họ dẫn cao thủ đến à?” Lan Khắc Di lạnh lùng nói một câu, “Bọn họ có thể đánh lại tất cả thị vệ trong Hoàng cung đó, quốc sư, chỉ bằng người giữ lại người để tự bảo vệ chính mình đi.”

Tư Minh có chút xấu hổ, gật gật đầu, khoát tay ngăn lại thuộc hạ phía sau.

Hai người thuộc hạ phía sau đành phải đem tất cả những người ẩn nấp ở phụ cận rời đi.

Tư Minh cũng cáo từ.

Lan Khắc Di bĩu môi, hẳn là là đối với Tư Minh chán ghét cực điểm, hẳn dĩ nhiên còn nhỏ, so với Lan Khắc Minh thì thiếu kiên nhẫn một chút.

Phong Khiếu Thiên tay bưng chén trà nhìn trộm hắn, “Aizz, ta nói, thái độ người như vậy không sợ hắn nghi ngờ à?”

Lan Khắc Di lắc đầu, “Đại ca nói ta thể hiện sự chán ghét với hắn cũng chẳng liên quan gì, không cần chừa lại mặt mũi cho hắn!”

Hạ Nhất Hàng cũng gật đầu, “Đúng vậy, nếu Bình Chung Vương thật sự mất, như vậy hiềm nghi lớn nhất chính là Tư Minh, nhị công tử hận gã thấu xương, muốn gây khó dễ cho gã ở mọi nơi trái lại còn chân thật hơn.”

Phong Khiếu Thiên cũng không mấy để tâm, tiếp tục thưởng trà.

Công Tôn cau mày ngồi xuống bên cạnh bàn.

Lan Khắc Di liền hỏi y, “Thần y, người có thể cứu sống cha của ta sao?”

Công Tôn mở to hai mắt nhìn hắn, “Chỉ cần cha người còn một hơi thở.”

Lan Khắc Di gật đầu, “Trong thư Triệu Phổ nói, nếu vẫn còn hơi thở chứ chưa chết hoàn toàn người đều có thể cứu sống.”

Công Tôn thật sự hít mạnh một hơi, ở trong lòng âm thầm ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà họ Triệu.

Triển Chiêu cũng biết đây là làm khó Công Tôn, “Muốn xem bệnh cần phải bắt mạch này nọ...”

“Giờ Tý tối nay là kết thúc khoảng thời gian đại ca canh giữ bên linh cửu, khi đó ngàn cân áp sẽ được hạ xuống, đội ngũ giám thị đại mộ của Tư Minh mới có thể rút lui.”

Triển Chiêu nghi hoặc, “Nhanh như vậy?”

Lan Khắc Di gật đầu, “Ngàn cân áp được thả xuống, quan tài ngọc của cha ta đại khái trong vòng một canh giờ sẽ chìm trong lòng đất, nhưng mà nắp quan tài sẽ không đóng lại, cha ta sẽ chờ ở đó.”

“Trước tiên mang cha người ra ngoài không được à?” Triển Chiêu hỏi, “Chẳng lẽ cứ để hắn ở trong quan tài?”

Lan Khắc Di lắc đầu, “Thi thể không thể mang ra ngoài!”

Phong Khiếu Thiên nhăn mày, “Người muốn chôn sống cha người hả?”

Lan Khắc Di trừng mắt liếc hắn một cái, nói với Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Quan tài ngọc cùng cả tòa cung điện tương quan với nhau, từ khoảnh khắc đặt cha vào quan tài ấy, cơ quan bốn phía quanh tòa cung điện liền được kích hoạt, nếu đem cha từ quan tài mang ra, tương đương với kẻ trộm mộ. Khi đó cơ quan bốn phía đã bị phát động, bên trong定然 có nói người, ngay cả muỗi cũng bị giết chết đó!”

“Vậy nếu muốn chữa cho cha người thì phải làm sao?” Phong Khiếu Thiên nghi hoặc.

“Cha ta biết cách mở ra ngàn cân áp, chỉ cần mở được ngàn cân áp, cơ quan liền theo đó đóng lại, đến lúc đó có thể đi ra.” Lan Khắc Di bày ra bộ dáng nghiêm túc, “Tư Minh vốn là kẻ đa nghi, hắn nhất định phải tận mắt nhìn đại ca hạ ngàn cân áp xuống, bằng không nhất định không tin.”

“Có thể thừa dịp trước khi ngàn cân áp được hạ xuống đi vào trong xem bệnh trước cho hắn hay không?” Công Tôn hỏi.

“Hắn là khó khăn.” Triển Chiêu lắc đầu, “Khắp Hoàng cung nơi nơi đều có thị vệ ẩn nấp, mỗi một chỗ đều có người trông coi.”

“Hơn nữa là địch hay ta lại khó phân biệt.” Lan Khắc Di thở dài, “Nói thật ta cùng đại ca ngoại trừ lẫn nhau ra thì có rất ít thân tín ở ngoài, thật sự không thể biết kẻ nào là do Tư Minh bố trí, kẻ nào là do người khác an bài đâu.”

“Ta có một vấn đề.” Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Sau khi ngàn cân áp hạ xuống... Phải làm thế nào mới tiến được vào đại mộ nhà người?”

Lan Khắc Di chớp mắt mấy cái, lắc đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn hắn – Lắc đầu là có ý gì?

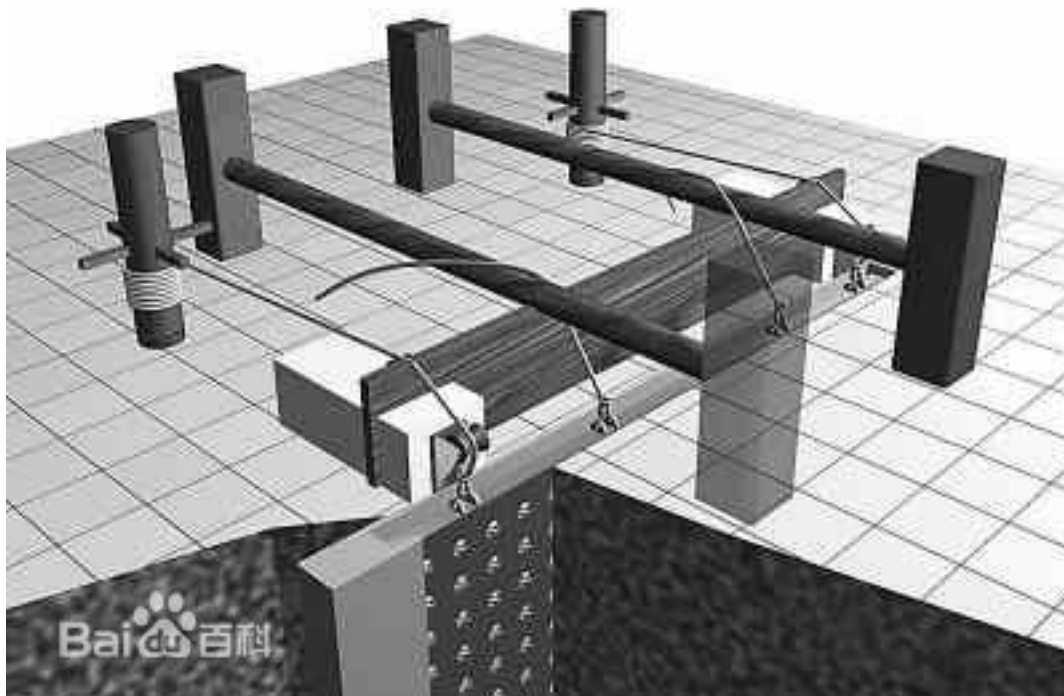
“Cái này chỉ trời mới biết, trong thư Triệu Phổ nói, người trên trời dưới đất không gì không làm được, tóm lại là giao hết cho các người.”

Lan Khắc Di vẻ mặt khâm phục nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Ta sau khi trở về liền lập tức cho người điều tra chuyện của hai người, quả nhiên là Trung Nguyên xuất hào hiệp! Đại ca cũng nói hắn ước ao có được nhiều người tài bên người giống như Triệu Phổ vậy!”

Vị nhị công tử này một đôi mắt đầy sao hăm mộ giang hồ hào kiệt cho nên không nhìn thấy cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường đang âm thầm nghiêng răng. Hơn nữa đồng dạng nghiêng răng còn có cả Công Tôn, ba người này đem tất cả liệt tổ liệt tông bao gồm cả Triệu Trinh vô tội đều mang đi ân cần hỏi thăm luôn một lần.

Hạ Nhất Hàng bụng chén trà mở to mắt nhìn ba người, cười rồi lại cười – Người đa tài thật sự rất vất vả nha.

12. Chương 12: Bốn Ký Hiệu

Edit: Fin

Beta: Po

Trong Hắc Phong Thành, sau khi đấu xong một trận với Lâm Dạ Hỏa, hiện tại Triệu Phổ rất rảnh rỗi, hắn ngồi ở trong lều có chút không yên lòng cầm các bản vẽ lên nhìn, chợt có cảm giác vạt áo bị ai đó kéo.

Triệu Phổ cúi đầu thì trông thấy Tiểu Tứ Tử đang trèo từ trên ghế chủ soái chui vào trong lòng ngực hắn, ngồi ở trên đùi.

Triệu Phổ một tay nâng cằm, một tay bày bản vẽ kia ra, vươn đầu ngón tay xoa má Tiểu Tứ Tử một chút rồi lại nhéo nhéo quai hàm, gọi một tiếng, “Nhi tử!”

Tiểu Tứ Tử lanh lẹ lên tiếng, “Cha!”

Triệu Phổ mặt mày hớn hở, hỏi bé, “Tiểu Lương Tử đâu?”

“Tiểu Lương Tử đang luyện bắn tên với Quảng Quảng.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

Triệu Phổ nâng ngón tay gãi quai hàm, “Tiểu tử này gần đây cũng học được thật nhiều thứ, không vội đến đây sao?”

Tiểu Tứ Tử ngửa mặt, “Tiểu Lương Tử nói muốn giống như Miêu Miêu!”

Triệu Phổ bĩu môi, “Vậy nên để tên nhóc đó đi bái Triền Chiêu làm sư phụ a.”

Tiểu Tứ Tử vươn tay nắm cái mũi Triệu Phổ, “Chính người không dạy Tiểu Lương Tử, còn nói hần nữa!”

Triệu Phổ thuận tay nắm lại cái mũi Tiểu Tứ Tử, “Con còn rất bệnh cho nó nữa, đừng quên cha con không ở đây nhưng còn có ta quản!”

Triệu Phổ vừa mới dứt lời, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên bất động, sau đó đôi mắt tròn to hồng hồng.

Triệu Phổ cả kinh, nhanh chóng nói, “Đừng khóc a! Cha con mấy ngày nữa sẽ về thôi!”

Tiểu Tứ Tử nửa méu máo, “Cửu Cửu, người cũng muốn phụ thân mau về sao?”

Triệu Phổ bĩu môi, “Lão tử mới không nghĩ tới lão cha ma quỷ kia.”

Tiểu Tứ Tử nhắc chân, lấy giày đá Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhéo bụng bé, “Thật ra, ta ngược lại rất nhớ cha con đó... Hắt xì.”

Tiểu Tứ Tử híp mắt thấy Triệu Phổ hắt xì tới ba cái, nghiêng đầu hỏi, “Cửu Cửu, người rốt cuộc đã làm gì vậy?”

Triệu Phổ nháy mắt mấy cái, sau đó cả kinh, hỏi bé, “Có phải con thấy gì hay không? Hay là cảm giác được cái gì?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phụ thân cùng Miêu Miêu Bạch Bạch đang chửi rất dữ!”

Triệu Phổ nhe răng, sờ cằm, “Quả nhiên...”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Cửu Cửu người nhất định chết chắc rồi a! Phụ thân rất tức giận.”

Triệu Phổ nhìn trời, “Không có lý do nào! Ta chỉ làm chuyện mà mỗi ngày con đều làm, hần cũng chưa từng giận con!”

Tiểu Tứ Tử không hiểu, “Con làm gì chứ?”

“Khi con gặp người khác có phải đã từng nói với họ cha con là thần y đúng không?” Triệu Phổ hỏi.

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vâng.”

“Con nói với họ chỉ cần người bệnh còn lưu lại một hơi thở thì cha con vẫn có thể cứu sống người đó có phải không?”

Tiểu Tứ Tử tiếp gật đầu, “Vâng.”

“Vậy ta không chết chắc được!” Triệu Phổ tự mình an ủi, “Ta cũng chỉ nói với người ta hai câu này mà thôi.”

Tiểu Tứ Tử ôm cánh tay nghĩ nghĩ, gật đầu, “Con hiểu được rồi.”

Triệu Phổ hỏi, “Con hiểu được cái gì?”

Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt lên, “Người hãm hại phụ thân, Miêu Miêu và Bạch Bạch đúng không?”

Triệu Phổ nắm cái mặt tròn vo của Tiểu Tứ Tử mà gật đầu, “Úi trời! Quả nhiên vừa lớn thêm một tuổi, càng ngày càng thông minh.”

Tiểu Tứ Tử có chút không vui, “Cái này, con còn cao lớn hơn nữa...”

“Thôi dẹp đi!” Triệu Phổ không yên mồm, lập tức lạnh mồm lạnh miệng nói, “Đã ba năm rồi vóc dáng con không hề thay đổi...”

Nói xong, Triệu Phổ sững sốt... Sau đó thật cẩn thận cúi đầu nhìn liếc mắt một cái, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử không còn cười tủm tỉm nữa.

Cửu vương gia nghiêng đầu — Thử tìm cảm xúc khác thường của Tiểu Tứ Tử, hình như vừa nãy không nghe thấy thì phải?

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử từ trên đùi hần nhảy xuống mặt đất, bỏ chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa nói, “Con đi tìm mẹ kế! Phụ thân trở về con liền nói với người Cửu Cửu cho con tìm mẹ kế!”

Triệu Phổ hít một hơi khí lạnh, liền đứng lên đuổi theo.

Trong quân doanh, đám binh lính trông thấy Tiểu Tứ Tử đang đi ở phía trước, Triệu Phổ leo đèo đi theo sau, thấy mấy người xung quanh liền nói, “Tiểu Tứ Tử trông rất cao lớn có đúng không! So với ta thậm chí còn cao gấp đôi! Chắc chắn sẽ nhanh vượt qua ta thôi!”

Các tướng sĩ đều khó hiểu — Nguyên soái nhà bọn họ lại làm sao thế này?

Triệu Phổ đào cái hố khiến Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn đều bị hại, nói đến chuyện hãm hại Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, Cửu vương gia một chút cũng không áy náy, huynh đệ chính là dùng để hãm hại sao?!

Nhưng chung quy khi hại Công Tôn hẳn liền cảm thấy đứng ngồi không yên, may mắn còn có Tiểu Tứ Tử giúp hẳn giải buồn, chờ đợi ngày qua cũng rất nhanh.

...

So sánh với việc Tiểu Tứ Tử cùng Triệu Phổ chơi đùa, và Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn bị hại, tình hình gần đây của bọn họ rất không giống nhau.

Chờ sau khi đuổi Lan Khắc Di đi rồi, ba người ngồi ở bên cạnh bàn thi nhau mắt to trừng mắt nhỏ.

Thật lâu sau, Công Tôn mới mở miệng, “Ta thì không sao, dù sao cũng là cứu người... Còn hai người đi không?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triển Chiêu.

Thật lâu sau, Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sau khi ngàn cân áp hạ xuống, người có thể đi vào huyệt kia không?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắc đầu, “Huyệt mộ ở Trung nguyên dù không nắm rõ ta cũng có thể thử một lần, nhưng còn kết cấu của huyệt mộ bên trong núi Bình Chung ta hoàn toàn không biết...”

“Ta có một biện pháp.” Nói xong, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng lấy từ trong ngực ra một tấm bản vẽ, trải dài ra đặt lên bàn.

“Có bản vẽ sao?” Triển Chiêu vui mừng, nhưng vừa cúi đầu nhìn, Triển hộ vệ liền nghi hoặc, “Đây là cái gì?”

Hạ Nhất Hàng nói, “Đây là bản đồ địa hình hoàng cung!”

“Nhìn không giống như bản đồ a!” Triển Chiêu thấy trên đó có một chuỗi lại một chuỗi các con số.

“Địa hình núi Bình Chung rất hay thay đổi, chỗ cao chỗ thấp cho nên bản vẽ bình thường căn bản đều vô dụng, trên bản vẽ này đều là những con số chính xác...”

“Các bước cầu thang...” Bạch Ngọc Đường nhìn trời, hắn vừa nhớ tới bước thang, quả nhiên là nhớ đúng rồi.

Hạ Nhất Hàng vừa lòng gật đầu, “Triệu Phổ có nói qua với ta Bạch thiếu hiệp có năng lực chỉ cần đã từng xem qua là sẽ nhớ, mà Triển thiếu hiệp khinh công tuyệt hảo... Cho nên nhiệm vụ lần này mang theo công Tôn tiên sinh tiến vào mộ địa, cả hai người đều phải đi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng — Người có chiêu gì?

Hạ Nhất Hàng vẽ một cái vòng tại nơi nào đó trên bản vẽ, nói, “Chỗ này chính là vị trí mộ của Lan Khắc Tĩnh Đặc.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Còn nơi này.” Hạ Nhất Hàng cách chỗ xa hơn mộ thất cung điện một chút, ở trên mấy tòa cung điện vẽ liền bốn vòng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu — Có nghĩa là gì?

“Mấy tòa cung điện này, là huyết của vài vị tiên hoàng trước đây của Bình Chung sơn!” Hạ Nhất Hàng nói, “Lan Khắc Minh nói cho ta biết một chuyện, chỉ có Lan khắc gia tộc lịch đại hoàng đế mới biết được bí mật!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nghiêm túc lắng nghe.

“Mộ địa của thành viên hoàng tộc Lan khắc đều do bậc cha chú xây dựng nên, nói cách khác, phụ hoàng Lan Khắc Tĩnh Đặc đã xây dựng lăng mộ mà hiện nay gã đang dùng.” Hạ Nhất Hàng nói, “Khu mộ này đối với người ngoài mà nói, cơ quan hoàn toàn dày đặc lại rất mạnh, ngoại nhân căn bản không có cách nào để tiến vào, sở dĩ phải xây dựng mộ địa ngay tại trong cung đình, là bởi vì ở một trình độ nào đó nó cũng là chỗ tránh nạn cuối cùng của gia tộc Lan Khắc! Một khi cung đình phát sinh chính biến hay gặp phải nguy hiểm, ví như lúc kẻ địch công thành nhưng không có chỗ trốn thì con cháu gia tộc Lan Khắc có thể mở ra cánh cửa nhỏ mà cung điện còn lưu lại, rồi trốn vào đó!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều vui mừng, “Có cửa nhỏ ư? Sao không nói sớm!”

“Đừng vui vẻ sớm quá!” Hạ Nhất Hàng tắt ngay một chậu nước lạnh xuống, “Cánh cửa nhỏ kia ở ngay trên đỉnh chóp cung điện!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều sờ cảm, lấy khinh công của hai người bọn họ, dù trên tầng cao nhất cũng không thành vấn đề a!

“Tất nhiên là cửa đã bị khóa!” Hạ Nhất Hàng nói, “Mỗi một đỉnh chớp trên mỗi tòa cung điện đều được khóa bằng cơ quan, nó cùng một loại với la bàn khóa, một cái kim đồng hồ và chu vi vòng tròn có tất cả mười hai cái đồ án!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nghe đến đó đều nghiêng đầu — Bắt đầu phức tạp rồi.

Công Tôn đang cầm cái chén uống trà thì lắc đầu, không phức tạp còn để hai người đến sao? Lúc trở về không đánh Triệu Phổ là không được mà!

Hạ Nhất Hàng nói, “Muốn mở cửa cần phải dựa theo các trình tự trước sau, chuyển động kim đồng hồ thật chính xác và hướng bốn ký hiệu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chỉ cần biết bốn ký hiệu kia và các trình tự trước sau thì không khó để mở khóa”.

“Nhưng việc mở khóa lại bị hạn chế bởi thời gian, phải trong thời gian ngắn ngủi chuyển đổi cả bốn ký hiệu, sau khi cửa mở ra các cơ quan sẽ đóng cửa lại!” Hạ Nhất Hàng nói, “Qua nhiều thế hệ, các hoàng đế Bình Chung sơn trước khi chết sẽ đem ‘Bốn ký hiệu’ để mở huyệt này nói với người thừa kế.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhướng mày — Vậy thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rồi! Chỉ cần hỏi Lan Khắc Minh là được mà!

“Đừng quên chuyện Lan Khắc Tĩnh Đạc đột nhiên lâm bệnh, thần chí mơ hồ không rõ sau mới thành tình trạng như vậy.” Hạ Nhất Hàng nói xong, hướng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường buông tay.

Hai người đều có dự cảm không lành, Công Tôn hỏi giúp một câu, “Cho nên hắn còn chưa kịp nói cho Lan Khắc Minh biết bốn ký hiệu đó là gì có phải không?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không biết nói gì — Lão hoàng đế này thật là... loại chuyện này quan trọng như vậy, nhi tử sinh ra đến giờ cũng lớn rồi, sao còn chưa nói cho hắn biết! Chờ cái gì nữa mà chờ!

“Vậy người vẽ bốn vòng này là có ý gì?” Triển Chiêu hỏi.

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói, “Đây là phương pháp cuối cùng!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cau mày nhìn Hạ Nhất Hàng, rõ ràng đều cảm thấy không phải là chuyện gì tốt...

“Cái đĩa quay này, được giấu trong một cái cửa nhỏ ở tầng chót.” Hạ Nhất Hàng nói, “Chỉ có cửa ngôi mộ đầu tiên có thể mở bằng tay! Sau khi mở cửa đầu tiên, những thứ khác sẽ theo thứ tự mà mở ra.”

“Theo thứ tự nào để mở ra?” Triển Chiêu không hiểu.

“Đó là một cơ quan tự động” Dù sao thì Bạch Ngọc Đường đã quá quen thuộc với các loại cơ quan nên hiểu rất rõ, “Cánh cửa thứ nhất được mở ra sau đó đóng lại thì cánh cửa thứ hai mới có thể mở ra rồi ngay tức thì đóng lại, mà cái loại tiếp nối này... Mãi cho tới khi Lan Khắc Tĩnh Đặc lần nữa mở ra cánh cửa, thời gian hoàn toàn giống nhau. Phải ngay trong khoảng thời gian quy định xoay chuyển được chìa khóa cửa đó, cánh cửa mới có thể được mở ra.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Đúng vậy.”

“Sau đó dựa vào bốn ký hiệu này để căn cứ trình tự của huyết, mỗi một huyết có một cửa nhỏ bên trong!” Hạ Nhất Hàng giương miệng nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nói, “Nói đơn giản một chút, nhiệm vụ lần này là như vậy... Bạch huynh mang theo Công Tôn tiên sinh đến đỉnh mộ Lan Khắc Tĩnh Đặc chờ trước. Sau đó Triển huynh đến huyết đỉnh đầu tiên, mở ra cánh cửa thứ nhất, ghi nhớ ký hiệu số một... Sau đó nhanh chóng di chuyển đến cái thứ hai, cái thứ ba, rồi thứ tư... Và nhớ theo kịp ba cánh cửa nhỏ trước khi nó đóng lại, nhớ kỹ toàn bộ bốn ký hiệu rồi nói lại cho Bạch thiếu hiệp. Bạch thiếu hiệp ở trước cửa nhỏ của đỉnh mộ thất đang khóa cửa Lan Khắc Tĩnh Đặc chuyển đổi chìa khóa, khi cửa mở ra cơ quan sẽ được giải trừ... sau đó đưa Công Tôn tiên sinh vào huyết rồi chữa bệnh cho Lan Khắc Tĩnh Đặc.”

Sau khi Hạ Nhất Hàng nói xong, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không biết nói gì, liền nhìn hắn.

Một bên, Công Tôn đang cầm cái chén thổi phù phù uống một ngụm trà nóng.

Thật lâu sau, Triển Chiêu hỏi, “Khoảng cách giữa các tòa mộ là bao xa?”

“Bốn tòa cung điện này đều có ký hiệu, khoảng cách không xa lắm.” Hạ Nhất Hàng nói, “Có vài cái sân mà thôi.”

Triển Chiêu khước miệng giật giật, “Bốn tòa mộ cùng mộ Lan Khắc Tĩnh Đặc đâu?”

Hạ Nhất Hàng tại chỗ trung gian giữa hai tòa mộ kia vẽ một vòng tròn.

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu mà nhìn hắn.

Hạ Nhất Hàng nói, “Cái vòng này là sân chỗ chúng ta!”

Triển Chiêu há to miệng, “Chúng ta ở chỗ này, cách tòa mộ kia không có gần a!”

Công Tôn bưng cái chén nhắc nhở, “Khoảng cách gấp đôi!”

“Thời gian mở cửa khoảng bao lâu?” Triển Chiêu chiếu theo khoảng cách đó, đại khái có thể tính ra thời gian.

“Công phu khoảng nửa chén trà nhỏ.” Hạ Nhất Hàng trả lời.

“A...” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Một cửa bằng công phu nửa chén trà nhỏ...”

“Khụ khụ.”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, bỗng nghe Hạ Nhất Hàng ho khan một tiếng.

Bạch Ngọc Đường không hiểu mà nhìn hắn.

Hạ Nhất Hàng cắt đứt lời Triển Chiêu, nói, “Là mở tất cả cơ quan, thêm việc đi đến đó, tổng cộng thời gian nửa chén trà nhỏ”.

Lúc này ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng á khẩu.

Triển Chiêu lắc đầu như trống bỏi, “Không có khả năng! Thời gian chỉ có uống cạn nửa chung trà, cả bốn cung điện ta đều chạy không hết, nhiều nhất chỉ chạy được hai cái mà thôi! Đừng nói ta, ngay cả ngoại công ta cũng chạy không hết cả bốn cái!”

Hạ Nhất Hàng cũng không gấp, không nhanh không chậm gật đầu, “Triển huynh chỉ cần chạy xong hai cái là được rồi! Còn hai cái khác, còn có một người có tốc độ và động tác rất giống với Triển huynh...” hắn nhìn ra phía sau, “Bạch huynh sẽ biết hai ký hiệu kia là gì! Cũng không cần phải truyền lại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hơi hơi sửng sốt, sau đó hai người đồng thời nhìn đằng sau...

Người ở bên ngoài nhìn vào thì chỉ thấy phía sau họ trống không, nhưng trên thực tế, phía sau hai người có một người mà chỉ bọn họ có thể thấy được, nội lực của Bạch Ngọc Đường hình thành một tên tiểu đồng bọn, mà tên đồng bọn này còn đặc biệt là người tộc Băng Ngư – Giao Giao!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng, vị này ngay cả chuyện này cũng đã tính đến rồi! Đúng vậy, tốc độ của Giao Giao hoàn toàn có thể giống Triển Chiêu, nó còn có thể bắt chước động tác y, Triển Chiêu có thể nhìn hai ký hiệu phía trước, thì Giao Giao cũng hoàn toàn có thể nhìn hai cái phía sau. Mà Giao Giao cùng Bạch Ngọc Đường là cảm ứng, nếu Giao Giao xem được ký hiệu thì cũng đồng

nghĩa với việc Bạch Ngọc Đường có thể nhìn thấy ký hiệu! Việc Triển Chiêu phải làm, chính là nói cho Bạch Ngọc Đường hai ký hiệu còn lại là được!

“Nhưng mà ta từ bên này đi qua đó nói cho Ngọc Đường khẳng định là không có kịp a!” Triển Chiêu chỉ vào khoảng cách giữa huyệt Lan Khắc Tĩnh Đạt với bốn tòa mộ ở giữa.

“Khoảng cách giữa mộ Lan Khắc Tĩnh Đạt với bốn khu mộ này chỉ là tương đối!” Hạ Nhất Hàng nhắc nhở.

“Cho nên?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hắn.

“Đêm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng hẳn là rất sáng, ta cảm thấy...” Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Chỉ cần hai người có thể nhìn thấy nhau, rồi truyền lại hai ký hiệu, hẳn không phải là việc khó, đúng không?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái — Không có cách nào để phản bác lại...

Hạ Nhất Hàng nghiêm mặt nói, “Hành động lần này phải liên mạch lưu loát, vạn nhất thất bại, cửa nhỏ sẽ không mở ra lần nữa! Nhị vị võ công cái thể lại thông tuệ hơn người, điều quan trọng là người khác sẽ không có sự ăn ý bằng, kính nhờ rồi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy qua, nhưng lần này vẫn cảm thấy trong lòng không chắc chắn lắm – Khó khăn lần này quả thực là trước nay chưa hề có! Thành bại của nhiệm vụ lần này còn liên quan đến quan hệ giữa Đại Tổng và Bình Chung sơn, cũng ảnh hưởng đến hướng đi mấu chốt của “Chiến cuộc” trong tương lai, công phu chỉ được phép trong thời gian uống nửa chén trà nhỏ! Một chút cũng không được sai lầm.

Một bên, Công Tôn đang cầm cái chén tiếp tục thổi “Phù phù” uống trà, cảm thấy nếu chỉ đánh Triệu Phổ một trận thôi thì không đủ a! Không đủ!

13. Chương 13: Thân Vô Thải Phượng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

(*) Phượng Hoàng vô sắc

Hạ Nhất Hàng đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nội dung của kế hoạch, hai người thân mang trọng trách, tối nay thực thi.

Rất nhanh, đêm dần khuya... Vô số thiên đăng(26) đang phiêu tán trên bầu trời đêm của Bình Chung Sơn.

(26) Thiên đăng hay còn gọi là đèn Khổng Minh, được làm bằng giấy, sau khi đốt đèn thì thả lên bầu trời

với hi vọng mong cho cuộc sống bình an, đốt vào dịp Nguyên Tiêu thì được coi là xua đuổi tà ma, đèn do Gia Cát Lượng sáng chế nên mới được gọi là Khổng Minh đăng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào trong tiểu viện, ngược mặt lên nhìn bầu trời sao...

Bên ngoài cửa viện, Lan Khắc Di tiến vào.

Triển Chiêu hỏi hắn, “Sao lại thả thiên đăng?”

Lan Khắc Di ngẩng đầu nhìn một chút rồi nói, “Đó không phải là thiên đăng của Trung Nguyên các người, là ‘Bình Chung’.”

“‘Bình Chung?’” Triển Chiêu không hiểu.

“Dùng giấy quấn thành hình cái chai, nếu nhìn sơ qua thì gần giống như cái chuông. Do tập tục ở núi Bình Chung nên mới có cái tên như vậy.” Lan Khắc Di nói, “Bình Chung về cơ bản không khác thiên đăng là mấy, chỉ là người Trung Nguyên dùng nó để cầu nguyện, còn chúng ta dùng thiên đăng để đưa tang.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lần nữa ngẩng đầu ngắm... Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một cái đèn thật dài, tựa như ngân hà rực rỡ, càng lúc càng xa...

“Đêm nay, ngàn cân áp sẽ được hạ xuống, nếu như cha ta thật sự mất, như vậy linh hồn của người tối nay sẽ bay lên trời.” Lan Khắc Di nói, “Những Bình Chung này sẽ chiếu sáng đường đi cho linh hồn của người, người sẽ một mạch lên trời phù hộ chúng ta.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời gật đầu, bầu không khí vừa mới tốt lên thì Lan Khắc Di lại đột nhiên nói một câu, “Sắp tới giờ Tý rồi, hai người chuẩn bị đến đâu rồi?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều thở dài, thật là một đứa trẻ biết phá hỏng bầu không khí!

Bọn họ bất đắc dĩ quay sang nhìn hắn, Lan Khắc Di thật sự lo lắng, “Hai người có thể mở được cửa ở mộ thất sao? Nếu như mở không được, vậy thì cha của ta chết chắc rồi...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Lan Khắc Di, đã áp lực muốn chết mà người còn đổ dầu vào lửa à...

Lúc này, Công Tôn từ trong viện đi ra, trên tay cầm một cái hòm thuốc.

“Chuẩn bị sao rồi?” Lan Khắc Di hỏi Công Tôn.

Công Tôn khoát tay, “Trước mắt cứ thử một lần đã.”

Trong lúc nói chuyện thì phía xa lại truyền đến tiếng chuông trầm ồm... Là tiếng chuông báo hiệu giờ Tý đã đến.

“Đến lúc rồi...” Lan Khắc Di phóng mắt nhìn ra xa, “Ngàn cân áp hạ xuống...”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi hắn, “Người không đi cùng?”

Lan Khắc Di kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Có lẽ nhiệm vụ của bọn ta sẽ thất bại, mà cho dù có thành công cũng chưa chắc có thể cứu sống được cha người.” Ngữ khí của Bạch Ngọc Đường vẫn cứ lãnh đạm như vậy, trực tiếp nói thẳng, “Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để người nhìn mặt cha người lần cuối, không tới nhìn một lần sao?”

Thần sắc Lan Khắc Di có chút buồn bã, cứ dờ ra nhìn chằm chằm mặt đất. Hắn là đang ngáy ngẩn cái gì đây? Trong trí nhớ của hắn, Lan Khắc Tĩnh Đặc vô cùng hiền từ, khi còn nhỏ thường cùng hắn cưỡi ngựa săn bắn, thế nhưng dần dần... Người phụ thân mà hắn thật sự tin nhiệm lại chỉ tin vào tà môn ma đạo, đại khái là kể từ khi mẫu thân hắn qua đời.

Cho tới bây giờ, phụ hoàng cùng với vị phụ thân hiền từ trong ký ức kia đã không còn là một người nữa rồi...

Lan Khắc Di có thật sự muốn cha hắn được cứu hay không? Dĩ nhiên là muốn! Thế nhưng thứ mà hắn tưởng niệm là sự săn sóc của nhiều năm trước chứ không phải là một Bình Chung Vương, tên hôn quân mê

tín, sùng bái vu cổ, nhẹ dạ mà nghe theo bọn nịnh thần kia. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cho dù võ công có tốt đến đâu, Công Tôn y thuật như thần tới mức nào cũng đâu có cách đảo ngược lại thời gian?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, nhìn gương mặt buồn bã của Lan Khắc Di, thiếu niên này trưởng thành sớm như vậy hẳn là có quan hệ với việc sau khi Lan Khắc Tĩnh Đạc trở thành hôn quân.

Triển Chiêu vỗ vỗ vai hắn, Lan Khắc Di giật mình, gương mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mỉm cười, “Chớ dăm chiêu ử dột, đại ca của ngươi phải che chở cho tính mạng của bách tính, dù sao ngươi cũng là hoàng tử, nhất định phải giúp hắn một tay!”

Lan Khắc Di lập tức nghiêm túc gật đầu, “Ừ! Ta biết!”

Công Tôn cười khê, lòng nghĩ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng thật có ý tứ, Bạch Ngọc Đường có thói quen đem tình huống xấu nhất nói ra, mà ngay tại lúc người khác bị lời của Bạch Ngọc Đường làm cho suy sụp thì Triển Chiêu lại vỗ vỗ bả vai người, nói với hắn – Tỉnh táo lại đi! Còn có mặt tốt mà.

Lúc này, Hạ Nhất Hàng từ bên ngoài đi tới.

“Lính canh ẩn nấp đã được giải quyết rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Lan Khắc Minh đã thu hút phần lớn sự chú ý, lát nữa ta phụ trách dẫn đi số còn lại.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều thắc mắc – Phải dẫn đi như thế nào?

Hạ Nhất Hàng hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đã chuẩn bị xong rồi?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nhướn mày.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, trong lòng thỏa mãn – Không hổ là những người từng trải, sự việc càng tới gần thì lại càng bình tĩnh, rất có phong thái của đại tướng nhà.

Sau đó hắn lại quay sang nhìn Công Tôn.

Công Tôn hươ hươ hòm thuốc trong tay, Lan Khắc Di khẩn trương nhìn y.

Công Tôn mỉm cười, nói, “Chỉ cần hắn còn một hơi thở, ta đảm bảo hắn sẽ không chết!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

Hạ Nhất Hàng trong lòng càng thêm thỏa mãn – Quả nhiên là người mà nguyên soái nhà hắn nhìn trúng, có khí phách!

Lúc này tại Hắc Phong Thành, phía trên cổng thành phía Bắc, Triệu Phổ tựa vào lan can, nhìn bầu trời đêm.

Xung quanh hết sức yên tĩnh, xa xa có một dải màu vô cùng sặc sỡ, hẳn là bách tính Bình Chung Sơn thả Bình Chung đèn.

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn canh giờ, Triệu Phổ nhăn mặt cau mày.

Chợt nghe trên nóc nhà có người hỏi hắn, “Thời gian không sai biệt lắm, nên bắt đầu chưa?”

Triệu Phổ gật đầu, “Ừ, bắt đầu đi.”

Trên nóc nhà, Lâm Dạ Hỏa dựa người vào Yêu Yêu, lấy từ trong lồng ngực ra một quả tên lệnh, giơ tay ném lên.

Theo động tác của hắn, chỉ thấy trước hàng tiền tuyến của Triệu gia quân, quả tên lệnh bay lên bầu trời đêm, khoanh khắc nổ tung trong nháy mắt sáng như ban ngày, kế đó, một màu trắng bạc rực rỡ lan ra, tạo thành chín con rồng nối tiếp nhau trên bầu trời đêm.

Bên trong thành Bình Chung một mảnh đại loạn.

Lúc ngàn cân áp được hạ xuống, Lan Khắc Minh nghẹn ngào nức nở, dường như khó có thể đứng vững, về phía Lan Khắc Di, nghe nói hắn âm thầm nhốt mình ở trong phòng, không chịu ra ngoài gặp người khác.

Pháp sư Tư Minh còn phải tiếp đãi một đoàn sứ giả, đám quan viên còn lại cố gắng rơi nước mắt.

Trong thành đã quá mức rối ren vậy mà bầu trời đêm phía Tây Nam lại đột nhiên sáng lên tên lệnh tập hợp binh mã của Triệu gia quân.

Lúc tên lệnh nổ tung, chín con rồng bạc xuất hiện... Đừng nói Bình Chung Sơn, ngay cả Hoàng cung Liêu Quốc và Tây Hạ ở phía xa cũng hỗn loạn, binh mã quân doanh vội vã tập kết, tiếng chuông cảnh báo trong triều vang vọng khắp nơi...

Ở Tây Bắc không ai không biết Triệu Phổ mang theo đại quân trở về Hắc Phong Thành, bọn họ cũng biết hôm nay là ngày an táng Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Lan Khắc Tĩnh Đặc vừa mới chết, Triệu phổ hơn nửa đêm phóng Cửu Long lệnh lên trời là muốn làm gì? Tên lệnh Triệu gia quân, Cửu Long lệnh mệnh lệnh triệu tập binh mã tối cao, Triệu Phổ nửa đêm tập hợp trăm vạn binh mã là muốn làm gì? Có phải điên rồi không!

Xét thấy, Triệu Phổ từ trước tới nay chính tà không rõ, ai cũng không đoán được hắn đích xác muốn làm cái gì, có trời mới biết hắn thật sự đơn giản chỉ muốn đoạt Bình Chung Sơn? Các nước Tây Vực vội vàng phái trinh sát đi tìm hiểu.

Những sứ giả của các quốc gia Bình Chung Sơn đứng ngồi không yên, đều đi tìm Hạ Nhất Hàng.

Thế nhưng Hạ Nhất Hàng lại không có ở đó.

Lan Khắc Minh ý chí mạnh mẽ, vội vàng cấp tốc triệu tập văn võ trong triều tiến hành nghị sự.

Vừa rồi ở đại điện còn có quan binh đến bẩm báo, hình như có kẻ thấy qua Hạ Nhất Hàng và Phong Khiếu Thiên rời khỏi thành.

Lan Khắc Minh vội vã cho binh lính ra khỏi thành đuổi theo họ, ngàn vạn lần muốn bắt sống Hạ Nhất Hàng về.

Mà trên thực tế... Hạ Nhất Hàng còn đang ở trong phòng Lan Khắc Minh uống trà nghỉ ngơi.

Trong triều một đồng hỗn loạn, xung quanh mộ thất trừ bỏ mấy thủ vệ ở ngoài hoàn toàn không còn ai khác.

Lúc này Lan Khắc Di đầy mắt phỉếm hồng đi tới, phân phó bọn thủ vệ lui ra, hắn phải ở cửa trông giữ cho cha.

Bọn thủ vệ lui ra, mấy ảnh vệ mà Hạ Nhất Hàng mang đến đáp xuống xung quanh mặt sân, phụ trách canh giữ.

Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn từ trong viện đi đến.

Lan Khắc Di nhìn đỉnh của mộ thất nguy nga, đang tính hỏi hắn có cần dùng dây thừng để leo lên không thì trông thấy Bạch Ngọc Đường một tay đem trường đao dắt ở sau lưng, tay còn lại nắm lấy cánh tay của Công Tôn, nhún người một cái...

Lan Khắc Di ngửa đầu lui lại vài bước, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đập lên bức tường phía ngoài cung điện, tựa như đám mây nhẹ nhàng bay lên.

Nhị hoàng tử giờ khắc này không dám chớp mắt, chỉ sợ nháy mắt sẽ lạc mất bóng trắng kia.

Mà một khắc này, vị thị vệ lớn tuổi vẫn luôn đi theo Lan Khắc Di đã dẫn Triển Chiêu tới trước sân của bốn tòa cung điện kia.

Vị này chính là thị vệ thiếp thân của Lan Khắc Di – Cáp Cổ.

Vào thời điểm Lan Khắc Di vừa mới sinh ra, Cáp Cổ đã đi theo bảo hộ cho hắn, gần giống như một người cha, đối với Lan Khắc Di là trung thành và tận tâm.

Cáp Cổ công phu không tồi, hắn hiểu rõ Triển Chiêu là một cao thủ thể nhưng khi tận mắt nhìn thấy y một cước nhảy lên, giống như con diều hâu chỉ cần ba bước liền bay lên đỉnh của mộ thất, vẫn không nhìn được

mà nuốt nước bọt – Võ học Trung Nguyên bác đại tinh thâm, có thể được ca tụng là đệ nhất khinh công Yến Tử Phi quả nhiên là danh bất hư truyền!

Nóc nhà thật sự không làm khó được Triển Chiêu, bất cứ con mèo nào trên đời cũng có thể trèo lên nóc nhà.

Lên tới được nóc nhà, Triển Chiêu nhìn sang phía đối diện vừa vặn thấy được Bạch Ngọc Đường đang đứng ở đỉnh của tòa cung điện.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhìn mình rồi gật đầu, vì thế y ngồi xổm xuống.

Công Tôn nghiêm mặt liếc Bạch Ngọc Đường, “Y vậy mà có thể nhìn thấy người đang gật đầu với y? Như vậy mà cũng nhìn thấy à?”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn, thành thật mà nói, Triển Chiêu không nhìn thấy hắn gật đầu, chỉ có thể nói y là biết! Cũng giống như lúc này Triển Chiêu mà gật đầu, hắn nhất định cũng sẽ biết... Hắn là không có đạo lý!

Triển Chiêu kéo ra cửa nhỏ ở đỉnh của tòa mộ thất thứ nhất... Quả nhiên liền thấy một vật giống la bàn, bên trên kim đồng hồ có một ký hiệu.

Thời điểm nhìn đến cái ký hiệu kia, Triển hộ vệ thiếu chút nữa cười không ra tiếng. Triển Chiêu là người nhả nhận, trên cơ bản y không quen chữ thể – Nhưng lúc này y lại nhớ tới giọng điệu của Âu Dương Thiếu Chinh khi nói một câu – Đây con mẹ nó là đang làm trò gì?!

Bên trên đỉnh của tòa cung điện thứ ba, Giao Giao cũng đã tới, tuy nhiên ngoại trừ Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không ai có thể thấy nó.

Lan Khắc Di sốt ruột chờ ở bên dưới, cuối cùng nhịn không được, liền trèo lên sườn núi cách đó không xa.

Đúng lúc Phong Khiếu Thiên vừa vặn đuổi tới, hai người đứng trên đỉnh của một tòa nhà lớn phía trên sườn núi, vừa khéo có thể nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Xa như vậy?” Đứng ở trên cao nhìn thoáng qua, Lan Khắc Di mới hiểu được khoảng cách đến tốt cùng xa tới mức nào. Xa như vậy nhìn động tác của đối phương sẽ rất khó khăn, phải làm sao mới khai thông?

“Triển Chiêu cách xa như vậy liệu có thể báo cho Bạch Ngọc Đường biết hắn nhìn thấy ký hiệu gì không?” Lan Khắc Di hỏi Phong Khiếu Thiên.

Phong Khiếu Thiên khoanh tay, nói thật là hắn cũng không hiểu quá nhiều ảo diệu trong đó, “Đại hòa thượng vẫn thường nói, có đôi khi nhìn cũng không nhất định phải dùng đến ánh mắt.”

Lan Khắc Di nghiêng đầu nửa hiểu nửa không, “Cái này...”

Triển Chiêu nhìn qua ký hiệu, tâm tình muốn chửi người không dừng lại chút nào... Điều đầu tiên y làm chính là xoay người bay đến tòa cung điện thứ hai.

Lan Khắc Di kinh ngạc, “Cứ trực tiếp bay qua như vậy...”

Phong Khiếu Thiên cũng há to miệng, “Bay giữa không trung mà không mượn lực còn không phải sẽ ngã chết sao?”

Triển Chiêu thật sự không mượn lực, mà cho dù y ở giữa không trung mượn lực bọn họ cũng không nhìn rõ... Chỉ biết rằng Triển Chiêu cứ như một chú chim lướt qua đỉnh của tòa mộ thất thứ hai.

Lan Khắc Di há to miệng, “Là bay thật đó!”

Phong Khiếu Thiên gật đầu, “Thì chính là bay mà.”

Lan Khắc Di còn đang lầu bàu, “Triệu Phổ không những có rồng có hổ, còn có cả người biết bay nữa!”

Thời điểm Triển Chiêu đáp xuống đỉnh của tòa mộ thất thứ hai, vừa vặn cửa nhỏ thứ hai cũng mở ra.

Triển Chiêu nhìn thấy hình vẽ thứ hai. Y đứng lên, khoát tay về phía Bạch Ngọc Đường.

Người ở phía đối diện vẫn đang chờ vừa mới ngẩng đầu lên. Theo ngón tay Triển Chiêu mà nhìn theo hướng trước đó.

Lan Khắc Di cùng Phong Khiếu Thiên theo bản năng cũng nhìn theo phương hướng Triển Chiêu vừa chỉ – Triển Chiêu thật ra chưa chỉ gì cả, y chỉ đang chỉ bầu trời đêm mà thôi.

Lúc này, Giao Giao ở tại đỉnh của tòa mộ thất thứ ba mở ra cửa nhỏ, Giao Giao sau khi nhìn thấy kí tự thứ ba thì xoay người lại, bay về phía tòa mộ thứ tư.

Thời điểm Giao Giao bay đến thì Triển Chiêu đồng thời vươn ra tay trái, xua tay với Bạch Ngọc Đường.

Lan Khắc Di cùng Phong Khiếu Thiên nghiêng đầu – Ý gì đây? Là muốn hấn dừng nhúc nhích hay là cái gì khác? Nhưng mà dáng vẻ xua tay của Triển Chiêu hình như có quy luật...

Vừa khéo, cửa nhỏ tòa mộ thất thứ tư mở ra, Giao Giao bay đến liền thấy được kí hiệu thứ tư.

Công Tôn chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ngồi xồm xuống.

Rất nhanh sau đó, đĩa quay trước mặt Bạch Ngọc Đường được mở ra.

Công Tôn vừa nhìn thấy cái đĩa kí hiệu kia vừa được xoay thì trợn tròn mắt!

Vì sao lại há hốc miệng?

Bởi vì cái kí hiệu này căn bản không có quy tắc, không phải con số, cũng không phải sao trăng, càng không phải hoa cỏ cây cối hay chó chó mèo mèo gì mà là giống như bức tranh của một đứa nhỏ ba tuổi tiện tay vẽ lung tung mà thôi, chuyện này... Giao Giao chứng kiến Bạch Ngọc Đường vậy mà có thể hiểu được, Công Tôn thì còn có thể lí giải nhưng Triển Chiêu chỉ một ngón tay lên bầu trời đêm sau đó lại khoát tay, Bạch Ngọc Đường hiểu như thế nào hay vậy?

Ngay tại thời điểm Công Tôn còn đang vò đầu, Ngũ gia đã nhanh chóng chuyển động đĩa quay. Nhìn theo ngón tay Bạch Ngọc Đường xoay xoay bốn kí hiệu, chợt nghe “cách cách” một tiếng.

Thanh âm “lạch cách lạch cách” không ngừng vang lên từ đỉnh mộ thất xuống tận dưới đáy, theo đó chỉ thấy cái đĩa quay chậm rãi đi xuống, một cái lỗ thủng tựa như đóa hoa xuất hiện, mở ra từ hai phía, ánh sáng từ đèn chong lập tức hắt lên phía trên.

Công Tôn sợ tới mức ngất người, vừa quay đầu lại đã thấy Triển Chiêu gần bay tới nơi.

Công Tôn mím môi nhìn khoảng cách phía trước – Xa như vậy mà cũng có thể bay tới được hả?

Y còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra thì Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một trái một phải nắm lấy tay y kéo vào đại mộ.

Xa xa là Phong Khiếu Thiên cùng Lan Khắc Di vẫn duy trì bộ dáng há hốc miệng mà liếc nhìn nhau một cái – Vậy mà cũng thành công! Thật không biết nên khoa trương gọi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường là thần hay là khen Hạ Nhất Hàng và Triệu Phổ thật sự là thần khi mời được hai người tới làm việc cho bọn họ.

Trên không Hắc Phong Thành, chín con rồng bạc ở trong không trung lần lượt tiêu tán.

Lâm Dạ Hỏa hỏi Triệu Phổ, “Bước đầu tiên như vậy đã thành công chưa?”

“Chắc là thành công.” Triệu Phổ nói, “Đối thoại của hai người bọn họ, không có cái đạo lí nào có thể giải thích nổi!”

“Vậy thì bước tiếp theo cũng nên thực hiện.” Lâm Dạ Hỏa lại sờ lớp vảy màu trắng xinh đẹp của Yêu Yêu.

Triệu Phổ gật đầu, “Bước thứ hai phải dựa vào thư gốc nhà ta rồi!”

14. Chương 14: Âm Mưu Tiềm Ẩn

Edit: Fin

Beta: Po

Trong lều Triệu gia quân, Triệu Phổ chấp tay sau hông đứng ở phía trước sa bàn.

Trên sa bàn, là vùng địa hình núi Bình Chung, sông Bình Xuyên cùng sông Trung Xuyên được dùng hai sợi tơ tằm màu trắng làm ranh giới... Ngăn cách phía trước cửa thành Bình Chung.

Triệu Phổ đứng ở trước sa bàn đã được một lúc, hắn không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm sa bàn đến gần người, hắn đang nhìn... chính là hai sợi tơ tằm màu trắng kia.

Lúc này, có tiếng bước chân truyền đến.

Triệu Phổ nhìn ngoài cửa thấy không có ai, lên tiếng nói, “Trễ như vậy mà còn chưa ngủ?”

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Lương từ cửa lều trại ló đầu vào nhìn hẩn thăm dò, cười hì hì.

Triệu Phổ ngoắc ngoắc ngón tay với nhóc.

Tiểu Lương Tử liền chạy tới bên cạnh, sau đó nhìn lên trên sa bàn.

“Còn chưa ngủ mà đã dậy rồi?” Triệu Phổ hỏi Tiêu Lương.

Tiểu Lương Tử nói, “Lúc đầu con vẫn ngủ, nhưng khi phóng tên lệnh thì tỉnh lại, con giúp Cận nhi che tai.”

“Tiểu Tử Tử còn ngủ sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Vâng.” Tiểu Lương Tử gật đầu.

Triệu Phổ vươn tay xoa đầu nhóc, “Hiện tại ngươi nên đi ngủ, cẩn thận kéo chiều cao không phát triển đấy!”

Tiểu Lương Tử gãi gãi đầu, hỏi Triệu Phổ, “Sư phụ, người đang làm gì vậy?”

Triệu Phổ nhìn cái sa bàn kia mà bĩu môi.

“Người muốn tấn công núi Bình Chung ă?” Tiểu Lương Tử kinh ngạc.

“Ngươi cảm thấy núi Bình Chung khó đánh sao?” Triệu Phổ hỏi lại Tiêu Lương.

“Ừm...” Tiểu Lương Tử bò lên ghế, thật cẩn thận nhìn lại một lần nữa, lắc đầu, “Không thích hợp để đánh.”

“Hừm, nói nghe một chút.” Triệu Phổ chấp tay sau hông bước từng bước thong thả trong trường, đợi Tiêu Lương nói.

“Núi Bình Chung có lưng dựa vào núi, trước mặt là nước, lại thêm có lá chắn thiên nhiên, đây còn là chỗ bồn địa.” Tiểu Lương Tử nói, “Bình thường đối với những tòa thành nằm tách biệt như vậy thì sách lược tốt nhất chính là vây khốn, nhưng núi Bình Chung không thiếu nước cũng không thiếu lương thực, còn có núi rừng, chắc chắn cho dù có bị vây thì cũng không chết được. Diện tích bồn địa quá lớn, tấn công từ xa cũng không được. Theo lời phái binh nói, dòng nước chảy nhanh, khi qua sông mà bị đánh lên toàn quân rất dễ bị diệt. Thế núi vùng Bình Chung lại rất phức tạp, toàn là rừng rậm, không thích hợp để đại quân tiến vào... Cửa thành Bình Chung lại cao, dễ thủ khó công.”

Tiểu Lương Tử nói xong, nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ mỉm cười.

Tiểu Lương Tử rất vui, còn đang đắc ý, chợt nghe Triệu Phổ nói, “Núi Bình Chung một chút cũng không khó đánh.”

Nét mặt Tiểu Lương Tử liền suy sụp, gãi gãi đầu, “Không khó đánh ạ...”

Triệu Phổ nói, “Người đọc sách nhiều là tốt, nhưng đừng quá giống bọn Bao Duyệt, một đám thư ngốc và hồ đồ, muốn đánh phải ra trận hoặc là phải cùng với đám tướng lĩnh lăn lộn trong quân trại, biết không hả?”

Tiểu Lương Tử gật gật đầu, “À...”

“Vậy phải đánh như thế nào?” Tiểu Lương Tử tò mò hỏi.

“Gần đây gió thổi theo hướng nào?”

“Trời lạnh, gió thổi hướng Tây Bắc.” Tiểu Lương Tử liếc nhìn phương hướng lá cờ đang phiêu động bên ngoài, trả lời.

“Trời khô hanh hay ẩm ướt?” Triệu Phổ hỏi tiếp.

“Ừm, rất khô ráo.” Tiểu Lương Tử cũng rất thông minh, hỏi Triệu Phổ, “Sư phụ, người muốn dùng hỏa công? Nhưng nỗ và tiền chưa chắc bắn được tới Bình Chung thành a! Hơn nữa Bình Chung thành phía trước có hai con sông lớn, tất nhiên không thiếu nước...”

Triệu Phổ nhìn hần nỗ nụ cười, “Người dùng đầu óc mà suy nghĩ một chút, đã từng gặp qua vụ cháy nào chưa?”

“Gặp qua rồi a!” Tiểu Lương Tử gật đầu.

“Ta hỏi người, bình thường nếu bị chết cháy, thì sẽ chết như thế nào?” Triệu Phổ hỏi nhóc.

“Chết cháy ư...” Tiểu Lương Tử nói xong, tròng mắt, ngẩng đầu nhìn Triệu Phổ, “Không đúng, trước đó sẽ bị sặc khói mà chết.”

Triệu Phổ nhú mắt, “Nhược điểm lớn nhất của bồn địa, chính là sương khói tan rất chậm.”

Tiểu Lương Tử hít một hơi, “Vậy phải làm thế nào...”

“Trên núi Bình Chung thảm thực vật rậm rạp, nếu gây ra một vụ cháy thì khi gió Tây Bắc thổi qua, toàn bộ sương khói đều sẽ vây quanh bồn địa Bình Chung, người ở Bình Chung thành nếu không chạy ra ngoài, sẽ bị sặc chết ở bên trong.” Triệu Phổ nói, “Có trốn cũng không được.”

“Sư phụ...” Tiểu Lương Tử dẫu môi, “Dùng biện pháp này thì sẽ thắng, nhưng sao con cảm thấy dè tiện quá? Thành Bình Chung toàn là dân chúng vô tội, người ta lại không có chộc đến chúng ta!”

Triệu Phổ gật đầu, hỏi lại hắn, “Ai nói ta muốn làm như vậy?”

Tiểu Lương Tử sững sốt, nghiêng đầu, “Người không làm như vậy?”

Triệu Phổ lại nhìn thoáng qua sa bàn kia, “Ta sợ có người khác sẽ làm như vậy!”

Tiểu Lương Tử cả kinh, “Có người khác muốn làm ư?”

“Tấn công thành Bình Chung một chút cũng không khó.” Triệu Phổ nhú mày, “Cái khó chính là... Một khi thành Bình Chung bị người ta dùng loại phương pháp này công kích, thì phải dùng cách gì để có thể cứu toàn bộ người trong thành?!”

“Con có biện pháp!” Tiểu Lương Tử vỗ tay một cái, “Chúng ta phái người đi thủ bên ngoài núi Bình Chung giúp họ?”

Triệu Phổ thở dài, nhìn Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử cong quai hàm, “Lại không đúng ạ?”

“Nếu vây ở ngoài núi Bình Chung, khi núi bị phóng hỏa, toàn bộ khói đều bị gió Tây Bắc thổi lên trời, người còn cảm thấy đám khói này sẽ leo núi, sau đó tràn đèo lội suối tiến vào Bình Chung thành?” Triệu Phổ vươn tay chọc ót nhóc, “Động não đi, đừng chỉ dùng cơ bắp.”

Tiểu Lương Tử vỗ đầu, “Sư phụ, người cảm thấy... Đầu ngọn núi Bình Chung sẽ có người phóng hỏa a?”

Triệu Phổ gật gật đầu.

Tiểu Lương Tử mở to hai mắt, “Nếu phóng hỏa thì không phải người mình cũng...”

Triệu Phổ đột nhiên dừng bước lại, hỏi Tiểu Lương Tử, “Có biết vì sao ta lại nghĩ đến chuyện sẽ có người phóng hỏa?”

Tiểu Lương Tử lắc đầu, tâm nói, trên đời này có mấy người có thể đoán được người đang nghĩ cái gì a?

Triệu Phổ nói, “Còn nhớ những con quạ nhiều màu không?”

Tiểu Lương Tử gật đầu.

“Những con quạ màu rất giống với cá ở Ánh Tuyết Cung.” Triệu Phổ nói tiếp.

Tiểu Lương Tử tiếp tục gật đầu.

Triệu Phổ xoay người, tiến đến trước mặt Tiểu Lương Tử, thấp giọng nói, “Người có biết Ánh Tuyết Cung là một nơi vĩnh viễn sẽ không bao giờ cháy không?”

Tiểu Lương Tử kinh ngạc, “Thật sự sao?”

Triệu Phổ gật đầu, “Thời điểm lần trước khi đi Ánh Tuyết Cung, trong lúc ăn cơm chúng ta có tán gẫu cùng Bạch phu nhân về quá trình khởi công xây dựng, năm đó đám thợ thủ công xây dựng nên tòa cung điện này đã thoa lên đó một lớp dầu sơn mài rất đặc biệt, có lớp sơn mài ấy thì cho dù dùng lửa đốt, phòng ở Ánh Tuyết Cung tuyệt đối cũng không cháy.”

Tiểu Lương Tử sờ sờ cằm, “Con hình như đã từng nghe qua... Chẳng lẽ nguyên nhân khiến những con cá kia đổi màu, là vì nước sơn mài đó tự nhiên chảy vào hồ sao?”

“Suy nghĩ tiếp.” Triệu Phổ dẫn dắt cho Tiểu Lương Tử, để nhóc tự hỏi.

“Quạ màu ở núi Bình Chung có tính chất giống cá ở Ánh Tuyết Cung, chứng tỏ đám quạ này đã nhiễm nước sơn mài... Hoặc là, uống nước có chứa chất sơn mài...” Tiểu Lương Tử được Triệu Phổ khẳng định liền theo ý nghĩ này tiếp tục phát triển, “Những con quạ này đen đều từ trong núi bay ra, nói cách khác hẳn là có người ở trong núi này dùng nước sơn mài để phòng cháy thứ gì đó...”

Nói tới đoạn này, Tiểu Lương Tử há to miệng, “Bởi vì có người muốn phóng hỏa! Nhưng phóng hỏa ở sau núi Bình Chung sẽ bị ngộp khói mà chết! Cho nên để tự bảo vệ mình, tất nhiên tránh ở trên núi sẽ càng an toàn. Mà vì sợ bị đám cháy gây hại, cho nên mới tìm một chỗ trốn ở trên núi rồi dùng loại nước sơn này?!”

Triệu Phổ vươn tay, đem một lá cờ nhỏ cắm ở lưng chừng sườn núi Bình Chung, chỗ đó là vị trí tránh gió, “Hẳn là gần ngay bên này!”

“Vậy chẳng phải là không ổn rồi sao!” Tiểu Lương Tử nóng nảy, “Phải làm sao đây sư phụ? Núi Bình Chung có hơn mười vạn người, hơn nữa bọn tiên sinh còn đang ở bên trong!”

“Một khi chuyện này thật sự xảy ra, chỉ có ba phương pháp có thể giải vây núi Bình Chung.” Triệu Phổ vươn ra ba ngón tay, nói, “Thứ nhất... ngày phóng hỏa gặp mưa to, mùa hè sau giờ Ngọ thường hay có mưa to tầm tã, tốt nhất là cơn mưa kéo dài ba ngày, có thể dập tắt sơn hỏa!”

Tiểu Lương Tử nhăn mặt lại, vươn tay giúp Triệu Phổ bẻ cong một ngón, bây giờ chỉ còn lại hai ngón, “Con lớn lên ở Tây Vực, đừng nói con, cha con phỏng chừng cũng chưa từng thấy mưa tầm tã suốt ba ngày liên tục! Cho dù để Cận nhi ôm má vỗ tay cầu mưa cũng cầu không được nhiều vậy, chiêu thứ hai là gì?”

Triệu Phổ mỉm cười, “Thay đổi hướng gió.”

Tiểu Lương Tử há to mồm, “Hả?”

“Không khác lắm so với Khổng Minh năm đó.” Triệu Phổ dùng hai đầu ngón tay búng ót Tiểu Lương Tử, “... Mượn gió Đông.”

Tiểu Lương Tử xoa ót, “Nhưng gió Đông đâu phải do Khổng Minh tiên sinh mượn tới, là do tính ngày mới ra đấy chứ, chúng ta cho dù có thể tính chuẩn ngày gió thổi, đối phương cũng không nhất định sẽ động thủ vào ngày đó nha!”

Triệu Phổ gật đầu, quơ quơ một ngón tay với Tiểu Lương.

“Cho nên bây giờ chỉ còn lại một biện pháp cuối cùng?” Tiểu Lương ngẩng mặt lên hỏi Triệu Phổ, “Là biện pháp gì ạ?”

“Vô luận là ai phóng hỏa.” Triệu Phổ trả lời, “Tóm hẩn trước khi hẩn động thủ.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Đúng a...”

Triệu Phổ tiếp tục nhìn sa bàn.

Tiểu Lương Tử đi theo phía sau hẩn, tò mò hỏi, “Sư phụ, sao người cứ nhìn chăm chăm vào sông Bình Xuyên thế?”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhóc một cái, “Nếu núi Bình Chung có gian tể, vạn nhất xảy ra nội loạn thì chúng ta phải tìm cách trợ giúp...”

“Vâng!” Tiểu Lương Tử gật đầu, “Người của chúng ta vẫn còn đang ở bên trong! Tất nhiên ta phải đưa họ ra!”

Triệu Phổ gật đầu, đưa cho Tiểu Lương Tử một lá cờ nhỏ màu đen, “Ồ đây là mười vạn binh mã, người thử

ngắm lại xem, trận này phải đánh như thế nào!”

...

Tại hoàng cung thành Bình Chung, trong đại mộ Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Sau khi tiến vào mộ thất, Công Tôn tuy rằng rất muốn hỏi tại sao Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường có thể khai thông, nhưng lúc này thời gian gấp gáp... Y đành phải đem nghi hoặc trong lòng tạm thời gác lại, xem bệnh cho Lan Khắc Tĩnh Đặc trước đã.

Sau khi bắt mạch cho lão hoàng đế, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nghe Công Tôn nói ra hai chữ, “Có thể cứu chữa(27).”

(27) Hai chữ ở tiếng Trung nhưng dịch ra bốn chữ ở tiếng Việt.

Hai người trong lòng “Ầm” một tiếng... Cuối cùng cũng có thể yên tâm!

Công Tôn mở hòm thuốc nhỏ ra, đầu tiên lấy ra một lát gỗ mỏng, nhỏ, dài, đưa cho Bạch Ngọc Đường, nói, “Giúp ta đông lạnh trước, sau đó nghiền thành bột phấn.” Vừa nói vừa lấy ra một cái chén nhỏ, “Thuốc bột nghiền rồi thì để trong bát.”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, yên lặng nghe theo chỉ dẫn của Công Tôn, Triển Chiêu tò mò hỏi, “Đây là cái gì?”

Công Tôn mỉm cười, nhìn hai người nháy mắt mấy cái, “Kim ti linh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hiểu được — Khó trách Công Tôn dám đảm bảo có thể giữ được mạng sống cho Lan Khắc Tĩnh Đặc! Làm sao mà quên được? Dùng kim ti linh có thể kéo dài sinh mệnh nha!

Bạch Ngọc Đường đem chén thuốc bột đã nghiền đưa cho Công Tôn... Mãi đến lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới hiểu được vì sao miếng gỗ này lại được xưng là “Kim ti linh”... Ai nha! Nghiền thành phấn xong thật giống như một chén bột vàng!

Công Tôn dùng nước pha thuốc bột, cho Lan Khắc Tĩnh Đặc uống.

Cái gọi là tiên đan thần dược chính là vừa uống liền thấy hiệu quả...

Lan Khắc Tĩnh Đặc vừa uống bát dược này xong, lồng ngực lập tức phập phồng hơi thở, khác biệt hoàn toàn với trạng thái dở chết dở sống lúc trước, mà ở trên mặt gã và làn da trên người, trừ bỏ có chút huyết

sắc ở ngoài thì một vài chỗ còn hiện ra mấy dấu màu xanh.

Triển Chiêu tò mò, “Mấy cái này là bốt sao?”

Công Tôn lắc đầu, “Là độc ban.”

“Hắn bị trúng độc?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn gật đầu, lấy kim châm ra giúp Lan Khắc Tĩnh Đặc khử độc, “Trên người hắn có hai loại độc, một loại là cấp tính, một loại là mãn tính.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời hỏi, “Hai loại độc ư?”

Công Tôn cười, “Hai loại độc và độc tính đã xâm nhập rất lâu, nhưng một phần vì có sự xung đột xảy ra đột giữa hai loại độc nên mới có hiện tượng hắn hay ngất xỉu.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều gật đầu.

Đại khái khoảng nửa canh giờ sau, Công Tôn không biết lấy ra bao nhiêu châm, tóm lại là Lan Khắc Tĩnh Đặc bị y châm thành con nhím... Mà trên người gã mấy chỗ có ban màu xanh cũng bắt đầu biến mất, những kim châm thì dần dần biến thành màu sắc xanh tím.

Công Tôn xoa xoa cổ, “Chờ một lát nữa, tầm nửa canh giờ sau thì độc sẽ được khử sạch sẽ.”

Triển Chiêu hỏi Công Tôn, “Tạo sao gã lại trúng tới hai loại độc?”

Công Tôn mỉm cười, “Các người biết chuyện này chứng minh cho điều gì sao?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

“Nếu không phải có người cố ý làm như vậy, tức chúng tôi có tới hai người hạ độc gã?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hơn nữa cái người hạ độc này, hắn là không biết gã còn trúng một loại độc khác?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn gật đầu.

“Hai loại độc được này đều sẽ dồn Lan Khắc Tĩnh Đặc vào chỗ chết?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Loại thứ hai đúng là vậy! Nhưng loại thứ nhất thì không phải!” Công Tôn nói, “Lan Khắc Tĩnh Đặc cũng coi như mạng lớn, gã bị trúng độc mãn tính trước, loại độc này sẽ không lấy mạng của gã nhưng sẽ khiến cho thân thể của gã suy yếu, sức phán đoán sẽ chậm lại, sinh ra các ảo tưởng, mất ngủ, hay lo âu... Mà loại độc thứ hai lại chính là kịch độc! Kiến huyết phong hầu, ăn vào sẽ chết ngay lập tức!”

“Nhưng gã không chết a!” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu.

“Bởi vì vừa khéo, hai loại độc này cùng xung đột lẫn nhau, cho nên sau khi trúng phải, đã triệt tiêu bớt một phần!” Công Tôn nói, “Nên mới tạo thành hiện tượng ngất xỉu.”

“Lão già này coi như mệnh vẫn chưa hết.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Kẻ hạ độc mãn tính, rất có thể chính là Tư Minh?”

“Ta cũng cảm thấy vậy, loại thứ nhất là vu độc, vô cùng hiếm thấy.” Công Tôn nói, “Rất phù hợp loại người Tư Minh, hẳn muốn khống chế Lan Khắc Tĩnh Đặc chứ không muốn mạng của gã”. Công Tôn nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đột nhiên nhìn ra hướng cửa lớn.

Công Tôn nhanh chóng ngậm miệng lại, mở to hai mắt nhìn.

Bạch Ngọc Đường lướt qua cây cầu đỏ, đến cổng đại môn, nghiêng tai nghe ngóng ngoài cửa.

Triển Chiêu thấp giọng hỏi Công Tôn, “Còn mất bao lâu nữa?”

Công Tôn nhìn tình huống của Lan Khắc Tĩnh Đặc, “Nửa canh giờ! Thời gian này không thể để gián đoạn!”

Chỉ thấy lúc này, Bạch Ngọc Đường bắt đầu hướng ánh nhìn lên trên... Ném cho Triển Chiêu một ánh mắt ra hiệu.

Triển Chiêu vọt người nhảy lên một cây cột cao cao, sau đó lại nhảy đến lối vào.

Sau đó nữa, chỉ thấy y đột nhiên duỗi tay tay...

Chợt một tiếng “Ai nha” truyền đến.

Triển Chiêu kéo lấy cổ áo người đó, từ cửa động kéo vào trong...

15. Chương 15: Thần Giao Cách Cấm

Edit: Lam

Beta: Fin

Triển Chiêu từ trên nóc nhà tóm xuống một người, tốc độ của y vốn rất nhanh, điều này không cần phải bàn cãi. Mọi người chợt nghe kẻ bị tóm xuống kêu “Ai nha” một tiếng, thanh âm có phần quen tai.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn đồng thời cúi đầu, chỉ thấy kẻ bị Triển Chiêu tóm xuống đang nằm trên mặt đất cứ nhiên lại là Lan Khắc Di.

Bạch Ngọc Đường sáng tỏ – Thì ra là tiểu tử ngốc này, thảo nào không phải là bay lên nóc nhà mà là leo lên.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn hắn.

Lan Khắc Di còn chưa kịp đứng lên đã nói, “Bọn Tư Minh đang tới!”

Công Tôn chớp mắt mấy cái – Hóa ra tới để đưa tin à.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, ngẩng đầu nhìn cánh cửa nhỏ phía trên nóc nhà, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không thể đóng lại à?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chỉ khi ở bên ngoài mới đóng được.”

“Đóng lại rồi còn mở ra được không vậy?” Triển Chiêu lại hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta với hắn ra bên ngoài tìm cách, ngươi và Công Tôn chờ ở chỗ này đi.”

Triển Chiêu và Công Tôn đều gật đầu.

Lan Khắc Di đứng lên nhìn Lan Khắc Tĩnh Đạc.

Công Tôn phát hiện ra hắn sau khi nhìn thấy sắc mặt được cải thiện của Lan Khắc Tĩnh Đạc thì lộ ra nụ cười an tâm, nhưng rất nhanh lại khe khẽ thở dài.

Công Tôn nói, “Cha ngươi không phải là thật sự hồ đồ mà hết lòng tin vào mấy thứ vu cổ này, là do hắn trúng phải độc mẫn tính cho nên mới dễ dàng bị lừa.”

Công Tôn còn chưa dứt lời, chỉ thấy ánh mắt Lan Khắc Di thay đổi, hấn ngẩng mạnh đầu lên, “Có thật không?”

Công Tôn gật đầu.

“Nhất định là Tư Minh!” Lan Khắc Di có suy nghĩ muốn lao ra cùng Tư Minh giằng co làm rõ một trận, Triển Chiêu nhanh chóng níu bả vai của hắn, “Không được manh động, phải cùng thương lượng với ca ca của người!”

“Hắn dám hạ độc cha ta, ta phải làm thịt hắn!” Lan Khắc Di vẫn còn chút căm hận, thế nhưng hắn cũng không ngốc, hắn biết bản thân phải khống chế tâm tình tránh cho đại ca rước thêm phiền phức.

Bạch Ngọc Đường vươn tay kéo Lan Khắc Di đi, muốn dẫn hắn ra ngoài.

Triển Chiêu dặn hắn, “Ngọc Đường, cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu nhìn Triển Chiêu, sau đó lôi Lan Khắc Di lên nóc nhà, đóng lại cửa nhỏ...

Từ xa xa, quả nhiên trông thấy Tư Minh đang dẫn theo một đoàn tùy tùng đi về phía này.

Bạch Ngọc Đường nhìn về hướng sườn núi, Phong Khiếu Thiên không có ở đó, lập tức hỏi Lan Khắc Di, “Phong Khiếu Thiên đâu rồi?”

“Phong đại ca nói, Hạ tướng quân có dặn dò hắn, nếu như tất cả đều thuận lợi thì Tư Minh nhất định sẽ nhanh chóng mang nhiều người đến, nếu như Tư Minh tới thì nhờ ta đến báo tin, còn hắn sẽ dẫn theo thị vệ chạy vào núi Bình Chung.” Lan Khắc Di trả lời rồi lại nói tiếp, “Triệu Phổ vừa phóng Cửu Long lệnh, hiện tại cả tòa thành đều đang tìm các người... Làm thế nào bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu một cái, nói, “Không sao, Tư Minh căn bản không thể vào được mộ thất, người chờ ở trước cửa mộ thất đi, có tức giận gì thì cứ xả ra hết, chỉ cần đừng nhắc tới chuyện hắn hạ độc, kéo dài nửa canh giờ, độc của cha người sẽ được giải.”

“Được!” Lan Khắc Di gật đầu, từ trên nóc mộ thất phóng xuống đất, ngồi ở trước bậc thang như cũ.

Bạch Ngọc Đường ở trên nóc nhà, tìm một góc kín đáo ẩn mình một chút, trong lòng khó hiểu – Tại sao Hạ Nhất Hàng lại để cho Phong Thiếu Khiên dẫn người vào núi Bình Chung?

Tư Minh tiến vào trong thì thấy Lan Khắc Di đang ngồi ở trước bậc thềm, hắn liền đi thẳng tới, “Nhị hoàng tử...”

Lan Khắc Di ngẩng đầu liếc gã một cái, “Người còn có mặt mũi tới trước mộ phần của cha ta?”

Đầu tiên, Tư Minh theo bản năng giương mắt nhìn bốn phía, không phát hiện được điều gì khác thường mới nói, “Nhị hoàng tử, hiện tại không phải lúc thích hợp để nói những lời này, vừa rồi Triệu Phổ tập kết đại quân, rất có khả năng sẽ đánh tới Bình Chung Sơn của chúng ta.”

Lan Khắc Di nở nụ cười, “Triệu Phổ dựa vào cái gì mà xuất binh nhiều như vậy, ngay cả đánh lén cũng không thèm dùng, ta chưa từng nghe qua hắc trong thời gian nhà người khác có tang lại động binh, không phải chỉ ném vài cái pháo hoa lên trời thôi sao, lại dọa người sợ hãi thành cái dạng này... Người nếu như muốn trốn vậy thì đi đi, mặc kệ Triệu Phổ có thật sự tập kích hay không, ta và đại ca của ta đều đặt tính mạng của bách tính Bình Chung thành lên hàng đầu!”

Tư Minh bị Lan Khắc Di nói như vậy thì có chút xấu hổ, “Nhị hoàng tử, ngài ở nơi này một mình thật sự quá nguy hiểm, chi bằng đến chỗ của thiếu chủ...”

“Ta phải bồi cha ta!” Lan Khắc Di khoát tay chặn lại, ý bảo Tư Minh mau cút đi.

Bên trong mộ thất...

Triển Chiêu dựa người vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, không tránh khỏi việc nghe được đoạn đối thoại của Tư Minh và Lan Khắc Di.

Mà đồng thời nghe thấy lời của bọn họ còn có Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, hẳn tuy là nghe Lan Khắc Di và Tư Minh nói nhưng hai mắt lại bị thứ khác hấp dẫn.

Bạch Ngọc Đường hiện tại đang nhìn cái gì? Hẳn đang nhìn núi Bình Chung phía xa.

Mới vừa rồi, Bạch Ngọc Đường còn đang khúc mắc vì sao Hạ Nhất Hàng lại muốn Phong Khiếu Thiên dẫn người chạy lên núi Bình Chung, tay hắn chạm vào chiếc lông chim trên nóc nhà, đó là một cọng lông chim bảy màu, chắc là lông quạ bị rơi ra khi đáp xuống đây.

Hắn nhìn chằm chằm vật này, đột nhiên một trận gió thổi qua, cọng lông chim bị gió thổi bay mất.

Bạch Ngọc Đường đắm chiêu nhìn phương hướng chiếc lông chim vừa bay đi mà sửng người, sau đó quay đầu lại... Hắn nhìn hướng gió vừa thổi, cũng cùng phương hướng ấy lại chính là núi Bình Chung trong bóng tối tràn ngập vẻ dị thường.

Ngay tại khoảnh khắc đó, Bạch Ngọc Đường lại nhớ tới lư cá trong suối nước nóng, nghĩ tới hỏa phòng ở Ánh Tuyết Cung – Tại sao trước đây lại không hề nghĩ tới việc đem hai cái này liên hệ lại với nhau?

Ngũ gia nhú chặt hàng lông mày, thảo nào ngọn núi ấy lại xuất hiện quạ đen bảy màu, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này?

Bạch Ngọc Đường đang nghĩ tới điều gì?

Tuy rằng vẫn còn kém sự đa mưu túc trí của Triệu Phổ một chút thể nhưng lúc này Ngũ gia cũng ý thức được, có một người đang chuẩn bị dùng một loại phương thức ác độc để đối phó với Bình Chung Sơn! Một khi cái kế hoạch này thành công, như vậy Bình Chung Sơn sẽ không còn tồn tại nữa!

Phía trước mộ thất, Tư Minh vẫn đang tận tình khuyên bảo Lan Khắc Di, nhưng lòng của Bạch Ngọc Đường đã bay đến tận núi Bình Chung rồi... Hắn dựa vào hướng gió, quan sát ngọn núi kia, nếu có người muốn trốn vào trong núi, vậy thì sẽ trốn ở vị trí nào?

Bên trong mộ thất...

Công Tôn đang bắt mạch cho Lan Khắc Tĩnh Đặc, sau khi xác định độc đã được loại trừ thì bắt đầu rút kim châm ra, vừa nhổ vừa quay đầu lại... Chỉ thấy Triển Chiêu như một con thằn lằn cẩn thận bám vào tường nghe ngóng, bộ dáng có điểm đáng yêu.

Công Tôn nín cười, nhìn y mà “Chắc chắc” một tiếng.

Triển Chiêu quay đầu lại...

Công Tôn nháy nháy mắt nhìn y, hỏi, “Người đang nghe cái gì vậy?”

Triển Chiêu lóe một cái trở về bên cạnh Công Tôn, thấp giọng nói, “Chuột nhà ta không nhúc nhích!”

Công Tôn hơi kinh ngạc, “Hả?”

“Ngọc Đường sau khi ra ngoài thì vẫn ở trên nóc nhà, không biết đã thấy được gì rồi hay đang nghĩ cái gì mà vẫn thấy không nhúc nhích!” Triển Chiêu nghiêm túc nói.

Công Tôn vừa thu châm vừa quay đầu nhìn Triển Chiêu, tâm nói – Hai người chẳng phải thần giao cách cảm à, nghĩ hoặc thấy gì mà cũng đoán không ra ư?

“Lại nói tới.” Công Tôn cuối cùng cũng rảnh, liền hỏi Triển Chiêu, “Vừa nãy người nói cho Bạch Ngọc Đường hai ký hiệu gì vậy?”

Triển Chiêu trả lời. “Một cái giống như bánh bao Điệp Tử, còn một cái thì lại như chữ Bạch.”

Công Tôn nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, “Ngươi ý là muốn nói bầu trời đầy sao kia chính là cái ký hiệu giống như bánh bao Điệp Tử?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy.”

Gương mặt Công Tôn tràn ngập sự nghi hoặc, “Vì sao? Hai cái này thì có quan hệ gì?”

Triển Chiêu nói, “Bầu trời có cái gì?”

“Sao...” Công Tôn nghĩ mãi vẫn không hiểu.

“Đúng vậy! Cả trời đầy sao!” Triển Chiêu nhướng mày.

Công Tôn sững sốt một chút, vẫn là có chút khó hiểu, trời đầy sao thì như nào? Hay là nói tới Mãn Thiên Tinh, bằng hiệu bánh bao của cửa hàng đối diện phủ Khai Phong? Triển Chiêu cứ sáng sớm lại tới Mãn Thiên Tinh ăn bánh bao.

Trước tiên phải cảm khái một chút, không hổ là Bạch Ngọc Đường, như vậy mà cũng hiểu được, Công Tôn lại tiếp tục hỏi Triển Chiêu, “Ngươi khoát khoát tay với Bạch Ngọc Đường, sao hắn lại biết đó là một chữ Bạch?”

“Ta đâu có khoát tay, ta là cố sức xua tay mà!” Triển Chiêu quay sang Công Tôn, làm lại tư thế khoát tay đó.

Công Tôn gật đầu mở miệng, “Sau đó thì sao? Có nghĩa là gì?”

“Dĩ nhiên là có ý nghĩa!” Triển Chiêu tiếp tục khoát tay, “Cái kí hiệu này rất quan trọng nha! Không có là không được! Tuyệt đối không được!”

Công Tôn đỡ trán, nghĩ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mà phối hợp làm một loạt các kí hiệu, khẳng định không ai có thể giải được.

Triển Chiêu vừa dứt lời, đột nhiên lại chạy về phía cửa, tai dán vào tường.

Công Tôn cũng tò mò đi theo sau, hỏi Triển Chiêu – Làm sao vậy?

Triển Chiêu thấp giọng nói, “Lại có người đến.”

Công Tôn cùng Triển Chiêu đều áp tai vào tường mà nghe.

Chỉ nghe bên ngoài có một đội thị vệ chạy tới bấm báo với Tư Minh, “Quốc sư! Có người nhìn thấy đám người Phong Khiếu Thiên chạy vào núi Bình Chung!”

“Cái gì?” Tư Minh cau mày, “Bọn họ tiến vào khi nào? Còn không mau đuổi theo!”

Trên nóc nhà, Bạch Ngọc Đường trong lòng đã rõ – Thì ra là thế! Thảo nào Hạ Nhất Hàng lại bảo Phong Khiếu Thiên đi núi Bình Chung! Nếu như suy đoán của bản thân không sai, Phong Khiếu Thiên chạy trốn vào trong núi là quá đúng! Nếu như phái người vào núi Bình Chung lục soát, vậy thì không có khả năng phóng hỏa!

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại nhớ tới – Từ lúc Hạ Nhất Hàng đến Bình Chung Sơn mọi thứ đều an bài rất tốt! Đây hẳn là kế hoạch Triệu Phổ đã sớm nghĩ ra, hai người này bắt đầu tính toán từ lúc nào? Loại sắp xếp này quả thật đáng sợ...

Triển Chiêu vừa lúc nghe được bên ngoài nói như vậy, tránh không khỏi cảm thấy kì quái – Tại sao Phong Khiếu Thiên lại chạy vào núi Bình Chung?

Công Tôn vậy mà lại khấn trương, “Thế núi Bình Chung rất phức tạp, Phong Khiếu Thiên cứ chạy vào như thế có bị lạc đường không đây?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Chắc sẽ không... Hạ Nhất Hàng đã từng nói qua Phong Khiếu Thiên có thiên phú đặc thù, có phải mục đích dẫn hắn tới nơi này là vì muốn hắn chạy vào trong núi ấy? Dù sao nếu không có lệnh của Hạ Nhất Hàng, hắn sẽ không tự mình chạy vào đâu.”

“Cũng đúng...” Công Tôn gật đầu.

Lúc này, lại nghe được tiếng ho khan truyền đến.

Công Tôn cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau chạy trở lại quan tài ngọc thì nhìn thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc đang ho khan, hô hấp dần trở nên rõ ràng, trên mặt không còn tử khí nữa, cả người toát ra dương khí.

Công Tôn chấn mạch cho hắn, “Ừm, lão đầu này vốn thân thể khỏe mạnh, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt thì sẽ hồi phục nhanh thôi.”

“Vậy chúng ta dẫn hắn ra ngoài hay là để hắn lại đây?”

“Ở lại trong mộ thất không phải kế lâu dài!” Công Tôn lắc đầu nhìn trường minh đăng⁽²⁸⁾ xung quanh.

(28) Là loại đèn được thắp sáng liên tục, dùng cho việc thờ cúng.

Đúng lúc này, cửa nhỏ trên mộ thất lại một lần nữa được mở ra.

Bạch Ngọc Đường mang theo Lan Khắc Di tiến vào.

“Người đã đi rồi?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Lan Khắc Di nói, “Không biết Tư Minh bị cái gì nữa, vừa nghe Phong đại ca chạy vào núi liền vội vã mang người đuổi theo.”

“Khụ khụ...”

Lan Khắc Tĩnh Đặc hiện tại ho khan hai tiếng, Lan Khắc Di nhìn qua liền vô cùng vui mừng, nhào tới quan tài ngọc gọi cha, tiếp đó tạ ơn Công Tôn đã cứu tính mạng cha hắn.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu qua một bên, nói nhỏ với y vài câu.

Triển Chiêu nghe xong khoe miệng co giật mà hít khí nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hạ Nhất Hàng phân phó Phong Khiếu Thiên chạy vào núi là đã có chuẩn bị trước rồi phải không? Nếu không chẳng phải liền xong rồi, trong thành hơn mười vạn người đó, ai lại ác độc như vậy?”

“Tư Minh gấp gáp như thế, chứng tỏ hắn biết gì đó!” Bạch Ngọc Đường nói.

“Rất có thể.” Triển Chiêu gật đầu.

“Cha!”

Lúc này, chợt truyền đến tiếng kêu âm ỉ của Lan Khắc Di, “Cha, người tỉnh rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng đi tới... Chỉ thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc mở hai mắt, nhìn lên trần nhà tòa mộ thất.

Lan Khắc Di thấy hai mắt của cha hắn có chút đại ra, lập tức gọi vài tiếng, mãi cho đến khi hai mắt của Lan Khắc Tĩnh Đặc dần dần có thần, chậm rãi đảo quanh nhìn về phía hắn.

Bàn tay Lan Khắc Tĩnh Đặc run rẩy, “Di nhi.”

“Cha!” Lan Khắc Di kích động, đang muốn nói thì bỗng dừng thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc đang cố dùng hết sức lực nói với hắn, “Mau!”

Lan Khắc Di không hiểu.

Công Tôn nhìn sang Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường – Mau?

“Chạy mau!” Lan Khắc Tĩnh Đặc cầm lấy tay Lan Khắc Di. “Hào Hạc(29) làm phản...”

(29) (Chữ Hạc () này phát âm là Jie, đồng âm với chữ Kiệt () dịch là Hào Hạc đúng hơn là chữ Kiệt vì chữ Kiệt có nghĩa là anh kiệt, anh hùng, xuất kiệt)

Lan Khắc Di đứng bật dậy, “Cái gì?”

“Hào Hạc là ai?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Hào Hạc là đại nguyên soái của Bình Chung Sơn, hắn hầu như nắm giữa toàn bộ binh quyền trong thành.” Trên đường tới đây, Công Tôn đọc rất nhiều sách viết về các quan viên ở các nước Tây Vực, cho nên mới biết mà giải thích một chút, “Nếu như hắn làm phản, vậy thì đại sự không ổn rồi...”

“Nguy rồi! Đại ca của ta!” Lan Khắc Di nhảy dựng lên.

Triển Chiêu lại cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu tóm lấy Lan Khắc Di nhảy ra khỏi cửa nhỏ của mộ thất, chạy thẳng tới hầm cung Lan Khắc Minh để cứu người.

Công Tôn nhìn thấy hai người biến mất trong chớp mắt, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tình huống này là sao?”

“Miêu nhi đi trước cứu người, ta với người tìm cách đưa Lan Khắc Tĩnh Đặc ra ngoài.” Bạch Ngọc Đường nói, suy nghĩ một chút, “Đại khái ý là như vậy...”

Công Tôn dở khóc dở cười, cùng Bạch Ngọc Đường mang Lan Khắc Tĩnh Đặc ra ngoài.

Công Tôn lại nói, “Này, sao lúc người nhìn thấy bầu trời đầy sao lại có thể nghĩ tới bánh bao?”

Cánh tay Bạch Ngọc Đường dừng lại một chút, nhìn Công Tôn, “Cái gì bánh bao đầy trời sao?”

Công Tôn giật mình sửng sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Triển Chiêu chỉ vào sao trên trời, người lại đoán ngay ra là bánh bao Điệp Tử?”

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt khó hiểu, “Bánh bao Điệp Tử?”

“Là cái hoa văn ấy!” Công Tôn nhắc nhở.

“À?” Bạch Ngọc Đường bây giờ mới nhớ ra, sau đó nghi ngoặc, “Bánh bao Điệp Tử là chỉ cái vòng xoáy đó à?”

“Vòng xoáy?” Công Tôn há miệng.

“Cái Miêu nhi nói không phải là bầu trời đêm, chắc là nhìn canh giờ đó?” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Vào lúc này nếu như Miêu nhi tỉnh ngủ, y nhất định sẽ nói dói bụng đến mờ mắt rồi, nhìn cái gì cũng thấy toàn vòng xoáy...”

Công Tôn nheo mắt lại, “Vậy hành động xua tay của hấn, cái chữ Bạch kia...”

“Bạch?” Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Đó chẳng phải là trái táo đã gọt vỏ sao? Miêu nhi hay nói táo cần gì phải gọt, trực tiếp ăn luôn.”

Công Tôn lại lần nữa đỡ trán – Nói như thế nào đây, xét về một khía cạnh nào đó, đây cũng được tính là thần giao cách cảm!

16. Chương 16: Độc Hỏa

Edit & Beta: Fin

Hiện tại ở núi Bình Chung, bởi vì ban này Triệu Phổ vừa phóng Cửu Long lệnh lên trời mà gấp gáp đến điên rồi.

Lan Khắc Minh triệu tập chúng triều thần đến điện lớn để nói chuyện, phân phó Nguyên soái Hào Hạo mau an bài mật thám tìm hiểu, cùng toàn thành cảnh giác đề phòng, đồng thời phái binh lính đi tìm kiếm đám người Hạ Nhất Hàng hiện đang “mất tích” nữa.

Trong lúc trao đổi Tư Minh và Hào Hạo nói chuyện không hợp lời liền cãi vã nhau, cuối cùng Tư Minh tức giận rời đi.

Dù sao, Hào Hạc cũng nắm binh quyền trong tay, mà địa vị của Tư Minh hiện nay một khi không còn chỗ dựa vững chắc là Lan Khắc Tĩnh Đặc, thì hẳn chẳng qua cũng chỉ là một Vu sư giả thần giả quỷ mà thôi.

Tư Minh vừa rời đi không lâu lại có người đến hồi, bẩm báo nói rằng, tại phụ cận núi Bình Chung phát hiện tung tích của Phong Khiếu Thiên, Lan Khắc Minh ra lệnh Hào Hạc phái người đuổi theo.

Hào Hạc để hai thân tín mang theo hai ngàn tinh binh đuổi theo.

Lan Khắc Minh nhìn hẳn, “Chỉ hai ngàn tinh binh?”.

“Bọn họ cũng đâu có nhiều người.” Hào Hạc trả lời.

Lan Khắc Minh khẽ nhíu mày, “Người có biết người chúng ta bắt là ai không?”

Hào Hạc gật đầu, “Hạ Nhất Hàng và Phong Khiếu Thiên...”

Lan Khắc Minh còn chưa tra hỏi tiếp, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười nhạo, “Phái hai ngàn người đi bắt ai?”.

Tất cả mọi người nhìn ra bên ngoài... Chỉ thấy người vào là sứ thần hai nước Liêu quốc và Tây Hạ, Tiêu Khiêm của Liêu quốc vào thành đúng là chậm một bước so với bọn Triển Chiêu.

Đám sứ thần này đã sớm nhìn thấy Cửu Long lệnh, cũng nghe nói đến chuyện không thấy đám người Hạ Nhất Hàng đâu, bởi vậy một lượt kéo nhau vào hoàng cung tìm hiểu tin tức.

Thủ vệ vốn là thuộc hạ của Tư Minh, vừa rồi Tư Minh nổi giận dùng dùng rời đi, thuộc hạ cũng đi theo, những thủ vệ Hoàng Thành khác chẳng biết vì sao mà vẫn chưa tới, vài sứ thần nhìn tới nhìn lui không thấy có một thủ vệ nào, đành phải tự ý tiến vào trong nhìn xem. Mới vừa vào tới cửa thì nghe được chuyện Hào Hạc muốn phái hai ngàn người đi bắt Hạ Nhất Hàng cùng Phong Khiếu Thiên, tâm trạng vui vẻ của Tiêu Khảm cũng bị phá hủy.

Hào Hạc nghe được trong tiếng cười của Tiêu Khảm mang theo sự châm chọc, “Phong Khiếu Thiên mặc dù anh dũng, nhưng đây cũng không phải là chiến trường, hẳn một người há có thể đánh được hai ngàn người? Còn Hạ Nhất Hàng càng rất ít khi nghe đến chuyện hắn mang binh, nhìn qua đã biết ngay là quan văn...”

“Người nói ai là quan văn?” về mặt Tiêu Khảm hình như đang có ý chê cười.

Ở một bên, người vừa nãy đồng thời tiến vào cung cùng thám thính tình huống cùng Tiêu Khảm là sứ thần Tây Hạ, bộ dạng mới nhìn thì có chút tối tăm, tuổi không lớn lắm, họ Lễ, gọi là Lễ Nguyên Minh. Người này tuy là quan viên, nhưng sinh ra từ giang hồ, hẳn vốn là cao thủ của Kim Tử Lâu, một trong hai đại môn phái của Tây Hạ. Tính tình hẳn vốn không nhẫn nại, lắng nghe đến lúc này thì rốt cuộc nhịn không

được nữa, mở miệng, “Hào tướng quân dẫn binh nhiều năm chắc không phải là tay không đánh giặc chứ?”

Hào Hạt xấu hổ — Quả đúng là vậy, núi Bình Chung hàng năm thái bình, hẳn tuy là Nguyên soái nhưng ngay cả cơ hội lý luận sông cũng chưa từng thử, chứ đừng nói gì tới đánh giặc...

“Tạm thời không nói tới chuyện hai ngàn người có thể bắt Hạ Nhất Hàng và Phong Khiếu Thiên không... Các người chẳng lẽ không phát hiện ra ai tới cùng với hai người bọn họ sao?” Lễ Nguyên Minh phiêu mắt liếc mọi người một cái, “Đó là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường!”

Hào Hạt khinh thường, “Chỉ là hai người giang hồ...”.

“Người giang hồ...” Lễ Nguyên Minh cảm thấy Hào Hạt không biết gì thì rất buồn cười, Tiêu Khảm đang muốn nổi điên lên, cắt ngang lời hắn chen vào nói, “Thủ hạ của người tổng cộng có bao nhiêu người? Đều phái toàn bộ đi đi, vây lại toàn bộ núi Bình Chung.”

Hào Hạt mở to hai mắt, “Chỉ vì bắt bốn người mà huy động toàn bộ binh mã? Vạn nhất Triệu Phổ tấn công lại đây...”

Tiêu Khảm trêu ghẹo, “Không chừng Triệu Phổ chính là nhàn rỗi không có việc gì làm cho nên mới phóng mấy cái pháo nổ để trẻ con trong quân danh chơi cho vui mà thôi, hẳn trước kia cũng không phải chưa từng làm qua, cho dù muốn đánh núi Bình Chung của người cũng sẽ không xuất ra một trăm vạn đại quân, chỉ mười vạn người không được sao?”

“Người...”

“Đừng cãi nhau nữa.” Lan Khắc Minh khoát tay chặn lại, nói với Hào Hạt, “Điều mười vạn người vây Bình Chung sơn cho ta vây lại toàn bộ, lục soát từng chỗ một!”

“Thiếu chủ!” Hào Hạt khuyên can, “Không được đâu! Ngọn núi này cũng không phải Triệu Phổ, nếu phái đến mười vạn đại quân...”

Tiêu Khảm vỗ vỗ bả vai Hào Hạt, nhắc nhở, “Tướng quân, trong núi có tới hai Triệu Phổ lận.”

“Cái gì?!” Hào Hạt không hiểu.

Lễ Nguyên Minh mở miệng chậm rì rì, giúp Tiêu Khảm bổ sung một câu, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chính là cao thủ cùng cấp bậc với Triệu Phổ.”

Hào Hạt kinh ngạc, hẳn hình như còn muốn tranh luận thêm hai ba câu.

Lan Khắc Minh cảm thấy đau đầu, xoa xoa mi tâm, khoát tay chặn lại, “Đừng tranh cãi nữa, nghe theo đi!”

Nói xong, Lan Khắc Minh tan họp để chúng thần rời đi, còn mình thì hồi tẩm cung.

Hào Hạc vẫn có chút cảm thấy không ổn, liền đuổi theo Lan Khắc Minh đi ra ngoài, “Thiếu chủ...”.

Trong đại đường, chúng triều thần sôi nổi bàn tán, cảm thấy thời buổi này thật sự là quá rối loạn.

Bọn người rời đi gần hết, chỉ còn lại Tiêu Khảm và Lễ Nguyên Minh.

Tiêu Khảm đột nhiên hỏi Lễ Nguyên Minh, “Người có phát hiện hình như có chỗ nào đó không đúng lắm không?”

Lễ Nguyên Minh đi ra ngoài, thuận miệng đáp câu, “Đương nhiên không đúng, chẳng qua chỉ lo việc tang ma mà thôi, nhưng Hạ Nhất Hàng lại tự thân xuất mã thì quả là không đúng.”

Tiêu Khảm cũng đi bộ theo ra bên ngoài, “Hào Hạc sống chết không chịu phái binh vây núi Bình Chung, Phong Khiếu Thiên lại chạy vào núi Bình Chung, có phải bên trong ngọn núi này có cất giấu cái gì đó?”.

Lễ Nguyên Minh nghĩ nghĩ, “Quả là cần phải tra qua một chút.”.

Tiêu Khảm ôm cánh tay đứng ở trong viện, cảm thấy có chút vắng vẻ — Vì sao hoàng cung Bình Chung sơn to như vậy mà thủ vệ lại ít thế này? Là cất lượ tuần tra hay là gì... Đi một đường cũng không thấy một thủ vệ nào, đã xảy ra chuyện gì vậy?

...

Lan Khắc Minh một đường trở về tẩm cung, vừa đến cửa phòng liền hỏi vài tùy tùng, “Khắc Di đâu?”.

Thủ hạ nói hắn vẫn còn thủ ở mộ, Lan Khắc Minh liền đuổi bọn họ đi tìm Lan Khắc Di.

Lúc này, Hào Hạc đã mang người đuổi theo tới đây.

Lan Khắc Minh thở dài.

“Thiếu chủ.”

Lan Khắc Minh vừa khoát tay với thủ hạ, ý bảo bọn họ mau đi tìm Lan Khắc Di, vừa ngoắc ngoắc Hào

Hạt, dẫn hắn vào gian phòng của mình.

Lan Khắc Minh đến ngồi xuống bên cạnh bàn.

Hào Hạt lên tiếng, “Thiếu chủ, hay là chúng ta bàn bạc kỹ hơn...”

Lan Khắc Minh vẫn không nói chuyện, tiếp tục xoa mi tâm, có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Hào Hạt rót cho Lan Khắc Minh một chén trà, nói, “Thiếu chủ đã quá vất vả nhiều ngày nay rồi, cần phải bảo trọng thân thể.”

Lan Khắc Minh gật đầu, vươn tay cầm chén trà lên.

Hào Hạt dõi theo cái chén trong tay hắn.

Lan Khắc Minh đã đưa cái chén đến bên miệng nhưng lại không uống, thả lại cái chén lên trên bàn.

Hào Hạt hình như có chút thất vọng, ngẩng đầu lên thì chỉ thấy Lan Khắc Minh đang nhìn hắn.

“Tướng quân mới là người vất vả...” Lan Khắc Minh nói xong, đem cái chén kia đưa lên trước mắt Hào Hạt, “Một chén này, không bằng để tướng quân uống.”

Hào Hạt nhìn chằm chằm cái chén kia rồi lại cười cười nhìn Lan Khắc Minh, “Thiếu chủ, đây là ý gì vậy?”

Lan Khắc Minh buông bàn tay vừa rồi vẫn luôn xoa mi tâm, nói với Hào Hạt, “Cha ta đột nhiên mất đi, đa số mọi người đều cảm thấy cái chết của người rất kỳ quái.”

Hào Hạt gật đầu, “Đúng vậy.”

“Tất cả mọi người đều hoài nghi kẻ xuống tay chính là Tư Minh.” Lan Khắc Minh nói tiếp.

Hào Hạt liền gật đầu, “Hắn chính là một tên lộng thần...”

“Cũng bởi vì hắn là lộng thần, cho nên hắn so với ai khác đều mong cha ta trở thành một hôn quân.” Ngữ điệu Lan Khắc Minh rất bình tĩnh, “Sẽ không ai xuống tay sát hại chỗ dựa vững chắc của mình! Chuyện này đối với Tư Minh không có chỗ nào tốt, đối với ta cũng không tốt... Đối với tất cả mọi người cũng đều không phải chuyện gì tốt, nếu đã như vậy thì đến tội cùng là ai đã làm?”

Hào Hật nhìn Lan Khắc Minh.

“Sau đó, ta thật cẩn thận nghĩ lại.” Lan Khắc Minh vừa nhấc mắt, nhìn Hào Hật, “Ta phát hiện ta đã sai rồi! Không phải đối với ai cũng không có lợi, mà đối với một người, người này chính là kẻ có lợi!”

Hào Hật theo bản năng mà nuốt nước miếng.

“Nếu ta cùng Khắc Di đều lần lượt bị hại... Thì người bị hoài nghi muốn soán quyền nhất định là Tư Minh!” Lan Khắc Minh nói, “Trên tay ngươi có binh mã, tính cả bộ hạ của ta, hai bên cùng nhau đồng thời thảo phạt Tư Minh để báo thù cho chúng ta, đến cuối cùng Bình Chung sơn không phải là của ngươi rồi sao? Ngươi không những có thể soán vị mà còn có thể lưu lại cái thanh danh trung thần lương tướng đấy!”

Hào Hật nghe đến đó, đột nhiên nở nụ cười, vươn tay cầm lấy cái chén kia, “Thiếu chủ thật sự là thông tuệ.” Hắn đem nước trà trong chén đổ lên mặt đất rồi để chén lại trên bàn.

Nhìn lại Hào Hật, nụ cười trên mặt hắn đã không thấy đâu nữa, biểu tình âm trầm thủ nhi đại chi(30), “Có điều có một chỗ, thiếu chủ có thể đã nói sai rồi.”

(30) Chỉ người hoặc sự vật nào đó thay cho người hoặc sự vật khác.

Lan Khắc Minh nhìn hắn.

“Ha ha.” Hào Hật cười hai tiếng, “Ta chưa từng nghĩ qua việc phải làm hoàng đế Bình Chung sơn này...” Nói xong, Hào Hật đề thấp tiếng nói vài phần, “Điều ta muốn chính là hủy diệt thành Bình Chung này! Không có Bình Chung thành, Triệu Phổ chỉ cần ra khỏi Hắc Phong Thành liền mất đi tấm bình phong. Vô luận là ai làm chủ cái toàn thành này cũng không bằng trực tiếp đem tất cả chôn vùi cùng Tấy Vực, như vậy còn có hiệu quả hơn nhiều.”

Nghe vậy sắc mặt Lan Khắc Minh cũng lạnh xuống, nhìn Hào Hật gật đầu, “Phụ vương ta đối đãi với ngươi không tệ, vậy mà ngươi lại là tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!”

Hào Hật đứng thẳng dậy, nâng hai tay lên vỗ hai cái, “Chuyện này không trách được ta a thiếu chủ, muốn trách thì hãy trách loạn thế này!”

Theo tiếng vỗ tay của hắn, ngoài cửa “rầm” một tiếng, xông vào là mười mấy thị vệ cầm lưỡi dao sắc bén trong tay.

Hào Hật lui về phía sau một bước, hướng những người đó nói, “Tiền đại hoàng tử một đoạn đường!”

Mười mấy tên thị vệ liền giơ đao xông lên chém về hướng Lan Khắc Minh.

Hào Hát biết võ công Lan Khắc Minh không tồi, nhưng lúc này tình huống nguy cấp như vậy mà phản ứng của hắn chỉ đơn giản là bình tĩnh quay đầu...

Còn đang hoài nghi có phải có trá hay không thì chỉ thấy hai thị vệ dẫn đầu nhằm về phía Lan Khắc Minh đột nhiên bay ra.

Hào Hát chau mày.

Bên cạnh bàn, Lan Khắc Minh vẫn như cũ không động đậy, nhìn vào trong mắt của hắn, trừ bỏ sát khí còn có cả đùa cợt.

Hào Hát cảm thấy có gì đó không thích hợp lắm, vừa lui về phía sau một bước thì chợt nghe một thanh âm truyền đến, “Quả nhiên là có gian tế.”

Hào Hát theo tiếng vọng của tiếng nói mà nhìn về hướng bình phong, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng không biết đã đứng đó từ khi nào, hắn đang dựa vào bình phong, trên mặt là nụ cười thản nhiên, “Trước khi ta tới đây, Nguyên soái nhà ta đã khẳng định Bình Chung sơn chắc chắn có nội gián, nhưng là người nào mới được? Lúc đó hắn có nói tới một phương pháp đơn giản để suy đoán — Chỉ cần sau này Tư Minh và gia tộc Lan Khắc đều bị diệt trừ, kẻ nào lấy được ích lớn nhất thì kẻ đó chính là gian tế.”

Sắc mặt Hào Hát cũng thay đổi, ở một bên, Lan Khắc Minh gật đầu, “Cửu vương gia quả nhiên cao nhân, ta đây khâm phục.”

Hào Hát biết mình bị tính kế, nhìn thủ hạ nói, “Một kẻ cũng không lưu lại!” Nói xong thì xoay người bỏ chạy.

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng nhướng mày lên, hình như cảm thấy phản ứng của Hào Hát rất thú vị.

Lan Khắc Minh chỉ cảm thấy thân hình Hạ Nhất Hàng nhẹ lung lay hai cái, xuyên qua những tên thị vệ ở giữa đang giờ đao lên... Bọn thị vệ đều lộn xộn ngã xuống đất. Hào Hát vừa mới chạy tới cửa cũng bị kéo cổ áo lại.

...

Triển Chiêu cùng Lan Khắc Di đuổi tới tẩm cung Lan Khắc Minh, Lan Khắc Di vừa định chạy vào trong, Triển Chiêu đột nhiên bắt lại hắn, nói, “Cẩn thận!”

Hai người vừa rút lui về hướng xa xa, chợt nghe một tiếng “Oành” vang thật lớn.

Chỉ thấy một bên cửa căn phòng và cửa sổ đều bị đập phải, đồng loạt mở ra... Theo tiếng động đột nhiên vang lên, Hào Hát cùng mười mấy tên thị vệ kia đều bay ra.

Triển Chiêu kéo Lan Khắc Di thối lui qua một bên, gạt đầu tán thưởng — Là ai làm đây? Hảo nội lực!

Nhìn lại, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng đang chậm rì rì đi ra, đến bên cạnh mặt đất nơi Hào Hạt bị ngã.

“Đại ca!” Lan Khắc Di nhìn thấy Lan Khắc Minh không bị gì mới nhẹ nhàng thở ra, vội tiến lên.

“Khắc Di, cha thế nào rồi?” Lan Khắc Minh vội vàng hỏi.

“Cha không có gì nghiêm trọng nữa!” Lan Khắc Di nói, “Chính thần y đã cứu sống cha!”

Lan Khắc Minh thở một hơi dài — Thần phật phù hộ!

Trên mặt đất, Hào Hạt kinh ngạc mà nhìn Hạ Nhất Hàng đứng ở bên cạnh mình, “Lan Khắc Tĩnh Đặc vậy mà lại không chết...”

Hạ Nhất Hàng đánh giá hần một chút, sau đó ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ ót hần.

Thân thể Hào Hạt cứng ngắc nhìn hần.

Triển Chiêu đứng ở một bên nhìn hành động của Hạ Nhất Hàng, có chút ngoài ý muốn.

Hạ Nhất Hàng nhìn chằm chằm Hào Hạt mà hơi cười, “Người bán mạng thay ai?”

“Khoan đã, đừng giết ta!” Hào Hạt mở to hai mắt cầu xin tha thứ, “Ta chẳng qua cũng chỉ thay người khác bán mạng! Chỉ cần người không giết ta, ta sẽ cho người biết một đại bí mật!”

Lan Khắc Di tức đến sinh khí, thế mà lại tìm người như vậy đến làm đại Nguyên soái Bình Chung sơn, cha ta thật sự là mắt bị mù rồi!

Lan Khắc Minh cũng cảm thấy khó chịu.

Triển Chiêu lại cảm thấy ánh mắt Hào Hạt hơi lóe ra, người này ti bỉ giáo hoạt, không thể tin được!

Quả nhiên, Hạ Nhất Hàng cũng hình như cũng không tin Hào Hạt, hần vươn tay lại vỗ nhẹ ót Hào Hạt một chút, thấp giọng nói, “Tốt nhất người nên nói thật a...”

Theo động tác của hần, Hào Hạt bỗng nhiên bắt động hần.

Lan Khắc Di tò mò nhìn Triển Chiêu như đang hỏi — Vì sao lại vỗ ót hần?

Triển Chiêu vừa rồi cũng đang nghi hoặc, lúc này đã có thể xác định — Hạ Nhất Hàng vậy mà sẽ dùng một chiêu kia! Thực ngoài ý muốn a!

Hạ Nhất Hàng nói xong, đột nhiên dùng tay đè lại cái trán Hào Hật, năm ngón tay nắm sọ não của hần, mạnh mẽ kéo đầu hần để hần đứng lên, cường bách hần đi đối diện với mình.

Theo động tác của Hạ Nhất Hàng, toàn thân Hào Hật đột nhiên run rẩy, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt Hạ Nhất Hàng.

Chợt nghe Hạ Nhất Hàng mở miệng, hỏi, “Các người có kế hoạch gì?”

Hào Hật giãy dụa, mở miệng đáp lời, “Ta và bốn viên Đại tướng thủ hạ đều đã làm phản... Bọn họ đã trốn vào ngọn núi rồi.”

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh liếc mắt nhìn nhau một cái — Hạ Nhất Hàng dùng bản lĩnh gì mà khiến Hào Hật nghe lời mở miệng?

Triển Chiêu lại là nhìn chăm chăm Hạ Nhất Hàng, chỉ thấy Hào Hật lúc này máu nóng đã từ đầu bốc lên, bộ dạng dữ tợn.

“Ngày mai vào giờ tỵ, đúng giờ đó sẽ phóng hỏa đốt núi.” Hào Hật tiếp tục nói, “Đại quân chúng ta sẽ trốn vào núi, sương khói vây thành mười ngày, khói độc làm nghẹt thở dân chúng đến chết...”

“Đồ vô liêm sỉ!” Lan Khắc Minh nghe được thì nổi trận lôi đình, Triển Chiêu hướng hần khoát tay, ý bảo hần cứ an tâm, chớ nóng.

“Nói tiếp đi.” Hạ Nhất Hàng lạnh giọng phân phó, Hào Hật hoàn toàn không có cách phản kháng, tiếp tục nói, “Mười ngày sau, châm lửa đốt chặn thiên lôi ở núi Bình Chung, khi đó sẽ nổ tung thành một sơn đạo. Khi trận nổ mạnh xảy ra nhất định sẽ dẫn đến núi lở, đất đá rơi xuống sẽ chôn sống hơn nửa thành Bình Chung, lúc đó sẽ hình thành một trận địa vây thành không thể công phá. Tướng quân sẽ mang theo binh mã từ phía sau núi Bình Chung tiến vào đóng quân, chặt đứt quân của Triệu Phổ xuất phát từ Hắc Phong thành ở con đường phía trước!”

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh ở đối diện đều kinh ngạc — Thì ra là loại kế hoạch này.

“Tướng quân? Ai là tướng quân?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

“Độc Hỏa...” Hào Hật nói tới đây, toàn thân đều co rút, nằm trên mặt đất thống khổ mà quay cuồng vặn vẹo.

Hạ Nhất Hàng buông bàn tay đang đặt trên trán hần ra, đứng lên.

“Độc Hỏa là ai?” Lan Khắc Minh truy vấn.

Lan Khắc Di thì lại chú ý những thứ khác, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Vừa rồi người dùng công phu gì thế? Vì sao hần lại nghe lời như vậy, cái gì cũng nói hết?”

Hạ Nhất Hàng nhẹ nhàng vuốt cằm, hình như đang lo lắng sự tình, lăm bầm lâu bầu, “Độc Hỏa...”

Lan Khắc Di không được trả lời, liền quay đầu lại nhìn về Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng có chút kinh ngạc, Hạ Nhất Hàng vừa dùng chính là Phệ tâm thuật, đây là một loại công phu tương đối ác độc. Công phu tốt hay xấu còn phụ thuộc vào cách thức của người sử dụng. Phệ tâm thuật có thể khống chế thần trí người khác, hỏi cái gì hần cũng sẽ nói thật, nhưng cũng phải thừa nhận rằng loại võ công này tàn phá tinh thần rất lớn, một khi bị Phệ tâm thuật khống chế thì kẻ đó không thể nói dối được, lại cực độ thống khổ.

Triển Chiêu mặc dù tâm địa lương thiện cũng sẽ không đồng tình hại chết một Hào Hạc còn đang sống, nhưng ngược lại đối với sự thừa Hạ Nhất Hàng y lại sinh ra hứng thú — Vị phó soái khiêm tốn của Triệu gia quân này công phu rất tốt, hần học công phu với ai? Vốn Triển Chiêu cũng có biết một cao thủ rất giỏi dùng Phệ tâm thuật, nếu công phu của Hạ Nhất Hàng là do người nọ dạy cho, như vậy... cũng có chút thú vị.

...

Ở một đầu khác, bởi vì cửa nhỏ mở ra, tất cả cơ quan trong mộ đều bị đóng lại, cho nên Bạch Ngọc Đường và Công Tôn thuận lợi đưa Lan Khắc Tĩnh Đặc từ trong quan tài đi ra.

Lan Khắc Tĩnh Đặc bắt đầu ho khan, cả người cũng tỉnh lại.

Công Tôn thấy hần giấy dựa muốn đứng lên, liền dè hần lại, “Người đừng có lộn xộn!”

“Con ta...” Lan Khắc Tĩnh Đặc bắt được tay áo Công Tôn, hình như có lời quan trọng muốn nói, “Mau gọi Minh nhi! Núi Bình Chung ta hiện tại nguy hiểm...”

Công Tôn bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hỏi Lan Khắc Tĩnh Đặc, “Có gì nguy hiểm?”

“Độc Hỏa!” thần trí Lan Khắc Tĩnh Đặc vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hần một tay bắt lấy tay áo Công

Tôn, một tay còn lại bắt lấy Bạch Ngọc Đường, “Cẩn thận Độc Hỏa! Minh nhi sẽ không đối phó được, nhanh đi cầu Triệu Phổ xuất binh, cứu dân chúng Bình Chung của ta...”

Bởi vì cảm xúc của Lan Khắc Tĩnh Đặc quá mức kích động cộng thêm thân thể vẫn còn suy yếu, gã vừa nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Công Tôn cùng Bạch Ngọc Đường đứng đối diện đều không hiểu nhìn nhau — Độc Hỏa là gì? Là chỉ lửa độc... Hay người kia gọi là Độc Hỏa?.

17. Chương 17: Thời Cơ Chiến Đấu

Edit: Lam

Beta: Fin

Hào Hạc thành thành thật thật thông báo toàn bộ kế hoạch núi Bình Chung của hắn, Triển Chiêu nghe được liền hết hồn, y quả thật không tán thành cách làm hễ động một chút là muốn diệt toàn bộ người trong thành. Nếu không, dựa vào âm mưu này của Hào Hạc, Hạ Nhất Hàng sẽ khiến gã sống dở chết dở, Triển hộ vệ thật sự muốn cào nát mặt hắn.

Lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, theo sau là thanh âm của Bạch Ngọc Đường, “Miêu nhi.”

Triển Chiêu “viu” một tiếng, vọt đến trước cửa, mọi người vừa mới tới chỉ kịp cảm thán “Thật nhanh”, Triển Chiêu đã mở cửa ra.

Bạch Ngọc Đường và Công Tôn tiến vào, mấy thị vệ phía sau lập tức khiêng Lan Khắc Tĩnh Đặc đang hôn mê đi vào trong.

Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di vội vàng đem Lan Khắc Tĩnh Đặc đặt yên ổn trên giường.

Cùng lúc đó, Phong Khiếu Thiên phụ trách dẫn binh mã lục soát trong thành cũng đã trở về.

“Tình hình trên núi thế nào?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

“Một bên sườn núi của cái thành này trải rất nhiều lưu huỳnh yên tiêu⁽³¹⁾ chỉ cần một đốm lửa nhỏ là có thể đốt cháy, cho nên ta mới mang theo một đám thuộc hạ lên núi.” Phong Khiếu Thiên nói, “Mặt khác ở thành Bắc, có hai nhóm binh mã đang tập kết, số lượng không nhiều lắm, khoảng chừng mấy vạn thôi...”

(31) Hiếu nôm na là đá tiêu lưu huỳnh, là sự kết hợp giữa S (lưu huỳnh) và KNO_3 (đá tiêu – một dạng khoáng vật của Kali nitrat), nếu như ở điều kiện tương thích có C (Cacbon) thì có thể chế tạo ra hỏa dược (thuốc nổ đen) có sức công phá lớn.

Lan Khắc Minh hít một hơi lãnh khí.

Triển Chiêu nhắc nhở Phong Khiếu Thiên, “Vốn Bình Chung Sơn cũng chỉ có từng đó nhân mã.”

Phong Khiếu Thiên chớp mắt mấy cái, vỗ vỗ đầu, “Phải rồi!”. Vừa nói vừa quay sang hỏi Lan Khắc Minh, “Có người muốn tạo phản à? Thuộc hạ của người có bao nhiêu người vậy?”

Lan Khắc Minh nhú mày suy nghĩ một chút, “Tôi đa khoảng một vạn nhân mã...”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Phong Khiếu Thiên lập tức vui vẻ, “Ta thay mặt người xuất binh dẹp loạn phản thần! Là kẻ nào tạo phản?”

“Nguyên soái là kẻ chủ mưu, bốn vị chủ tướng dưới trướng cũng làm phản theo rồi.”

“Ồ!” Phong Khiếu Thiên tiếp tục bát quái hỏi hai huynh đệ, “Đường nhân duyên của hai người các người không tốt lắm đâu, Lan Khắc Tĩnh Đặc trước lúc hôn mê, ngay cả một trung thần cũng không giữ lại?”

Phong Khiếu Thiên còn muốn tiếp tục nói bừa, Hạ Nhất Hàng liền giơ tay lên vỗ một cái vào trán hắn, “Phóng tên lệnh lên trời đi.”

Phong Khiếu Thiên lại chớp mắt mấy cái, giữ chặt lấy quai hàm, “Cũng chỉ là mấy vạn người tạo phản thôi, thuộc hạ chẳng phải có một vạn người sao, chút chuyện nhỏ này chắc không cần phiền tới nguyên soái phải xuất binh chứ?”

“Nhanh đi!” Hạ Nhất Hàng một cước liền đem Phong Khiếu Thiên đạp ra ngoài.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Phong Khiếu Thiên lộn nhào vài cái rồi đi ra ngoài, bước tới trong viện lấy ra một quả tên lệnh liên lạc, còn chưa kịp phóng lên bầu trời, mặt đất đột nhiên chấn động.

Phong Khiếu Thiên lão đảo một phen, nhanh chóng nửa ngồi chồm hổm ổn định thất lưng, nhìn trái nhìn phải một phen – Động đất à?

Theo động tác của hắn, chợt nghe “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn truyền đến, tiếp đó đất rung núi chuyển kịch liệt chấn động, toàn bộ cung điện cũng theo đó mà run run.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Phong Khiếu Thiên hô lên.

Cơ hồ là cùng nhau hét lên còn có xa xa truyền tới tiếng người, là tiếng la hét hỗn loạn, gì mà “Núi lở!”, gì mà “Cháy rồi!” liên tiếp nhau...

Công Tôn nhú mào, “Đây là ra tay sớm một bước sao?”

Hạ Nhất Hàng lẩm bẩm, “Không đúng lắm... Sự tình bại lộ nên muốn chạy trốn sao?”

Lan Khắc Minh mặt mũi trắng bệch, “Lẽ nào muốn nổ tung núi Bình Chung?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã chạy ra bên ngoài, lên trên nóc nhà nhìn về phía núi Bình Chung, chỉ thấy dãy núi chìm trong biển lửa! Càng phiên toái chính là hai tòa sườn núi bao quanh núi Bình Chung gần như sục lở, trên núi đá lớn cuộn cuộn lăn vào trong thành đe sập không ít nhà, hơn nữa ở giữa sườn núi còn có nhiều tảng đá lớn lung lay sắp đổ. Dân chúng trong thành hoảng sợ chạy về thành Nam, đường xá một mảnh hỗn loạn.

“Chắc là đám gian tế kia lo sợ phiền phức nếu chuyện bị bại lộ cho nên muốn chạy, làm xáo trộn kế hoạch.” Hạ Nhất Hàng cũng đi ra, Phong Khiếu Thiên phóng tên lệnh lên bầu trời.

Lan Khắc Minh cũng đi ra, dù sao hắn cũng còn trẻ, sự việc thành linh xảy ra, trong lúc nhất thời hắn có chỗ hoang mang lo sợ, nghĩ muốn tìm người dập lửa.

Hạ Nhất Hàng ngăn cản hắn, “Đại hoàng tử, người triệu tập quần thần sơ tán bách tính, đừng bận tâm chuyện hỏa hoạn trên núi, nếu dập không được, tương đương với việc toàn bộ bách tính phải chết thảm, như vậy tất cả chỗ dựa vững chắc của người bên trong thành đều không còn nữa!”

Lan Khắc Minh gật đầu.

Lan Khắc Di cũng muốn xông ra ngoài, Hạ Nhất Hàng ngăn cản hắn, “Trông chừng cha người, hắn tỉnh lại hẳn là có lời muốn nói.”

“Ừm.” Lan Khắc Di vội vàng trở lại.

Công Tôn cầm cái hòm thuốc muốn chạy đi cứu người liền bị Hạ Nhất Hàng chặn lại, “Bên ngoài rối loạn, người nếu đi ra ngoài có mệnh hệ gì, ta làm sao ăn nói với Nguyên soái?”

“Cái này...” Thật ra Công Tôn hiểu rõ, thế nhưng những người bị thương do chấn động vừa rồi có không ít đâu.

“Đem tất cả những người bị thương tập hợp tại Hoàng cung.” Hạ Nhất Hàng nói với Lan Khắc Minh, “Sau đó lại đem tất cả lang trung trong thành tập trung ở đó để cứu người, còn mấy tên thầy mo kia lập tức đuổi đi.”

Lan Khắc Minh gật đầu, lúc này quần thần đã tập hợp tại sảnh phòng, Lan Khắc Minh sai người đi an bài.

Hạ Nhất Hàng nhìn với Công Tôn nói, “Lát nữa ta mang người đi cùng, người nào sắp chết thì sẽ giao cho người.”

Công Tôn gật đầu, chuyện quan trọng y cũng không dám gây trở ngại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cảm thấy Hạ Nhất Hàng phân phó cẩn thận chu đáo, liền đứng ở một bên gật đầu.

Tiếp đó, Hạ Nhất Hàng nhìn sang hai người bọn họ.

Hai người đồng thời nhướng mày – Người muốn bọn ta làm cái gì? Nói đi, đừng khách khí!

Hạ Nhất Hàng chỉ một ngón tay về phía một nửa núi Bình Chung đã sập, nói, “Núi này vốn là mười ngày sau mới bị đốt dẫn đến nổ tung, vì sao khói lửa vừa tản lại có người từ bên ngoài tiến vào, như vậy ý nghĩa trong này là gì đây?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều là người thông minh, suy nghĩ một chút, Triển Chiêu nói, “Hiện tại chỉ cho nổ nhỏ, không tản được sương mù, đại quân cũng không thể tiến vào, chỉ có thể nói là do gian tế vì chạy trốn mà dùng, cho nên nói núi này vẫn còn rất nhiều mìn còn chưa nổ.”

Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu cho nổ tất cả chấn thiên lôi(32) lửa trên ngọn núi này trái lại sẽ không bùng lên, mà cho dù có cháy khói cũng sẽ không vây ở trong thành.”

(32) Hiếu đơn giản là một loại thuốc nổ, tương đương với mìn của ngày nay.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Cái này nếu nổ tung có chỗ tốt mà cũng có chỗ xấu!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, “Như vậy bức bình phong che chắn cho núi Bình Chung bây giờ sẽ không còn nữa! Nếu bên ngoài có đại quân, nhân cơ hội này tiến vào tấn công, vậy thì không còn gì có thể ngăn cản được bọn chúng.”

“Gian tế hẳn là mấy tên tướng lĩnh làm phản kia, bọn họ chạy thoát thân không có khả năng mang theo binh mã của Bình Chung thành. Gia quyến của những binh lính ở Bình Chung thành hẳn là người địa phương.” Triển Chiêu nói, “Cho nên bọn họ vẫn đang nghe theo sai khiến của Lan Khắc Minh, bảo hộ Bình Chung thành.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, đối với Phong Khiếu Thiên mới vừa rồi phóng xong tên lệnh khoát tay chặn lại, “Mấy vạn người kia người đi thu nạp đi.”

“Được!” Phong Khiếu Thiên chạy ra bên ngoài tìm Lan Khắc Minh, hẳn là muốn tranh giành vị trí binh mã đại Nguyên soái ở Bình Chung Thành với Lan Khắc Minh.

“Cho nên...” Triển Chiêu hỏi Hạ Nhất Hàng, “Ta và Bạch Ngọc Đường phải làm những gì?”

“Cho nổ trên núi Bình Chung!” Hạ Nhất Hàng nói, “Đối phương nếu chuẩn bị không đầy đủ sẽ không dám tùy tiện tiến vào. Triệu Phổ ngày mai hẳn là có thể đến, trong tay chúng ta có binh mã có thể thủ thành, nhưng mà...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ, “Người muốn biết binh mã bên ngọn núi kia là của kẻ nào, thực lực ra sao, có đúng không?”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Đúng vậy!”

“Cho nên ta nghĩ các người chầm ngồi cho chắc chắn thôi nổ, sau khi núi Bình Chung vang lên tiếng nổ thì ra ngoài liếc mắt xem một cái, quân địch đến tột cùng là ai.” Hạ Nhất Hàng nói, “Thứ duy nhất mà hiện tại chúng ta biết chính là, kẻ cầm đầu binh lính có cái tên Độc Hỏa.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi ra ngoài.

Hạ Nhất Hàng hai bước đuổi theo, “Đối phương thân phận không rõ ràng, không cần quan sát quá gần! An toàn vẫn là quan trọng nhất!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau nở nụ cười, đã khiến cho Hạ Nhất Hàng lo lắng rồi, chuyện thám thính tin tức... Bọn họ có phương pháp đặc thù!

Hạ Nhất Hàng biết hai người bọn họ còn có Giao Giao mà chỉ bọn họ mới có thể nhìn thấy, thành ra cũng yên tâm không ít.

“Đúng rồi...” Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại cước bộ, nói một câu nhắc nhở Hạ Nhất Hàng, “Trong đoàn sứ thần của Liêu Quốc có một cao thủ.”

Hạ Nhất Hàng sửng sốt, “Cao thủ?”

“Ta nhất thời không đoán được là ai nhưng võ công không kém đâu.” Bạch Ngọc Đường nói.

Hạ Nhất Hàng gật gù, ý bảo đã biết.

Lúc này, tên lệnh dùng để liên lạc với Triệu gia quân đã bay lên bầu trời.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn một màu bạc nở rộ sáng chói trên bầu trời, có chút lo lắng mà hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có thể bảo trụ Bình Chung Thành không?”.

Hạ Nhất Hàng khe khẽ mỉm cười, “Thứ yêu thích của Nguyên soái còn ở trong thành, tất nhiên là phải bảo trụ.”.

Công Tôn híp mắt nhìn Hạ Nhất Hàng, bộ dáng dường như có chút bất mãn, tò mò hỏi, “Trong thành này có thứ mà Triệu Phổ yêu thích?”.

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ nhìn Công Tôn, có chút lo lắng thay cho Triệu Phổ, vị này cái gì cũng tốt mỗi tội có hơi ngốc thôi.

Bên trong quân doanh của Triệu gia quân, Triệu Phổ đang đứng ở cạnh bàn nhìn vào sa bàn.

Tiểu Lương Tử lúc mới đầu cầm theo vài lá cờ nhỏ, vây quanh sa bàn rồi quẹo trái quẹo phải, lúc thì cắm lá cờ vào vị trí trung gian, lúc thì cắm vào hai bên, không ngừng do dự...

Vừa rồi, trận nổ phía bên kia núi Bình Chung ở bên này cũng nghe thấy.

Tiểu Lương Tử liền hỏi Triệu Phổ, “Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Triệu Phổ nói, “Đại khái là kế hoạch có biến.”

Tiểu Lương Tử buồn bực, rồi lại nhìn thấy phía chân trời chợt lóe...

“Cái kia có phải tên lệnh liên lạc không?” Tiểu Lương Tử tiếp tục hỏi.

Triệu Phổ vươn tay chụp lấy đầu bé, “Tâm tư của ngươi còn dám lung lay, mau tập trung tìm cách đi!”

Tiểu Lương Tử gỡ đầu, tiếp tục cúi đầu tìm ý tưởng.

Lúc này, Long Kiều Quảng từ bên ngoài chạy vào, vừa vào cửa liền hỏi, “Nguyên soái, ai đi?”

“Để Thiệu Tây đi, ngươi hộ tống phía sau.”

Long Kiều Quảng gật đầu bước đi.

Tiểu Lương Tử từ bên sa bàn chạy đến cạnh Triệu Phổ, hỏi, “Sư phụ, trận chiến này phải đánh như thế

nào?”

Triệu Phổ liếc Tiểu Lương Tử, “Người nghĩ đã nửa ngày, biện pháp vẫn chưa nghĩ ra?”

Tiểu Lương Tử “Vâng” một tiếng, tựa hồ rất phức tạp, bé nâng ngón tay chỉ về sợi tơ tằm màu bạc chắn ngang phía trước núi Bình Chung, nói, “Bài binh dù ra sao vẫn sẽ bị ngăn cản ở sông Bình Xuyên.”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn sợi tơ tằm kia...

“Sông Chung Xuyên thật ra khá hoàn hảo, có thể vòng qua nó mà đi, nhưng còn sông Bình Xuyên, làm cách nào mới đi vòng qua nó được?” Tiểu Lương Tử cầm trong tay lá cờ nhỏ màu đen tượng trưng cho quân chủ lực, ngẩng mặt nghiêm túc hỏi Triệu Phổ, “Đại quân không có phương tiện để qua sông Bình Xuyên, muốn theo kế hoạch đánh bối thủy(33). Vậy thì quân chủ lực phải đặt ở đâu?”

(33) Bối thủy có nguồn gốc từ trận Tĩnh Hình, còn được biết đến là trận Hàn Tín phá Triệu, là một trận đánh diễn ra vào năm 204 TCN tại Trung Quốc thời cổ đại. Trong trận này, danh tướng của nhà Hán là Hàn Tín chỉ huy không đến bốn vạn quân nhưng đã đánh thắng quân Triệu đông trên mười vạn người. Hàn Tín cử một vạn quân đi trước bày trận quay lưng ra sông, vì thế còn được gọi là trận bối thủy.

Triệu Phổ theo dõi nhóc trong chốc lát, khẽ mỉm cười, vươn tay nắm lấy lá cờ trong tay Tiểu Lương Tử, hỏi nhóc, “Người có biết một hồi chiến tranh, đại biểu cho cái gì không?”

Tiểu Lương Tử mở to đôi mắt, không quá khẳng định, hỏi, “Thắng thua?”

Triệu Phổ lắc lắc đầu, “Một hồi chiến tranh, dĩ nhiên là không ngừng có thắng thua, phương diện này đã từng được đề cập rất nhiều lần. Nếu muốn giành chiến thắng thì không chỉ dựa vào suy xét xem dùng chiến thuật binh lực nào cho phù hợp, địa hình, thời tiết, dân chúng... Đồ đạc cũng có thể là mấu chốt giúp người giành thắng lợi! Có đôi khi, trong hoàn cảnh tồi tệ nhất, ngược lại có thể chuyển hóa thành ưu thế tối ưu nhất!”

Triệu Phổ nói xong, bàn tay nhẹ nhàng đè lại đầu Tiểu Lương Tử, xoay đầu nhóc nhìn về một phía.

Tiểu Lương Tử thuận theo Triệu Phổ mà quay đầu...

Theo bàn tay của Triệu Phổ, ở trên sa bàn nhẹ nhàng vẽ một con đường, tiếp đó đem lá cờ ban nãy cắm lên một cái đồi nhỏ bên trong.

Tiểu Lương Tử hai mắt tròn lớn nhìn chằm chằm sa bàn trong giây lát, vỗ tay, “Đúng vậy! Cứ đánh như vậy!”

Triệu Phổ mỉm cười, ngồi xổm xuống, cầm lấy một lá cờ nhỏ khác, quơ quơ trước mặt Tiểu Lương Tử, nói,

“Vậy thì nói xem, binh mã viện trợ phải đặt ở đâu?”

Tiểu Lương Tử giơ tay nắm lấy lá cờ, suy nghĩ một chút rồi leo lên mặt bàn, đem lá cờ cắm ở một vị trí trên sa bàn, “Chỗ này!”

Triệu Phổ hài lòng gật đầu, “Đúng, chính là nơi đó!”

Tiểu Lương Tử phấn khởi.

Triệu Phổ đem lá cờ bên cạnh dời đi chỗ khác một chút, “Như vậy rất tốt.”

Tiểu Lương Tử chớp mắt, gật đầu, “Đúng nha!”

Dứt lời, Tiểu Lương Tử ngửa đầu lên nhìn Triệu Phổ, “Sư phụ, vì sao ta mỗi lần suy nghĩ đều nghĩ không ra?”

Triệu Phổ xoa xoa đầu bé, “Chớ nóng nảy, từ từ rồi sẽ ra.”

“Cửu cửu, Tiểu Lương Tử...”

Bên này hai người đang trò chuyện, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm của Tiểu Tứ Tử.

Hai người nhìn ra bên ngoài trường, chỉ thấy Tiểu Ngũ chậm rãi đi đến, trên lưng chính là Tiểu Tứ Tử vẫn còn ngủ gà ngủ gật.

“Cận nhi.” Tiểu Lương Tử vội vàng từ trên sa bàn nhảy xuống, chạy tới đem Tiểu Tứ Tử ở trên lưng Tiểu Ngũ bông xuống.

Tiểu Tứ Tử vẫn chưa tỉnh ngủ, dụi mắt rồi ngáp một cái, đại khái là bị động tĩnh ở bên trong quân doanh đánh thức, lúc thức dậy không thấy Tiểu Lương Tử đâu cho nên mới ra ngoài tìm.

Triệu Phổ thuận tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hỏi bé, “Có nằm mơ không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Không có.”

Triệu Phổ hỏi tiếp, “Có lo lắng cho cha con không? Có cảm giác bất an linh tinh này nọ không?”

Tiểu Tứ Tử lại tiếp tục lắc đầu, “Không đâu, phụ thân không có việc gì.”

Triệu Phổ nhẹ nhàng thở ra, cười gật đầu, khe khẽ xoa đầu của Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nắm lấy bả vai Triệu Phổ, chỉ trong nháy mắt liền ngủ tiếp.

Triệu Phổ giao lại Tiểu Tứ Tử cho Tiểu Lương Tử, còn mình thì đi ra lều lớn, lúc này, Lâm Dạ Hỏa đang đứng ở một mảnh đất trống không xa phía trước, nhìn về phía xa.

Bên ngoài doanh trướng, đại khái khoảng mười vạn binh mã đã tập kết xong bên dưới chân núi.

Thẩm Thiệu Tây dẫn binh, thừa dịp bóng đêm, lặng yên không một tiếng động chạy tới thung lũng Bình Chung.

Mặt khác, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã đi tới chỗ hổng ở vùng lặn cận xảy ra vụ nổ của Bình Chung

Lúc bấy giờ, dân cư thành Bắc ở Bình Chung Thành đã được dời đi.

Sơn hỏa bắt đầu lan tỏa khắp nơi trên núi, khói đặc cuộn cuộn bay lên. Vị trí địa hình quả nhiên có ảnh hưởng tới sự tiêu tán của khói, sau khi khói đen bay tới một độ cao nhất định thì chuyển hướng sang phía Nam, mãi chẳng tiêu tán. Mà lúc này lửa vẫn chưa thiêu hết toàn bộ dãy núi, một khi ngọn lửa chân chính lan ra, Bình Chung thành rất nhanh sẽ bị khói đặc bao phủ.

Triển Chiêu nhìn núi cao trước mắt, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Phải cho nổ như thế nào đây?”

“Núi bị đốt cháy ở bên cạnh, cho nên lôi phải được chôn ở phía kia.” Bạch Ngọc Đường quan sát địa hình.

“Cháy trong vòng mười ngày theo như trong kế hoạch còn thiêu không hết nữa là, hẳn là được chôn sâu ở vị trí tương đương nhỉ?” Triển Chiêu hỏi.

“Thật ra không cần thiết, Bạch Ngọc Đường nói, “Lửa là hướng bên trên mà đốt.”

Triển Chiêu vuốt nhẹ cằm, “Cho nên nếu lửa có thể thấm thấu vào trong khe nứt... Có phải kíp nổ được chôn ở bên trong chấn thiên lôi?”

“Rất có thể, nhưng mà làm cách nào mới dập tắt được lửa. Hơn nữa núi lớn như vậy, cũng rất khó xác định vị trí cụ thể của chấn thiên lôi nằm ở đâu.”

Bạch Ngọc Đường dứt lời liền chỉ về phía trước, nói, “Có điều, phải là đại quân ra vào cùng với khói được tản ra như trong dự tính, hợp lý nhất chính là cho nổ ở vị trí này, bên này sau khi nổ mạnh nhất định sẽ sinh ra sụp đổ, mặt trên sẽ sinh ra những lỗ hổng rất lớn, đồng thời núi đá lăn xuống có thể dập được lửa.”

Triển Chiêu gật đầu, “Vậy thì làm cho chỗ này phát nổ, dập tắt lửa!”

Bạch Ngọc Đường sau khi nghe xong, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy đôi mắt mèo của y híp lại, khóe miệng một mặt tươi cười.

Nhìn biểu tình này của y có thể đoán ra con mèo gian này nhất định có chiêu, chỉ là...

Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, người có bản lĩnh dập tắt được lửa à?”

“Ta không có loại bản lĩnh này.” Triển Chiêu lắc đầu, bàn tay nắm lấy bả vai Bạch Ngọc Đường, tay kia thì vỗ ngực hấn, “Tuy nhiên, người thì có!”

18. Chương 18: Ngoài Núi

Edit: Fin & Lam & Ka

Beta: Fin

Bạch Ngọc Đường có chút không xác định mà nhìn Triển Chiêu, ý là — Ta có biện pháp có thể dập tắt lửa ư? Nếu có thì sao ta lại không biết chứ?

Triển Chiêu vươn tay vén ống tay áo lên, làm ra động tác hình chữ đại(34)

(34) *Chữ Đại: ()*

Bạch Ngọc Đường lại càng không hiểu, “Ta phải làm như thế nào?”

Triển Chiêu chỉ về ngọn núi phía trước, “Đông lạnh ngọn núi đó!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Đông lạnh ngọn núi đó?”

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Sau khi khí trời đột ngột chuyển lạnh thì mặt đất sẽ như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, lập tức hiểu được, “Sẽ xuất hiện khe nứt!”

“Khe nứt hở thì lấp lại!” Triễn Chiêu nói, “Muốn chôn chấn thiên lôi ở chỗ này thì nhất định phải đào lỗ rồi lấp lại, nếu vậy đất sẽ càng dễ rạn nứt hơn trước nữa. Mà trên núi toàn là dầu hỏa, chỉ trong nháy mắt lúc mặt đất rạn nứt, băng tuyết vừa mới hình thành sẽ hoàn toàn bị lửa hòa tan thành nước. Dầu hỏa lúc đó cũng sẽ nổi lên trên mặt nước, đồng thời cùng với dòng nước trôi vào khe hở bên trong núi. Lúc đó chỉ cần có một đường nứt lộ ra chấn thiên lôi, núi chắc chắn sẽ nổ.”

Triễn Chiêu nói xong, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường im lặng không nói lời nào, nhìn mình chằm chằm.

Triễn Chiêu vươn tay vỗ hai cái thật vang ở trước mặt hắn, “Người cảm thấy sao? Kế hoạch không thông hả?”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Triễn Chiêu, nhìn thật lâu, sau đó trên mặt rốt cuộc cũng có biểu tình, hắn vươn tay nhẹ nhàng chạm vào hai gò má Triễn Chiêu, ngữ điệu ôn hòa lại trầm thấp, như thể đang tự thì thào, nói, “Miêu Nhi, người thật thông minh!”

Triễn Chiêu ngược lại mở to hai mắt, cả người ngây ngẩn, sau đó ngẩng mặt gãi đầu — Ai nha, lửa cháy lớn quá, đốt nóng cả mặt a!

Phương pháp của Triễn Chiêu đích thật chỉ có Bạch Ngọc Đường mới có thể làm được, sử dụng nội lực cực cao trong nháy mắt để triển núi xuất hiện khe nứt, đối với hắn mà nói cũng không phải việc gì khó.

Triễn Chiêu đứng ở phía sau Bạch Ngọc Đường, nhìn thế lửa ở trên núi.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng yên đề khí, nội lực lưu chuyển trong nháy mắt, phạm vi lạnh lẽo xung quanh tràn xuống phía dưới... Đây không phải là loại lạnh mát mẻ mà là loại nhiệt độ trong nháy mắt hạ thấp xuống, lạnh như băng.

Bởi vì sự chênh lệch mãnh liệt của nhiệt độ trong ngày, nên trong không trung tràn ngập một tầng sương trắng.

Triễn Chiêu nhìn động tác đưa tay tụ tập nội lực của Bạch Ngọc Đường, trên không dần xuất hiện vô số băng vụn, từ từ hình thành một hình cung, đan lẫn vào nhau cứ như hoa tuyết liên⁽³⁵⁾ nở rộ.

(35) Hoa tuyết liên được gọi là “Bách thảo chi vương” (Vua của trăm loài được thảo). Đây là loài cây hiếm, chỉ sinh trưởng ở trên núi cao 2.500 – 4.000 mét so với mực nước biển.

Triễn Chiêu kinh ngạc — Đây là tuyệt học Thiên Tôn truyền lại đời sau, Băng Liên chuồng!

Rất nhiều người đã từng nghe qua một chiêu này của Thiên Tôn, nhưng không ai biết rõ hàm nghĩa cụ thể của chiêu này đến tột cùng là gì, kể cả Triễn Chiêu cũng không rõ, vì sao lại lấy tên là Băng Liên? Mỗi lần hỏi Ân Hậu, Ân Hậu luôn trả lời — Rất khó để nói dễ hiểu được, cứ nhìn thấy sẽ biết.

Quả nhiên, lúc này nhìn thấy, Triển Chiêu mới xem như đã hiểu.

Mặt khác, Triển Chiêu còn nhớ tới chuyện Ân Hậu từng nói qua, ở thời điểm vận dụng Băng Liên chương, sẽ có một đặc điểm rất lớn, hình như là...

Triển Chiêu theo bản năng mà nâng hai tay lên, chợt nghe Bạch Ngọc Đường nói một tiếng, “Ôm tai lại!”

Cơ hồ cùng lúc tiếng nói vang lên, Triển Chiêu liền ôm chặt lại tai.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường xuất ra song chương... Đóa “Băng Liên” kia trong nháy mắt nứt ra, phát ra một tiếng nổ giống hết tiếng sấm sét.

Những cánh hoa Băng Liên màu trắng trong suốt mang theo nội kinh nhắm thẳng vào hướng vách núi, dãy núi bị ngọn lửa bao vây trong phút chốc xuất hiện một tảng băng cực lớn!

Những vùng đất bị đông lạnh bắt đầu xuất hiện những cái khe màu đen, cái khe không ngừng nứt ra rồi dần lan tràn theo triền núi, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghe được từng tiếng “răng rắc răng rắc” rõ ràng truyền đến từ mặt đất, bởi vì bị đông lạnh nhanh chóng mà xuất hiện tiếng rạn nứt.

Nhưng mà ngọn lửa vẫn không bị dập tắt, lửa và băng tuyết hiện tại vẫn đang giằng co lẫn nhau, một lát sau ngọn lửa mới bị dập tắt, băng tuyết bởi vì lửa nóng mà dần tan đi.

Bạch Ngọc Đường vừa rút chiêu, thì chợt cảm giác cánh tay bị Triển Chiêu kéo một cái, sau đó bay đi.

Hai người thuận thế hai chân đạp đất nhảy về hướng nóc nhà xa xa, chợt nghe thấy một tiếng “Oành” vang lên... Một chỗ trên vách núi đá bị nổ tung thành một cái lỗ, bùn cát cũng theo đó ào ào tuôn ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa lúc rơi xuống nóc nhà, liếc mắt nhìn nhau một cái, vội che lại lỗ tai, nhanh chóng phi đến phương hướng trong thành.

Ngay lúc hai người bọn họ nhảy lên giữa không trung, núi Bình Chung ở phía sau cũng phát nổ...

Uy lực của tiếng nổ này làm cho cả thành Bình Chung đều đất rung núi chuyển, uy lực nổ của lần này so với vừa rồi còn lớn hơn mấy lần... Nổ mạnh khiến cho dãy núi sụp xuống, đá lớn cùng bùn cát lẫn xuống, lửa nơi sườn núi trong nháy mắt đã bị vùi lấp, người phụ trách chôn thuốc nổ rất có kinh nghiệm, chôn một cái mà nối liền thẳng tắp từ Nam tới Bắc, đương nhiên Bạch Ngọc Đường phán đoán ra vị trí chôn thuốc nổ cũng khá chuẩn xác.

Tiếng nổ mạnh liên hoàn liên tiếp vang lên, dân cư vội rút lui khỏi nội bắc thành Bình Chung, gần như chỉ trong một khoảnh khắc, ở đó đã bị bùn cát bao trùm.

Theo đó trong núi xuất hiện một thông đạo rất lớn, gió đêm Tây Vực rét lạnh gào thét theo đó tràn vào thành Bình Chung, không thể nào ngăn cản được, mà ngọn núi vừa rồi do bị cháy mà nổi lên một chút sương khói hiện tại cũng đã bị thổi tan không còn một mảnh.

...

Xa xa trên cửa thành lâu, Hạ Nhất Hàng và Lan Khắc Minh đứng ở chỗ cao nhất, dưới thành là rất nhiều dân cư vừa chạy nạn đến, bên ngoài chính là binh mã của Bình Chung thành vừa mới bị Phong Khiếu Thiên triệu tập.

Dân chúng trong thành nhìn núi Bình Chung gần như bị nổ thành hai nửa, trong lúc nhất thời nói không ra lời, biểu tình trên mặt đều là kinh hoảng xen lẫn sợ hãi.

Lan Khắc Minh nhìn thành Bình Chung gần như bị hủy diệt một nửa chỉ trong một đêm, tâm tình cực kỳ bi ai, rất khó có thể bình phục.

Công Tôn còn đang cứu người, không quá để ý biến hóa bên này, dù sao Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nếu có tâm muốn cho nổ một ngọn núi, hẳn cũng không phải việc gì khó, nhớ tới hiệu suất phá nhà của Thiên Tôn...

Phong chừng ở phương diện này Bạch Ngọc Đường có kinh nghiệm hơn so với người bình thường.

Mà lúc này có cùng cảm xúc giống Lan Khắc Minh, còn có Hạ Nhất Hàng.

Hạ phó soái tuy rằng có kính nhờ Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cho nổ tung núi Bình Chung, nhưng cẩn thận nghĩ lại, yêu cầu này thật sự rất khó khăn a... Hẳn quả thật không nghĩ tới hai vị này chỉ đi không bao lâu thế nhưng thật sự cho nổ tung cả một ngọn núi lớn như vậy! Đây cũng thật sự là quá có khả năng!

...

Tại thành lâu Hắc Phong Thành xa xa, Lâm Dạ Hỏa đứng trên thành cũng khó hiểu, hỏi Trâu Lương đứng ở bên cạnh, “Cái núi Bình Chung này bị gì đây? Chẳng lẽ sét đánh cũng sẽ khiến núi bị nổ à?”

Về mặt Trâu Lương thâm trầm, khoanh tay nhìn chằm chằm vào ánh lửa đã biến mất ở bầu trời phía xa, vẻ phát ngôn.

Lâm Dạ Hỏa vươn khuỷu tay phải đụng hần một chút.

Trâu Lương quay sang nhìn hần.

“Người đang nghĩ cái gì đấy?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Trâu Lương lắc đầu.

“Người câm a, nói chuyện đi!” Lâm Dạ Hỏa lại đẩy hấn một chút.

Trâu Lương không nói gì mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Người gọi ta là người câm mà còn bắt ta phải nói chuyện.”

Lâm Dạ Hỏa nhìn chằm chằm Trâu Lương, hấn phát hiện sáng nay sau khi đánh cùng Triệu Phổ một trận, cách nói chuyện của Trâu Lương có rất nhiều thay đổi, tuy rằng người này trước kia nói cũng không nhiều.

“Người nháo cái gì rồi không được tự nhiên a?” Lâm Dạ Hỏa liền tiến sát tới nhìn vào Trâu Lương.

Trâu Lương nhìn Lâm Dạ Hỏa dần tiến đến trước mặt, thở dài — Yêu nghiệt này càng ngày càng đẹp!

“Đừng làm rộn.” Trâu Lương tận lực duy trì biểu tình không muốn quay sang nhìn nụ cười của Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Triệu Phổ để Thẩm Thiệu Tây mang theo mười vạn người chạy tới đó, cuộc chiến này sẽ đánh như thế nào, đánh với ai?”

Trâu Lương nói, “Quân Thiệu tây mang đi chính là Trung Lộc quân, hấn chỉ phụ trách mang binh đi, người chỉ huy chính là phó soái.”

“Hạ Nhất Hàng có mang binh đánh giặc sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Trâu Lương nhìn Lâm Dạ Hỏa, tựa hồ cảm thấy vấn đề hấn vừa đặt rất thú vị.

“Hấn không phải vẫn luôn phụ trách thủ thành sao?”

Trâu Lương mặc Lâm Dạ Hỏa chọc cười, lẩm bầm, “Đạo lý rất đơn giản, rất giống với người.”

“Ta?” Hỏa Phượng nghi hoặc, “Giống cái gì với ta?”

“Trước khi người cùng nguyên soái luận võ, ai cũng không thấy người có bao nhiêu lợi hại. Cho dù người có nổi tiếng đến đâu, thoát nhìn cũng không thấy người có điểm nào lợi hại, hơn nữa còn trông vô cùng khó tin.”

Lâm Dạ Hỏa híp mắt, “Tiểu tử thôi!”

“Ta là đang khen người nhìn đẹp.” Trâu Lương sớm đã có kinh nghiệm, biết phải nói ra sao để đối phó với Lâm Dạ Hỏa.

Quả nhiên, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa mặt mày hớn hở, “Vậy còn được! Ta là người có năng lực chiến đấu tỉ lệ thuận với dung mạo đấy.”

Trâu Lương rất muốn nhắc nhở hẩn một câu Bạch Ngọc Đường so với người còn có tỉ lệ thuận cao hơn đây, có điều ngẫm lại vẫn là thôi đi, miễn cho lại bị đánh, tuy rằng nhìn Lâm Dạ Hỏa tức giận đến giờ chân rất thú vị.

“Nguyên soái là người tác chiến giỏi nhất mà ta từng gặp.” Trâu Lương nói.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu thừa nhận, “Cái này ta ngược lại chịu phục, tâm nhân của tên Triệu Phổ kia người bình thường thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp.”

“Hạ mục đánh giặc rất khác với mọi người.” Trâu Lương nói.

“Mỗi người các người đều gọi hẩn là Hạ mục sao?” Trước đó Lâm Dạ Hỏa có nghe Phong Khiếu Thiên và Âu Dương Thiếu Chính cũng kêu như vậy.

“Chẳng phải ở ngay trước mặt cũng gọi như thế sao.” Trâu Lương nói, “Trong quân doanh nếu Nguyên soái là cha thì lão Hạ chính là mẹ, còn không phải là quần gia sao.”

“Cái này với chuyện hẩn có thể mang binh đi đánh thắng trận trực tiếp có quan hệ gì sao?” Lâm Dạ Hỏa nghi hoặc.

“Người không phải thích sói nhất sao?” Trâu Lương hỏi Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu.

“Nếu sói đực và sói cái cùng chiến đấu thì bên nào mạnh hơn?” Trâu Lương hỏi tiếp.

“Đương nhiên là sói đực lợi hại hơn, thể trạng giữa chúng cũng không giống nhau a...” Lâm Dạ Hỏa trả lời.

“Vậy ở thời điểm bảo hộ sói con thì sao?” Trâu Lương hỏi lại.

Lâm Dạ Hỏa há miệng thở dốc, “Cái này sao...”

“Chỉ cần sói mẹ đang ở đó, sẽ không có người nào có thể tới gần sói con.” Trâu Lương nói, “Đừng nhìn lão Hạ bình thường không ra tay, chúng ta khi còn bé, nếu ai dám khi dễ chúng ta, hẳn sẽ có biện pháp đem mấy người đó băm thành thịt băm. Vì bảo vệ sói con, sói mẹ sẽ biến thành sự tồn tại hung ác nhất trên đời này.”

...

Tiếng nổ “khai sơn” khiến đất rung núi chuyển, rốt cuộc sau khi khiến núi Bình Chung từ một phân ra thành hai mới ngừng lại.

Đá to lăn xuống, cát đá bịt bùng, động tĩnh này quả thực là kinh thiên động địa...

Đợi cho trần ai lạc định⁽³⁶⁾, cả tòa bắc thành Bình Chung đã gần như hóa thành phế tích, đương nhiên dãy núi lửa nguy hiểm kia cũng đã gần như lụi tàn.

(36) Hết thấy đều kết thúc

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi lên hướng phế tích vừa thấy xa xa, hai người tuy rằng đã dự đoán trước hậu quả nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ... Chỉ thấy chính giữa núi Bình Chung xuất hiện một thông đạo rất rộng lớn, còn bởi vì xung quanh có bùn đất và cát đá chồng chất nên cái thông đạo kia bị đẩy lên rất cao.

Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người đoán xem những tên gian tế kia có chạy ra ngoài không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Hơn phân nửa là đã bị chôn rồi.”

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi tới bên núi, bước trên thông đạo kia, đi về hướng ngoài núi Bình Chung.

Phía sau bọn họ, đi tới một nhóm binh rất đông, Phong Khiếu Thiên mang đội, tổ chức binh lính lên núi, ở cửa núi tạo thế tiến công, đỉnh núi chồng chất đất lớn và cây đổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa đi phía trước vừa quay đầu lại nhìn tình huống phía sau — Ngọn núi này nổ tung ngược lại sau này sẽ có lợi đối với Bình Chung thành! Địa hình kẹp giữa hai dãy núi, trở nên dễ thủ khó công! Ra vào thành Bình Chung cần phải thông qua con đường này, nếu hai bên binh mã mai phục rồi lẫn cây thì kẻ thù bên ngoài không có cách nào tới gần.

Hai người thuận lợi ra khỏi “khe suối” dài hẹp kia, núi Bình Chung liền hiện ra phía bên kia của mình... Là một đại mạch rộng lớn.

Đêm nay mây mù che mất ánh trăng, hai người tới cửa núi nhìn về nơi xa xa, chỉ thấy một mảnh mờ mịt tối tăm, mặt khác cái gì cũng thấy không rõ.

Bạch Ngọc Đường đưa tay sờ sờ mũi, nhìn thì không thấy rõ, nhưng theo làn gió phả vào mặt... Ngủ gia ngửi được một mùi vị.

Triển Chiêu cũng ngửi được, hỏi hẩn, “Người có ngửi được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Chúng ta đi về phía trước đi?” Triển Chiêu đề nghị.

Bạch Ngọc Đường đồng ý.

Vì thế, hai người rất nhanh đi tới đoạn đường phía trước.

Dưới chân là mặt đất gập ghềnh của sa mạc, rất hoang vu, không giống với cát vàng mềm mại trong sa mạc, trên mặt đất có cỏ dại, đất trọc, có cỏ còn cao quá nửa người và những tảng đá lớn đứng một mình xuất hiện bất chợt.

Lại đi thêm một đoạn, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhẹ nhàng kéo Triển Chiêu.

Hai người trốn đến sau một khối núi đá.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu không hiểu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Hướng gió đổi rồi.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Triển Chiêu vươn tay liếm liếm ngón tay, đem đầu ngón tay đưa thẳng trên không trung cảm nhận một chút, “Giống như...”

Theo lời vừa nói ra khỏi miệng, liền nhìn thấy mặt đất bỗng sáng lên.

Triển Chiêu ngẩng mặt, chỉ thấy bởi vì hướng gió thay đổi mà mây mù dần tản ra, trăng tròn Tây Vực xuất hiện càng lúc càng lớn tại chân trời, chiếu sáng toàn bộ mặt đất.

Triển Chiêu rất cao hứng, Bạch Ngọc Đường kéo kéo tay áo y, vươn một ngón tay chỉ hướng phía trước, “Miêu nhi!”

Triển Chiêu theo ngón tay hắt nhìn qua phương hướng đó.

Gió đêm vẫn luôn thổi, hai người nhìn chăm chăm phía trước tối đen của đại mạc, không nói được một lời, cứ nhìn như vậy...

Cũng không biết là đã nhìn bao lâu, Triển Chiêu rốt cục mở miệng, hỏi, “Đó là cái gì?!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Có phải giống như thứ ta đang nghĩ...”

“Ta cũng nghĩ đến một thứ!” Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Hai chúng ta hẳn là giống nhau đi?”

Hai người lại liếc mắt nhìn nhau một cái, vòng qua tảng đá phía trước, thừa lúc ánh trăng vẫn đang chiếu sáng, đi tới tìm tòi đến tận cùng!.

19. Chương 19: Hỏa Kích

Edit: Fin

Beta: Po

Thứ mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy là gì? Chính là xe dùng để công thành, có thể dùng xe này để phóng đất đá. Chẳng qua là... lúc này căn cứ khoảng cách mà thử đoán một chút, xe công thành kia chỉ là loại bình thường, nhưng số lượng của nó có gần cả trăm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa thấy mấy thứ này đã biết ngay xe đó dùng để làm gì!

Chính là dùng để đến tấn công Bình Chung thành!

Đá tảng cần phải ném qua núi Bình Chung cho nên cánh tay đòn mới làm lớn đến như vậy! Nếu binh mã Triệu Phổ vào thành giải vây, đối phương lại sử dụng loại xe này để phóng ra đá tảng, đã vậy bọn họ còn có núi Bình Chung làm lá chắn thì rất dễ dàng đắc thủ. Nếu đá lớn cùng với thống lĩnh tên gọi “Độc Hỏa” kia thật sự là diêm xấu giống như trong lời nói, vậy thì núi Bình Chung không chỉ bị hủy diệt mà còn kéo theo cả binh mã viện trợ cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Lúc này, chỗ đặt những chiếc xe công thành này là một mảnh tối đen, khi hơi tiến tới gần một chút, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều có thể ngửi được mùi dầu hỏa... Quả nhiên!

Hai người trái phải chạy đến mấy xe kia nhưng vẫn giữ khoảng cách khoảng trăm trượng(37), bọn họ tránh

sau một khối đá để quan sát, phát hiện có rất nhiều cỗ xe bên trên treo ròng rọc, dựng thẳng đứng giữa lòng xe, trên mặt đất toàn là gỗ lán, mà ở xa trệch phía sau có không ít quân trưởng, có vẻ vừa mới dựng lên! Tính ra nơi này ban đầu hẳn là đang xây dựng trung tâm quân doanh, nhưng những thứ đang xây dựng có vẻ như đột nhiên bị đình chỉ.

(37) Một trượng = 3,33 m

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ có thể cảm giác được hơi thở của người khác, hơn nữa số lượng không ít... Hiển nhiên, số lượng lớn binh lính này hẳn là chuẩn bị trước khi chiến đấu nhưng lại thành lính xảy ra vụ nổ mạnh, khiến bọn họ phải tạm dừng hành động, lẳng lặng mai phục.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dựa vào núi đá, hai người đối diện nhau.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Người cảm thấy có bao nhiêu người?”

Triển Chiêu nói, “Trái phải ít nhất ba vạn người khí thế bồng bồng.”

“Người cũng không phải là quá nhiều...” Bạch Ngọc Đường gật đầu, số người hẳn suy đoán không khác với Triển Chiêu lắm.

“Nhưng xe cũng không ít a.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, y biết hẳn vừa rồi nhìn lướt qua chắc hẳn đã đếm rõ số lượng rồi, liền hỏi, “ Bao nhiêu?”

“Đã làm xong một trăm mười một chiếc.”

“Còn có xe chưa làm xong sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Tính cái bệ có một ngàn chiếc.” Biểu tình trên mặt Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ.

Triển Chiêu há to miệng, “Vậy làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu — Lúc này chỉ có thể hỏi Triệu Phổ phải làm thế nào bây giờ?.

“Chờ một chút...” Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Chỗ đó đều là dầu hỏa?”

Hai hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường hơi nhướng, lĩnh hội ý tứ của Triển Chiêu, “Ý của ngươi là, chúng ta phóng hỏa đốt những chiếc xe này trước?”

Triển Chiêu vươn tay lấy ra hộp quẹt, “Cũng có thể xem là một biện pháp!”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút khả thi! Chỉ là, Triển Chiêu vừa định lặng lẽ đi qua, ánh mắt Bạch Ngọc Đường đã bị đám chim bay xa xa của núi rừng Bình Chung hấp dẫn lực chú ý.

“Miêu nhi...” Bạch Ngọc Đường muốn đi qua giữ Triển Chiêu lại.

Triển Chiêu nhìn hẩn.

“Đám quạ màu!” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

Triển Chiêu hơi sửng sốt, sau đó “Chặc” một tiếng, “Những chiếc xe công thành đó đã được xử lý chống cháy?”

Hai người còn đang nhíu mày, bỗng nhiên, chợt nghe “Phục” một tiếng... Phía sau chợt sáng lên.

Bạch Ngọc Đường hướng về phía có ánh sáng thăm dò, chỉ thấy nơi xa xa dấy lên lửa lớn cháy hừng hực... Nhìn kỹ lại, trong nơi chứa đá của mấy chiếc xe kia xuất hiện những quả cầu lửa, có binh lính mặc giáp cầm song đứng cạnh xe kéo cánh tay đòn, có vẻ đang điều chỉnh khoảng cách và góc độ, mà trên xe đã chất tảng đá lớn bốc cháy đang chờ được bắn đi.

“Nguy rồi!” Triển Chiêu nói, “Bọn họ chuẩn bị công thành trước?”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhìn núi Bình Chung phía xa xa, lắc đầu, “Không phải... Những con chim đó đang bị kinh hoảng!”

Triển Chiêu cũng lập tức nghĩ đến, “Bọn Phong Khiếu Thiên đang ở sơn khẩu tạo thế công chuẩn bị phòng ngự! Những con chim hoảng sợ bay tán loạn kia đang chứng tỏ ở Bình Chung thành có binh mã!”

“Nếu đem đá lửa ném qua đó, nhất định sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu đẩy Bạch Ngọc Đường một phen, “Đi báo cho bọn Phong Khiếu Thiên biết để bọn họ rút về thành Nam, ta sẽ ngăn đám người này lại.”

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Một trăm chiếc xe công thành, một quả cầu lửa lớn gấp mười lần mình, ngươi muốn ngăn cản như thế nào?”

“Ta tất có biện pháp! Ngươi đi trước đi!” Triển Chiêu sốt ruột, “Nhanh lên!”

Bạch Ngọc Đường giữ y lại, “Người đi trước, ta sẽ ngăn cản!”

“Ta thật sự có biện pháp mà!” Triển Chiêu nóng nảy, “Người nhanh một chút, đi thông báo cho Phong Khiếu Thiên và Hạ Nhất Hàng!”

Lúc này, đã nghe thấy tiếng “kêu kẹt” truyền đến, cánh tay đòn của những chiếc xe công thành kia bắt đầu nghiêng về phía sau, có vẻ sẽ phóng ra ngay lập tức.

“Ta thật sự có biện pháp!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không chịu đi, liền nghiêm túc nói, “Nếu hai ta ở phía trước, thì phía sau một người cũng không thể chết, bằng không sẽ không còn mặt mũi nào trở về Hắc Phong Thành nữa, người nói có đúng không?”.

Nói xong, Triển Chiêu rút tay về...

Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được tay Triển Chiêu rút ra ngoài... Đồng thời, bốn phía của mặt ngoài núi đá xuất hiện tầng nước gợn sóng đục đục giống nhau, buổi tối gió cũng nhỏ đi nhiều.

Ngũ gia nhìn chằm chằm trước mắt, sau đó xoay người, hướng ánh lửa hùng hực nơi xa đi qua Triển Chiêu, theo Triển Chiêu đi về phía trước, cảnh tượng đại mạc bỗng sinh ra biến hóa, những bóng mờ xuất hiện, sương mù nổi lên dày đặc...

Nhiếp Hồn thuật!

Triển Chiêu được Ân Hậu nuôi lớn, cho dù cho tới bây giờ y chưa từng sử dụng qua, cũng không ai dạy y... Nhưng không có nghĩa là y sẽ không tự mình suy nghĩ rồi học được!

Một biện pháp này của Triển Chiêu, đích thật là biện pháp duy nhất có thể kéo dài thời gian ngăn cản đối phương tiến công, mà Bạch Ngọc Đường cũng biết việc mình cần phải làm, chính là lập tức đi thông báo cho Phong Khiếu Thiên. Đã có am hiểu về quỷ trận, bước chân muốn di chuyển cũng vô cùng khó khăn... Bạch Ngọc Đường bước lui về sau khoảng ba bước, rồi cuộc quyết định thu hồi ánh mắt nóng lòng lại lưu luyến, quay người lại hướng về phía núi Bình Chung mà chạy như điên... Giao Giao đứng ở cửa núi, quanh người đều là suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường lúc gần đi – Ta sẽ lập tức quay lại.

Theo một tiếng “Đoàng” vang thật lớn, mang theo ánh lửa của mấy trăm tảng đá lăn bay lên bầu trời, nổi thành một dây xích lửa... Nhưng mà, những hỏa cầu kia vẫn chưa bay đến một nửa khoảng cách núi Bình Chung đã rơi xuống, rơi trên mặt đất tạo ra những hố lửa thật dài, liệt hỏa hùng hực thiêu đốt.

Triển Chiêu dùng sức mạnh nội lực tạo ra Nhiếp Hồn thuật, làm tầm mắt của những binh lính phóng ra hỏa thạch bị lẫn lộn, hiện tại núi Bình Chung trong mắt bọn họ, cách núi Bình Chung thật sự, còn rất xa!

...

Mà lúc này, trên núi Bình Chung, Phong Khiếu Thiên nhìn đến chỗ xa xa trong đêm đen, nơi tiếng nổ và cả ánh lửa cùng nhau xuất hiện – Vì sao trong đại mạc lại có hỏa cầu rơi xuống?

Phong Tướng quân còn đang nghi hoặc, bỗng nhìn thấy trước mắt có một thân ảnh màu trắng chợt lóe.

“Oa!” Phong Khiếu Thiên cả kinh, chỉ cảm thấy vạt áo bị người kia tóm lấy... Hắn còn chưa hiểu được gì thì Bạch Ngọc Đường đã xuất hiện ngay trước mắt.

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên Ngũ gia căn bản dừng lại không được, liền kéo theo hắn xông về phía trước.

Phong Khiếu Thiên vội vàng bám chặt một gốc cây đại thụ, còn kéo gãy hai cây phía sau, rốt cục thì cũng dừng lại.

Phong Khiếu Thiên há miệng nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mắt, trên mặt, tóc cũng như lông mi Bạch Ngọc Đường đều phủ một tầng sương giá, hắn chỉ cảm thấy lạnh quá, quần áo giống như bị đông lạnh rồi!.

“Các người mau nhanh chóng rời khỏi núi Bình Chung! Nói cho Hạ Nhất Hàng biết bên ngoài có ba vạn quân địch và hơn một ngàn chiếc xe công thành to lớn có chuẩn bị hỏa công!” Nói xong, Bạch Ngọc Đường chợt lóe không thấy bóng dáng...

Phong Khiếu Thiên bị nội lực Bạch Ngọc Đường ảnh hưởng trước khi đi nên ngã chống vó... Lúc trở mình từ trên mặt đất thì chợt nghe thấy một câu nói đang theo gió phiêu tán, “Ta đi cứu Triển Chiêu!”

Chờ Phong Khiếu Thiên từ trên mặt đất đứng lên, trước mắt chỉ còn lại một bụi cây bị đông lạnh thành tảng băng lớn, còn có một đám thủ hạ đang trợn mắt há hốc mồm.

Ngây người như vậy trong chốc lát, Phong Khiếu Thiên đang đứng nhảy vọt lên nơi cao, “Rút lui! Nhanh chóng rút lui!”

Binh mã Bình Chung thành đi theo Phong Khiếu Thiên từ núi Bình Chung rút quân lui, Phong Khiếu Thiên đi về hướng thành Nam, tìm Hạ Nhất Hàng báo tin.

...

Trong quân doanh Triệu gia quân, Triệu Phổ ngồi ở bên cạnh bàn nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu đang lay động trên bàn đến gần người.

Bỗng lúc này, hắn cảm giác được Tiểu Tứ Tử đang ngủ say trong ngực đột nhiên giật giật.

Chỉ thấy bé con kia ngồi dậy, bò lên trên bàn, bàn tay nhỏ bé duỗi ra hướng về phía ngọn đèn dầu đang cháy...

Triệu Phổ cả kinh, tay muốn kéo Tiểu Tứ Tử lại nhưng đã không kịp, may là Tiểu Lương Tử ngồi gần người bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, cầm cái chén trên bàn “ào” một tiếng, một ly trà dập tắt ngọn đèn dầu.

Ngọn đèn vừa tắt, bên ngoài “vụt” một tiếng, ngọn đèn trước quân doanh trong nháy mắt cũng tắt nguyên một đường.

Triệu Phổ nhú mày, hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tại môn khẩu, Giả Ảnh cũng đang lo lắng, thăm dò tiến vào nói, “Hình như là Ân Hậu vừa đi qua...”

“A!” Tiểu Tứ Tử đột nhiên bừng tỉnh, “Miêu Miêu...”

Triệu Phổ đứng lên, ôm Tiểu Tứ Tử chạy ra cửa, chợt cảm giác trước mắt lại một trận nội kinh xẹt qua... Mọi người chỉ nhìn thấy bạch quang chợt lóe, Triệu Phổ thì thấy rõ ràng là Thiên Tôn vừa đi qua, tốc độ rất nhanh, biểu tình nghiêm túc.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Dạ Hỏa đi từ hướng thành lâu tới đây, “Ân Hậu ngay cả Yến Tử Phi đều đem ra sử dụng! Biểu tình kia ~~ sao gấp gấp vậy.”

Binh lính đem đèn dầu vừa bị nội lực Nhị lão dập tắt đốt sáng một lần nữa.

Tiểu Lương Tử ôm Tiểu Tứ Tử hỏi, “Cận Nhi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu Tứ Tử vừa mới tỉnh ngủ bị lung lay hai cái, chớp chớp đôi mắt to, bộ dạng có chút mờ mịt.

Triệu Phổ vào lại trong quân trướng, không động đây cũng không đi đốt đèn... Chỉ nhìn chăm chăm ngọn đèn bị dập tắt trên bàn.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh tiến vào, giúp Triệu Phổ đốt đèn lên, quân trướng sáng lên trong nháy mắt.

Triệu Phổ đột nhiên mở miệng, nói, “Mang vài người đi qua, giúp lão Hạ đem người ở Bình Chung thành tạm thời rút khỏi.”

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh đều không rõ Triệu Phổ đang nói chuyện với ai, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm, “Rõ.”

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Trâu Lương mới tới cửa vừa đáp ứng, đi ra ngoài trước.

Trâu Lương đi hướng bên ngoài quân doanh, Lâm Dạ Hỏa đi theo phía sau, vừa nói, “Hình như ta cảm giác được nội lực Triển Chiêu, có chút lạ nha!”

Biểu tình trên mặt Trâu Lương cũng có chút ác liệt, “Ân Hậu gấp thành như vậy, tất nhiên là có quan hệ tới Triển Chiêu.”

Lâm Dạ Hỏa thấy vẻ mặt Trâu Lương nghiêm túc bèn vươn tay vỗ hân, “Người sợ cái gì chứ, Triển Chiêu đâu có dễ đối phó như thế!”

Trâu Lương gật đầu, “Ta đương nhiên biết Triển Chiêu rất lợi hại.”

“Vậy sao người lại lộ ra biểu tình dọa người như vậy?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Nếu Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thay Nguyên soái làm việc, thì bọn họ chính là người của Triệu gia quân.” Trâu Lương nói, “Người có biết quy củ của Triệu gia quân ta.”

“Quy củ gì?” Lâm Dạ Hỏa không hiểu.

Trâu Lương để phó tướng tập kết nhân mã, nhìn Lâm Dạ Hỏa mỉm cười, “Ai thương tổn huynh đệ quân doanh ta, ta sẽ trả lại gấp đôi!”

Lâm Dạ Hỏa đứng tại chỗ, nhìn Trâu Lương xoay người đi phía trước, đột nhiên phồng mặt ở phía sau đáp, “Nha! Tên câm người ra vẽ sói ba đuôi cái gì hả!”

Quan binh hai bên đều nhin cười, Trâu Lương đỡ trán than thở, ngày nào đó nếu có thể thu thập yêu nghiệt thoát tuyến(38) này thì tốt rồi... Nhấn nại a, nhấn nại!

(38) Chỉ người có lối suy nghĩ hoặc hành động không bình thường, kiểu như thích làm gì thì làm, có chút chạm mạch.

...

Ngoài núi Bình Chung, Triển Chiêu cảm giác được nội lực của mình đã gần đến điểm giới hạn.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên y sử dụng Nhiếp Hồn thuật, trước kia chẳng qua chỉ nhìn Ân Hậu dùng qua mà thôi, nếu tiếp tục duy trì, có thể sẽ bị nội thương. Hơn nữa, Triển Chiêu cảm giác được có một cỗ nội lực khác thường xuất hiện, chắc là có cao thủ đi ra, đại khái quân doanh đối phương đã phát hiện có chút vấn đề.

So với sử dụng Nhiếp Hồn thuật mà nói, thu chiêu càng khó khăn hơn một chút, Triển Chiêu không có quá nhiều kinh nghiệm về phương diện này, chỉ có thể chậm rãi thu lại... Mà theo nội lực của y dần thu hồi, phạm vi “Áo giáp” cũng bắt đầu theo gió tiêu tán.

Ngay tại thời điểm Triển Chiêu thu hồi toàn bộ nội lực, phía trước đột nhiên ánh lửa tận trời... Một cỗ nội kình mang theo đại hỏa hừng hực đang hướng thẳng về phía y.

Triển Chiêu biết không xong rồi, y lui về phía sau một bước chuẩn bị vận công ngăn cản, liền cảm giác được sau lưng có một trận hàn khí quen thuộc xông tới.

Triển Chiêu vừa quay đầu lại, đã thấy sau lưng là thân ảnh màu trắng đang vươn hai tay, ôm chặt lấy thất lưng y kéo vào trong lồng ngực, y liền có loại cảm giác ngã vào một đồng tuyết.

Triển Chiêu giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường vừa xuất hiện ngay trước mắt mình, ôm hắn bỏ nhào lên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường từ phía sau trở mình lên chắn phía trước Triển Chiêu, bảo vệ y, đưa lưng về phía Đại Hỏa tập kích.

Ở phía sau Bạch Ngọc Đường hình thành một đạo tường băng, lửa trực tiếp xông lên tường băng, lúc mặt băng rạn nứt Giao Giao lại từ phía sau hai người bọn họ nhảy ra, một trận nội lực vô cùng lạnh của Bạch Ngọc Đường phản công về hướng ánh lửa, băng và lửa trên không trung đan lãn vào nhau, sau đó cùng triệt tiêu.

Bạch Ngọc Đường hai tay giữ chặt bả vai Triển Chiêu, kéo y đến trước mắt, nhìn kỹ, “Có bị thương không?”

Triển Chiêu lắc đầu, theo bản năng vươn tay giúp Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vụn băng. Mới vừa rồi đột nhiên vừa nhìn thấy hắn y đã sợ hết hồn, cứ tưởng Ngọc Đường nhà y tóc bạc đi... thì ra là bởi vì nội lực bên ngoài tràn đầy mà hình thành băng sương.

Lúc này, trước mắt Bạch Ngọc Đường có một loại băng sương mỹ cảm bao vây... Triển Chiêu cảm thấy mình đúng là tâm khoan(39), sống chết trước mắt mà trọng điểm chú ý lại là “Chuột nhà ta thật đúng là tuyệt sắc”!

(39) Tư tưởng rộng rãi, dễ dãi

Đồng cổ xung quanh bị lửa thiêu đốt, hai người phía trước bởi vì mới vừa rồi bị quân địch “bắn lâm” mà tạo thành một mặt tường lửa.

Lửa cháy xong, trong quân doanh quân địch có một người đi ra, người nọ quanh thân lửa cháy tận trời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng lên, nhìn cái người có “Hỏa” trên người ở xa xa kia.

Chỉ thấy người nọ giơ tay lên, phía sau quân binh lại đem hỏa cầu đặt lên xe công thành... Điều chỉnh phương hướng.

Xe công thành vừa rồi bởi vì Triển Chiêu tạo ra ảo giác mà dẫn đến tầm bắn quá ngắn, hiện tại đã điều chỉnh lại cánh tay đòn, hiển nhiên là tầm bắn xa thêm, nhưng mà... Lại có vẻ không xa đến mức có thể bắn đến núi Bình Chung! Hơn nữa thời cơ chiến đấu đã mất, binh mã núi Bình Chung đã sớm rút lui rồi, cho dù đem tầm bắn của xe điều chỉnh tới đâu cũng không có khả năng bắn vào trong thành Bình Chung. Nếu muốn công thành, cần phải đem chiến xa di chuyển về phía trước mới được, nói cách khác...

Giao Giao che phía trước Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường – Đối phương muốn dùng đá lửa bắn bọn họ!

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu giữ chặt cổ tay Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng muốn vừa tránh được đối phương tấn công, vừa ngăn cản đoàn xe di chuyển đi công kích Bình Chung thành.

Cũng ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, luồng gió đêm ở Tây Vực bỗng nhiên ngừng lại...

20. Chương 20: Cao Thủ

Edit: Lam

Beta: Fin

Ngay tại thời khắc gió ngừng thổi, chỉ thấy ở phía đối diện hàng loạt các cánh tay đòn của cỗ máy bắn đá mạnh mẽ tung lên, vô số những quả cầu lửa được làm từ những tảng đá tẩm dầu bay lên không trung, hướng về vị trí của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mà lao tới.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang muốn tìm một tảng đá lớn để ẩn nấp, bỗng nhiên... Một cỗ lực hút cường đại từ phía sau truyền đến.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, “Sư phụ tới rồi!”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, hai người bọn họ đã bay lên trời, nhanh chóng bay lùi về phía sau... Mà chỗ ban nãy bọn họ vừa đứng, trên mặt đất bắt đầu kết thành một tầng băng tuyết thật dày, mà ở bên trong lớp băng ấy, có vài bức tường băng đột ngột từ mặt đất chỗi lên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chợt nghe thấy một trận nổ truyền tới. Bức tường băng đã bị những quả cầu lửa kia đập bể, lớp băng vỡ vụn, những cánh hoa tuyết màu trắng hòa quyện với đốm lửa nhỏ bay lên rất cao, đá lớn bị tầng tầng lớp lớp của tường băng ngăn cản. Những đốm nhỏ li ti cùng với mảnh vụn của băng nổ rộ trước mặt Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hai người bọn họ dùng tốc độ cực nhanh lập tức lùi về phía sau, nhìn những tảng đá kia đâm nát mấy lớp tường băng rồi từ từ dừng lại. Lửa hòa tan từng lớp băng vụn vỡ, mà sau khi lớp băng bị đun chảy thành nước liền dập tắt vô số những ngọn lửa đang lác đác phân tán bốn phương.

Đồng thời, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được lực hút kia đột nhiên biến mất cho nên lập tức nhảy vọt người lên, một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở giữa vị trí mà bọn họ vừa mới đứng, hai người sau khi tiếp đất thì tách nhau ra, sau khi dừng lại thì ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Thiên Tôn hiện diện ở phía trước bọn họ, hai tay vung lên tung một chưởng về trước. Một tòa tường băng thật lớn xuất hiện ở ngay trước mắt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sửng sốt, chợt nghe Thiên Tôn hô một tiếng, “Tới đây!”

Bạch Ngọc Đường cau mày, Triển Chiêu đứng bên cạnh kêu lên, “Ngoại công tới rồi!”

Triển Chiêu vừa dứt lời, phía trên đỉnh đầu có một bóng đen phóng qua.

Trong lúc ba người bọn họ cách xa mặt đất, không trung vốn yên tĩnh đột nhiên lại có một luồng nội lực quay cuồng, một tiếng nổ tựa như tiếng sấm vang lên giữa không trung, một cỗ nội lực mạnh mẽ tản ra từ bốn phía, tường băng mà Thiên Tôn dựng nên nứt ra thành nhiều đường rồi sau đó nổ tung, nhưng dù sao vẫn ngăn cản được một phần nội lực.

Chừng ấy thời gian là đủ để Thiên Tôn mang theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường chạy xa được một dặm(40), nấp ở đằng sau một tảng đá lớn.

(40) Một dặm = 500 mét

Ba người vừa mới đứng ngay ngắn ở sau tảng đá liền nghe được hai bên trái phải “Vù” một tiếng. Một trận gió thổi qua, mặt đất hoang tàn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều phát giác ra phía sau tảng đá bắt đầu kịch liệt chấn động, nếu không phải Thiên Tôn dùng nội lực đè lại, phỏng chừng tảng đá đã sớm bay đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Thật là một nguồn nội lực đáng sợ!

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ – Xem ra ngoại công rất nóng vội.

Thiên Tôn “chật” một tiếng, “Lão quỷ này nóng nảy chỉ khiến cho nội lực bị chèn ép, qua loa cộc cằn một điểm mỹ cảm cũng không có!”

Lúc cuồng phong gào thét, đá lớn cũng liên tục nổ tung, nội lực của Ân Hậu có một loại khí thế cường giả, những nơi nó đi qua liền trở nên hoang tàn.

...

Xa xa, bên trong Bình Chung thành, Hạ Nhất Hàng và Lan Khắc Minh cũng nghe được tiếng vang truyền tới từ phía đại mạc, bọn họ đều rất nghi hoặc.

Lúc này, Phong Khiếu Thiên chạy vội đến, “Hạ mục! Phía bên ngoài núi có nguy cơ bị mai phục, ở đó có máy bắn đá khổng lồ chuẩn bị hỏa công, còn có ba vạn binh mã đang ẩn nấp, Bạch Ngọc Đường sau khi trở về báo tin thì lập tức quay lại cứu Triển Chiêu, hẳn muốn chúng ta nhanh chóng rút lui!”

Nghe Phong Khiếu Thiên không hề thở gấp nói một hơi liền mạch, Lan Khắc Minh kinh hãi, Công Tôn cũng khẩn trương, “Trong thành có rất nhiều dân chúng!”

Thế nhưng Hạ Nhất Hàng lại rất bình tĩnh, hơi khoát tay chặn lại. “Đừng nóng vội, than đá trên núi bốc cháy chứng tỏ quá trình tiến công đã bị Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngăn cản, vẫn còn thời gian.”

“Người xác định?” Lan Khắc Minh nhin không được hỏi, “Nổ như vậy...”

“Nổ như vậy chính là thời gian.” Hạ Nhất Hàng chấp tay sau lưng, sau khi chậm rãi ở trong phòng bước đi thông thả hai bước, nói với Lan Khắc Minh, “Thả cầu treo làm thành cầu nổi, trước tiên chuyển dân chúng trong thành ra bên ngoài tị nạn.”

“Chuyển đi chỗ nào?” Lan Khắc Minh hỏi.

“Binh mã cứu viện rất nhanh sẽ đến, ngoài thành chắc chắn sẽ tạo một quân trường tạm thời...” Hạ Nhất Hàng nói còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy ở phía chân trời sáng lên mấy tên lệnh liên lạc màu trắng.

Phong Khiếu Thiên ra ngoài nhìn thoáng qua, “Là từ hướng Tây đến!”

Ngay sau đó, mấy cái tên lệnh liên lạc màu lam cũng được phóng lên trời, “Ừ uôi, tên nói nhiều cũng tới kia.” Phong Khiếu Thiên nói.

“Thiệu Tây mang theo binh mã vào thành, Kiều Quảng hẳn là đến tiếp ứng.” Hạ Nhất Hàng vừa dứt lời, liền thấy Phong Khiếu Thiên dùng đôi mắt trông mong mà nhìn hắn.

“Làm gì vậy?” Hạ Nhất Hàng hỏi.

Phong Khiếu Thiên khoanh tay, “Trận chiến này là ai đánh?”

“Chẳng phải đã nói Kiều Quảng chỉ viện trợ thôi sao, Thiệu Tây dẫn người tới đây, dĩ nhiên là chúng ta đánh!”

Phong Khiếu Thiên mừng rỡ kêu lên, “Ta đi đón Thiệu Tây.” Nói xong lập tức bỏ chạy.

Lan Khắc Minh nhìn nhìn Hạ Nhất Hàng, “Đưa người già cùng trẻ em trong thành chuyển ra ngoài, ta cùng binh mã của ta sẽ ở lại cùng các người bảo vệ thành.”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, gật đầu, “Ừ.”

Dân chúng trong thành bắt đầu xếp hàng rời khỏi Bình Chung thành, mà ở bên ngoài núi Bình Chung, cuồng phong kia cuối cùng cũng ngừng, tiếng nổ cũng biến mất.

...

Thiên Tôn nhìn một màn nội lực kinh người của Ân Hậu, mà chính mình lại ngoan ngoãn ngồi chồm hổm như một đứa nhỏ đang tránh nạn ở phía sau cái ổ sắp lung lay ấy, bất chợt lại liên tưởng tới hình ảnh gà con đang nấp dưới cánh gà mẹ mà tị nạn. Nhịn không được nghĩ tới cảnh tượng đó, Thiên Tôn lắc mạnh cái đầu, vỗ vỗ bả vai của hai người, ý bảo – Được rồi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi khấn trương nhìn ra thăm dò, thì chỉ thấy cảnh tượng phía trước thật sự thê thảm, ban đầu vốn là cỏ dại mọc đầy, lúc này lại bị Ân Hậu tàn phá thành sa mạc.

Trên mặt đất bất kể là đá lớn hay quả cầu lửa hết thấy đều không thấy đâu nữa, chỉ có một cái hồ to, bụi đất ở chính giữa đều hướng hai bên mà phân tán, toàn bộ cây cỏ đều ngã rạp, mà thảm hại nhất chính là mấy cái máy bắn đá, tất cả đều tan nát, những mảnh gỗ rải rác khắp nơi trên mặt đất, lửa hoàn toàn được dập tắt.

Ân Hậu đứng ở giữa đại mạc, sau khi xử lý ổn thỏa cái hồ kia thì chấp tay sau lưng ngược gió mà đi.

Triển Chiêu nhanh chóng chạy tới, “Ngoại công.”

Ân Hậu chấp tay sau lưng liếc Triển Chiêu, “Người thật đúng là xằng bậy, chưa từng học qua Nhiếp Hồn thuật mà lại dám dùng toàn bộ nội lực, không sợ tẩu hỏa nhập ma hả?”

Triển Chiêu cười hì hì, “Không phải là không có việc gì sao? Con quả nhiên là có thiên phú!”

Ân Hậu bắt đắc dĩ, kể đó lại nhìn Bạch Ngọc Đường, liếc mắt một cái, ý tứ là – Người cũng cùng nó xằng bậy, không muốn sống nữa hả?

Ân Hậu mới vừa liếc một cái, Thiên Tôn liền tiến lên phía trước một bước, trừng ông – Người nhìn cái gì! Hai đứa nhỏ cũng vì cứu người nên mới sốt ruột thôi!

Ân Hậu nhìn trời – Ta đâu có nói bọn chúng không tốt, chỉ là sợ gặp phải chuyện không may thôi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không biết hai lão nhân gia đang ở phía sau trường mắt qua lại, hai người bọn họ đã sớm chạy về phía trước rồi.

Ân Hậu dùng nội lực cường đại phá hủy tất cả cỗ máy bắn đá, mặt đất một đồng hỗn loạn, người cũng đã bỏ chạy sạch, một cái bóng cũng không còn.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Ba vạn nhân mã kia đâu?”

Triển Chiêu cũng biết chuyện này rất kì lạ, “Đúng vậy, chạy nhanh như vậy?”

“Chắc là nhân lúc núi Bình Chung nổ mạnh nên đã rời đi.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

“Như vậy thì làm sao biết nhân mã của đối phương thế nào chứ...” Triển Chiêu có chút thất vọng.

“Cũng chưa chắc.” Bạch Ngọc Đường chỉ vào cánh tay đòn của một chiếc máy bắn đá, bảo Triển Chiêu nhìn mà xem.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống, chỉ thấy phía trên cánh tay đòn có khắc huy hiệu của Ác Đế(41).

(41) Trong quyển 20 của Long Đồ Ân có nói đến Ác Đế thành, mọi người có thể tìm đọc để rõ hơn.

Triển Chiêu nhíu mày, “Quả nhiên là binh mã của thành Ác Đế?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tối vô ảnh đi vô tung, điều khiển thỏa đáng, hành động thống nhất, hơn nữa vũ khí cũng rất tốt.”

“Hắn là chưa đi được quá xa đâu nhỉ?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu, kéo lại Triển Chiêu đang muốn đi xem xét, “Phía sau đồng cỏ ngày càng cao, địa hình phức tạp, nếu đối phương đã muốn trốn, có thể sẽ có mai phục sẵn! Hiện tại đã quá tối, chờ tới sáng mai đi!”

“Yên tâm, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tới đây nữa.” Ân Hậu di chuyển về phía bọn họ, nói, “Trước tiên trở về đã.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, tạm thời trở về Bình Chung thành.

Đi qua núi Bình Chung thì thấy có một đường hầm hình thành do vụ nổ, bốn người trở về thành, chỉ thấy cách đó không xa, bên trên cổng thành có rất nhiều cỗ máy bắn đá, cánh tay đòn của chiếc xe còn to hơn mấy lần so với cỗ máy ngoài kia.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Quả nhiên Triệu Phổ có rất nhiều của cải! Người khác có, hẳn dĩ nhiên cũng phải có, hơn nữa hỏa công thích hợp dùng để tập kích bất ngờ, hiện tại thời cơ đã qua, một khi đã có phòng bị, quân địch sẽ không thể ra tay như ý muốn được nữa. Máy bắn đá đặt tại cổng Bình Chung thành ở trên cao nhìn xuống so với quân địch từ phía dưới bắn lên nhất định chiếm ưu thế hơn, nguy cơ của Bình Chung thành tạm thời được giải trừ. Chỉ là đối phương ẩn nấp rất tốt, binh lực cùng chiến lược không hề lộ ra dù chỉ một chút, chắc chắn còn có âm mưu phía sau, nhất định phải đề phòng kỳ binh đánh lén.

Phía sau tường thành mọc lên không ít quân trường, sau khi dân chúng thành Bình Chung được sơ tán, nguyên bản cửa thành Nam biến thành cửa thành Bắc, sông Bình Xuyên cũng theo đó mà biến thành sông Xuyên Thành.

Hiện tại, đại bộ phận đội quân Trung Lộc của Hạ Nhất Hàng đều ở phía Nam của sông Bình Xuyên mà xây dựng cơ sở tạm thời, còn bên ngoài thung lũng Bình Xuyên đã có thể nhìn thấy quân kỳ của Long Kiều Quảng, xem ra quân viện trợ là Hữu doanh, Hữu tướng quân dưới trướng có nhiều kỵ binh, đứng ở vị trí cao có thể phát huy uy lực.

Mặc khác, Trâu Lương cho người đón tiếp dân chúng trong thành ra ngoài thành, đến khi quân trại dàn xếp ổn thỏa, thời gian giống hệt như trong dự tính của Hạ Nhất Hàng. Công Tôn cũng đi ra theo, cùng với quân y của Triệu gia quân cùng nhau trị liệu cho dân chúng bị thương.

Hết thấy đều ngay ngắn trật tự, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến vào quân trường của Hạ Nhất Hàng.

Chỉ thấy cái bàn trước mặt Hạ Nhất Hàng bày ra một cái sa bàn bản đồ địa hình, bên cạnh hắn còn có Phong Khiếu Thiên cùng Thẩm Thiệu Tây.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi vào cửa, đem chuyện phát sinh vừa rồi kể lại cho Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng yên lặng nghe xong, gật gật đầu.

“Thống lĩnh của quân địch gọi là Độc Hỏa à?” Thẩm Thiệu Tây nói, “Toàn thân có lửa cháy mạnh?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường gật gật đầu.

“Triển huynh, Nhiếp Hồn thuật có thể duy trì trong bao lâu?” Hạ Nhất Hàng dường như đang tính toán thời gian.

Bạch Ngọc Đường giúp Hạ Nhất Hàng tính một chút, từ lúc cho nổ núi Bình Chung, cho đến khi Ân Hậu dùng nội lực càn quét quân địch, ước chừng khoảng một nén nhang.

“Một nén nhang có thể khiến ba vạn quân địch bỏ chạy xem ra là vừa đủ.” Hạ Nhất Hàng lắc lắc đầu.

“Nói cách khác, binh mã kỳ thực chính là ở chỗ này?” Triển Chiêu hỏi, “Nhưng mà một chút khí tức cũng không có nha!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Ân Hậu cùng Thiên Tôn.

Thiên Tôn lắc đầu, “Ít nhất trong phạm vi mười dặm không hề cảm giác được hơi thở của ba vạn binh mã.”

Ân Hậu cũng gật đầu, “Bỏ chạy hết rồi.”

“Dùng phương pháp gì mà trong vòng một nén nhang lại có thể đem ba vạn binh mã rút khỏi mười dặm?” Thẩm Thiệu Tây thật sự không hiểu nổi, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Kỵ binh sao?”

“Ba vạn kỵ binh nhiều như vậy?” Triển Chiêu không thể tưởng tượng nổi, “Hơn nữa hơi thở của ba vạn con ngựa so với hơi thở của ba vạn con người sẽ mãnh liệt hơn, khẳng định là không có ngựa.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu phụ họa.

“Vậy... Bọn chúng cười rồing sao?” Phong Khiếu Thiên vuốt cằm cân nhắc.

Thẩm Thiệu Tây vỗ vỗ đầu của Phong Khiếu Thiên ý bảo hắn đừng làm loạn, kế tiếp lại phỏng đoán, “Có thể là do lợi dụng địa hình?”

Hạ Nhất Hàng chỉ vào đồng cỏ chỗ quân địch vừa rồi, nói, “Xác thật địa hình của thung lũng Bình Chung chính là bắt đầu từ chỗ này rồi dần dần thấp xuống. Nếu như thật sự theo mặt cỏ mà lăn xuống, rút quân hẳn là rất nhanh.”

“Cho nên phải nói dựa vào lăn chứ không phải chạy hả?” Phong Khiếu Thiên vẽ mặt kinh hãi, “Thật là cao cấp mà!”

Thẩm Thiệu Tây lắc đầu, “Đại khái là dùng để lăn bánh xe của chiến xa các loại mà thôi.”

“Hắn là bánh xe.” Thiên Tôn chen vào một câu, “Dựa vào nội lực của lão quý e rằng đẩy lần đẩy lóc luôn rồi, nếu đúng vậy thì hiện tại đều ở dưới chân dốc chồng chất lên nhau đấy.”

“Lão gia tử nội lực thật kinh người!” Phong Khiếu Thiên bộ dáng khoa trương, khoanh tay tiến lại bên cạnh Ân Hậu, “Ta mà có nội lực như thế thì tốt rồi.”

Thẩm Thiệu Tây nhắc nhở hắn, “Đầu tiên ngươi phải sống tới hai, ba trăm tuổi đã.”

Hạ Nhất Hàng hướng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói lời cảm tạ, một lần nữa khen ngợi Ân Hậu và Thiên Tôn, vượt mông ngựa hai vị thần tiên, khiến hai người bọn họ vui tươi hơn hởi đi nghỉ ngơi, cuối cùng đem Phong Khiếu Thiên đá ra khỏi quân trưởng, căn dặn hắn nhanh chóng đi làm công việc.

Phong Khiếu Thiên chạy đi, để lại cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sự tò mò – Hắn đi làm chuyện gì vậy?

Lúc sau, Hạ Nhất Hàng cùng Thẩm Thiệu Tây lên cổng thành quan sát tình hình quân địch, còn lại Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quyết định trở về phòng nghỉ ngơi trong chốc lát.

Ra khỏi quân trưởng, chợt nghe phía xa xa truyền đến tiếng “Đinh đinh đang đang”, hình như có người đang đục lỗ, hơn nữa tiếng động là vọng từ hai phía, nghĩa là trong Bình Chung thành cũng có mà bờ sông Bình Xuyên cũng có.

Ngũ gia tò mò hỏi Triển Chiêu, “Đang làm cái gì vậy? Sửa phòng sao?”

“Chiến tranh chưa xảy ra mà đã tu sửa lại phòng? Có phải là quá sớm không?” Triển Chiêu biết có chỗ kì quái, lập tức nhìn xung quanh, nhận không được hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lại nói tiếp, đến tột cùng chiến trường ở đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nhắc thì tỉnh ngộ, cũng hiểu được nghi ngờ – Đúng vậy! Núi Bình Chung nổ, thành Bình Chung trống không, sườn dốc mệnh mông, ngoài thành có sông Bình Xuyên nước chảy siết, binh mã của Hạ Nhất Hàng cùng với binh mã của thành Bình Chung khoảng chừng mười lăm vạn, sông bên kia có một ít, sông bên này lại có một ít. Cuộc chiến này, rốt cuộc phải đánh ở đâu?

Hai người một bên vừa nghĩ tới cuộc chiến, một bên vừa hướng về phía lều trại để nghỉ ngơi... Thời điểm đi ngang qua một tòa doanh trường, liền nhìn thấy vài đám sứ thần bọn Tiêu Khiêm.

Bạch Ngọc Đường hỏi một lính gác thị vệ, có phải tất cả các sứ thần đều tập trung ở đây.

Thị vệ gật đầu nói đúng.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt, “Trước kia ở sông Bình Xuyên có gặp qua, có một cao thủ trốn ở bên trong lều của sứ thần Liêu Quốc, hình như không có ở đây.”

“À, là cái cao thủ thần bí kia”, Triển Chiêu hỏi, “Có phải là vì ngoại công cùng Thiên Tôn tới đây, sợ bị phát hiện cho nên mới trốn rồi...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đột nhiên dừng lại, “Ta nghĩ ta biết hắn là ai!”

21. Chương 21: Thành Và Quốc Gia

Edit: Fin

Beta: Po

Thời điểm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đến Bình Chung thành, đều cùng cảm giác được từ lều trại của đám sứ thần Liêu quốc kia có một cỗ nội lực cao cường. Nhưng chỉ có Bạch Ngọc Đường cảm thấy quen thuộc còn Triển Chiêu hoàn toàn không có loại cảm giác này, cho nên khi Bạch Ngọc Đường nói biết người này, Triển Chiêu không nhận ra cũng là chuyện tất nhiên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mấy năm nay vẫn luôn dính chung một chỗ, căn bản không có thời điểm tách nhau ra, nói cách khác... Vô luận Bạch Ngọc Đường nhớ tới cao thủ kia có thân phận gì, thì hắn đã biết người kia từ rất nhiều năm trước đây rồi.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người nào a?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Một lão đầu.”

Triển Chiêu khoanh tay nhìn gương mặt lộ ra đường nét tuần lãng, thông minh của Bạch Ngọc Đường, cũng không nói lời nào – Chuột nhà y thỉnh thoảng cũng có thời điểm ngốc nghếch ha, cao thủ phần lớn đều là lão nhân gia thì có gì đáng ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường đại khái nhìn ra biểu cảm nhịn nói mấy lời châm chọc của Triển Chiêu, liền nói tiếp một câu, “Khi còn bé ta đã gặp qua người này.”

Triển Chiêu vuốt cằm gật gật đầu, ừm... Quả thật là đã rất lâu, lão nhân này là trung hay gian đây?

Không đợi Triển Chiêu hỏi ra miệng, Bạch Ngọc Đường liền nói, “Hắn là trung hay gian ta cũng không rõ ràng lắm, có điều hình như người này thâm mến sự phụ ta.”

“Khụ khụ...” Triển Chiêu vừa định uống một ngụm trà nóng lập tức bị sặc, buông cái chén vỗ vỗ ngực.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cặp mắt đá mèo của Triển Chiêu sáng vài phần, lóng lánh đủ loại ánh sáng.

“Thì ra là thật sự có a!” Triển Chiêu vô cùng kích động, “Ta đã nói Thiên Tôn trông như thần tiên vậy, vì sao lại không có đóa hoa đào nào chứ, rốt cuộc ta cũng chờ được tới ngày này!”.

“Người khoan hưng phấn đã.” Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, “Ta khi đó còn nhỏ cũng không xác định rõ được, chỉ biết là một lần theo sư phụ xuống núi thì đụng phải người này, lúc đó hẳn một đường đi theo chúng ta, ồn ào muốn chết.”

“Ồn ào?” Triển Chiêu không hiểu, “Ồn ào cái gì mới được?”

“Hình như là khi sư phụ ta không nhớ rõ tên hẳn...” Bạch Ngọc Đường vuốt cằm suy nghĩ.

“Há!” Triển Chiêu gật đầu, “Đương nhiên là tức giận rồi a! Một lòng trung can hướng trăng sáng a!(42) Kết quả ngay cả tên cũng không nhớ nổi.”

(42) Nguyên văn: “Ngã bản tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ.”

Tạm dịch: “Ta đem lòng này hướng trăng sáng, ngờ đâu trăng sáng chiếu xuống mương.”

Đây là một thành ngữ khá phổ biến ở Trung Quốc, được cho là có nguồn gốc từ bộ phim Thiên Hạ Vô Tặc của đạo diễn Phùng Tiểu Cương, ám chỉ thứ tình yêu không được đáp lại.

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói câu “Một lòng trung can hướng trăng sáng” thiếu chút nữa cười văng, “Người theo Tiểu Tứ Tử tới rất nhiều rạp hát sao? Chỗ nào mà buồn nôn như vậy?”

“Lão nhân kia hình dáng ra sao?” Triển Chiêu tò mò truy vấn, “Có đẹp trai như ông ngoại của ta không?”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi nhìn Triển Chiêu, “Nếu hẳn mà đẹp như ông ngoại thì ta hẳn là đã nhớ ra rồi, cùng lắm chỉ biết hẳn chính là người mà trước kia sư phụ có gặp qua thôi.”

“Dù sao vẫn là một người a?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu còn đang thì thầm to nhỏ, chợt nghe phía sau có tiếng nói truyền đến.

Hai người đều cả kinh, quay đầu lại... Đầu nhẹ nhàng thở ra một hơi, thì ra là Lâm Dạ Hỏa.

“Sao ngươi lại tới đây?” Triển Chiêu hỏi hần.

“Ta cùng nhân mã của tên Cầm kia tới đây, ngủ không được, mà trời sáng nhanh quá nên cũng không ngủ luôn, các ngươi ở đây làm gì vậy?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Triển Chiêu khoát tay với hần, “Ở đây có chuyện trọng yếu cần phải thảo luận a, chiến sự gì đó ngày mai hãy nói.”

“Chuyện gì mới được?” Hỏa Phượng khó hiểu, “Hai ngươi cũng thật là, trên đời này còn có chuyện gì so với chiến sự còn quan trọng hơn sao?!”

Triển Chiêu nhìn hần trong chốc lát, nói, “Cho nên mới nói ngươi muốn nghe chiến sự chứ không phải câu chuyện truyền kỳ về cái người thâm mền Thiên Tôn nhiều năm nhưng không chiếm được cũng như được Thiên Tôn đáp lại kết quả mới tìm tới Liêu quốc làm nơi nương tựa mai danh ẩn tích ai ngờ hiện giờ lại xuất hiện ở nơi này.”

Hỏa Phượng vươn tay đem cái ghế tới rồi ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc, “Chiến sự gì gì đó ta mặc kệ, quân nó làm chi, nói tiếp chuyện kia đi! Nói lại thật kỹ càng tỉ mỉ!”

Bạch Ngọc Đường không nói gì mà nhìn Triển Chiêu – Đây đều là người tự nói, còn ta cái gì cũng không nói!

Dù sao bên ngoài binh lính đều đang bận rộn, mọi người lại không có chuyện gì gấp, Ngũ gia đơn giản đem ghế dựa tới, ba người vây quanh cái bàn ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói về sự tình trước kia.

...

Sáng sớm hôm sau.

Thiên Tôn và Ân Hậu rời giường đi ra bên ngoài quân trướng, vừa nhìn thì giật nảy mình... Chỉ thấy tới hôm qua Bình Chung thành còn đầy đất, bùn cát và đá vỡ, lúc này đã được dọn rửa sạch sẽ.

Còn có quân binh Triệu gia quân đang tu sửa lại các phòng ốc tổn hại, tất cả đều ngay ngắn theo thứ tự, núi Bình Chung mở ra cái đường hầm kia, có người ở đó làm thành một con đường, tạo thành một quan đạo bằng phẳng thích hợp cho xe ngựa thông hành. Phía trước thành Bình Chung là sông Bình Xuyên, trên sông dựng lên rất nhiều cầu nổi, có không ít thuyền, hiện giờ đang vận chuyển các vật liệu đá gỗ để xây dựng cầu. Mà ở sườn núi trên cao bên bờ sông bên kia đang xây thành tường thành, đã đắp cao gần bằng một người rồi, hơn vạn người hiện đang thi công, các bậc thang vòng tròn đi xuống tường thành đã gần sửa xong, còn có một số lượng bó củi lớn đang vận chuyển tới đây.

Phần lớn dân chúng Bình Chung thành được thu xếp cho ở trên sườn núi cao, nhóm phụ nữ và trẻ em đang nấu cơm và phân phát lương thực, vô cùng trật tự. Mà đa số bộ phận thanh niên trai tráng cách đó không

xa đều xếp hàng, cầm lấy công cụ đi theo người Triệu gia quân xây dựng lại tường thành hoặc tu sửa những chỗ bị tổn hại của Bình Chung thành.

Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di lúc này đều đứng ở cổng của lều lớn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cảnh trước mắt, tình hình này không cần nói cũng biết – Triệu Phổ đang chuẩn bị giúp bọn họ xây dựng lại một tòa thành mới, đem bề mặt Bình Chung thành mở rộng đến toàn bộ bồn địa Bình Chung, xây dựng tường thành tại chỗ cao, như vậy sẽ hoàn toàn loại bỏ khuyết điểm chỗ trũng của Bình Chung thành. Nguyên bản dựa vào núi Bình Chung biến thành trong thành có núi, trong núi có đường, mà trước thành là hai con sông lớn, sông Bình Xuyên và sông Trung Xuyên, muốn vào thành phải qua sông. Trên sông kiến tạo cầu, hai sông sau khi giao hội sẽ chảy ra bồn địa, nơi chất số lượng lớn các vật liệu đá, xem ra là muốn kiến tạo một cửa thành lớn hơn nữa, cổng chính của tân Bình Chung thành!

Lan Khắc Di nhin không được hỏi Lan Khắc Minh, “Đại ca! Có phải Triệu Phổ thay đổi phương hướng của Bình Chung thành không?”

“Đúng vậy...” Lan Khắc Minh gật đầu, “Như vậy chúng ta và Hắc Phong Thành sẽ không phải là quan hệ đầu cuối, mà là tà hướng tương liên, Hắc Phong Thành muốn ra khỏi thành đi vào Tây vực, trừ bỏ đường bộ còn nhiều thủy lộ.”

Lan Khắc Di nhảy dựng lên, “Đại ca! Chủ ý này tại sao trước kia chúng ta lại không hề nghĩ tới? Trước kia bởi vì phía trước bồn địa chỉ có một tòa cửa thành cho nên mấy thương nhân, người đi đường cũng không theo chúng ta vào thành, lúc này chúng ta đã có bốn phiên cửa thành! Không cần phải giữ cửa sống qua ngày nữa.”

Hai huynh đệ đang nói, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười.

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Lan Khắc Tĩnh Đặc đang chống một cây quả trượng đi tới phía sau hai người bọn họ, gã đang cười, cười đến nổi ho khan.

Lan Khắc Di và Lan Khắc Minh nhanh chóng đi qua đỡ, một người vỗ lưng một người vuốt ngực, “Cha, người tỉnh rồi?!”

Lan Khắc Tĩnh Đặc lắc đầu cảm khái, “Từ giờ trở đi, Bình Chung thành không còn là một tòa thành nữa mà là một quốc gia.”

Lan Khắc Minh hơi sững sốt.

Lan Khắc Di gật đầu, “Đúng a! Quy mô của tòa thành này nếu kiến tạo tốt thì dân tộc Hồi Hột nhỏ bé kia thật sự không thể so bằng! Hơn nữa chúng ta ở giữa Tây Vực chư quốc cùng Đại Tổng, đã trở thành nơi đi lại trọng yếu!”

Lan Khắc Minh nhìn chằm chằm tường thành xa xa mà ngẩn người.

Lan Khắc Tĩnh Đặc nói, “Triệu Phổ đem Liêu, Tây Hạ cùng Đại Tống vô chủ cơ hồ đều tính toán cho chúng ta.”

Lan Khắc Minh gật đầu, “Vâng! Muốn từ một tòa thành biến thành một quốc gia, ít nhất cần phải có ba mươi năm thái bình thịnh thế, để dân chúng phát triển phồn thịnh, xây dựng phòng ốc, các thành bang, giao lưu cùng các tộc khác, bồi dưỡng binh mã, chọn lựa quan viên... Còn rất nhiều thứ nữa.”

Lan Khắc Di đồng ý gật đầu, “Đúng vậy! Có rất nhiều việc cần phải hoàn thành!”

“Con người Triệu Phổ này.” Lan Khắc Tĩnh Đặc đột nhiên cười, “Ta thật sự là ghét hẳn.”

Lan Khắc Di nhú mày, “Cha à... Triệu Phổ là một đại anh hùng a.”

“Ta cũng chưa nói hẳn không phải.” Lan Khắc Tĩnh Đặc khoát tay áo, “Các con biết tại sao ta lại ghét hẳn sao?”

“Cái chết của nương kỳ thật không có quan hệ gì đến hẳn...” Lan Khắc Minh nói.

Lan Khắc Tĩnh Đặc lắc đầu, cắt ngang lời của con, “Ta đương nhiên biết, ta ghét hẳn, là bởi vì hẳn từng nói với ta một câu.”

Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di đều nhìn Bình Chung vương – Nói cái gì?

“Triệu Phổ đã nói với ta ‘Bình Chung vương không phải Vương mà chỉ là một Thành chủ mà thôi, thay vì suy nghĩ làm sao để thủ thành, không bằng phải làm như thế nào để trở thành Vương chân chính, bằng không sinh mệnh hậu thế vẫn là ở trong tay người khác. Người già rồi không có dã tâm nhưng con trai của người thì có a, khó có được một nhi tử tài giỏi, nếu không muốn vậy để ta giúp người? Chờ đến thế hệ cháu của cháu của người, không chừng cũng có thể nhất thống thiên hạ, khai sáng cơ nghiệp muôn đời a’”

Lan Khắc Minh nhìn Lan Khắc Tĩnh Đặc chằm chằm.

“Người này nhìn người rất chuẩn, nghĩ quá xa, lòng dạ quá lớn, lớn đến độ không chỉ chứa trời đất mà còn có tháng năm.” Lan Khắc Tĩnh Đặc cảm khái, “Bình Chung thành trọng yếu là bởi vì Hắc Phong Thành, tất cả mọi người nghĩ có thể lung lạc chúng ta, uy hiếp hay lợi dụng đều có, thậm chí muốn hủy diệt cả tòa thành này. Nhưng Triệu Phổ lại lựa chọn kiêu ngạo, thứ hẳn dùng để lung lạc chúng ta không phải là lợi ích, mà là tương lai...”

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh đều không nói lời nào, chỉ có cảm xúc phập phồng.

Lan Khắc Tĩnh Đặc thở dài, “Ta ghét hẳn, là bởi vì ta phát hiện mình đã chừng này tuổi, vậy mà lại đi ghen tị với một người tuổi trẻ.”

“Cha, chúng ta đây...” Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di đều nhìn chăm chăm Lan Khắc Tĩnh Đặc, “Phải nên làm như thế nào?”

Lan Khắc Tĩnh Đặc nở nụ cười, hỏi lại, “Làm như thế nào? Các người nghĩ phải làm như thế nào? Làm thành chủ Bình Chung thành bị người ngoài xâm lược, vẫn có khả năng lưu lại cơ nghiệp muôn đời của quốc vương Bình Chung quốc?”.

Lan Khắc Minh cùng Lan Khắc Di đều nuốt nước miếng – Cái đó còn phải hỏi?

“Cần ít nhất ba mươi năm, giữ mối quan hệ hòa thuận với Hắc Phong Thành, cứ duy trì quan hệ môi hở răng lạnh(43), giúp đỡ lẫn nhau.” Lan Khắc Tĩnh Đặc nhẹ nhàng vỗ bả vai hai đứa con trai, “Hãy đi theo Triệu Phổ học hỏi thật tốt, đây là điều thứ nhất mà hần giáo huấn các con – Muốn thu phục nhân tâm, có hai điều, thứ nhất, ta tôn trọng người. Thứ hai, ta không sợ người kiêu ngạo.”

(43) Câu nói này thường được hiểu theo nghĩa xóm giềng đùm bọc che chở lẫn nhau, nhưng diễn ra mang tính một chiều giữa một láng giềng lớn có tham vọng với một láng giềng nhỏ yếu. Họ muốn nước kia là tầng đệm che chở, luôn muốn áp đặt và lấn áp.

Hay hiểu một cách đơn giản hơn là hành động của người này có ảnh hưởng đến người khác.

Khi đang nói chuyện thì chỉ thấy phía trước, Hạ Nhất Hàng mang theo Thẩm Thiệu Tây cùng Công Tôn đi tới.

Công Tôn thật xa nhìn thấy Bình Chung vương đang khoác bộ quần áo đứng ở bên ngoài thì liền tặc mao, chỉ gã kêu, “Đi vào nằm xuống cho ta!”

Lan Khắc Di cùng Lan Khắc Minh nhanh chóng đưa phụ thân nhà mình vào lều trại rồi ấn lên trên giường.

Hạ Nhất Hàng cùng Thẩm Thiệu Tây nhin cười đi tới.

Công Tôn bắt mạch cho Lan Khắc Tĩnh Đặc, gật gật đầu, dặn dò gã không được xuống giường, cần phải nằm yên một chỗ nghỉ ngơi, xong xuôi liền ra ngoài xem bệnh cho những người bị thương khác.

Hạ Nhất Hàng đi tới hỏi thăm sức khỏe của Lan Khắc Tĩnh Đặc.

Lan Khắc Tĩnh Đặc gật đầu, hỏi, “Vừa rồi, vị kia là...”

“Là thần y đó cha!” Lan Khắc Di kích động, “Hần đã cứu sống người! Người còn nhớ rõ không?!”

“Thần y mà dữ như vậy a...” Lan Khắc Tĩnh Đặc bưng chén thuốc cảm khái một chút, “Không phải nói

Triệu Phổ không thích gặp thư sinh sao?”

“Đó là lời đồn a.” Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Thư sinh chính là người Nguyên soái nhà ta ưa, làm sao mà chán ghét được... Hung hãn như vậy còn không phải là do Nguyên soái nhà ta chiều hư sao?”

Lan Khắc Tình Đặc vừa uống thuốc vừa gạt đầu – Thì ra là vậy a, quả nhiên lời đồn không sai!

...

Mà ở một nơi khác, sắp nghe được lời đồn không thể tin nổi này còn có những người khác.

Ân Hậu và Thiên Tôn sau khi rời giường thì ra ngoài trướng ngồi bên cạnh bàn lớn ăn điểm tâm, thần thanh khí爽.

Ăn một nửa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đến, mang theo Lâm Dạ Hỏa đến giúp vui đến bên cạnh bàn cùng ăn cơm.

Ba người mới vừa ngồi xuống, đều có chung một động tác – Ngửa mặt ngáp.

Ân Hậu nhìn ba người đều chung một vẻ mặt chưa tỉnh ngủ, hỏi, “Các người tối hôm qua làm gì vậy? Không ngủ hả?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, bưng chén trà uống cho tỉnh ngủ, tối hôm qua bị Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu bắt nói thiệt nhiều, thật khổ khổ.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa ngược lại đang nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn dùng đũa gấp một miếng đồ chiên vừa mới cắn một cái, vừa nhai thì trông thấy hai người đang nhìn mình chăm chăm.

Ân Hậu chú ý tới ánh mắt Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, cũng nhìn Thiên Tôn – Trên mặt rất sạch sẽ, không hề dính bẩn.

Thiên Tôn nhét nửa miếng đồ chiên còn lại vào miệng, vừa nhai vừa khó hiểu – Nhìn cái gì vậy nha?

Lâm Dạ Hỏa và Triển Chiêu lúc này đều ngoẹo đầu, nhìn chăm chăm Thiên Tôn đến ngẩn người – Hai người càng nhìn càng cảm thấy khó tin, gương mặt đẹp như vậy tuyệt đối không có lý do nào mà không có nổi một đóa hoa đào nha! Cũng không biết cái người thâm mến kia chạy đi đâu rồi, trốn đi như thế nào? Thiên Tôn còn nhớ rõ tên hắn không?

Ân Hậu gấp bánh bao ném vào bát Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, thuận tiện dùng chiếc đũa gỗ bát, ý là – Còn không mau ăn đi, nhìn cái gì đấy? Cẩn thận bị đánh.

Triển Chiêu ngậm bánh, nháy mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – Người hỏi một chút đi!

Bạch Ngọc Đường giả vờ không phát hiện – Ta không hỏi đâu, ta không muốn bị đánh.

Lâm Dạ Hỏa thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mắt đi mày lại nửa ngày cũng không dám hỏi, liền tới một câu, “Thiên Tôn.”

“Hửm?” Thiên Tôn giờ đang ăn cháo đây.

“Có người thăm mền người đã rất nhiều năm mới đến...”

“Phụt...” Thiên Tôn một miệng cháo phun thẳng lên mặt Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng lau mặt.

Trâu Lương vừa lúc từ bên ngoài đi tới, hẩn bận rộn một lúc, tính ăn cơm rồi đi nghỉ một lát, nhưng vừa mới tới thì nhìn thấy Thiên Tôn phun cháo lên mặt Lâm Dạ Hỏa... Tả Tướng quân yên lặng lui ra ngoài – Yêu nghiệt này mới sáng sớm đã bắt đầu lộng hành, vẫn là nên tìm chỗ khác ăn cơm ngủ nghỉ, lúc đó mới có tinh thần đối phó hẩn.

Thiên Tôn lấy tay áo lau miệng.

Ân Hậu lại đầy hứng thú mà nâng cằm, hỏi, “Ồ? Là ai đến đây?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Ân Hậu hỏi, “Có rất nhiều người sao?”.

“Ha ha...” Ân Hậu đột nhiên nở nụ cười không rõ ý tứ, “Chuyện này hơi phức tạp.”

Thiên Tôn lau miệng sạch sẽ như cũ, sau đó bưng bát cháo lên, “Hử! Người ngọc thụ lâm phong(44) như ta, có người thăm mền là chuyện rất bình thường!”

(44) Nguyên văn , hình dung người phong độ tiêu sái, dung mạo tú mỹ.

Nói xong, tiếp tục thổi “phù phù” ăn cháo...

22. Chương 22: Sương Mù

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Dùng xong điểm tâm, Đồng Thiên Dực thoáng một cái đã xuất hiện, tìm Hạ Nhất Hàng nói hai câu rồi lại biến mất không thấy tung tích.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tiến vào trong lều của Hạ Nhất Hàng thì đã thấy Thẩm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên đã có mặt ở đó, ngoài ra còn có Lan Khắc Minh.

Lan Khắc Di vẫn đang chăm sóc cho cha hắn, Lan Khắc Tĩnh Đặc tuy rằng đã tỉnh nhưng những gì gã biết cũng không nhiều, mà thành Bình Chung ngoại trừ trở ngại ở bên ngoài thì còn có ưu phiền ở bên trong – Pháp sư Tư Minh cùng với những kẻ thân tín của hắn đều mất tích!

“Tình huống tốt nhất chính là bọn chúng trong lúc bỏ trốn khỏi núi Bình Chung thì bị nổ chết.” Lan Khắc Minh nói, “Tình huống xấu một chút chính là đã kiếm được chỗ ẩn nấp, mà tình huống xấu nhất đương nhiên là... Nương tựa trại của quân địch.”

“Nhắc tới trại địch.” Triển Chiêu hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có tra được tình hình thực tế của quân địch không?”

Hạ Nhất Hàng khẽ cười một tiếng, nói, “Lần này vậy mà có điểm thú vị.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Có điểm thú vị?”

“Đối phương chắc là một đoàn Ảnh Tử binh(45).” Ở phía trên sa bàn, đại khái cách thành Bình Chung hai mươi dặm, Hạ Nhất Hàng vẽ một cái vòng tròn, “Chỗ này là đồng cỏ lớn nhất Tây Vực, Thiên Dực phát hiện đồng cỏ nhấp nhô không theo quy luật, chứng tỏ có người núp ở bên trong, số lượng không ít, hơn nữa còn tương đối phân tán.”

(45) Đội quân cái bóng. Dịch hoa mỹ là “Bình đoàn bóng tối”

“Đồng cỏ...” Triển Chiêu nhíu mày, “Năm úp sấp hết à?”

Triển Chiêu hỏi xong, Thẩm Thiệu Tây nhin không được “Phụt” một tiếng, Phong Khiếu Thiên thì vui mừng ra mặt, “Cây cỏ cao bằng người đấy, đừng nói người, giấu ngựa còn được nữa là.”

Triển Chiêu nghi hoặc, “Tây Vực chẳng phải có rất nhiều sa mạc sao, vì sao lại có cỏ cao như vậy?”

“Một mặt là do nguồn nước ngầm phong phú, mặt khác.. Đất đai tương đối màu mỡ.” Hạ Nhất Hàng cười trả lời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy thì cảm thấy rất mới mẻ – Sa mạc mà lại có đất đai màu mỡ?

“Trước kia ở đây là một bãi tha ma, lúc chiến tranh xảy ra liên miên, đa số thi thể đều bị vứt ở chỗ này, dần dần tạo thành đồng cỏ lớn nhất Tây Vực.” Thẩm Thiệu Tây trả lời.

“Nơi này xem như có yêu khí đi!” Phong Khiếu Thiên nhỏ giọng nói, “Muốn đi qua nơi này chỉ có thể vòng qua tuyến đường phía Tây Nam, tuyệt đối không được đi đường thẳng, nếu không tiến vào sẽ lạc đường, hơn nữa vào được mà ra không được.”

“Chỉ là đồng cỏ thôi mà, phóng lửa đốt không được hả?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trời ơi! Đây là một chỗ quỷ quái!” Phong Khiếu Thiên nói, “Cỏ này có làm gì cũng vô ích thôi!”

“Vô ích?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời kinh ngạc.

Thẩm Thiệu Tây với tay gõ vào trán Phong Khiếu Thiên, bảo hắn đừng có lộn xộn, ăn nói bậy bạ, sau đó hướng về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mà giải thích, “Bên trong đồng cỏ có rất nhiều vùng đầm lầy nằm rải rác, chỉ có thể vào mà không ra được là vì có thể sẽ rơi vào cái hố bên trong đầm lầy. Mặt khác là do lượng nước đây dâng cao, mà cây cỏ lại hết sức tươi tốt, dù phóng hỏa cũng sẽ bị dập tắt rất nhanh thôi.”

“Ồ...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Cho nên đồng cỏ này có một biệt danh, gọi là Thôn Thi Tri(46).” Phong Khiếu Thiên chắc chắn hai tiếng, lắc đầu nói, “Bên trong nhiều người chết như vậy, thời điểm ban đêm khí trời mà tốt còn có thể thấy mấy linh hồn đang bay nữa đó.”

(46) Đầm ăn thịt người

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy liền nhường mảy, Thẩm Thiệu Tây tiếp tục thuận tay mà vỗ đầu Phong Khiếu Thiên, “Ít nói bậy đi.”

Nhìn thần sắc của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khi nghe kể chuyện ma, Hạ Nhất Hàng giải thích, “Chỉ là ban đêm ở đại mạc vô cùng lạnh, mà ao đầm vào lúc trời tối sẽ sinh nhiệt, cho nên mới xuất hiện một loại hiện tượng, gần giống với ảo ảnh, được gọi là hiện tượng Dạ Linh(47)

(47) Đêm của những linh hồn hoặc Những linh hồn trong đêm.

“Ồ...” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại tiếp tục gật đầu, vùng đại mạc này quả thật thần kỳ, đặc biệt là đối với hai người trong giang hồ được sinh ra ở Giang Nam như bọn họ mà nói...

“Vì sao lại gọi là Ảnh Tử binh?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Dưới tình huống nào thì sẽ nhìn thấy cái bóng?” Hạ Nhất Hàng hỏi ngược lại.

“Tình huống không có ánh sáng.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Một quy luật hay như vậy, Ảnh Tử binh chuyên dùng để tập kích bất ngờ, hơn nữa lợi dụng thời tiết và địa hình để ẩn dấu hành tung, khả năng muốn bọn họ chủ động tấn công rất thấp, nếu muốn đánh trận này nhất định phải dụ được bọn họ đi ra.”

“Làm cách nào mới dụ bọn họ đi ra được?” Triển Chiêu hỏi.

“Ừm... Thông thường chúng ta thường chọn cách để cho Âu Dương Thiếu Chinh ra chửi đổng, thế nhưng dưới tình huống này, biện pháp ấy hoàn toàn không khả thi.” Hạ Nhất Hàng nghiêng đầu, nói, “Cho nên phải tìm một biện pháp khác.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Hạ Nhất Hàng – Người có biện pháp nào?

Hạ Nhất Hàng khoanh tay, nhìn lướt qua Thảm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên.

Phong Khiếu Thiên nhún vai, không có cao kiến gì cả.

Thảm Thiệu Tây nói, “Dựa vào thủ pháp đánh lên Bình Chung thành của đối phương, ta khẳng định chúng không dễ bị mắc lừa.”

“Diện tích đồng cỏ đó khoảng bao nhiêu?” Triển Chiêu hỏi, “Bao vây không được ư?”

Hạ Nhất Hàng bắt đầu dĩ lắc đầu, “Gấp ba mươi lần thành Bình Chung.”

Triển Chiêu co rút khóe miệng mà hít khí.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt cằm, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Vậy nếu để đối phương chạy thoát thì sao?”

Hạ Nhất Hàng nói, “Trước tiên cứ hỗ trợ xây lại thành Bình Chung đã, những thứ còn lại cứ để cho người khác nghĩ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời hiếu kỳ – Người chẳng phải là chủ tướng à? Người không muốn nghĩ? Vậy thì nhường lại cho ai?

...

Phía bên trong lều quân của thành Hắc Phong, tình cảnh lúc này có chút vi diệu.

Trên bàn đặt rất nhiều khối gỗ, Triệu Phổ và Tiểu Tứ Tử mỗi người đứng một bên mà sắp xếp khối gỗ, khối gỗ ở trên bàn được chồng lên rất cao, cao hơn cả Tiểu Tứ Tử(48).

(48) Tựa tựa cái trò Rút gỗ Jenga

Tiểu Tứ Tử đứng ở trên bàn, vươn cánh tay cẩn thận từng chút với về phía khối gỗ, Triệu Phổ ở một bên quấy rầy bé, “Sắp ngã rồi, cẩn thận nha!”

Tiểu Tứ Tử không dám thở mạnh, nhẹ nhàng đem một khối gỗ đặt lên trên đống gỗ trên bàn. Mắt thấy đã gần thành công, chợt nghe bên ngoài lều trưởng truyền đến một tiếng kêu, “Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử khê buông tay, rầm một tiếng, tòa khối gỗ sụp đổ, rải rác khắp mặt bàn.

Tiểu Tứ Tử từ trên bàn trèo xuống mặt ghế, sau đó nhảy xuống mặt đất, chạy về phía cửa, trong miệng gọi, “Cha!”

Triệu Phổ cũng ngoái đầu lại, chỉ thấy bên ngoài trưởng Công Tôn đang vội vã chạy đến, vòng tay ôm lấy nhi tử đang nhào tới.

Công Tôn sao lại trở về? Y mấy ngày nay quả thật rất nhớ Tiểu Tứ Tử, vừa khéo Trâu Lương rút quân về doanh trại để chuyển lương thực tới Bình Chung thành, cho nên y cũng trở về thăm nhi tử.

Hai cha con ôm nhau cọ cọ, Triệu Phổ lúc này mới tới gần Công Tôn xoay người y lại – Cảm thấy thư ngực nhà hấn có chút gây nha, có người nói ở Bình Chung thành có rất nhiều người bị thương, y hẳn là rất bận.

Tiểu Tứ Tử sau khi nghe Công Tôn nói phải đi thì lập tức bĩu môi, khư khư ôm lấy không cho đi, còn không thì phải cho theo cùng.

Triệu Phổ cũng nói, “Nếu Lan Khắc Tĩnh Đặc đã được cứu sống thì còn trở lại làm gì. Ở lại đây chơi với nhi tử đi.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu lia lịa.

Công Tôn khó xử, “Thế nhưng... Nếu có chiến tranh, ngộ nhờ có người bị thương...”

“Trong thời gian ngắn sẽ không đánh đâu.” Triệu Phổ chấp tay sau lưng đi đến bên cạnh sa bàn.

Lúc này bên trên sa bàn, cách thành Bình Chung khoảng chừng hai mươi dặm là vị trí trung gian của vùng sa mạc Tây Vực, có một vòng tròn lớn được vẽ, diện tích không sai biệt lắm, lớn gấp ba mươi lần thành Bình Chung.

“Đây là Thôn Thi Trì trong truyền thuyết Tây Vực sao?” Công Tôn vẻ mặt đầy tò mò.

Triệu Phổ có chút kinh ngạc, “Người từng đọc qua trong sách à?”

“Ừ.” Công Tôn gật đầu, “Lần này quân địch bỏ trốn, chẳng lẽ là ẩn nấp ở đây?”

Khóe miệng Triệu Phổ hơi giật giật, “Mắt nhìn tốt đấy.”

“Rốt cuộc là đúng hay không đúng?” Công Tôn truy vấn.

Triệu Phổ cười tủm tỉm, “Người thử đoán xem.”

Công Tôn nheo mắt lại nhìn Triệu Phổ – Cứ nhiên dám thừa nước đục thả câu.

Triệu Phổ ôm lấy Tiểu Tứ Tử từ trong tay y, sau đó hỏi, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không bị thương chứ?”

Công Tôn lắc đầu. “Không có, cả Thiên Tôn và Ân Hậu đều có mặt kịp thời.”

Triệu Phổ gật đầu, nhin không được mà cảm khái một câu, “Quả nhiên là đáng tin nha, đối phương xuất chiêu đánh lén thâm độc như vậy, thế nhưng chỉ có công trình kiến trúc Bình Chung thành là bị phá hủy, không hề có thiệt hại về người, hai người bọn họ quả thật là Bồ Tát sống.”

Công Tôn gật đầu, liếc mắt nhìn một đồng khối gỗ bày trên bàn, có chút tò mò hỏi Triệu Phổ, “Cái này dùng để làm gì?”

Triệu Phổ cười cười, “À... Để giải trí.”

“Giải trí?” Công Tôn khó hiểu cầm lấy một mảnh gỗ, hỏi Triệu Phổ, “Những mảnh gỗ này có gì hay ho để giải trí sao?”

“Ha ha.” Triệu Phổ thần thần bí bí nháy mắt mấy cái với Công Tôn, “Chẳng phải đang muốn dụ địch xuất chiến sao?”

Công Tôn chớp mắt, gật đầu một cái.

Một ngón tay của Triệu Phổ chỉ về phía khối gỗ đã sụp đổ, nói, “Cái này chính là biện pháp.”

Công Tôn nhú lại mi tâm, quay đầu lại nhìn về phía khối gỗ – Cái biện pháp gì đây chứ?

Công Tôn tạm thời ở lại Hắc Phong thành chơi với Tiểu Tứ Tử, sẵn tiện nghe Triệu Phổ nói một chút về phương pháp “dụ địch”, đợi lát nữa Trâu Lương mang lương thực trở về Bình Chung thành thì cùng hắn trở về, đem phương pháp của Triệu Phổ nói lại cho Hạ Nhất Hàng.

...

Một đầu khác ở thành Bình Chung, Hạ Nhất Hàng hoàn toàn không vì chuyện dụ địch mà lo lắng.

Bọn Triển Chiêu hỏi, vị phó soái này cũng chỉ cười cười, nói, “Chờ lát nữa đoàn lương thực trở về thì sẽ có kế, chờ nên nóng vội.”

Triển Chiêu vô cùng khó hiểu, vì sao đợi đến khi đoàn lương thực trở về thì sẽ có kế? Ăn vào thì nào sẽ hoạt động à?

Chẳng qua y cũng không rầu rĩ quá lâu vì những chuyện này... Lâm Dạ Hỏa đã nhanh chóng trở về.

Chỉ thấy Hỏa Phượng tới trước mặt Bạch Ngọc Đường mà hỏi, “Aizz, Bạch Ngũ, người lần trước có nói kẻ kia nội lực thâm sâu, có phải nội lực mang tới cảm giác âm khí không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, lập tức gật đầu, “Ừ, nội lực thuộc tính hàn.”

“Đến rồi!” Hỏa Phượng vỗ tay một cái, “Đã tìm ra cái kẻ thâm mên Thiên Tôn rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mừng rỡ – Có thật không?

“Mới ban nãy ta có nhìn thấy Ân Hậu chấp tay sau lưng từ trong lều đi ra, đi loanh quanh trong thành rồi lại tới ngoài thành, bộ dáng giống như đang đi dạo hoặc là đang tìm người nào đó.” Hỏa Phượng bĩu môi

một cái, “Ta liền đi theo ông ấy.”

Triển Chiêu sờ cằm, “Ái chà, ông ngoại đích thân đi tìm nha.”

“Sau đó ở mấy cái khách điểm bình dân ở vùng lân cận phía Nam thành, Ân Hậu ngừng lại, lúc ta đi theo ông ấy vòng tới vòng lui mấy cái ngõ nhỏ đó thì thấy ông đứng lại trước một tòa phủ đệ, nhìn chăm chăm vào tòa nhà đó, được một lúc thì lại đi mất! Ta đi dạo xung quanh tòa phủ đệ đó, các người đoán xem chuyện gì xảy ra?” Đường chủ Hỏa Phượng đập tay, nói, “Ta cảm nhận được một cỗ nội lực rất mạnh! Một cao thủ có nội lực mạnh như vậy ở thành Bình Chung, tám mươi phần chính là kẻ mà các người đã đụng phải!”

“Tòa nhà đó ở chỗ nào?” Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa vỗ vỗ ngực, “Ta nhớ rất rõ, các người đi theo ta!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vui vẻ gật đầu, đi theo Lâm Dạ Hỏa chạy vào trong thành.

...

Mái hiên phía bên kia, Phong Khiếu Thiên mang theo hai chén canh ngân nhĩ đi vào doanh trướng của Thiên Tôn.

Trước kia Triệu Phổ đã dặn dò, phải đối đãi với Thiên Tôn và Ân Hậu đặc biệt kính trọng, đồ ăn thức uống hàng ngày cũng phải tỉ mỉ mà chiêu cố.

Mặc khác, các tướng quân trong quân doanh đều đã đứng xếp hàng mong muốn được nhìn thấy hai vị nhân vật truyền kỳ này, thế nhưng lại không dám tập hợp thành từng đoàn đến quấy rầy, cho nên đành phải kiếm cơ hội chạy tới đưa điểm tâm.

Phong Khiếu Thiên vừa vào bên trong trướng, chỉ thấy Thiên Tôn đang cầm bút lông viết chữ, có vẻ tâm tình rất tốt.

Tên ngọc tướng mạo cao to tiến lên đưa chút điểm tâm rồi sẵn tiện vuốt móng ngựa, dù sao hắn cũng nhìn không ra chữ viết xấu hay đẹp, nói chung chỉ cần là Thiên Tôn viết thì đều phải khen đẹp.

Thiên Tôn ngó vẻ mặt đang cố sức lấy lòng của Phong Khiếu Thiên, nhóc con này khoảng chừng hai mươi tuổi, vóc dáng to lớn, hắn là đang nhìn trộm người ta nha! Bên trong Triệu gia quân nếu không phải là mấy đứa nhỏ thành thật thì chính là cáo già đột lột nai tơ, thông thường càng là cáo già thì càng thích vuốt móng ngựa, cả lông tóc của Thiên Tôn đều được vuốt xuôi, nhìn gì cũng đều thuận mắt.

Bên này một già một trẻ đang đùa nhau, bên ngoài Ân Hậu chợt lóe liền xuất hiện ở bên trong.

“Lão Quỷ!” Ân Hậu tiến lại gần Thiên Tôn, nói, “Người đoán xem kẻ tới là ai!”

Thiên Tôn đã quên mất những lời tra hỏi của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc ăn điểm tâm, “Ai tới?”

“Nghê Hạng Hạo...” Ân Hậu nhỏ giọng nói.

“Ai?” Thiên Tôn nghe không hiểu.

“Nghê Hạng Hạo!” Ân Hậu dùng giọng điệu như ngày thường để trả lời.

Thiên Tôn chớp mắt nhìn, nghiêng đầu, “Hả?”

Ân Hậu bắt đắc dĩ nhìn trời, lớn tiếng nói, “Nghê Hạng Hạo! Người mà ngày đó Chiêu Nhi và Ngọc Đường đụng phải hẳn là Nghê Hạng Hạo!”

Thiên Tôn gãi đầu, “Là ai vậy...”

Phong Khiếu Thiên bưng khay đứng ở một bên, cả lỗ tai đều dựng hết cả lên – Người tình của Thiên Tôn tới rồi!

Bởi vì một câu cuối của Ân Hậu nói không thấp cho nên mấy quan binh thủ vệ cũng nghe được.

...

Thời điểm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo Lâm Dạ Hỏa tới trước quân doanh, đang chuẩn bị tiến vào thành Bình Chung, chợt nghe thấy cuộc trò chuyện của các tướng sĩ sửa nhà ở bên trong doanh trướng, “Nghe tin gì chưa? Người tình của Thiên Tôn tới rồi đó.”

“Có chuyện này nữa hả?”

“Đúng vậy! Vừa nãy chính tai tướng quân nghe được Ân Hậu nói với Thiên Tôn, người tình của người tới rồi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa há to miệng, “Ồ...”

...

Trong doanh trường, Thiên Tôn cầm con dấu in lên dòng chữ mình mới viết, Ân Hậu khoanh tay đứng ở một bên thở dài, “Họ Nghê kia sao lại ở Liêu Quốc?”

Thiên Tôn giờ chữ mình lên tự thưởng thức.

Ân Hậu nhin không được hỏi ý, “Người thật sự không nhớ? Hắn bị người đánh cho bầm dập không dưới mười lần, người thậm chí ngay cả tên cũng không nhớ?”

Thiên Tôn đột nhiên mở miệng, “A!”

Ân Hậu nhìn ý, “Nhớ ra rồi?”

Thiên Tôn nhanh chân đem chữ vừa mới viết xong vo thành một cục, khẩn trương nhìn khắp nơi tìm một đồng lửa để ném vào.

Ân Hậu khó hiểu, “Làm gì vậy?”

Thiên Tôn “suyt” với ông, nhỏ giọng nói, “Viết sai lỗi chính tả!”

Ân Hậu vỗ trán, “Nghê Hạng Hạo...”

Thiên Tôn nhăn nhó mặt, “Người mới là kẻ có tình nhân khắp thiên hạ, bổn tọa mới không có tình nhân!”

Ân Hậu tức giận tới nỗi phát tay đi ra ngoài, người này quả thật không còn cách nào có thể quản nổi...

23. Chương 23: Người Tình Dư Tí

Edit & Beta: Fin

Trong trại lính Triệu gia quân đột nhiên truyền ra tin tức “Người tình” của Thiên Tôn đến đây, mọi người đều ồn ào nghị luận.

Ân Hậu từ trong lều đi ra, vốn muốn tìm bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhưng đi hết một vòng trong quân doanh mà không thấy, chỉ nghe thấy mọi người đang rói rít bàn đến chuyện “Người tình” của Thiên Tôn...

Ân Hậu đứng tại chỗ suy tư trong chốc lát, yên lặng mà gật đầu một cái, đại khái là bởi vì trước đó mình

đi thông báo cho Thiên Tôn biết về cái tên “Nghê Hạng Hạo” kia, nhưng lại không cẩn thận từ trong miệng hô lên cái tên gây tai họa đó. Nói cách khác, bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng người tình của Thiên Tôn tới đây... Mà người tạo thành hiểu lầm kia lại chính là mình!

Ân Hậu gơ tay sờ cằm, nhớ lại trước đây vì chọc cho Thiên Tôn xù lông mà phải trải qua các kiểu bị trả thù, cảm thấy mình trước tiên nên trốn đi chờ sau khi tin đồn qua đi mới trở về là tương đối sáng suốt, bằng không Lão quỷ kia nhất định không để mình yên.

Đang vừa muốn đi Ân Hậu chợt nghe từ sau lưng truyền tới một tiếng kêu mềm mại, “Ân Ân.”

Ân Hậu vừa quay đầu lại thì thấy Tiểu Tứ Tử đang xách theo cái hòm thuốc nhỏ, Tiểu Lương Tử cũng ở đây, hai nhóc con đang đứng ở phía sau ông.

Ân Hậu sửng sốt, “Sao hai đứa lại tới đây?”

“Tiên sinh quay về trại lính nên chúng cháu cùng đi theo, chờ Minh Nhi lát nữa trở về Hắc Phong Thành sẽ đưa chúng cháu trở lại.” Tiểu Lương Tử trả lời.

Ân Hậu gạt đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử bộ dáng mồm mím giống như con chim béo đang vây quanh người mình, ngược mặt suy nghĩ.

Ân Hậu vươn tay bế bé lên.

Tiểu Tứ Tử dùng bàn tay nhỏ bé nâng cằm, ngoẹo đầu quan sát Ân Hậu.

“Sao thế?” Ân Hậu sờ sờ mặt của mình.

Tiểu Tứ Tử hí mắt, “Ân Ân, ấn đường người biến thành màu đen rồi!”

Ân Hậu thiêu mi, lẩm bẩm một câu, “Quả nhiên là không ổn a, giấy không bọc được lửa, hẳn là rất nhanh sẽ bị phát hiện.”

“Ừm.” Tiểu Tứ Tử dùng hai tay nâng mặt Ân Hậu nhìn trái phải, “Ân Ân, người có phải gây họa gì rồi không?”

“Á... Cái này...”

“Tôn Tôn hình như rất tức giận nha, hậu quả vô cùng nghiêm trọng đấy!” Tiểu Tứ Tử nói, “Bạch Bạch và Miêu Miêu, còn có Tiểu Lâm Tử đều gặp tai ương nữa.”

“Nghiêm trọng như thế sao?” Ân Hậu cảm thấy mình nên đi ra ngoài “tránh bão” một hai tháng, ví như chạy đi Bằng Nguyên Đảo ở kè một năm rưỡi gì gì đó...

“Có thể xoay chuyển nha!” Tiểu Tứ Tử xòe tay vuốt ve mấy sợi râu trên chiếc cằm nhọn của Ân Hậu, lòng bàn tay bị chọt ngứa ngáy nên nhanh chóng rút tay về.

“Xoay chuyển thế nào?” Ân Hậu có vẻ có chút hứng thú.

“Vậy phải xem người đã gây họa gì nữa.” Tiểu Tứ Tử đưa tay vỗ vỗ bả vai Ân Hậu, “Nói con nghe một chút, Tiểu Tứ Tử sẽ thử nghĩ kế cho người, con nhất định sẽ dụ dỗ Tôn Tôn...”

Ân Hậu cảm thấy rất có đạo lý, nhìn hai bên xung quanh một chút, một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay nhắc Tiểu Lương Tử trốn vào một lều trưởng không có người, đem sự tình đã trải qua nói lại một lần nữa.

“Nói cách khác, căn bản không phải là người tình của Thiên Tôn tới, mà là một người tên là Nghê Hạng Hạo đến tìm Thiên Tôn, là như vậy sao?” Tiểu Lương Tử cảm thấy chuyện cũng không phải quá khó hiểu.

“Ân Ân, người nói người kia từng bị Tôn Tôn đánh qua rất nhiều lần... bọn họ là cừu nhân ạ?” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc hỏi, chuẩn bị nghĩ kế giúp Ân Hậu.

“À...” Vẻ mặt Ân Hậu có chút phức tạp, “Một lời khó nói hết.”

“Cầm rượu uống rồi căn kè nói lại.” Tiểu Tứ Tử ôm cổ Ân Hậu bày tỏ ý muốn nghe, Tiểu Lương Tử cũng mang hai cái ghế tới đây, hai người bọn họ thích nhất là được nghe Ân Hậu và Thiên Tôn nói những chuyện xưa trước kia.

Ân Hậu thở dài, nói, “Tên Nghê Hạng Hạo này tuổi cũng không nhỏ, khoảng chừng đã một trăm tuổi.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều gật đầu, “Ừm.”

“Người này còn có một tước hiệu.” Ân Hậu nói, “Gọi là Dư Tí.”

“Trúng cá muối?(49).” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều nghiêng đầu.

(49) Ân Hậu bảo là (Dư Tí), hai bé lại nghe thành (trúng cá muối), hai từ này đều là từ đồng âm

Ân Hậu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Dư Tí trong truyền thuyết là một loại yêu quái, dựa vào việc hút oán hận của người chết mà sinh tồn.”

Tiểu Tứ Tử trợn to hai mắt, “Tại sao lại lấy tước hiệu dọa người như vậy a?”

“Hai đứa cảm thấy nơi nào có nhiều oán hận của người chết nhất?” Ân Hậu hỏi.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều ngẩng mặt lên nghĩ.

Tiểu Lương Tử vỗ tay một cái, “Chiến trường!”

Tiểu Tứ Tử cũng vỗ tay theo, “Tiểu Lương Tử thật thông minh!”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Người này sao, có thể nói là một điềm tai họa, chỉ cần chỗ nào có hấn xuất hiện tất sẽ có chiến tranh.”

“Vậy hấn thật sự có hút oán hận của người chết sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hậu lắc đầu một cái, “Không phải, trên thực tế hấn chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật thừa dịp rối loạn mà chiếm tiện nghi thôi.”

“Thừa dịp loạn để chiếm tiện nghi à?” Tiểu Lương Tử không hiểu.

Ân Hậu nói, “Tin tức của hấn vô cùng linh thông, mỗi lần có sự cố phát sinh thì hấn sẽ xuất hiện, mà trước đó hấn sẽ tìm một chỗ thứ ba tương đối an toàn để ẩn núp, ước đoán lúc chiến sự đang nhiều loạn, chờ hai bên đánh đến thời điểm không thể tách rời, hấn sẽ trở ra rồi từ trong đó mưu lợi bất chính.”

Tiểu Lương Tử bĩu môi một cái, “Dùng lời nói của cha cháu thì đây chính là cái loại bại hoại chuyên hại nước hại nhà?”

“Có thể nói như vậy.” Ân Hậu gật đầu, “Hấn dựa vào cái này tìm được không ít chỗ tốt.”

“Nhưng mà...” Tiểu Tứ Tử tò mò, “Hấn là người nào nha? Tại sao có thể dự đoán chính xác địa điểm chiến tranh, hấn giống Tiểu Tứ Tử đều có thể trông thấy cảnh tượng tương lai sao?”

Ân Hậu đưa tay chọt chọt mũi bé “Hấn làm sao có thể so với cháu, cháu là tiểu thần tiên.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái...

“Nghê Hạng Hạo trước kia là một tên coi bói, rất biết gạt người.” Ân Hậu nói, “Hơn nữa hấn còn có một bản lĩnh tương đối đặc thù.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều nhìn Ân Hậu – Bản lĩnh gì a?.

“Ánh mắt của hần vô cùng tốt.” Ân Hậu cười một tiếng.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái, “Ánh mắt rất tốt ạ?”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Cho dù đang cách rất xa, ánh sáng có mờ tối đi chăng nữa thì hần vẫn có thể nhìn thấy.”

Tiểu Tứ Tử không hiểu, “Vậy hần làm sao để biết nơi nào sẽ có chiến tranh?”

“Đúng vậy a!” Tiểu Lương Tử cũng khó hiểu, “Cho dù thấy được xa nhưng cũng không có xa kính.”

“Vấn đề ở đây là hần còn có thể đọc được cả khẩu ngữ nữa.” Ân Hậu khẽ mỉm cười, “Hần là tên coi bói rồi gạt người, võ công tốt lại giỏi hoạt... Cho nên chỉ cần hần muốn dò xét thì hần là có thể dò ra rất nhiều rất nhiều tin tức bí mật.”

“À.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Hần biết cách đánh giặc, cho nên hiện tại phải đợi ở Liêu quốc rồi sau đó mới theo tới Bình Chung thành?”

Ân Hậu gật đầu.

“Vậy bây giờ hần đang ở trong Bình Chung thành sao?” Tiểu Lương Tử hỏi.

“Dân chúng Bình Chung thành đêm qua gấp rút bỏ chạy, sẽ có rất nhiều người không cầm châu báu trang sức theo.” Ân Hậu nháy mắt mấy cái.

Tiểu Tứ Tử há to miệng, “Hần sẽ không nhân dịp loạn lạc mà đi trộm tiền của người trong thành chứ?”

Ân Hậu gật đầu một cái, “Hần sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

“Người này cũng quá thất đức!” Tiểu Lương Tử bắt mồm.

“Khó trách Tôn Tôn muốn đánh hần nhiều lần như vậy, làm rất tốt!” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều gật đầu.

“À, lão quỷ kia đánh hần không phải là vì nguyên nhân này.” Ân Hậu lắc đầu một cái.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cũng hỏi, “Vậy thì vì cái gì?”

“Tên Nghê Hạng Hạo kia bởi vì võ công cao cường cho nên vô cùng ngang ngược... Mặt khác sao, hắn có thể là rất hài lòng với Thiên Tôn.”

“Hả?!” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử há to miệng – Thật sự thâm mểm Tôn Tôn sao?.

“Cụ thể thế nào ta cũng không rõ ràng lắm, cháu cũng biết lão quỷ kia trí nhớ không tốt mà.” Ân Hậu thả Tiểu Tứ Tử xuống đất, tính biểu diễn cho hai đứa xem một chút.

“Năm đó chúng ta cũng thường dò xét tin tức, hay phải ra vào chiến trường cứu người các loại này nọ, khó tránh khỏi chuyện sẽ gặp phải hắn, tiểu tử kia chẳng biết tại sao rất thích lượn tới lượn lui trước mặt Thiên Tôn, mỗi lần đều có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lần nào cũng không thành công.”

“Tại sao?” Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cảm thấy kỳ quái.

“Nhìn ta, ta bắt chước cho hai đứa xem.” Ân Hậu lặp lại tình cảnh ở thời điểm hai người họ gặp mặt năm đó cho bọn Tiểu Tứ Tử xem.

Ông học dáng vẻ Thiên Tôn trước, nói, “Người là người nào nha?”

Sau đó lại học khẩu khí Nghê Hạng Hạo, nói, “Là ta a! Là ta nè!”

Tiếp theo học dáng vẻ Thiên Tôn, “Người nào nha!”

Sau đó lại học khẩu khí Nghê Hạng Hạo, nói, “Ta là người yêu của người! Người yêu của người a!”

“Kết quả sao...” Ân Hậu buông tay, “Hai đứa cũng biết lão quỷ kia trừ bỏ trí nhớ không tốt, tính khí cũng không tốt nữa.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều mở mắt nghe xong, xem như đã hiểu – Thảo nào lại bị đòn a!

“Mặc dù người này thừa dịp cháy nhà hôi của quả thật rất đáng ghét, có điều cũng có một chút xú đáng thương.” Tiểu Tứ Tử bày tỏ sự đồng tình, “Cha mẹ hắn thế nào mà lại thiếu lòng dạ như vậy, lấy cho hắn loại tên này.”

“Nghê Hạng Hạo mặc dù nhân phẩm đồi bại nhưng cũng may hắn chỉ hám của chứ không giết người, năm đó binh hoang mã loạn, hắn cũng không phải là kẻ thập ác không tha cho nên tất cả mọi người đều không rảnh mà đi bắt hắn, vì vậy hắn cứ đục nước béo cò mà sống đến bây giờ.” Ân Hậu nói, “Có điều lấy việc võ công hắn tốt như vậy, trừ phi là đụng phải ta cùng lão quỷ, chứ người bình thường cũng không thể làm

thịt hết hân.”

“Hân loạn như vậy mà còn nói mình là người yêu người khác, hân là ngày thường chuyên bị đòn ạ?” Tiểu Lương Tử nghĩ người này cũng quá ư là thích gây chuyện phiền toái, “Gặp nam nhân thì còn may chút chút vạn nhất gặp phải cô nương hay tiểu tức phụ, chẳng phải bị xem như dâm tặc sao?”

“Sở dĩ võ công của hân tốt như vậy là do bị rất nhiều người đuổi đánh sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hậu dở khóc dở cười, “Có điều hân xuất hiện ở nơi này chứng tỏ hân biết một số tin tức có giá trị, không chừng hân còn biết lai lịch của địch quân.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Có đạo lý, phải bắt hân!”

“Hân bị Tôn Tôn đánh nhiều lần như vậy, đều từ một nguyên nhân sao?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

Ân Hậu gật đầu một cái.

“Trí nhớ của Thiên Tôn cũng thực làm cho người ta lo lắng.” Tiểu Lương lắc đầu.

“Đúng rồi.” Ân Hậu ôm lấy Tiểu Tứ Tử quơ quơ, “Ta nói xong rồi, cháu ngược lại có chủ ý gì không, xoay chuyển thế nào!”

Tiểu Tứ Tử sờ cằm một hồi, vỗ tay một cái, “Có rồi!”

“Là gì?”

“Tìm Miêu Miêu và Bạch Bạch đang bận rộn a! Miêu Miêu có rất nhiều chủ ý mưu ma chước quỷ.” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói.

“Còn nữa, cùng lắm thì lấy Bạch đại ca ra làm tấm bình phong.” Tiểu Lương Tử nói, “Dù sao thì Thiên Tôn thương huynh ấy như vậy, cũng chẳng đánh đâu mà lo.”

Ân Hậu nhìn chằm chằm hai nhóc con, gật đầu, “Nói rất có đạo lý!”

“Chúng ta đi tìm bọn họ.” Tiểu Lương Tử còn dửng dưng cảm ưỡn ngực, đại khái là đang nghĩ sẽ có cơ hội nhìn thấy cao thủ đánh nhau.

“Lại nói tới...” Ân Hậu đi theo hai nhóc con ra cửa, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cha cháu đâu? Cứ dẫn cháu đi như vậy liệu cha cháu có lo lắng không?”

“Phụ thân truyền lại cho Hạ Hạ lời của Cửu Cửu.” Tiểu Tứ Tử nói, “Bọn họ muốn bàn chuyện đứng đắn thiệt lâu nha, phụ thân nói con tới tìm mọi người chơi.”

“Bọn họ nghĩ ra kế hoạch dự định ra ngoài rồi sao?” Ân Hậu tò mò hỏi nhiều một câu.

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, “Cửu Cửu nghĩ ra một biện pháp rất là tình thú đó!”

Ân Hậu giật mình, “Tiểu tử Triệu Phổ có thể a! Nhanh như vậy đã nghĩ ra biện pháp rồi?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu.

“Sư phụ cháu đúng là kỳ tài!” Tiểu Lương Tử đưa ra hai ngón tay, “Thời điểm không có chiến tranh thì là như vậy!” nói xong, lại giơ ngón tay cái lên, “Lúc có chiến tranh lại là như này...”

Một lớn hai nhỏ đi tới lều của bọn Triệu Chiêu thì được báo là ba người họ đã đi ra ngoài, đi đâu vậy? Hình như là đi tìm “người tình” của Thiên Tôn.

Ân Hậu giậm chân một cái – Hồngбет...

Liền ngay sau đó, ông mang theo hai nhóc con chạy về hướng lều của Thiên Tôn, dẫn dò hai nhóc, “Hai đứa giúp ta ổn định lão quỷ kia, ta đi tìm bọn Chiêu đem về.”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đều gật đầu.

Nhưng khi chạy đến nhìn vào lều trưởng mới vừa rồi Thiên Tôn còn đang luyện chữ, thì Thiên Tôn sớm đã không còn bóng dáng đâu nữa.

Ân Hậu hỏi thủ vệ ở cửa.

Thủ vệ nói Thiên Tôn nói đi tìm đồ đệ.

Ba người liền dự cảm được điều không ổn, vội chạy đến cửa quân trưởng hỏi quan binh thủ thành, mấy quan binh kia nói mới vừa rồi thấy Thiên Tôn mặt đen đi ra ngoài, vừa đi vừa thì thầm.

Ân Hậu nhỏ giọng hỏi một câu, “Thì thầm cái gì?”

“Hình như là nói... người nào dám liều mạng giả mạo làm tình nhân của ta?”

“Chỉ câu này?” Ân Hậu hỏi.

Mấy thủ vệ đều sợ hãi mà liếc Ân Hậu một cái, có vẻ muốn nói rồi lại thôi.

“Nói mau.” Ân Hậu giục.

“Thiên Tôn mới vừa rồi bắt mấy người đang nói chuyện nhân rồi về ngài ấy, ngài ấy hỏi ai nói ngài ấy có người tình, tất cả mọi người đều nói là Ân Hậu, còn có Bạch thiếu hiệp và Triển thiếu hiệp.” bọn thị vệ trăm miệng một lời.

Ân Hậu cũng hít một miệng khí lạnh, hỏi, “Vậy... sau đó thì sao? Hắn có phản ứng gì?”

Một thủ vệ bắt chước lại dáng vẻ Thiên Tôn, đưa tay níu lại cần cổ một thủ vệ bên cạnh, “Là ba người bọn họ nói?”

Thủ vệ bị níu lại run lấy bầy gật đầu một cái.

Thủ vệ kia lại học Thiên Tôn đem người đó đẩy ra, chắp tay sau lưng khí thế hung hăng đi ra ngoài, “Lão quỷ kia lại dám hủy hoại danh tiếng của ta! Còn có hai đứa nhỏ kia... Cả cái tên dám giả mạo làm người yêu của bổn tọa! Chờ hết đó cho ta!”

Các thủ vệ bắt chước xong, quay đầu lại hướng về phía sau lưng một lớn hai nhỏ trợn mắt há hốc mồm, chỉ một bên.

Ba người nhìn sang theo ngón tay của hắn, chỉ thấy bệ đá ở cửa thành dùng để lên xuống ngựa ở trước cổng thành đã đông cứng.

“Ai nha...” Tiểu Lương Tử khoanh tay, “Xem ra tương đối tức giận.”

Ân Hậu hỏi Tiểu Tứ Tử, “Làm sao bây giờ?”

Tiểu Tứ Tử nhìn chằm chằm Ân Hậu một hồi, dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ cánh tay hắn, “Cái kia cái gì nha, Ân Ân ân đường người càng đen hơn này.”

Ân Hậu đỡ trán.

Mà lúc này ở trong thành.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi theo Lâm Dạ Hỏa tìm được tiểu lâu mà “người tình thần bí” kia đang

ẩn núp, nhưng lại không thấy có người, cổ nội kinh kia cũng không thấy...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lâm Dạ Hỏa.

“Ý!” Hỏa Phượng cũng gãi đầu, “Chuyện gì thế này?”

Còn đang khó hiểu thì nghe đến bên trong truyền tới một tiếng hét thảm... Ba người cả kinh, vội vàng vọt vào tòa nhà.

...

Thiên Tôn tức càn khôn, chấp tay sau lưng đi ra hướng ngoài thành, trong quân doanh có rất nhiều người đang ra ra vào vào giúp dân chúng trong thành sửa nhà, thấy Thiên Tôn đều liếc nhìn một cái. Thiên Tôn cũng không biết có phải là do tác dụng tâm lý của mình hay không mà vẫn luôn cảm thấy những tiểu hài nhi chết bầm ở đây đều đang cười y tuổi đã lớn mà còn tìm người tình, càng đi lại càng tức.

Y một đường đi một đường hỏi, không ít binh lính trông thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường, hai người này vốn rất nổi bật còn mang theo Lâm Dạ Hỏa đỏ thắm như đóa hoa hồng, tất nhiên là dễ tìm.

Thiên Tôn đi tới đầu một cái hẻm, đột nhiên... cảm giác được một cổ nội lực, dừng bước lại, Thiên Tôn sờ sờ cằm – Nội lực này giống như chưa từng gặp qua nhưng lại giống như đã từng gặp qua, còn rất cao cường nữa, là người nào đây?

Men theo cổ nội kinh kia, Thiên Tôn đi tới một tòa đại trạch rất khí phái ở phía trước.

Ở góc Đông bắc của tòa đại trạch này có vẻ bị một tảng đá rất lớn áp rớt, những chỗ khác thì vẫn hoàn hảo, thế nhưng người đã bỏ đi rồi nên giờ nó cũng trở thành vô ích, cửa khép hờ, không đóng.

Đưa tay đẩy ra đại môn, Thiên Tôn đi vào trong thì nghe đến trong thư phòng truyền tới tiếng loạt xoạt loạt xột.

Thiên Tôn hí mắt – Đây không phải là kẻ trộm đang nháo đấy chứ?

Đi tới cửa phòng, Thiên Tôn nhấc một chân đạp cửa phòng đang khép hờ, cửa “rầm” một tiếng bị đá văng... chỉ thấy trong thư phòng có một lão đầu đang đem một bức tượng Quan Âm bạch ngọc nhét vào bao hành lý căng phồng của mình.

Nghe thấy động tĩnh, lão đầu kia bị dọa sợ đến giật mình, chớp mắt nhìn về phía cửa...

Thiên Tôn cũng vừa nhấc mắt, thấy được “tên trộm” đang ở trong phòng, cùng với – U oa! Tượng Quan

Âm bạch ngọc kia là đồ cổ nha! Vật màu xanh kia trông cực trơn bóng!

“Người...” Người nọ vẫn duy trì tư thế cầm tượng Quan Âm, nhìn chăm chăm Thiên Tôn, tròn to hai mắt, “Là người!”

Thiên Tôn vốn đang có chút thương thức nhìn chăm chăm pho tượng Quan Âm kia, nghe đối phương nói như vậy thì ngẩng đầu lên đánh giá người nọ, phát hiện không quen biết, liền hỏi, “Người là ai nha?”

“Là ta a!” Người nọ đột nhiên kích động, “Ta là Nghê Hạng Hạo!”.

24. Chương 24: Người Giữ Đám

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Trong quân doanh, Công Tôn kể cho Hạ Nhất Hàng biết phương pháp dụ địch mà Triệu Phổ đã nói cho y nghe.

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Thì ra là thế.”

“Thế nhưng có một chuyện ta nghĩ mãi không ra.” Công Tôn nói ra nghi hoặc trong lòng, “Trong kế hoạch của Triệu Phổ có một món đồ mà chúng ta lại không có thứ này...”

Công Tôn nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy có một thị vệ từ bên ngoài chạy vào, “Phó soái, Lan Khắc Minh cầu kiến, nói là muốn chuyển lời của Bình Chung Vương, vô cùng khẩn cấp.”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, gật đầu nhìn thị vệ kia ý bảo mời hắn vào, sau đó đối với Công Tôn nháy mắt mấy cái, “Đồ được tặng không phải đã tới rồi hay sao!”

Công Tôn cảm thấy khó hiểu – Chẳng lẽ nói trong kế hoạch của Triệu Phổ bị thiếu một món đồ, mà vật này lại nằm trong tay Bình Chung Vương. Triệu Phổ làm sao lại biết?

Rất nhanh, Lan Khắc Minh đã đi đến.

Hắn vừa vào cửa liền đi thẳng vào vấn đề, cha hắn biết quân địch đã trốn vào trong thôn Thi Trì, chỗ đó người bình thường căn bản vào không được. Tuy nhiên, nếu có bản vẽ thì lại là chuyện khác...

Công Tôn mở to hai mắt nhìn Lan Khắc Minh.

Hạ Nhất Hàng hỏi, “Có bản vẽ à?”

“Chỉ là lời truyền miệng.” Lan Khắc Minh nói, “Trước kia, thời điểm chiến tranh xảy ra liên miên, có một nhóm người thường xuyên ra vào thôn Thi Trì, họ gọi là người giữ đầm hay còn gọi là người đưa xác chết, chuyên môn phụ trách việc dọn dẹp chiến trường cũng như đem thi thể người tới thôn Thi Trì để xử lý. Người giữ đầm gồm có ba gia tộc, mỗi gia tộc bọn họ phụ trách một phần ba thôn Thi Trì, bởi vì thường xuyên ra vào cho nên đối với địa hình của thôn Thi Trì tương đối hiểu rõ, trong tay mỗi người đều có một tấm bản đồ thuộc phạm vi thế lực của nhà mình.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Nói cách khác, tấm bản đồ tổng cộng có ba phần, nếu hợp lại sẽ được một tấm bản đồ hoàn chỉnh về địa hình của thôn Thi Trì, đúng không?”

Lan Khắc Minh gật đầu, “Tuy rằng không biết chính xác họ của những gia tộc này tuy nhiên vẫn có thể khẳng định, những người giữ đầm đều là cư dân của thành Bình Chung.”

Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Nếu có được tấm bản đồ, thật sự có thể giảm đi rất nhiều phiền toái.”

“Ta lập tức cho quan viên đi điều tra ba gia tộc kia!” Lan Khắc Minh nói rõ.

Hạ Nhất Hàng đứng dậy nói lời cảm ơn với hắn.

Lan Khắc Minh kích động vội vàng chạy ra ngoài.

Thẩm Thiệu Tây cầm chén trà, gật đầu, “Lan Khắc Minh sẽ là một ông vua tốt của Bình Chung.”

Hạ Nhất Hàng vừa gật đầu vừa nhìn Công Tôn ở bên cạnh bàn này giờ vẫn không nói gì.

Một lúc lâu, Công Tôn mới hoàn hồn, hỏi Hạ Nhất Hàng, “Triệu Phổ làm sao biết có bản vẽ? Tuy rằng hắn không nhắc tới chi tiết bản vẽ có tới ba tấm... Thế nhưng làm sao hắn biết được?”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười uống trà, nói, “Hắn biết coi bói mà.”

...

Phía bên kia, Ân Hậu ôm Tiểu Tứ Tử rồi mang theo Tiểu Lương Tử chạy tới Bình Chung thành nhưng lại không nhìn thấy Thiên Tôn cũng hoàn toàn kiếm không ra bóng dáng của bọn Triển Chiêu.

Ân Hậu vốn đang muốn đi vào tòa nhà mà lúc nãy phát hiện ra Nghe Hạng Hạo tìm một chút, thế nhưng Tiểu Tứ Tử lại đưa tay chỉ về một tòa nhà lớn nằm ở hướng ngược lại, nói, “Ân Ân, ở đó!”

Ân Hậu dĩ nhiên sẽ không nghi ngờ phán đoán của Tiểu Tứ Tử, nhanh chóng chạy về phía tòa nhà lớn.

...

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa nghe được một tiếng kêu thảm thiết, lúc xông vào phòng của một căn nhà bỏ hoang thì đã thấy cửa thư phòng bị mở ra, một người áo đen tông cửa xông ra ngoài, nhảy lên chóp tường.

Triển Chiêu “Viu” một cái vội vã đuổi theo.

Triển Chiêu mới vừa đi, một người áo đen khác lại từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đứng ở trước cửa thì hấp tấp hướng về phía chính phòng mà chạy trốn, Bạch Ngọc Đường “Viu” một tiếng, cũng đuổi theo.

Hỏa Phượng vẫn còn đứng một chỗ suy nghĩ – Mấy cái người này ban ngày mà còn mặc áo dạ hành, sợ người khác không biết mình là kẻ trộm chắc?

Thời điểm sau khi hần lắc lắc đầu cảm thán một chút người xấu thời nay quá ư là kiêu ngạo thì đã không thấy bóng dáng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu nữa.

Lâm Dạ Hỏa đứng tại chỗ xoay một vòng – Bọn họ bởi vì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cho nên mới tiến vào, là kẻ nào kêu vậy?

Hỏa Phượng chạy về phía thư phòng mà hai hắc y nhân kia mới vừa lao ra, chỉ thấy trên mặt đất có một vũng máu, một ông lão tóc trắng đang nằm trên vũng máu ấy.

Lâm Dạ Hỏa cau mày, kiểm tra mạch đập của ông lão – Đã tắt thở rồi!

Phần bụng của ông lão bị trúng một đao, hẳn là chết vì mất máu quá nhiều.

Hỏa Phượng đang muốn đứng dậy ra ngoài gọi người thì đột nhiên phát hiện bên trong giày của ông lão lòi ra một món đồ.

Ông lão này khẳng định gia cảnh giàu có, ăn mặc sang trọng, quần đen giày đen, mà một góc ở phía bên phải chiếc giày lộ ra một miếng vải màu trắng, hình như là mảnh vụn của một chiếc khăn gấm.

Hỏa Phượng ngay lập tức suy ngẫm, chỉ thấy trong sân một thân ảnh màu đỏ chợt lóe, Triển Chiêu đã trở

về.

Nhìn thấy hai tay của Triển Chiêu trống trơn không hề có một hắc y nhân nào, Lâm Dạ Hỏa giật mình không nhẹ, “Người vậy mà để hắc chạy thoát?”

Triển Chiêu phát tay chặn lại, “Không phải, đã chết rồi!”

Lâm Dạ Hỏa càng thêm giật mình, “Ra tay nặng như vậy cơ à? Thôi thì cứ coi như báo thù thay cho ông lão này đi.”

Triển Chiêu đi tới, lắc lắc đầu, “Không phải ta đánh chết, lúc bị ta bắt được hắc liền cắn thuốc độc dẫu trong răng mà tự sát.”

Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Đến mức như thế... Đối với chính mình độc ác vậy sao.”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng đã trở lại.

Ngũ gia cũng là tay không, hơn nữa gương mặt còn mang vẻ hoang mang.

“Kẻ mà người đuổi theo cũng chết rồi hả?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cứ như là binh lính tử sĩ, liều chết một chút cũng không hề do dự.”

Triển Chiêu nhìn thoáng qua ông lão đã chết nằm trên mặt đất, nghĩ xem đối phương có lai lịch gì, vì sao lại phải sát hại một người già như vậy?

“Bách tính trong thành không phải đều đã di tản hết sao, ông lão này làm sao lại ở đây?” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ hỏi.

“Nhìn cứ như thể đang kiểm đồ.” Triển Chiêu vừa chỉ về phía hộp gấm nhỏ trên bàn lại vừa chỉ về phía cánh cửa đã được mở của một cái ám cách(50) nằm trên tường.

(50) Kết sát

Triển Chiêu nói, sau đó xoay người liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Ngũ gia vẫn còn đang thất thần.

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu chợt Bạch Ngọc Đường một cái, “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, nói, “Cái này... Hình như ban nãy ta có thấy Tiểu Lương Tử.”

“Hả?” Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Tiểu Lương Tử chẳng phải đang ở Hắc Phong thành à? Sao lại chạy tới chỗ này?”

“Ta nhìn cũng không rõ lắm, lóe một cái liền biến mất, đi vào ngõ nhỏ.” Ngũ gia cũng không thể xác định được bản thân có phải nhìn lầm rồi không.

“Chắc là nhìn lầm đó.” Triển Chiêu nói.

“Có thể.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng không quá để ý.

Lâm Dạ Hỏa vươn tay nắm lấy mảnh vải vụn lộ ra ở góc giày của ông lão, kéo ra thứ gì đó được giấu trong giày.

“Lạch cạch” một tiếng.

Thứ mà Lâm Dạ Hỏa kéo ra đích thị là một miếng khăn gấm, mà rơi xuống đất là cái bọc gì đó được gói bên trong chiếc khăn.

Triển Chiêu với tay đem vật kia nhặt lên thì thấy một cuốn da dê.

Mở cuốn da dê ra, hóa ra là một tấm bản đồ, nhìn qua hẵn là đồ cổ. Trên bản đồ vẽ rất nhiều vòng tròn, lại có rất nhiều kí hiệu, vả lại nói bản vẽ này tròn cũng không phải tròn, vuông cũng không phải vuông mà là tương tự với một phần ba của một hình tròn.

“Đây là bản đồ gì vậy?” Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, nhìn không ra đây là cái gì.

Hỏa Phượng chỉ vào góc trên bên trái của một hình vẽ, “Đây là ký hiệu số đếm ám chỉ Bình Chung thành, cái này đại biểu cho số ba.”

“Số ba.” Bạch Ngọc Đường cầm lấy tấm bản đồ mở ra coi một chút, “Nếu như ghép với hai tấm khác, có thể hợp lại thành một tấm hoàn chỉnh không?”

Triển Chiêu nhìn trộm người chết trên mặt đất, “Thứ mà những kẻ áo đen kia muốn cướp chắc không phải là tấm bản đồ này đâu ha?”

“Vậy thì chỉ còn cách tịch thu, đem về đưa cho Hạ Nhất Hàng nhìn xem có hữu dụng hay không.” Lâm Dạ Hỏa đề nghị.

...

Ân Hậu mang theo Tiểu Tứ Tử tiến vào một tòa nhà lớn.

Lúc vào tới cửa, Ân Hậu nói với Tiểu Tứ Tử, “Có phải tìm nhầm rồi không? Trong nhà không có ai cả.”

Tiểu Tứ Tử chỉ về phía một gian phòng có cửa được đóng chặt của tòa nhà, “Ân Ân, nơi đó nơi đó!”

Ân Hậu không hiểu vì sao Tiểu Tứ Tử lại kiên quyết đòi nhìn căn phòng kia.

Tiểu Lương Tử chạy đến trước cửa phòng, phát hiện cửa bị khóa.

“Không tốt rồi... Phòng ở của nhà người ta đều đã khóa.”

Tiểu Tứ Tử vẫn chỉ vào cửa phòng, kiên quyết đòi phải vào bên trong bằng được.

Ân Hậu phiền muộn – Bên trong cất giấu cái gì hay sao?

Tiểu Lương Tử cũng không thể quản nhiều như vậy, Cận nhi đã nói dĩ nhiên là có đạo lý. Vì vậy vươn tay chạm vào ổ khóa, đỉnh của chiếc ổ khóa “Cùm cụp” một tiếng rồi vỡ ra.

Ân Hậu nhướng mày – Ô, đứa nhỏ này nội lực ngày càng cao nha.

Tiểu Lương Tử mở cửa ra.

Mọi người vào cửa... Đây là một gian thư phòng, bài biện rất bình thường, người ở chỗ này hẳn là có học vấn cũng như phẩm giá.

Ân Hậu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử giơ tay, chỉ vào tấm bình phong Bát Tiên⁽⁵¹⁾ đang hé mở ở phía sau bàn đọc sách.

(51) Bát Tiên truyền kỳ, tám vị thần tiên được thờ phụng, trong đó có một vị tiên nổi nhất nhắc đến hẳn là nhiều người biết, Lã Động Tân.

Ân Hậu càng thêm khó hiểu.

“Có người ẩn nấp phía sau à?” Tiểu Lương Tử cứ như một con khỉ, lén ra phía sau tìm kiếm rồi lại lượn tới lượn lui đảo quanh căn phòng những mấy lần, thế nhưng trong phòng không có gì cả.

Ân Hậu muốn ôm Tiểu Tứ Tử rồi đi.

Tiểu Tứ Tử chỉ về phía bình phong, “Bên trong tấm bình phong có cái gì đó!”

“Bên trong có cái gì?” Tiểu Lương Tử xoay tấm bình phong một cái, sờ tới sờ lui cũng không phát hiện lỗ hổng nào.

Ân Hậu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nói, “Vô cùng quan trọng đó!”

“Cái này...” Ân Hậu đang tính nói gì đó nhưng bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài.

Tiểu Tứ Tử cũng nhìn ra bên ngoài nhưng chẳng thấy gì cả.

Ân Hậu đem Tiểu Tứ Tử đặt lên bàn rồi nói với Tiểu Lương Tử, “Tiểu Lương Tử.”

Tiểu Lương Tử quay đầu lại.

“Mở tấm bình phong ra.” Ân Hậu nói xong thì bước ra ngoài.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên bàn đưa mắt nhìn ra ngoài sân.

Tiểu Lương Tử rút ra một thanh chủy thủ giấu trong giày, cắt vào rìa của tấm bình phong.

Ân Hậu vừa ra tới ngoài sân, phía bên trên bức tường ngoài sân có hai hắc y nhân nhảy xuống, đôi bên chạm mặt, hai hắc y nhân sững sốt – Phỏng chừng không hề nghĩ tới trong sân lại có người.

Ân Hậu phát tay, hai kẻ áo đen duy trì tư thế rút đao, vẫn không nhúc nhích.

Ân Hậu chấp tay sau lưng tiến tới nhìn một chút, bàn tay chạm vào khăn che mặt của hắc y nhân... Chỉ thấy bọn họ có gương mặt của người ngoại tộc, không phải người Trung Nguyên.

Ân Hậu nhíu mày – Hình như là binh lính của Bình Chung thành.

Chỉ là ông còn chưa kịp đưa ra câu hỏi, trên khuôn mặt của hai kẻ áo đen đột nhiên xuất hiện biểu tình nhăn nhó.

Ân Hậu nhíu chặt hàng lông mày – Ông vì muốn tra hỏi cho nên chỉ điểm vào á huyệt khiến hai người bọn họ không thể nói chuyện, bởi vậy miệng mới có thể cử động.

Hai hắc y nhân “phịch phịch” hai tiếng, cứng ngắc ngã xuống đất, xem ra bên trong răng có giấu kịch độc trí mạng.

Ân Hậu lắc đầu, “Còn trẻ như thế mà lại hủy tính mạng của mình dễ dàng như vậy sao? Là vì cái gì chứ?”

“Ân Ân.” Lúc này Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử chạy ra.

Tiểu Lương Tử mở ra tấm bản đồ nằm trong tay, đưa cho Ân Hậu xem, “Bên trong tấm bình phong cất giấu tấm bản đồ!”

Ân Hậu nhận lấy tấm bản đồ rồi mở ra nhìn qua, nhíu nhíu mày, “Cái gì đây?”

“Dem về đưa cho Hạ Hạ.” Tiểu Tứ Tử nói.

Ân Hậu đem bản đồ giấy cất đi, ôm Tiểu Tứ Tử rồi nắm lấy tay Tiểu Lương Tử rời khỏi tòa nhà.

Ở phía bên kia, sau khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường còn có Lâm Dạ Hỏa gọi một binh lính duy trì trị an trong Bình Chung thành tới thì cũng ra khỏi ngõ nhỏ.

25. Chương 25: Ba Tấm Bản Đồ

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Vừa tới trước đường cái, bọn Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở phía ngõ hẻm đối diện, Ân Hậu một tay ôm Tiểu Tứ Tử, một tay nắm lấy tay Tiểu Lương Tử, tiến ra ngoài.

Cách một con đường, đôi bên đứng đối diện nhau.

Tiểu Tứ Tử kêu, “Miêu Miêu, Bạch Bạch, Tiểu Lâm Tử!”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Ngoại công, Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử?”

Ân Hậu chớp mắt mấy cái, “Vây mà lại chạm mặt nhau, xem ra còn chưa bị ăn đòn.”

Ngũ gia thở phào nhẹ nhõm, “Quả nhiên không nhìn lầm, mới vừa rồi thật sự là Tiểu Lương Tử.”

Tiểu Lương Tử hươ hươ bàn tay, “Triển đại ca, Bạch đại ca, còn cả Hỏa Kê nữa!”

Lâm Dạ Hỏa giậm chân, “Cái gì gọi là Triển đại ca, Bạch đại ca, còn cả Hỏa Kê hả? Người nha, đồ ranh con!”

Cách một con đường, phía bên này vừa lớn tiếng chào hỏi thì bất chợt nghe “Ầm”, một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Cổng chính của một tòa nhà lớn nằm đối diện đường cái bị đập bay, một thân ảnh gần như là bay cùng lúc với cánh cửa xuất hiện, “phịch phịch” một tiếng, ngã ở trên mặt đường, tạo ra một cái hố thật lớn, sau đó lại “ào ào ào” một tiếng vang khác, một trận băng vụn rơi đầy mặt đất.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa chớp mắt mấy cái, nhìn về phía tòa nhà kia.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán – Kẻ nào lại đi chọc sư phụ của hắn vậy?

Tiểu Tứ Tử ôm lấy cổ Ân Hậu nhìn lão đầu bị quăng ngã chống vó trên mặt đất một chút, nhỏ giọng hỏi, “Đây là Nghê Hạng Hạo à?”

Ân Hậu gật đầu, “Còn không phải sao... Đây đã là trận đòn thứ mười một, cũng không dễ dàng gì.”

Tiểu Lương Tử cực kỳ kích động – Tuy rằng bị đập ngã nhưng nhìn nội lực thì biết đây hẳn là một cao thủ!

Động tĩnh phía bên này dẫn tới sự chú ý của quân binh gần đó, tất cả mọi người đều nhìn sang...

Chỉ thấy trong nhà, Thiên Tôn đi ra, nhìn bước chân vừa lướt gió mà đi lại vừa khiến cho bốn phía xung quanh hoàn toàn đóng băng, tất cả mọi người đồng thời nuốt nước miếng – Lão gia tử vì sao lại tức giận?

Triển Chiêu đưa mắt liếc nhìn lão đầu toàn thân bị băng vụn bao phủ đang nằm trên mặt đất, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chính là hắn hả?”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận đánh giá, quả thật... Đối phương già hơn một chút so với đáng vẻ mà hấn nhìn thấy khi còn bé, tuy nhiên nội lực thì vẫn như cũ.

Chờ Thiên Tôn đi đến trước mặt, Nghê Hạng Hạo từ trên mặt đất bò dậy, há miệng nhìn Thiên Tôn, kêu lên, “Thiên Tôn! Người không nhớ rõ ta rồi! Ta là Nghê Hạng Hạo nha! Ta thật sự là Nghê Hạng Hạo!”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu há to miệng – Ồ! Người này hóa ra chính là cái vị trong truyền thuyết kia!

Chỉ có Bạch Ngọc Đường là nhú mày – Giọng điệu khi bị đánh so với nhiều năm trước vẫn cứ y chang nhau.

Ân Hậu thở dài – Đã nhiều năm như vậy rồi mà hình thức bị ăn đòn vẫn hoàn toàn giống nhau

Còn lại Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử là đồng thời cảm khái – Mặc dù biết rõ chân tướng hấn bị đánh là vô cùng oan uổng, thế nhưng khi nghe chính miệng hấn nói ra lại có cảm giác bị đánh là đáng đời!

...

Phía bên kia, bên trong Hắc Phong thành.

Triệu Trinh ôm Hương Hương, bước theo sau Nam Cung và Qua Thanh, đi tới phía trước quân trưởng của Triệu Phổ.

Bởi vì trong quân đội chỉ có một nguyên soái, cho nên sau khi biết tình huống có chiến tranh bắt buộc phải đánh, Triệu Trinh cố ý không thường xuyên xuất hiện trong quân doanh, tránh chuốc thêm phiền phức cho Triệu Phổ.

Tuy nhiên, hôm nay Hương Hương có chút náo loạn, nói là nhớ Tiểu Tứ Tử, nhớ Cửu Cửu, vì thế Triệu Trinh mới ôm bé đến mà bản thân hấn cũng tò mò muốn biết tiến triển của cuộc chiến sự này.

Ở trước cửa quân doanh, Gia Ảnh và Tử Ảnh đều có mặt, nhìn thấy Triệu Trinh tới thì hành lễ một cái, ra đầu Triệu Phổ đang ở bên trong.

Triệu Trinh bế Hương Hương tiến vào quân trưởng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cảnh tượng phía bên trong trưởng, trong nháy mắt dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Triệu Phổ hai tay gác sau đầu, dựa lưng ngồi trên ghế chủ soái, chân dài mang một đôi quân ủng, gác lên trên một đồng công văn đặt ở bàn chủ soái, vẫn đang ngủ gà ngủ gật.

Triệu Trinh đối với Nam Cung và Qua Thanh ở phía sau đang muốn tiến vào nhẹ nhàng khoát tay chặn lại,

hai người lập tức lui ra ngoài.

Sau đó, Triệu Trinh làm một cái động tác “Suyt” với Hương Hương.

Hương Hương rất hiểu chuyện, cũng làm một cái tư thế “Suyt” với Triệu Trinh, biết là không nên quấy rầy Cửu Cửu nghỉ ngơi.

Triệu Trinh ôm Hương Hương nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài, đi qua quân doanh, quay về chỗ ở của mình.

Nam Cung đi theo Triệu Trinh không nói thêm điều gì, thế nhưng tiểu Qua Thanh lại có chút ngạc nhiên, liền hỏi Triệu Trinh, “Hoàng thượng, Vương gia thần thái vô cùng thông thả, phải chăng đã tính trước mọi chuyện rồi?”

Nam Cung gật đầu, “Mặc dù trận chiến này có tình huống không tốt.”

Triệu Trinh cười cười, “Hắn ngủ, việc này nói rõ hai chuyện.”

Nam Cung và Qua Thanh đều nghi hoặc, “Hai chuyện gì?”

“Thứ nhất, chuyện hắn phải làm đều đã làm.” Triệu Trinh cười, “Sau khi đã làm xong, dĩ nhiên có thể ngủ.”

“Còn chuyện thứ hai?” Nam Cung hỏi.

“Chuyện thứ hai là... Hắn đang đợi.” Triệu Trinh nhú mày, “Trong khoảng thời gian Triệu Phổ chờ đợi, tốt nhất là không nên ở cạnh hắn.”

“Vì sao lại thế?” Qua Thanh hoàn toàn không hiểu.

“Bởi vì sẽ bị bức đến chết.” Triệu Trinh cười nói, “Hắn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc kệ kẻ ở bên cạnh hắn gấp đến độ rối loạn thì hắn vẫn bày ra cái dáng vẻ kia, nhưng chỉ cần hắn mở mắt, điều đó biểu thị thời cơ đã đến.”

Qua Thanh và Nam Cung liếc mắt nhìn nhau, có chút kích động muốn quay trở về trước quân trưởng – Triệu Phổ khi nào thì mở mắt? Trận chiến này cũng không phải do hắn chỉ huy, tiền tuyến còn có đội quân Trung Lộ của Hạ Nhất Hàng đó! Cách xa như vậy, Triệu Phổ cũng có thể biết lúc nào thì thời cơ sẽ đến sao?

...

Mà hiện tại, trái ngược với sự nhàn rỗi của Triệu Phổ chính là sự bận túi bụi của người dân Bình Chung thành, bận rộn nhất cũng không phải một Hạ Nhất Hàng lo chuẩn bị chiến tranh, càng không phải một Long Kiều Quảng chịu trách nhiệm tiếp viện mà là Trâu Lương, người lo việc áp tải vật tư.

Tả tướng quân cứ một chuyến rồi lại một chuyến đi tới đi lui Hắc Phong thành để vận chuyển gỗ cùng các loại đá, trận đánh này có vẻ như muốn cấp cho Bình Chung thành những căn nhà vượt ra khỏi khu vực ranh giới.

Hữu Lộc Long Kiều Quảng cùng Trung Lộc Hạ Nhất Hàng phân phó mấy vạn người chạy đi thay hấn hỗ trợ xây dựng công trình, cứ như vậy một đến hai người vác bó gỗ còng kền, khí thế ngất trời.

Công Tôn đứng ở chỗ cao nhất của cổng thành, nhìn ra bên ngoài thành, thấy bên trong thung lũng là các tướng sĩ Triệu gia quân đang bận rộn, lại nghĩ đến “kế hoạch” mà Triệu Phổ đã nói với y trước khi y rời đi.

Công Tôn hai tay vuốt cằm nghĩ tới xuất thần – Không biết nên nói Triệu Phổ thông minh hay là nên nói hấn bị điên, loại quỷ kế vượt khỏi suy đoán mà cũng dám làm, một quân doanh chỉ hơn mười vạn người này cũng điên cùng với hấn.

“Tiên sinh.”

Ngay tại lúc Công Tôn thất thần thì nghe được sau lưng có người gọi, y quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Thẩm Thiệu Tây cầm một cái chén đứng sau lưng y, trong chén là canh ngân nhĩ hạt sen.

Công Tôn vẻ mặt bội phục nhìn chén canh đầy ắp kia, Thẩm Thiệu Tây cứ như vậy mà bưng chén chạy lên cổng thành, một giọt cũng không tràn ra ngoài, thậm chí còn không thèm nhìn đến.

Công Tôn nhanh chóng nhận lấy cái chén rồi nói lời cảm tạ, nhớ tới vừa rồi cùng Hạ Nhất Hàng nói không ít chuyện, cổ họng có chút khô rát, Thẩm Thiệu Tây quả nhiên là kiểu người chu đáo.

Công Tôn vừa ăn vừa ngây ngốc nói chuyện phiếm.

Thẩm Thiệu Tây hỏi, “Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đâu rồi?”

“Nói là cùng Ân Hậu đi vào thành.” Công Tôn có chút bất đắc dĩ, Tiểu Tứ Tử càng ngày càng bướng bỉnh, khi còn bé rõ ràng là một đứa nhỏ chỉ biết trốn ở sau lưng y.

Thẩm Thiệu Tây dường như rất thất vọng, hấn còn muốn cùng Tiểu Tứ Tử chơi đùa một chút.

“Lại nói đến...” Công Tôn sau khi uống vài hớp canh ngân nhĩ thì lại nhớ tới chuyện này, “Bọn họ nói cái gì

mà người tình của Thiên Tôn?”

Thẩm Thiệu Tây vui vẻ cười khúc khích một tiếng, tổ giác Thiên Tôn, “Vốn là Khiếu Thiên kể lại, Ân Hậu chạy vào trong lều, nói với Thiên Tôn ‘Nghê Hạng Hạo tới!’”

Công Tôn vẻ mặt mờ mịt, “Nghê Hạng Hạo...”

...

Mà lúc này, đồng dạng vẻ mặt mờ mịt còn có quân lính trong Bình Chung thành.

Bọn họ có cảm giác mình có phải là đang chứng kiến một màn “bạo lực gia đình” hay không?.

Một lão đầu tự xưng là người tình của Thiên Tôn, kết quả là bị Thiên Tôn đánh tới nổi răng rụng đầy đất.

Lâm Dạ Hỏa nhìn một đồng rặng, “Mẹ ơi... Đây vừa là người tình vừa là kẻ thù của người hả?”

Bạch Ngọc Đường thật ra rất bình tĩnh, cái này trong trí nhớ của hắn xảy ra đã rất nhiều lần rồi.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đây chắc không phải là cách thức biểu đạt sự yêu thích của Thiên Tôn chứ?”

Bạch Ngọc Đường vậy mà lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Không đúng lắm...”

Hai người nói còn chưa có dứt lời, trước mắt thoáng cái lại “Vù” một tiếng.

Hai người bọn họ phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng hướng hai bên trái, phải mà lóe lên.

“Phịch phịch” một tiếng, Nghê Hạng Hạo lại té ngã, ngay tại lúc ngã trước mặt hai người bọn họ, trên mặt đất tiếp tục xuất hiện một cái hố bằng.

Người này cũng lạ, không nói gì khác mà chỉ nhìn Thiên Tôn rồi kêu lên, “Ta là Nghê Hạng Hạo mà!”

Thiên Tôn phát cáu, xoắn ống tay áo lên cánh tay, chuẩn bị đợt đánh thứ hai.

Ân Hậu vội vàng chạy tới khuyên can, lôi Thiên Tôn qua một bên, “Quên đi quên đi!”

Thiên Tôn nhìn thấy Ân Hậu lại đột nhiên nhớ tới, giận không có chỗ phát tiết, vươn tay kéo lấy ông, “Lão Quỷ, ta đang muốn tính sổ với ngươi đây, ngươi đi khắp nơi cùng người ta nói chuyện gì của ta...”

Ân Hậu đem Thiên Tôn xoay về phía Nghê Hạng Hạo bên kia, “Cái này để sau hãy nói, chi bằng ngươi cứ tiếp tục đi...”

Tiểu Tứ Tử chạy đến bên cạnh bọn Triển Chiêu, Tiểu Lương Tử nghiêng đầu đánh giá tiểu lão đầu trước mặt – Ta nói, lão đầu này bị đánh đến như vậy, nội lực của Thiên Tôn lại mạnh như thế, hẳn cũng không bị đánh tới đầu rơi máu chảy, tuy nhiên mặt mũi bầm dập thì không thể tránh khỏi.

Bạch Ngọc Đường ngẫm xem có phải có gì sai lầm ở đây không, khi mình còn nhỏ đã nhớ lầm rồi sao? Lập tức hỏi lão đầu kia, “Đây, ngươi là ai vậy?”

Nghê Hạng Hạo ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng trả lời, “Ngươi thân mật nha!”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Ai?”

“Ngươi thân mật nha... Phụt.”

Nghê Hạng Hạo mới mở miệng lần thứ hai đã bị Triển Chiêu đập cho một cước.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mau chóng thu chân lại, xua tay vỗ vỗ ống quần – Không kiềm chế được... Phản ứng theo bản năng, phản ứng theo bản năng!

“Chờ một chút.” Lâm Dạ Hỏa đột nhiên khoát tay, ngăn cản mọi người, ngồi xổm xuống, chột chột Nghê Hạng Hạo, “Lão đầu, ngươi họ gì?”

“Lão phu họ Nghê nha.”

Tất cả mọi người kinh ngạc.

Thiên Tôn chớp mắt mấy cái, một tay túm lấy cổ áo của Ân Hậu, tay còn lại thì gãi đầu, “Họ Nghê...”

“Tên gì?” Lâm Dạ Hỏa hỏi tiếp.

“Hạng Hạo nha! Ta là Nghê Hạng Hạo!” Lão đầu trả lời.

Trong giây lát, mọi người sững sờ tại chỗ, sau đó lại giật giật khóe miệng mà hít khí.

Triển Chiêu kinh hãi, “Thì ra tên là Nghê Hạng Hạo(52).”

(52) Nghê Hạng Hạo (– ní xiàng hào). Sở dĩ Thiên Tôn không biết Nghê Hạng Hạo là ai, thậm chí còn nổi đóa lên đánh lão đầu này là vì mỗi lần lão xuất hiện đều giới thiệu tên mình là Nghê Hạng Hạo, mỗi tội nói nhanh quá nghe lại thành Người thân mật (– nĩ xiāng hảo – Người tình của người) cho nên mới bị ăn đập nhiều như thế.

“Vậy người phải nói cho đúng chứ.” Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói, “Nói người họ Nghê, tên là Hạng Hạo không được hả, uống công khổ sở bị ăn đòn nhiều như vậy.”

Thiên Tôn khoanh tay gật đầu đứng ở một bên.

Triển Chiêu vô cùng bồn chồn, vừa nãy bản thân còn đập lão đầu một cước, cái tên này rất dễ gây hiểu lầm nha, còn tưởng đây là một lão háo sắc đấy!

Lão nhân gãi đầu, “Đây vốn không phải tên thật của ta nha, ta lúc đầu gọi là Nghê Hạng, sau đó Yêu Vương giúp ta đổi tên, nói là thêm một chữ Hạo, mong ước luôn bình an.”

Khóe miệng mọi người giật giật một cái – Gì?

Nghê Hạng Hạo cũng không quá để ý, đứng dậy phủi đi lớp bụi bặm trên quần áo, nói, “Lúc nhỏ ta có làm vài chuyện trộm vặt, một lần may mắn đụng phải Yêu Vương, ngài ấy nói ta cuối cùng bởi vì tham tiền tài lại bất nghĩa cho nên đoán mệnh, ta liền hỏi ngài liệu có cách nào hóa giải hay không. Yêu Vương nói sửa một chút tên của ta, ở phía sau viết thêm một chữ Hạo nữa là được! Còn nói ta sau này nếu gặp người khác, đặc biệt là đồ đệ Tiểu Du của ngài ấy thì nhất định phải lớn tiếng nói ra tên mình, như vậy mới có thể sống lâu trăm tuổi... Ai nha, từ lúc Yêu Vương sửa lại tên cho ta, ta liền gặp được may mắn! Cả đời này coi như là vô số lần thuận buồm xuôi gió, mỗi lần để Thiên Tôn đánh là y như rằng vận khí phía sau sẽ đặc biệt tốt!” Vừa nói vừa nằm ngã chổng vó ngẩng mặt lên nói, “Thiên Tôn mau đánh ta!”

Nói còn chưa dứt lời, Ngũ gia nhấc chân đạp vào mặt hắn, “Ít kêu tên sư phụ ta đi, tên người sau khi đổi lại nghe thật biến thái!”

Mọi người cũng đồng dạng biểu hiện ghét bỏ – Hóa ra là tình nguyện bị đánh!.

26. Chương 26: Kế Trong Kế

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Ân Hậu lắc đầu không nói gì, chìa tay về phía Nghê Hạng Hạo về mặt thỏa mãn khi bị Bạch Ngọc Đường đập cho mấy cái, đưa hắn trở về quân doanh.

Ngũ gia cọ giày trên mặt đất.

Triển Chiêu thấy Ân Hậu vội vàng rời đi, sờ sờ cằm, “Ngoại công hình như đang nhân cơ hội chạy trốn, ai nha...”

Triển Chiêu còn đang nhìn ngoại công nhà mình chuồn nhanh như kẻ trộm, lỗ tai liền bị người ta nhéo.

Chỉ thấy Thiên Tôn nhéo lỗ tai của Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, “Quả nhiên là các người tung tin đồn của ta cho đám người kia!”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa xoa xoa cái lỗ tai, trốn sau lưng Bạch Ngọc Đường, chỉ một ngón tay về phía hắn, ý là – Là hắn nói!

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Miêu nhi! Hỏa Kê kia bán đứng ta coi như không tính, ngay cả người cũng...

Triển Chiêu về mặt nghiêm túc – Người không vì mình trời tru đất diệt!

Thiên Tôn hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cũng biết đầu sỏ làm ra chuyện này chính là đồ đệ nhà mình.

Đúng lúc này, tay của Thiên Tôn bị người nắm lấy.

Thiên Tôn cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử hai tay túm lấy ống tay áo của y lắc qua lắc lại, ngẩng đầu lên nhìn y, “Tôn Tôn.”

Trong nháy mắt, cơn tức giận của Thiên Tôn tiêu tán hơn một nửa, y phát hiện đôi mắt to tròn của Tiểu Tứ Tử giống như mắt của cún con, mang theo sức công phá rất lớn.

Tiểu Tứ Tử giang tay ôm một cái.

Thiên Tôn liền đem bé ẵm lên.

Tiểu Tứ Tử nói với y, dạo gần đây ở Hắc Phong thành có mở một cửa hàng đồ cổ, có rất nhiều đồ vật này nọ, quay về thì cùng nhau đến đó dạo một lát...

Quả nhiên, lực chú ý của Thiên Tôn bị dời đi, Tiểu Tứ Tử dỗ vài câu, Thiên Tôn cười tủm tỉm, tâm tình u ám dần dần biến chuyển, ôm Tiểu Tứ Tử trở về quân doanh...

Đi về phía trước rất xa, không biết Tiểu Tứ Tử đã nói cái gì mà chọc cho Thiên Tôn cười ha ha.

Ở phía sau, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cùng nhau thở phào nhẹ nhõm – Nguy hiểm được giải trừ, Tiểu Tứ Tử quả nhiên là Bồ Tát sống nha!

Tiểu Lương Tử gạt đầu đuôi kịp, “Cận Nhi nhà ta mà lại, rất có năng lực!”

Ba người còn lại tránh được một kiếp cũng đi theo về doanh trại.

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia liếc mắt nhìn hắn – Người là kẻ không có nghĩa khí!

Triển Chiêu học Tiểu Tứ Tử cũng đồng dạng đối với hắn giơ ra hai tay – Đến đây, ôm một cái!

Bạch Ngọc Đường vươn tay gỡ đầu, nhìn Triển Chiêu rồi liếc mắt thở dài, lắc đầu bỏ đi.

Triển Chiêu ở phía sau neho mắt quan sát, “Chuột hình như đỏ mặt, chiêu này hóa ra lại dùng được nha...”

Lâm Dạ Hỏa ở một bên chứng kiến rõ ràng, ngẫm nghĩ – Coi như là có hiệu quả khi bị trách móc, có cơ hội phải thử với tên câm kia mới được, nhìn xem hắn có đỏ mặt hay không.

...

Về tới quân doanh bên ngoài Bình Chung thành, Ân Hậu đã đưa Nghê Hạng Hạo tới gặp Hạ Nhất Hàng.

Nghê Hạng Hạo cũng không có gì giấu giếm, hắn đích xác là nhân dịp rối loạn mà đi ăn trộm vài thứ, “thu hoạch” cũng không ít đâu.

Hạ Nhất Hàng nhìn toàn bộ số bảo bối nằm ở trên bàn mà Nghê Hạng Hạo trộm được, lắc lắc đầu ngó lão nhân.

Phong Khiếu Thiên quở trách, “Ta nói lão đầu ngươi làm như vậy là sai nha! Nếu như luật pháp không quy định không được đánh người trên tám mươi tuổi, quân gia sẽ đánh ngươi! Người dân trong thành chạy nạn ngươi lại còn dám đi trộm đồ vật này nọ!”

Nghê Hạng Hạo gãi gãi đầu, nói nhỏ, “Ta chỉ vào nhà mấy người có tiền, cũng chỉ lấy có hai thứ, với bọn họ mà nói chỉ như chín con trâu mất một sợi lông(53) thôi mà...”

(53) Chỉ những việc nhỏ nhất không đáng kể

Nghê Hạng Hạo nói còn chưa dứt câu thì lập tức nhảy dựng lên, vội vã ôm đầu.

Chỉ thấy trên tay Thiên Tôn cầm mấy sợi tóc bạc, xem ra là mới nhổ từ trên đầu Nghê Hạng Hạo xuống.

Hiển nhiên là Thiên Tôn hoàn toàn ghi hận, liếc mắt trừng Nghê Hạng Hạo, “Người một đầu đầy tóc, nhổ mất một hai cọng tóc cũng sẽ không ngốc, vậy thì để cho ta nhổ thêm cho mấy cọng!”

Nghê Hạng Hạo chớp mắt mấy cái, với đầu về phía Thiên Tôn, “Người nhổ đi.”

Thiên Tôn thuận tay ném một nhúm tóc vào mặt hắn.

Thẩm Thiệu Tây vẽ mặt kinh ngạc, Phong Khiếu Thiên đem Nghê Hạng Hạo bày ra cái dáng vẻ “Muốn được đánh” nhào về phía Thiên Tôn mà đẩy ra, “Đừng gây rối nữa! Tuổi đã cao không cho phép đùa giỡn lưu manh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc đỏ khóc đỏ cười, suy cho cùng cũng là chuyện quái gở do Yêu Vương gây nên.

Hạ Nhất Hàng cho người đem “tang vật” ở trên bàn tịch thu, đem trả lại cho những gia đình bị mất trộm ở Bình Chung thành, Ân Hậu thò tay, từ bên trong lôi ra một món đồ khác.

Mọi người chỉ thấy Ân Hậu từ trong đồng “bảo bối” lấy ra một tấm bản đồ.

Đó là tấm bản đồ da dê hình tam giác đã cũ.

Ân Hậu hỏi Nghê Hạng Hạo, “Cái này từ đâu tới?”

“Ở trong căn phòng của một tòa nhà ta tìm ra được một cái ám cách, bên trong cất giấu... Không biết là bản đồ giấu cái gì cho nên mới mang tới đây, bởi vì không muốn kẻ trộm biết bí mật trong này!” Nghê Hạng Hạo trả lời.

Mọi người đột nhiên cảm giác được những lời Yêu Vương nói hoàn toàn có đạo lý! Nghĩ tới hắn vẫn cứ luôn luôn đi trộm bảo bối như vậy, nếu như ngày nào đó vô tình trộm được một cái bảo bối nguy hiểm đến tính mạng thì sẽ ra sao, nhiều năm như vậy thuận buồm xuôi gió mà hắn cũng không gặp phải cái tai họa gì, xác thật không dễ dàng, chẳng lẽ lại có quan hệ đến việc cứ cách mười năm hắn lại bị Thiên Tôn đánh một trận?

Ân Hậu cũng đem ra thứ mà mới vừa rồi cùng với bọn Tiểu Tứ Tử tìm được, hai tờ vừa khéo hợp lại, vẫn còn thiếu một tấm.

Triển Chiêu đưa tới thứ mà bọn họ kiếm được – Ba tấm bản đồ ghép lại thành một tấm bản đồ địa lý hình tròn hoàn chỉnh, ở giữa là ba dòng chữ lớn được nối lại với nhau – Thôn Thi Trì.

Tất cả mọi người đều nhướng mày.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười nhìn bản đồ, “Đủ rồi!”

Đúng lúc này Công Tôn tiến đến, nhìn chằm chằm bản đồ “xuất hiện” trên mặt bàn, lẩm bẩm, “Thần!”

Lúc này, Lan Khắc Minh cầm mấy quyển ghi chép chạy vào, “Tìm được rồi!”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

Lan Khắc Minh đem ba cuốn sổ giao cho Hạ Nhất Hàng, “Ta đã cho quan viên điều tra, đây là gia phả của ba người giữ đầm năm đó, bọn họ hiện tại đều sống tại thành Bình Chung, mấy tấm bản đồ hẩn là nằm trong tay bọn họ...”

Đại hoàng tử nói còn chưa dứt lời, liền thấy ba tấm bản đồ được ghép lại chung với nhau đang nằm ở trên bàn.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười với hẩn, “Đã tìm được rồi.”

“Tìm được rồi?” Lan Khắc Minh càng thêm kinh ngạc, cũng có chút tiếc nuối, vươn tay gỡ đầu, lẩm bẩm, “Cứ tưởng rằng ta có thể giúp chút gì đó...”

Hạ Nhất Hàng cũng giơ tay vỗ vỗ bả vai của hẩn, nói, “Đại hoàng tử chớ nên nói vậy, người thế nhưng lại giúp một cái ơn lớn đấy.”

Lan Khắc Minh sững sốt.

Hạ Nhất Hàng tiếp nhận ba cuốn sổ gia phả, mỉm cười, “Chờ sau này người sẽ hiểu!”

Trong quân doanh của thành Hắc Phong, Triệu Phổ đang nhắm mắt nghỉ ngơi lập tức mở mắt.

Bên cạnh bàn, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi đang đặt bữa cơm tối xuống.

Thần Tinh Nhi ôm đĩa thức ăn trên Triệu Phổ, “Vương gia, tiên sinh, Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử bọn họ không có ở đây, để ngài một mình ở chỗ này thật là đáng thương nha.”

Nguyệt Nha Nhi cười tủm tỉm, “Tiên sinh trước khi rời đi có đặc biệt tới nhờ đại nương của trù phòng chỉ cho y phương thức làm mì thịt bò mà ngài yêu thích đó.”

Vừa nói vừa đem một cái bát nóng hầm hấp đặt trước mặt Triệu Phổ.

Hai nha đầu đi ra ngoài.

Triệu Phổ cầm lấy cái bát liếc nhìn quân trưởng có chút lộn xộn – Hẳn trước đây cũng dùng bữa một mình trong quân trưởng, sao bây giờ lại có cảm giác quân trưởng tương đối rộng? Hoàn toàn vắng vẻ thế này.

“Xì xà xì xụp” ăn một miếng mì, Cửu vương gia đang bê cái bát húp nước lèo, vừa húp vừa cảm khái – À! Mùi vị của Thư Ngốc!

Phía bên trong quân doanh thành Bình Chung, cửa chính đóng chặt, ngoài cửa có mấy thị vệ canh gác.

Ở giữa quân trưởng, Hạ Nhất Hàng cho người đem ba tấm bản đồ vá lại với nhau, trên sa bàn, khắp nơi ngang dọc của thôn Thi Tri lần lượt xuất hiện trên bản đồ địa hình.

“Địa hình rất phức tạp.” Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua.

“Cái chỗ này.” Triển Chiêu chỉ vào một vùng đất trống tương đối nổi bật trên tấm bản đồ thứ ba, “Nếu như quân địch thật sự muốn trốn, có lẽ chỉ có thể ở địa điểm này.”

Mọi người đồng thời gật đầu.

Hạ Nhất Hàng nhìn vùng đất trống kia, khe khẽ mỉm cười, nhỏ giọng nói, “Ừ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi nghe liền có cảm giác ngữ điệu nói chuyện của hắn dường như có chút quái dị, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

Chỉ thấy Hạ Nhất Hàng lúc này chấp hai tay sau lưng nhìn chằm chằm tấm bản đồ, trên mặt không có biểu tình đặc biệt nào.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Người này, cũng gần như tương tự Triệu Phổ, ở trên mặt tuyệt đối nhìn không ra hắn đang có dự tính gì.

Hạ Nhất Hàng khẽ mỉm cười một cái, hỏi mọi người, “Có ý kiến gì không?”

Phong Khiếu Thiên nói, “Có bản đồ địa hình vậy thì dễ đánh hơn rất nhiều, đối với loại địa hình này tập kích bất ngờ là tốt nhất.”

“Muốn đánh lên vào ban đêm sao?” Thẩm Thiệu Tây hỏi.

Nói đến chuyện ban đêm đánh lên, Thẩm Thiệu Tây chính là người lợi hại nhất trong Triệu gia quân, đối với hắn mà nói, bình minh có sáng hay không cũng không hề gì, dưới tình huống không có ánh sáng, không ai có thể xuất sắc hơn hắn.

“Muốn chủ động xuất kích à?” Triển Chiêu hỏi, “Không phải nói là dụ địch sao?”

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, chỉ một ngón tay về phía vị trí trung tâm của vùng đất trống trên tấm bản đồ thứ ba, nói, “Tối nay tập kích bất ngờ.”

“Tối nay?” Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc.

Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu cũng khó hiểu – Có phải đã quá gấp gáp rồi không? Từ trước đến nay Hạ Nhất Hàng chẳng phải là một người luôn rất thận trọng sao?

Công Tôn thì ngược lại, không nói ra bất cứ ý kiến gì, y hiện tại vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ – Hết thấy đều dựa theo đúng như trong kế hoạch của Triệu Phổ, cứ như vậy mà tiến tới.

Lúc này, ở bên ngoài Trâu Lương phái người tới thông báo cho Hạ Nhất Hàng, tất cả đều đã được sắp xếp xong.

“Nhanh như vậy.” Hạ Nhất Hàng gật đầu, hạ lệnh, “Tối nay, Thẩm Thiệu Tây mang theo quân tinh nhuệ tiến vào vùng trung bộ bên trong đồng cỏ của tấm bản đồ thứ ba, tập kích bất ngờ hàng ngũ quân địch ẩn nấp tại vùng đất trống.”

Mặt khác, trên tấm bản đồ thứ nhất và thứ hai còn có một con đường dài nối liền thông suốt với toàn bộ thôn Thi Trì, đó là đường lui của quân địch.

Hạ Nhất Hàng để Phong Khiếu Thiên dẫn binh đến đó mai phục dọc đường, chặt đứt đường lui của đối phương.

Sau khi Hạ Nhất Hàng an bài xong xuôi, Thẩm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên nhanh chóng rời đi, một chút dị nghị cũng không có, hội nghị quân sự trong tưởng tượng của bọn người Triển Chiêu phải được tiến hành đơn giản và gọn lẹ, nhưng mà... Có cần phải quá đơn giản tới mức này không?

Cùng nhau từ trong trường đi ra, Bạch Ngọc Đường im lặng, Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều có suy nghĩ hình như có chỗ nào đó không được đúng cho lắm.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu mang theo Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử chạy đi dùng bữa cơm tối, hai lớn hai bé một một chút lo lắng cũng hoàn toàn không có.

Đám người Triển Chiêu trở về trường của mình, ngồi xuống, ăn cơm tối nhưng lại cảm thấy không có mùi vị gì.

Một lúc sau, Triển Chiêu đành mở miệng nói trước, “Chuyện này... Các người nghĩ thế nào?”

Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường cùng nhau gấp thức ăn, nhìn Triển Chiêu, ý là – Người hỏi cái gì? Cơm nước không lo thưởng thức lại bàn tới kế hoạch tác chiến?

“Có phải là đã quá thuận lợi rồi không?” Triển Chiêu buông bát đũa, hỏi hai người.

Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa dĩ nhiên cũng biết chuyện này có điểm kì quặc.

Ngũ gia nói, “Ta cũng có nghĩ tới, ba tấm bản đồ lấy được quá mức thuận lợi, tấm bản đồ quan trọng như thế vậy mà cứ như thế được dâng lên tới tận cửa.”

“Này này.” Lâm Dạ Hỏa khẩn trương, “Ngộ nhớ tấm bản đồ là giả vậy thì phải làm sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời nhú mày.

Hỏa Phượng nghiêm túc nói, “Nếu như Lan Khắc Minh có thể tra ra được mấy cái gia đình trong thành Bình Chung kia là hậu duệ của người giữ đầm, vậy thì quân địch cũng có thể tra ra được nha! Nếu như đối phương so với chúng ta ra tay sớm một bước, hoán đổi tấm bản đồ thì sẽ như nào?”

“Thứ mà ngoại công và Nghê Hạng Hạo lấy được cũng là giả à?” Triển Chiêu hỏi.

“Nếu lỡ thật sự là giả...” Lâm Dạ Hỏa nói, “Vậy thì không ổn rồi.”

“Quan trọng nhất chính là tấm bản đồ thứ ba, bởi vì phía trên có vị trí ẩn nấp của quân địch, cũng chính là thứ mà chúng ta cần về.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Của chúng ta rất có khả năng là giả nha!” Lâm Dạ Hỏa giật mình.

Ba người nghĩ cần phải đến nhắc nhở Hạ Nhất Hàng một chút, thế nhưng Hạ Nhất Hàng thường ngày đa

mưu túc trí, sao có thể đơn giản trùng kế như thế? Bọn họ liền nhìn ra có điểm không thích hợp!

Một đám ba người tâm sự nặng nề chạy tới quân trưởng của Hạ Nhất Hàng, lại được báo cho biết Hạ Nhất Hàng không có ở đó, hắn cùng Công Tôn và Lan Khắc Minh đã đi thăm chỗ tị nạn của bách tín Bình Chung thành rồi.

Thị vệ nói Hạ Nhất Hàng trước khi rời đi có thông báo, nói rằng ba người bọn họ rất có thể sẽ đến, để cho bọn họ tiến vào trong trường ngồi chờ một lát, hắn trở về có hơi muộn.

Bọn người Triền Chiêu vừa vào đến cửa liền ngửi thấy một mùi khét lẹt nồng đượm.

Lâm Dạ Hỏa bịt mũi, “Hạ mục ở trong lều đốt cái quái gì vậy...”

Bạch Ngọc Đường nhìn đến vật đã cháy sạch bên trong chậu than, chỉ còn sót lại một mẩu da dê, đối với mọi người vấy vấy tay.

Chỉ thấy bên trong chậu than là một đồng tro tàn, nhìn tấm bản đồ thôn Thi Trì mới được vá lại ban này nay lại bị cháy sạch chỉ còn dư lại một mẩu nhỏ, cứ như thể là tiện tay ném vào bên trong chậu than vậy.

Ba người liếc mắt nhìn nhau chớp chớp mắt rồi lại nhìn sang sa bàn... Chỉ thấy vị trí của thôn Thi Trì bị một cái nghiền mực đè lên, toàn bộ đồng cát trên thôn Thi Trì đều bị san bằng.

Ba người hai mắt nhìn nhau – Đây là cái thể loại gì đây?

Ăn xong cơm tối, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi tiến vào quân trưởng của Triệu Phổ thu thập bát đĩa.

Nguyệt Nha Nhi dọn cái bát không, Thần Tinh Nhi nghiêng đầu nhìn khối gỗ xếp hình được đặt trên bàn của Triệu Phổ, chỉ thấy Cửu vương gia đứng trên mặt ghế, một đồng xếp gỗ từng cây một được dựng thẳng, chồng chất lên nhau cao cỡ một người, lung lay sắp đổ khiến người xem phải kinh hồn bạt vía.

Sau khi cầm khối gỗ cuối cùng chất lên trên, Triệu Phổ từ trên mặt ghế nhảy xuống.

Thần Tinh Nhi hiếu kỳ hỏi Triệu Phổ, “Vương gia ngài đang chơi trò gì vậy?”

Triệu Phổ chỉ vào tòa khối gỗ thật cao, nói với Thần Tinh Nhi, “Thối một hơi thử xem.”

“Thối một cái sẽ đổ hết cả đám đó!” Thần Tinh Nhi nghi hoặc, tuy nhiên vẫn cứ bước tới, cúi người thối một hơi...

Theo hơi thở nhẹ nhàng mà tiểu nha đầu thối ra, chỉ thấy tòa “Mộc tháp” thật dài ảm ảm ngã xuống, một đầu thì rơi xuống mặt đất, đầu còn lại thì đáp xuống cạnh bàn.

Thần Tinh Nhi nhăn mũi, “A! Vương gia, ngài chơi ăn gian!”

“Hay nha!” Nguyệt Nha Nhi nói, “Còn tưởng rằng những khúc gỗ này rời rạc nhau, hóa ra đều được dính lại, thảo nào không bị đổ!”

Triệu Phổ mỉm cười, “Đương nhiên là ăn gian! Nếu không ăn gian thì còn gì thú vị nữa! Ha ha.”

27. Chương 27: Chiến Dịch Trên Nước

Edit: Fin & Ka & Nhược Lam

Beta: Fin

Đêm khuya, trong quân doanh Triệu gia quân bên ngoài Bình Chung thành đang tập kết một nhóm lớn binh lính.

Thẩm Thiệu Tây và Phong Khiếu Thiên mang theo Trung Lộ quân tinh nhuệ rời khỏi Bình Chung thành, xuyên qua thông đạo bị nổ tung trước đó của núi Bình Chung tiến vào đại mạc... Chạy tới thôn Thi Trì.

Tối nay trời nhiều mây, mây mù dày đặc che đi ánh trăng, đứng ở trên thành lâu Bình Chung thành nhìn xuống, màn đêm là một mảnh tối đen...

Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đứng ở trên thành nhìn đám binh mã dần biến mất trong bóng đêm.

Hạ Nhất Hàng tới muộn hơn so với mọi người, hắn ở trên thành lâu, cầm xa kính trong tay, vẻ mặt rất tự nhiên.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn rất muốn nói với hắn một chút về vấn đề bản vẽ rất có thể là giả, có điều... người này ngay cả bản vẽ cũng đốt, rốt cuộc là đang có ý gì đây?

Đi theo Hạ Nhất Hàng cùng lên tới là Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử trong lòng, Tiểu Lương Tử thì giống hệt con khỉ nhảy lên đỉnh cột cờ, đáng tiếc đêm nay thật sự là quá mờ, cái gì cũng không thấy rõ.

Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di cũng tới theo, hai vị hoàng tử đều có chút lo lắng chờ đợi.

Mọi người lúc này mới phát hiện, so với bản thân giao chiến thì sự chờ đợi trước khi giao chiến càng khiến cho người ta cảm thấy dày vò hơn nhiều.

“Sao vẫn còn chưa bắt đầu, bọn họ có đánh lén thành công không...” Tiểu Lương Tử ngồi xổm xuống tự đặt câu hỏi, bỗng nhiên, từ phía xa xa chợt có một luồng ánh sáng màu trắng bay lên trời.

Mọi người không tự giác mà ngẩng mặt lên nhìn, luồng ánh sáng kia đang bay lên cao, lên cao nữa... Cuối cùng, trong màn đêm tối đen “Ba” một tiếng nổ tung.

Sau khi tên lệnh dùng để liên lạc của Triệu gia quân nổ tung trên bầu trời, đám người Triển Chiêu hơi khần trương – Đây là lệnh phát động đánh lén hay kế đánh lén ban đêm đã thành công...

Thời điểm mọi người còn đang nghi hoặc, đột nhiên ở phía xung quanh... Gần như là bao quanh toàn bộ thung lũng Bình Chung đều hiện lên một vòng hơn mấy chục tên lệnh đang chiếu sáng.

Tên lệnh chiếu sáng và tên lệnh liên lạc khác nhau, cái trước sáng hơn cái sau, ở trên bầu trời lưu lại một vệt sáng dài.

Một vòng tên lệnh chiếu sáng này đem bóng tối đang chìm trong bóng đêm chiếu sáng rọi như ban ngày.

Mọi người sau khi thích ứng với ánh sáng thì lại có chút mờ mịt... Tình huống gì đây? Không phải là đánh lén sao?

Gần như đồng thời, chợt nghe Tiểu Lương Tử đứng ở trên đỉnh cột cờ hét lên, “Oa! Những thứ này cái gì vậy a?!”

Mọi người hướng lên trên nhìn, đều kinh ngạc không thôi...

Chỉ thấy xung quanh thung lũng Bình Chung được dựng lên hơn mấy chục cây thang rất cao... Nhưng đây không phải là thang bình thường, mà tên lệnh chiếu sáng cũng không có bay lên được trên đỉnh nên mọi người đều không nhìn rõ cái thang kia dựa vào chỗ nào.

Mấy chục cái “Thang trời” này không biết là được dựng ở xung quanh thung lũng Bình Chung từ khi nào, trước đó nó bị chìm trong bóng đêm nên hoàn toàn không phát hiện ra.

Triển Chiêu đã cảm thấy có chút ngứa tay rồi, dù sao y cũng có miêu tính trong người, thấy thang là có ý nghĩ muốn leo rồi, cảm giác leo cái “Thang trời” này lên hái sao thật là muốn leo tới đỉnh luôn mà.

Bạch Ngọc Đường vốn hiểu rất rõ y, nhìn y một cái, quả nhiên... Về mặt Triển Chiêu giống như về mặt của một con mèo khi phát hiện có trò chơi mới.

Lâm Dạ Hỏa vỗ tay một cái, “A! Tên cầm đó hai ngày nay không để ý tới ta, còn bảo ta đừng có tới quấy rầy. Thì ra là do vội dựng mấy cái thang này!”

Thiên Tôn ngẩng mặt nhìn khắp nơi.

Ân Hậu sờ sờ râu trên cằm, gật đầu, “Kế hoạch này hẳn là tiểu tử Triệu Phổ đã sớm chuẩn bị tốt, đồng củi đó không phải chỉ cần một, hai ngày là có thể chuẩn bị đầy đủ được, hóa ra trước kia hắn đã sớm dự đoán được quân địch sẽ trốn trong ao Thi Trì à?”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, tâm nói – Tiên đoán trước cũng không chỉ dừng lại ở đó.

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi, “Ngay từ đầu Triệu Phổ đã không muốn dựa vào bản đồ để tấn công thôn Thi Trì... Hẳn là muốn cho binh lính thông qua mấy cái thang này để trực tiếp tiến vào thôn Thi Trì sao?”

Tất cả mọi người sờ cằm.

Hạ Nhất Hàng nhin không được nở nụ cười, khoát tay với mọi người, “Các ngươi chớ đánh giá thấp Nguyên soái nhà ta... Mấy cái kia không thể gọi là mưu lược được, mà là trình độ đùa giỡn lưu manh.”

Tất cả mọi người sững sốt, “Đùa giỡn lưu manh?”

“Cái gọi là lấy đạo của người đó trả lại cho người đó(54).” Hạ Nhất Hàng nhú mày, “Trước đó đối phương đã dùng cái gì tấn công chúng ta?”

(54) Ăn miếng trả miếng hoặc gây ông đập lưng ông.

“Đá lửa.” Triển Chiêu nói xong, nhướn mày, “Chẳng lẽ là...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, chợt nghe truyền đến tiếng “Ầm ầm”.

Mọi người vừa ngẩng đầu, chỉ thấy mấy cái “Thang trời” cao cao kia đang ầm ầm sụp đổ, một đầu tựa vào rìa mép của thung lũng Bình Chung, đầu còn lại cân bằng mà nện vào bên trong thôn Thi Trì.

Chỉ thấy cây thang kia vừa ngã xuống thì từng tảng, từng tảng đá lớn cũng đều lăn xuống theo.

Mấy cái thang này giống như một cái máng vậy, các tảng đá lại tròn, thoáng một cái toàn bộ đã lăn vào ao Thi Trì.

Mọi người kinh ngạc... Thì ra không phải là đưa người tiến vào mà là đem đá đẩy xuống. Một Triệu Phổ

nghĩ ra cái chiêu tổn hại này!

“Cái biện pháp thỏa đáng này không tồi chút nào.” Ân Hậu gật đầu đồng ý, “Nếu bản đồ là giả vậy thì bên trong thôn Thi Trì hẳn là mai phục không ít binh lính quân địch, chắc chắn sẽ có chuẩn bị phản đánh lên nhân mã tập kích bất ngờ của chúng ta... Tăng đá lớn như vậy đập xuống, ít nhiều cũng tạo thành thương vong.”

“Nhưng mà có thể đập chết bao nhiêu tên đây?” Thiên Tôn hỏi, “Đá lăn cũng không nhanh lắm a, bọn chúng hoàn toàn có thể né tránh.”

Lúc này, chỉ thấy Hạ Nhất Hàng đưa tay, ném lên trời một quả tên lệnh...

“Ba” một tiếng, tên lệnh màu lam nổ tung.

Mọi người hơi sửng sốt – Màu lam, đây không phải là tên lệnh liên lạc của hữu lộ quân Long Kiều Quảng sao? Hạ Nhất Hàng lúc này lại gọi tiếp viện làm gì?

Theo tên lệnh mà Hạ Nhất Hàng vừa ném ra, trước cửa Bình Chung thành mở ra... Hai chi chẳng biết từ lúc nào đã tập kết lại với nhau và đang rời khỏi thành đi về phương hướng sông Bình Xuyên.

“Chờ một chút!” ánh mắt Lâm Dạ Hỏa ánh rất nhạy, vừa trông thấy đã phát hiện chiến kỳ binh mã giờ chính là của Trung Lộc quân.

“Nha! Đó không phải là Phong đại ca và Thấm đại ca sao!” Tiểu Lương Tử đứng ở trên cột cờ nhìn thấy rõ ràng, người mang đội quân Trung Lộc ra khỏi thành đi về phương hướng phía sông Bình Xuyên chính là Phong Khiếu Thiên và Thấm Thiệu Tây, vậy người vừa rồi đi đánh lên ban đêm là ai chứ?

Còn đang nghi hoặc, thì trên bầu trời lại sáng lên tên lệnh liên lạc màu lam.

Mọi người sửng sốt – Chẳng lẽ là...

Cùng lúc đó, xa xa ở giữa không trung của phụ cận thôn Thi Trì, vô số luồng ánh sáng xuyên thủng bầu trời mà ra... Giống như sao băng rơi xuống đồng cỏ quanh ao Thi Trì, từng chùm lại từng chùm một. Tên rơi như mưa xuống!

Đó là đội cung binh của Long Kiều Quảng, thứ đang bắn chính là hỏa tiễn.

Hỏa tiễn trên không trung đan vào nhau như một cái lưới lửa, bắn vào trong ao thôn Thi Trì, nháy mắt... Trong thôn Thi Trì đã thoáng hiện lên ánh lửa, một vùng đồng cỏ bùng lên một đồng ánh lửa lớn.

Triển Chiêu sờ mũi, “Những tảng đá lăn kia có dầu hỏa sao! Vừa nãy ta có ngửi thấy.”

“Đúng là có qua có lại a, bọn họ dùng hỏa cầu chúng ta cũng phải dùng hỏa cầu.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu.

“Có điều...” Bạch Ngọc Đường nhớ tới câu giới thiệu về thôn Thi Trì trước kia của Hạ Nhất Hàng, “Không phải người nói thủy tảo rất dài, hơn nữa lượng nước cũng rất cao, không dễ để thiêu đốt đồng cỏ sao?”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Đúng vậy a, lửa tuy nhìn không ít nhưng vẫn không lan ra hết, hơn nữa quân địch có vẻ rất rành đến chuyện phòng cháy...”

Tất cả mọi người đều nhớ tới quạ màu núi Bình Chung, đều đồng loạt gật đầu.

Hạ Nhất Hàng “Ha hã” hai tiếng, “Trước đó ta đã sớm nói chớ xem thường thủ đoạn đùa giỡn của Nguyên soái nhà ta, lửa này phòng được, nhưng khi lửa đưa tới một thứ khác thì bọn chúng chưa chắc đã phòng được a!”

Hạ Nhất Hàng nói xong, vươn tay chỉ chỉ lỗ tai, ý bảo mọi người – Nghe đi!

Theo động tác của Hạ Nhất Hàng, mọi người chợt nghe ở xa xa truyền đến một tiếng “Ầm” vang lên thật lớn.

Mọi người sửng sốt.

Rất nhanh, tiếng vang ầm ầm liên tục truyền đến, hơn nữa tiếng vang cũng càng lúc càng lớn, mặt đất bắt đầu chấn động, cảm giác này không hiểu sao lại có chút quen thuộc...

Đồng thời, ở bốn phía tiếp tục có một số lượng lớn “đá lăn” lăn xuống theo thang trời... Lửa trong thôn Thi Trì vắng khắp nơi.

Lúc này mọi người cũng bừng tỉnh đại ngộ – Thì ra chấn thiên lôi được cất giấu trong đá lăn!

Hạ Nhất Hàng nhìn mọi người đang há to miệng nhìn hẩn mà gật đầu, “Đúng vậy! Cái gì mà dùng bản đồ để đánh lên ao đầm kia, đó không phải phong cách của Nguyên soái nhà ta, nếu dùng lời hẩn mà nói thì chính là ‘Không phải chỉ là vài cái vũng bùn thôi sao, cho nổ bằng nó!’ ”

Ân Hậu nở nụ cười, tán thưởng, “Kể hay! Quân địch muốn dùng ba bản vẽ để dụ chúng ta tiến vào thôn Thi Trì, nhưng Triệu Phổ lại tương kế tựu kế, dùng kế đánh lên ban đêm, phản dụ quân địch tiến vào mai phục ở ao Thi Trì.”

Hạ Nhất Hàng nói xong, đem xa kính đưa cho bọn Triển Chiêu, ý bảo bọn họ nhìn đi.

Triển Chiêu giờ xa kính nhìn về hướng thôn Thi Trì thì thấy có không ít binh lính địch quân từ trong đồng cỏ trốn ra được, bọn họ một thân chật vật, trên người trúng phải lửa, di chuyển rất nhanh về hướng sông Bình Xuyên để tụ họp.

“Sông Bình Xuyên.” Triển Chiêu buông xa kính, nhìn Hạ Nhất Hàng.

Hạ Nhất Hàng mỉm cười, “Gặp lửa dĩ nhiên phải hướng về phía có nước mà chạy, Thiệu Tây và Khiếu Thiên đang ở đó sửa mái nhà dột, chúng ta bắt sống vài tên đem về đi.”

Triển Chiêu gật đầu – Triệu Phổ coi như là một người không tồi.

Tiểu Lương Tử ở trên cột cờ đáp, “Ta với sư phụ giống nhau như đúc!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cảm khái – Triệu Phổ quả không phụ cái tên bách thắng, thì ra là đánh như vậy a, vừa sạch sẽ lại lưu loát.

Mà Lan Khắc Di và Lan Khắc Minh lại là hai mặt nhìn nhau – Triệu Phổ rốt cuộc là bắt đầu tính toán từ khi nào mới được chứ?

Tiểu Tứ Tử ôm Công Tôn hỏi, “Phụ thân Cửu Cửu có phải rất là đẹp trai không?”

Công Tôn xoa xoa cằm hài tỏ vẻ thật khốn khổ a, Tiểu Tứ Tử nên đi ngủ rồi!

...

Vậy Cửu vương gia mà mọi người đang tán thưởng, hiện tại đang làm gì đây?

Trong Hắc Phong Thành, Triệu Phổ đứng ở trên tường thành, hỏi Âu Dương Thiếu Chính đang cầm xa kính trong tay, “Thế nào?”

“Ừm, rất tốt rất tốt!” Âu Dương Thiếu Chính cầm xa kính nghiêm túc gật đầu.

Triệu Phổ cau mày, vươn tay chột chột Âu Dương, “Ta hỏi người tình hướng bên kia của thôn Thi Trì, người nhìn vào trong Hắc Phong Thành làm gì?”

“Chắc chắc.” Hỏa Kỳ Lân gật đầu, “Ai nha, mấy vũ nương người Ba Tư kia đáng người thật đẹp! Cái thắt lưng kia, bộ ngực kia nha!”

Triệu Phổ thật muốn một cước đem tên hồng mao này đá xuống thành lâu.

...

Đột nhiên... Triển Chiêu lưu ý đến một chuyện, tuy đã đánh thắng trận nhưng Hạ Nhất Hàng tựa hồ không vui vẻ mấy, là do chiến thắng quá thường xuyên cho nên thành thói quen rồi sao? Nhưng mà nhìn có vẻ không giống.

Triển Chiêu hỏi hắn, “Làm sao vậy?”

Hạ Nhất Hàng bất đắc dĩ cười cười, nói, “Đối phương chỉ là đang chào hỏi chúng ta mà thôi.”

“Chào hỏi ư?” Triển Chiêu không hiểu.

Hạ Nhất Hàng khẽ nhún mày, nói, “Quân địch không có quá nhiều người, kỳ thực ngày đó, trước lúc thành Bình Chung nổ tung Thiên Dực đã điều tra nhóm lớn quân địch đã rút lui kia, bọn họ sau khi tiến vào biên giới nước Liêu thì không thấy tăm hơi đâu nữa.”

“Biên giới nước Liêu ư?” Triển Chiêu không hiểu, “Quân địch lần này là người Liêu hay là bọn chúng có cấu kết với nhau?”

“Hắn không phải là quân Liêu, mà về phần có cấu kết hay không Liêu quốc tất nhiên sẽ không thừa nhận, hơn nữa còn giáp ranh với biên giới Liêu quốc, có nói cũng không thể nói rõ.” Hạ Nhất Hàng buông tay, “Liêu quốc sẽ không nhân cơ hội khiêu khích trung nguyên, nhưng không có nghĩa là sẽ không mất mặt mất mỗ. Khi không có bằng chứng chúng ta cũng không có cách nào khai chiến với Đại Liêu, lại nói tới, dẫn đầu khơi mào chiến tranh cũng không phải là tính cách Nguyên soái nhà ta.”

Tất cả mọi người gật đầu, dừng nhìn Triệu Phổ giống như một thanh đao mà làm... hắn thiện chiến chứ không hiểu chiến, ngược lại, phong cách trước giờ của hắn đều là ba phải, có thể thái bình một ngày liền thái bình một ngày.

Bọn Triển Chiêu đều tán thành làm như vậy, dù sao một ngày nào đó chiến tranh cũng nổ ra, vô luận là thắng hay thua thì người đứng mũi sào chịu tội vẫn là dân chúng. Làm tướng quân hay đại hiệp, bọn họ võ nghệ đều cao cường, cho dù binh hoang mã loạn vẫn có thể tự bảo vệ tốt cho bản thân mình. Nhưng dân thường già yếu, phụ nữ và trẻ em lại không có mấy năng lực này, xem nhẹ chuyện khai chiến tương đương với chuyện đoạt tính mạng con người, Triệu Phổ trăm ngàn lần sẽ không đưa ra một quyết định không thể chịu trách nhiệm như thế, mấy luận điệu gì mà “Loạn thế xuất anh hùng” linh tinh, hắn đa phần là cười nhạt.

“Chủ lực của đối phương đã rút lui, chỉ để lại một phần nhỏ người tiến hành kế dụ địch, chúng muốn lấy thiểu số thắng đa số để uy hiếp chúng ta.” Hạ Nhất Hàng thở dài, “Có điều muốn lừa dối Nguyên soái nhà chúng ta đâu có dễ dàng như vậy, mà đối phương tổn thất cũng không quá nặng, không bị thương đến gân cốt, còn một điều nữa, chính là...”

Tất cả mọi người nhìn hắn, “Cái gì?”

“Các người cũng đã thấy những hắc y nhân đến trộm bản đồ.” Hạ Nhất Hàng nói, “Đều là tử sĩ.”

Bọn Triển Chiêu gật đầu.

Hạ Nhất Hàng “Chặc” một tiếng, thần nhiên nói, “Chúng tỏ thủ lĩnh của địch quân đối đãi với thủ hạ vô cùng... Tàn nhẫn.”

Tất cả mọi người đồng ý, quả thực rất tàn nhẫn, có cảm giác coi mạng người như cỏ rác, chỉ vì một chút sự tình mà phải chết bốn binh lính.

“Nghiêm túc mà xem xét lại toàn bộ kế hoạch Thành Bình Chung thì thấy, đối phương dùng kế ác độc, lực lượng hành động ưu việt lại tập kích bất ngờ, chỉ huy quân địch tinh cách âm độc, hết sức xảo hoạt! Mà binh lính lại kỷ luật nghiêm minh, có cảm giác như là nô lệ vậy.” Hạ Nhất Hàng khe khẽ thở dài, “Đối cách nói khác, chúng ta là đồ sứ còn đối phương là bình đất nung, đến thời khắc mấu chốt có thể bọn họ sẽ không tiếc mạng cùng đồng quy vu tận với chúng ta, loại địch nhân này là khó đối phó nhất, sau này cần phải cẩn thận gấp bội.”

Mọi người nghe xong lời của Hạ Nhất Hàng, cẩn thận ngẫm nghĩ lại... Quả thực đúng vậy.

Thấy mọi người lo lắng, Hạ Nhất Hàng ngược lại cảm thấy mình nói có hơi nghiêm trọng, cười cười, “Không sao, đã nhìn đến mặt xấu thì tất nhiên cũng phải nhìn thêm mặt tốt. Trên tổng thể mà nói, ít nhất chúng ta cũng trên cơ bọn chúng, cuộc chiến đầu tiên này cũng xem như là đánh đẹp.”

Tất cả mọi người gật đầu, tâm nói – Cái gì gọi là coi như? Rõ ràng là một trận chiến không đánh mà thắng quá ư đẹp mắt.

Đúng như Hạ Nhất Hàng dự đoán, đối phương thật đúng là “bình đất nung”.

Tại bờ sông Bình Xuyên, Phong Khiếu Thiên và Thẩm Thiệu Tây đang chuẩn bị bắt sống quân địch vẫn chưa được như nguyện... Không bắt được một tên tù binh nào mà chỉ toàn nhặt được thi thể.

Bên bờ sông Bình Xuyên, những quân địch hắc y kia một kẻ rồi hai kẻ nếu không phải do chết trận thì chính là sau khi bị bắt đã uống thuốc độc tự sát, trên bãi sông ngổn ngang đều là thi thể, nước sông cũng đỏ ngòm một mảng lớn, tràng diện hết sức chói lòa.

Phong Khiếu Thiên đang thu dọn chiến trường liền ngược lên, “Đến mức như thế này! Cũng không phải là một trận chiến giữ thành, sao lại không coi mình là con người chứ, nói chết liền chết.”

Thẩm Thiệu Tây lại cảm thấy may mắn khi mình không nhìn thấy mặt trận này.

Trong thôn Thi Trì thương vong càng thêm thảm trọng, đồng cỏ đều đã bị nổ bằng tạo thành một cái hố to,

mạch nước ngầm bắt đầu dâng lên, lúc này cái hồ đã trở thành một cái “Ao”, bên trong có bao nhiêu quân địch chết không cách nào tính ra được. Mà vị tướng lĩnh “Độc Hỏa” bên quân địch lại không bắt được, dù hắn đã sớm bỏ chạy nhưng vẫn bị nổ chết trong ao Thi Trì, không có người nào biết đến.

Hạ Nhất Hàng xem như hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn, mang theo Trung Lộc quân và mọi người trong Khai Phong Phủ trở về Hắc Phong Thành.

Bình Chung thành Bách phế đãi hưng(55), Hắc Phong Thành phái công tượng đến hỗ trợ tu sửa phòng ốc.

(55) Nguyên văn : Rất nhiều việc đang chờ hoàn thành

Lan Khắc Tĩnh Đặc thoái vị, Lan Khắc Minh đứng ra kế thừa vương vị Bình Chung, cùng đệ đệ Lan Khắc Di suất lĩnh dân chúng trong thành đồng thời trùng kiến Bình Chung, mười phần nhiệt tình.

Triệu Phổ chỉ để lại miếng binh phù và mấy tên lệnh liên lạc lại cho Lan Khắc Minh chứ không lưu lại bất kỳ người nào.

Theo lý mà nói, Triệu Phổ hoàn toàn có thể lưu lại đóng quân tại Bình Chung thành, lấy danh nghĩa là bảo hộ, biến gia tộc Lan Khắc trở thành hoàng tộc bù nhìn, chiếm đoạt Bình Chung thành. Nhưng hắn không như vậy làm, tất cả binh mã Triệu gia quân đều kéo về Hắc Phong Thành, còn cách mỗi đoạn thời gian sẽ phái người đưa một ít vật liệu, củi và vật liệu đá tới đây.

Cái gọi là quân tử chi giao, không chỉ có Lan Khắc Minh và Lan Khắc Di, mà còn có bách tín Bình Chung thành đều bị Triệu Phổ thuyết phục, không bỏ tiền mua cũng không ép buộc giao tình, đó mới thật sự là giao tình.

Hơn nữa Lan Khắc Di sùng bái võ học Trung nguyên, không có chuyện gì liền chạy khỏi thành Bình Chung, hiện giờ đã cùng lứa học sinh cùng tuổi ở trường Thái học trở thành bạn tốt, bây giờ tâm nguyện lớn nhất của hắn là có thể đi một chuyến đến Khai Phong Phủ, mở mang kiến thức.

Sau phong ba ngấn ngủi, Tây Vực lại khôi phục sự yên tĩnh, đảo mắt đã gần đến mùa đông.

Mùa đông ở Tây Vực trời giá rét lại đông lạnh, nhưng cũng tương đối thái bình, phía bắc bão tuyết phủ kín cả lối đi, binh mã sẽ không phát động tấn công vào lúc này, cho nên mùa đông ở Tây Vực là một mùa an ổn.

Đám người Triển Chiêu lần đầu tiên trải qua mùa đông ở Hắc Phong Thành, vốn tưởng rằng sẽ có thời gian rảnh rỗi nhưng không ngờ sau khi tới Hắc Phong thành, nghênh đón bọn họ chính là một vụ kỳ án.

28. Chương 28: Ngoài Ý Muốn

Edit: Fin & Ka

Beta: Po

Cuối mùa thu tại Hắc Phong Thành, hết ba ngày tuyết rơi, rốt cuộc cũng có một ngày trời quang mây tạnh, toàn thành một màu trắng xóa, lạnh tới mức làm tinh thần người ta tỉnh táo.

Trời còn chưa sáng, các tướng sĩ Triệu gia quân đều đang xúc tuyết động trong thao trường đi nơi khác, sau khi trời sáng mới bắt đầu thao luyện như bình thường.

Những tướng sĩ này cũng rất thích đùa cợt nhau, ở bên trong thao trường đắp một con thỏ tuyết còn cao hơn cả tường thành nữa, khiến cho Lỗ Nghiêm lão gia tử mới sáng sớm đã tức giận, “Nếu nó sụp xuống thì có khác gì tuyết lở? Các người đều còn nhỏ hử?”

...

Triển Chiêu sau khi rời giường thì muốn mở cửa đi ra ngoài ăn điểm tâm... Nhưng đẩy hai cái mà cửa vẫn không nhúc nhích.

Triển hộ vệ khoanh tay đứng ở trước cửa ngoẹo đầu quan sát.

Bạch Ngọc Đường không hiểu hỏi y, “Miêu nhi, làm gì vậy?”

Triển Chiêu thần thần bí bí mà chỉ chỉ cánh cửa, nhỏ giọng nói, “Cửa mở không được.”

“Cho nên?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Có phải là có người đùa dai không?” Triển Chiêu cảnh giác mà đi qua đi lại quanh cửa hai vòng.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ, “Là bị đóng băng mà thôi.”

Triển Chiêu sững sờ, nhìn hắn, “Cửa bị đóng băng ư?”

“Trời lạnh thì đây là chuyện bình thường a, có thể do tối hôm qua tuyết rơi xuống tụ ở ngưỡng cửa, mà trời gần sáng là lúc lạnh nhất nên cánh cửa mới bị đông cứng lại.” Nói xong, Ngũ gia đẩy cửa sổ ra, ngoắc Triển Chiêu, “Tới đây, ra ngoài bằng cửa sổ.”

Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt “Hiểu biết thật sâu rộng!” nhìn Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Không hổ là lớn lên ở Thiên Sơn a!”

Nói xong, Triển hộ vệ chỉ vừa mới hướng ra ngoài cửa sổ một cái thì truyền đến một tiếng “Ai nha”.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra ngoài... Chỉ thấy Triển Chiêu rơi vào trong đồng tuyết ngoài cửa sổ.

Ngũ gia nhin cười.

Triển Chiêu ngửa mặt liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, trên đỉnh đầu “Ầm” một tiếng, tuyết trên nóc nhà rơi xuống một đồng lớn đập trúng người Triển Chiêu, cộng thêm với tuyết trên mặt đất, trông Triển Chiêu chẳng khác nào một người tuyết to lớn cả... Chẳng biết sao khi nhìn vào còn có chút giống hình dáng của một con mèo tuyết nữa.

Cùng lúc đó, có tiếng cười truyền đến.

Triển Chiêu đưa tay lau tuyết trên mặt, chỉ thấy ở trước cửa phòng mình, Lâm Dạ Hỏa đang kéo cánh cửa, khó trách vừa rồi lại mở không ra! Trên nóc nhà, Tiểu Lương Tử mừng rỡ chạy đến, trên mặt hai người đều lộ rõ vẻ tươi cười khi thực hiện được trò đùa dai.

Đối diện trên bàn đá, Ân Hậu và Thiên Tôn đang ăn điểm tâm cũng đều che miệng cười.

Hỏa Phượng buông lỏng cánh tay đang giữ cửa, chỉ vào Triển Chiêu, “Nói cửa đóng băng mà người cũng tin, mèo ngu ha ha... Phốc.”

Lâm Dạ Hỏa còn đang phách lối thì từ xa xa “Bụp” một nắm tuyết bay tới, đập trúng mặt hắn.

Sắc mặt Hỏa Phượng cũng thay đổi, hất tay áo lên, “Tên nào to gan dám đột kích gương mặt của bản đại gia ta hả?!”

Vừa quay mặt sang nhìn thì chỉ thấy Trâu Lương đang vỗ các bông tuyết trên tay, Lâm Dạ Hỏa liền nhặt tuyết trên mặt đất vo lại thành một cục để đánh trả.

Ném một nắm tuyết qua, Trâu Lương nghiêng đầu một cái... Quả cầu tuyết kia liền đập về cửa phòng ở hướng phía sau hắn.

Đúng lúc cửa phòng vừa mở ra, Tiểu Tứ Tử vốn đang hoan hỉ vui mừng chạy đến, ai ngờ “Bụp” một tiếng, bị một quả cầu tuyết bự chẳng khác gì so với cái mặt bự của mình đập trúng mặt.

Tiểu Tứ Tử bối rối ngồi xuống trên ngưỡng cửa, Công Tôn ở phía sau đi ra nhanh chóng ôm lấy bé, “Người

nào a!”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, hai tay ôm má, rụt cổ lại “Ghét ghê!”

Trên nóc nhà một đám ảnh vệ liên tục ném cầu tuyết vào Lâm Dạ Hỏa, báo thù cho Tiểu Tứ Tử.

Lâm Dạ Hỏa hướng về phía bên cạnh, nghĩ phải đoạt cửa mà chạy khỏi đây, Triệu Phổ vừa đúng lúc đi tới, suy nghĩ Lâm Dạ Hỏa nhanh chóng chợt lóe, may mà không đụng mặt.

Triệu Phổ vốn trước đó vừa nhìn thấy Công Tôn ôm Tiểu Tứ liền muốn đi tới, ai ngờ trước mắt đột nhiên lóe lên một hồng ảnh, Cửu vương gia giật mình, tâm nói người nào a! Mới vừa ngăn người một cái đã bị ảnh vệ nhà mình ném tuyết đầy mặt.

Nhóm ảnh vệ cả kinh, toàn bộ đều bỏ chạy.

Cửu vương gia cạ mặt vào cửa, nhắc chân ngáng một cái, Hỏa Kỳ Lân ở phía sau lưng ngã thẳng cẳng trong tuyết.

Một đầu tóc đỏ của Hỏa Kỳ Lân toàn là tuyết, bò dậy muốn liều mạng với Triệu Phổ.

Bên kia phòng, Triển Chiêu giơ hai quả cầu tuyết đuổi Bạch Ngọc Đường chạy quanh sân, vừa ném vừa kêu, “Chuột người vậy mà dám ám toán ta!”

Đám học trò dậy sớm ở Thái học viện cũng đến gia nhập cuộc chiến.

Sáng sớm, trong sân của phủ chủ soái một đồng quả cầu tuyết bay loạn.

Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngồi ở bên cạnh bàn đá vừa ăn điểm tâm vừa lắc đầu, “Chậc... Đều là trẻ con cả!”

Rốt cục, mọi người tạm thời dừng chiến để ăn điểm tâm, đang lên kế hoạch lát nữa đi dạo quanh phố một vòng, thì Lỗ Nghiêm bỗng từ bên ngoài chạy vào.

Lão gia tử vừa vào cửa liền hành lễ với Triệu Phổ một cái, không bẩm báo chuyện quân vụ mà lại đến bên cạnh Triển Chiêu, “Triển đại nhân có rảnh không?”

Triển Chiêu gật đầu, y đang lải nhải vì nhàn rồi đây.

“Vậy thì tốt quá, trong thành có một vụ án, ngài có muốn nhân tiện đi xem rồi hỗ trợ một chút không?” Lỗ Nghiêm cùng Triển Chiêu thương lượng.

Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn, “Án mạng ư?”

Lỗ Nghiêm gật đầu.

Khác với các Châu hay Thành Phủ khác, ở Hắc Phong Thành không có nha môn, hết thấy đều được Triệu gia quân quản lý. Trị an trong thành tuy có đội quân đặc biệt phụ trách, nhưng khi có chuyện gì xảy ra vẫn cần phải báo lại cho Lỗ Nghiêm.

Triệu Phổ khó hiểu, “Xảy ra án mạng trong Hắc Phong Thành đến mức phải kiện cáo? Có phải do tướng sĩ uống say rồi dẫm thương người không?”

Trâu Lương hí hóp mắt lại, “Ai mà to gan như vậy?”

Lỗ Nghiêm khoát tay, “Không phải người trong quân doanh đâu Nguyên soái, là dân chúng bình thường mang mạng người trong nhà lên quan.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Vụ án rất quái lạ sao?”

Lỗ Nghiêm gật đầu, “Đúng là có chút đặc biệt, dù sao đối với chuyện phá án Khai Phong Phủ vẫn tương đối có kinh nghiệm.”

Triển Chiêu gật đầu, y cũng đang nhàn rồi đây, có vụ án tra một chút cũng không sao.

Công Tôn dẫn Tiểu Tứ Tử, xách theo cái hòm thuốc đi cùng để giúp đỡ việc nghiệm thi.

Những người khác nhàn rồi không có việc gì làm, liền cùng nhau đi theo.

...

Địa điểm phát sinh vụ án, nằm ngay tại chỗ chéo đối diện của thư viện Hắc Phong Thành, ở bên trong một khách điểm.

Bởi vì Triệu gia quân ở Hắc Phong Thành quân kỷ nghiêm minh, hơn nữa dân cư ở đây lại không nhiều lắm cho nên rất ít khi xuất hiện mấy loại án mạng này, bởi vậy không khỏi có hơi oanh động, ở cửa chính không ít người đang vây quanh.

Bọn Triển Chiêu tiến vào khách điểm, chỉ thấy vài tên tiểu nhị đang đứng ở một bên lén lút nói chuyện với nhau, mà ở cái bàn cách đó không xa có một nữ nhân trẻ tuổi đang ngồi, tướng mạo đoan trang.

Ở trước cái bàn mà nữ nhân kia đang ngồi là một cái đầu đầy máu của một nam nhân trung niên.

Nam nhân này hình dáng thế nào có chút không phân biệt không rõ, bởi vì trên đầu và mặt toàn là máu, mà trên mặt đất cũng có một bãi máu, hẳn là máu của người chết.

Mà ở bên cạnh người chết, là một cây búa dính đầy máu. Đây là một cái chùy bằng gỗ chuôi đồng, là dụng cụ mà các thợ mộc ngày thường đều hay dùng đến, không lớn lắm, được chế tạo khéo léo.

Công Tôn đi qua kiểm tra thi thể, nói, “Bị cây búa đập trúng, từ trên lầu ngã xuống... Chờ một chút...”

Công Tôn nói xong, lại phát hiện trong miệng thi thể miệng có máu, thử quan sát rồi cau mày, “Đầu lưỡi hẳn sao lại bị rách mất một ít... cằm cũng bị nát, ai a? Ngực là bị cọc gỗ ghim qua sao? Làm thế nào vậy?”

Bọn Triển Chiêu nhìn thi thể toàn thương tích chồng chất, khó hiểu cái vị nhân huynh này đã bị bao nhiêu người giết chết bao nhiêu lần a?

Lỗ Nghiêm giới thiệu cho đám Triển Chiêu, “Người chết gọi là Thẩm Đại, là chương quỹ của tửu lâu Đại Phúc, vị này chính là phu nhân của hắn.”

Thẩm phu nhân đứng dậy, hành lễ với mọi người.

Triển Chiêu đáp lễ với nàng, hỏi, “Thẩm phu nhân, Thẩm Đại rốt cuộc chết như thế nào vậy? Lỗ đại nhân nói phu nhân có nhìn thấy?”

Thẩm phu nhân thở dài, “Đúng là ta có nhìn thấy, mấy tiểu nhị trong tiệm cũng đều thấy cả.”

Mọi người nhìn bọn tiểu nhị đang ở một bên nhỏ giọng nghị luận.

Vài tên tiểu nhị gật đầu.

Thẩm phu nhân ý bảo một tiểu nhị tương đối lớn tuổi đi lên nói.

Tiểu nhị kia đi tới, nói cho đám người Triển Chiêu chuyện đã xảy ra.

Dùng lời nói của bọn tiểu nhị, vị Thẩm chương quỹ này chết hoàn toàn là do ngoài ý muốn.

Bọn Triển Chiêu nhú mày – Người này bị thương thành như vậy, chỉ kém mỗi ngũ mã phanh thây mà lại là chết ngoài ý muốn ư?

Tiểu nhị kỹ càng tỉ mỉ thuật lại sự tình vừa xảy ra.

Sự tình là như vậy, sáng nay, Thẩm Đại sau khi rời giường thì phát hiện tay vịn của lan can lầu hai bị bung ra, một cây cọc gỗ phía ngoài lề bị lệch ra ngoài, hết sức nguy hiểm. Hắn mới lấy một cây búa đến, chuẩn bị đem tay vịn kia đóng lại. Nhưng lúc cầm cây búa đi ra cửa, đột nhiên bị cánh cửa giữ lại, hắn ngã nhào về phía trước, cầm đập lên lan can, kết quả cần đứt hơn nửa đầu lưỡi, hắn đau đến mức muốn nhảy lên, miệng chảy rất nhiều máu, lại do máu chảy xuống dưới chân nên liền bị trượt, ngã xuống cái cọc gỗ kia, vì vậy trước ngực mới bị đâm thủng thành một lỗ như vậy, lan can gỗ cũng bị đè sập, thế là hắn từ lầu hai trực tiếp té xuống cầu thang, lăn xuống một hồi, lại vừa vấp bị cây búa rơi xuống đập trúng đầu... Cứ như vậy đi đời nhà ma.

Khi nghe tiểu nhị nói xong mọi người vẫn còn duy trì biểu tình kinh hãi.

Ngay cả mặt than Bạch Ngọc Đường bình thường mặt không đổi sắc cũng khó giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Thiên Tôn và Ân Hậu sống hơn một trăm tuổi, lần đầu tiên được biết tới loại người xui xẻo như này, chỉ sửa cái lan can thôi sao, kết quả chẳng biết tại sao mà chết, lại còn chết rất thảm nữa.

Thẩm mặc cảm khái vị chương quỹ xui xẻo kia trong chốc lát, Triển Chiêu mới hỏi mọi người, “Tất cả các người đều nhìn thấy?”

Mấy tiểu nhị và vị Thẩm phu nhân kia đều gật đầu.

Triển Chiêu nghe xong cũng không có lên tiếng, nếu quả thật là chết ngoài ý muốn, vậy thì vị Thẩm Đại này đúng là người xui xẻo nhất trên đời, nhưng nếu không phải là ngoài ý muốn... Như vậy thì đây chẳng qua chỉ là lời một chiều của vài tên tiểu nhị cùng Thẩm phu nhân, trong điểm chỉ có bọn họ, không còn ai khác có thể chứng kiến, cái này gọi là chết không đối chứng.

Lỗ Nghiêm bắt đắc dĩ buông tay nhìn Triển Chiêu, tình huống phổ thông này bình thường đội quân đặc biệt chưa từng xử lý qua.

Triển Chiêu gật gật đầu, loại án này ngược lại rất thường gặp ở Khai Phong Phủ, đúng là có rất nhiều tình huống vài người chứng kiến lại chính là hung thủ, hại chết người sau đó bịa đặt lời cung hòng thoát tội, người có hiềm nghi nhất... Chính là vị Thẩm phu nhân này.

Nhưng ngay khi mọi người còn đang hoài nghi xem có thể tin lời của mấy vị nhân chứng này không thì vị Thẩm phu nhân kia lại mở miệng, “Không phải là ngoài ý muốn.”

Tất cả mọi người nhìn nàng.

“Tuy rằng tướng công ta chết ngoài ý muốn, nhưng hắn ngoài ý muốn chết, không phải là ngoài ý muốn!” Thẩm phu nhân nghiêm túc nói.

“Phu nhân... Chẳng qua chỉ là trùng hợp, những quái lực loạn thần kia không thể tin a.” Một tiểu nhị nói.

Triển Chiêu khoát tay áo với tiểu nhị kia, ý bảo hắn đừng cắt ngang lời Thảm phu nhân, “Phu nhân cảm thấy có người hại Thảm chương quỹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ư?”

Thảm phu nhân gật đầu.

“Là ai làm hại?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Thảm phu nhân ngẩng đầu nhìn mọi người, lại thở dài, nói, “Là ta.”

Lúc này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Triệu Phổ nhìn Lỗ Nghiêm.

Lỗ Nghiêm gật đầu với Cửu vương gia – Nói Triển Chiêu đi tới đâu kỳ án theo tới đó quả nhiên không phải giả a, Hắc Phong Thành bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra loại chuyện lạ này a!

Công Tôn không hiểu, hỏi Thảm phu nhân, “Ý phu nhân... Là do phu nhân hại trượng phu của mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Thảm phu nhân gật gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa nhin không được nói, “Phu nhân làm thế nào để hại trượng phu mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Thiết kế bấy rập a?”

Đôi mắt Thảm phu nhân hồng hồng, “Ngày hôm qua ta có nguyên rửa hân.”

Mọi người càng nghe càng hồ đồ – Nguyên rửa ư?

Thảm phu nhân nói, “Đạo gần đây hân có cùng một cảm cơ lui tới, trong cơn tức giận ta đã nguyên rửa hân chết không được tử tế.”

Mọi người không nói gì nhìn trời.

Triệu Phổ thở dài – Đây là do trời lạnh quá, lạnh đến choáng váng luôn sao!

Triển Chiêu đỡ khóc đỡ cười, nhìn nàng nói, “Vợ chồng gây gỗ nhau mắng đôi câu là chuyện bình thường,

cũng không thể xảy ra chuyện như vậy...”

Thẩm phu nhân lắc đầu, “Không phải! Thứ ta đã hạ chính là Huyết chú, trong vòng ba ngày ta nhất định phải đền mạng cho hắn!”

Nói xong, vị phu nhân kia liền khóc òa lên.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng chỉ có thể tỏ vẻ bất đắc dĩ – Kể cả khi đã rời Khai Phong Phủ rồi mà vẫn còn gặp phải loại chuyện kỳ lạ này a.

Công Tôn tò mò hỏi, “Cái gì Huyết chú a?”

“Là theo Huyết yêu hạ chú.” Tiểu nhị nói.

Triển Chiêu không hiểu, “Chẳng phải Tuyết yêu chỉ ăn thịt người thôi sao, giả vờ làm nữ nhân lạc đường rồi lừa gạt người linh tinh này nọ các loại ta đều đã nghe qua, thế nào mà Tuyết yêu còn quản cả chuyện hạ chú nữa?”

“Không phải nàng nói Tuyết yêu mà là Huyết yêu.” Lỗ Nghiêm nhỏ giọng giải thích cho Triển Chiêu, “Một đám phụ nhân ở nhân gian Tây Vực có lưu truyền một loại thuyết pháp, cần chuẩn bị một cái cái chén, nhỏ từng giọt máu của ngón giữa vào, từng bước mà hạ chú.”

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn Lỗ Nghiêm – Các đại cô nương, tiểu tức phụ ở Hắc Phong Thành các người ngày thường đều chơi mấy thứ kích thích này á, những cô nương ở Khai Phong Thành không có việc gì làm đều sẽ thêu hoa mua thức ăn nấu cơm này nọ... Mưu sát chồng nhiều nhất cũng chỉ dùng bao thuốc chuột.

Lão gia tử cũng bất đắc dĩ.

“Truyền thuyết Huyết yêu ở vùng Tây Vực thật ra thì cũng có.” Lâm Dạ Hỏa hiển nhiên đã từng nghe qua, “Có điều hạ Huyết chú rất phiền toái, mấy biện pháp mà dân gian truyền nhau đa số đều là nói bừa, hơn nữa một khi đã thành công thì trong vòng ba ngày người hạ chú hẳn là sẽ phải chết, đây là phương pháp đồng quy vu tận cùng người khác.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều nhìn vị Thẩm phu nhân kia – Nói cách khác, chỉ cần vị phu nhân này có thể sống qua ba ngày, thì sẽ không có chuyện Huyết yêu gì cả! Nhưng ngược lại, nếu trong vòng ba ngày mà người chết? Vậy hung thủ chính là Huyết yêu ư?.

29. Chương 29: Sự Kiện Ngẫu Nhiên

Edit: Fin & Ka

Beta: Po

Biệt viện của phủ chủ soái dành ra mấy gian nhà làm phòng ngỗ tác tạm thời cho Công Tôn dùng để nghiệm thi.

Thi thể Thảm Đại được đưa vào phòng ngỗ tác, Công Tôn nắm vững việc nghiệm thi.

Mà vị Thảm phu nhân kia cũng được đưa tới một gian nhà trong phủ chủ soái ở tạm.

Hắc Phong Thành từ Nam tới Bắc vốn nhiều người, dân chúng kiến thức cũng xem như rộng rãi, nhưng mà chuyện này vẫn rất nhanh chấn động toàn thành.

Xế trưa, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo nhóm Thiên Tôn, Ân Hậu và Tiểu Tứ Tử đi ăn cơm, vừa tới tửu lâu thì quả nhiên thấy tất cả mọi người đều đang nghị luận về hung án.

Đám người Triển Chiêu vừa mới vào cửa liền có một tiểu nhị lanh lẹ tới dẫn mọi người lên lầu.

Tiểu nhị này cùng tiểu nhị Tiểu Lục Tử ở Thái Bạch Cư rất giống nhau, cả hai đều kêu là Tiểu Lục Tử... Có điều, so với Tiểu Lục Tử chỉ là một người bình thường, vị tiểu nhị này lại khác hẳn, trên thực tế hẳn là người của Triệu gia quân, là thủ hạ thám tử của Đồng Thiên Dực nên mới dùng tên giả gọi Tiểu Lục tử, hàng năm hẳn đều ở tửu lâu thu thập tin tức.

Tửu lâu này cũng tên là Thái Bạch Cư, là phân lâu của Thái Bạch Cư ở Khai Phong, làm ăn tương đối tốt.

Hắc Phong Thành dù sao cũng là nơi quân sự trọng yếu, bởi vậy tất cả tửu lâu, khách điểm các nơi to như này đều được xếp vào cơ sở ngầm của Triệu gia quân, đối với Triển Chiêu mà nói thì tra án ở Hắc Phong Thành dễ dàng hơn tra án tại Khai Phong Phủ nhiều.

Tiểu Lục Tử ở bên lầu nói chuyện với bọn Triển Chiêu, “Miêu tướng quân và Tinh tướng quân đều đang ở lầu ba, các vị có muốn đi lên ngồi cùng nhau không?”

Bọn Triển Chiêu cảm thấy như được lợi lộc, trùng hợp như thế a.

Trên lầu ba chỉ có một cái bàn, bày toàn là mỹ thực, bên cạnh bàn là một vị cô nương thanh tú đang dùng tư thế co chân lên ghế đẩy phóng khoáng mà gặm chân gà, phía bên kia cạnh tay nàng là một đồng chén không, cao chừng một ngọn núi nhỏ.

Cô nương kia thoát nhìn chỉ mới hai mươi tuổi đầu, trắng trẻo sạch sẽ, một đôi mắt xếch, sống mũi cao, tết một bím tóc con con vẹo vọ, trên cổ đeo một vòng trang sức toàn là chuông nhỏ xinh đẹp bằng bạc, một thân trang phục võ màu trắng với hoa văn đen, mang giày đen, trên hai cổ tay cũng treo đầy vòng bạc chuông nhỏ, tay vừa cử động liền vang lên từng tiếng chuông đing đing đang đang. Cô nương ngồi đối diện bàn thân hình cao lớn như đại hán, so với Phong Khiếu Thiên còn có phần khôi ngô hơn, người này cốt cách thanh kỳ, trời sinh đã khổng lồ, mặt chữ điền miệng rộng, bộ dáng uy vũ đến mức có chút dọa người. Nàng ta mặc một thân áo choàng có màu xanh đen, hắc kim nhuyến giáp(56) trên đầu dùng một cái khăn đen để trùm đầu lại, nàng ta đang khoanh tay, bất đắc dĩ mà nhìn cô nương ham ăn phía đối diện.

(56)Bộ giáp bằng kim loại nhưng mềm mại chứ không thô cứng.

Hai người nhìn thấy mọi người đi lên lầu, một người đưa tay một người cầm chân gà chào hỏi – Ấy ~~!

Mọi người cũng chào hỏi lại.

Cô nương kia gặm gà miệng toàn là mỡ, nhìn Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Tiểu Tứ Tử, đến đây!”

Tiểu Tứ Tử chạy tới, ngồi xuống bên cạnh nàng, cười tủm tỉm chào hỏi, “Thải Thải tỷ tỷ.”

Cô nương kia vươn tay sờ đầu Tiểu Tứ Tử đầu, kéo dài giọng nói, “Ngoan ~~~ ”

Hai người này là ai đây? Họ là hai phó tướng của Tiên Phong quan Âu Dương Thiếu Chính, hai trong Thập đại danh tướng của Triệu gia quân – Miêu Bát Thải và Tinh Minh Linh.

Miêu Bát Thải là một Miêu nữ, trong thập đại danh tướng có hai nữ tướng quân, nàng là một trong số đó, rất dũng mãnh thiện chiến. Đều nói Miêu nữ giỏi dùng cổ độc, nàng cũng không ngoại lệ, bởi vậy đi theo Tiểu Tứ Tử đến chỗ Công Tôn, cả ngày ở chung một chỗ nghiên cứu các loại cổ trùng.

Trong Triệu gia quân, thể trạng của Tinh Minh Linh rất khôi ngô, cùng với Phó đường chủ Hỏa Phượng đường, thiếu niên đại lực sĩ Tang Bôn là người cùng tộc, tộc bọn họ thừa thãi đại lực sĩ, mỗi một người đều có sức lực lớn vô cùng.

Tinh Minh Linh tuy rằng thể trạng lớn nhưng nhìn không hề cồng kềnh một chút nào, nàng không lỗ mãng ngược lại còn vô cùng tinh táo và cơ trí. Mục đích Triệu Phổ để nàng đi theo Âu Dương Thiếu Chính chính là, tại thời điểm tên hồng mao kia chạy quá nhanh thì kéo đuôi ngựa giữ hấn lại, toàn bộ quân doanh nhiều phó tướng như vậy nhưng chỉ có Tinh Minh Linh là có thể kéo lại Hỏa Kỳ Lân.

Vừa thấy lượng cơm mà Miêu Bát Thải ăn, đã biết là một kỳ nhân rồi.

Triển Chiêu rất ít phục người khác, ở phương diện ăn này thì càng thêm... Có điều khi gặp gỡ vị nữ tướng quân này rồi cũng có chút muốn cam bái hạ phong, lượng cơm ăn của Miêu Bát Thải đúng là kinh người, còn là ăn hoài không mập nữa chứ.

Còn thể trạng của Tinh Minh Linh tất nhiên ăn cũng không ít, bởi vậy mỗi lần hai người bọn họ ăn cơm đều đi cùng nhau, như vậy thì sẽ không xuất hiện tình huống một người đã ăn no mà người còn lại thì vẫn đang lúng túng ăn uống. Có điều cho dù như vậy, Miêu Bát Thái so với Tinh Minh Linh vẫn ăn được nhiều hơn, lượng cơm nàng ăn bao nhiêu thuộc một trong mười bí mật không có lời giải trong Triệu gia quân, nàng và Âu Dương Thiều Chính rõ ràng không có huyết thống ngoại tộc nhưng lại có mái tóc đỏ như lửa giống nhau, quả là làm người ta khó hiểu.

Mọi người ngồi xuống, Triển Chiêu trước hỏi Tiểu Lục Tử có tin tức gì về án tử không.

Tiểu Lục Tử nói, các thực khách phần lớn đều nói mấy chuyện nhàn rỗi, hiện nay vẫn chưa phát hiện có manh mối gì hữu dụng, chờ sau khi cơm nước xong xuôi, các tửu lâu và khách điểm khác đều sẽ có một lần tập hợp tin tức, đến lúc đó có phát hiện gì sẽ nói cho bọn họ biết.

Triển Chiêu gật đầu nói cảm ơn, mọi người cũng đều gật đầu – Bình thường có thám tử tra quân tình phụ trách tìm hiểu tin tức thực sự là có hiệu quả rất cao.

Tinh Minh Linh tò mò hỏi Triển Chiêu, “Vị Thảm phu nhân kia tại sao lại được dàn xếp ở phủ chủ soái?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tạm thời cho ở đó, tăng thêm số người thủ vệ.”

“Ta nghĩ khả năng có người tiến vào phủ chủ soái hành hung không lớn lắm, mà nhờ nàng ta tự sát thì sao?” Tinh Minh Linh hỏi.

“Chúng ta cũng lo lắng đến khả năng này.” Triển Chiêu gật đầu, “Cho nên sẽ có Phi Ảnh và Đại Ảnh thay phiên ở cùng nàng ta, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi thỉnh thoảng cũng sẽ qua nhìn một chút.”

Miêu Bát Thái gật gù, “Tối nay ta cũng tới ở cùng nàng, ta muốn nhìn xem ai lại muốn mạng của nàng ta.”

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi nàng, “Thải Thải tỷ tỷ, tỷ có hạ chú hay không nha?”

Miêu Bát Thái vui vẻ, nâng cằm nhìn Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Tỷ chỉ hạ cổ hạ độc thôi, hạ chú thì chưa thử qua bao giờ.”

“Nếu hạ chú thực sự hữu dụng, Nguyên soái đã chết đi trở về mấy trăm lần rồi.” Tinh Minh Linh thuận miệng nói một câu.

Mọi người nhìn nàng trong chốc lát, sau đó cùng ngộ ra – Vô cùng có đạo lý!

...

“Hắt xì...”

Trước cửa phòng trong viện của Công Tôn, y đang lật sách thì đột nhiên nghe Triệu Phổ hắt hơi một cái.

Công Tôn vừa lật sách vừa nhìn hắn, “Những cuốn sách đó đều có bụi, muốn lật thì trước hết phải rũ bụi đã.”

Triệu Phổ vừa xoa cái mũi, vừa nhìn mấy rương sách cũ ở trước mắt.

Công Tôn trước đó nghiệm thi không phát hiện có gì khác thường, Thẩm đại không trúng độc cũng không trúng cổ, ngoại thương hoàn toàn phù hợp với miêu tả của Thẩm phu nhân. Vì thế Thẩm đại hoặc là chết ngoài ý muốn hoặc là thật sự bị hạ chú.

Công Tôn không tin mấy cái tà ma này, nên mới để Triệu Phổ trợ giúp một tay tìm tới một ít sách có liên quan.

Rất vừa vặn, Đồng Thiên Dực bên kia lại có tính kỹ càng tỉ mỉ, hắn có hết các bản ghi chép về các vụ án phát sinh khi Hắc Phong Thành được xây dựng đến nay, còn có cả tổng hợp của các truyền thuyết dân gian nữa, bởi vậy Công Tôn cũng không đi theo bọn Tiểu Tứ Tử ăn cơm mà trốn ở chỗ này lật sách, để bọn Tiểu Tứ Tử ăn xong rồi mang thức ăn về.

Triệu Phổ cũng gặp tà nữa, Công Tôn không đi hắn cũng không đi, ở lại đây lật sách với Thư ngốc.

“Người có tin không?” Công Tôn vừa lật sách vừa hỏi Triệu Phổ, “Thuyết pháp về Huyết chú một mạng đổi một mạng này?”

Triệu Phổ ha hả hai tiếng, vừa run rẩy cầm quyển sách vừa nói, “Người dù sao cũng là một người đảng hoàng, làm sao có thể chứ. Ngược lại người nên suy nghĩ lại một chút, nếu việc hạ chú thật sự hữu dụng như vậy thì đừng nói là một mạng đổi một mạng, một vạn tính mạng đổi một mạng, ta cũng đã trúng chiêu mấy lần rồi.”

Công Tôn nghĩ nghĩ, sờ cằm, “Cũng đúng, các quốc gia ở Tây Vực chắc là mời về không ít Vu sư để hạ chú người đi?”

Triệu Phổ nói, “A, cái này Thiên Dực có làm công tác thống kê qua, có không dưới từ bốn đến năm trăm, vì thế Vu sư tự xưng toi mạng cũng có trên cả trăm người.”

Công Tôn nghe được liền lắc đầu.

“Hừm?” Triệu Phổ đem cuốn sách mới vừa lau sạch sẽ lật một vài trang, hình như là phát hiện gì đó liền ngoắc ngoắc tay với Công Tôn.

Công Tôn đi qua, đẩy cánh tay Triệu Phổ, ghé đầu nhìn.

Nhìn hồi lâu vẫn không thấy Triệu Phổ có phản ứng.

Công Tôn hỏi hần, “Nhìn chỗ nào vậy?”

Lúc này toàn bộ lực chú ý của Triệu Phổ đều bị cái gáy trắng như tuyết của Công Tôn chắn trước mắt, còn nhìn chỗ nào nữa? Nhìn cái cổ a!

Công Tôn ngửa mặt nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn mặt Công Tôn chằm chằm, “Á...”

Công Tôn nheo mắt lại, nghiêng đầu – Nhìn chỗ nào vậy chứ?

Cửu vương gia cũng nheo mắt lại, theo bản năng mà liền nhích lên phía trước, mới vừa tiến đến trước mặt... Công Tôn đột nhiên giật giật, cái mũi cũng nhú lại.

Cửu vương gia vừa mới nhích tới liền cảm khái một chút – Thật đáng yêu.

Chỉ thấy sau đó Công Tôn tiên sinh đột nhiên ngửa mặt, rồi, “A... Hắt xì!”

Cửu vương gia bất đắc dĩ mà nhìn Công Tôn.

Công Tôn một bên xoa mũi một bên lấy tay áo lau mặt cho Triệu Phổ, còn không có ý tốt mà nhìn hần cười hì hì.

Triệu Phổ lúc này cũng coi như đã hoàn hồn, “Khụ khụ” hai tiếng rồi thu hồi lại tâm tình, quơ quơ sách trong tay, chỉ vào một đoạn ngắn ở trong đó cho Công Tôn nhìn.

Công Tôn tiến tới nhìn, chỉ thấy một đoạn kia viết đại khái là ba năm trước đây đã xảy ra một chuyện, chuyện xảy ra ở một thôn nhỏ cách Hắc Phong Thành hơn mười dặm.

Trong thôn trang kia có một người trẻ tuổi, một ngày nọ trong lúc đi lại ở bờ sông, hần vì né tránh một con lừa đang bị hoảng sợ nên mới trèo lên cây, ai ngờ nhánh cây bị gãy thế là té xuống đất gãy mất một chân... Mà gần nơi hần ngã là chỗ nước cạn nên hần bị trượt vào trong sông, cái chân lại gãy nên không có cách nào bơi được, cuối cùng bị chết đuối.

Sau khi hần chết khoảng hai ngày, trong thôn lại có một vị thôn phụ qua đời, vì sao lại chết thì không ai rõ.

Nhưng trong thôn lại có người truyền rằng, thôn phụ kia đã dùng phương pháp một mạng đổi một mạng, hạ chú với người tuổi trẻ kia.

Nhưng sự thật thì, mới vài ngày trước đó không lâu chồng của thôn phụ kia vừa mới qua đời, ông ta chết là do té ngã xuống núi, nhưng thôn phụ kia lại chỉ ra là do người trẻ tuổi nợ thiếu tiền không thể trả nổi nên mới giết trượng phu của bà. Đáng tiếc bởi vì không chứng cứ, quan phủ không thể xử thẳng.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Công Tôn cầm quyển sách kia cẩn thận đọc lại mấy lần, “Giống nhau a!”

“Người đoán xem, loại chuyện này có còn không?” Triệu Phổ chỉ vào mấy rương sách kia.

Công Tôn coi bộ sẽ phải đem tất cả những cuốn sách này ra xem hết.

Triệu Phổ liền sai người tìm đám học sinh ở trường Thái học đến giúp một tay, mọi người cùng nhau lật sách, tìm các sự kiện tử vong ngoài ý muốn trong vài năm gần đây.

...

Trong Thái Bạch Cư.

Đám người Triển Chiêu vừa ăn cơm xong, tiểu nhị Tiểu Lục Tử đột nhiên chạy vào, “Triển đại nhân! Ta vừa nghe được chút tin tức.”

Tất cả mọi người nhìn hẩn.

“Trước kia ở thành Nam cũng đã từng xảy ra loại chuyện này a!” Tiểu Lục Tử nói.

“Thành Nam ư?” Triển Chiêu để Tiểu Lục Tử ngồi xuống nói thật kỹ càng tỉ mỉ.

Tiểu Lục Tử nói, “Vừa rồi có một thực khách nói nhà hẩn ở phía thành Nam, cách vách nhà có một cửa hàng Kim Phô, vợ chồng quý cửa hàng nợ thừa dịp tướng công xuất môn liền vụng trộm với người khác, ai ngờ bị chồng quý biết được, khi đó còn chửi cho một trận. Kết quả qua vài ngày sau, người vợ kia xuất môn lại ngoài ý muốn mà chết, hai ngày sau nữa, chồng quý kia cũng chết luôn... Mọi người lúc ấy cũng chỉ xem là ngẫu nhiên, bây giờ nghĩ lại – Có mấy chỗ không đúng đều là do Huyết chú mà ra.”

“Còn có chuyện như vậy không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Nếu như nói mấy chuyện này là ngoài ý muốn mà chết... Hẳn là cũng không ít đi.” Miêu Bát Thái có vẻ như vừa nhớ ra cái gì đó, vuốt cằm suy nghĩ.

Tất cả mọi người nhìn nàng.

“Ừm...” Miêu Bát Thái suy nghĩ trong chốc lát, hỏi Tinh Minh Linh, “Người còn nhớ chuyện xuất hiện ở Tả doanh năm ngoái không?”

“Tả doanh?” Lỗ tai Lâm Dạ Hỏa cũng dựng thẳng lên, “Quân doanh của tên cầm ư?”

Miêu Bát Thái gật đầu, “Tả doanh có một sĩ binh, họ gì...”

“Người nói chết cái kia sao?” Tinh Minh Linh hỏi.

“Ừ.”

“Họ Chu.” Tinh Minh Linh trả lời.

“Đúng rồi!” Miêu Bát Thái nói tiếp, “Cái tên họ Chu đó ngày thường rất có bốn phận, nhưng có một ngày đột nhiên có một vị lão phụ tìm được quân doanh, tới nói rằng hần vũ nhục nữ nhi nhà mình nên nữ nhi bà ta mới treo cổ tự vẫn.”

Mọi người nhướng một bên mày – Còn có chuyện như vậy?

“Há!” Hỏa Phượng bĩu môi, “Tên cầm kia còn không lột da hần a?”

“Nếu như đó là thật sự, Trâu tướng quân đúng là sẽ đem hần chặt ra tám khúc, có điều lúc đấy Trâu tướng quân không ở đó cho nên giao cho phó tướng xử lý.” Tinh Minh Linh nói, “Bởi vì lời của lão phụ kia chỉ là lời nói từ một bên, nên trước đó Tần Duyệt mới sai người đem tên lính kia giam lại, sau đó mới đi kiểm chứng.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Tần Duyệt là phó tướng của Trâu Lương, cũng là một trong Thập đại danh tướng của Triệu gia quân, là cùng một dạng với với Thẩm Thiệu Tây, hai người họ thuộc về số lượng nho tướng không nhiều cho lắm, hần rất văn nhã, thậm chí có chút ôn hòa, nói chuyện chậm nửa nhịp.

Tần Duyệt làm thủ hạ cho Trâu Lương đúng là quá thích hợp, hai người một thì không nói lời nào, một thì khi nói chuyện lại không có phản ứng, phải nửa canh giờ sau mới nhận được câu trả lời chắc chắn.

Lần đó Lâm Dạ Hỏa nghe hai người họ trò chuyện về quân vụ, gấp đến độ Hỏa Phượng ngay cả chân bàn đều bẻ gãy, hơn hai canh giờ mà hai người chỉ nói với nhau bốn câu, mỗi câu cách hơn nửa canh giờ. Đường nhiên người chịu tội vẫn là Triệu Phổ, muốn nghe hai người bọn họ hỏi báo quân tình mệnh phải dài một chút, nếu không sẽ phun máu ra hết.

Đừng xem Tần Duyệt nói chuyện chậm mà lầm, sở trường của hắn chính là tấn công chớp nhoáng, tốc độ tập kích bất ngờ khi đánh giặc phải nói là rất mau, phản ứng của hắn rốt cuộc là trời sinh hay là giả bộ thì cũng giống với sắc mặt của Âu Dương Thiếu Chinh ít được xuất chinh cùng với sức ăn Miêu Bát Thái là như nhau, đều thuộc về một trong mười điều chưa giải thích được.

“Tần Duyệt sau đó đã điều tra xong chưa?” Phương diện này Triển Chiêu tương đối để ý, cảm thấy nhất định phải tra ra chân tướng, cho cô nương kia một cái công đạo.

“Chỗ nào mà phải cần dùng tới điều tra a.” Miêu Bát Thái chỉ chỉ đầu, “Tần Duyệt vốn hay dùng kế, hắn đã thử xem có đúng là cái tên họ Chu kia không.”

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phải hắn cho tên kia một cơ hội chạy trốn, rồi xem thử xem tên kia có chạy hay không?”

Miêu Bát Thái che miệng cười, “Nguyên lai kẻ không yêu nói chuyện đều cùng một phương thức tự nghĩ tự hỏi.”

Triển Chiêu nhin cười nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì.

Tinh Minh Linh cười cười, “Đúng là như vậy, tiểu tử kia không những bỏ chạy mà còn dả thương hai lính canh trông coi khác nữa.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Nếu hắn không làm gì thì không thể đường đường chính chính ngồi chờ sao, ai cũng sẽ không oan uổng hắn.” Miêu Bát Thái hừ một tiếng, “Sau đó Tần Duyệt mang người đi bắt hắn, các người đoán thế nào?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, phải làm sao để đem người trong vụ án này liên hệ với vụ án gần đây? Chẳng lẽ là...

“Hắn chết ngoài ý muốn rồi sao?” Triển Chiêu hỏi.

Tinh Minh Linh gật đầu, “Ừ! Hắn chạy đến núp vào trong cái lò gạch, kết quả người chuyên đốt lò gạch lại không biết, vừa lúc đốt một chút lửa...”

Tất cả mọi người chau mày.

“Đây người hấn toàn là lửa, sau hấn phá vỡ lò gạch chạy ra ngoài nhưng vì quá cuống quýt dập tắt lửa nên nhảy vào một cái giếng, ai ngờ là miệng giếng cạn, cuối cùng chết cháy ở bên trong.” Miêu Bát Thái nói, “Lúc ấy mọi người trong quân doanh đều nói là báo ứng.”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Sau đó, Tần Duyệt mang người đi thăm vị lão phụ kia, tên lính kia dù nói thế nào đi nữa cũng là từ quân doanh Triệu gia quân mà ra, lại làm chuyện thương thiên hại lí như vậy, thứ nhất là phải bồi tội, thứ hai phải nhìn xem lão nhân có cần chiếu cố không.”

Tĩnh Minh Linh thở dài, “Nhưng khi đến mới biết, sau khi tên lính họ Chu kia chết không quá hai ngày, lão phụ cũng đã chết, ở quê nhà đều cảm thấy có thể là bà ấy thương tâm quá độ, cũng không ai suy nghĩ theo hướng khác.”

Miêu Bát Thái lắc đầu, “May mắn là lúc ấy Nguyên soái không ở Hắc Phong Thành nên không biết chuyện này. Vì việc này nên phó soái vốn tốt tính cũng phát hỏa, Tả doanh từ tướng lãnh đến quân sự toàn thể đều bị phạt, Hắc Phong Thành còn một lần nữa chỉnh đốn lại quân kỷ, ngay cả Trâu tướng quân đang ở tại Khai Phong Phủ cũng bị phạt nửa năm quân bổng.”

Lâm Dạ Hỏa nghe thế, than thở một câu, “Có quan hệ cái rắm với tên câm kia ấy, làm gì mà ngay cả hấn cũng phạt.”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn hấn – Thì ra chỉ có người có thể khi dễ Trâu Lương còn người khác thì không cho phép đụng vào có phải không?

Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, “Nếu như chỉ có một chuyện này thì chẳng qua cũng chỉ là trùng hợp, nhưng liên hệ với chuyện lần này...”

“Đúng không? Đặt cùng một chỗ nghĩ lại quả thật quá kỳ quái.” Miêu Bát Thái nói, “Lão phụ kia không có thân nhân, hậu sự của bà đều do hàng xóm một tay lo liệu, căn nhà đó hiện vẫn còn giữ, đồ vật bên trong chắc là vẫn còn nguyên.”

“Cho nên nếu như bà ấy năm đó cũng hạ chú... Thì sẽ không để lại đầu mối gì.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Chúng ta ăn xong rồi đi xem đi!”

30. Chương 30: Mộng

Edit: Fin & Ka

Beta: Po

Trải qua sự cố gắng không ngừng của Công Tôn và đám học trò Thái học viện, rốt cục cũng đã lật xong cả rương sách, lại qua sự sàng lọc của mọi người, cuối cùng cũng tìm ra thêm các sự kiện “Trùng hợp” tương tự khác, phải có gần hai mươi vụ.

Bàng Dục cảm thấy không sao nghĩ ra được, “Nếu như không phải trùng hợp, vậy vụ án là do người gây nên?”

Tất cả những người còn lại đều gật đầu.

“Nhưng mà dùng biện pháp gì mới có thể canh ‘đúng lúc’ như vậy để giết người được?” Bao Duyên cũng không nghĩ ra, “Loại chuyện này dù võ công cao cường cũng chưa chắc có thể làm được đi?”

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn Triệu Phổ.

“A... Cái này tương đối phức tạp.” Triệu Phổ nói, “Nếu nội lực rất cao thì loại chuyện khiến người khác trật chân trượt ngã hay bị cái gì đập trúng đầu hoàn toàn có thể làm được, nhưng liên tiếp xảy ra sự trùng hợp hai ba lần như vậy cùng một lúc thì không phải là chuyện dễ dàng gì.”

“Có thể là đã lên kế hoạch chặt chẽ trước?” Công Tôn hỏi.

“Nếu quả thực là như vậy.” Cửu vương gia buông một tay, “Thì chỉ có thể nói tên hung thủ này trừ bỏ việc rất rảnh rỗi, còn rất có hứng thú với tội ác.”

...

Tạm thời không nhắc đến mấy người họ đang lật sách bên trong quân doanh Triệu Phổ, bọn Triển Chiêu đang tính đi “dò hỏi thực địa”.

Rời khỏi Thái Bạch Cư, mọi người chia ra mấy đường.

Ân Hậu và Thiên Tôn vừa nghe phải tra án thì không có hứng thú, đi tìm chỗ uống trà nghe hí.

Lâm Dạ Hỏa hẹn Trâu Lương lát nữa đi xem ổ sói, mấy ngày hôm nay lại có thêm vài con sói nhỏ vừa mới ra đời nữa, bởi vậy Hỏa Phượng rất bận rộn.

Tinh Minh Linh và Miêu Bát Thái có việc nên về quân doanh trước.

Chỉ còn lại Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường đứng đắn làm chuyện tra án, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lại là người có “Lương tâm” nhất, cùng Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi thăm dò vụ án.

Hai nhóc con này đều là thanh mai trúc mã nên khi ở cùng một chỗ đều rất ngoan, nhưng trên căn bản hai đứa hoàn toàn là hai loại hình bất đồng.

Tiểu Tứ Tử là loại hình bé ngoan nắm tay người lớn ngoan ngoãn đi trên đường.

Mà Tiểu Lương Tử lại là loại hình nhóc con hoang dã thích nhảy lên nhảy xuống, có muốn bắt cũng bắt không được.

Vì thế, tình huống khi mang theo hai nhóc con này đi dạo phố chính là...

Bạch Ngọc Đường nắm tay Tiểu Tứ Tử chậm rãi đi, Triền Chiêu thì thỉnh thoảng chạy lên đỉnh phòng chính, đem Tiểu Lương Tử thích chạy mất dạng xách xuống dưới.

Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không biết đường, vốn định tìm một người quen thuộc đường lối ở đây để dẫn đi, có điều nếu đã có Tiểu Tứ Tử ở đây rồi thì lại dễ làm việc hơn nhiều.

Một đường đi đều không cần bọn họ hỏi đường, chỉ cần trông thấy Tiểu Tứ Tử đứng ở đầu đường nhìn trái nhìn phải vài cái thì liền có vài người tốt bụng chạy tới hỏi bé có phải lại lạc đường nữa rồi không, muốn đi chỗ nào a...

Dưới sự giúp đỡ đầy “Nhiệt tâm” của mọi người, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường rất thuận lợi tìm được nhà của vị lão phụ đã mất kia.

Vị lão phụ họ Tiền, hàng xóm của Tiền lão thái thấy đám người Triền Chiêu đến điều tra, liền rất nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Quả nhiên, vụ án của Thẩm Đại quá mức oanh động, mấy làng giềng này đều đã nghe qua. Không chỉ có Triền Chiêu mà những người này cũng đem chuyện Tiền lão thái đã gặp phải liên hệ với vụ án của Thẩm Đại – Quả thật là có rất nhiều điểm giống nhau.

Mặt khác, hàng xóm còn cung cấp một manh mối khiến cho Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường chú ý – Lão thái thái đã từng nhắc qua Tiêu Diêu Lâu gì đó thì phải.

Rời khỏi nhà hàng xóm họ Tiền, Triền Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử trèo tường vào nhà cũ của Tiền lão thái.

“Tiêu Diêu Lâu?” Triển Chiêu nhú mào, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có môn phái giang hồ nào như vậy sao?”

Ngũ gia đưa tay che tai Tiểu Tứ Tử, trả lời một câu, “Nghe không giống tên môn phái giang hồ mà giống tên mấy thanh lâu hơn.”

“Ừm... Có đạo lý.” Triển Chiêu gật đầu.

Tiểu Lương Tử khoanh tay nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Sao hai người chỉ che tai Cận nhi mà không che tai đệ?”

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Lương Tử, tỏ vẻ đồng tình – Đệ đúng là hết thuốc chữa rồi, đệ không nhớ mình là đồ đệ nhà ai sao.

Tiểu Lương Tử thở dài.

Nhà Tiền lão thái có vẻ không nghèo khó, lúc này trong sân bị bão tuyết bao phủ, cửa lớn bị khóa, Triển Chiêu đẩy cửa sổ, có một cánh có thể đánh mở.

Nhảy cửa sổ vào trong phòng, ngoài dự đoán bên trong khá sạch sẽ, chỉ tích chút bụi mà thôi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu xem xét khắp nơi.

Tiểu Lương Tử cũng lục tung cả lên, nhóc đang mở một ngăn kéo thì bị Tiểu Tứ Tử chọt chọt đầu vai.

Tiểu Lương Tử quay đầu lại, thấy Tiểu Tứ Tử chỉ dưới giường.

Tiểu Lương Tử lập tức chạy tới, ghé vào bên giường nhìn vào trong, hô một tiếng, “Có cái gì này!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đi tới.

Chỉ thấy Tiểu Lương Tử chui xuống dưới giường, kéo ra một cái khay.

Trong khay có một cái chén.

Trong cái chén có chứa chất lỏng màu đỏ đã khô, tích đầy bụi bặm, mới nhìn có chút ghê tởm.

“Là máu sao?” Triển Chiêu nhìn chằm chằm.

Tiểu Tứ Tử liếc một cái, nói, “Không phải là máu đâu, nếu là máu thì qua một thời gian sẽ biến thành màu đen.”

“Các loại hồng du linh tinh?” Bạch Ngọc Đường cũng hỏi.

Triển Chiêu sờ mũi ngửi thử, nhúu mày, “Có mùi thuốc đông y.”

Tiểu Tứ Tử kéo tay áo Triển Chiêu – Bé cũng muốn ngửi nữa.

Triển Chiêu đưa cho bé ngửi thử.

Tiểu Tứ Tử ngửi qua sau đó cau mày, nói, “Có chút mùi hoa hồng.”

“Hoa hồng?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Dùng trị thương do bị ngã sao?”

“Vâng, còn giống như keo vậy, nhưng nếu là hoa hồng thì không đỏ như vậy đâu.” Tiểu Tứ Tử nói, “Dem về cho phụ thân nhìn thử đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, cầm mảnh lụa trắng bọc cái chén lại.

“Dưới gối hình như có cái gì ấy!” Tiểu Lương Tử đang sờ giường thì phát hiện phía gối đầu có giấu một phong thư nhỏ, liền lấy ra đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận lấy phong thư, khê nhúu mày... Trên phong thư không có kí tên, chỉ có một bức họa, thứ được họa là một tòa tiểu lâu, chỉ là một bức tranh thủy mặc vô cùng đơn giản, tiểu lâu này tọa ở bên trong mây mù, như ẩn như hiện.

Bạch Ngọc Đường nhúu mày, “Cái tiểu lâu này có phải đã gặp qua ở đâu rồi?”

“Ta cũng cảm thấy rất quen mắt.” Triển Chiêu tỉ mỉ nhìn kỹ, “Nhưng mà... tiểu lâu như này hình như đã thấy rất nhiều.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, dù sao cũng là loại kết cấu phổ thông.

Triển Chiêu mở phong thư ra nhưng bên trong lại trống không, không có đồ vật gì cả.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, hỏi Tiểu Lương Tử, “Dưới giường có chấu than không?”

Tiểu Lương Tử lại xuống dưới giường, nhanh chóng kéo ra một cái chậu than.

Bởi vì ở Hắc Phong Thành có đến nửa năm là vô cùng rét lạnh cho nên mỗi nhà đều có chậu than để sưởi ấm.

Bên trong cái chậu than đồng này, trừ bỏ có màu đen bám bên ngoài, còn có một chút tro bụi, cùng với một tờ giấy cháy sạch chỉ còn sót lại một góc.

Triển Chiêu đem mảnh giấy lấy ra, “Nhìn giống như một góc của giấy viết thư.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tiền lão thái chết sau hôm đi quân doanh tìm người... Có thể bà ấy đã đốt phong thư này không bao lâu trước khi chết?”

Triển Chiêu nhíu mày, nhìn tiểu lâu trên phong thư, “Đây chính là Tiêu Diêu Lâu mà mấy người hàng xóm đã nói sao?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay tiếp tục che tai Tiểu Tứ Tử, nói với Triển Chiêu, “Tiểu lâu này nhìn không giống như thanh lâu.”

“Ừm...” Triển Chiêu lại nhìn phong thư, “Chỉ bằng hỏi Âu Dương Thiếu Chinh thử xem? Mấy kiến trúc ở Hắc Phong Thành hẳn hẳn là người quen thuộc nhất.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, Đồng Thiên Dực cũng có một chút đầu mối là Tiêu Diêu Lâu.

Rời khỏi nhà Tiền lão thái, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo hai nhóc con quay về quân doanh.

...

Trước đi quân doanh tìm Triệu Phổ và Công Tôn, vừa tới thì nhìn thấy một đám thư ngốc đang lật sách.

Đồng Thiên Dực lại cầm tới đây rất nhiều tư liệu, kết quả tìm thấy nhiều bản ghi chép về các vụ án “Tử vong ngoài ý muốn” có từ năm năm trước, tổng cộng đã hơn bốn mươi vụ.

Triển Chiêu cầm tờ ghi chép nhìn một hàng từ trên xuống dưới, nhin không được cảm khái, “Thì ra lại có nhiều kiểu chết ly kỳ cổ quái như vậy!”

Tiểu Tứ Tử đem cái chén kia cho cha bé nhìn.

Công Tôn ngửi thử, rồi cạo một mảnh trong chén ra đem ngâm nước, nói, “Thành phần chủ yếu của cái

này là hoa hồng, lại bỏ thêm một ít kim sang được.”

“Chỉ dùng để trị liệu ngoại thương thôi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừ! Ngã bị thương hay là bị bỏng đều có thể dùng loại dược này.” Công Tôn gật đầu.

“Tiểu lâu này nằm ở đâu?” Triển Chiêu đem phong thư đưa cho Triệu Phổ nhìn thử, hỏi hắn có biết không.

Triệu Phổ nhìn một cái rồi lắc đầu, thuận tay đưa cho Đồng Thiên Dực.

Thiên Dực liếc một cái, nói, “Loại tiểu lâu này ở Hắc Phong Thành có ít nhất hơn ba trăm tòa, rất nhiều tửu lâu và khách điếm đều dùng phương pháp xây dựng này.”

“Vậy còn Tiêu Diêu Lâu?” Triển Chiêu hỏi, “Từng nghe qua chưa?”

Đồng Thiên Dực vươn tay che tai Tiểu Tứ Tử, nói, “Bên trong Hắc Phong Thành không có tên tiểu lâu này, nhưng có hơn ba mươi cái tên giống cái tên này ở mấy tửu lâu, thanh lâu, cầm lâu và nhà tắm chung quanh các Châu Thành Phủ Huyện.”

Mọi người dở khóc dở cười – Đúng là cái tên được hoan nghênh mà!

“Hay là hỏi vị Thảm phu nhân kia xem?” Triệu Phổ đề nghị.

Mọi người đều cảm thấy rất có tính khả thi, ít nhất còn có thể hỏi nàng ta học được phương pháp hạ “Huyết chú” từ đâu, vừa rồi nàng ta còn khóc suốt mướt, lúc này chắc đã bình tĩnh lại rồi?

Triệu Phổ để Tử Ảnh mang người tới.

Nhưng Tử Ảnh mới vừa đi không bao lâu, chợt nghe từ trong phủ chủ soái truyền ra tiếng chuông tập kết thị vệ.

Triệu Phổ khẽ nhíu mày.

Mọi người cũng ra bên ngoài để nhìn, chỉ thấy Giả Ảnh vội vội vàng vàng chạy về, “Nguy rồi! Vị Thảm phu nhân kia chết rồi!”

Mọi người kinh hãi.

“Chết như thế nào?” Công Tôn nhảy dựng lên.

Triệu Phổ cũng nhú mày, “Không phải có Phi Ảnh và Đại Ảnh ở cùng nàng ta sao?”

“Đúng là vậy! Người đều bên trong cả!” Giả Ảnh gật đầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Chết ngay trước mắt Phi Ảnh và Đại Ảnh? Vậy cũng quá tà môn!

Trong chốc lát, mọi người đã chạy tới gian nhà trong tiểu viện mà Thẩm phu nhân ở tạm kia.

Phi Ảnh và Đại Ảnh trầm mặt đứng ở cửa.

Công Tôn chạy vào phòng để kiểm tra thi thể, Lỗ Nghiêm và Miêu Bát Thái cũng đều chạy tới.

Triển Chiêu hỏi Phi Ảnh và Đại Ảnh chuyện vừa xảy ra.

Hai cô nương cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phi Ảnh nói, “Lúc trưa nàng ta dùng cơm vẫn còn rất bình thường, chúng ta còn ăn cơm cùng nàng ta nữa! Ăn xong mọi người ngồi trò chuyện trong chốc lát, tâm tình nàng ta cũng bình tĩnh hơn nhiều, mới nói muốn nằm ngủ một lát... Ai ngờ vừa rồi Tử Ảnh chạy tới nói Nguyên soái cho gọi người đến, ta đẩy nàng ta một cái nhưng mà nàng ta đã tắt thở rồi!”

Bao Duyên lật xem tờ ghi chép kia, “Đúng là vậy, người hạ chú chết không phải vì thọ chung chính tẩm(57) mà là qua đời trong lúc ngủ mơ, cũng sẽ không phải trải qua chuyện thống khổ gì.”

(57) Sống thọ và chết tại nhà

“Tà môn như vậy? Có phải trúng độc hay là bị ai hạ cổ không?” Miêu Bát Thái chạy vào kiểm tra thi thể cùng Công Tôn.

Sau nửa canh giờ, Công Tôn và Miêu tướng quân ủ rũ đi ra.

Tất cả mọi người đều không hỏi, chỉ mở to đôi mắt trông mong nhìn hai người – Sao lại chết?

Công Tôn lắc đầu.

Miêu Bát Thái buông tay.

“Có nghĩa là gì?” Mọi người truy vấn.

“Tra không ra tại sao lại chết!” Về mặt Công Tôn mờ mịt, “Không trúng độc, không trúng cổ, cũng không có dấu hiệu sinh bệnh, tóm lại chính là... tự đương mất mạng!”

Mọi người há to miệng nhìn Công Tôn.

“Lát nữa ta sẽ giải phẫu thi thể, cẩn thận nghiệm thi.” Công Tôn lộ ra vẻ có chút không cam lòng, “Không có lý do vô duyên vô cớ chết mà tra không ra nguyên nhân!”

“Có khi nào là nguyên rửa thật không?” Lúc này, tiểu Hầu gia hỏi một câu.

Bao Duyên lắc đầu, “Không nên tin mấy thứ quái lực loạn thần này nọ! Nếu nguyên rửa thật sự hữu dụng thì Cửu vương gia đã sớm chết mấy lần rồi!”

Triệu Phổ nhìn trời – Thì ra tất cả mọi người đều nghĩ như vậy a...

Triển Chiêu hỏi Phi Ảnh, “Thẩm phu nhân có nói gì về chuyện Tiêu Diêu Lâu không?”

Phi Ảnh ngẩn người.

Đại Ảnh vỗ tay một cái, “Có a!”

Mọi người hai mắt sáng ngời – Thật á?!

“Lúc chúng ta cùng tán gẫu có hỏi nàng ta làm sao lại học được phương pháp hạ Huyết chú.” Phi Ảnh nói, “Nàng ta mới nói là lúc nằm mơ đi đến Tiêu Diêu Lâu, có một tên yêu quái đã nói cho nàng ta biết.”

“Yêu quái?!” Bàng Dục cao giọng.

Mọi người cũng nhú mày, “Cái gì mà yêu quái? Người trong truyền thuyết kia là Huyết yêu sao?”

“Lại nói tiếp...” Đại Ảnh sờ sờ cằm, hỏi Phi Ảnh, “Người có phát hiện lúc nàng ta nói tới Tiêu Diêu Lâu, giọng điệu có chút kì quái không?”

Phi Ảnh gật đầu, “Ừ! Nghe càng giống là Tiêu Yêu Lâu hơn.”

“Tiêu Yêu Lâu?” Triển Chiêu hỏi.

Phi Ảnh và Đại Ảnh đều gật đầu.

Mọi người quay mặt sang nhìn Đồng Thiên Dực.

Lúc này, Đồng Thiên Dực không biết từ chỗ nào lấy ra một bản nháp viết tay, lật lật giở giở, cuối cùng lật đến một tờ, ngẩng đầu lên nói, “Có ghi chép liên quan tới Tiêu Yêu Lâu!”

Mọi người đồng thời ghé đầu qua nhìn.

Đồng Thiên Dực nói, “Ba năm trước đây, trong quân doanh có một binh sĩ qua đời trong lúc ngủ mơ, lúc đó quân y không tra ra được nguyên nhân cái chết, chỉ nói có thể là do đột tử. Mà một binh sĩ cùng doanh nói rằng binh lính vừa chết kia cách đây mấy hôm có hỏi hẩn một câu, là đã từng mơ được trông thấy qua một tòa tiểu lâu gọi là Tiêu Yêu Lâu chưa, còn hỏi hẩn chuyện trong mộng có thể tin hay không.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, “Trong khoảng thời gian này kẻ thù của hẩn có bị chết không?”

“Á, cái này cũng không biết...” Đồng Thiên Dực lắc đầu, “Sau đó ta đã làm công tác thống kê, các binh lính trong quân doanh từng mơ qua tòa tiểu lâu Tiêu Yêu Lâu kia có khoảng hai trăm người.”

“Cái gì?” Triệu Phổ mày đều nhướng cả lên, “Tình huống thế nào?”

“Trong giấc mộng, thứ mà tất cả mọi người nhìn thấy là màn sương mù lượn lờ bên trong một tòa tiểu lâu, dòng chữ trên tấm biển như ẩn như hiện lộ ra ba chữ ‘Tiêu Yêu Lâu’, sau đó hình như có tiếng ai đang hỏi, người có hay không hận hẩn đến mức muốn cùng hẩn đồng quy vu tận... Sau đó thì tỉnh mộng.”

Tất cả mọi người nhìn Đồng Thiên Dực chăm chăm.

Triệu Phổ cũng nhìn Đồng Thiên Dực, “Sự tình quỷ dị như vậy sao ngươi lại không nói!”

Đồng Thiên Dực nháy mắt mấy cái, “Rất quỷ dị sao? Số người ngủ mê thấy cảnh mộng này ở trong quân doanh tối đa cũng chưa tới trăm người nha!”

Mọi người run run khóe miệng – Còn có cả số danh!

Triệu Phổ rất tò mò, “Tên nằm mơ đầu tiên là gì?”

Đồng Thiên Dực nhìn trời.

“Nói!” Triệu Phổ đá hấn một cước.

Thiên Dực trốn ở phía sau Công Tôn, nói, “Bị Nguyên soái đánh a...”

Công Tôn sờ cằm, “Quả nhiên!”

Triệu Phổ nghiêng rằng, “Tìm đánh bọn họ!”

“Vậy tên thứ hai đâu?” Triển Chiêu rất ngạc nhiên.

“A, bị Nguyên soái đè...”

“Phụt...” Triệu Phổ phun ra một miệng trà.

Mọi người há to miệng hít khí.

Công Tôn híp mắt tiến tới hỏi, “Đan dược có tiếng sao? Ta cho bọn họ thêm nhiều dược trị mộng! Ăn rồi đảm bảo cả đời cũng sẽ không bao giờ nằm mơ nữa!”

”Cái này là điều tra nặc danh! Dùng tên thật thì ai mà dám nói lời thật a!” Đồng Thiên Dực ôm bản nháp trốn ra sau lưng Triển Chiêu, nhìn Công Tôn – Thiệt là, ánh mắt thật dọa người!

Mọi người ở hiện trường trầm mặc một lát, đều nhào qua muốn cướp bản nháp của Đồng Thiên Dực, cũng muốn xem qua nội dung cụ thể của một trăm cái tên kia, hình như rất thú vị nha!.

31. Chương 31: Hai Lời Nguyên Rửa

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Đám người Triển Chiêu rời khỏi phủ Khai Phong đi tới Hắc Phong thành, thật không nghĩ tới vậy mà lại gặp được một vụ án tử kỳ quái.

Án tử này càng điều tra thì càng ly kì, đến cuối cùng lại cùng cảnh trong mơ có dây mơ rễ má với nhau.

Chuyện người sống nằm chiêm bao, mơ thấy gì đó là điều vô cùng bình thường, hầu như tất cả mọi người đều đã trải qua, ví dụ như mộng thấy được gặp người thân của mình, nhìn thấy người mình thích, mộng thấy chuyện vui, thấy người mình không thích, mộng những chuyện không vui, vân vân... Thế nhưng chuyện có rất nhiều người cùng mơ thấy một tòa tiểu lâu, còn nghe được cùng một câu nói, kiểu gì cũng có chút kì quái.

Triệu Phổ hỏi Đồng Thiên Dực, những cảnh trong mơ làm thế nào tra ra được, Thiên Dực nói là do tuyển chọn, tham gia loại điều tra này đa số đều là lính mới.

Triệu Phổ cau mày, phân phó Thiên Dực triệu tập toàn bộ tân binh nằm mơ thấy giấc mộng ấy, kể lại một ít chi tiết đã được điều tra.

Trong quân doanh, mệnh lệnh của người đứng đầu là Triệu Phổ còn có hiệu lực hơn bất cứ thứ gì, rất nhanh, Thiên Dực đã mang tất cả binh lính nằm mộng thấy “Tiêu Yêu Lâu” tập trung lại cùng một chỗ.

Có tới mấy trăm binh lính mà phải đi hỏi từng người thì hoàn toàn không thực thi, cũng may sở trường giỏi nhất của Đồng Thiên Dực chính là tổng hợp lại tất cả tin tức đã thu thập được, hẳn để cho đám lính đem nội dung giấc mơ từ đầu tới cuối trong ba ngày này tường thuật lại, những cảnh trong mơ đều được ghi chép một cách tỉ mỉ, sau đó giao cho một đám học sinh của Thái Học Viện phân tích, đem những điểm giống nhau tập hợp lại.

Mặc khác, đối với bản thân những binh lính bị “Trúng chiêu”, Thiên Dực cũng làm một ít nghiên cứu.

Bọn người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa uống trà, vừa nhìn Đồng Thiên Dực hết chỉ huy đám lính này rồi lại đến bọn lính kia, lập tức có cảm giác điều tra vụ án như thế này thật là vô cùng “Hạnh phúc”!

Cuối cùng, quả nhiên tìm ra được rất nhiều điểm giống nhau.

Đầu tiên là về bản thân những người lính kia.

Đúng như trong lời nói của Thiên Dực, toàn bộ binh sĩ đều là lính mới, tuổi tác nằm trong khoảng từ mười tám đến hai mươi mốt, võ công không cao, thân thể cũng không đặc biệt cường tráng, thuộc về nhóm quần thể cần tăng cường rèn luyện. Quân doanh là một nơi mà ở đó dùng vũ lực để phân chia địa vị, nếu như thân thể yếu, võ công lại không tốt, dĩ nhiên sẽ bị ức hiếp, tuy rằng trong quân doanh Triệu Phổ nghiêm khắc ngăn chặn việc bắt nạt tân binh, thế nhưng có một số việc muốn tránh cũng không tránh được.

Thông qua điều tra, phát hiện mấy người lính mới này đều đã từng trải qua tình huống bị ức hiếp, thế nhưng tình trạng cũng không quá nghiêm trọng.

Cho dù việc bọn họ nằm mơ tới nay đã qua ba ngày, mọi chuyện xảy ra về cơ bản có khác biệt, duy chỉ có một điểm tương đối đặc biệt chính là... Bọn họ đều đã từng tới vùng viện trợ thành Tây hỗ trợ tu sửa phòng ốc.

Triển Chiêu khó hiểu, hỏi Đồng Thiên Dực, “Hỗ trợ tu sửa phòng ốc?”

“Ừ...” Thiên Dực lật từng trang của cuốn sổ ghi chép nghiệp vụ trong từng thời kỳ, liền nói, “Tây thành có rất nhiều nhà cũ, các hộ gia đình phần lớn đều là người cao tuổi, phòng ốc lâu năm không được tu sửa qua mùa đông sẽ bị tuyết đè lún xuống, đó là lí do vì sao quân doanh lại phải binh sĩ hỗ trợ tăng cường phòng ốc, ước chừng kéo dài khoảng ba tháng, đám lính thay phiên nhau làm, mà tân binh là chủ lực.

Triển Chiêu để cho bọn lính viết lại chi tiết một chút, ở thành Tây đã làm những gì, cụ thể là sửa bao nhiêu nhà ở, đến nơi nào để ăn cơm, vân vân...

Sau đó đem những thứ viết được thống kê lại một lần, quả nhiên lập tức phát hiện những điểm giống nhau!

Những binh lính này đều từng sửa qua một tòa tháp ở Tây thành, tòa tháp này tên là Phi Vân Tháp, cao chín tầng, là một tòa tháp cổ biểu tượng đặc trưng của Hắc Phong thành. Tòa tháp này thuộc Thanh Liên Tự, là nơi cất giữ tro cốt của các bậc cao tăng qua từng thời đại. Thanh Liên Tự là một trong những ngôi chùa có hương khói vượng nhất Hắc Phong thành, chủ yếu thờ phụng Quan Thế Âm nghìn tay. Ngôi chùa này được xây từ triều đại trước, trải qua một trận động đất, tu sửa thêm mấy lần, hiện tại trụ trì là Huyền Đình, tuổi không lớn lắm, khoảng ngoài năm mươi.

Mặc khác, đám lính thường ghé đến một tòa “Lạc Dương Trà Lâu” ở thành Tây để uống trà ăn điểm tâm, Trà Lâu này, ngoại trừ trà ngon, món mì hoành thánh cũng là số một ở Hắc Phong thành.

Hơn nữa, có khá nhiều binh lính phải đi qua một cửa hàng bán son gọi là “Thủy Hương Các”, đại khái là nơi chuyên bán các loại son phấn cho những đối tượng muốn mua tặng cho ý trung nhân. Ngoài ra, có người nói Thủy Hương Các là do mấy vị cô nương xinh đẹp mở ra để buôn bán, đặc biệt nhất là bà chủ nơi đây mỹ mạo tuyệt thế, những tên lính này rất có thể mượn cớ mua đồ làm lí do để có thể ngắm người đẹp... Lòng yêu mến cái đẹp ai mà chẳng có, đều là những tiểu tử còn trẻ tuổi, đây hoàn toàn là điều bình thường.

Triển Chiêu tỉ mỉ nhìn xuống, cảm thấy trọng điểm điều tra chính là ở Thanh Liên Tự, Lạc Dương Trà Lâu cùng với Thủy Hương Các.

Mọi việc đều bắt nguồn từ thành Tây, mọi người quyết định cùng nhau đi nhìn một cái.

Cùng lúc đó, tại Tả doanh bên ngoài Hắc Phong thành.

Trâu Lương hoàn thành xong quân vụ liền cho quân rút về quân doanh, chỉ thấy trong lều lớn có đặt một bộ áo choàng màu đỏ.

Trâu Lương nhìn thấy áo choàng thì biết ngay Lâm Dạ Hỏa đã tới rồi, cho nên lập tức ra ngoài đi tìm...

Mấy người thủ vệ nói, xác thực đường chủ Hỏa Phượng có tới đây một chuyến, ném áo choàng rồi đi thăm ổ sói.

Trâu Lương có chút bất đắc dĩ rời khỏi quán doanh hướng về phía “Ổ sói” mà đi tìm Hỏa Kê thất lạc nhà mình.

Tả doanh của Trâu Lương có vị thế vững chắc, kề bên là khu rừng lớn nhất Tây Bắc, mà ổ sói Tắc Lặc lớn nhất vùng Tây Bắc lại ở ngay bên trong.

Cánh rừng này có một cái tên mà bất cứ người bình thường nào một khi đã nghe tên tuyệt không dám đi vào, gọi là “Rừng Hắc Phong”, người Tây Bắc thật sự không dám tiếp cận ổ sói này.

Vốn nơi đây là một địa phương không người qua lại, thế nhưng vị trí địa lý lại vô cùng tuyệt vời, bởi vậy Tả doanh của Hắc Phong thành mới được dựng tại đây.

Dĩ nhiên, nếu đổi lại là người ngoài, dám tiến vào núi Hắc Phong thì chỉ có một kết cục thê thảm đó là trở thành thức ăn của đàn sói. Nhưng Tả doanh lại là người của Trâu Lương, cho nên đám sói mới xem họ là một “bầy sói”, là bầy sói thân thích của Lang Vương.

Tả doanh có mệnh lệnh nghiêm ngặt, cho dù là ai cũng không được tổn thương sói, làm bị thương sói sẽ phải chịu tội tương đồng với làm bị thương binh sĩ. Mà bầy sói cũng phải sinh hoạt theo “ranh giới”, sẽ không tới gần Tả doanh, nếu thỉnh thoảng có đi ngang qua thì cũng coi như nhân loại không hề tồn tại.

Mặc dù là như thế, ngoài Trâu Lương ra, chẳng ai có dũng cảm tùy tiện tiến vào cái ổ sói to lớn ở rừng Hắc Phong này, dĩ nhiên... Ngoại trừ một vị!

Lâm Dạ Hỏa đã ra vào rừng Hắc Phong rất nhiều lần, nhiều đến mức cả bầy sói đều ghét bỏ hắn, nếu như theo lời nói của Phó đường chủ Hỏa Phượng thì việc Lâm Dạ Hỏa tiến vào ổ sói còn chuyên cần hơn cả việc quay trở về Hỏa Phượng Đường đấy.

Trâu Lương tiến vào khu rừng, liền nhìn thấy hai con sói nhỏ đang đùa giỡn ở bìa rừng, sau khi thấy hắn thì lập tức kêu “ngao ngao” rồi chạy đến cạ chân.

Trâu Lương thuận tay bế lên, ôm trước ngực rồi tiến sâu vào trong, đi một hồi, vén ra một bụi cỏ, đem hai con sói nhỏ đẩy vào, vốn dĩ nơi này có một ổ sói.

Bên trong ổ sói, có một con sói màu xám xinh đẹp đang ngủ, nhìn hai sói con được bỏ vào đã quay trở về thì ngáp một cái, sau đó nhích mình ra một chút... Chỉ thấy bên dưới bụng sói mẹ còn có ba con sói nhỏ nữa, ăn no nên đã ngủ say.

Trâu Lương mang hai con sói nhỏ tinh nghịch chạy ra ngoài chơi thả trở về bên mình sói mẹ, lúc này, bên cạnh có một con sói xám tuần mã cao lớn đang chạy đến, nhìn hình thể hẳn là sói cha.

Trâu Lương khom lưng bước tới, sói cha cũng lại gần, một người một sói nhẹ nhàng chạm mũi vào nhau, sói cha kêu lên vài tiếng “Grừ grừm”, hình như là đang cùng Trâu Lương nói cái gì đó.

Trâu Lương bắt đầu dĩ gật đầu với nó, “Yêu nghiệt kia thật là phiền nha, ta giữ làm lương thực, nuôi mập rồi sẽ ăn.”

Sau khi chào từ biệt gia đình sói xám, Trâu Lương tiếp tục đi vào trong rừng, càng đi sói xuất hiện càng nhiều, những con sói nhỏ được sinh vào mùa hè giờ đã biết chạy, chúng đi tán loạn khắp nơi. Còn những con ra đời vào mùa đông thì chưa biết đi, chỉ có thể bị bắt nằm trong ổ sói lăn qua lăn lại.

Trâu Lương cuối cùng cũng đến được vùng lân cận “Cung điện”, tìm được cái thân ảnh đỏ rực kia.

Cái gọi là “Cung điện” thực chất là là một tòa kiến trúc bằng đá đã bị bỏ hoang

Bầy sói Tắc Lặc đã có từ thời cổ đại, trước kia có người từng ở nơi này kiến tạo một tòa thành, là nơi sinh hoạt dành riêng cho Lang Vương. Người xưa truyền lại rằng, người đó là ông cố của Triển Chiêu, cũng chính là phụ thân của Ân Hậu, Ứng Vương trong truyền thuyết!

Có lẽ ngoại trừ Trâu Lương, người duy nhất có thể cùng bầy sói giao tiếp chính là Ứng Vương, cái này giống như trời ban cho Ứng Vương triều dòng huyết thống hoàng tộc, ví như Ân Hậu cũng có thể trò chuyện cùng Tắc Lặc.

Ứng Vương ở sâu bên trong rừng rậm Hắc Phong, tạo nên một tòa ổ sói bằng đá, khắp nơi ở đây đều nói lên rằng ông ấy đối với sói có bao nhiêu là yêu thích, còn có một bức tượng điêu khắc “Lang Vương”, không biết là tổ tiên đời thứ mấy của Tắc Lặc, hơn nữa còn là một con sói trắng uy phong lẫm liệt, hai mắt màu lam xanh thắm được khảm bằng ngọc bích xanh nhạt, toàn thân bạch ngọc, tứ chi đặt trên bệ hoàng kim, thoạt nhìn trông giống như huynh đệ của Tắc Lặc.

Trâu Lương nhìn thấy trên một tảng đá lớn ở Lang Vương cung, một con Bạch Lang Vương đang nằm một cách bất đắc dĩ, nhìn xuống tảng đá to phía dưới, xem Lâm Dạ Hỏa bị một đám sói con vờn quanh.

Trâu Lương đi tới, “Tức phụ” của Tắc Lặc mới vừa hạ sinh cách đây không lâu, sói con ra đời mấy hôm trước giờ chắc đã mở mắt rồi, sở dĩ hôm nay Lâm Dạ Hỏa chạy tới “Động” này là vì muốn trông chừng.

Nhìn thấy Trâu Lương, Tắc Lặc ngồi dậy.

Trâu Lương chào hỏi nó từ xa, “Sói con thế nào rồi?”

Tắc Lặc ngẩng đầu, cả mình lông dài tuyết trắng nhu thuận gật gật đầu.

Trâu Lương nhướn mày, “Không tệ?”

Lâm Dạ Hỏa ngẩng đầu, hất cằm về phía Trâu Lương, “Câm kia!”

Trâu Lương nhìn hẩn một thân hồng y ngồi bên cạnh ổ sói, có chút không biết phải nói gì, “Người và bọn nó kỳ thật không cùng một chủng tộc, người có biết không vậy? Không sợ trở thành điểm tâm của bọn nó à?”

Hỏa Phượng híp mắt, “Dừng! Bọn chúng rất là yêu mến ta!”

“Chẳng qua là bắt người làm lương thực dự trữ thôi, chê người gầy nên không muốn ăn đấy.” Trâu Lương nói, tiếp đó Lâm Dạ Hỏa cười tủm tỉm nâng lên một con sói con nói với hẩn, “Nhìn nha!”

Trâu Lương sững sốt.

Chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa đang cầm trên tay một con sói sơ sinh màu trắng vô cùng cứng cáp, còn lớn hơn so với sói nhỏ. Sói con kia có một cặp mắt màu băng lam nhạt, hai mắt nhìn thẳng Trâu Lương, bình tĩnh dị thường.

Trâu Lương kinh ngạc nhìn về phía Tắc Lặc.

Tắc Lặc ngẩng đầu, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Trâu Lương bước qua nhận lấy chú sói con xem xét một chút, mấy bào thai trước của nhà Lang Vương tuy rằng cũng có hạ sinh được sói trắng, thế nhưng lại không có con sói con nào có tố chất trở thành đầu đàn, Trâu Lương nóng ruột, cuối cùng cũng chờ được! Con này tốt! Nói đơn giản chính là tuyệt hảo, so với Tắc Lặc lúc nhỏ còn có khí chất của Lang Vương hơn!

Lâm Dạ Hỏa ôm Tiểu Bạch lang hỏi Trâu Lương, “Ta có thể mang về quân doanh nuôi không?”

Trâu Lương đoạt lấy sói con cho vào ổ sói, trả lại cho sói mẹ, lôi cổ áo Lâm Dạ Hỏa kéo ra ngoài cửa, “Người đừng có quấy rầy sản phụ nhà người ta nữa, mặt dày vẫn hoàn mặt dày!”

“Ta nào có!” Hỏa Phượng bị Trâu Lương lôi ra bên ngoài, lập tức giãy giụa, “Ta muốn dọn tới nơi này ở!”

Hai bên đường tụ tập rất nhiều sói lớn sói nhỏ, nhìn hai người “Lôi lôi kéo kéo”.

Lâm Dạ Hỏa ôm một thân cây lưỡm Trâu Lương, “Người chẳng lẽ không biết bản lĩnh của ta hơn hẩn người hay sao! Ta đánh người bây giờ!”

Trâu Lương tiến tới kéo hẩn ra, “Yêu nghiệt như người không nên dạy hư sói con!”

Hai người đang trong lúc giằng co thì đột nhiên bảy sói nhón nháo giật mình, hình như vừa phát hiện ra thứ gì, tập thể cùng nhìn về một hướng.

Trâu Lương cũng sững sốt, nhẹ buông tay, Lâm Dạ Hỏa thò chân vào trong bụi cỏ, một con sói nhỏ lập tức nhào tới liếm liếm hân.

Lâm Dạ Hỏa ôm lấy sói nhỏ, khó hiểu nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương đi tới phía sau một thân cây, cùng bầy sói nhìn về một phía.

Lâm Dạ Hỏa cũng tiến tới, chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến, “Nếu phải chết, chi bằng chết ở chỗ này là tốt nhất... Dù sao cuối cùng cũng phải chết...”

Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc nhìn bóng người phía xa đi vào rừng rậm, “Chỉ có một người thôi nha! Là binh sĩ của quân doanh hả?”

Trâu Lương nhíu mày lắc đầu, “Mùi vị ngửi thấy không giống.”

Hỏa Phượng nheo mắt khinh bỉ nhìn hân, “Người ngay cả mùi vị của binh sĩ trong quân doanh cũng nắm rõ?”

Trâu Lương lời kéo hân, “Đi xem.”

Lâm Dạ Hỏa nắm lấy vạt áo của hân, cùng nhau đi về hướng ban này.

Bầy sói tuy rằng không tập kích binh sĩ của Triệu gia quân cũng không có tấn công con người, thế nhưng bàn về người nào dám xông vào bên trong ổ sói này, ngoài Lâm Dạ Hỏa ra thì chẳng còn ai khác.

Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa dựa vào hướng vừa phát ra tiếng nói mà đi tìm, rất nhanh, liền nhìn thấy một lão đầu già yếu run rẩy đi vào cánh rừng, trên vai lão còn vác một cuộn dây thừng. Chỉ thấy lão tìm một gốc cây ngã nghiêng, cật lực đem dây thừng ném lên cây khô, buộc chặt rồi đi chuyển đến một tảng đá lớn.

Lúc này, có mấy con sói đen tiến đến nhìn chăm chăm lão nhân.

Đầu năm nay, thức ăn của bầy sói rất dồi dào, lại cùng Trâu Lương có “ước định”, bởi vậy dưới tình huống ở nơi này bị quấy nhiễu, chúng cũng không tập kích nhân loại, chỉ là có chút khó hiểu nhìn “người xâm nhập” gây yếu kia.

Lão nhân nọ nhìn thấy sói, ban đầu sợ đến run rẩy nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, tiếp đó đập lên tảng đá, hai tay gầy gò túm lấy sợi dây thừng, tròng cổ vào bên trong sợi dây, sau đó nói, “Chờ ta chết đi các người hãy ăn ta... ít ra... còn có thể trở thành thức ăn của các người, dù sao cuối cùng cũng phải chết...”

Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau, lão đầu này thật sự muốn đến nơi này tự tử sao? Còn có

vì sao lại nhiều lần lặp lại câu “Dù sao cuối cùng cũng phải chết?” Chẳng lẽ lại mắc phải bệnh nan y gì?

“Bệnh nan y thì cứ tìm Công Tôn là được mà!” Lâm Dạ Hỏa bước ra ngoài, nín lại lão đầu đang muốn đập tảng đá.

Lão đầu đột nhiên bị một người xông tới giữ lấy thì càng hoảng sợ, nhìn thấy Lâm Dạ Hỏa một thân hồng y, lão bỗng đứng hô lên, “A! Huyết yêu! Huyết yêu người tới lấy mạng ta sao?”

Lâm Dạ Hỏa khước miệng co giật – Yêu cái gì mà yêu?

Trâu Lương cũng chạy tới, hai người đem lão đầu đỡ xuống, lúc này, bốn phía đã bị bảy sói vây quanh.

Sói lớn sói nhỏ cùng nhau ngồi chồm hổm, nghiêng đầu nhìn tình hình phía bên này, đại khái nghĩ con người càng ngày càng không thể nói lý lẽ.

Lâm Dạ Hỏa giơ tay lên vỗ một cái về phía lão đầu luôn miệng gọi “Huyết yêu” đang nắm chặt lấy ống tay áo của mình, “Này! Nhà ngươi đây là xảy ra chuyện gì thế hả?”

Lão đầu hồi phục tinh thần, “Cái này...”

Trâu Lương nhìn trang phục của lão, đích xác không phải lính trong quân doanh, hơn nữa tuổi tác đã lớn, chắc hẳn là bách tính thông thường của Hắc Phong thành.

Lão đầu bị Lâm Dạ Hỏa vỗ một cái, dần dần khôi phục thanh tỉnh, nhìn chằm chằm Lâm Dạ Hỏa hồi lâu, sau lại nhìn sang Trâu Lương, chú ý tới quân hiệu Tả doanh trên người hắn, “Các người... Các người không phải là Huyết yêu? Các người là người của Triệu gia quân?”

“Người nói cái gì mà Huyết yêu muốn giết người?” Lâm Dạ Hỏa trước khi đến ổ sói đã cùng bọn Triển Chiêu tra xét án tử, biết được sự kiện Thẩm phu nhân buông lời nguyên rửa, liền hỏi, “Người cũng biết hạ Huyết chú?”

Lão nhân gật đầu.

“Vậy người người nguyên rửa đã chết rồi?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Lão nhân tiếp tục gật đầu, “Thẩm Đại đã chết! Là ta nguyên rửa hắn chết! Hiện tại đến phiên ta rồi! Ta thật sự không phải cố ý, ta cũng không có hận hắn như vậy...”

Lão đầu vừa nói vừa khóc.

Lâm Dạ Hỏa thể nhưng tròn tròn mắt nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương cau mày, “Mặc dù ta không rõ lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng chẳng phải Thẩm Đại đã bị vợ của mình nguyên rửa mà chết sao? Vợ của hắn vừa mới chết trong quân doanh.”

Hỏa Phượng tiện tay bế lấy một con sói nhỏ mập mạp vừa vuốt lông nó, vừa cảm khái – Chắc chắn, cái tên Thẩm Đại kia đã làm ra loại chuyện xấu xa gì? Sao lại có nhiều người muốn đồng vu quy tận với hắn như vậy...

32. Chương 32: Chó Ngáp Phải Ruồi

Edit: Fin

Beta: Po

Thành Tây Hắc Phong Thành.

Thiên Tôn đi ra từ gian thi họa của một cửa hàng, không phát hiện có thứ gì tốt, vừa ngẩng đầu thì thấy được cách đó không xa có một tòa tháp, nhìn có vẻ giống di tích cổ, vì vậy liền lập tức thẳng hướng ngõ hẻm đi vào, muốn đi xuyên qua nhìn một chút xem có phải có miếu cổ gì không.

Vừa mới tiến vào ngõ hẻm, từ bên trong đột nhiên có một thiếu niên lao ra ngoài, chặn lại đường đi của Thiên Tôn.

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, hơi nghiêng đầu, nhìn thiếu niên đang chặn ở đầu ngõ không cho mình đi về phía trước kia.

Thiếu niên này không khác bọn Bao Duyên lắm, chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, đương nhiên, Thiên Tôn nhìn không quá hai mươi tuổi cũng không sai biệt lắm.

Thiếu niên kia sau khi chặn Thiên Tôn lại thì khoanh tay trái phải tỉ mỉ quan sát y, vừa mở miệng hỏi, “Này! Người từ đâu tới?”

Vấn đề của thiếu niên này ngược lại khiến Thiên Tôn phải nghĩ lại, Thiên Tôn cẩn thận suy nghĩ, mình từ đâu tới đây nhỉ? Mình không tính là người Trung Nguyên cũng không tính là người Tây Vực, dựa theo lời của Ân Hậu, thì Yêu Vương tìm được một quả trứng ở trong khe đá tại Thiên Sơn, ông ấy đem quả trứng về nhà ấp trong bụng sau đó y phá vỡ vỏ trứng chui ra... Vì vậy y hẳn là tới từ Thiên Sơn?

Thiếu niên kia đang quan sát Thiên Tôn đồng thời Thiên Tôn cũng đang quan sát nó, nhìn quần áo nó rất giống mấy tên côn đồ các kè, dáng vẻ sao, cũng giống mấy tên côn đồ các kè... Vì thế Thiên Tôn mới cần

cứ vào kinh nghiệm hành tẩu giang hồ hơn một trăm năm của mình mà phán đoán tiểu tử này chính xác là một tên côn đồ cắc kè.

“Ta nói vị Tiểu ca này.” Thiếu niên kia nhìn Thiên Tôn bĩu môi một cái, “Đường này không thông, đi đường khác đi!”

Thiên Tôn nhìn chằm chằm nó một hồi lâu, quay đầu lại nhìn phía sau – Tiểu ca? Chỗ nào có Tiểu ca nhà nó?

“Ai!” Thiếu niên kia thấy Thiên Tôn hết nhìn Đông lại nhìn Tây, liền nói, “Cái ngõ hẻm này địa bàn tư nhân mà, đại ca của ta đang đánh bạc ở bên trong, tính khí cũng chẳng dễ chịu gì, cẩn thận không lại bị đánh! Thúc thời thì tìm đường vòng mà đi, nếu không đánh cho người rằng rơi đầy đất đấy, tin không hả?”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái.

Lúc này, từ phía sau có người vừa đi tới, là Ân Hậu đang cầm một bọc đồ lớn.

Ân Hậu liếc mắt nhìn thấy Thiên Tôn ở đầu ngõ liền thở phào nhẹ nhõm... Ông vốn cùng Thiên Tôn đi uống trà, sau khi uống trà xong Thiên Tôn muốn đi dạo phố. Ân Hậu không thể làm gì khác hơn là phải đi theo y, cũng không phải nói muốn bồi y đi dạo, mà là sợ y đi mất đến lúc đó lại gây họa, đừng có phá hỏng luôn biên quan trọng yếu của Hắc Phong Thành.

Chẳng qua là Tiểu Tứ Tử không có ở đây, nếu không Thiên Tôn cũng đã dẫn theo.

Thiên Tôn không ngừng mua đồ này đồ nọ, vấn đề là y đã mua cái gì và quên mua cái gì, một phút trước còn đang ở cửa hàng bán bức họa, một phút sau đã chạy đến cửa tiệm mua cây quạt rồi, lấy cây quạt xong liền quên luôn bức họa! Ân Hậu không thể làm gì khác hơn ngoài việc suốt một đường phải giúp y đi lấy mấy thứ để quên, vừa rồi mới đi lấy đồ xong, chớp mắt một cái đã không còn bóng dáng Thiên Tôn đâu nữa. Ân Hậu còn đang trầm nghĩ không ổn, may mắn lại thấy hai người ở đây.

Mà lúc này, Thiên Tôn đang cùng một tên nhóc con ở cửa ngõ hẻm nói cái gì đó?

Ân Hậu đi tới bên cạnh y, hỏi, “Người làm gì thế?”

Thiên Tôn vẫy tay với Ân Hậu, “Lão quỷ lão quỷ.”

Ân Hậu không hiểu, bộ dạng Thiên Tôn trông rất vui vẻ.

Thiên Tôn chỉ vào thiếu niên kia nói, “Nó nói muốn đánh ta đến nỗi răng rơi đầy đất.”

Bình thường một người sống đến hơn một trăm hai mươi tuổi, muốn chọc cho hấn cười cũng không phải chuyện dễ dàng gì, đặc biệt là người thuộc loại hình như Ân Hậu, có điều lúc này Ân Hậu rất là vui vẻ. Ân Hậu sao lại cười? Ông mới nghĩ một chút đến tràng diện Thiên Tôn bị đòn kia thôi đã cảm thấy vui rồi! Rốt cục có người có thể đánh cho tên mù đường này rã rang rơi đầy đất sao? Nếu nói Âu Dương Thiếu Chính sống hơn hai mươi tuổi, chuyện muốn thấy nhất chính là Triệu Phổ bị ai đó đánh cho một trận, vậy thì việc Ân Hậu chờ nhìn Thiên Tôn bị đánh cũng đã chờ hơn một trăm hai mươi năm, loại mong đợi này ai có thể hiểu!

Ân Hậu khoanh tay cẩn thận quan sát tên thiếu niên kia một chút, cổ vũ nó, “Suy nghĩ của ngươi rất tốt, còn không mau thực thi!”

Thiên Tôn liếc mắt nhìn Ân Hậu.

Tên côn đồ nhỏ kia có cảm giác Ân Hậu và Thiên Tôn đều không để nó vào mắt, liền vén ống tay áo lên, “Hai tên tiểu tử các ngươi đều không đem lão tử để vào trong mắt có phải không hả!”

Vừa nói, nó vừa giơ gậy, làm bộ muốn đánh người.

Thiên Tôn vội vàng trốn sau lưng Ân Hậu.

Ân Hậu không hiểu nhìn y, ý là – Ngươi làm gì thế?

Thiên Tôn vẻ mặt ghét bỏ, “Đánh không lại tên nhóc còn hôi sữa nói ra người ta chê cười, ngươi lên đi!”

Ân Hậu cũng không làm, ông đường đường là Đại Ma Vương mà lại khi dễ một tên côn đồ cắc kè, rồi sau này biết ăn nói thế nào?

Thiên Tôn thấy đối phương cầm gậy gộc đi tới, cảm thấy bây giờ chỉ có một biện pháp tốt nhất mà thôi, rốt cục y đã có thể làm một chuyện mà mình đã muốn làm từ rất lâu rồi nha!

Chỉ thấy từ trong miệng Thiên Tôn kêu lên một tiếng, “Cứu mạng a!”

Ân Hậu đỡ trán.

“Đừng kêu!” Tên côn đồ nhỏ kia nóng nảy, chạy đến đuổi hai người đi vào trong ngõ hẻm.

Thiên Tôn và Ân Hậu bị nó đuổi vào ngõ nhỏ, tên côn đồ nhỏ kia ló đầu nhìn ra bên ngoài ngõ, vẻ mặt cảnh giác, hình như là sợ bị phát hiện.

Thiên Tôn và Ân Hậu nhìn nhau một cái – vị “Ác bá” này sao cứ lén lén lút lút?

Lúc này, Thiên Tôn nghe được trong ngõ hẻm truyền đến tiếng “Lách cách kít kít”, hình như còn có người khác, có điều nghe không giống động tĩnh “Đại ca đang đánh bạc” lắm.

Vì thế, Ân Hậu và Thiên Tôn liền đi vào hướng trong ngõ hẻm.

Tên côn đồ nhỏ kia ở đầu ngõ lăm lét nhìn xung quanh một hồi, phát hiện ban nãy không khiến cho người nào chú ý, mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn lại... Lại phát hiện Thiên Tôn và Ân Hậu đang đi vào trong ngõ, gấp đến độ nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này, Thiên Tôn và Ân Hậu đã đến một ngã quẹo... Chỉ thấy chỗ khúc quanh có một cái cửa nhỏ, trước cửa có một thiếu niên không khác tuổi với tên côn đồ kia lắm, đang cạy mở khóa cửa.

Nó cạy khóa đến nỗi gáy toàn mồ hôi, nghe được phía sau có động tĩnh liền quay đầu nhìn lại, sợ hết cả hồn.

Tên côn đồ nhỏ kia cũng chạy tới.

Thiếu niên cạy khóa liền trừng nó, “Sao lại cho người khác đi vào!”

Thiên Tôn và Ân Hậu xem như đã hiểu được tình huống – A! Thì ra là hai tên trộm, một tên mở khóa một tên canh chừng.

Thiên Tôn liếc cửa nhỏ kia một cái, mục nát, không giống như nhà cao cổng lớn của kẻ có tiền.

Ân Hậu ngẩng mặt lên nhìn thoáng qua, chỉ thấy trước mắt là một tòa tháp.

Hai vị lão thần tiên lại nhìn nhau một cái, không hiểu mà nhìn hai tên tiểu hõn tử – Tội nó đang cạy cửa sau của miếu sao?

“Hai người nghèo điên rồi ư?” Thiên Tôn lắc đầu, “Cái ngôi miếu đổ nát này có đồ gì tốt mà trộm?”

Ân Hậu gật đầu đồng ý, hơn nữa còn chỉ Thiên Tôn một cái, nghiêm túc nói, “Trên người hắn có rất nhiều bạc, không bằng đoạt của hắn!”

Thiên Tôn híp mắt nhìn Ân Hậu.

Ân Hậu lại bổ sung một câu, “Đồ đệ hắn rất có tiền, các ngươi cũng có thể bắt cóc hắn rồi đòi tiền chuộc! Ta đi truyền tin cho các ngươi.”

Thiên Tôn nhắc chân đạp Ân Hậu, Ân Hậu né tránh.

“Hai người đừng có làm ồn!” Hai tên côn đồ cắc kè khăn trương nhìn khắp nơi, “Bị người trong miếu phát hiện thì chết chắc!”

Thiên Tôn và Ân Hậu đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý – Đương nhiên chứ sao, ngay cả tiền dầu cũng muốn trộm, tất nhiên là sẽ bị người ta đánh chết rồi.

Cái tên cây khóa có vẻ cần nhờ tên canh chừng kia phổ chút, thấy Thiên Tôn và Ân Hậu lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, vội vàng nói, “Chúng ta cũng không phải trộm tiền dầu!”

Thiên Tôn và Ân Hậu nghiêng đầu – Vậy hai người vào trong miếu trộm cái gì?

“Tóm lại không phải là trộm đồ! Là điều tra một chuyện!” Nói xong, tên cây khóa ra ý bảo tên canh chừng để không cho hai người bỏ chạy, còn mình thì tiếp tục cây khóa.

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, đi lên nói, “Cửa không phải cây như vậy a! Ta tới!”

Ân Hậu tiếp tục đỡ trán.

Hai tên côn đồ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thiên Tôn giúp bọn nó cây khóa.

Thiên Tôn cầm cây gậy nhỏ hướng về phía khóa cửa thọc mấy cái, “Cùm cụp” một tiếng, khóa cửa mở ra.

Thiên Tôn đẩy cửa nhỏ ra vừa nghênh ngang đi vào trong liền bị hai thiếu niên nín lại.

Bốn người tiến vào hậu viện sau miếu, Thiên Tôn và Ân Hậu bị hai thiếu niên kéo đến nắp sau một ngọn núi giả.

Tên côn đồ nhỏ kia chột chột thiếu niên cây khóa, hỏi, “Đại ca, sao chúng ta lại dẫn hai người họ đi vào?”

Thiếu niên kia cũng không rõ sao mọi chuyện lại phát triển thành như vậy nữa, nhưng lại không thể để cho hai người này đi, vạ nhất đi báo tin thì sao?

“Người xem chừng hai người bọn họ.” Thiếu niên cây khóa kia chỉ chỉ Thiên Tôn và Ân Hậu, nói với tên côn đồ kia, “Ta đi Xá Lợi(58) tháp.”

(58) Tro xương nhà Phật

“Một mình ngươi đi?!” Thiếu niên kia hình như có chút lo lắng.

Thiên Tôn tò mò hỏi, “Các ngươi đi trộm Xá Lợi tử của cao tăng a?”

Ân Hậu tỏ vẻ không tán thành, “Cái này cũng dám trộm, không sợ gặp báo ứng sao?”

“Cao tăng cái rắm!” Thiếu niên cậy khóa trùng mắt nhìn hai người một cái, “Phật tổ nếu có linh thì trên đời này sẽ không còn ai phải chịu khổ nữa!”

Ân Hậu sờ sờ cằm, Thiên Tôn vỗ tay, “Tiểu huynh đệ có tâm mắt!”

“Suýt!” Hai người đem Thiên Tôn cùng Ân Hậu đè lại...

Lúc này, ngoài cửa phía trước viện, có hai hòa thượng đi đến.

“Sư huynh, làm sao vậy?”

“Hình như ta nghe thấy tiếng gì đó.”

“Chắc là mèo hoang gần đây thôi.”

“Ừ... Chắc là nghe nhầm.”

Hai hòa thượng ở phía sau viện nhìn nhau một lát, đều bỏ đi.

Hai thiếu niên thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Tôn đột nhiên đứng lên, “Chúng ta đi thăm một chút đi, cái miếu này hình như là Tiền triều xây dựng, không biết có đồ cổ không.”

Nói xong, Thiên Tôn vòng qua ngọn núi giả đi ra ngoài.

“Này!” Thiếu niên cậy khóa vội vàng đuổi theo.

Ân Hậu cũng muốn đi ra ngoài, thiếu niên khác lấy gậy chỉ vào ông, “Ngươi đừng lộn xộn a! Nếu không ta đánh gãy xiu ngươi a!”

Ân Hậu nhìn gậy gộc trong tay nó, gật đầu tỏ vẻ đồng tình, ta bắt động đây.

Thiên Tôn đi bộ về hướng về phía xá lợi tháp, thiếu niên kia lúi cúi né nhiều lần, cùng nhau trốn sau ngọn núi giả, phía sau tường viện... Tránh được mấy nhóm hòa thượng đi qua.

Những hòa thượng này đều nhìn không giống hòa thượng bình thường, trong tay đều cầm gậy gộc, trông càng giống tu sĩ hơn, một tên hai tên hung thần ác sát.

...

Cùng lúc đó, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ, Công Tôn mang theo Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử, đi tới một một tửu lâu gần Thanh Liên Tự. Lên lầu hai tửu lâu rồi cùng ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ vừa lúc có thể trông thấy chín tầng Xá Lợi tháp bên trong Thanh Liên Tự.

Tuy rằng trước kia đã trải qua một đợt tu sửa, nhưng tòa tháp này bởi vì niên đại rất xưa và lại đã từng bị chấn động nên mới nhìn còn có chút nghiêng lệch, hình dáng trông không chắc chắn lắm.

Cửa lớn Thanh Liên Tự mở ra, có một vài người khách hành hương ra vào, một vài hòa thượng vẻ mặt ôn hoà đi lại ở phía trước viện, thoạt nhìn qua trông không khác gì với các chùa miếu bình thường.

Triển Chiêu bưng chén trà quan sát trong chốc lát, quay đầu lại muốn hỏi ý kiến Bạch Ngọc một chút.

Chẳng qua lúc này, Ngũ gia đang một tay nâng cằm, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn chằm chằm tòa tháp cao kia.

Triển Chiêu vội vàng hỏi, “Ngọc Đường! Phát hiện ra cái gì rồi?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc thật lâu sau mới gật gật đầu, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng vài phần.

Tất cả mọi người tò mò nhìn hắn, “Như thế nào rồi?”

Ngũ gia nhìn chằm chằm tòa Xá Lợi tháp kia, chậm rì rì mà mở miệng, “Vì sao sư phụ ta lại ở trong tháp?”

Mọi người nghe xong liền sửng sốt, sau đó “Rầm” một tiếng vọt tới phía trước cửa sổ nhìn hướng xa xa...

Xuyên qua tháp cao nhìn vào cánh cửa sổ, chỉ thấy trên thang lầu, Thiên Tôn đang chấp tay sau hông đi bộ lên phía trên, phía sau còn có một thiếu niên vừa chạy theo vừa lau mồ hôi.

Mọi người ngẩng đầu tự hỏi một chút, rồi “Soạt” một cái đều quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia lại đang rất nghiêm túc tỉ mỉ quan sát tòa tháp kia, sư phụ hẳn có phải đã gây họa rồi không? Tòa tháp này liệu có khả năng chỉ sụp xuống bảy thành không.

...

Ân Hậu vẫn còn đang đứng bất động với tên côn đồ nhỏ ở phía sau ngọn núi giả kia, các hòa thượng cứ từng đợt từ trước hòn giả sơn trong viện đi qua đi lại.

Ân Hậu hỏi thiếu niên kia, “Các người tới miếu nhỏ này trộm bảo bối gì?”

Thiếu niên bĩu môi một cái, “Ai nói chúng ta tới trộm đồ? Chúng ta tới để tìm người!”

“Tìm người nào?” Ân Hậu tò mò, “Hòa thượng?”

“Người không biết trong miếu này có yêu tăng sao!” Thiếu niên kia than thở một câu, “Lúc trước ông nội ta có tới chỗ này bái phật, sau khi trở về thì nằm mơ thấy ác mộng, bây giờ thì người chưa thấy! Nhiều người đến miếu lạy chỗ này khi về nếu không phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chính là mất tích! Nhất định là có vấn đề! Chắc chắn là có yêu tăng trốn ở trong này!”

Ân Hậu nhướng mày, “Trốn ở chỗ này thì có thể tìm được cái gì? Đi, chúng ta đi dạo một chút.” Nói xong, vòng qua ngọn núi giả đi ra ngoài.

“Ai!” Thiếu niên nhanh chóng đuổi theo.

Cứ như vậy... Ân Hậu và Thiên Tôn tách ra một người trong chùa một người trong tháp, hai thiếu niên chạy theo chậm rì ở phía sau, không rõ vì sao lại biến thành tình huống này, hai người này là ai a?

Thiên Tôn từ tầng thứ nhất của tòa tháp đi thẳng đến tầng thứ chín, y đứng ở tầng thứ chín, thò nửa người ra khỏi cái thang hình vòng tròn nhìn xuống giữa.

Chín tầng dù sao cũng rất cao, thiếu niên kia vịn lan can cảm thấy chân đã có chút nhuyễn, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Tôn, chỉ thấy y chấp tay sau hông lộ ra nửa thân người, nhìn chằm chằm xuống lầu dưới, khoe miệng không hiểu sao còn mang theo ý cười.

Thiếu niên kia nuốt nước bọt trong miệng, ánh mặt trời chiếu xuyên qua đỉnh tháp, rọi qua cửa sổ mà tiến vào, chiếu lên mái tóc bạc trắng của Thiên Tôn thành màu vàng... Ánh mặt trời còn khuếch tán quanh đường nét trên gương mặt y. Thiếu niên kia giương lớn đôi mắt mà nhìn, không khỏi muốn bật thốt lên gọi một câu “Thần tiên”.

Thiên Tôn híp mắt nhìn chằm chằm dưới lầu thật lâu, đột nhiên hỏi, “Ai, tiểu bằng hữu.”

Thiếu niên kia ngẩn người, nhìn khắp nơi – Chỗ nào có tiểu bằng hữu?

“Người đến tra cái gì vậy?” Thiên Tôn vươn tay, sờ vào một ít kinh văn bên tường được khắc đầy trên đá phiến.

Thiếu niên kia vừa nhìn những thạch bản, vừa cau mày, “Mấy cái này... chữ như gà bới này là loại kinh văn gì a?”

Thiên Tôn hơi cười, “Những cái này có chỗ nào là kinh văn?”

“Không phải là kinh văn ư? Vậy những thứ này là Xá Lợi tử sao?” Thiếu niên kia vươn tay, cầm lên một cái bình đồng đặt ở trong thạch động, cau mày, “Trên bình này sao lại khắc mặt quỷ? Bình đựng Xá Lợi tử đều có hình dạng này á?”

Thiên Tôn hỏi nó, “Trước kia người chưa từng vào đây sao?”

Thiếu niên nhìn trời, “Xá Lợi tháp đương nhiên không ai có thể đi vào... Đúng rồi, không phải cửa bị khóa sao, vừa rồi người mở cửa thế nào vậy?”

Thiếu niên kia cẩn thận hồi tưởng lại một chút, đúng vậy, mới vừa rồi Thiên Tôn đi tới cạnh cửa chỉ đẩy một cái liền vào được rồi, chẳng lẽ trước đó có người quên khóa cửa?

“Nếu người không ngại có thể mở ra nhìn xem.” Thiên Tôn chỉ chỉ cái bình trong tay thiếu niên.

Thiếu niên nhin không được tò mò, vươn tay đem bình mở ra, vừa thấy thứ bên trong...

“Nương nha!” Thiếu niên kia cả kinh buông lỏng tay, cái bình kia liền bị ném trên mặt đất, đồ vật ở bên trong liền rơi ra... Chỉ thấy đó là một bộ mặt dữ tợn bằng xương khô của quái ngư. Nói thật dù nhìn như vậy cũng không thể phân biệt rõ ràng lắm rốt cuộc nó là cá hay là quái thú con, một đôi mắt thật to trống rỗng mà lại sâu hoắm, thân thể màu nâu vàng không khác gì màu cây khô, có một khúc đuôi cong lại, hai tay cong quắp lại trông y như móng vuốt của loài chim, trên lưng còn có ba cây gai, tạo thành hình dạng vây lưng.

Thiếu niên cau mày, “Đây là cái gì a!”

“Thứ này gọi là Sa Mang(59), đây là Bắc Liểu Bì.” Thiên Tôn không nhanh không chậm mở miệng, “Cái thứ này toàn thân phủ đầy lông mao màu đen, sinh sống ở trung tâm sa mạc, hình như đã bị tuyệt tích.”

(59) Thật ra cái từ Sa Mang này nó rất mờ lung, có thể hiểu là Chó hoang sa mạc, thế nhưng rõ ràng trong truyện miêu tả lại không phải loài chó, thôi thì cứ tưởng tượng như mấy con Ngao Tây Tạng vậy.

“Nó... cắn người sao?” Thiếu niên nhìn chăm chăm hai hàm răng nanh nhọn hoắc trong miệng của thi thể con quái vật nhỏ.

Thiên Tôn lắc đầu, “Không cắn người.”

Thiếu niên nhẹ nhàng thở phào, lại nghe Thiên Tôn bổ sung một câu, “Mà là ăn thịt người.”

Thiếu niên giật mình.

Thiên Tôn lại tới lấy một cái bình mở ra nhìn thoáng vào bên trong, rồi thuận tay trả về, ngẩng mặt lên nhìn tầng chót của tòa tháp, khe khẽ lầm bầm một câu, “Có chút thú vị.”

“Cửa sao lại mở thế này?!”

Lúc này, chợt nghe từ dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện.

“Khóa cửa sao lại hư!”

“Có người xông vào trong tháp!”

...

Ở dưới lầu truyền đến một loạt tiếng động huyền não ồn ào, vang lên tiếng gõ “Lanh canh lanh canh lanh canh”, chỉ thấy một nhóm lớn hòa thượng bắt đầu tụ tập hướng bên này.

“Hồngбет, bị phát hiện rồi!” Thiếu niên kia gấp đến độ nhìn trái phải trên dưới để tìm cửa.

Thiên Tôn liếc mắt nhìn nó một cái, “Ở giữa không trung ngươi tìm đâu ra cửa mà đi? Nhảy xuống đi.”

“Hả?!” Thiếu niên há to miệng, “Nhảy... Nhảy xuống á...”

Lúc này, từ dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, rất nhiều hòa thượng cầm gậy gộc chạy lên trên.

Thiếu niên kia một vô ngược một cái, “Sợ cái gì chứ! Cùng lắm thì nói lý luận với mấy hòa thượng kia, không phải chỉ làm rơi một cái bình của họ thôi sao!”

Thiên Tôn đi qua nhỏ giọng nhắc nhở, “Ngươi phát hiện bí mật của bọn họ, bọn họ có thể sẽ giết người diệt khẩu.”

Thiếu niên há to miệng, nhìn Thiên Tôn, “Bí mật gì?”

Thiên Tôn chỉ chỉ thi thể của con quái thú nhỏ nằm trên mặt đất, “Nói ví dụ như người phát hiện bọn họ là yêu tăng linh tinh gì gì đó chẳng hạn.”

“Yêu tăng...” Thiếu niên cả kinh, “Thật sự là yêu tăng?”

Lúc này, các hòa thượng đã chạy lên hết một tầng, Thiên Tôn đưa tay tóm cổ áo thiếu niên kia, từ cánh cửa sổ hướng ra bên ngoài rồi nhảy xuống...

Chợt nghe giữa không trung truyền đến tiếng thét chói tai của thiếu niên kia, “Nha a a a a...”

Tiếng kêu sợ hãi của thiếu niên kéo tới một đám hòa thượng, các hòa thượng đã chạy lên tới đỉnh tháp cũng phải chạy xuống lại.

Thiên Tôn mang theo thiếu niên kia lướt qua đầu tường, rơi xuống trong sân thì liền đụng phải Ân Hậu đang đi bộ trong tháp cùng tên côn đồ nhỏ kia.

Ân Hậu đã sớm nghe được tiếng la thất thanh, cau mày nhìn Thiên Tôn, “Người lại làm gì rồi?”

Thiên Tôn buông tay, tỏ vẻ cái gì cũng chưa làm, chẳng phải Ngọc Đường đã dặn y phải khiêm tốn sao!

Mà hai tên côn đồ cắc kè kia lại là há to miệng ngẩn người ở nơi đó, hai người bọn họ một người mới vừa cùng Thiên Tôn bay xuống, một người mới vừa nhìn Thiên Tôn bay... Hiện tại hai người đều có một ý nghĩ – Rất cuộc là mọi chuyện xảy ra như thế nào vậy?

Ngay tại thời điểm hai người còn đang khiếp sợ, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng “Oanh” vang lên thật lớn.

Mọi người vừa xoay mặt, chỉ thấy xa xa tòa Xá Lợi tháp chín tầng kia âm âm sập xuống...

Hai thiếu niên kia cũng hít một hơi khí lạnh.

Ân Hậu khoanh tay nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn thuận tay kéo lại hai cái thiếu niên đang lén lút chuẩn bị trốn đi, cùng Ân Hậu đối diện, “Làm gì?”

Hai tên thiếu niên giãy dụa cả buổi vẫn không tránh được, đáng thương quay đầu lại nhìn Thiên Tôn, “Đại

vương... Để cho chúng ta đi đi, chúng ta cái gì cũng sẽ không nói hết.”

Thiên Tôn liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, lắc đầu, “Vậy không được, hai người là nhân chứng mà.”

“Nhân chứng gì?” Hai người không hiểu.

Thiên Tôn ho khan một tiếng, nhăn nhó mặt, “Lát nữa hai người phải chứng minh cho đồ đệ ta biết là tháp này tuy sụp nhưng không phải là do ta làm!”

Hai người nhìn nhau – Tiểu ca này vậy mà còn có cả đồ đệ nữa a...

...

Mà ở khách điểm xa xa.

Khi trông thấy tòa tiểu lâu kia sụp xuống tất cả mọi người đều yên lặng quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nhẹ nhàng gật gật đầu – Vừa rồi vậy mà còn tự cảm thấy có thể sẽ có ba thành không bị sụp đổ... Thật sự là đã quá ngây thơ rồi!

33. Chương 33: Tà Tháp

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Chín tầng Xá Lợi tháp của Thanh Liên Tự cứ như vậy mà sụp xuống, dẫn đến một trận xung động, dân chúng trong thành nhốn nháo bước ra ngó nghiêng một chút.

Xa xa, tại thư quán của Hắc phong thành, bọn người Bao Duyên đang tụ tập nghị luận ở trước cửa.

“Có thật là Thiên Tôn đang ở đằng đó không?”

“Ta cảm thấy giống, tòa tháp sụp có khí thế như vậy cơ mà!”

“Quả nhiên ngay cả Hắc Phong thành cũng tránh không khỏi một kiếp nạn này nha!”

“Cho nên đã nghiêng thì cuối cùng vẫn cứ sụp thôi(60).”

(60) Những tòa tháp càng lâu năm, xây càng cao thì càng có nguy cơ bị nghiêng

Một đám nam sinh nghị luận ầm ĩ, Triệu Lan và Lâm Nguyệt Y gào lên với bọn họ, “Không được nói xấu Thiên Tôn!”

Lâm Tiêu phu tử cầm sách đuổi đến, “Lúc lên lớp không cho phép các người tự tiện chạy ra ngoài, đi vào!”

Bọn nam sinh không thể làm gì khác ngoài việc quay về phòng học.

Lão phu tử nhìn thấy hai vị trí trống bên trong lớp học, có chút khó hiểu, “Hai huynh đệ Trần Húc, Trần Lâm đâu rồi?”

Chúng học trò nhìn trái nhìn phải.

Ngoại trừ mấy người của Thái Học Viện ở bên ngoài được xếp lớp vào đây, còn lại tất cả đều là học trò của thư quán Hắc Phong thành, hai huynh đệ Trần Húc và Trần Lâm không biết vì sao hôm nay lại không tới thư quán.

Bao Duyên chợt nghe thấy hai vị đệ tử nhỏ giọng nói, hai người này là hàng xóm của huynh đệ nhà họ Trần.

“Sáng nay có thấy Trần Húc, hắn đang tìm gia gia(61) của mình.”

(61) Ông nội

“Trần gia gia làm sao?”

“Hình như sáng sớm đã không thấy người đâu.”

“Trần Lâm mấy ngày nay đều rất lo lắng cho gia gia của hắn.”

“Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì không?”

“Thảm như vậy à? Song thân của bọn họ nửa năm trước đã qua đời, nay lại tới phiên gia gia gặp chuyện

không may?”

Bàng Dục vươn tay đập một phát về phía Bao Duyên ngồi ở phía trước, nhỏ giọng nói, “Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện!”

Bao Duyên quay đầu lại nhìn hắn.

Bàng Dục thấp giọng nói, “Trước kia có nghe hai huynh đệ đó nhắc tới, người mẹ đã mất của bọn họ có phát sinh quan hệ với chương quỹ của một khách điểm bình dân, chương quỹ kia hình như họ Thẩm.”

Bao Duyên suy nghĩ một chút, kinh ngạc quay đầu lại, “Thẩm Đại?”

“Chuẩn nha!” Bàng Dục gật đầu.

...

Bỏ qua suy đoán của một đám học trò Thái Học Viện không được đề cập tới, lúc này bên trong Thanh Liên Tự hoàn toàn đổ nát.

Ân Hậu hỏi Thiên Tôn, “Thật sự không phải người làm?”

Thiên Tôn nhíu mày, “Cả đời ta đánh sập không quá vài tòa lâu đài.”

Ân Hậu nhìn y, lời này một điểm thuyết phục cũng không có!

Thiên Tôn liếc mắt nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên chớp chớp mắt, lắc đầu, “Ta cái gì cũng không nhìn thấy nha!”

Thiên Tôn đề cập với tên thiếu niên có bộ dáng tựa như một chú gà con bị bỏ rơi kia, “Có phải lúc chúng ta rời khỏi thì tòa tháp liền sập? Ta đánh ngã cả một tòa tháp?”

Thiếu niên lắc đầu, “Không có, thời điểm chúng ta nhảy xuống tòa tháp vẫn còn tốt lắm mà! Có phải là vì loáng một cái do có quá nhiều hòa thượng chạy lên như vậy cho nên mới sập đổ?”

Thiên Tôn nhướng mày nhìn Ân Hậu, “Nhìn đi!”

Ân Hậu ngược lại cảm thấy rất kì quái – Tòa tháp rõ ràng là bị nội lực làm cho sập xuống, tầng lầu này

vốn dĩ đã nghiêng lệch, đứt rời nửa đoạn hoặc toàn bộ lỏng lẻo rời rạc mà ngã xuống cũng không phải là không có khả năng. Nhưng vừa rồi, tòa tháp chính là bị nội lực đánh sụp, toàn bộ bức tường bởi vì phải chịu trọng lực cho nên đều vỡ vụn rơi xuống từng mảng, mà cả tòa tháp chỉ có những viên gạch là vỡ nát. Nếu không phải Thiên Tôn làm, vậy thì chứng tỏ đã có một cao thủ khác làm ra chuyện này?

...

Lúc này, bọn người Triển Chiêu cũng đã chạy tới, hầu như tất cả hòa thượng của Thanh Liên Tự đều đang vây quanh tòa tháp đã sụp, bốn phía đông đúc ngoại trừ những viên gạch, còn lại chính là bụi bay ngập trời.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường – Có thể có người bị chôn vùi không?

Bạch Ngọc Đường cau mày – Có người bị thương sao? Không giống tác phong của sư phụ hần.

Công Tôn muốn nhìn một chút, xem thử có người bị thương hay không, nhưng đám hòa thượng này lại vây kín mít như thế...

“Nguyên soái.”

Bấy giờ, một hòa thượng khoảng chừng năm mươi tuổi đi đến, chấp tay về phía bọn Triển Chiêu và Triệu Phổ.

Triệu Phổ gật đầu, hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vị hòa thượng trước mắt này chính là trụ trì của Thanh Liên Tự, Huyền Đình đại sư.

Huyền Đình nói, “Mới vừa rồi hình như có người xông vào Xá Lợi tháp, đồ đệ của ta trong chùa có đi kiểm tra, nào ngờ tòa tháp lại sụp đổ, khả năng có người bị chôn lấp.”

Triệu Phổ nhìn sang Bạch Ngọc Đường đang đứng bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lắc đầu với hắn – Không phải sư phụ ta làm.

Kỳ thật, không cần Bạch Ngọc Đường nói, trong lòng mọi người đều đã có phán đoán. Nhớ tới việc mặc dù Thiên Tôn hủy đi vô số nhà ở thế nhưng cho tới bây giờ không hề làm bị thương dù chỉ một người, đừng nói là đả thương người, ngay cả chó chó mèo mèo cũng chưa từng tổn thương lấy một con. Hơn nữa vừa rồi Thiên Tôn còn mang theo một thiếu niên từ trong lầu bay ra ngoài, thiếu niên kia kêu một tiếng thật to, tất cả mọi người đều nhìn thấy, ngay sau khi bọn họ rời khỏi tòa tháp mới sụp đổ!

Nhưng ý của Huyền Đình chính là, trước đó do có người xông vào tháp, sau mới có tăng nhân chạy lên lầu, cho nên hàm ý chính là bởi vì Thiên Tôn mà tòa tháp mới sập?

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu híp lại mắt – Cái tòa tháp này vô cùng khả nghi nha! Rõ ràng là do nội lực làm sụp đổ, vậy mà phần ruột bên trong lại vỡ nát tới mức này?

Lúc này, người của Triệu gia quân cũng chạy tới.

Đội quân thủ vệ của Hắc Phong thành ở gần Thanh Liên Tự đều đã đến cửa, mấy người dẫn đầu đội quân ngẩng đầu lên nhìn Triệu Phổ, tới tập tiến lên hành lễ.

Triệu Phổ gật đầu nói với Huyền Đình, “Người cho các hòa thượng lui xuống đi.”

Huyền Đình nói, “Có thể có người bị thương...”

Triệu Phổ cười cười, “Đại sư.”

Huyền Đình nhìn Triệu Phổ.

“Đồ đệ của nhà ngươi nhìn chẳng giống muốn cứu người, trông giống như muốn hôi của thì đúng hơn.”

Triệu Phổ phát tay áo với Huyền Đình, “Tất cả tránh ra để cho quân Hoàng Thành của ta tới cứu người, đừng khiến cho trong phút chốc người vốn không bị ngã chết lại bị nhóm đồ đệ của ngươi hại cho mất mạng.”

Huyền Đình xấu hổ, đành phải kêu nhóm đồ đệ tản ra.

Thế nhưng, không may cho Huyền Đình là dây hòa thượng ở bên trong muốn đi ra lại bị dây hòa thượng phía bên ngoài chưa kịp di chuyển hết làm cho kẹt lại, vì thế tạo nên hỗn loạn.

Triển Chiêu nhíu mày vẫy tay về phía sau.

Theo Tiểu Tứ Tử cùng nhau ăn chực cơm chính là Tiểu Ngũ, nó tiến lên vài bước, đứng ở phía trước đám người rống một tiếng hổ gầm.

Lại nói, một tiếng rít gào này của Tiểu Ngũ được phát huy một cách tối đa, lập tức, tất cả mọi người an tĩnh lại, các hòa thượng tròn mắt, há hốc mồm đứng yên tại chỗ.

Tiểu Ngũ lắc lắc cái đuôi, đi đến bên cạnh Tiểu Tứ Tử rồi ngồi xuống, nhắc chân sau lên gãi gãi cái cổ, vẩy đuôi hai lần, liếm móng vuốt rửa mặt.

Triệu Phổ ứng phó tiếp tục xua tay.

Đội quân thủ vệ của Triệu gia quân theo thứ tự lần lượt di tản đám hòa thượng kia.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường vẫn cúi đầu, ánh mắt của hắn như thể đang dán lên từng bước đi của các hòa thượng.

Chờ cho các tiểu hòa thượng này đi hết, xếp hàng thành một dãy đứng ở xa xa, đất trống trong chùa lập tức xuất hiện.

Lại nhìn đến... trước mắt một đồng phế tích, một tòa Xá Lợi tháp sụp thành một đồng gạch bụi, triệt để vỡ nát.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, bắt gặp Triển Chiêu đang nhìn mình liền nhỏ giọng nói một câu, “Trên tay của đám hòa thượng ấy không hề có bụi nhưng trên chân toàn là bụi bặm.”

Triệu Phổ và Triển Chiêu đồng thời nghe được những lời này. Liếc nhìn đám hòa thượng một cái... Quả nhiên, trên tay áo một chút bụi cũng không dính vậy mà trên tăng hài và quần lại dính không ít bụi đất.

“Chẳng phải nói xúc đất cứu người sao?” Công Tôn nhú mày, “Nhìn cứ như cả tập thể giẫm lên đất mà đi vậy.”

Triệu Phổ hạ lệnh cho binh lính viện trợ mang một hòn đá đi kiểm tra xem sao.

Nhưng mà Huyền Đình tiến lại gần nói, “Nguyên soái, tăng lữ của bốn viện đều ở nơi này, cũng may không có người nào bị đè.”

Triệu Phổ gật đầu, “Vậy là tốt rồi, khách hành hương đâu?”

Huyền Đình lắc đầu, “Khách hành hương không tới tòa Xá Lợi tháp này, cho nên không thể bị đè được.”

“Vậy thì để cho binh lính giúp người dọn dẹp lại một chút.” Triệu Phổ sai Triệu gia quân hỗ trợ khiêng gạch.

Tuy nhiên, Huyền Đình lại một lần nữa ngăn cản, “Nguyên soái, bên trong tòa Xá Lợi này có cất giữa tro cốt của các vị cao tăng qua từng thời đại... này... Qua tay các vị Triệu gia quân, có vẻ không thích hợp cho lắm...”

Hòa thượng nói như vậy không sai, những người này dù sao cũng đã tham gia quân ngũ, nói chưa từng giết địch thì có thể, nhưng hẳn là không hề ăn chay, cứ như thế mà chạy vào nhặt tro cốt của các bậc cao tăng thì đúng là không ổn.

Chẳng qua là... Ngôi chùa và tòa tháp này, cùng với những vị hòa thượng kia đều có chút vấn đề, đây là điều hoàn toàn chắc chắn.

Triệu Phổ gật đầu, “Ta cho những người này ở lại đây, sau khi các người nhặt xong tro cốt, nếu không thể xử lý xong gạch đá thì cứ để bọn họ tới khuân vác.”

Huyền Đình nhanh chóng nói lời cảm tạ, ra lệnh cho nhóm đồ đệ dọn dẹp hiện trường, lấy ra rương gỗ bỏ tro cốt vào trong.

“Phải rồi.” Triển Chiêu hỏi Huyền Đình, “Người vừa nói có kẻ trộm tiến vào Xá Lợi tháp của người?”

“A di đà Phật.” Huyền Đình lắc đầu, “Bần tăng vẫn chưa tận mắt nhìn thấy, tuy nhiên có một tiểu đồ đệ phát hiện cửa vốn khóa lại bị phá hủy, cho nên mới hô hoán vài câu, kết quả là vì quá nóng vội nên gây ra trận âm ỉ này, cũng may là không có người thương vong.”

“Ồ...” Triển Chiêu gật đầu.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau – Ý của Huyền Đình là không muốn truy cứu việc này? Mặt khác ông ta hẳn là không biết người tiến vào Xá Lợi tháp chính là Thiên Tôn, vì sao lại không truy cứu?

Triển Chiêu cũng không nói gì thêm, mọi người đều rời đi.

...

Ra khỏi Thanh Liên Tự, Triệu Phổ phân phó Giả Ảnh an bài một vài người ở phụ cận, theo dõi xem ngôi chùa đổ nát này đến tột cùng là vì cái gì mà lại thành ra như vậy, rồi để Tử Ảnh tới chỗ của nhóm binh lính lúc trước tham gia tu sửa Xá Lợi tháp hỏi thăm một chút, bên trong tòa tháp có những gì.

Đi được vài bước, chỉ thấy phía trước, bên trong một tiểu trà lâu, Thiên Tôn cùng Ân Hậu ngồi bên bàn uống trà, còn có thêm hai vị thiếu niên ngồi cùng.

Ân Hậu hiển nhiên là chờ đám người Triển Chiêu, khi thấy bọn họ thì lập tức lên tiếng bắt chuyện.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy sư phụ nhà mình.

Thiên Tôn bưng cái chén từ tốn uống trà, ra vẻ sĩ diện trước mặt đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường lẳng lặng gặt đầu, ừm! Lo lắng dư thừa rồi, xem ra xác thực không có gây họa gì.

Triển Chiêu tiến tới cùng nhau ngồi, hai thiếu niên kia ngồi khẹp ở cạnh bàn ngăn người nhìn chăm chăm chén trà.

Mới vừa rồi hai người bọn họ lo lắng hãi hùng tới nỗi cả mình toàn là mồ hôi, bưng cái chén uống một hớp trà nóng tới le lưỡi, Thiên Tôn giơ tay gõ mặt bàn, chén trà nóng hổi của hai người lập tức đóng băng, bọn họ sợ tới nỗi nghĩ xem Thiên Tôn có phải Tuyệt yêu hay không.

Đăm chiêu nhìn nước trà kết băng một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lần nữa, hai người tiếp tục giật mình. Ngồi cùng bàn không hiểu sao lại có thêm một đám người, hơn nữa người ngồi đối diện còn là Nguyên soái Triệu Phổ.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh Thiên Tôn rồi nhìn y.

Thiên Tôn cùng đồ đệ nhà mình mặt đối mặt.

Bạch Ngọc Đường vươn tay cầm lấy ấm trà, châm trà cho y.

Thiên Tôn nâng chén trà sau đó nhìn đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường như là nhớ tới chuyện gì, lấy ra một cái quạt treo bên hông đưa cho y.

Thiên Tôn tiếp nhận quạt, há to miệng khi mở ra.

Triển Chiêu biết cây quạt kia là Bạch Ngọc Đường mua cho Thiên Tôn. Mấy ngày hôm trước bọn họ ở quân doanh ăn cơm cùng với vài vị tướng quân, Thẩm Thiệu Tây nhắc tới việc hắn có quen biết một người bằng hữu trong tay có một cây quạt, trên đó vẽ một bức Xa Mã Đồ do chính tay Diêm Lập Bản(62) họa. Bằng hữu của hắn có việc gấp cần tới bạc, có ý muốn bán cây quạt này, Thẩm Thiệu Tây biết Thiên Tôn thích đồ cổ nên mới hỏi Bạch Ngọc Đường có muốn mua hay không. Ngũ gia dĩ nhiên là muốn mua, ngay lập tức đem bạc ra, sáng sớm hôm nay Thẩm Thiệu Tây liền giao cây quạt này cho Bạch Ngọc Đường.

(62) Diêm Lập Bản là một Công bộ thượng thư dưới trời nhà Đường, cùng thời với Dịch Nhân Kiệt, ông nổi tiếng bởi tài năng vẽ tuyệt đỉnh, bức Mã Xa Đồ hiệu đơn giản là bức tranh vẽ một cỗ xe ngựa.

Thiên Tôn vốn đang mất hứng, tuy rằng tòa tháp kia không phải do y phá, thế nhưng đi đến nơi nào thì nơi đó liền sập cũng có chút oán giận.

Cũng may Bạch Ngọc Đường có kinh nghiệm dụ dỗ sư phụ, Thiên Tôn cầm quạt tự khắc sẽ quên hết những chuyện không vui.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều tụ lại nghiên cứu niên kỷ của cây quạt, hai thiếu niên kia cũng không phải là kẻ ngu dốt mà là người đọc sách, bọn họ đi theo cùng nhau ngâm cứu danh tác của một bậc thầy.

Mọi người hỏi thì mới biết, thì ra hai thiếu niên này là học trò của thư quán Hắc Phong, hai huynh đệ, một người tên Trần Lâm, một người tên Trần Húc, khéo thay lại cùng trường với đám Bao Duyên.

Công Tôn khó hiểu, “Không phải buổi chiều các người phải lên lớp sao? Làm sao lại vác mạng chạy tới đây?”

Trần Húc, Trần Lâm thở dài, nói là gia gia cùng bọn họ sống nương tựa lẫn nhau bỗng dưng không thấy đâu nữa, bọn họ nghi ngờ ngôi chùa này có vấn đề cho nên mới đến để điều tra.

Triệu Phổ kêu Đồng Thiên Dực dẫn người tìm thử xem gia gia của bọn họ đang ở đâu, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi Thiên Tôn, “Thiên Tôn, người ở trong tháp đã thấy những gì?”

Thiên Tôn cuối cùng cũng dời sự chú ý khỏi cây quạt, đáp, “Cái tòa nhà đó căn bản chẳng phải là Xá Lợi tháp, là một tòa Tà tháp.”

Tất cả mọi người cùng nhau gật đầu, cái tòa tháp đó vô cùng quái dị... Không tà mới là chuyện lạ đi?

“Tà tháp?” Công Tôn thích thú hỏi Thiên Tôn, “Con đã từng đọc qua trong sách có nhắc tới loại Tà tháp này, bên trong mỗi tầng đều có các loại tà vật ô uế làm vật tế phẩm, còn kết hợp với chú văn nữa đúng không?”

Thiên Tôn gật đầu, “Cái đó, đều là chút hài cốt dơ dáy, còn có đồ vàng mã cùng chú văn nữa.”

Mọi người bỗng dưng tỉnh ngộ.

“Khó trách sau khi phát hiện có người tiến vào thì vội vàng phá sập lâu, là muốn hủy diệt chứng cứ.” Triển Chiêu cau mày, “Vừa rồi thứ mà đám hòa thượng kia giẫm lên chính là hủy thi diệt tích đó!”

“Đáng tiếc chết không đối chứng, hòa thượng kia ban nãy khẩn trương như vậy là vì không muốn có người chạm vào tòa tiểu lâu bị sập, bên trong hẳn là còn chút đồ này nọ chưa kịp lấy đi.” Triệu Phổ cau mày.

Công Tôn nói, “Toàn bộ Tà tháp đều có bài trí tương tự nhau, bốn phía đều là tế phẩm cùng chú văn, ở giữa đỉnh tháp sẽ thả một cái hộp nhỏ, bên trong hộp là Kim Ngân Khí(63), bên trên khắc danh mục cần nguyên rửa, hoặc nói là trăm cay nghìn đắng bài bố cái tòa tháp này chỉ vì mục đích đó.”

(63) Khí cụ, đồ dùng làm bằng vàng bạc

“Cái hộp đó giờ còn ở khu phế tích sao?” Triển Chiêu vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường, “Bảo Giao Giao tìm thử xem được không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Nhưng mà nhìn thời gian thì biết trời đã tối, hẳn là bọn họ đã tìm ra được chỗ cất giấu rồi.

Đang trong lúc cảm thấy tiếc hận thì đột nhiên lại nghe thấy “Cộp” một tiếng, một cái hộp nhỏ màu đen được đặt lên trên bàn.

Mọi người soát một tiếng quay mặt sang, chỉ thấy cánh tay mũm mĩm của Tiểu Tứ vỗ lên cái hộp nhỏ, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn bọn họ.

Tiểu Lương Tử kinh ngạc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cận nhi, đây là cái gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm nói, “Vừa rồi nhặt được ở dưới chân một tiểu hòa thượng.”

Triển Chiêu cầm lấy mở ra...Chỉ thấy trong hộp là một miếng vàng thỏi, bên trên khắc đầy kí tự u ám.

Công Tôn kinh hãi, “Chính là nó!”

Trần Lâm cũng nói, “A! Cái hộp này lúc này ta cũng có nhìn thấy, có phải là được đặt trong một cái khay vàng hình tròn ở đỉnh tháp không nhỉ?” Nó vừa nói vừa hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn không đáp, chỉ là âm thầm đem Tiểu Tứ Tử ôm tới đặt lên trên đùi.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn hành động của sư phụ nhà mình.

Chỉ thấy Thiên Tôn cúi đầu áp sát vào mặt Tiểu Tứ Tử, “Mau mau cọ cọ, đem vận rủi bay đi hết!”

Thiên Tôn là người mà Tiểu Tứ Tử thích nhất nha, lập tức nắm lấy cằm cọ tới cọ lui, vừa cọ vừa nói, “Vận rủi bay bay.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, chợt nghe bên tai Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Thiên Tôn cọ xong thì ôm lại đây, ta cũng cần.”

...

Trong lúc nói chuyện, Đồng Thiên Dực thông qua đường cửa sổ mà vào, nói với Trần Lâm và Trần Húc đã tìm được gia gia rồi.

Hai huynh đệ coi như là thử phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu tò mò hỏi lại, “Nhanh như vậy mà đã tìm được rồi? Người đang ở đâu?”

“Nhắc đến cũng thật khéo!” Đồng Thiên Dực trả lời, “Ban nãy ở ổ sói Trâu tướng quân và Hỏa Phượng đường chủ nhặt được một ông lão, chính là gia gia của hai người bọn họ.”

“Ổ sói?” Triệu Phổ nghi hoặc, “Lão đầu ấy chạy vào ổ sói để làm gì?”

“Để tự sát.”

Câu trả lời của Đồng Thiên Dực khiến mọi người hoảng sợ.

“Tự sát?!”

Thiên Dực gật đầu, “Hơn nữa kỳ quái chính là, Trần lão gia tử nói là lão đã nguyên rửa khiến Thảm Đại chết.”

Mọi người nghe xong lập tức khó hiểu – Đây là có ý gì?

Lúc này, Công Tôn nhìn chăm chăm miếng vàng thỏi kia chợt ngẩng đầu lên, nói, “Ta biết đại khái đã xảy ra chuyện gì rồi.”

34. Chương 34: Ước Định Huyết Yêu

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Công Tôn tiên sinh không hổ là nhà bác học, chữ khắc trên thỏi vàng không khác gì gà bới vậy mà y lại có thể hiểu được.

Nội dung trên miếng thỏi vàng chắc có lẽ là mấu chốt phá giải tòa Tà tháp kỳ quái này.

Công Tôn đặt miếng vàng thỏi xuống, nói với mọi người, “Tòa tháp này dùng để triệu hồi.”

“Triệu hồi?” Triệu Phổ khó hiểu, “Người nào? Long Thần à?”

Mọi người theo bản năng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Yêu Yêu có theo tới đây không vậy?

“Là dùng để triệu hồi Huyết yêu!” Công Tôn nghiêm túc nói.

“Huyết yêu?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, “Huyết yêu có phải là kẻ đã dạy Huyết chú cho những người đó?”

Công Tôn gật đầu, kể cụ thể hơn, “Người tạo ra tòa Xá Lợi tháp này là kẻ có nỗi hận vô cùng sâu sắc, ước gì có thể cùng đối phương đồng vu quy tận, nhưng đối phương so với hắn lại quá lớn mạnh, chính hắn không có cách nào động thủ giết người cho nên mới kiến tạo ra tòa tháp này nhằm triệu hồi Huyết yêu. Nhưng mà sau khi Huyết yêu thực hiện xong nguyện vọng giết chết kẻ thù của hắn thì hắn lại không muốn chết, thế nên mới cùng Huyết yêu làm một cuộc trao đổi, hi vọng kéo dài tính mạng.”

“Chuyện này mà cũng có thể cò kè mặc cả được à?” Triển Chiêu cảm thấy Huyết yêu này thật dễ nói chuyện, đền mạng là chuyện đúng nguyên tắc, vậy mà chỉ cần cùng hắn thương lượng một chút là có thể sống sót.

“Huyết yêu trong truyền thuyết là kẻ dùng nỗi oán hận làm thức ăn, phải trả bằng nợ máu thì mới có thể ăn no, cái tên ấy cũng từ đó mà ra.” Công Tôn tiếp tục nói, “Cho nên Huyết yêu cùng người tạo ra tòa Tà tháp kia đã có một giao kèo, Huyết yêu có thể không giết hắn nhưng hắn phải tìm cách kiếm thật nhiều nợ máu tới nuôi dưỡng Huyết yêu.”

Vừa nói, Công Tôn vừa quơ quơ thỏi vàng trong tay, “Đây chính là ước định giữa Huyết yêu và người đã kiến tạo ra tòa Tà tháp kia.”

Triệu Phổ hỏi, “Kẻ đã dựng lên tòa Tà tháp này là ai?”

Công Tôn lắc đầu, “Không biết.”

“Nếu được tạo ra ở Thanh Liên Tự, vậy thì phương trượng của Thanh Liên Tự chính là kẻ tình nghi lớn nhất.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hơn nữa dựa vào biểu hiện khi ấy của ông ta, cho dù không phải là ông ta dựng nên nhưng ít ra có thể biết chút ít.”

Tòa tháp cùng với ngôi chùa này đúng là đã được xây từ rất lâu rồi.” Triển Chiêu cau mày, “Với lại cũng đã sập, hiện tại không còn chứng cứ.”

“Cùng Huyết yêu lập ra ước định cũng chưa hẳn đã là phương trượng của Thanh Liên Tự.” Công Tôn không tán thành ý kiến này.

Tất cả mọi người đồng thời nghe suy nghĩ của y.

Công Tôn đáp, “Thiên Tôn từng nói, bên trong tòa Tà tháp có hài cốt của Sa Mang.”

Thiên Tôn gật gật đầu.

“Cái gì sủa manh(64)?” Mới vừa rồi Triển Chiêu nghe không rõ lắm những lời khi nãy.

(64) Sa mang (shā máng) và Sủa manh (shǔ méng) phát âm gần giống nhau nên Triển Chiêu nghe nhầm thành sủa manh = kẻ ngốc.

Thiên Tôn miêu tả một chút với y, mọi người có mặt cũng cau mày biểu thị ghét bỏ.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Thiên Tôn, “Tôn Tôn, người trước kia đã thấy qua rồi à?”

Thiên Tôn gật đầu, “Ừ, ta tận mắt chứng kiến cái loài lắm lông đó, vừa đàn lại vừa hung hãn.”

Ân Hậu bổ sung thêm một câu, “Đồ vật kia hình như là thứ cần thiết để có thể tế trời triệu hồi quái thú nguyên rủa.”

Thiên Tôn gật đầu tán thành, “Đúng vậy, còn có vài ba loại tiểu quái thú ghê tởm cũng thường xuyên được dùng tới.”

“Cho tới bây giờ vẫn chưa có nhìn thấy nha.” Triển Chiêu nghi hoặc.

“Đã tuyệt chủng hết rồi, trăm năm trước đều bị giết sạch.” Thiên Tôn nói, “Là Yêu Vương giết.”

Mọi người kinh ngạc, Yêu Vương vậy mà cũng có thể tiêu diệt loài vật nào sao?

“Bên cạnh Sa Mang còn có bốn tiểu quái thú tướng mạo xấu xí hung tàn, cộng lại sẽ trở thành Ngũ đại tà vật, tất cả đều tập trung tại bên trong mạch nước ngầm của động Hỏa Quy ở Tây Vực. Lại nói, những thứ này có thể sinh trưởng là do được nuôi dưỡng, không những ăn thịt người mà còn có độc.” Ân Hậu nói, “Hỏa Quy động nằm đó là địa bàn của Ngũ tà. Thời điểm Yêu Vương mang theo chúng ta tiêu diệt Ngũ tà, Vô Sa dùng Vô Phong chuông hủy diệt nguồn nước của mạch nước ngầm ở Hỏa Quy động. Hỏa Quy Động một khi không có mạch nước ngầm, trong vòng một ngày, đất cát có thể bị mặt trời thiêu đốt rực lửa cháy thành than. Những vật nhỏ này cho dù hung tàn nhưng nếu không có nước căn bản sẽ không sống nổi, cho nên trong vòng một ngày đều bị phơi nắng tới khô cạn, lúc đó trên giang hồ có không ít kẻ lừa đảo muốn

làm vu cở nguyên rửa linh tinh các thứ đi tới đó để nhặt, thậm chí còn nhặt lại đem đi bán, cung không đủ cầu dẫn tới sạch không còn một mống.”

Mọi người nghe xong cảm thấy thật buồn cười, quả nhiên trên đời không thiếu những chuyện kì lạ.

“Cho nên thầy khô của Sa Mang bên trong tòa tháp này có thể là đã có cách đây 100 năm?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tòa tháp này nhìn qua thật sự có chút niên đại, không giống như được dựng này nọ vài năm.” Thiên Tôn cũng nói, “Chủ trì kia tuổi không quá lớn, nếu đúng thì phải là tiền nhiệm hoặc tiền nhiệm của tiền nhiệm mới phải.”

“Nhưng có một chi tiết.” Công Tôn nói, “Vừa rồi người trong chùa này cùng nhau hỗ trợ hủy thi diệt tích, nói cách khác ông ta cùng những hòa thượng kia đều biết chuyện gì xảy ra trong tòa tháp này.”

Tất cả mọi người gật đầu, hoàn toàn chính xác.

“Tà tháp chính là yêu vật, hiện tại người đã mất, làm sao nói rõ! Ông ta và mấy hòa thượng đó hẳn là sợ hãi cho tính mạng của chính mình đi.” Công Tôn lắc đầu, “Hiện tại, vấn đề nằm ở chỗ chết không đối chứng.”

Đang trong lúc thảo luận vụ án thì Tử Ảnh trở về nói với Triệu Phổ, hẳn hỏi những binh lính lúc trước đến Thanh Liên Tự tu sửa Xá Lợi tháp, binh lính nói lúc ấy trên vách tường của Xá Lợi tháp đều được che tấm ván gỗ, các hòa thượng nói cao tăng ở Xá Lợi tháp không thể tiếp xúc với ánh sáng, bọn lính cũng không dám xem, sợ bất kính với các cao tăng sẽ bị báo ứng.

“Chiêu này quả thật dùng rất tốt.” Triển Chiêu nói xong thì hỏi Bạch Ngọc Đường, “Giao Giao có phát hiện được gì không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Các hòa thượng đem mấy cái bình linh tinh nhặt được bỏ hết vào trong rương, rương được đặt bên trong một căn phòng, Giao Giao có tiến vào mở ra xem, bên trong đều là những thứ sư phụ đã nhìn thấy trước đó, không có thêm gì khác. Hơn nữa, bọn họ cũng không để binh lính quét dọn đồng phế tích mà là cẩn thận gom lại một ít đá vụn, tìm thật sự rất kĩ càng, nói là đang tìm tro cốt...”

Tất cả mọi người nhìn thối vàng trong tay Công Tôn – Kỳ thật là đang tìm thứ đồ vật này đi.

Triển Chiêu thuận tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hài lòng mà cợt cợt cợt lui – Mưu kế có thâm sâu thế nào cũng không thể sánh được với vận khí vô địch này đâu!

“Về quân doanh trước nhé?” Triệu Phổ đề nghị, “Hiện tại đã có nhân chứng, phải trông chừng thật kĩ!”

Triển Chiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hai huynh đệ Trần gia đã sớm vội vã chạy về nhìn gia gia rồi.

...

Trở về quân doanh, đầu tiên đập vào mắt chính là Triệu Trinh đang đứng ở bãi đất trống phía trước quân doanh, Yêu Yêu đập cánh ở ngay trước mặt, tiểu Hương Hương ngồi trên lưng Yêu Yêu vui vẻ cười hi hi không ngừng.

Yêu Yêu cũng không bay chỉ là vẫy vẫy cái đuôi vài cái, đùa giỡn với Hương Hương.

Nam Cung và Qua Thanh đứng ở hai bên nhìn chằm chằm, rất nhiều lần dọa cho bọn họ mồ hôi đầy mình... Tuy nhiên Yêu Yêu cũng sẽ không để cho Hương Hương phải té ngã, cơ thể bé chỉ cần hơi nghiêng là Yêu Yêu đã dùng cánh hoặc đuôi để đỡ lấy thả về chỗ cũ tiếp tục chơi đùa.

Triệu Trinh thấy mọi người đã trở lại thì chỉ vào bên trong túp lều nói, “Nhật được một ông lão chạy loạn.”

Hai huynh đệ Trần Húc, Trần Lâm lập tức vọt tới phía trước cửa của quân trưởng mà nhìn vào, liền thấy một lão nhân đang bị trói trên một chiếc ghế.

“Gia gia!” Hai huynh đệ ngay tức khắc nóng ruột chạy tới cởi trói cho lão.

“Ôi, đừng vội đừng vội.” Một bên, Lỗ Nghiêm lão gia tử bước đến, xua tay với hai người, “Chỉ cần cởi trói thì sẽ nghĩ biện pháp tự sát, muốn cản cũng không cản được, bắt đắc dĩ lắm mới phải trói.”

“Gia gia người vì sao lại tự sát?” Hai huynh đệ chạy đến trước mặt lão gia tử, vừa khóc vừa hỏi.

Lão nhân than thở nói nếu như mình không chết thì hai đứa cháu sẽ bị liên lụy.

Triệu Phổ nghe vậy mày cau lại càng chặt.

Bạch Ngọc Đường hỏi Lâm Dạ Hỏa, người đã “nhặt trở về” ông lão này, “Sao lại như thế?”

Hỏa Phượng dĩ nhiên đã rõ ràng mọi chuyện, “Chắc chắc” hai tiếng, “Phức tạp!”

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng rất ngạc nhiên.

Trâu Lương đem những chuyện phát sinh ban nãy khi nhặt được ông lão này kể lại, còn nói ra nguyên nhân vì sao lão lại muốn tự sát.

Hóa ra... Thẩm Đại cùng với phụ thân của hai huynh đệ nhà họ Trần là Trần Đông, cũng chính là con trai của Trần lão gia tử khi còn trẻ đã quen biết nhau.

Tổ tiên Trần gia làm nghề ủ rượu, chuyên ủ rượu Cao Lương, phương pháp điều chế là do tổ tiên truyền lại.

Mà Thấm Đại lại khai trương tửu lâu, dựa vào rượu Cao Lương của Trần Đông nên lôi kéo được rất nhiều khách, hẳn liền bày mưu nhằm lừa Trần Đông, lấy đi phương pháp.

Trong lúc Trần Đông cãi nhau với Thấm Đại thì vô ý ngã xuống cầu thang mà chết, Thấm Đại ngồi tù ba năm, thế nhưng cách điều chế hẳn đã lấy được rồi, ba năm sau Thấm Đại ra tù lại tiếp tục mở tửu lâu, làm ăn phát đạt. Đây đều là chuyện của mười năm trước, hai nhà cũng vì thế mà trở thành kẻ thù truyền kiếp.

Trần lão gia tử cùng con dâu nhà mình vất vả lắm mới nuôi lớn được hai huynh đệ họ Trần, nửa năm trước, mẫu thân của hai huynh đệ bạo bệnh mà chết, nghe nói mẫu thân của bọn họ vẫn luôn buồn bực không vui. Trần lão gia tử càng nghĩ lại càng hận Thấm Đại, cho nên lão mới hạ Huyết chú lên người Thấm Đại, nghĩ muốn cùng hắn đồng vu quy tận.

Lão nhân lúc đó chẳng qua quá tức giận, khi Thấm Đại chết lão cũng sợ hãi. Sợ liên lụy đến hai đứa cháu trai cho nên mới chạy vào rừng Hắc Phong mà tự sát. trùng hợp lại để cho Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa cứu được.

Triệu Trinh nghe điều mới lạ, liền hỏi, “Vây đến tột cùng là ai rửa chết Thấm Đại? Là Trần lão đầu hay là Thấm phu nhân?”

Triệu Phổ nhìn Nam Cung Kỹ – Đây, xưng hô “Trần lão đầu” hẳn học được từ chỗ nào vậy hả?

Nam Cung Kỹ khoát tay – Trời mới biết.

“Lão gia tử, ông làm thế nào để hạ Huyết chú?” Triển Chiêu hỏi Trần lão gia tử.

Lão nhân nói, buổi tối mấy ngày trước lão có mơ thấy một giấc mộng kì quái, trong chiêm bao lão thấy một tòa tiểu lâu, bên trong lâu có một người mặc y phục màu đỏ hỏi lão có hận kẻ nào tới nỗi muốn đồng vu quy tận với kẻ đó không? Lão nhân đã đem ân oán giữa mình và Thấm Đại nói ra. Người nọ tự xưng là Huyết yêu, hẳn dạy cho lão phương pháp hạ Huyết chú... Hơn nữa còn nói cho lão biết, sau khi Thấm Đại chết, lão cũng phải bỏ mạng.

“Người nọ hình dáng ra sao?” Bạch Ngọc Đường nhin không được, hỏi.

Lão gia tử lắc đầu, “Trong mơ mọi thứ đều mơ hồ lung, thật sự nhớ không rõ, mặt của người đó ta cũng nhìn không kĩ, chỉ nhớ từng bước hạ Huyết chú mà thôi.”

Triển Chiêu bảo lão mô tả một chút, làm như thế nào để hạ Huyết chú.

Lão gia tử nói, đầu tiên tìm một cái chén, đem bát tự của người sắp sửa cùng đồng vu quy tận viết xuống,

đốt thành tro rồi thả vào trong chén. Sau đó liên tục cứa vào ba đầu ngón tay của mình, lần lượt lấy một giọt, hai giọt, ba giọt trên mỗi đầu ngón tay nhỏ vào trong chén, mỗi lần như vậy phải nghĩ tới Huyết yêu cũng như nói ra nguyện vọng của bản thân. Kế đó cũng đem bát tự của mình đốt thành tro, làm lại một lần thứ tự ban nãy, cuối cùng nói với Huyết yêu người muốn kẻ kia chết như thế nào, gặp nhiều hay ít thống khổ... Sau đó đem cái chén kia uống cạn, như vậy nguyên rửa coi như hoàn tất.

“Đơn giản như thế?” Triển Chiêu cảm thấy mới mẻ.

Lâm Dạ Hỏa kiên quyết lắc đầu, “Ta cảm thấy không đáng tin.”

“Ta ban đầu cũng biết mình hận Thẩm Đại đến phát điên rồi mới có thể nằm mơ thấy giấc mộng kì lạ như vậy! Cũng chỉ muốn thử để trút giận mà thôi.” Lão nhân thở dài, “Ta cũng không muốn bỏ lại hai đứa cháu, nhưng giết người đền mạng đây vốn là lẽ thường, nếu không chỉ sợ để lại hậu họa cho con cháu đời sau...”

“Ông chắc không phải thật sự tin chính mình đã hại chết Thẩm Đại đi?” Công Tôn hỏi.

“Cái này... Thẩm Đại thật sự đã chết mà.” Lão nhân nói, “Ta muốn hắn chết vô cùng thảm, hắn đúng là chết rất thảm.”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Nhà bếp đêm nay giết heo sao? Chuẩn bị cho ta một con heo, lão tử Hạ chú thử xem nó có chết hay không!”

Triệu Phổ dứt lời tất cả mọi người cùng nhau nở nụ cười.

Công Tôn thô bạo đập hấn – Dù sao khi người không đánh giặc, người cũng chỉ là một Triệu Phổ!

Triệu Trinh đứng ở trước cửa lều nghe thế liền lắc đầu, hấn đường đường là đại Nguyên soái của đội quân bách chiến bách thắng vậy mà lại phải cùng một con heo đồng vu quy tận...

“Gia gia người đừng nháo nữa! Tin mấy thứ này làm cái gì! Thẩm Đại chết là chuyện ngoài ý muốn!”

“Có lẽ là làm chuyện xấu nên gặp báo ứng, cùng người không hề có nửa đồng quan hệ nào cả!”

Hai huynh đệ mỗi người khuyên một câu.

Triệu Phổ sắp xếp cho ông lão ở lại bên trong quân doanh, hấn thật sự muốn nhìn xem kẻ nào có thể đến quân doanh Triệu gia quân của hấn đoạt đi tính mạng của ông lão này.

Công Tôn nhìn xa trông rộng, trước tiên kiểm tra một chút thân thể của lão gia tử, xác định lão không

trúng độc cũng không mắc bệnh, hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ mà chết được, mới yên tâm đi nghiệm thi Thảm phu nhân.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngủ tại phòng sát vách với Thiên Tôn và Ân Hậu, còn lão nhân thì ở lều trại phía bên kia.

Màn đêm buông xuống, quân doanh canh gác nghiêm ngặt, mười vị phó tướng cũng bị “Huyết yêu” trong truyền thuyết gây khó dễ, cứ cách một canh giờ sẽ vào trong lều trại liếc mắt nhìn một cái.

Hai huynh đệ Trần gia ngồi ngay tại cửa chính, trông chừng gia gia nhà mình.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn nằm chống cằm trên giường mà ngáp, mong ngóng Huyết yêu nhanh chạy đến đây.

...

Phía bên kia, Bạch Ngọc Đường mới vừa quay về lều trại, chỉ thấy Nguyệt Nha Nhi ôm một đồng chắn nệm đã được phơi nắng vui vẻ tiến vào trải giường cho Triển Chiêu, Thần Tinh Nhi cầm cây gậy trúc gỗ “bộp bộp” lên gối đầu của y. Nguyệt Nha Nhi đi lấy được liệu an thần, bưng lư hương, cầm cây quạt nhỏ ngay trong lều trại quạt rồi lại quạt.

Lúc này, Triển Chiêu đi bộ từ bên ngoài vào, dường như lúc này y đặc biệt chạy tới suối nước nóng, trên đầu vẫn còn “nóng hôi hổi”.

Nha đầu đi rồi, Triển Chiêu chui tọt vào ổ chăn, thoải mái mà “A” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn y, “Miêu nhi... Người muốn làm gì vậy?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái với Bạch Ngọc Đường, “Mới vừa rồi ta có hỏi lão gia tử trước khi nằm mơ đã làm những gì, ta dựa theo những gì lão kể làm lại một lần nữa, hiện tại chỉ còn một bước cuối cùng là có thể gặp được Huyết yêu!”

Ngũ gia nhú mày, “Một bước cuối cùng?”

“Ừ!” Triển hộ vệ nghiêm túc gật đầu, “Nằm mơ nha!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ thở dài, cái gì cũng không nói được chỉ có thể lắc đầu nằm xuống, Miêu nhi nhà hắn đã sớm qua mặt Triệu Phổ, kẻ thì muốn cùng heo đồng vu quy tận, người thì lại muốn nằm mộng phá án.

35. Chương 35: Đêm Khó Ngủ

Edit: Ka

Beta: Fin

Đêm khuya, trong quân doanh.

Bạch Ngọc Đường trước khi ngủ còn nhìn tình huống của Giao Giao ở Thanh Liên Tự một chút.

Giao Giao lúc này đang ngồi ở nóc nhà của Thanh Liên Tự, bên cạnh không biết có một con mèo nhỏ chạy tới từ lúc nào, đang liếm lông.

Thanh Liên Tự im ắng, phế tích đã được dọn dẹp hoàn tất, nhóm tăng lữ vội vã cả một ngày, phỏng chừng cũng mệt chết rồi, từng người một trở về phòng rồi nghỉ ngơi ngay.

Chỉ có ngọn đèn trong thiện phòng của phương trượng là vẫn sáng, Huyền Đình nhìn có vẻ có tâm sự nặng nề, chấp tay phía sau đi lại thong thả trong phòng.

Giao Giao ngồi ở trên cao có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Bạch Ngọc Đường trở mình định ngủ, chỉ thấy Triển Chiêu ở giường đối diện đột nhiên đứng lên, xuống giường, chạy tới cửa trưởng.

Ngũ gia không hiểu nhìn hành động của Triển Chiêu.

Triển Chiêu tới cửa, xốc lên màn trưởng, dập tắt ngọn lửa ở thán hỏa đăng⁽⁶⁵⁾ sau đó lại chạy về chui vào giường.

(65) Là cái đèn, gồm một cái đế dưới như cái chảo, bên trong bỏ than vào và đốt lửa, có dây xích làm quai để treo lên, hay thấy trong phim quân đội.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, hỏi, “Miêu Nhi? Người làm gì vậy?”

Triển Chiêu trở mình một cái, nói, “Trên cái chậu than kia có con thiêu thân cứ bay qua bay lại, ảnh hưởng tới giấc ngủ của ta!”

Bạch Ngọc Đường nghi hoặc – Cách màn trưởng mà cũng ảnh hưởng tới giấc ngủ sao? Bồn lửa này được đốt từ sáng tới tối ở cửa cũng chả thấy người ngủ không được a...

Bạch Ngọc Đường nhìn dưới giường, Giao Giao nhìn lại hắn, vung cái đuôi to xinh đẹp lên, chạm vào mép giường của hắn.

Bạch Ngọc Đường vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ đuôi của Giao Giao hai cái.

Giao Giao nâng cánh lên tới bên giường, bày ra dáng vẻ làm nũng với Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia vươn tay lại sờ cánh của nó, Giao Giao phát ra những âm thanh vù vù nhẹ nhàng.

Bên cạnh Giao Giao, Tiểu Ngũ trở mình một cái, cái bụng hướng lên trời, đang say ngủ.

Bạch Ngọc Đường cũng dần cảm thấy buồn ngủ, đang chập chờn đi vào giấc ngủ, chợt nghe ở giường đối diện, Triển Chiêu trở mình lần thứ nhất, còn vỗ vỗ gối đầu.

Ngũ gia không để ý, tiếp tục ngủ.

Một lát sau, Triển Chiêu trở mình lần thứ hai, đạp chân.

Lại một lát sau, Triển Chiêu lại trở mình, giữ giữ chân.

Tiếp trong một chốc nữa, lại trở mình một cái, kéo hai cái gối đầu...

Chờ Triển Chiêu trở mình tới hai mươi cái, Ngũ gia bèn ngồi dậy.

Bên trong lều trưởng tối thui, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi, “Ngọc Đường? Mộng du à?”

Bạch Ngọc Đường vô lực mà quay đầu nhìn y, “Người mới mộng du, trong mộng mở quầy bánh rán hay sao mà lật nhiều thế!”

Triển Chiêu híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thật lâu sau, mới than thở một câu, “Nếu không phải là do ta mang người đi thì người cũng chả biết quán bánh rán như thế nào, đặc sản cái gì, hành thái hay tỏi tươi phân chia ra sao.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ thở dài, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Sau một lát, chợt nghe Triển Chiêu phía đối diện thở dài.

Lại sau một lát, Triển Chiêu gỡ gỡ tay.

Lại sau một lát nữa, nghe được Triển Chiêu lại thở dài.

Lại sau một lát nữa nữa, lại gỡ gỡ chỗ ngựa.

Bạch Ngọc Đường âm thầm nhẩn nại... Cuối cùng, chợt nghe đến một âm thanh “bộp bộp bộp bộp” rất nhỏ và kỳ quái, vừa mở mắt nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu đang một tay chống cằm, vẻ mặt rối rắm, còn tay kia thì ngón tay đang gõ gõ mép giường.

Ngũ gia lại bắt đắc dĩ ngồi dậy.

Triển Chiêu nhìn thấy, vẻ mặt đồng tình hỏi, “Ngọc Đường, người cũng không ngủ được a?”

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, “Ta vốn là ngủ được.”

“Vậy thì vì sao mà không ngủ được?” Triển Chiêu vừa hỏi vừa cau mày suy nghĩ, “Hay là chén trà lúc chiều uống quá đậm...”

“Miêu Nhi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

“Tay bỏ vào trong chăn, ôm ở trước ngực.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu nghe theo, không giải thích được mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Nhắm mắt lại.” Bạch Ngọc Đường không quên dặn một câu, “Đừng nhúc nhích, chỉ cho thở, không được nói chuyện!”

Triển Chiêu liếc hần một cái.

Bạch Ngọc Đường nằm xuống, vừa mới đắp chăn xong, chợt nghe Triển Chiêu mở miệng, “Chắc là ta đói bụng.”

Ngũ gia kéo chăn che đầu.

Triển Chiêu trở mình hỏi hần, “Người đoán Công Tôn có thuốc trị mất ngủ không? Hay là ôm Tiểu Tứ Tử sẽ có tác dụng gây ngủ...”

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào.

“Ngọc Đường, chúng ta có thể tâm sự được không?”

“Hay là chúng ta đi tìm Long Kiêu Quảng đi?”

“Ngày đó, Long Kiêu Quảng nói cho người cái gì mà người nghe xong, trở về liền ngủ như chết vậy...”

Triển Chiêu còn nói chưa xong, “Bốp” một tiếng, một cái gối đầu đã đập vào mặt y.

Nhìn lại phía gối đầu ném ra, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường, Tiểu Ngũ cùng Yêu Yêu dùng biểu tình giống hệt nhau mà nhìn mình, như là đang nói – Còn nói nữa là cần người đó a!

Triển Chiêu gãi gãi cằm, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Bạch Ngọc Đường và Yêu Yêu, Tiểu Ngũ đều thở dài, cơn buồn ngủ đánh tới, vừa muốn ngủ, đột nhiên, lại thấy Triển Chiêu “À ha” một cái, rồi chạy tháo ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, nhìn cái giường trống không ở phía đối diện, không hiểu – Có chuyện gì vậy?

Lại nhìn Tiểu Ngũ cùng Yêu Yêu, chúng nó cũng đồng dạng mở to hai mắt nhìn cửa trướng, không rõ Triển Chiêu vì sao lại đột nhiên chạy ra ngoài.

Một lát sau, màn trướng nhấc lên, Triển Chiêu đã trở lại.

Sau khi chạy đi, lên giường liền lập tức ngủ say.

Bạch Ngọc Đường cùng Yêu Yêu và Tiểu Ngũ nhìn nhau một cái – Tình huống gì đây?

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

Chỉ thấy Triển Chiêu nhìn hần “Suyt ~ ngoan, đừng làm rộn ha, ngủ đi.”

Bạch Ngọc Đường nằm một lát thì phát hiện càng nằm càng tỉnh táo, cuối cùng đơn giản xốc chăn đứng lên, đi tới bên giường Triển Chiêu.

Triển Chiêu quả nhiên còn chưa ngủ, mở một con mắt nhìn hắn.

“Người làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhin không được hỏi.

Triển Chiêu lấy từ trong lồng ngực ra một món đồ đưa cho hắn, chỉ thấy đó là cục vàng có viết chú văn.

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, đoạt lấy rồi ném đi, “Người đi ngủ mà ôm cái này còn không sợ mơ thấy ác mộng à!”

Triển Chiêu mau chóng đoạt lại, “Chính là ác mộng đó thì sao!”

“Đừng có ôm cái này đi ngủ, đặt cạnh cái đồng tử thì bao nhiêu năm rồi, không sợ bản à!” Ngũ gia đem ném cục vàng lên bàn, không cho Triển Chiêu lấy.

Lúc này, Tiểu Ngũ cùng Yêu Yêu phát ra âm thanh bất mãn “Grừ Grừm”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy một rồng một hổ đang nhìn cả hai người – Hai người có ngủ hay không ngủ đây?!

“Người sẽ không ngoan ngoãn đi ngủ!” Bạch Ngọc Đường đem Triển Chiêu nhét trở về.

“Ngủ không được!” Triển Chiêu liếc nhìn cái cục vàng kia, “Ôm nó thì tương đối dễ ngủ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, vươn tay xốc chăn của Triển Chiêu.

Triển Chiêu không hiểu, “Làm gì thế?”

Bạch Ngọc Đường chui vào ổ chăn nằm xuống, vươn tay cho y, “Ôm lấy!”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, ôm cánh tay hắn như ôm gối đầu, lựa chọn một góc độ thật thoải mái.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ gối đầu, “Ngủ đi!”

Triển Chiêu dựa vào gối đầu nhìn gương mặt của Bạch Ngọc Đường, mới vừa há miệng, Bạch Ngọc Đường cũng không mở mắt, chỉ nói một câu, “Đừng nhúc nhích!”

Triển Chiêu bất động, nhắm mắt lại, lại muốn há mồm nói gì đó, Bạch Ngọc Đường lại mở miệng, “Suyt!”

Triển Chiêu bất động không nói, xê dịch một chút, rồi ngoan ngoãn ngủ.

Yêu Yêu và Tiểu Ngũ chụm đầu vào một chỗ, thoải mái mà ngủ...

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu tỉnh lại trong tiếng thao luyện của binh lính ở quân doanh, một đêm ngủ ngon khiến y cảm thấy tinh thần khỏe khoắn, duỗi người mở mắt ra, chỉ thấy bên người, Bạch Ngọc Đường một tay nâng một bên mặt dựa vào gối đầu, vẻ mặt mệt mỏi, tao nhã mà ngáp.

Triển Chiêu không hiểu, “Ngọc Đường, người ngủ không ngon sao?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, tâm nói ngủ được mới là lạ, liền hỏi Triển Chiêu, “Người thì sao? Có nằm mơ không?”

“Á...” Triển Chiêu ngược lại nghiêm túc mà lo lắng một chút, cuối cùng gật gật đầu.

“Gặp được Huyết yêu rồi?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Huyết yêu thì không gặp, chẳng qua có khả năng là ta nghĩ quá nhiều chuyện liên quan tới máu, cho nên tối qua mơ thấy đi theo người uống áp huyết thang.” Bạch Ngọc Đường vẻ mặt “Quả nhiên là vậy”, xoa xoa mi tâm ngồi dậy, cảm thấy so với nhện một đêm còn mệt hơn.

Triển Chiêu tinh thần rất tốt, vươn tay vỗ vỗ hán, “Có điều ta nghĩ đến một chuyện!”

“Nghĩ đến cái gì?”

“Trước ngày Trần lão đầu nằm mơ thì đã làm những gì?” Triển Chiêu hỏi, “Trước bình bình đi qua chỉ có ba chỗ, Thanh Liên Tự, cửa hàng phấn son và trà lâu.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, mặc dù có chút mệt rã rời nhưng dù sao cũng thông minh, liền hiểu được ý tứ của Triển Chiêu, “Cho nên Trần lão gia tử đi qua chỗ nào trong ba địa điểm trên, thì chỗ đó sẽ là chỗ có hiềm nghi phải không?”

Triển Chiêu gật đầu, “Lão gia tử hán là không có lý do nào đi cửa hàng son phấn đi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu cảm thấy có đạo lý.

“Giao Giao bên kia đâu?” Triển Chiêu hỏi, “Canh giữ ở Thanh Liên Tự một đêm có phát hiện thấy cái gì không?”

“Không, tối hôm qua tầm giờ Tý, Huyền Đình tắt đèn rồi đi ngủ, sau đó mãi cho tới hừng đông cũng chưa phát sinh chuyện gì.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ vào trong trướng, chỉ thấy Yêu Yêu còn đang nằm rạp trên mặt đất, Giao Giao nằm ở phía dưới cánh cửa nó, cả người dựa vào cái bụng, đều co vào trong ngực của Yêu Yêu, ngủ say sưa.

“Có vẻ như mệt chết đi a.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người cũng giống vậy a.”

“Có khỏe không?” Ngũ gia xuống giường, vẫy tay với Triển Chiêu, “Đi xem Trần lão gia tử thế nào.”

“Tối hôm qua ông ngoại và Thiên Tôn ở cạnh, chắc là không có vấn đề gì đâu.” Triển Chiêu rời giường rửa mặt, vừa nhìn Bạch Ngọc Đường đi tới cửa, lại nhìn Giao Giao đang núp dưới cánh cửa Yêu Yêu.

Triển Chiêu liền có chút khó hiểu, tối hôm qua náo loạn cả buổi, Ngọc Đường nhà hắn sau nửa đêm ngủ không ngon sao? Chạy tới vén cánh cửa Yêu Yêu lên, Triển Chiêu vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Giao Giao, Giao Giao trước sau như một đều thuận theo.

Triển Chiêu cẩn thận mà đem cánh cửa Yêu Yêu thả lại chỗ cũ cho Giao Giao, nhỏ giọng nói, “Nghỉ ngơi thật tốt đi.”

...

Theo Bạch Ngọc Đường cùng nhau đi về phía quân trướng, Triển Chiêu cảm thấy trong quân doanh hết thấy vẫn như thường, không có cảm giác hỗn loạn, vậy chứng tỏ Trần lão gia tử hẳn là không có chuyện gì?

Quả nhiên, tới cửa lều trướng của Thiên Tôn và Ân Hậu, chỉ thấy trên khoảng đất trống đặt một cái bàn rất lớn, tất cả mọi người đều tập trung lại một chỗ ăn điểm tâm.

Trần lão gia tử tinh thần so với tối hôm qua tốt hơn nhiều, cũng không đi tìm cái chết nữa, Trần thị huynh đệ ngồi ở một bên.

Triệu Phổ lên tiếng chào với hai người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi qua, ngồi xuống hỏi tối qua có xảy ra chuyện gì không.

Thiên Tôn và Ân Hậu đều lắc đầu – Cái gì cũng không có hết, chờ cả buổi cũng không gặp Huyết yêu thật là thất vọng mà.

Công Tôn xem mạch cho Trần lão gia tử, thân thể của ông khỏe mạnh, không có vấn đề gì.

Triển Chiêu liền hỏi lão gia tử, vào ngày nằm mơ thấy Huyết yêu, có từng đi qua ba địa điểm kia không.

Ngoài dự đoán của mọi người, lão nhân chỗ nào cũng đều đi qua cả.

Lâm Dạ Hỏa vẽ mặt kinh ngạc, hỏi lão nhân, “Lão gia tử người một đồng tuổi như thế này rồi mà còn tới cửa hàng son phấn làm gì chứ? Chẳng lẽ là có cô tình nhân nhỏ nào?”

“Ai nha, người đừng có nói bậy a!” Lão nhân nhanh chóng xua tay, “Ngày đó sáng sớm ta phải đi Thanh Liên Tự thắp hương, con dâu ta qua đời cũng được nửa năm...”

Nói xong, lão gia tử nhìn huynh đệ Trần thị, quả nhiên, hai người đều ăn không vô điểm tâm, cúi đầu thở dài.

“Lúc từ Thanh Liên Tự trở về, ta có đi trà lâu mua về một chút điểm tâm mà hai đứa nó thích.” Lão nhân nói tiếp, “Trước lúc ra ngõ hẻm thì có đi qua một cửa hàng son phấn, bên trong lui tới không ít người, ta mới đột nhiên nghĩ tới, từ khi con ta chết con dâu ta vẫn luôn không trang điểm ăn diện... Nếu con ta mà còn sống, nhất định là sẽ thường xuyên mua son phấn cho nó, không chừng ta còn có thể có tôn nữ nhi(66) nữa...”

(66)Cháu gái

Lão nhân vừa dứt lời, huynh đệ Trần gia chỉ không nổi, ôm đầu khóc ròng.

Trên bàn ăn cơm còn có vài phó tướng, Phong Khiếu Thiên vốc người to lớn trông mặt cũng rất buồn, vừa khóc vừa lau mặt, “Quá thảm rồi!”

Thẩm Thiệu Tây bắt đắc dĩ đưa cho hắn cái khăn lau mặt.

Triệu Phổ đỡ trán, hắn sợ nhất là thấy nam nhân khóc a... Phiền muốn chết.

Triển Chiêu nhanh chóng nói sang chuyện khác, hỏi tiếp lão gia tử, “Vậy ông mua son ư?”

“Ừ.” Trần lão gia tử gật gật đầu, “Ta mua một hộp, chuẩn bị cho con dâu khi đi bái tế con ta, đặt ở mộ phần của nàng.”

“Son kia còn không?” Công Tôn đột nhiên hỏi.

“Ta đặt ở bên ngăn kéo ở tủ cạnh giường.” Lão nhân gật đầu.

Công Tôn nói, “Lát nữa mang ta đi tìm xem.”

Trần Húc Trần Lâm đều gật đầu, tỏ vẻ ăn cơm xong sẽ mang y đi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng chuẩn bị rời quán doanh vào thành đi dạo. Hôm nay trọng điểm là đi qua ba địa điểm kia, Thanh Liên Tự, Lạc Dương trà lâu, cùng với nơi vốn không có hiểm nghị gì, hiện tại lại đột nhiên có hiểm nghị rất lớn – Cửa hàng sơn phấn.

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ tỏ vẻ cũng muốn đi theo.

Triển Chiêu hỏi Ân Hậu và Thiên Tôn có muốn đi cùng không, Ân Hậu lắc đầu tỏ vẻ không có hứng thú.

Thiên Tôn lại nhìn chằm chằm đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường cầm chén trà, thấy Thiên Tôn tiến đến trước mặt mình, cau mày vươn tay đẩy mặt y ra.

Thiên Tôn hí mắt quan sát đồ đệ nhà mình, đột nhiên hỏi, “Người tối hôm qua làm chuyện gì xấu rồi?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường bị sắc một hộp nước trà, buông cái chén nhìn Thiên Tôn, “Cái gì ạ?”

Thiên Tôn nhìn đồ đệ, “Người vừa mới ngáp mấy cái! Trừ bỏ khi còn bé bị ta vút xuống núi, người bò lên cả đêm nhằm chú ý báo thù ra, cũng chưa thấy người ban ngày ngáp qua ba cái nào! Tối hôm qua người làm gì rồi?”

Tất cả mọi người tò mò nhìn qua Bạch Ngọc Đường. Đúng nha, Bạch Ngọc Đường rất ít khi ngáp.

Miêu Bát Thái nâng cằm lắc đầu, “Hắn vậy mà lại ngáp, hoàn toàn không tưởng tượng nổi.”

Âu Dương Thiếu Chính bát quái mà nhìn Miêu Bát Thái, “Người không phải thích Bạch Ngọc Đường nhất khoản này sao? Nam nhân có mỗi cái mặt sáng cũng vô dụng a!”

Miêu Bát Thái gật đầu, “Đúng vậy, còn phải có thân hình đẹp, đáng tin, công phu tốt, thông minh, có tiền lại nhàn rồi, đúng không?”

Hỏa Kỳ Lân bưng bát cơm suy nghĩ, bĩu môi, “Chán ghét hắn!”

Miêu Bát Thái thuận tay ôm Tiểu Tứ Tử đang tỉ mỉ lột một quả trứng gà, “Tiểu vương gia, Bạch Ngọc Đường thích kiểu đáng gì?”

Tiểu Tứ Tử đang cầm trứng gà nhìn Miêu Bát Thái, “Ừm...”

“Ai, trước đừng nói kiêu dáng gì.” Miêu Bát Thái cười, hỏi, “Hắn thích nam hay nữ?”

Hỏa Kỳ Lân kéo nàng, “Loại chuyện này mà người cũng hỏi con nít làm gì?”

“Trẻ con không nói láo.” Miêu Bát Thái chột chột cái bụng Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử lắc đầu.

“Không biết?”

“Không phải a.” Tiểu Tứ Tử tiếp tục lắc đầu, “Bạch Bạch không thích nam nhân, cũng không thích nữ nhân.”

Miêu Bát Thái sững sốt, “Vậy hắn thích cái gì?”

“Thích Miêu Miêu nha.” Tiểu Tứ Tử đem trứng gà lột xong rồi bỏ vào trong bát của Tiểu Lương Tử đang xì xụp ăn mì.

...

Ăn cơm xong, mọi người đều đang muốn xuất môn, đã thấy Hắc Ảnh cùng Bạch Ảnh chạy về.

“Hai người không phải đang canh giữ ở Thanh Liên Tự sao?” Giả Ảnh khó hiểu, hai người bọn họ sáng nay vừa mới đổi ban với Xích Ảnh và Thanh Ảnh, sao đã quay về lại rồi?

“Huyền Đình chết rồi!” Hắc Ảnh đột ngột phán xuống một câu, mọi người chưa chuẩn bị một chút tư tưởng nào liền choáng váng.

“Chết như thế nào?” Triển Chiêu xem như hoàn hồn sớm nhất, nhanh chóng hỏi.

“Có trời mới biết, tối hôm qua viên tịch ngay trên giường.” Bạch Ảnh lắc đầu, “Còn có a! Đám hòa thượng kia có chút kỳ quái!”

“Hòa thượng kỳ quái như thế nào?”

“Tình huống ở đó rất quý dị, một lời khó nói hết.” Hắc Ảnh xua tay, “Các người mau chóng đi Thanh Liên Tự nhìn xem đi.”

36. Chương 36: Giải Trừ Nguyên Rửa

Edit: Fin

Beta: Po

Huyền Đình đại sư vốn có hiềm nghi rất lớn, Triệu Phổ phái người đi canh chừng Lão hòa thượng, thứ nhất là sợ ông ta tác quái, thứ hai là sợ ông ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng để Giao Giao ở tại Thanh Liên Tự, nhìn Huyền Đình chòng chọc suốt cả một đêm.

Nhưng ngay cả khi đã ở dưới sự theo dõi chặt chẽ như vậy, Huyền Đình đại sư vẫn thần không biết quỷ không hay mà mất mạng.

Phương trượng Thanh Liên Tự rốt cuộc là chết như thế nào? Căn cứ vào lời của Ảnh vệ môn, sau khi hấn ngã rồi thì cũng không tỉnh lại nữa, nói cách khác là thọ chung chính tẩm. Nhưng cần nhắc đến chuyện tuổi của hấn không lớn, thân thể lại vô cùng mạnh khỏe... Nên chuyện này căn bản là không thể nào, vì vậy khả năng lớn nhất hiện nay vẫn là bị người ta hạ độc thủ. Giết hòa thượng kia để làm gì? Lý do không cần phải nghĩ nhiều – Đoán chừng chính là vì diệt khẩu!

Đám người Triển Chiêu hoả tốc chạy tới Thanh Liên Tự.

Vừa tới cửa, liền trông thấy một nhóm Triệu gia quân đang bao vây xung quanh miếu, ngoài cửa miếu, Lỗ Nghiêm đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại, từ xa cũng có thể nhìn thấy rõ sắc mặt lão gia tử không được tốt lắm.

Chờ đám Triển Chiêu đi tới trước mặt, Âu Dương đi lên vỗ bả vai lão nhân một cái, “Lão gia tử tới sớm như vậy? Tình huống bên trong thế nào rồi?”

Lỗ Nghiêm khoát tay với Âu Dương, “Tiên phong quan, người trước đừng hỏi, tốt nhất hãy tự mình nghe nhìn một chút.”

Âu Dương không hiểu.

Mà lúc này, bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đã nghe được động tĩnh bên trong... Trong ngôi đền, các hòa thượng hình như đang tụng kinh gì đó.

Nói đến tụng kinh, không ai quen thuộc hơn so với Lâm Dạ Hỏa, Đường chủ Hỏa Phượng lớn lên cùng với thánh tăng đó, chẳng qua là...

“Oa... Đang niệm cái gì đây?” Hỏa Phượng ngoáy lỗ tai, “Cũng không đúng a?”

“Có phải đang siêu độ cho hòa thượng không?” Âu Dương hỏi, “Thế nào mà cả buổi rồi mà ngay cả một câu A di đà phật cũng chưa nghe thấy?”

Rất may là, ở đây trừ bỏ quân nhân ra còn có Công Tôn là người đọc sách, Công Tôn tiên sinh khoát tay chặn lại với mọi người, nói, “Thứ đang niệm không phải là kinh văn.”

“Vậy niệm cái gì?” Tuy Triển Chiêu nghe ra có chút loạn, nhưng hình như chỉ lặp đi lặp lại có một câu.

“Nghe cứ như là Phạn văn.” Lâm Dạ Hỏa tất nhiên nghe hiểu được Phạn văn, nhưng hắn lại có chút dở khóc dở cười, “Nếu như dựa theo nghĩa trên mặt chữ, vậy đám hòa thượng này cũng quá thích đùa rồi.”

“Niệm cái gì?” Triệu Phổ tò mò hỏi.

Công Tôn nói, “Mỗi một câu Phạn văn, nếu dịch thẳng ý nghĩa thì đại khái chính là ‘Không phải ta làm’ hoặc là ‘Không có quan hệ với ta’ linh tinh này nọ.”

Triệu Phổ nghe xong cũng có chút phát ngốc, mờ mịt mà nhìn Lỗ Nghiêm – Có nghĩa là gì?

Lỗ Nghiêm thở dài, “Sau khi phát hiện Huyền Đình chết, hòa thượng trong miếu đều vây quanh phế tích của tòa tháp bị sụp đổ, sau đó bắt đầu yên lặng niệm đi tụng lại một câu này, đã nửa canh giờ rồi, gọi bọn họ kiểu gì cũng không dừng, cứ nhắm mắt lại niệm như chết.”

Đến lúc này mọi người đều hiểu được câu “Hành vi quỷ dị của các hòa thượng” của Hắc Ảnh, đúng là đủ kỳ quái.

Triển Chiêu hỏi Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn, dù sao hai người này cũng tinh thông Phật pháp, “Có huyền cơ gì sao?”

Công Tôn nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái.

Lâm Dạ Hỏa buông tay, “Có trời mới biết, các ngươi cũng biết sư phụ nhà ta là gà mờ mà...”

Hắn vừa mới dứt lời, Thiên Tôn và Ân Hậu theo tới giúp vui mỗi người ném vào hắn vài hạt dẻ nướng, một tâm thay Vô Sa đại sư.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua vào trong miếu, cái này gọi là tai nghe không bằng mắt thấy! Khung cảnh mấy trăm tên hòa thượng vây quanh một đồng phế tích mà lầm bầm lâu bầu, chẳng khác gì trúng tà cả.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu một cái, nhìn xem hai người họ có thể giải thích gì không.

Thiên Tôn buông tay lắc đầu, tỏ vẻ trước kia chưa từng đụng qua.

Quái nhân trong Ma Cung của Ân Hậu tương đối nhiều, ông nhìn chăm chăm đám hòa thượng trong một lát, nói, “Theo lời nói, nếu bị nguyên rửa, có một phương pháp có thể phá bỏ lời nguyên, chính là mặc niệm một câu tiếng Phạn trong bảy bảy bốn mươi chín canh giờ.”

“Bốn mươi chín canh giờ?” Tất cả mọi người cả kinh.

“Vậy là phải niệm bốn ngày?” Vẻ mặt Triệu Phổ nghiêm túc, “Cái này không phải so với uống rượu nói nhằm còn khùng bố hơn sao?”

Mọi người bị Triệu Phổ nhắc tới như vậy, liền bắt đầu mất tập trung, nghĩ đến trường hợp sau khi Long Kiêu Quảng uống rượu say.

“Khụ khụ.” Lỗ Nghiêm ho khan một tiếng, cắt đứt suy nghĩ lung tung của mọi người, chỉ vào bên trong Thanh Liên Tự, “Không phải là thật sự phải đợi bốn ngày đấy chứ? Thử suy nghĩ tìm biện pháp nào đó xem?”

“Cái này dễ làm, chỉ cần cắt ngang một người là được rồi, đúng không?” Triển Chiêu hỏi.

Tất cả mọi người gật gật đầu, nhưng là... Phải cắt ngang như thế nào?

Còn đang nghi ngờ, chỉ thấy Triển Chiêu lôi kéo Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử chạy vào, y quay một vòng, chọn một tiểu hòa thượng nhỏ tuổi, đứng ở sau lưng nó.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay, nhìn hai nhóc ý bảo, làm theo y...

Những người còn lại tò mò mà cùng theo vào, vừa nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu mang theo hai nhóc con, đang thọt lét tiểu hòa thượng kia.

Một chiêu này uy lực kinh người, quả nhiên không được bao lâu, tiểu hòa thượng kia liền không chịu được, cuối cùng không thể không dừng lại việc ngâm tụng, vừa cười vừa vắn vẹo giấy dựa tới lui, cầu xin mọi người tha mạng.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đập tay, tỏ vẻ thành công rồi!

Nhưng tiểu hòa thượng kia sau khi cười một hồi, liền bắt đầu khóc.

Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử sợ hết hồn, đều ngẩng mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vươn tay kéo tiểu hòa thượng đang khóc sụt sùi kia mang ra chỗ bên ngoài.

Sau khi bị mang ra khỏi Thanh Liên Tự, tiểu hòa thượng kia có vẻ còn muốn niệm tiếp.

Triển Chiêu nhắc nhở nó, “Còn đọc nữa sẽ thọt lét người đấy, dừng niệm đi!”

Tiểu hòa thượng bất đắc dĩ mà nhìn nhóm đại nhân vật trước mắt, một bên lau nước mắt, bên nói mệnh mình sao lại không lâu như vậy.

Triệu Phổ không để nó nói hươu nói vượn, bảo nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói lại thật kỹ càng tỉ mỉ.

Tiểu hòa thượng bất đắc dĩ nói cho mọi người biết, ngày hôm qua sau khi tháp sụp, bọn họ chỉ biết là có chuyện không ổn, quả nhiên sáng nay chuông môn liền viên tịch, vì không muốn bị liên lụy mà phải mất mạng cho nên mới kiên trì niệm tụng chân ngôn để giải trừ nguyên rủa. Nói tới đây, tiểu hòa thượng lại bắt đầu khóc, nói mình không kiên trì niệm xong, nhất định sẽ giống như chuông môn bị nguyên rủa mà chết.

“Nguyên rủa cái gì?” Triển Chiêu tò mò.

Tiểu hòa thượng nói, “Bản tăng chỉ biết là chuông môn tiền nhiệm của tòa tháp này trước đây đã từng cùng Huyết yêu định ra ước định, Huyết yêu lấy toàn bộ tánh mạng của tăng nhân trong chùa ra uy hiếp... Hiện tại tháp đã hoàn toàn sụp đổ, chứng tỏ ước định đã bị giải trừ, chuông môn là người chết đầu tiên sau đó rồi sẽ đến chúng tăng, từng người một sẽ phải bỏ mạng.”

Mọi người nhìn tuổi của tiểu hòa thượng, cảm thấy những thứ nên biết cũng không nhiều, cần phải tìm người lớn tuổi hơn để hỏi rõ nguyên nhân cụ thể.

Âu Dương bị các hòa thượng niệm đến mức đầu choáng váng não sung huyết, hỏi, “Có biện pháp gì có thể khiến cho toàn bộ bọn họ đều dừng lại không? Đúng là phiền chết người!”

Những người khác cũng gật đầu, đồng thời cùng nhau xoay mặt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu không nói gì – Nhìn ta làm gì chứ?

Bạch Ngọc Đường khẽ đẩy nhẹ y một cái – Nhanh đi! Mỗi người có nhiều mưu ma chước quỷ thôi.

Triển Chiêu suy nghĩ, sờ cảm, có vẻ có chút khó xử.

“Làm sao vậy?” Công Tôn hỏi.

“Á... Chiêu thì có một, chẳng qua là có chỗ tổn hại.” Triển Chiêu gãi gãi đầu.

Triệu Phổ lắc đầu, “Đây là tình huống đặc biệt, ai quản nó tổn hại hay không tổn hại chứ, cứ làm cho bọn họ đừng hết là được.”

Triển Chiêu ho khan một tiếng, ngoắc ngón tay với Giả Ảnh.

Giả Ảnh đi tới, Triển Chiêu ghé vào lỗ tai hắn nói đôi câu, Giả Ảnh hít vào một hơi khí lạnh, mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu, “Như vậy... không tốt lắm đâu?”

Triển Chiêu buông tay, “Nguyên soái nhà ngươi nói đây là tình huống đặc biệt.”

Giả Ảnh nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ cũng lười hỏi, liền vung tay áo, “Quản hắn nhiều như vậy làm gì, nhanh chóng đi làm đi.”

Giả Ảnh xoay người bỏ chạy.

Bạch Ngọc Đường có chút nghi ngờ mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn trời gãi gãi cằm, để Miêu Bát Thái mang Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đi tẩu lâu nào xa xa tìm chỗ uống ngụm trà, chuyện sắp xảy ra tốt nhất trẻ con vẫn không nên nhìn.

Triển Chiêu ra yêu cầu như vậy, càng khiến mọi người hoang mang tợn.

Miêu Bát Thái tâm không cam tình không nguyện mang theo bọn nhóc Tiểu Tứ Tử đi trà lâu... Bọn nhỏ mới đi, chỉ thấy Giả Ảnh đã trở lại, hắn cầm cây gậy cong cong, vừa đi vừa ngoắc phía sau.

Mọi người tò mò – Giả Ảnh dẫn theo ai đến vậy?

Chỉ một lát, đã thấy một đám cô nương ăn diện trang điểm xinh đẹp lác la lác lư đi tới, này một cô hai cô tô son điểm phấn lộ tay lộ chân, làm người qua đường nghĩ chân rớt rít bàn luận.

Âu Dương liếc một cái, liền vui vẻ, cứ như nhìn thấy người quen, liền đi tới chỗ một nữ tử phong tao khá

lớn tuổi đi ở phía trước, ngoắc, “Trần mụ mụ.”

Tất cả mọi người đều nhìn Âu Dương Thiếu Chính – Thân thích của người à?

Âu Dương bĩu môi, “Mụ mụ ở Phiêu Hương Viện và các cô nương!”

Mọi người nghiêng cứu thử xem Phiêu Hương Viện có khả năng là trà lâu không, đương nhiên là không có rồi... Vì thế tập thể quay đầu nhìn Triển Chiêu – Người không phải đây chứ?

Triển Chiêu nhìn trời – Các người nói chiêu gì cũng có thể dùng mà.

Âu Dương vui tươi hơn hử chấp tay với chúng mỹ nhân, “Ai nha, các vị cực khổ rồi, cực khổ rồi.”

Một đám mỹ nhân thướt tha lượn lờ hướng phía Âu Dương chúc vạn phúc, “Tướng quân ~ ”

Âu Dương gật đầu lại gật đầu, Triệu Phổ vươn tay một phen bóp lấy cổ hắn, “Người muốn chết a? Quân quy không cho phép đi dạo kỹ viện!”

Âu Dương bĩu môi, “Ta chỉ nhìn xem một chút chứ chưa từng dạo qua bao giờ!”

Khóe miệng Triệu Phổ co quắp, “Người nhìn ở chỗ nào?”

“Ở cửa Phiêu Hương Viện a! Quân quy không cho phép đi dạo kỹ viện! Chứ đâu nói không cho phép làm bằng hữu cùng kỹ nữ!” Âu Dương vỗ ngực một cái, “Lão tử là bằng hữu của phụ nữ khắp thiên hạ người không biết a!”

Triệu Phổ đỡ trán.

Lỗ Nghiêm lão gia tử lắc đầu làm chòm râu cũng lay động theo, “Cái đó, Tiên phong quan a, nhiều người lắm miệng, chỉ sợ sẽ nói không rõ ràng...”

Âu Dương ngửa mặt, “Sợ gì, lão tử vẫn là trai tân! Cùng lắm thì cởi áo nghiệm thân!”

“Phụt...”

Giọng của Âu Dương không nhỏ, không ít dân chúng phụ cận Hắc Phong Thành uống trà xem náo nhiệt đều phun ra hết.

Nét mặt già nua của Lỗ Nghiêm lão gia tử đỏ bừng, vội vàng ngăn Âu Dương Thiếu Chính lại để hắn đừng có nói lớn tiếng như vậy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều xoa xoa trán nhìn nơi khác, Hỏa Kỳ Lân quả nhiên không phải người bình thường.

Lâm Dạ Hỏa ngây thơ kéo kéo tay áo Trâu Lương hỏi, “Muốn nghiệm như thế nào a?”

Trâu Lương nhìn hắn một lát, nói, “Khi nào rảnh sẽ nói cho ngươi biết.”

Triệu Phổ một cước đá văng Âu Dương Thiếu Chính, “Ngươi muốn ta giết ngươi a! Mặt mũi cũng bị ngươi làm mất sạch rồi!”

Công Tôn ở bên cạnh lạnh nhạt đâm chọt một câu, “Cái gọi là huynh đệ có ba phần giống, đó là anh em kết nghĩa của ngươi, không đáng tin cậy như vậy cũng là do ngươi!”

Triệu Phổ thở một hơi dài.

Giả Ảnh mang theo một đám mỹ nhân lớn nhỏ đến cửa Thanh Liên Tự, quay đầu lại nhìn Triệu Phổ và Triển Chiêu, ý bảo – Thật sự phải làm như vậy?

Lúc này, mọi người cũng không khác nhau lắm đều đoán được Triển Chiêu muốn làm gì, thật sự là dở khóc dở cười mà.

Triệu Phổ nhìn Giả Ảnh gật đầu một cái – Cứ làm theo!

Giả Ảnh liền hướng Trần mù mù chỉ một ngón tay vào trong miếu.

Trần mù mù mang theo các cô nương đi vào, đến sau lưng các hòa thượng nũng nịu kêu một tiếng muốn chảy nước, “Đại sư nha ~ ”

“Soạt” một tiếng, các hòa thượng vốn còn đang niệm kinh bị dọa sợ tới mức nhảy dựng lên.

Các cô nương làm bộ muốn đuổi theo, các hòa thượng sợ tới mức vừa niệm “A di đà phật” vừa thực mạng chạy trốn tứ tán, chân ngón đang niệm cũng quên hết sạch.

Giả Ảnh vừa thấy đại công cáo thành, liền vừa lòng gật đầu, chiêu này có vẻ tổn hại, nhưng mà quả thật đã thành công.

Trả thù lao xong, Trần mụ mụ liền mang theo nhóm kỹ nữ rời đi.

Âu Dương Thiếu Chinh vẫy tay cùng cả nhóm mỹ nhân cáo biệt, khung cảnh rất chi là ảm áp.

Thiên Tôn nhìn Ân Hậu, thật lâu sau, gật đầu một cái – Ngoại tôn này của ngươi thật là được a, cái gì cũng dám làm a.

Ân Hậu nhướn mày – Dù sao cũng là do Ma Cung nuôi ra, cái này đã tính là gì.

Mọi người vào Thanh Liên Tự, Triệu Phổ sai người đưa các hòa thượng bị cắt đứt nửa chừng việc “Giải trừ nguyên rủa” tập trung toàn bộ đến đây, lại tìm một vài người lớn tuổi để đặt câu hỏi, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đã được Miêu Bát Thái mang về, Miêu Bát Thái giậm chân hối hận vì vừa rồi không được nhìn thấy một màn đặc sắc.

Nhưng mà Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường kéo đi rồi.

Ngũ gia kéo Triển Chiêu đến trước mặt bồ tát của đại điện Thanh Liên Tự, chỉ vào cây hương bồ nói, “Nhanh lạy đi, mau để Bồ Tát tha thứ cho ngươi!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ lạy Bồ Tát, mới vừa nhắm mắt chấp tay hình chữ thập, chợt nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh lại tới một câu, “Lúc lạy phải thành tâm không được nghĩ tới chuyện ăn uống!.”

Triển Chiêu mở một mắt, nghiêng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh – Chuột ngươi đem ta thành loại người nào rồi?

Bạch Ngọc Đường khoanh tay nhìn Triển Chiêu bĩu môi một cái – Còn không mau lạy!

Triển Chiêu thở dài, vốn định quay đầu lại cúi chào, lại đột nhiên bất động.

Bạch Ngọc Đường cũng không phải sợ Triển Chiêu thực sự gặp báo ứng, Phật gia trong lòng như gương sáng, Triển Chiêu tuy rằng quấy rầy Phật môn thanh tịnh nhưng chẳng qua là do phá án cứu người bất hung thủ... Nhưng dù sao vẫn phải nên nói lời xin lỗi.

Chẳng qua là vào lúc này, hai tay Triển Chiêu chấp lại thành chữ thập, ngược mặt nhìn chăm chăm lên nóc nhà phía sau hắn.

Bạch Ngọc Đường còn đang nghi hoặc, Triển Chiêu một tay giữ bả vai hắn, tay còn lại duỗi thẳng ra chỉ lên hướng nóc nhà phía bên trái, “Ngọc Đường ngươi xem nha! Đó là cái gì vậy?”.

37. Chương 37: Hung Khí

Edit: Fin

Beta: Po

Triển Chiêu đột nhiên chỉ về hướng phía nóc nhà cho Bạch Ngọc Đường nhìn, hình như là phát hiện ra cái gì đó.

Ngũ gia quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng không thấy xuất hiện gì khác thường, trừ...

Bạch Ngọc Đường có chút không xác định hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi, ngươi chỉ ta xem cái gì vậy?”

“Bên kia!” Triển Chiêu nói rồi chỉ chỉ về hướng không trung.

“Cái lỗ đó?” Bạch Ngọc Đường đúng là phát hiện ở nóc nhà có cái lỗ thủng, dù sao Thanh Liên Tự đã lâu năm không qua tu sửa, nếu không cũng sẽ không để cho đám binh lính đến tu sửa lại, có cái lỗ thủng... Sẽ không tính là kỳ quái đi?

“Không cảm thấy kỳ quái sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường thành thật mà lắc đầu – Không kỳ quái a.

“Đi nào!” Triển Chiêu lôi kéo Bạch Ngọc Đường ra khỏi đại điện, đi tới gian thiện phòng mà Huyền Đình viên tịch.

Thi thể Huyền Đình còn nằm ở trên giường, Công Tôn hiện tại đang kiểm tra, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đứng ở một bên nhìn.

Tiểu Tứ Tử cầm cái hòm thuốc nhỏ đứng ở bên cạnh Công Tôn, Tiểu Lương Tử đi bộ trong phòng, vừa nói, “Tòa nhà này cũng thật đơn sơ, tiền dầu trong miếu nhiều như vậy tốt xấu gì cũng nên đổi gian phòng không đột mưa chứ.”

Đang nói, chỉ thấy Triển Chiêu lôi kéo Bạch Ngọc Đường đi vào.

Vào phòng, Triển Chiêu chỉ vào góc độ gần như giống hệt đại điện vừa rồi, rồi để Bạch Ngọc Đường nhìn nóc nhà.

Ngũ gia ngẩng đầu vừa thấy, hơi cau mày – Nóc nhà cũng có một lỗ thủng y như vậy.

“Kỳ quái không?” Triển Chiêu lại hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Á...” Ngũ gia nhìn chăm chăm cái lỗ thủng kia, do dự, “Giống như...”

“Tiếp nào.” Triển Chiêu một tay nắm lấy Bạch Ngọc Đường lại kéo ra ngoài.

Lâm Dạ Hỏa tò mò nên cũng theo hai người chạy ra, Tiểu Lương Tử cũng chạy theo.

Công Tôn vừa nghiệm thi, vừa hỏi Triệu Phổ, “Không đi theo xem một chút sao?”

Triệu Phổ ngáp một cái lắc đầu, “Người ta vợ chồng son đang chơi rất vui ta sao lại chen vô phá đám chứ.”

Tiểu Tứ Tử đang bưng cái hòm thuốc quyết quyết miệng, Cửu Cửu còn biết ở lại bồi phụ thân, Tiểu Lương Tử chạy đi cũng không dẫn bé theo, hừ!

“A?” Công Tôn đang kiểm tra cổ Huyền Đình, hình như vừa phát hiện gì đó.

Tiểu Tứ Tử đi qua nhìn, “Phụ thân người nhìn chỗ nào vậy?”

“Cái này giống cái gì?” Công Tôn chỉ vào một vết trông rất giống vết bớt ở trên cổ Huyền Đình, một lần màu nâu nhạt cỡ hạt đậu tương hỏi Tiểu Tứ Tử.

“Ừm... Là bớt ạ?” Tiểu Tứ Tử sờ sờ cảm, “Hay là vết mồ hôi gì đó?”

“Ta mới đầu cũng nghĩ như vậy.” Công Tôn nói, “Nhưng mà sau cổ Thẩm phu nhân cũng có một vết lần y hệt vết này.”

“Giống nhau ạ?” Tiểu Tứ Tử hỏi.

“Gần như là giống nhau như đúc!” Công Tôn gật đầu.

“Vậy thì thật kỳ quái a...”

...

Mà lúc này, cùng cảm thấy kỳ quái còn có Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu mang hấn chạy đến tử lâu của Thẩm Đại, đi tới căn phòng mà ngày thường Thẩm Đại cùng Thẩm phu nhân thường ở. Gian nhà này bọn Triển Chiêu đã kiểm tra qua trước đó, nhưng không phát hiện có manh mối gì hữu dụng.

Triển Chiêu chỉ vào một góc nóc nhà của căn phòng.

Chỉ thấy nơi đó, cũng có một lỗ thủng nhỏ, ánh sáng lọt xuống...

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc một cái.

Bạch Ngọc Đường chưa kịp mở miệng, Hỏa Phượng nhìn chằm chằm lỗ thủng kia liền gật đầu, “Giống nhau ha! Trong thiên phòng cũng có một cái lỗ thủng như vậy.”

“Trong đại điện của Thanh Liên Tự cũng có.” Triển Chiêu nói.

“Vậy mấy chỗ khác trong tử lâu có không đây?” Lâm Dạ Hỏa chạy ra tìm, phát hiện đại đường trong tử lâu cũng có một lỗ thủng y như vậy.

Ngay sau đó, Triển Chiêu tìm tới Đồng Thiên Dục... Thám tử nhân mã của Triệu gia quân, ngay tại trong Hắc Phong Thành tiến hành mở rộng quy mô hành động “Tìm lỗ thủng”...

Đợi đến lúc chàng vạng tối rồi trở lại quân doanh, trong các gia đình phát sinh án mạng mà Đồng Thiên Dục có sở hữu tư liệu, đều tìm được các lỗ thủng tương tự.

Mà kỳ quái hơn chính là – Ngay cả quân doanh Triệu gia quân, ở một mảnh khu vực doanh trại, cũng tìm được mấy lỗ thủng tương tự. Chẳng qua là khu này đã vứt bỏ từ rất nhiều năm trước, hiện tại đang tính dùng làm kho chứa binh khí hư hại.

Cái này... Người trong quân doanh Triệu Phổ cũng không làm.

“Trong quân doanh cũng có?” Lỗ Nghiêm lão gia tử tức đến mức cả chòm râu đều dựng lên, “Tên nào có bản lĩnh như vậy dám trà trộn vào quân doanh làm chuyện này?”

“Thẩm phu nhân chết ở chủ soái phủ, không phải ở đó cũng có đấy chứ?” Công Tôn lo lắng.

“Chủ soái phủ và quân doanh ở địa phương khác đều không có, chỉ mấy tòa doanh trại kia mới có thôi.” Đồng Thiên Dục trả lời, “Hiện tại ta đang bài tra(67) danh sách những binh lính đã từng vào qua quân doanh kia...”

(67) Kiểm tra và bài trừ những người vô can

“Tra những người đó thì sẽ có tác dụng sao?” Triệu Phổ đột nhiên hỏi.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đều gật đầu một cái, “Chính xác... Lần này có vẻ không hay lắm.”

“Cái gì không hay lắm.” Lỗ Nghiêm không hiểu.

“Muốn ở đây đục nhiều lỗ thủng trên nóc nhà như vậy không phải là chuyện dễ dàng gì, người ngoài muốn đi vào quân doanh cũng phải trải qua sự kiểm tra kĩ lưỡng, mà tân binh trong doanh cũng từng mơ qua ác mộng.” Cửu vương gia nhướn một bên đuôi lông mày, “Hung thủ này, là người trong quân doanh.”

Lỗ Nghiêm kinh ngạc mà há miệng, “Hung thủ ở ngay trong quân doanh ư?”

“Hàng năm Triệu gia quân đều phụ trách tu sửa phòng ốc Hắc Phong Thành, nếu có người mặc quân phục Triệu gia quân ở trên nóc nhà, cũng sẽ không bị hoài nghi.” Triển Chiêu gật đầu, “Không gây án ở trong quân doanh, là vì sợ bị phát hiện... Thỏ không ăn cỏ gần hang, độ nguy hiểm quá lớn. Đây cũng là lí do tại sao binh lính quân doanh chỉ mơ qua ác mộng mà không rõ nguyên nhân, lại không bị trúng chiêu.”

Chư tướng Triệu gia quân hai mặt nhìn nhau, đều cùng ý thức được, Huyết yêu kia chẳng lẽ là thủ hạ của mình?

Bạch Ngọc Đường hỏi Lỗ Nghiêm, “Quân doanh của ông tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Người ư?” Lỗ Nghiêm lão gia tử lúc này đã cảm thấy đầu có chút đau, “Tính sơ lược một chút Triệu gia quân phải có trên cả trăm vạn người!”

“Không thể nghi ngờ là chẳng khác gì mò kim đáy biển cả.” Trâu Lương cũng cau mày, “Có những manh mối gì khác không?”

“Manh mối chính là tên hung thủ này có thể không quá bình thường.”

Mọi người đang thảo luận, Công Tôn vừa từ bên ngoài đi vào.

Công Tôn cầm trong tay cái hòm, đi theo phía sau là Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, hai nhóc con cùng bưng cái rương nhỏ trong tay.

“Không quá bình thường?” Triệu Phổ hỏi, “Phương diện nào không bình thường?”

“Giết người nhiều như vậy vốn đã không bình thường.” Triển Chiêu cũng gật đầu, “Hơn nữa phần lớn lại không thù không oán.”

“Trừ bỏ không bình thường, hẳn còn là một thiên tài nữa!” Công Tôn nói xong, đem cái hòm đặt lên trên bàn, mở ra.

Mọi người liền phát hiện, trong cái hòm kia để một thứ, chính là cục gạch của một góc phòng ốc kia, bên trên có một lỗ thủng.

Cục gạch này là Triển Chiêu vừa mới đem xuống dưới, giao cho Công Tôn.

Mọi người tới gần quan sát một chút – Cái lỗ thủng kia đại khái chỉ bé cỡ đầu chiếc đũa, ngay cả ngón út cũng duỗi không vào, cũng nhờ Triển Chiêu tinh mắt nên mới phát hiện.

“Ta kiểm tra một chút thi thể người chết...” Công Tôn nói, “Thì phát hiện ra một điểm giống nhau.”

“Điểm giống nhau? Là nguyên nhân cái chết sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Rất có thể!” Công Tôn gật gù, “Trên cổ mỗi một người chết, có khi là mặt trái khi lại là phía sau, đều có một vết lằn màu nâu.”

“Là do cái gì tạo thành?” Triển Chiêu hỏi, “Độc sao?”

“Người chết không có hiện tượng trúng độc, hầu hết đều là tim đột nhiên ngừng đập, thời điểm chết là lúc đang ngủ, không phải chịu bất kỳ đau đớn nào.” Công Tôn nói.

“Nói cách khác, không phải là do trúng độc?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Công Tôn gật đầu, “Về nguyên nhân tại sao lại chết, ta có một suy đoán, cho nên đã làm một chuyện.”

Vừa nói, Công Tôn đem cái rương trong tay Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử bỏ lên trên bàn mở ra...

Tất cả mọi người đều cau mày.

Triển Chiêu thuận tay che mắt Bạch Ngọc Đường.

Chẳng qua Triển Chiêu động thủ hơi chậm, Ngũ gia đã nhìn thấy, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Thứ ở trong rương, là một quả tim đã bị mổ ra thành bốn cục nhỏ... Trông giống như tim heo lúc phòng bếp chuẩn bị làm đồ ăn. Trong đó có hai cục nhìn trông tương đối mới, mặt khác hai cục còn lại nhìn giống như đã bị phơi gió thành khô héo.

Tất cả mọi người cũng hết nói nổi.

Lỗ Nghiêm nhỏ giọng hỏi Công Tôn, “Tiên sinh, để trẻ con nhìn thấy không lo lắng sao?”

Những người khác đều theo bản năng mà nhìn Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử, có điều Lỗ Nghiêm lão gia tử cũng xem như có nhiều quan tâm, hai nhóc con này trước nay vốn đi theo Công Tôn, nào là tâm can tỳ phế thận⁽⁶⁸⁾ cái gì mà chưa từng thấy qua.

(68) Tim – gan – lá lách – phổi – hai quả thận.

Công Tôn không hiểu, hỏi Lỗ Nghiêm, “Tại sao không thể nhìn?”

“Không lo lắng là sẽ sợ hãi sao?” Lỗ Nghiêm nhỏ giọng nói.

“Có cái gì đáng sợ chứ.” Công Tôn lắc đầu, “Tim của tất cả vật còn sống căn bản đều cùng một dáng vẻ, nội tạng người và nội tạng heo lại càng giống nhau như đúc, giống hệt thịt heo chúng ta ăn mỗi ngày vậy, chẳng lẽ là hằng ngày ở trên bàn ăn cơm đều phải sợ hãi?”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Quả nhiên, vẻ mặt Ngũ gia – Là biểu tình không chịu nổi.

Triệu Phổ vuốt cằm liếc một cái, hỏi Công Tôn, “Có vấn đề gì?”

“Ta có thể tìm được nguyên nhân cái chết, cũng tìm được hung khí!”

Công Tôn phán một câu, ngược lại khiến cho tinh thần mọi người đều rung lên – Éc?! Án kiện có đột phá a!

Công Tôn chỉ vào hai cục tim nói, nói, “Hai cục mới là của Thẩm phu nhân và Huyền Đình.”

Tất cả mọi người gật đầu, Huyền Đình còn không phải là mới sao, không chừng vẫn còn nóng hôi hổi.

“Còn hai cục tim này nằm trong phạm trù có chứng cứ vô cùng xác thực, Huyết yêu Huyết chú với thi thể của người chết có liên quan với nhau.” Công Tôn nói, “Bọn họ đều có một điểm giống nhau!”

Công Tôn dùng cái nhíp, mở ra một vết cắt ở trái tim, cho mọi người thấy, “Nhìn xem bên trong có gì!”

Trừ bỏ Bạch Ngọc Đường ở ngoài, tất cả mọi người đều đi qua nhìn kỹ.

Nhìn hồi lâu, Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Có vấn đề gì chứ?”

“Màu sắc không giống!” Công Tôn kích động, “Tính chất cũng không giống!”

Mọi người không nói gì mà nhìn y – Cái này thì có gì mà kích động?

“Trước kia ta đã gặp qua loại bất đồng này!” Ánh mắt Công Tôn lóe lên ánh sáng trong suốt.

“Gặp qua ở đâu?” Triệu Phổ hỏi.

“Lúc ở Khai Phong Phủ!” Công Tôn hỏi Triền Chiêu, “Còn nhớ không, trước đây có thôn phụ chết ở trong ruộng, trên người không có vết thương, nên không thể làm rõ nguyên nhân cái chết!”

Triền Chiêu gật đầu, ngược lại nhớ tới có vụ án này, “Sau đó điều tra rõ ràng mới biết, phụ nhân kia bất hạnh bị sét đánh trúng mà chết.”

Tất cả mọi người sững sốt, nhìn Công Tôn.

Công Tôn gật gật đầu, “Đúng vậy! Trên đời này trừ bỏ yếu tố khách quan, còn có một loại biện pháp có thể làm cho tim người ngừng đập!”

“Sấm sét?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Mọi người cũng kinh hãi, “Chẳng lẽ là tất cả bọn họ đều bị sét đánh trúng?”

“Nhưng tối hôm qua đâu có sấm sét a!” Triệu Phổ nghi ngờ.

“Trong sách có ghi lại, sấm là hiện tượng phóng điện giữa các điện cực trái dấu, còn chớp là do tia lửa điện sinh ra, nghe thấy tiếng là sấm, nhìn thấy được là chớp! Chớp có sức nóng.” Công Tôn bắt đầu khoe chữ, giải thích cho mọi người hiểu, “Vào ngày mưa dông thường nhìn thấy sấm chớp, nghe thấy tiếng âm âm là sấm, nhìn thấy lửa điện cắt ngang qua bầu trời là chớp. Bình thường chúng ta sử dụng sấm nhưng lại không sử dụng chớp.”

“Bình thường dùng sấm sao?” Tất cả mọi người ngoẹo đầu nhìn Công Tôn.

“Các người ném Lôi hỏa đạn hay phóng tên lệnh liên lạc lên trời, đó đều là sấm!” Công Tôn nói, “Bình thường chúng ta đều cho rằng chớp là lôi quang, không có uy lực gì nhiều, nhưng trên thực tế, uy lực của nó rất kinh người! Đối với sấm chớp, trong sách cổ ghi lại có rất nhiều loại và nhiều dạng, trong đó có hồng điện, cầu điện, tử điện, hắc điện các thứ đều không giống nhau nên uy lực cũng khác nhau! Ta từng tận mắt thấy qua trong đêm tối, cả một cánh đồng vốn hoang vu nhưng bởi vì có sấm chớp mà hình thành một quả cầu lửa màu đỏ, náo động cả một gian chuồng bò, ngày hôm sau đi nhìn thử thì những con bò kia đều chín cả rồi!”

Mọi người nhìn chằm chằm Công Tôn, đều không nói lời nào.

Thật lâu sau, Triển Chiêu hỏi một câu, “Chín cả? Thịt bò á?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ bả vai y một cái.

Triển Chiêu xua tay, tỏ vẻ – Ta chỉ hòa giải bầu không khí thôi, không cần khẩn trương như thế.

“Vị thôn phụ kia bị sấm sét đánh trúng mà chết, tình trạng thân thể của bà ấy và mấy người chết này đều giống hệt nhau.” Công Tôn nói, “Hơn nữa trên người bọn họ đều có lần, chẳng qua là trên người vị thôn phụ kia lần lớn hơn và rõ ràng hơn, nhưng nếu kiểm tra kỹ thì thứ kia thật ra là vết bỏng!”

“Cho nên mấy người này đều chết do bị sấm sét đánh trúng?” Triển Chiêu hỏi.

Công Tôn gật đầu.

“Vậy vấn đề đã quay lại rồi.” Lâm Dạ Hỏa tỏ vẻ đã đi được một vòng, trở lại nghi vấn ban nãy của Triệu Phổ, “Tối hôm qua không có sét đánh cũng không có mưa to, vậy sấm sét từ đâu tới?”

“Hơn nữa nếu chớp hình thành với sấm, thì phải từ trên bầu trời.” Triệu Phổ không hiểu, “Đồ chơi này cũng đâu thể tùy thân đem theo như chủy thủ, đâu phải khi nào muốn dùng giết người thì sẽ lấy ra dùng được, có phải không?”

“Vậy cùng với cái lỗ thủng này có chút quan hệ!” Công Tôn chỉ một ngón tay vào lỗ nhỏ trên nóc nhà, “Bốn phía của lỗ thủng đều có dấu vết từng bị đốt qua!”

“Phải làm sao để có thể dùng sấm chớp giết người thông qua cái lỗ thủng này?” Triển Chiêu hỏi Công Tôn.

Công Tôn đẩy nắp rương lại vỗ vỗ tay, mỉm cười, “Ta cũng không biết!”

Mọi người co giật khóe miệng, nhìn Công Tôn – Không phải đâu? Thời khắc mấu chốt lại không biết? Tiết lộ gì chỉ có mỗi một nửa thế này?

Công Tôn tiên sinh buông tay, “Nhiệm vụ chính của ta là tìm ra nguyên nhân cái chết và hung khí, hiện tại nguyên nhân và hung khí đều đã có, giờ tìm hung thủ là chuyện của các người rồi.”

...

Cứ như vậy, màn đêm buông xuống, trong quân doanh Triệu Phổ xuất hiện một đạo “Kỳ cảnh”.

Mọi người của Khai Phong Phủ cùng nguyên Đại tướng quân của Triệu gia quân đều không trở về lều trưởng, mà là nằm ở trên nóc quân trưởng, nhìn chăm chăm bầu trời đêm đến ngẩn người – Phải làm sao, mới có thể sử dụng sấm sét để tới giết người đây?.

38. Chương 38: Ẩn Tình

Edit: Fin

Beta: Po

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiên Tôn dậy từ sớm, y và Ân Hậu hôm nay hẹn với Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đi uống trà sáng.

Đến bên ngoài quân ngoài trưởng, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử đang quơ chân ngồi ở bên cạnh bàn ăn điểm tâm, những người khác đều không thấy đâu cả, màn lều trưởng được vén lên, bên trong không có ai.

Thiên Tôn ngồi ở bên cạnh bàn nhìn xung quanh bên trong lều trưởng, tò mò hỏi hai nhóc con, “Người lớn nhà các cháu đi đâu rồi?”

Tiểu Lương Tử chỉ chỉ đỉnh lều.

Ân Hậu thuận tay vỗ tay một cái cạnh một lều trưởng, lều trại đó liền rung lên, chợt nghe thấy trong miệng “Ai nha...” một tiếng.

Nhìn lại, trên đỉnh trưởng, Hỏa Kỳ Lân Ấu Dương Thiếu Chính trượt xuống dưới, đại khái là còn chưa tỉnh ngủ, ngồi phịch trên đất, đưa tay gỡ đầu, “Địa chấn nữa hả?”

Mặt khác trên đỉnh vài lều trưởng khác, mọi người suy nghĩ cả đêm cũng đều bị lung lay làm cho tỉnh lại, ngáp ngồi dậy, rồi rít nhảy xuống lều.

Thiên Tôn rất tò mò, hỏi, “Các người buổi tối đều ngủ trên nóc nhà làm gì vậy? Ngắm sao a?”

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử liền nói cho Thiên Tôn và Ân Hậu về suy đoán giết người có liên quan đến sấm chớp của Công Tôn.

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng bị chọc cho vui vẻ.

Thiên Tôn nói, “Hung thủ là Lôi công Lôi mẫu sao?”

Ân Hậu cũng nói, “Công Tôn càng ngày càng biết trêu đùa, biện pháp khó như vậy cũng có thể nghĩ ra được a?”

Trong khi mọi người động não, thì Công Tôn mang theo một đám học sinh lật một đồng sách, một đám thư ngọc ngậy ngô đều không tìm được đáp án, từng người một ủ rũ muốn nhũn não.

Ân Hậu lắc lắc đầu, “Đám trẻ con các người đều cơ bắp như nhau, nhìn giống bị sét đánh không có nghĩa là thật sự bị sét đánh a.”

Tất cả mọi người “Soạt” mà một tiếng quay đầu, nhìn Nhị lão.

“Ngoại công!” Triển Chiêu nhanh chóng đến ngồi xuống bên người Ân Hậu, nghiêm túc hỏi, “Loại công phu này có hay không ạ?”

“Công phu?” Thiên Tôn tò mò.

“Nói ví dụ như, Sấm Sét chương, Thiên Lôi quyền, Lôi Điện quyền... Lôi Điện nội lực!”

Ân Hậu vươn tay kéo lỗ tai Triển Chiêu lắc lắc, “Sấm sét cái đầu người a, trên đời này làm gì có mấy loại này chứ.”

Triển Chiêu xoa lỗ tai nhìn Ân Hậu, “Vậy người cũng không biết người chết làm sao lại bị sấm sét đánh trúng ạ?”

Ân Hậu lắc đầu một cái, nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn đang cầm cái bánh bao đi theo cũng lắc đầu.

Mọi người thở dài, còn tưởng rằng có đầu mối chứ.

Ân Hậu vươn tay nhẹ nhàng gõ đầu ngoại tôn nhà mình, “Ấn tử này có vẻ chết không ít người.”

Triển Chiêu gật gật đầu.

“Vậy chứng tỏ thủ pháp hành hung nhất định là không còn phức tạp nữa.” Ân Hậu nói, “Nếu quá thường xuyên làm những chuyện phức tạp thì kiểu gì cũng sẽ để lộ chân tướng, đúng không?”

“Đúng như thế.” Triển Chiêu cảm thấy ông ngoại nhà mình nói có lý.

“Lại nói tới... Phương pháp bị giết hại của tất cả mọi người đều giống nhau, nhưng mà Thẩm phu nhân lại không giống.” Bạch Ngọc Đường tối hôm qua nằm nghĩ cả một đêm, vẫn luôn cảm thấy Thẩm phu nhân và Trần lão gia tử là hai người ngoại lệ may mắn có thể tránh khỏi tai họa, mà hai người ngoại lệ này, không chừng chính là manh mối.

Ân Hậu và Thiên Tôn thuận miệng nhắc nhở đôi câu, ăn xong điểm tâm liền mang theo Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương Tử vào thành đi uống trà xem kịch, hôm nay Hắc Phong Thành có hội chùa, sẽ vô cùng náo nhiệt. Hội chùa ở Hắc Phong Thành đặc biệt hơn so với Khai Phong Phủ, tới tham gia hội chùa trừ bỏ các Châu, Thành, Phủ, Huyện lớn ở các nơi, còn có chư quốc Tây Vực, dị vực phong tình nồng hậu.

Ăn xong điểm tâm rồi, Triệu Phổ để Thập đại phó tướng ở trong quân doanh thanh tra toàn bộ thủ hạ của mình.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lại ra quân doanh.

Hắc Phong Thành dù sao cũng là nơi quân sự tất yếu, bọn Triển Chiêu chủ yếu là đến hỗ trợ chứ không phải đến tra án, nếu hung thủ thật sự là người trong quân doanh, vậy nếu bắt được hẳn là sẽ xử trí theo quân pháp, những quy củ này không thể làm loạn.

Triển Chiêu vừa đi, vừa khe khẽ thở dài.

Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu xoa xoa cổ, “Không vực nổi tinh thần.”

“Nhớ Khai Phong Phủ sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, “Ta có chút nhớ Bao đại nhân, không biết ông ấy gần đây có tốt không.”

“Tiểu Tứ Tử mới hai ngày trước có cùng ông ấy và Thái Sư trao đổi thư từ qua lại, trừ cãi vã nhau thì

chính là bận rộn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bao Duyên ngày đó cũng không nhận được tin? Bao phu nhân viết thư tới, nói Bao đại nhân nhớ người.”

Triển Chiêu nở nụ cười, “Tranh thủ thời giờ phải trở về xem một chút, không biết lúc ta không ở đó liệu có người ức hiếp ông ấy không.”

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa bị Triển Chiêu chọc cười, “Có người ức hiếp ông ấy? Chỉ có ông ấy ức hiếp người khác thôi mới đúng chứ? Thái Sư cũng không trị được ông.”

Triển Chiêu đưa tay huých Bạch Ngọc Đường một cái, “Đừng nói bừa, đại nhân thương người như vậy, đối với ông ấy phải tôn kính!”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu, “Người khác đúng là rất tốt.”

Triển Chiêu nhướn một bên mày, “Cái này là tất nhiên!”

Đi tiếp một đoạn đã tới phố xá sầm uất, người dân dần nhiều lên, đủ loại gian hàng được dựng đầy lên.

“Chỗ mua bán và người đi đường dựa gần nhau như vậy a?!” Tính cách Triển Chiêu vốn thích náo nhiệt,

“Mới nhìn so với chợ ở Khai Phong còn thú vị hơn, nếu hôm nay có thể sớm phá án thì tốt, buổi tối còn có thể tới đi dạo một chút.”

“Hội chùa này duy trì liên tục năm ngày.” Ngũ gia lại cảm thấy lo lắng, “Sư phụ ta không biết có lạc đường không.”

“Nếu người lo lắng có thể cho Giao Giao đi theo ông ấy chứ sao.” Triển Chiêu nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy đó là một ý kiến hay đấy chứ, hẳn thế nào mà cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua việc để Giao Giao đi theo Thiên Tôn.

“Có điều hôm nay vẫn là thôi đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Có chuyện ta vẫn luôn không nói cho người.”

Đây là lần đầu Triển Chiêu nghe thấy câu này, tò mò liếc Bạch Ngọc Đường – Người có chuyện gì gạt ta hả?

Bạch Ngọc Đường nói, “Hai ngày nay dáng vẻ Giao Giao nhìn giống như một chết vậy.”

Triển Chiêu ngẩn người, hỏi, “Ngày đó sau khi giám thị trở về liền mệt rũ rời mà lăn ra ngủ, giờ vẫn còn

chưa tỉnh ngủ a?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Tóm lại là thoát nhìn không có tinh thần gì cả.”

“Chẳng lẽ quá ngoan nên trước giờ chưa hề thức đêm sao?” Triển Chiêu sờ cằm suy nghĩ, mặc dù y cùng Giao Giao có thể trao đổi nhưng sự ràng buộc giữa hai người không sâu rộng giống như Bạch Ngọc Đường, không có cách nào cảm giác được tâm tình Giao Giao.

“Nó có vẻ rất mệt mỏi, không có tinh thần gì cả.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Nó không phải được hình thành từ nội lực người sao? Có phải thân thể của người có vấn đề gì không? Cảm mạo linh tinh chẳng hạn?” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường, “Chúng ta tìm Công Tôn xem qua cho người!”

“Ta không có vấn đề gì a...” Bạch Ngọc Đường lắc đầu.

“Vậy cũng không đúng, nhìn rồi nói sau!” Nói xong, Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường về quân doanh.

...

Công Tôn bắt mạch cho Bạch Ngọc Đường, lắc đầu,

“Rất khỏe a, con hổ cũng có thể đánh chết nữa là...”

“Kiểm tra cẩn thận một chút.” Triển Chiêu đề nghị, “Tiên sinh cũng biết, Bạch công tử nhà ta thân kiều thịt quý!”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu rất nghiêm túc đưa ra ví dụ cho Công Tôn, “Thỉnh thoảng hân sẽ không có tinh thần, nói ví dụ như vào mùa xuân là lúc phấn hoa đặc biệt nhiều, còn vào mùa thu thời tiết đặc biệt khô hanh, phơi nắng dưới ánh mặt trời liên ỉu, còn khi trời giá rét đông lạnh thì trái lại rất có sức sống. Nhưng mà sớm muộn gì sự chênh lệch nhiệt độ quá lớn trong ngày sẽ dễ dàng dẫn đến cảm mạo, còn có khi ăn một vài thứ không hợp sẽ xuất hiện phản ứng xấu, đồ nhiều mỡ hân sẽ không thoải mái, quá cay cổ họng sẽ dễ đau, quá ngọt còn nói trong miệng khó chịu, nắm hương, ớt xanh, rau thơm, hành họ tỏi ăn vào cũng đều không thoải mái, đúng rồi, cá và thịt không nấu chín hân sẽ bị tiêu chảy.”

Công Tôn và Triệu Phổ đều bất đắc dĩ mà nhìn Bạch Ngọc Đường – Thiếu gia người thật đúng là thân kiều thịt quý, Triệu Trinh cũng chưa chắc được tinh quý như người.

Bạch Ngọc Đường nâng cằm nhìn Triển Chiêu, thì ra Miêu Nhi nhà hắn đối với hắn lại rất hiểu rõ.

Triển Chiêu nói xong một chuỗi dài, uống một hợp nước sau đó tổng kết một câu, “Chuột này có bất kỳ phản ứng không thoải mái nào căn bản đều là ủ rũ.”

Công Tôn và Triệu Phổ tỏ vẻ hoài nghi – Bạch Ngọc Đường từng có qua loại trạng thái “Ủ rũ” này sao?

“Lúc hắn vô tình lộ ra biểu tình ấy phải nói là biến hóa vô cùng vi diệu!” Triển Chiêu hí mắt lại,

“Không phải đặc biệt nghiên cứu chuột thì tuyệt không nhận ra được!”

“Đặc biệt nghiên cứu?” Công Tôn cùng Triệu Phổ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu vỗ vỗ ngực, bày tỏ mình là Mèo mà, dĩ nhiên là người giỏi nghề nghiên cứu chuột rồi.

“Vậy người gần đây có gì không thoải mái ư?” Công Tôn hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, “Chỉ có một đêm tương đối mệt mỏi, ngủ không ngon nên không vực nổi tinh thần.”

“Một đêm nào?” Triển Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu kể, “Đêm người mở quán bánh rán đó.”

Triển Chiêu vẫn không nhớ ra được, “Miêu gia buổi tối mở quán bánh rán khi nào?”

Công Tôn và Triệu Phổ lộ vẻ mặt nghi hoặc mà nhìn Triển Chiêu, “Buổi tối người mở quán bánh rán ở trong phòng?”

“A...” Triển Chiêu rất nhanh nghĩ tới, “Chính là cái đêm muốn nằm mộng nhưng không được đó á, ngày đó không phải vừa lúc Giao Giao theo dõi Huyền Đình sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cũng là từ sau đêm đó, Giao Giao trở về thì không có tinh thần, cứ ỉu xiu.”

“Nếu thân thể người không thoải mái, sẽ có ảnh hưởng tới Giao Giao sao?” Công Tôn vươn tay sờ sờ cằm và cái giữa không trung, nhưng không sờ được cái gì.

Bạch Ngọc Đường nhìn Giao Giao xuất hiện ở bên cạnh, cũng không nói lên được liệu mình có thể có ảnh

hưởng đến nó không, gần đây thân thể của nó khá tốt, đâu có chỗ nào không thoải mái.

“Nếu Giao Giao không thoải mái, liệu có thể sẽ ảnh hưởng ngược lại đến người không? Triệu Phổ đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Nhưng mà Giao Giao được hình thành từ nội lực mà, nói cách khác là vô hình, làm sao lại không thoải mái được?” Công Tôn không hiểu, “Nó sẽ không bị cảm mạo cũng như không đau ốm.”

“Vậy thì chắc không phải là vì thân thể.” Triệu Phổ hỏi, “Chẳng lẽ là cảm xúc có vấn đề?”

“Người đoán có thể là do tâm tình nó không tốt không?” Triển Chiêu bị Triệu Phổ nhắc tỉnh, cảm thấy rất có đạo lý, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cũng giống với người, nhìn thấy thứ gì buồn nôn thì sẽ không ăn cơm?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại suy nghĩ nhìn Giao Giao, hồi lâu sau, Ngũ gia nghiêm túc hỏi nó, “Có phải người nhìn thấy thứ gì mà ta không thích không, cho nên mới không nói cho ta biết?”

Giao Giao nhìn Bạch Ngọc Đường, cúi đầu không nói lời nào.

Triển Chiêu sốt ruột, “Ai nha, tính cách này của người là giống ai a? Sao mà lại giống mấy cô vợ nhỏ vậy chứ?”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được không có việc gì thì tốt nhất không nên để Giao Giao đi theo Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường vẫy tay với Giao Giao.

Giao Giao đi qua.

“Người nhìn thấy cái gì mà không nói với ta?” Bạch Ngọc Đường hỏi Giao Giao, “Không có việc gì cả, cứ nói với ta!”

Giao Giao nhắm mắt lại...

Bạch Ngọc Đường cũng nhắm mắt lại... Trước mắt lập tức xuất hiện cảnh tượng ban đêm.

Từ tầm mắt Giao Giao nhìn ra ngoài, hình như đây là buổi tối ở bên ngoài nóc nhà của Thanh Liên Tự,

chính là chỗ mà ngày hôm đó Giao Giao giám thị Huyền Đình.

Tầm mắt Giao Giao đột nhiên rơi xuống nóc nhà trên thiện phòng của Huyền Đình... Chỉ thấy trên nóc nhà, xuất hiện một thứ màu đen, một vật nho nhỏ đang di chuyển.

Thị lực Giao Giao dĩ nhiên là rất tốt, Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã thấy rõ ràng, đó là một con nhện có màu đen, trên phần lưng có hoa văn màu đỏ.

Ngũ gia liền cau mày, kế tiếp đó... Số lượng con nhện dần nhiều lên, từ bốn phía dọc theo bức tường, bò lên trên mười con, những con nhện kia rất nhanh đã xếp thành một hàng, trốn bên trong khe hở của mái ngói, trở nên khó phân biệt.

Có thể mơ hồ nhìn thấy một đám côn trùng kia đang di chuyển về hướng một góc của nóc nhà.

Ngay sau đó... Giao Giao dời tầm mắt đi, chờ lúc nó quay đầu trở lại, một hàng côn trùng kia đã không thấy đâu nữa, Giao Giao lại tiếp tục theo dõi...

Sau khi Bạch Ngọc Đường nhìn xong một màn này, rốt cục thì cũng hiểu rõ.

“Thế nào rồi?” Triển Chiêu thấy Giao Giao vẫn buồn bã ỉu xìu, liền hỏi Bạch Ngọc Đường đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Miêu Nhi người ghét loại côn trùng nào nhất?”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, “Con nhện a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

“Hỏi làm gì vậy?” Triển Chiêu không hiểu.

“Người không thích con nhện ta cũng không thích con nhện...” Bạch Ngọc Đường nói còn chưa dứt lời, Triển Chiêu liền cắt ngang, “Người không thích tất cả các loại sâu!”

Bạch Ngọc Đường nhượng mày, “Ngoại trừ Miêu Miêu cổ.”

“Có quan hệ gì với con nhện chứ?” Công Tôn tò mò, đồng thời cảm một quặng không biết là sách gì, lật xoạt xoạt.

Bạch Ngọc Đường đem buổi tối hôm Giao Giao “Giấu” một màn kia nói lại cho mọi người.

Triển Chiêu xem như đã hiểu, “A! Bởi vì ngươi ghét con nhện mà ta cũng ghét con nhện, cho nên khi Giao Giao nhìn thấy mấy con côn trùng kia liền không động đây, cố ý làm như không nghe không thấy, nó cũng cố ý không đem sự việc này nói cho chúng ta biết. Nhưng ai ngờ Huyền Đình lại chết, cho nên nó mới cảm thấy có thể là bởi vì mình đêm đó không có phản ứng gì với những con nhện này, hoặc là không nói cho chúng ta biết duyên cớ trong đó?”

Tất cả mọi người nhìn Giao Giao.

Giao Giao lại lui đến phía sau Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn và Triệu Phổ mặc dù không nhìn thấy Giao Giao, nhưng lúc này cũng hiểu được đạo lý trong đó, không có tinh thần là bởi vì tự trách, vì phạm phải sai lầm mới áy náy ủ rũ.

“Đứa nhỏ này thuận theo hai người như vậy đó hả?” Công Tôn cảm thấy ly kỳ.

Triệu Phổ cũng gật đầu, “Không có đạo lý a, thành thật như thế cảm giác càng giống Tiểu Tứ Tử hơn.”

Triển Chiêu đưa cánh tay đung Bạch Ngọc Đường, “Ai, tâm tình nó vẫn không tốt lắm, ngươi an ủi nó một chút đi.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, hỏi Triển Chiêu, “An ủi như thế nào?”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm Giao Giao đang phát sầu, nhỏ giọng nói, “Thì ra nó cũng có tâm tư tình cảm a... Vậy về sau không thể để cho nó làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, giao nhân còn rất miễn cảm.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Bình thường Tiểu Tứ Tử không vui ngươi an ủi nó như thế nào?”

Công Tôn vươn tay ra sờ sờ, hỏi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Đứa nhỏ nhà các người ở đâu?”

Triển Chiêu cầm lấy tay áo Công Tôn, đem tay y dịch đến trên vai Giao Giao.

Công Tôn vỗ vỗ giữa không trung, nói, “Không phải là lỗi của ngươi đâu, tên Huyền Đình kia không phải người tốt, chết cũng là do ông ta tự tìm lấy! Thà trước đó ông ta đừng xây tòa tháp kia, hoặc là thả thần cho chúng ta biết chuyện sớm một chút, thì cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy! Không chừng còn có thể cứu mấy mạng người ấy chứ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu – Lời này có lý.

Công Tôn lắc lắc ngón tay, tiếp tục an ủi Giao Giao, “Chuyện này không có quan hệ gì với người hết, người không muốn nhìn đám côn trùng kia hoàn toàn là do lỗi của người lớn nhà người!”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán – Lời này không có cách nào khác phản bác.

Triển Chiêu cảm thấy có chút oan uổng – Y chẳng qua là chán ghét con nhện chứ không phải sợ!

Công Tôn nói xong hỏi Bạch Ngọc Đường, “Cảm xúc của nó có tốt hơn chút nào không?”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn Giao Giao, sắc mặt so với vừa rồi tốt hơn nhiều, rất có tinh thần – Dễ lừa gạt như vậy á?

“Còn có a! Ít nhiều gì cũng nhờ người nhìn thấy đám nhện kia!” Công Tôn nháy mắt mấy cái với Giao Giao, “Đây chính là mấu chốt phá án! Không chỉ như vậy, người còn cứu tính mạng Trần lão gia tử cùng với rất nhiều người khác bị Huyết yêu tính kế! Ngoan, thật là giỏi a!”

Một chiêu này của Công Tôn quả nhiên có tác dụng, Bạch Ngọc Đường rõ ràng từ tâm tình cũng cảm thấy được Giao Giao đang vui vẻ, tinh thần cả người đều đi lên, được Công Tôn khen ngợi còn lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng.

Triển Chiêu vươn tay sờ đầu Giao Giao, tỏ vẻ trấn an.

Bạch Ngọc Đường để Giao Giao đi nghỉ ngơi một chút... Sau khi chờ Giao Giao biến mất.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời hỏi Công Tôn, “Người vừa rồi chỉ dễ dàng lừa đứa nhỏ này, hay là thật sự có manh mối?”

“Thật sự có manh mối!” Công Tôn cười, “Không chỉ có manh mối! Ta còn biết cho tới nay hung thủ giả trang thành Huyết yêu đến hành hung là ai!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vui mừng, “Thật sao?”

Triệu Phổ vuốt cằm gạt đầu, vẻ mặt đắc ý, đúng là có được Thư ngọc trong tay, ta có cả thiên hạ!

39. Chương 39: Thừa Nước Đục Thả Câu

Edit: Fin

Beta: Po

Sau khi Công Tôn giải quyết xong vấn đề cảm xúc của Giao Giao, thế mà còn có thể phá được án tử liên quan nữa.

Triển Chiêu vội vàng hỏi y, “Ai là hung thủ?”

Công Tôn nhìn Triển Chiêu một chút, trên mặt đột nhiên xuất hiện nụ cười quái đản, vươn tay chỉ y, “Người cũng có ngày này!”

Triển Chiêu sững sốt.

Triệu Phổ đi đến bên cạnh Công Tôn, tựa vào lưng ghế Công Tôn đang ngồi, đồng ý gật đầu với y, “Đúng vậy, cuối cùng người cũng có ngày này!”

Triển Chiêu mờ mịt quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường – Có ý gì chứ? Ta là hung thủ á?

Bạch Ngọc Đường vươn tay vỗ vỗ bả vai y, nhắc nhở, “Miêu Nhi, người nghe thấy mấy lời này có cảm giác rất quen tai không, ‘Ta biết là đã xảy ra chuyện gì!’, ‘Ta có chiêu!’, ‘Có biện pháp rồi!’ ”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Bình thường sau khi nói câu này thì người sẽ nói tiếp câu gì?”

“Á...” Triển Chiêu há miệng thở dốc.

Lâm Dạ Hỏa ở một bên giúp bổ sung, “Bình thường là ‘Lát nữa nói cho các người biết’, nếu không cũng là ‘Lát nữa các người sẽ biết’ linh tinh này nọ, mà khốn nạn nhất chính là nháy mắt mấy cái rồi cái gì cũng không nói hết...”

(Bạn Hỏa Kê chui đầu ra vậy trời:-?)

Triển Chiêu gãi gãi đầu, “Ta có sao...”

“Có!” Mọi người trầm miệng một lời.

Triển Chiêu sờ sờ cổ nhìn Bạch Ngọc Đường – Người vậy mà lại không đứng về phía ta?

Bạch Ngọc Đường dựa vào cái bàn nhìn y, khoe miệng mang theo ý cười, hiển nhiên là vui vẻ khi thấy ngày Triển Chiêu “Gặp báo ứng”.

Triển Chiêu nhìn mặt Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng không có gì phải tức giận, Chuột này có gương mặt thật là đẹp nha...

“Khụ khụ.” Triển Chiêu hắng giọng một tiếng, liếc Công Tôn một cái để mọi người lên tiếng phụ họa, ý tứ rất rõ ràng – Các người không hiểu kỳ đúng không? Vậy ta cũng không hỏi.

Triệu Phổ, Bạch Ngọc Đường còn có Lâm Dạ Hỏa đối mắt nhìn nhau một cái, đồng thời nhìn Công Tôn – Người đào cái hố hãm hại Triển Chiêu cho sâu vô, hiện tại chúng ta cũng muốn biết phải làm sao bây giờ?

Công Tôn cười tủm tỉm, “Đừng nóng nảy, ta có biện pháp có thể dẫn hung thủ đến.”

“Có biện pháp gì?” Triển Chiêu lên tinh thần.

Công Tôn nhìn y chăm chăm.

Triển Chiêu lại lui trở về, nâng cằm không nói, dựa vào bàn chờ, ngón tay gõ mặt bàn bày tỏ rất sốt ruột.

Công Tôn hỏi Triệu Phổ, “Đúng rồi, đầu bếp lớn tuổi trong quân doanh của người...”

“Không phải đâu!” Triển Chiêu cả kinh.

Bạch Ngọc Đường cũng kinh ngạc, “Ân đại trù?”

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu theo, “Không phải đâu! Ông ấy làm tổ yến chưng ăn rất ngon đó.”

Triệu Phổ hướng phía Công Tôn lắc đầu lại lắc đầu, “Không phải đâu, từ khi ta còn bé Ân lão đầu đã ở quân doanh nấu cơm rồi, so với cha ruột ta còn thân thiết hơn, địa vị của ông ấy ở quân doanh có thể cao bằng ta, nếu giờ bắt ông ấy đi bọn lính chắc chắn sẽ tạo phản.”

Công Tôn “Chậc” một tiếng, “Ta cũng đâu nói Ân đại trù là hung thủ, chỉ muốn người hỗ trợ tìm ông ấy tới, ta muốn nhờ ông giúp một chuyện.”

“A... Cái này thì dễ làm.” Triệu Phổ để Giả Ảnh đi gọi người.

Chỉ lát sau, từ cửa có một ông lão béo mặt đầy hồng quang đi bộ vào.

“Ý ~ đều ở đây a.” Ông lão không cao, rất có tinh thần với lại thoát nhìn nội lực rất thâm hậu.

Ông lão này gọi là Ân U U, năm nay hơn sáu mươi, trước giờ vẫn luôn nấu cơm ở nhà bếp trong quân doanh, là đầu bếp chính của Triệu gia quân.

Nấu cơm ở quân doanh không thể so với tửu lâu khách điểm được, một bữa ở đây phải nấu trên trăm vạn phần cho mỗi người, hơn nữa nói trắng ra trong quân doanh toàn là mấy tên thùng cơm, lượng cơm quân doanh yêu cầu phải nhiều và ăn ngon, đã vậy còn phải thường xuyên biến hóa cách nấu nướng nữa. Binh lính ăn cơm no mới có sức chiến đấu được, cho nên từ trước đến giờ Triệu Phổ tương đối coi trọng thức ăn trong quân doanh.

Cha của Ân đại trù chính là đầu bếp của quân doanh, từ nhỏ ông đã lớn lên tại quân doanh, cả đời đốt lửa nấu cơm, lại nhìn bọn Triệu Phổ trưởng thành lớn lên, mọi người thích ăn cái gì ông đều biết hết. Ông còn nấu cả thức ăn ngon ở vùng miền các nơi, chiến sĩ nào muốn ăn cơm quê nhà, chỉ cần nói với ông một tiếng là được.

Lão gia tử công phu khá cao, nhân duyên vô cùng tốt, tất cả mọi người đều thích ông, riêng Triển Chiêu còn thích ông lão này hơn nữa, ngoài nguyên nhân ông là đầu bếp giỏi ra, còn vì ông có họ giống với Ân Hậu nữa, nên Triển Chiêu không khỏi cảm thấy lão gia tử rất thân thiết.

Ông lão nhìn lướt qua mọi người trong quân trướng, hỏi, “Đói bụng rồi hả? Ta mới chưng gạo nếp ngó sen ăn ngon lắm?”

Mọi người cố gắng đem lực chú ý từ món “Gạo nếp ngó sen” dời đi chỗ khác.

Triệu Phổ chỉ chỉ Công Tôn, nói với ông lão, “Có chuyện muốn tìm ông giúp một tay đây lão gia tử.”

Ông lão tò mò nhìn Công Tôn, tự chỉ mình, “Ta sao? Muốn ta làm gì?”

Công Tôn nói, “Hỗ trợ bắt hung thủ.”

Ân lão đầu giật mình, “Hung... Hung thủ?!”

Công Tôn chạy tới, nhỏ giọng ở bên tai ông lão nói vài câu.

Ân đại trù nghĩ nghĩ, gật đầu một cái, “Được! Cái này ta có thể làm được!”

Công Tôn cười, “Vậy làm phiền lão gia tử giúp ta làm mấy việc”. Nói xong, lại nhỏ giọng nói thêm với ông vài câu.

“Được! Ta đi làm liền đây, lúc ăn cơm tối sẽ đưa ngươi.” Lão nhân nói xong liền đi bộ ra cửa, trở về phòng bếp làm vài việc giúp Công Tôn.

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn.

Công Tôn nhướng một bên mày, “Đêm nay thấy rồi sẽ hiểu!”

Nói xong, Công Tôn vội vàng kéo Triệu Phổ đi, “Chúng ta đi tìm Tiểu Tứ Tử.”

Triệu Phổ lại cảm thấy không có vấn đề gì cả, nếu Công Tôn có thể bắt được hung thủ thì ai quản y là vào ban ngày hay ban đêm chứ, thế là liền theo y cùng nhau ra cửa, đi trà lâu tìm Tiểu Tứ Tử đang cùng Thiên Tôn Ân Hậu uống trà xem trò vui.

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy có thời gian thì vẫn nên đi nhìn ổ sói một chút, kéo đám sói con lại cắn nhau, thế là cùng đi với Trâu Lương.

Những người khác cũng từng người một vội vàng hồi quân doanh, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu bắt đầu xoay quanh tại chỗ, Mèo này đang tức giận đây mà.

Triển Chiêu xoay quanh, không nghĩ ra nổi Công Tôn đã dùng chiêu gì nữa.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở một câu, “Ngươi muốn ăn gạo nếp ngô sen sao?”

Triển Chiêu rớt cuộc cũng dừng bước, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia hỏi, “Đi phòng bếp nhìn thử xem?”

Triển Chiêu gật đầu lại gật đầu, đi theo Bạch Ngọc Đường ra khỏi cửa.

Vừa đi, Bạch Ngọc Đường vừa hỏi Triển Chiêu đang vội vã, “Ngươi hiểu ý ta rủ ngươi đi ăn gạo nếp ngô sen đúng không?”

Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt bất mãn nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngươi xem ta là ai vậy hả? Đương nhiên là đi xem Công Tôn bảo đại trù làm cái gì rồi!”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, hỏi tiếp Triển Chiêu đã chạy đến phía trước, “Vậy ngươi chạy nhanh như vậy là do vội vã muốn biết câu trả lời, hay là sợ gạo nếp ngô sen bị người ta ăn sạch mất?”

Vừa hỏi xong, đã không thấy bóng dáng Triển Chiêu đâu nữa.

Ngũ gia thở dài, vội bước nhanh hơn để đuổi kịp.

Chỉ lát sau, ở phòng bếp quân doanh.

Triệu gia quân tổng cộng phải có tới mấy ngàn phòng bếp, phân bố ở những chỗ khác nhau, Ân đại trù ở phòng bếp lớn nhất, phòng bếp quân doanh luôn được đề phòng sâm nghiêm, người bình thường không ai vào được, tất nhiên... Trong vòng người bình thường này không bao gồm Triển Chiêu.

Lúc này, trước bếp lò, Ân đại trù đang bẽ bộn đủ thứ.

Triển Chiêu bưng cái chén, vừa ăn gạo nếp ngó sen, vừa nhìn hướng lò bếp.

Bạch Ngọc Đường cũng ở một bên vừa ăn vừa nhìn.

Cảnh tượng Ngũ gia bưng cái chén ăn thứ gì đó có thể nói ngàn năm có một, Triển Chiêu quen hẵn lâu như vậy cũng khó nhìn thấy được, vốn Bạch Ngọc Đường không muốn ăn, nhưng mà Ân đại trù này có một quy củ, nếu ông đem thức ăn bỏ vào chén mang đến trước mắt người cho người ăn, thì người nhất định phải ăn! Ai dám không ăn chính là không chừa mặt mũi cho ông.

Hơn nữa gạo nếp ngó sen là thức ăn vặt ở Giang Nam, Ngũ gia rời đi Hãm Không Đảo cũng đã lâu, vừa ăn vừa nhớ lại chuyện lúc trước đại tẩu hắc thường nấu cho huynh đệ bọn họ ăn vài lần.

Lúc này, Ân đại trù đang làm gì thế? Ông đang nấu đường!

Sau khi lão nhân trở về, liền cầm một bình đường tới rót vào trong nồi, rồi bắt đầu ngao, lúc này đường đã nấu thành nước đường rồi lão nhân mới cầm cái thìa gỗ khuấy khuấy, sau đó kéo cho nó thành sợi.

Triển Chiêu hiếu kì hỏi, “Lão gia tử, Công Tôn bảo ông làm cái gì đấy?”

Lão nhân nói, “Tiên sinh bảo ta giữ bí mật không được nói cho các người biết.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

Triển Chiêu liền nở nụ cười giết người y chuyên dùng để đối phó với ba trăm lão ma đầu Ma Cung, “Lão gia tử, ông nhỏ giọng nói cho chúng ta nghe, chúng ta sẽ không nói cho Công Tôn biết.”

Trên đời này đối với ông lão này lực sát thương lớn nhất trừ bỏ Tiểu Tứ Tử thì đoán chừng chính là cặp mắt đá mèo kia của Triển Chiêu.

Lão gia tử vốn rất thích Triển Chiêu, thứ nhất là bởi vì dáng vẻ y thuận mắt thứ hai y là một tên thích ăn hàng chính hiệu, hơn nữa người ta là Nam Hiệp Khách cùng với Triệu Phổ là huynh đệ tốt đó, bên cạnh lại là Bạch Ngọc Đường đại soái ca, hơn nữa rất hiểu thuận với Thiên Tôn, chỉ điểm ấy thôi đã rất có lực sát thương với lão nhân gia rồi.

“Khụ khụ.” Ông lão nhìn hai người một chút, nói, “Vậy các ngươi cũng không thể bán đứng ta với tiên sinh!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều gật đầu.

Lão nhân nói, “Công Tôn tiên sinh bảo ta làm đường kéo.”

Triển Chiêu sững sốt, “Đường kéo? Là cái gì vậy? Ta chưa từng ăn qua...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Miêu Nhi, trọng điểm đâu?

Triển Chiêu vội sửa lời, “Ta chưa từng thấy qua.”

Ông lão vươn tay cầm lấy cây tăm nhỏ, để mũi tăm dính nước đường rồi bắt đầu lượn vòng quanh, chỉ lát sau đã lượn thành một vòng lớn giống như cục bông, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhận lấy ném thử, đưa đầu lưỡi giống lưỡi mèo liếm môi gật đầu nói ăn ngon.

Lão nhân lại cuốn cho Bạch Ngọc Đường một cái.

Ngũ gia không thích ăn đường, thừa dịp ông lão cúi đầu, liền nhanh chóng đưa cây tăm tới bên miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu thuận thế “A ừm” một miếng.

Ông lão ngẩng đầu, Bạch Ngọc Đường vừa lau miệng vừa để cây tăm sang một bên nhìn ông gật đầu – Ngọt lắm!

Ông mới hài lòng cười cười, nói, “Kéo đường thành hình dáng như vậy cũng không khác gì lắm, chẳng qua công Tôn tiên sinh bảo ta làm cho giống mạng nhện mới có hiệu quả.”

Vừa nói, ông vừa dập lửa trong bếp lò, lấy ra một thứ đồ gì đó, nói, “Còn phải làm thêm ở bên trong cái này.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cúi đầu nhìn, khó hiểu – Ông ấy đem cái gì ra vậy? Không vàng cũng

không trắng.

“Cộng thêm cái này, thì đường kéo sẽ không có cách nào ăn được.” Ông vừa nói, vừa đem một ít thứ bột phân kia đổ vào trong nước đường, tìm hai chiếc đũa đặt cố định ở trên một tấm ván gỗ, tiếp theo dùng que bằng trúc bắt đầu lượn quanh khuấy đều các sợi đường, rồi sau đó liền kéo ra một sợi đường cực nhỏ màu trắng, chiếc đũa vòng quanh thành mấy vòng xuống dưới, đã tạo thành hình mạng nhện.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhướng mày – À ha! Chân tướng đây rồi!

Lão nhân cười tủm tỉm, “Lát nữa ta làm thêm một ít đường kéo không bỏ thuốc bột, để làm tiếp điểm tâm hình con nhện béo cho Tiểu Tứ Tử.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều theo bản năng mà gật đầu – Khẳng định Tiểu Tứ Tử sẽ thích cái này.

Nhưng hai người rất nhanh lại nghĩ tới chuyện đứng đắn.

Bạch Ngọc Đường hỏi đại trù, “Lão gia tử, ông vừa rắc phần gì vào trong đường a?”

Lão gia tử mỉm cười, nói, “Là Hỏa tiêu phần.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Hỏa tiêu phần...”

“Chính là loại chuyên dùng để đốt lửa đó sao?” Triển Chiêu lấy ra cái bình tùy thân vẫn luôn mang theo, mở ra cho ông lão nhìn xem.

Ông lão gật đầu – Chính là thứ đồ chơi này.

Những thứ Hỏa tiêu phần này rất dễ đốt cháy, nhưng lại không nguy hiểm như loại Lân phần, lúc đốt lửa ở ngoài trời có thể thêm chất dẫn cháy vào đồng lửa, rồi chỉ cần cho một ít cỏ khô, lại dùng đá lấy lửa đánh một cái, lửa sẽ dấy lên ngay lập tức, đó toàn là những vật lính hành quân thường chuẩn bị.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Nói cách khác, loại đường này có thể đốt cháy?”

“Ừ, mà đường bình thường thì không.” Ân đại trù nói, “Nhưng nếu bỏ thêm cái này thì sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa còn không có dấu vết dùng lửa.”

“Không có lửa ư?” Triển Chiêu tỏ vẻ hoài nghi.

“Giống như thắp hương vậy, cháy một chút rồi không có nữa.” Lão nhân đem mạng nhện giả đưa tới trước mặt bọn Triển Chiêu, nói, “Đốt một chút thử xem.”

Triển Chiêu lấy ra hộp quẹt thối thối một chút ở một mặt mạng nhện... Chỉ thấy “Phụt” như vậy một cái, cả tấm mạng nhện đã bị đốt sạch... Bởi vì tơ đường thật sự quá nhỏ, cho nên ngay cả tro tàn cũng không có... Nhưng trên hai cây đũa gỗ dùng để cố định mạng nhện thì có sót lại dấu vết từng đốt qua.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm một lúc lâu, quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn dấu vết trên chiếc đũa kia – Rất giống với dấu vết ở lỗ thủng được lưu lại trên nóc nhà.

“Ngày đó Giao Giao thấy con nhện, lỗ thủng trên nóc nhà có dấu vết từng đốt qua! Thi thể lại có cảm giác như đã bị sét đánh! Bây giờ Công Tôn lại nhờ làm lớp đường giống mạng nhện và có thể thiêu cháy!” Triển Chiêu chợt Bạch Ngọc Đường một cái, “Chuột! Tổng kết một chút xem! Người nghĩ đến cái gì?”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu nhìn Triển Chiêu trước, “Ta đang đợi người tổng kết.”

Triển Chiêu thành thật lắc đầu, “Ta không nghĩ ra được a!”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái – Ta cũng không nghĩ ra được.

Triển Chiêu sốt ruột – Vậy phải làm sao bây giờ?

Bạch Ngọc Đường bắt đầu nhìn Triển Chiêu trước, “Ta đang đợi người tổng kết.”

Triển Chiêu rối rắm – Không cam lòng a...

Đúng lúc này, chợt nghe lão nhân nói, “Tiểu Triển a, còn có gạo nếp ngó sen đây, ăn thêm không?”

“Được ~” Triển Chiêu bưng chén qua ngay lập tức.

Ngũ gia gạt đầu một cái, ngày hôm đó nói cái gì nhỉ? Từ xưa manh vật đều là cật hóa...

Quay đầu lại nhìn bình nước đường trên bàn một chút, Bạch Ngọc Đường cảm thấy nếu nói đến thông minh thì Triển Chiêu phải là giỏi vô cùng, không có lý do y phản ứng không kịp... Chỉ có Công Tôn biết câu trả lời, chẳng lẽ là do chủng loại thần bí của con nhện kia?

“Ta biết rồi.”

Bạch Ngọc Đường đang nghĩ, chỉ thấy Triển Chiêu bưng chén nếp, cầm chiếc đũa tiến đến trước mắt hắn, vừa nhai vừa nghiêm túc nói, “Vấn đề khẳng định ở chỗ chủng loại của con nhện!”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu, vươn tay giúp Triển Chiêu lau khóe miệng dính mật đường.

Một bên, Ân đại trù tiếp tục làm mạng nhện vừa tự lẩm nhẩm, “Tuổi trẻ thật tốt a...Ăn no ngủ khỏe, không có việc gì còn có thể nói chuyện tình, cuộc sống ổn định quả thật khiến người hâm mộ nha!”

Một đầu khác, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng chia nhau một miếng gạo ngó sen lớn.

40. Chương 40: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Edit: Fin

Beta: Po

Triệu Phổ cùng Công Tôn chạy ra cửa đi tìm Tiểu Tứ Tử... Cửu vương gia muốn tìm người ở Hắc Phong Thành đương nhiên là chuyện quá dễ dàng rồi, ảnh vệ canh cổng cũng biết Tiểu Tứ Tử ở đâu mà.

Hai người cứ chạy khắp nơi gây chú ý trên đường Hắc Phong Thành, cơ hội dân chúng trong thành có thể thấy Triệu Phổ cùng các vị tướng lãnh rất nhiều, không hề xa lạ gì, mọi người đều chào hỏi bằng cách gọi Nguyên soái hoặc là Vương gia, khác với dân chúng ở Khai Phong rất sợ Triệu Phổ.

Cùng Triệu Phổ đi trên con đường chật chội, nhưng Công Tôn không hề bị chen lấn, dân chúng trong Hắc Phong Thành tuy rằng không sợ Triệu Phổ, nhưng lúc hắn đến gần đều tự động thối lui hoặc là bỏ chạy ra xa, bởi vậy mười bước chân xung quanh Triệu Phổ căn bản là không có người nào.

Trước đây Công Tôn cũng đã phát hiện chuyện này, mới hỏi Triệu Phổ, “Là trên người của người có mùi hay là trên người của ta có mùi a? Sao người đi đường trông thấy chúng ta lại chạy xa như thế?”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, rất bất mãn mà nói, “Đều là chủ ý của Hạ mụ, lúc đầu ta muốn đi dạo phố nhưng bọn họ không cho, sau đó thấy không ngăn ta lại được liền ban xuống một mệnh lệnh, mọi người không được tới gần ta trong vòng mười bước, vào mười bước hai tay phải chắp ra sau người, vào năm bước hai tay phải giữ quá đỉnh đầu, nếu không sẽ bị hiềm nghi là thích khách rồi bắt lại điều tra.”

Nói xong, Triệu Phổ còn cố ý chạy đến trước một quầy hàng bán chén đĩa, mấy tiểu nhị ở quầy hàng kia liền giơ chén đĩa lên đỉnh đầu, vui tươi hơn hớn tiếp đón Triệu Phổ, “Ý, Cửu vương gia, muốn mua cái gì?”

Công Tôn bị tình huống này chọc cười... Ở thời điểm quá nhiều người, nếu không thể tránh khỏi, trên đường

phố ai cũng đều giơ tay, mọi người giơ tay hướng Triệu Phổ cười há há, dân chúng trong thành cũng biết an nguy của Triệu Phổ quyết định tương lai an ổn của bọn họ, bởi vậy rất hiểu biết và thích ý tuân thủ quy củ này của Hạ Nhất Hàng.

Triệu Phổ cảm thấy tình huống này nhìn rất ngu độn, bởi vậy thời điểm náo nhiệt có nhiều người hân hoan vô cùng đang hoành dạo ở quân doanh không đi ra ngoài tác quái, miễn cho người ta thêm phiền toái.

Đối với chuyện này, Công Tôn chỉ có thể nói Hạ Nhất Hàng đúng là cao minh, muốn chèn ép Triệu Phổ thì phải dựa vào kỹ thuật khéo léo, không có kỹ thuật khéo léo liền dùng tiện chiêu đùa giỡn, cứng rắn hơn so với dựa vào bài bản.

Hai người rất nhanh đi tới một căn nhà có tên “Cao Thăng khách điểm”.

Công Tôn nhìn bằng hiệu, “Đi đâu cũng gặp phải tên khách điểm thế này? Thông thường khách điểm tên như vậy trình độ đều như nhau.”

Triệu Phổ lôi kéo Công Tôn vào cửa, đi thẳng lên trên lầu.

Lên lầu hai mới phát hiện có rất nhiều người, một vị thuyết thư tiên sinh(69)đang kể chuyện, hình như là giảng Tam quốc, tiên sinh này có vẻ rất nổi danh, khi kể chuyện rất dí dỏm, học bộ dáng Trương Tam gia kêu oa oa, chọc cho người toàn lầu đều cười ha ha.

(69) Người kể chuyện

Triệu Phổ cùng Công Tôn liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử bên cạnh bàn, chẳng qua ngồi cùng hai nhóc con cũng không phải Thiên Tôn và Ân Hậu, mà là hai người trẻ tuổi nhã nhặn.

Triệu Phổ cùng Công Tôn nhìn nhau một cái, cùng đi tới.

“Sư phụ, tiên sinh.” Tiểu Lương Tử cầm hạt đậu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bọn Triệu Phổ, liền kêu một tiếng.

Tiểu Tứ Tử vốn đang chuyên tâm nghe kể chuyện, sau khi nghe thấy cũng ngẩng đầu lên, “Phụ thân Cửu Cửu!”

Công Tôn ôm bé lên, sau khi ngồi xuống thì đặt lên trên đùi.

Triệu Phổ cũng ngồi xuống.

Hai người trẻ tuổi kia hướng hẳn chào một cái, “Nguyên soái.”

Triệu Phổ nhượng mày, “Sao hai người lại ở đây?”

Trong hai người trẻ tuổi kia, một vị Công Tôn rất quen thuộc, là Thẩm Thiệu Tây. Mà một vị khác, trước đây Công Tôn đã gặp qua một lần, nhưng vẫn chưa nói chuyện nhiều, hẳn là phó tướng Tả doanh của Trâu Lương, Tần Duyệt, chính là vị kỳ nhân trong truyền thuyết phản ứng chậm chạp có thể giết chết người...

Tần Duyệt thoát nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, được xưng nho tướng là có lý do, hẳn và Thẩm Thiệu Tây đều có một giọng điệu thư sinh, nhã nhặn lại tuấn lãng.

Dáng vẻ Tần Duyệt cảm giác có chút “Lười biếng”, không biết có phải là do tính cách quyết định khí chất không? Hắn có hàng mi dày, hai đuôi mắt hơi cong, sống mũi cao môi mỏng, vầng trán cao, một mái tóc đen ngắn ngắn chỉ buộc sơ qua ở phía sau, dáng người thoát nhìn khá cao gầy, hình thể hẳn là không khác với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường lắm, mặc một thân xám tro, đang bưng cái chén chậm rãi uống trà.

Công Tôn liếc mắt một cái, động tác uống trà của hắn cũng chậm hơn người khác nửa nhịp.

Thẩm Thiệu Tây nói cho Triệu Phổ, hắn và Tần Duyệt vừa mới từ dưới lầu lên đã bị Thiên Tôn cùng Ân Hậu kêu lên đây. Thì ra Nhị lão không muốn uống trà nghe kể chuyện, mà muốn nghe hát khúc uống rượu, nhưng mà Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử lại muốn nghe kể chuyện, cho nên tìm người quen đến thay ca.

Thẩm Thiệu Tây cùng Tần Duyệt cũng không có chuyện gì, liền đơn giản giúp Nhị lão trông hai nhóc con.

Triệu Phổ trêu đùa Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương Tử, “Hai đứa vậy mà đi uống rượu sao!”

Công Tôn một cước đá chân Triệu Phổ.

Triệu Phổ cười tủm tỉm nhìn Công Tôn, chẳng qua hắn đang muốn bị đá mà thôi, một ngày Công Tôn không đá hắn cả người hắn đều khó chịu.

Tần Duyệt đột nhiên mở miệng, “Nguyên soái...”

Tất cả mọi người nhìn hắn.

Sau một lúc lâu, Tần Duyệt hỏi, “Vụ án thế nào rồi?”

Công Tôn ngồi chờ ở đây đã uống ba chén trà mới không bị một câu kia làm cho nghẹn chết.

Triệu Phổ và Thẩm Thiệu Tây có vẻ cũng đã thành thói quen, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử vẫn đang nghe kể chuyện, không để ý.

“Thư ngọc tìm được hung thủ rồi.” Triệu Phổ chỉ chỉ Công Tôn.

Thẩm Thiệu Tây có chút kinh ngạc, “Nhanh như vậy đã phá được án?”

Công Tôn nói, “Đã biết thủ pháp giết người thì hung thủ cũng có thể bắt được, có điều Tiêu Yêu Lâu ở đâu thì vẫn chưa biết.”

“Tiêu Yêu Lâu...” Tần Duyệt vươn tay nhẹ nhàng vuốt cằm.

Mọi người cũng nhìn không được nhìn hắn – Vị này có biết gì về Tiêu Yêu Lâu không đây? Vẫn còn nửa câu sau không vội nói sao?

Đang lúc bọn họ nhẩn nại để chờ xem Tần Duyệt có nói nốt nửa câu còn lại hay không thì chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng “Rầm”.

Sau đó thì có người rống lên, “Người mù hả?! Nóng bỏng chết đại gia ta rồi!”

Khách trên trà lâu đều nhìn về nơi ồn ào, chỉ thấy một gã sai vặt châm trà hình như không cẩn thận làm phỏng một vị khách nhân uống trà. Người nọ thân hình cao lớn bộ dáng hung hãn, bị nóng một cái tính tình liền bạo phát, đẩy gã sai vặt kia ra.

Gã sai vặt không đứng vững, ấm trà cũng bị đổ, còn đụng phải một khách nhân khác.

Tên to con kia đứng lên vỗ vỗ nước nóng đổ trên người, kêu la ồn ào bảo chương quỹ bồi thường tiền, hắn bị phỏng rồi.

Cách thật xa, Công Tôn cũng có thể ngửi thấy cả người hắn toàn mùi rượu, chẳng lẽ uống nhiều quá?

Bên cạnh tên to con kia cũng có mấy người ngồi chung, nhìn có vẻ giống bằng hữu của nhau, kéo hắn ý bảo hắn đừng lớn tiếng như vậy.

Công Tôn thấy tên to con vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh, liền hỏi, “Người nào a?”

Y mới vừa hỏi ra miệng, phía sau có tiếng nói truyền đến, “Người này tên là Lương Bính, thợ mộc ở Hắc Phong Thành, chuyên làm khuôn cửa khung cửa sổ cho người ta, tay nghề không tồi có điều tính tình không tốt.”

Công Tôn há to miệng nhìn Đồng Thiên Dực đột nhiên xuất hiện ở phía sau, nhin không được hỏi, “Người từ đâu chạy tới vậy?”

Đồng Thiên Dực nhận lấy quả cam mà Tiểu Tứ Tử đưa cho hắn, vừa lột vỏ vừa cùng Công Tôn nói, “Lương Bính thích uống rượu, nhưng tửu lượng lại không tốt, uống say lại thích đánh nhau gây chuyện ầm ĩ, làm cho tính tình đã thối lại còn thối hơn.”

Công Tôn gật đầu, sau đó lại không hiểu mà nhìn Đồng Thiên Dực, “Ngay cả cái này người cũng biết ư?”

Đồng Thiên Dực lắc lắc một quyển sách trong tay, nói, “Hắn chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, đứng vị trí thứ một trăm bảy mươi hai trong bảng ác bá của Hắc Phong Thành.”

Triệu Phổ phiêu hần – Ngay cả cái này cũng phải có bảng sắp xếp thứ tự, người có bao nhiêu rảnh rỗi vậy hả?

Lương Bính mượn rượu làm càn, càng lúc càng ầm ĩ, mấy bằng hữu của hắn liều mạng kéo lại nhưng vẫn không kéo được, những người còn lại của tửu lâu đa phần là xem kịch vui.

Lương Bính thường uống rượu rồi nháo chuyện khiến người ta hết sức chán ghét, hôm nay vốn đã uống say, vài bằng hữu của hắn muốn mang hắn tới uống trà cho tỉnh rượu, buổi chiều còn có việc phải làm đây.

Ai ngờ vừa mới lên lầu ngồi xuống, thì phát hiện Tần Duyệt và Thẩm Thiệu Tây tới đây, tuy nói hai vị này là danh tướng Triệu gia quân, nhưng ngày thường vô thanh vô tức, nhìn tính khí thấy cũng không tệ.

Mấy người bằng hữu của Lương Bính muốn khuyên hắn mau đi, nhưng hắn không chịu, nói muốn nghe kể chuyện.

Mới ngồi được một lát, Triệu Phổ đã tới rồi.

Tất cả mọi người biết, Lương Bính lần này thảm rồi.

Thấy túm không được, mấy bằng hữu của Lương Bính đã tính lời kéo hắn đi, tránh cho lát nữa đụng phải Triệu Phổ rồi lại bị phạt.

Ba tên nam nhân to lớn, kéo một tên to con đang mượn rượu làm càn đi ra ngoài.

Đi chưa được vài bước, từ lầu dưới có một gã sai vặt đang cầm cái khay, bên trên có mấy đĩa hạch đào, đang đi lên trên.

Vì né tránh Lương Bính, gã sai vặt không cẩn thận đụng phải một bên của cái bàn, “Lộc cộc” vài tiếng,

mấy hột hạch đào liền rơi xuống mặt đất.

Chỉ thấy mấy hột hạch đào kia “Lộc cộc” lăn đến bên chân Lương Bính...

Lương Bính bèn đẩy mấy người bằng hữu đang lôi kéo mình kia ra, ngại bọn họ phiền, định trở về tiếp tục nghe kể chuyện.

Hắn quay người lại, ai ngờ vừa lúc dẫm lên hạt hạch đào kia làm nó vỡ nát, dưới chân vừa trượt một cái liền lao đảo, từ trong miệng kêu một tiếng “Ai nha...”.

Mọi người chỉ thấy hắn trượt về phía sau tựa vào hai tay vịn của lan can lầu hai, “Rắc” một tiếng... Tay vịn bị gãy.

“Oa!” Đám người kinh hô một tiếng, trơ mắt nhìn Lương Bính đang ngã xuống lầu.

Triệu Phổ cau mày, Công Tôn cũng cả kinh, cơ hồ là cùng lúc... Tần Duyệt trước mắt đã không thấy đâu nữa.

Dưới lầu truyền đến tiếng “Rầm rầm”, là tiếng do đám người tản ra xung quanh đụng phải bàn ghế nên làm ngã.

Mọi người trên lầu phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng vọt tới cầu thang mà nhìn...

Chỉ thấy trên mặt đất của lầu một, Tần Duyệt đứng ở nơi đó, mũi chân nâng Lương Bính phía sau lưng, một tay nắm lấy lưng quần của hắn, đai lưng cũng bị kéo ra. Lương Bính mở trừng hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, hồi lâu, chỉ thấy hắn nháy mắt một cái.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm – May mà không ngã chết!

Công Tôn cũng tán thưởng – Tần Duyệt không phải tính tình chậm chạp sao? Phản ứng mau lẹ như vậy còn vượt qua cả Triển Chiêu!

Lương Bính lúc này cũng đã tỉnh rượu, theo bản năng quay mặt sang, chỉ thấy khoảng cách giữa mặt đất cứng ngắc và gáy mình không quá ba tấc, trên mặt đất còn có mảnh vỡ của vỏ rượu.

Sắc mặt Lương Bính tái nhợt mà nhìn Tần Duyệt đang nắm lấy đai lưng của mình, nuốt ngụm nước miếng.

Tần Duyệt kéo Lương Bính nhảy lên lầu, trở lại bên cạnh bàn, đem hắn thả xuống mặt đất.

Lương Bính bị dọa tới mức hai chân mềm nhũn, ngồi dưới đất ngửa mặt nhìn Triệu Phổ bên cạnh bàn đang nhìn hắn.

Lúc này, một bàn bọn Triệu Phổ vẻ mặt đều có chút phức tạp mà nhìn Lương Bính... Vừa rồi nếu không phải Tần Duyệt cứu hắn, hắn có thể đã ngã chết, nhưng chỗ này là lầu hai, té xuống vẫn chưa chắc sẽ chết hắn, vậy tên này rốt cuộc là thật sự ngoài ý muốn, hay là lại chết ngoài ý muốn giống mấy người trước kia, do bị người khác hạ “Huyết chú”?

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Công Tôn cũng không rõ, liền hỏi Lương Bính, “Gần đây ngươi có làm chuyện xấu gì không?”

Mấy bằng hữu của Lương Bính cũng bắt đầu dĩ, tiểu tử này một tháng say rượu ít nhất cũng hai mươi ngày, có thể làm thiếu loại chuyện xấu nào được?

Lúc Công Tôn hỏi Lương Bính, những khách nhân kia đều đã trở lại chỗ ngồi tiếp tục uống trà, điểm chú ý lại không ở trên người thuyết thư tiên sinh. Mơ hồ có thể nghe được, tất cả mọi người đang bàn một chuyện – Có phải Lương Bính bị người ta hạ Huyết chú không? Hắn ngày thường làm không ít chuyện xấu, chắc là gặp báo ứng đó!

Công Tôn cùng Triệu Phổ nhìn nhau một cái – Xem ra chuyện Huyết yêu vẫn bị truyền ra ngoài.

Thẩm Thiệu Tây lắc đầu một cái, “Mấy lời đồn đãi này cũng không tốt, nếu kéo dài thì sẽ không có cách nào phá án tìm được hung thủ, lại có khả năng gây nhiễu loạn quân tâm và dân tình.”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn – Đêm nay thật sự có thể bắt được hung thủ sao?

Công Tôn gật gật đầu.

Triệu Phổ nhẹ nhàng sờ sờ đầu y – Vậy đều nhờ vào ngươi!

...

Mà ở một đầu khác, trong quân doanh.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường người một miếng ta một miếng đã ăn xong gạo nếp ngó sen, cũng không quan tâm hung thủ kia là ai.

Triển Chiêu không cam lòng, bỏ chạy đi gửi tài liệu ở kho hàng Đồng Thiên Dực.

Diện tích kho hàng này với diện tích giáo trường mà các tướng sĩ thường thao luyện vào buổi sáng sớm không khác nhau lắm, bên trong sắp xếp một hàng rương thật dài bày đầy tài liệu, bộ sách tự tay ghi chép... Cần cái gì đều có hết.

Trước đây Triễn Chiêu từng nghe Công Tôn nhắc qua nơi này quy mô rất lớn, chính thức bước vào cửa rồi y mới biết được đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại!

Bạch Ngọc Đường cho dù chỉ cần xem qua là sẽ không quên được, nhưng khi thấy lượng sách nơi này vẫn khiến hắn có chút buồn nôn.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường hỏi Triễn Chiêu, “Người muốn tìm manh mối ở chỗ này sao?”

Triễn Chiêu gật đầu, “Nếu vấn đề ở con nhện thì ta tìm sách có liên quan tới nhện! Không chừng còn có thể tìm ra đầu mối gì đó!”

Nói xong, Triễn Chiêu đi tìm nhân viên quản lí kho sách.

Quản lí kho sách nơi này có hơn hai trăm người, đều là thủ hạ Đồng Thiên Dực, toàn bộ đều có trí nhớ phi phàm. Vừa nghe Triễn Chiêu nói muốn tìm sách về con nhện, bọn họ liền nhanh chóng tìm ra một quyển đưa cho Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu liền lật một quyển lại một quyển sách mà bọn họ tìm tới.

Bạch Ngọc Đường thấy phần nhiều là bút ký vẽ côn trùng dùng trong y học, không có hứng thú, đơn giản chấp tay sau lưng, rời khỏi chỗ ngồi đi thăm kho sách thật lớn này.

Ngũ gia đi dạo qua từng hàng sách một, phát hiện thư tịch chỗ này cũng có thể dùng được, có chút thú vị.

Cuối cùng, có một cuốn sách liên quan kiến trúc cùng cơ quan đã thành công dẫn đến sự chú ý của Bạch Ngọc Đường, hắn liền đứng trước giá sách, rút ra mấy quyển lật xem.

Cho dù kho sách có lớn hơn nữa, nhưng sách liên quan đến con nhện số lượng lại khá ít.

Triễn Chiêu rất nhanh đã lật xong hết rồi, không tìm được manh mối có thể dùng, cũng không tìm được chi tiết con nhện có thể đánh sấm chớp.

Buông sách xuống, Triễn Chiêu nhìn xung quanh một chút, không thấy Bạch Ngọc Đường đâu, liền bắt đầu đi tìm.

Rất nhanh, Triễn Chiêu thấy được Bạch Ngọc Đường đứng trước kệ sách, chỉ thấy hắn đang cúi đầu lật

xem hai bản tập tranh, tựa hồ còn vừa so sánh, vừa nhú mày.

Triển Chiêu chạy tới, ghé đầu nhìn thoáng qua, hỏi, “Ngọc Đường, người ở đây xem gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường dời tầm mắt từ trên sách sang nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi.”

“Hửm?”

“Ta biết Tiêu Yêu Lâu ở chỗ nào rồi!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói.

Triển Chiêu cả kinh, “Người biết hung thủ là ai rồi?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không phải, hung thủ là ai thì ta không biết, nhưng ta biết tòa Tiêu Yêu Lâu xuất hiện trong giấc mộng của mọi người, rốt cuộc là ở chỗ nào!”.

41. Chương 41: Chân Tướng Tòa Yêu Lâu

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Sau khi Công Tôn và Triệu Phổ trở lại quân doanh thì phát hiện mấy vị phó tướng đều tập trung cùng một chỗ với nhau.

Tất cả mọi người tra xét một lần nữa thuộc hạ của mình, cũng không phát hiện ai có thể là hung thủ Huyết yêu, nhưng hung thủ thật sự lại có thể trốn ở bên trong quân doanh, đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Xuất phát từ sự tò mò, tất cả mọi người đều tụ tập chờ đợi Công Tôn phá án.

Công Tôn bất đắc dĩ, “Các người có cần phải manh động như vậy không... Cứ thế này hung thủ không dám đến.”

Âu Dương khoát tay, “Chớ nên lo lắng, bình thường khi có quân vụ chúng ta cũng thường xuyên tụ họp tại nơi này, không có ai hoài nghi đâu.”

Mấy vị tướng quân còn lại cũng gật đầu, vỗ vỗ ngực, ý bảo – Yên tâm đi, thông minh lắm!

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Có thể bắt được hung thủ không?”

“Cái đó...” Công Tôn nhìn trái nhìn phải, lúc này, Ân đại trù chạy vào.

Công Tôn hỏi ông, “Đã chuẩn bị xong rồi?”

Đại trù gật đầu, “Đều dựa theo an bài của tiên sinh mà chuẩn bị tốt.”

Công Tôn nói lời cảm tạ với ông ta.

Tiểu Tứ Tử đứng bên cạnh Công Tôn, chung quy vẫn cảm thấy còn thiếu cái gì đó, nhìn về phía đám người tìm rồi lại tìm, cuối cùng, bé túm lấy Triệu Phổ, hỏi, “Cửu Cửu, Miêu Miêu và Bạch Bạch đâu rồi?”

Triệu Phổ cũng khó hiểu, vừa rồi Triển Chiêu gấp đến như vậy, hiện tại đang ở phương trời nào?

Bấy giờ, ngay cả người nhân rồi không có việc gì làm như Triệu Trinh cũng có mặt ở đây, chỉ thiếu mỗi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng với Ân Hậu và Thiên Tôn còn chưa trở về.

“Có chờ bọn họ không?” Triệu Phổ hỏi.

“Ừm... Có vẻ không kịp nữa rồi, mà nhắc tới thì hai người bọn họ đi đâu vậy?” Công Tôn khó hiểu.

Một ảnh vệ nói, vừa rồi hai người bọn họ tới kho sách một chuyến, sau đó liền vội vã rời khỏi quân doanh đi tới Hắc Phong Thành.

Nghi ngờ vẫn hoàn nghi ngờ, nhưng bắt hung thủ vẫn là việc quan trọng nhất, cho nên mọi người tạm thời không đợi hai người bọn họ, nghe theo sự an bài của Công Tôn.

Có bao nhiêu Công Tôn cũng vô dụng, y bố trí vài ảnh vệ đi tới mấy nơi, kẻ đó nói mọi người hãy kiên nhẫn chờ đợi.. Rất nhanh thôi hung thủ sẽ tự mình chạy đến.

...

Tạm thời không nhắc đến mọi người ở quân doanh, lại nói tới Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Thời điểm ở kho sách dạo một vòng thật không nghĩ tới lại có thể đào ra một thu hoạch bất ngờ, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng biết Tiêu Yêu Lâu nằm ở đâu, lập tức mang theo Triển Chiêu rời khỏi quân doanh.

Triển Chiêu vô cùng hiếu kỳ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tiêu Yêu Lâu nằm ở đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường trả lời, “Bên trong Hắc Phong Thành.”

“Ở trong thành?” Triển Chiêu kinh ngạc không thôi, “Vậy mà trước kia không phát hiện ra... Nhưng mà Âu Dương đối với địa hình Hắc Phong Thành nắm rõ như thế, hẳn cũng nói chưa từng thấy qua nha.”

“Hắn đã gặp qua!” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Chỉ là cho tới bây giờ không hề chú ý tới!”

“Còn có chuyện như vậy...” Triển Chiêu không hiểu rõ đạo lý trong đó, chỉ việc đi theo Bạch Ngọc Đường đến Hắc Phong Thành, tiến về phía Thanh Liên Tự.

Bấy giờ, màn đêm dần dần buông xuống.

Triển Chiêu vừa đi vừa nói chuyện, “Không biết Công Tôn đã bắt đầu bắt hung thủ chưa nữa.”

Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Chi bằng chúng ta trở về trước?”

“Cũng đã ra ngoài rồi, tìm được Tiêu Yêu Lâu cũng giống nhau mà.” Triển Chiêu nắm lấy ống tay áo Bạch Ngọc Đường, ý bảo hắn nhanh chóng đi tìm.

“Các người làm thế nào tìm được Tiêu Yêu Lâu?”

Hai người đang trò chuyện, phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói.

Cho dù hai người có là đại hiệp thì cũng sẽ bị tình huống này dọa cho nhảy dựng, bất đắc dĩ quay đầu lại... Quả nhiên phía sau là Thiên Tôn và Ân Hậu không biết từ khi nào đã theo lại đây.

Thiên Tôn trong tay ôm cái bình vỡ, Ân Hậu thì cầm theo một vò rượu nhỏ.

Triển Chiêu tiến tới trước mặt Ân Hậu ngửi ngửi vài cái, híp mắt, “Ăn trư đầu nhục phổi hoa điều(70) sao?”

(70) Hiếu nôm na là thịt heo hầm rượu

Ân Hậu gạt đầu, cái mũi của cháu ngoại nhà mình quả nhiên rất thính nha.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn cái bình vỡ kia, hỏi Thiên Tôn, “Kẻ nào lại gạt người mua thứ đồ linh tinh này vậy?”

Thiên Tôn giờ cái bình lên cho hấn xem, “Đồ cổ, đồ cổ đó!”

Cảnh tối lửa tắt đèn Ngũ gia cũng nhìn không ra cái bình vỡ này là đồ cổ của triều đại nào, hấn bảo hai người bọn họ quay trở về trước đi, mình cùng Triển Chiêu có chuyện chính đáng phải làm.

Chẳng qua là hai người mới đi được vài bước, hai vị lão nhân liền theo sát sau lưng, không có ý tứ muốn quay về quân doanh.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không còn cách nào khác đành phải quay đầu lại.

Hai vị lão nhân nhướng mày, “Buổi chiều ăn hơi nhiều cần được tiêu hóa, đi bắt Huyết yêu với hai đứa.”

Trong lúc nói chuyện, bốn người đã đi tới một ngã rẽ.

Hội chùa vẫn chưa tàn, đèn đuốc ở Hắc Phong Thành giống hệt như lúc cửa phủ được mở, so với ban ngày càng thêm náo nhiệt.

Đám đông bốn phía bắt đầu đông đúc, Triển Chiêu, Thiên Tôn và Ân Hậu di chuyển vòng quanh hai lần vẫn không hề phát hiện ra Tiêu Yêu Lâu, trong khi Bạch Ngọc Đường thì đứng ở chính giữa, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn chăm chăm về một phía.

Triển Chiêu thắc mắc hỏi, “Ngọc Đường, Tiêu Yêu Lâu nằm ở đâu?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay chỉ về phía xa.

Triển Chiêu cùng hai lão nhân dựa vào hướng ngón tay của hấn mà nhìn theo, chỉ thấy một tòa tiểu lâu, bên trên tấm bảng hiệu viết chữ “Lạc Dương trà lâu”.

“Chính là tòa tiểu lâu mà mọi người bị trúng chiêu đã từng đi qua sao?” Triển Chiêu liếc mắt nhìn một cái, hỏi, “Không giống nha...”

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng gật đầu.

Thiên Tôn bổ sung một câu, “Chỉ có cái nóc nhà là giống.”

Triển Chiêu lôi hình vẽ Tiêu Yêu Lâu từ trong phong thư ra nhìn một chút, gật đầu, “Xác thực là rất giống... Nói một cách chính xác thì cái nóc nhà giống nhau như đúc!”

Ân Hậu nói, “Kết cấu nóc nhà kiểu như thế này thật ra rất thông thường, hấn là vẫn còn những thứ khác

giống hệt nhau.”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, chỉ về phía bên cạnh, nói, “Bên kia nguyên bản chắc là tòa Tà tháp ở Thanh Liên Tự.”

Triển Chiêu gật đầu.

“Mọi người thử nhìn cấu trúc của Tiêu Yêu Lâu rồi nhớ lại tòa Xá Lợi tháp kia đi, có giống không?” Bạch Ngọc Đường cất tiếng hỏi, Thiên Tôn cùng Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau – Đừng có nói là giống hệt nhau nữa nha!

Triển Chiêu vuốt cằm, “Nghe người nói như vậy, quả thật là...”

“Cuối cùng chính là tầng trệt của tiểu lâu kia.” Bạch Ngọc Đường xoay người, chỉ về phía bên kia, “Phía đó nhìn quen mắt chứ?”

Tất cả mọi người quay đầu lại xem, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chỉ vào một cửa tiệm có hai tầng, bên trên tấm bảng hiệu ghi “Thủy Hương Các”.

“Là cái tiệm son đó!” Triển Chiêu nói.

Thiên Tôn cầm lấy hình vẽ giơ lên trước mặt, so sánh với tiệm son rồi gật đầu, “Đúng vậy, kết cấu tầng lầu giống y chang nhau!”

“Cho nên...” Ân Hậu đã hiểu được ý tứ của Bạch Ngọc Đường, “Tiêu Yêu Lâu là do ba địa phương này kết hợp lại?”

“Khó trách những người đi qua ba nơi này sau khi trở về đều mơ thấy Huyết yêu.” Triển Chiêu cau mày, “Có khi nào là cùng một chỗ không?”

“Nhưng mà Trần lão nhân đã nói trong mộng mơ màng màng đi đến Tiêu Yêu Lâu, còn thấy Huyết yêu... Vậy lão đứng ở đâu mà nhìn thấy?” Triển Chiêu nghĩ mãi không ra.

Bạch Ngọc Đường dường như đã nắm được huyền cơ trong đó, nói, “Miêu nhi, chúng ta thử đứng ở vị trí này xem, chỗ này đồng thời thấy được cả ba địa phương, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, Thiên Tôn và Ân Hậu cũng gật đầu.

Bạch Ngọc Đường chỉ về phía Lạc Dương trà lâu, nói, “Sau lưng trà lâu toàn là tường thành, nhìn đặc biệt cao... Đừng nhìn hiện tại đèn đuốc sáng trưng, nhưng tới nửa đêm sau khi ngọn đèn dầu đã tắt, ở hướng

kia của trà lâu chỉ có chỗ cao nhất là có đèn!”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, gật đầu, “Đúng! Là ánh sáng từ cửa thành bên kia truyền tới.”

Cửa thành Bắc của Hắc Phong Thành khắp nơi đều giăng đèn đuốc sáng trưng suốt cả mười hai canh giờ trong một ngày, chủ yếu là để canh gác.

“Nói cách khác, nếu như nửa đêm ngay tại vị trí này nhìn xa xa về phía Lạc Dương trà lâu...” Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người.

Mọi người lúc này dĩ nhiên đã lĩnh hội ý tứ của Ngũ gia – Nếu như thời điểm tối mù đến đây xem, chỉ có thể thấy được nóc nhà của trà lâu! Chính xác là, mái nhà của Tiêu Yêu Lâu!

“Cũng cùng một cách như vậy.” Bạch Ngọc Đường chỉ về phía tòa Xá Lợ tháp đã sập của Thanh Liên Tự, “Phía xa xa của tòa tháp kia...”

Triển Chiêu nhìn thấy tức khắc hiểu rõ, gật gật đầu, chủ yếu là vùng chịu trách nhiệm trị an ở bên trong quân doanh của thành Hắc Phong, nói cách khác chính là chỗ cả ngày đèn không tắt, binh lính luân phiên thay ca... Chỗ đó ban đêm có thể coi là một nguồn sáng, hơn nữa bởi vì nằm ở trên cao cho nên vừa khéo ánh sáng có thể chiếu vào vị trí thân tháp của Thanh Liên Tự.

Quay đầu nhìn lại Thủy Hương Các một lần nữa, cửa tiệm sơn này có vị trí gần nhất, trước cửa treo lồng đèn, buổi tối hẳn là có thể nhìn rõ tầng trệt...

“Cho nên nói!” Triển Chiêu cuối cùng cũng minh bạch, “Buổi tối chỉ cần đi đến nơi này, vô luận là nhìn về phía nào, đều có thể nhìn thấy một phần của Tiêu Yêu Lâu!”

“Nhất là thần chí đang trong tình trạng không minh mẫn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Phương pháp khiến cho người ta sinh ra ảo giác nhìn hướng nào cũng thấy một tòa tiểu lâu không tồn tại thật sự không nhiều lắm, người bình thường nghĩ cũng không ra. Thế nhưng có thể làm cho người ta tùy tiện nhìn một hướng rồi ngộ nhận là cách thức liên lạc của thượng tiên Tiêu Yêu Lâu, cách này lại có rất nhiều!”

“Ừm!” Ân Hậu vuốt cằm, “Có đạo lý, Thanh Liên Tự, Lạc Dương trà lâu cùng Thủy Hương Các, vô luận là người ở chỗ nào động tay động chân hạ một chút được là có thể làm cho người đi ngang qua bị trúng chiêu. Đợi đến nửa đêm, đem người bị hạ mê được mơ mơ màng màng rơi vào trạng thái mộng du rồi đưa đến chỗ của Huyết yêu, như vậy liền đại công cáo thành!”

“Mà Trần lão gia tử không nhớ được mặt của Huyết yêu.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, “Có thể là do đứng ở trong bóng tối!”

Dứt lời, Triển Chiêu chạy đến một vị trí ở bên trong ngõ nhỏ, nói, “Nếu xung quanh không có ánh sáng, đứng ở chỗ này, chỉ có ánh trăng chiếu lên trên người ta nhưng lại không chiếu tới mặt, Trần lão gia tử ý

thức mơ hồ dĩ nhiên sẽ không thể nhớ kỹ mặt ta!”

“Hóa ra cách thức lại đơn giản như vậy.” Thiên Tôn gật đầu, “Làm được như vậy phải có ba địa phương này hỗ trợ mới được nha!”

“Cả ba chỗ này đều muốn giúp đỡ Huyết yêu sao?” Ân Hậu hỏi.

“Đồng phạm ẩn nấp?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời quay lại nhìn Thiên Tôn.

“Ngày đó, sau khi ta mang theo đứa nhỏ kia tiến vào tiểu lâu, quả thật tòa lâu đó bị người dùng nội lực làm cho rung sập.” Thiên Tôn nói, “Rất có thể là Huyền Đình làm.”

“Hơn nữa lúc sau, khi Huyền Đình tìm không được thỏi vàng có khắc chú văn cũng là lúc Xá Lợi tháp gần như đã bị vạch trần.” Triển Chiêu cảm thấy suy nghĩ của Thiên Tôn rất hợp lý, “Chúng ta chắc chắn phải điều tra Huyền Đình, bởi vì sợ bại lộ cho nên Huyết yêu mới xuống tay diệt khẩu.”

“Trà lâu cùng tiệm son đều là đồng lõa, vì sao lại làm ra chuyện này?” Triển Chiêu tò mò, Hay là nói không phải đồng phạm mà là bị khống chế?”

“Huyết yêu làm xôn xao dư luận, gây ra chuyện lớn như vậy, nếu là bị khống chế, nghĩ cách muốn tự bảo vệ mình không phải rất dễ sao? Thông báo cho Triệu gia quân là được mà.” Ân Hậu lại có cách nhìn bất đồng.

“Quả thực...” Bạch Ngọc Đường nhớ lại những gì mà Giao Giao chứng kiến tối hôm đó, “Đêm ấy, Huyền Đình một mình bước đi thong thả trong đêm khuya, có chút xu hướng bị dao động.”

“Không chừng hẳn ta muốn tìm Triệu gia quân để đầu thú, kết quả chưa kịp đã bị giết.” Triển Chiêu cau mày, “Người trong Hắc Phong Thành bị lời đồn về Huyết yêu làm cho sợ hãi khắp nơi, cho dù có là người bất hạnh bỏ mạng ngoài ý muốn cũng sẽ bị nói là vì trúng Huyết chú mà chết.”

“Đây quả thật là một phương pháp nhiễu loạn lòng người rất tốt.” Ân Hậu thấp giọng nhắc nhở Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, “Loại kỹ xảo này, rất giống với cách làm việc của quân mật thám phe địch.”

Triển Chiêu mở to hai mắt, “Chẳng lẽ là nói, Huyết yêu là gian tế mà kẻ địch phái đến thành Hắc Phong?”

“Có phải là Huyết yêu hay không ta không rõ lắm.” Ân Hậu khoát tay, “Mai phục cũng quá lâu rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu, xác thực đã mai phục thật lâu đi.

“Nhưng hai tòa lâu này lại rất khó nói rõ.” Ân Hậu chỉ Thủy Hương Các cùng Lạc Dương trà lâu, “Có đôi khi thế sự khó lường, ai bị ai khống chế, ai bị ai lợi dụng, thật sự rất khó đoán trước.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, quyết định trước tiên đi đến tiệm son, giúp Triệu Phổ làm một cuộc điều tra, xem thử có phải là do gian tế nhân cơ hội quấy rối hay không.

42. Chương 42: Bắt Yêu

Edit: Fin

Beta: Po

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều hoài nghi Lạc Dương trà lâu và Thủy Hương Các có khả năng không đơn giản như bề ngoài, không chừng còn cất giấu gian tế.

Kể có ác ý muốn ẩn náu bên trong Hắc Phong Thành tuy rằng không dễ dàng, nhưng gian tế có thể khẳng định là có, ai cũng biết chuyện này... Nhưng gian tế và mật thám là hai chuyện khác nhau, muốn thám thính tình huống còn chưa tính, còn muốn nhân cơ hội quấy rối càng không thể bỏ qua.

Nhưng mà phải điều tra như thế nào đây? Triển Chiêu làm một tên ăn hàng vào Lạc Dương trà lâu thì không có gì đáng nói, nhưng Thủy Hương Các là cửa hàng bán son phấn, càng không có chỗ hạ thủ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mang theo hai vị võ lâm chí tôn ngồi xổm ở đầu tường nhìn chòng chọc hai căn nhà suốt nửa canh giờ, chỉ tra được việc Lạc Dương trà lâu làm ăn rất tốt, còn Thủy Hương Các mỹ nữ thật là nhiều a, ở cửa người đi ngang qua đều là túy ông chi ý bắt tại tửu(71), mỗi lần đi ngang qua, liền liếc mắt vào bên trong một cái.

(71) Nguyên văn (): Ý không ở trong lời hay có dụng ý khác, ý nói người đi ngang đều là có dụng ý ngó vào trong ngắm mỹ nữ.

Thiên Tôn chờ đến mất bình tĩnh, bất mãn mà đẩy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một cái, thiếu chút nữa đẩy hai người lăn khỏi nóc nhà.

Ân Hậu không nói gì nhìn Thiên Tôn, “Ngươi lại làm sao vậy?”

Thiên Tôn hỏi, “Ở đó có chỗ nào có gian tế chứ? Chân ta cũng đã tê rần hết rồi.”

“Không lẽ cứ chân tê là về sao, nằm vùng là như vậy đấy.” Ân Hậu cũng cảm thấy tê chân, đứng lên hoạt động gân cốt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, rồi lại nhìn hai lão nhân gia – Đã nói hai người đừng tới đây.

“Để Giao Giao ở lại, chúng ta quay về nhìn Công Tôn bắt Yêu được không?” Thiên Tôn hỏi.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều đồng thời lắc đầu, kể từ khi biết Giao Giao cũng làm mình làm mẩy, hai người bọn họ liền không chịu để nó một mình qua đêm ở bên ngoài.

Đúng lúc này, một thân ảnh màu đỏ từ đằng xa phi tới, rơi xuống sau lưng mọi người, “Nè!”

Bốn người quay đầu lại nhìn, người tới là Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng một tay xách theo cái bọc giấy, bên trong chắc là đồ ăn, vừa hỏi mọi người, “Bên chỗ Công Tôn bắt đầu bắt Yêu, ta ra ngoài mua đồ ăn vặt chuẩn bị tối nay thức đêm xem kịch vui, mấy người còn ở chỗ này làm gì? Không quay về a?”

Thiên Tôn và Ân Hậu đều nhìn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường.

Hai người nhìn nhau một cái, cũng gật đầu, chỉ bằng cứ đi về bắt Yêu trước.

Theo Lâm Dạ Hỏa cùng nhau quay trở về, vừa đi vừa nói chuyện có khả năng ở Lạc Dương trà lâu và Thủy Hương Các có gian tế.

Hỏa Phượng ở một bên cau chân mày lại, “Lạc Dương trà lâu ta chưa từng đi qua, có điều Thủy Hương Các này là rất kì diệu.”

“Kỳ diệu thế nào?” Triển Chiêu không hiểu.

“Lúc ta tới Hắc Phong Thành từng đi dạo qua Thủy Hương Các.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Ngày đó ta có mang theo Tiểu Tứ Tử đi cùng nữa.”

Triển Chiêu khó hiểu, “Người mang theo Tiểu Tứ Tử đi dạo cửa hàng sơn phấn làm gì?”

“Các ngươi không biết rồi, mấy ngày hôm trước là lễ nữ nhi ở Tây Vực, phải mua tặng lễ vật cho nữ nhi nào trong nhà vẫn chưa lập gia đình, nên Tiểu Tứ Tử mới muốn đi mua sơn phấn cho các cô nương trong nhà.” Lâm Dạ Hỏa vừa phiêu mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Lại nói tiếp, Thần Tinh Nhi và Nguyệt Nha Nhi cũng là do nó mua cho, người xem người làm thiếu gia như thế nào.”

Triển Chiêu cũng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia im cả nửa ngày không thể làm gì khác hơn là trả lời một câu, “Các nàng đều có tiền tiêu vặt, nếu muốn mua cái gì thì tự mình mua chứ sao.”

Ân Hậu nhìn nhìn Thiên Tôn, Thiên Tôn lắc đầu, “Trách ta a... Khi còn bé không dạy tốt.”

“Nói tiếp đi.” Bạch Ngọc Đường giục Lâm Dạ Hỏa, “Cửa hàng sơn phấn kia có vấn đề gì?”

“Cái cửa hàng kia rất thơm a! Vào cửa cứ như vừa rơi vào bụi hoa, bên trong một phòng mỹ nữ, không khác hậu cung của Triệu Trinh là mấy.” Lâm Dạ Hỏa bĩu môi một cái.

Tất cả mọi người nhìn hẩn – Người xác định chứ? Hậu cung Triệu Trinh cũng không có mấy phi tử.

“Khụ khụ, đúng là bên trong có rất nhiều mỹ nữ a!” Lâm Dạ Hỏa nói tiếp, “Theo lý mà nói chỗ này Tiểu Tứ Tử nhất định sẽ thích đi?”

Mọi người suy nghĩ một chút, đều gật đầu, Tiểu Tứ Tử đúng là thích mấy “Tỷ tỷ xinh đẹp” ở chỗ đó.

“Ai ngờ vừa mới nhảy vào ngưỡng cửa hai bước, bé con kia liền kéo ta chạy khỏi đó.” Lâm Dạ Hỏa buông tay, “Các người đoán xem nó nói cái gì?”

Tất cả mọi người tò mò, “Nó nói gì?”

“Nó nói, bên trong có yêu tinh.” Lâm Dạ Hỏa dở khóc dở cười, “Kéo ta bỏ chạy rồi, sau đó nói đành phải đi cửa hàng khác mua sơn.”

Tiểu Tứ Tử hay lắm bầm bầm bầm cũng không phải ngày một ngày hai, có đôi lúc làm một vài chuyện kỳ quái hay nói một vài câu kỳ quặc mà ngay cả bản thân bé cũng không biết nguyên nhân, nhưng kết quả lại chứng minh, phán đoán của bé cơ bản đều đúng hết! Nhưng cách nói này đúng là có chút kỳ quái – Cái gì gọi là có yêu tinh?

Triển Chiêu hỏi, “Có phải bên trong có cô nương nào trang điểm quá đậm làm nó sợ không?”

Lâm Dạ Hỏa “Chặc chặc” hai tiếng lắc đầu, “Khi Tiểu Tứ Tử còn chưa từng thấy qua mặt của các người, Ma Cung người mặt quỷ Tiên Cô hay Cửu Đầu nãi nãi cũng không hù dọa được nó, không những không sợ mà còn ôm cổ thân thiết, sao có thể bị mấy cái đồ trang sức hay bôi trét của các cô nương làm sợ được.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Lúc này, phản ứng của hai lão đầu cũng có chút vi diệu.

Thiên Tôn vuốt cằm như có điều suy nghĩ, Ân Hậu lộ ra vẻ mặt “Thì ra là như vậy”.

Triển Chiêu đưa cánh tay khều Ân Hậu, hỏi, “Ông ngoại, hai người biết Tiểu Tứ Tử nói yêu tinh là có ý gì sao?”

Ân Hậu nói, “Tình huống này hình như đã từng biết a! Có một lần chúng ta đi theo Yêu Vương tới một Cầm lâu, nơi đó nhiều mỹ nhân nên mới ra danh, nhưng Yêu Vương vừa vào xoay một vòng liền kéo hai ta bỏ chạy, còn nói ‘Mau chạy thôi, bên trong có yêu tinh!’”.

“Sau đó thật sự tìm được yêu tinh trong Cầm lâu kia ạ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thiên Tôn gật đầu lại gật đầu, “Tòa Cầm lâu kia chính là Minh Lâu sau này nổi danh trên giang hồ, bên trong là một lũ yêu nữ hại chết không ít người.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Minh Lâu trong truyền thuyết ư?!

“Cái này con có nghe qua!” Lâm Dạ Hỏa nhanh chóng hỏi, “Nghe nói bên trong có mười hai con yêu nữ, chuyên giết nam nhân, chỉ cần nam nhân trông đẹp mắt nào đi vào liền giết lấy làm sếp người! Là thật ạ?”

Thiên Tôn gật đầu một cái, “Không phải chứ, ở dưới tầng hầm còn xếp một loạt sếp người, đúng là dọa chết người mà!”

“Chẳng lẽ phía dưới Thủy Hương Các cũng có làm sếp người?” Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, “Người không có việc gì đừng có chạy về hướng phụ cận đấy!”

“Cũng không đúng a.” Ân Hậu gật đầu, “Hắc Phong Thành này từ Nam tới Bắc có nhiều người như vậy, nếu có bắt lữ khách độc hành, đoán chừng cũng không ai có thể phát hiện.”

Vừa tán gẫu vừa đi, rất nhanh đã quay về quân doanh.

Lúc này, trong quân doanh Triệu gia quân hết thấy đều bình thường, không nhìn ra có gì khác thường.

Vừa tới trước cửa doanh trại, chỉ thấy một đám học sinh Thái học viện, còn có cả hai huynh đệ Trần Lâm Trần Húc, cùng với Trần gia đã bình tĩnh tâm tư không ít.

Thấy đệ tử kia giúp ôm bao lớn bao nhỏ đệm chăn còn hành lễ, Triển Chiêu có chút không hiểu, đi lên hỏi Bao Duyên, “Đang làm gì đây?”

Bao Duyên nói, “Vương gia nói đổi chỗ ở cho Trần lão gia tử, không ở trong phủ Chủ soái nữa, đến ở trong quân doanh.”

Bàng Dục cũng gật đầu, “Trong quân doanh an toàn nha, Thẩm phu nhân lúc trước ở phủ Chủ soái không

phải cũng đã chết sao...”

Tiểu Hầu gia còn chưa nói xong, Bao Duyên đã đập hắt một cước, ý bảo hắt nói chuyện nhỏ giọng lại, tâm tình Trần gia gia khó khăn lắm mới bình phục đôi chút.

Bàng Dục nhìn Triển Chiêu cau mũi một cái, ôm chần cùng bọn Bao Duyên đi giúp Trần lão đầu dọn dẹp lều trại.

Triển Chiêu đột nhiên có chút cảm khái... Bọn Bàng Dục và Bao Duyên sau lần hỗn loạn quả thực giống như là thay đổi cả người, còn nhớ năm đó Triệu Trinh phong tước cho hắt thành An Nhạc Hầu? Nói trắng ra thì tên này sinh ra chính là để hưởng lạc, chỉ cần hắt không gây họa, ngoan ngoãn làm em vợ hoàng thượng và con trai độc nhất nhà Thái Sư, cả đời hắt có thể hưởng vô tận nào vinh hoa phú quý. Nhưng đảo mắt mấy năm trôi qua, vị An Nhạc Hầu này đi theo mọi người Khai Phong Phủ phá án từ Nam tới Bắc, cũng không thiếu mạo hiểm, chuyện xui xẻo hắt gặp còn nhiều hơn người khác, mỗi ngày thí diên thí diên.

Đi vào quân trướng, chỉ thấy toàn bộ vẫn như thường, Triệu Phổ ngồi ở bàn chủ soái xem công văn, còn quần lại cầm trong tay gãi gãi sau lưng.

Âu Dương Thiếu Chinh và Trâu Lương đang hồi báo cho hắt biết tiến độ kiến tạo Bình Chung thành, nhìn tiến triển có vẻ rất thuận lợi.

Một bên bên cạnh bàn, Công Tôn chấp tay sau lưng đang cầm quyển sách, đốc thúc Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử luyện chữ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vào cửa, có chút không hiểu – Không phải nói bắt Huyết yêu sao? Không có động tĩnh gì a.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn mấy người mới đến, liền hơi cười cười.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng bất động thanh sắc, đoán chừng Công Tôn đã bố trí mọi thứ xong hết rồi.

Đêm dần khuya, tiếng ồn ào huyền ảo ở Hắc Phong Thành rốt cục cũng yên tĩnh lại, trong quân doanh cũng dậy lên ngọn đèn dầu, trừ các tướng sĩ ban đêm thay phiên công việc, những người khác đều chuẩn bị đi nghỉ ngơi.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử cũng đã ngủ thiếp đi trên giường lớn của Triệu Phổ ở trong quân trướng, Tiểu Ngũ nằm giữa hai nhóc con, cho hai đứa gối đầu, cái đuôi còn vung vung, về mặt vênh váo.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dựa vào Yêu Yêu đang ngủ gật cùng nhau xem mấy quyển bản đồ trên bàn, Ân Hậu Thiên Tôn không có ý thức đêm, trở về lều trại đi ngủ.

Lúc này, Tử Ảnh chạy vào.

Công Tôn ngẩng đầu hỏi hần, “Thế nào?”

“Có động tĩnh!” Tử Ảnh gật đầu, “Thiếu Gia và Muộn Oa đang tự mình canh chừng đây.”

“A...” Công Tôn trừng mắt nhìn, tò mò hỏi Triệu Phổ, “Thiếu Gia là ai? Thiếu Gia nhà ai vậy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng đầu nhìn qua đó – Đám tướng quân kia của Triệu gia quân cơ bản mỗi người đều có tước hiệu riêng, ví như Long Kiều Quảng gọi là Nói Nhiều, Trâu Lương là Ách Lang, Âu Dương Thiếu Chỉnh là Hỏa Kỳ Lân, Tinh Minh Linh là Hồ Giáp, Miêu Bát Thái là Ngân Hạt... Ở đây nói Muộn Oa chắc là chỉ Tần Duyệt, bởi vì cả nửa ngày cũng không nói lời nào, hỏi cũng không thèm đáp, nhưng cái tên “Thiếu Gia” này, ngược lại là lần đầu tiên nghe nói đến.

Triệu Phổ hình như cũng có chút ngoài ý muốn, hỏi, “Hứa Kham đã trở lại?”

Tử Ảnh gật đầu, “Vừa trở về, người cũng biết Thiếu Gia hay làm lớn chuyện, nhìn thấy mạng nhện thiếu chút nữa nhảy dựng lên đốt lều trại, chúng ta kể cho hần nghe chuyện vừa trải qua, hần liền bỏ nằm vùng chạy đi xem náo nhiệt.”

Triệu Phổ gật gật đầu, thấy Công Tôn, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều đang tò mò mà nhìn mình chăm chăm, liền vẫy tay với Hạ Nhất Hàng đang ở một bên lật quyển sách chờ tin tức, ý bảo hần nói, chuyện nhỏ nhất phí lời này hần mặc kệ.

Hạ Nhất Hàng cười cười, nói, “Thập đại phó tướng mà các người thấy đều không khác nhau lắm, chúng ta gồm bốn Chủ tướng mỗi tướng có hai thủ hạ, mặt khác còn có hai người nữa, là người trực thuộc Nguyên soái, thuộc loại binh mã đặc biệt, do Nguyên soái quản lý. Thiếu Gia chẳng qua chỉ là tước hiệu, hần vốn có tên là Hứa Kham, Tam công tử của Liêu Phong gia ở thủ đô Tây Bắc, rất giống Ngũ gia đều được ‘Nuông chiều từ bé’, cho nên người trong quân doanh đều gọi hần là Thiếu Gia. Lúc trước cha của Hứa Kham mừng thọ, hần trở về chúc thọ cho cha, hôm nay vừa mới trở về.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đây liền suy nghĩ một chút, hỏi, “Hứa Kham? Là em trai Từ Mân?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Người biết Từ Mân sao?”

“Lão Đại Từ Mân và lão nhị Hứa Khởi ta đều biết, Hứa gia cùng Hâm Không Đảo có lui tới trên phương diện làm ăn, hai huynh đệ đó võ công rất tốt. Lão Tam khi còn bé ta chỉ gặp qua một lần sau vẫn chưa gặp lại lần nào nữa, nghe nói là tham gia quân ngũ, hóa ra là làm tướng quân.” Bạch Ngọc Đường hơi nhướn mày, “Hứa gia cũng xem là nhân tài xuất hiện lớp lớp, bốn huynh đệ đều có năng lực.”

“Còn có lão Tứ sao?” Triển Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường nói, “Lão Tứ hửn là người cũng đã nghe qua.”

Triển Chiêu sững sốt, “Là ai?”

“Hứa Kiệt.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Người chưa từng gặp trong Thập đại cao thủ Phái Thiên Sơn kia?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Ừ, hửn đã sớm rời Thiên Sơn làm du hiệp.” Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Rất quen thuộc với Qua Thanh.”

“Lão ngũ Hứa gia là một cô nương.” Hạ Nhất Hàng nói tiếp, “Năm nay vừa mới mười sáu, là một đại tài nữ, công phu cũng không tồi.”

Triển Chiêu gật đầu – Lão Hứa gia khó lường, thì ra đây là một anh hào vắn dậm có một.

“Nói lại...” Triển Chiêu nhớ tới trọng điểm, hỏi Công Tôn, “Bất Huyết yêu tiên triển thế nào rồi?”

Công Tôn gật đầu, “Hửn là rất nhanh...”

Nói còn chưa dứt lời, Hắc Ảnh đã từ bên ngoài kích động chạy vào, “Bất được rồi! Tang vật cũng lấy được!”

Công Tôn cười một tiếng.

Triệu Phổ gật đầu một cái, “Mang lại đây!”

Mọi người cũng đều đứng dậy nhìn ra bên ngoài... Không lâu sau, chỉ thấy một trung niên nam tử bị trời gô đẩy vào trong, do hai ảnh vệ áp giải.

Từ bên ngoài cùng theo vào là một đám người, đều là tướng lĩnh trong quân Triệu Phổ, thì ra tất cả mọi người đều chờ chứ không ngủ.

Tần Duyệt và một người trẻ tuổi bên cạnh mỗi người cầm một cái bình lưu ly, cầm rất cẩn thận, đi vào đặt lên trên bàn.

Người trẻ tuổi kia trông không khác tuổi với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường lắm, vóc người cũng không khác gì nhiều, mặc một thân áo choàng màu than chì tinh tế. Triển Chiêu ở cùng Bạch Ngọc Đường đã lâu, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra chất liệu vải rất đắt tiền, đây chính là vị Thiếu Gia tướng quân kia, Hứa Kham.

Dáng vẻ Hứa Kham nhìn cũng không giống quý công tử gì, dáng dấp rất có đặc điểm, mắt híp, dài nhỏ, nhìn rất nghiêm túc.

Hứa Kham vào cửa liếc mắt một cái liền trông thấy Bạch Ngọc Đường, có thể do lúc nhỏ từng gặp qua cho nên vẫn nhận ra, hắn đưa tay chỉ với Bạch Ngọc Đường, “Bạch lão ngũ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cũng cùng hắn lên tiếng chào.

Hứa Kham lại nhìn thấy Triển Chiêu, đoán chừng cũng ngưỡng mộ đã lâu, liền nhìn hai người bọn họ mỉm cười.

Triển Chiêu thiếu chút nữa cười vắng... Hứa Kham này khi híp mắt cười sẽ trông như không có mắt vậy, ánh mắt và lông mày cong thành bốn đường, lúc không cười trông đặc biệt nghiêm túc, nhưng khi cười lộ lên lại là vẻ mặt vui mừng, bộ dạng thật sự là rất thú vị.

Kể bị mọi người áp giải vào là một nam tử trung niên mặc quân phục Triệu gia quân... Người này nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi, ở Triệu gia quân không có thời hạn tuổi nghĩa vụ quân sự, ba mươi tuổi đều xem như lão binh, độ tuổi này hắn là hậu cần.

Hạ Nhất Hàng thấy được phù hiệu trên cánh tay áo hắn, liền cau mày, “Người là người ở phòng tạp vụ?”

Phòng tạp vụ trong quân doanh là chuẩn bị cho nhân viên, đa số đều là thuê người thường, hoặc là binh lính xuất ngũ đến hỗ trợ.

Trong quân doanh mỗi ngày có số lượng lớn tạp vụ cần phải xử lý, nói ví dụ như giặt quần áo, phơi quần áo, dọn dẹp, rửa rau rửa chén vân vân... Ở Triệu gia quân phòng tạp vụ có mấy trăm chỗ, thuê nhân số hơn vạn.

Lỗ Nghiêm đưa tới phòng tạp vụ để tổng quản nhận người, tên này bị áp tới, dáng vẻ thoát nhìn chỉ là một nam tử trung niên phổ thông, có thân phận bình thường.

Hắn tên là Vương Trường Phúc, nguyên quán ở Sơn Tây, nhập ngũ năm mười sáu tuổi, năm hai mươi lăm tuổi bị thương nên mới xuất ngũ, gia đình ổn định ở Hắc Phong Thành, trong nhà có vợ con, cháu trai cũng không nhỏ, hắn năm nay năm mươi một tuổi, phụ trách phơi quần áo ở phòng tạp vụ trong quân doanh. Triệu Phổ từ trước tới giờ đối xử tử tế với binh lính xuất ngũ, đặc biệt là những người xuất ngũ do bị thương. Không ít người trong quân doanh biết Vương Trường Phúc, tất cả mọi người đều gọi hắn là Vương, người này ngày thường tính cách ôn thuận, hết sức hòa khí.

Mà vị này nhìn đi nhìn lại cũng bình thường đến không thể bình thường hơn, chẳng qua chỉ là lão binh, mà lại chính là vị kia trong truyền thuyết, “Huyết yêu.”

Tất cả mọi người nhìn Công Tôn – Đến tột cùng, là xảy ra chuyện gì đây?.

43. Chương 43: Tri Chu Kế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Fin

Beta: Po

Một đám cao thủ Khai Phong Phủ cộng thêm Triệu gia quân cùng vây xung quanh đánh giá một tạp vụ bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa ở trước mắt.

Nhìn thế nào, cũng không thể đem đại thúc vô cùng bình thường này liên hệ với Huyết yêu đỉnh đỉnh đại danh thần thông quảng đại ở chung một chỗ được. Hắn có nhiều bản lĩnh như vậy sao, có thể làm cho người bị nguyên rửa mất mạng, lại có năng lực hạ chú khiến người khác bị sét đánh chết?

Vương Trường Phúc bị mang tới trước mặt Triệu Phổ, vẻ mặt cũng rất mờ mịt.

Triệu Phổ một tay nâng cằm, hỏi hắn, “Người chính là hung thủ giả trang thành Huyết yêu hại chết nhiều người như vậy sao?”

Vương Trường Phúc một mực lắc đầu, “Nguyên soái đừng lấy ta ra làm trò cười a, làm sao ta có bản lĩnh này được!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn.

Mọi người cũng nhìn Công Tôn – Đúng vậy, tên này tự giải thích cùng những biểu hiện bên ngoài nhìn vào quả là làm cho người ta phải tin tưởng, hắn mới nhìn đúng là không có bản lĩnh kia, nhưng nếu Công Tôn nói chính là hắn, vậy phải nghe lời giải thích của Công Tôn một chút.

Công Tôn đưa tay, chỉ chỉ hai cái bình lưu ly ở trên bàn, hỏi Vương Trường Phúc, “Tang vật của người ta cũng đã lấy được, còn muốn nói xạo sao? Bản thân khai báo không thật còn đòi xử lý nhẹ.”

Vương Trường Phúc cười khỏ, “Tiên sinh hà cớ gì phải khó xử một lão đầu cái gì cũng không biết như ta.”

Công Tôn cười lạnh một tiếng, “Cái gì người cũng không biết? Đừng có giả bộ! Phải nói là là cái gì người cũng đều biết hết mới đúng!”

Vương Trường Phúc có vẻ còn muốn tranh luận đôi câu, nhưng Công Tôn đã khoát tay chặn lại, “Miệng nói không thì không có bằng chứng, chỉ bằng chúng ta biểu diễn một chút đi!”

Công Tôn vừa nói, vừa vẫy tay với Thanh Ảnh Xích Ảnh bên ngoài.

Xích Ảnh ra hiệu bảo người bên ngoài đi vào trong.

Mọi người tò mò nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy có bốn binh lính đang nâng một cái cang tiến vào, trên cang đặt con heo rừng.

Con heo rừng này mặc dù nằm yên không nhúc nhích, nhưng vẫn có thể nhìn ra được là còn sống, chắc là trúng các loại mông hãn được linh tinh gì đó, đang ngủ say khịt khịt.

“Trước đi săn thú mới bắt được con heo này.” Trâu Lương nói.

“Phòng bếp vốn đang dự tính tối nay ăn heo nướng, nhưng đã bị ta mượn tới đây.” Công Tôn nói xong, cầm một cái bình lưu ly ở trên bàn lên, nói, “Con nhện trong cái bình này, gọi là nhện Hỏa Văn(72).”

(72) Nhện Hỏa Văn hay còn gọi là nhện lửa Mexico hay nhện Tarantulas, chúng thường có chiều dài cơ thể vào khoảng 2.5 tới 10cm, nếu tính luôn chân thì 8 tới 30cm.

Tất cả mọi người vuốt cằm quan sát con nhện trong bình, đúng vậy, tên rất có hình tượng! Trên thân con nhện đen có hoa văn màu đỏ, nhìn giống như Hỏa văn.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường – Thứ mà Giao Giao nhìn thấy vào đêm hôm đó, chính là đám nhện xếp thành một hàng ở trên nóc nhà này ư?

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chính là những thứ này.

“Sau đó thì nhìn cái này.” Công Tôn đặt bình xuống, thật cẩn thận mà giơ lên một cái khác, cho mọi người thấy.

Chỉ thấy trong cái kia bình, cũng có mấy con nhện, cái đầu lớn hơn một chút so với nhện Hỏa Văn, màu xám đen, không có hoa văn, có điều cái bụng rất lớn, tròn vo vo.

“Loài nhện này tương đối hiếm thấy, chúng còn có một biệt danh khác là nhện Di Đà.” Công Tôn nói tiếp.

Mọi người sau khi nghe xong tiếp tục gật đầu – Cái bụng tròn vo vo đó đúng là như là Di Đà vậy.

“Mà hai con nhện này cũng không phải là loại nhện bình thường.” Công Tôn chỉ vào nhện Hỏa Văn nói, “Đầu tiên nói đến nhện Hỏa Văn, các người không cần phải sợ, loại nhện này không có độc, hơn nữa chúng còn là cao thủ kết mạng nhện.”

Tất cả mọi người chuyên tâm nghe Công Tôn giảng giải về con nhện.

“Loài nhện có rất nhiều chủng loại, sự lớn nhỏ của từng loài cũng theo đó mà có sự bất đồng, loài nhỏ nhất so với thứ trùng còn nhỏ hơn, mà loại lớn nhất so với bàn tay thì còn lớn hơn nữa, thậm chí chúng còn có thể bắt cả chim chóc ăn.”

Triển Chiêu nghe đến đó liền theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường bên người một cái.

Quả nhiên, Ngũ gia lộ ra vẻ mặt không chịu nổi, cũng lộ ra biểu tình khó tiếp cận giống Bạch Ngọc Đường còn có vị tướng quân thiếu gia Hứa Kham kia.

“Thức ăn của con nhện cũng có nhiều loại nhiều dạng, khác với loài sâu, loài nhện và bọ ngựa rất giống nhau, chúng đều là loài thường xuyên ăn côn trùng đồng loại.” Công Tôn nói xong, chỉ nhện Hỏa Văn, lại chỉ nhện Di Đà trong một cái bình khác, “Nhện Hỏa Văn chuyên lấy nhện Di Đà làm thức ăn.”

“Vậy mấy con nhện nhỏ màu đen sẽ ăn mấy con nhện béo ú màu tro ư?”

Tiểu Tứ Tử không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, hai tay nâng cằm nằm trên bụng Tiểu Ngũ nghe đến giờ, vẻ mặt tò mò.

Công Tôn gật đầu, “Mà con Di Đà này cũng không giống những con nhện khác.”

“Nó cũng ăn con nhện sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Công Tôn lắc đầu, “Nó không ăn con nhện, chính xác mà nói, nó là một tên trộm.”

“Tên trộm?” Mọi người nghe xong đều cảm thấy mới mẻ, đầu năm nay mấy con nhện trong thành cũng đi làm ăn trộm á?

“Nhện Di Đà vốn không tự mình dệt mạng cho nên bình thường nó đều bò đi mạng nhện khác, tìm được con mồi bị vướng, sau đó trộm con mồi đi ăn luôn.” Công Tôn cười, “Bụng nó lớn như vậy, một phần là do chất độc được dẫu ở bên trong dùng để làm say con mồi.”

Tất cả mọi người há miệng gật đầu – Có chuyện như vậy a...

“Vậy con Nhện Di Đà này là thức ăn của con Nhện Hỏa Văn?” Triệu Phổ tò mò, “Chúng nó ăn con nhện độc sao?”

Công Tôn lắc đầu, “Chúng nó ăn nhện nướng.”

“Hả?” Tất cả mọi người kinh ngạc – Nhện nướng á?

Công Tôn nói, “Chúng ta cứ đơn giản mà thử một chút là biết ngay.”

Nói xong, y lấy từ trong hầu bao ra một cái hộp nhỏ, dùng cái nhíp kẹp một thứ từ bên trong ra.

Tất cả mọi người hí hóp mắt nhìn, Triển Chiêu hỏi, “Là bọ rùa à?”

“Sao lại không động đây?” Triệu Phổ cách gần nhất, cảm thấy con bọ rùa này hình như chết rồi, nhưng mà hình như vẫn còn sống a, thấy không rõ lắm.

“Đây là con bọ chết.” Tiểu Tứ Tử hình như có biết.

Công Tôn gật đầu, nói, “Con bọ chết là loài vốn sinh sống trong bụi cỏ, chúng hút máu giống loài muỗi nhưng bình thường cũng chỉ cắn mèo chó chứ không cắn người, bọ chết chuyên núp trong lông hay da của chó mèo, đặc biệt vào lúc trời lạnh, chúng nó liền cắn chặt trên da, thuận tiện ở trong lông cho qua mùa đông.”

Mọi người nghe được tóc gáy cũng dựng thẳng, Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu Ngũ ở trên giường, vừa nhìn Triển Chiêu – Sau này không được cho Tiểu Ngũ lên giường nữa!

Công Tôn khoát tay, “Bọn Tiểu Ngũ ta toàn dùng thảo dược để tắm qua, không có sâu dẫu, trên người các người ta cũng có cho túi hương đuổi côn trùng, yên tâm yên tâm.”

Ngũ gia thở phào nhẹ nhõm, Hứa Kham ở một bên dùng cánh tay chạm vào Bàn Dục, hỏi, “Túi hương gì mà thần kì như vậy? Còn nữa không? Ta đặt mười vạn cái, cho trong doanh ta mỗi người mang hai cái.”

Mọi người nhìn Hứa Kham một lát, đều theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường – Hai người có rảnh rồi cùng nhau uống một chén không? Không chừng có thể tán gẫu được đó.

Bao Duyên cảm thấy Bạch Ngọc Đường, Hứa Kham, Bàn Dục hơn nữa Thiên Tôn, bốn người có thể thành một bàn bại gia mặt chược gì đó...

Công Tôn tiếp tục nói, “Nếu bị con bọ chết cắn cũng không thể tùy tiện đập chết được, bởi vì khi ta vừa chạm vào thì nó sẽ lập tức chui vào trong da người ngay, lại bám rất chặt, lúc đó chỉ có thể dùng tới lửa nóng mới đuổi nó đi được, còn lúc ta kéo mạnh nó xuống dưới hay lúc bị hoảng sợ thì nó sẽ phân bố chất độc, người bị nó ghim chặt sẽ trúng độc, nhưng mà chất dịch của loại độc này sẽ không hại chết người, phản ứng của mọi người cũng không giống nhau, nhẹ một chút thì chỉ ngứa vài ngày, nặng một chút thì khiến người buồn nôn té xỉu. Mà độc tính của nhện Di Đà thì mạnh hơn nhiều, trúng độc sẽ bị tê dại rồi bỏ mạng, nhưng mà nhện Di Đà chỉ cắn sâu chứ không cắn người.”

Tất cả mọi người cau mày, dù sao cũng là loài sâu ghê tởm!

“Nhưng có một mùi hương mà con bọ chết rất nhạy cảm.” Công Tôn mỉm cười, “Chính là nước tiểu của động vật.”

Khóe miệng mọi người co giật.

Bạch Ngọc Đường cùng Hứa Kham nhìn mau muốn nôn mửa.

Lúc này, Đồng Thiên Dục chạy vào, cầm trong tay một cái chén nhỏ, bên trong có chất lỏng màu vàng.

Đặt cái chén lên trên án chủ soái của Triệu Phổ xong, Đồng Thiên Dục nói, “Tiên sinh! Người muốn nước tiểu của chó, Cầm vừa mới đi tiểu đấy, vẫn còn mới lắm.”

Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương đều mím môi nhìn Cầm đang phe phẩy đuôi đi từ cửa vào.

Cánh tay Triệu Phổ chỉ vào án chủ run run, ý là – Người muốn chết a, dám đặt trên án chủ soái?!

Đồng Thiên Dục nhướng mày với Triệu Phổ – Là tiên sinh nói muốn.

Cửu vương gia khóe miệng co giật kịch liệt, nhưng cuối cùng cũng chưa nói không cho để đó hay kêu đem đi gì, nhịn.

Công Tôn lấy ra một cây que vải nhỏ, cho dính một chút nước tiểu chó rồi thoa ở trên cổ sau của lợn rừng, sau đó đem con bọ chết ném vào trên người con lợn.

Mọi người cứ vậy mà khần trương nhìn chằm chằm con sâu nhỏ kia – Cứ ném loạn như vậy mà không có chút gấp gáp nào a?

Sau đó đám người liền trông thấy con sâu nhỏ kia nhanh chóng bò đến vị trí vừa thoa nước tiểu của lợn rừng, sau đó liền bắt động.

Công Tôn dùng một tờ giấy Tuyên Thành phủ vài cái, nhưng con sâu kia vẫn “Dính” chặt ở trên cổ sau của con lợn, không có rớt xuống.

“Trên cổ của tất cả thi thể phụ cận đều có dấu vết này.” Công Tôn nói, “Vị trí này chính là chỗ mà con bọ chết đã cắn qua! Hung thủ cần nghĩ biện pháp thoa một chút nước tiểu của chó hay mèo lên cổ người mà mình muốn giết, rồi lại ném con bọ chết lên trên người nọ, thì không lâu sau con bọ chết kia sẽ đi đến vị trí cổ mà cần. Sở dĩ phải chọn sau cổ, là vì chỗ này mình không nhìn thấy, mà người bình thường cũng sẽ không chú ý đến, hơn nữa lại không giống những chỗ khác có quần áo bao quanh, cổ là vùng có thể dễ dàng tiếp xúc được, lại cách chỗ mạch máu cổ rất gần, rất thuận lợi cho việc hành động.”

Mọi người gật đầu lại gật đầu, Công Tôn nói nghe rất có đạo lý, mặc dù không biết chuyện y nói với hung án giết người và Huyết yêu có quan hệ gì.

“Con bọ chết là mồi mà nhện Hỏa Văn thường dùng để ‘Câu’ nhện Di Đà.” Công Tôn vừa nói, vừa mở nắp bình lưu ly có nhện Hỏa Văn, đồ nhện Hỏa Văn rớt xuống bàn, ở phía trước bàn là một cục mà bọn họ mang về từ Thanh Liên Tự, chính là cục gạch bị đục cái lỗ thủng kia.

Chỉ thấy sau khi những con nhện đi ra, liền xếp thành một hàng, song song đi tới... Xuyên qua cái lỗ thủng kia, bắt đầu dệt mạng...

Nhện Hỏa Văn dệt mạng tương đối nhanh, chỉ trong chốc lát bọn chúng có thể phun ra tơ nhện có hình dáng như một cây cầu, nhả tơ không ngừng nghỉ ở chỗ bị thoa nước tiểu của con lợn rừng, sợi tơ khi ấy tạo thành một cái mạng nhện, đem con bọ chết vẫn còn bám trên cổ con heo hoàn toàn vây lại.

Chờ sau khi đã hoàn thành xong xuôi, mấy con nhện Hỏa Văn liền yên lặng mai phục chung quanh con bọ chết, không nhúc nhích chờ đợi.

Công Tôn lại thả một con nhện Di Đà ra.

Con nhện mập ú kia vừa vắn chen vào cái lỗ thủng, bò theo cái mạng mà nhện Hỏa Văn vừa dệt rất nhanh kia, bắt đầu bò về phía con bọ chết ở phía sau cổ của con lợn rừng.

Con nhện Di Đà rất nhanh đã bò đến bên cạnh con bọ chết, nó vây quanh con bọ chết quay một vòng cuối cùng nằm lên trên lưng con bọ chết, rồi mọi người thấy hình như nó đang cắn con bọ chết... Đúng lúc này, hai con nhện Hỏa Văn bò lên trên mạng nhện.

Mọi người ở đây đều tò mò không biết hai con nhện không độc muốn làm thế nào để giết chết và ăn hết một con nhện vừa to lớn hơn chúng lại vừa có độc...

Chỉ thấy hai nhện Hỏa Văn đột nhiên cọ sát lẫn nhau.

Tiếp sau đó, nhẹ nhàng “Phụt” một tiếng...

Theo hành động ma sát lẫn nhau của hai con nhện nhỏ, mọi người liền nhìn thấy một đốm lửa bùng lên...

Theo đốm lửa kia, cả tấm mạng nhện gần như bị đốt thành tro bụi trong nháy mắt.

Lúc này, chợt nghe tiếng Tiểu Tứ Tử kêu, “Nhìn nha! Con nhện béo ú bốc khói kia...”

Tiểu Tứ Tử nói còn chưa dứt lời, lại nghe thêm một tiếng “Phụt”.

Con nhện Di Đà kia bốc cháy như pháo, nó đột nhiên nổ tung rồi bay lên giữa không trung, sau đó cứng ngắc rơi cái bịch bịch xuống mặt đất, mọi người liền ngửi được một mùi khét nhàn nhạt.

Lại nhìn sau cổ con heo rừng, chỗ vốn có con bọ chết cũng đã bị nổ cho bay! Nhưng thứ nổi bật hơn là làn da phía dưới cổ của con heo rừng bỗng có một thứ nho nhỏ đang nhô ra, trông giống như bọt nước, vết bọt nước kia chuyển động về chỗ mạch máu phía gáy, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu nữa...

Không bao lâu, con heo rừng kia đột nhiên run lên một cái, sau đó không nhúc nhích nữa, vừa rồi lúc nó ngủ vùng ngực bụng vẫn còn phập phồng nhẹ nhàng, nhưng lúc này ở ngực và bụng đã không còn phập phồng nữa.

Nhìn lại sau cổ lợn rừng, chỗ mà con bọ chết vừa bám ban nãy bỗng xuất hiện một vết màu nâu nhỏ trông rất giống vết bóng hay ban... Bị mạng nhện xuyên qua chính là lỗ thủng trên gạch, lại thêm dấu vết bị đốt trọi một vòng.

Mấy con nhện Hỏa Văn bò đến bên cạnh nhện Di Đà.

Sau khi nhện Di Đà bị bắn ra từ con heo rừng liền rơi xuống trên mặt đất, nó giống như bị lửa nướng qua, có mùi khét, hơn nữa bụng đã nổ tung.

Mấy con nhện Hỏa Văn nhỏ đến bên cạnh nó, chia nhau ra ăn nó... Thật đúng là ứng với câu nói kia của Công Tôn, là ăn “Nhện nướng”!

Sau khi ăn no mấy con nhện Hỏa Văn lại xếp thành một hàng quay về trong bình lưu ly.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hết thấy xảy ra trước mắt.

Hồi lâu sau, Âu Dương Thiệu Chỉnh vươn tay đi chọt con heo rừng kia một chút, mới phát hiện con heo đã cứng ngắc, không còn hô hấp nữa... Nó chết rồi!

Công Tôn mỉm cười, giải thích cặn kẽ cho mọi người hiểu, “Thành phần bên trong tơ nhện mà nhện Hỏa Văn phun ra có chứa một loại tương tự như hỏa tiêu, rất dễ đốt cháy, mà chất độc của nhện Di Đà cũng rất dễ đốt! Lúc nhện Di Đà cắn con bọ chết thì chất độc từ miệng nó liền được đưa vào trong cơ thể bọ chết, làm con bọ chết bị tê liệt. Lúc này, chỉ cần nhện Hỏa Văn đốt mạng nhện thì sẽ nổ chằng khác gì oanh thiên lôi cả, nên nhện Di Đà mới bị nổ tung! Nó không những đốt cháy mạng nhện mà còn đốt luôn cả dịch độc, chất độc mà nhện Di Đà trang bị trong bụng chẳng khác gì như được trang bị bình dầu hỏa, nổ cái BÙM! Mà càng thú vị hơn là chất độc nhện Di Đà đâm vào trong thân con bọ chết cũng bị đốt nhưng lại không hề bị cháy, là bởi vì đốt không tới chất độc trong con bọ chết! Bọ chết vốn sợ nóng, lúc nhện Di Đà trên lưng bị nổ nó cũng đã bị dọa cho hoảng sợ mà bỏ chạy! Lúc bỏ chạy, con bọ chết mới theo bản năng đem dịch độc ở toàn thân để lại trong thân con heo rừng, chất độc này còn lôi kéo chất độc mà vừa rồi nhện Di Đà đưa vào trong cơ thể nó... Hai loại dịch độc liền theo máu hướng về buồng tim. Độc trong con bọ chết đã bị máu pha loãng mất đi nên giờ chỉ còn lại độc của nhện Di Đà. Loại kịch độc trí mạng này khiến cho trái tim của con heo rừng bị tê liệt trong nháy mắt, đó cũng là lí do tại sao lúc nghiệm thi, tim của người chết do độc tính và tim người chết bình thường lại khác nhau đến vậy! Tất cả những người ‘Thọ chung chính tẩm’ đều là do trái tim ngừng đập mà chết, quá trình trải qua chính là như thế. Sau khi nhện Di Đà và con bọ chết giết người, nhện Hỏa Văn đã xóa sổ toàn bộ ‘Chứng cứ phạm tội’! Vết ban hay bóng ở cổ thi thể là do lúc nhện Di Đà bị nổ nên đã lưu lại... Cũng chính là vết bị sét đánh trúng khi nhìn từ bên ngoài.”

Mọi người ở đây không biết phải lộ ra biểu tình gì, thì ra hung khí chính là ba loại sâu này!

Hồi lâu sau, tất cả mọi người phục hồi lại tinh thần quay sang nhìn tên Vương Trường Phúc có dáng vẻ bình thường không có gì lạ kia.

Lúc này, sắc mặt Vương Trường Phúc cũng không phải quá tốt, hẳn có vẻ còn muốn nói mình cái gì cũng đều không hiểu, mới vừa bày ra vẻ mặt cầu xin, chỉ thấy Công Tôn vẫy tay với Đồng Thiên Dực, hỏi, “Người tra được sao?”

Đồng Thiên Dực gật đầu, lấy ra một phần tư liệu, nói, “Vương Trường Phúc nguyên quán ở Thiệu Hưng, người nhà sống trên núi, tổ tiên là ‘Người nuôi sâu’, sau đó đổi thành bán dược liệu.”

“Người nuôi sâu...” Triển Chiêu cau mày, ngẩng đầu, “Giống với Thiên Huỳnh Vương sao?”

Mọi người Triệu gia quân cũng không biết Thiên Huỳnh Vương là người nào, nhưng mấy người bọn Bạch Ngọc Đường đi Ma Cung đều biết người này!

Kỳ nhân ở Ma Cung kỳ vốn đông đảo, trong đó có một người gọi là tiểu lão đầu Thiên Huỳnh Vương, nhìn không có đặc điểm gì, nhưng mà Thiên Tôn đã từng nhắc nhở Bạch Ngọc Đường, nhìn thấy lão đầu này thì mau nhanh chóng chạy đi... Sau đó Bạch Ngọc Đường mới biết chính xác câu này.

Thiên Huỳnh Vương là “Người nuôi sâu” thần bí, hẳn nuôi rất nhiều sâu, không giống với Công Tôn nuôi cổ, Thiên Huỳnh Vương chỉ nuôi sâu bình thường, hẳn nuôi nhiều nhất là sâu Huỳnh Hỏa, những con sâu đó hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn. Có một lần hắn tìm một đám sâu róm béo ú đến hù dọa Bạch

Ngọc Đường, Ngũ gia tức giận đến mức suýt nữa đốt sạch phòng ở của hần, may mà Triển Chiêu kịp thời chạy tới, đi cứu Chuột nhà mình bị dọa hoảng sợ.

“Người nuôi sâu là một nghề rất thần bí.” Ân Hậu nói, “Những năm gần đây gần như đã thất truyền.”

(Không hiểu sao Ân Hậu lại ở đây trong khi ở chương trước Nhĩ Nhã đã cho ổng và Thiên Tôn đi ngủ?!)

“Có bản lĩnh lớn như vậy?” Triệu Phổ nhìn Vương Trường Phúc.

“Nội lực của hần không đủ cao cho nên không có khả năng có thể lập tức gọi ra cả một núi sâu giống Thiên Huỳnh Vương, hần chỉ có thể thông qua tập tính của loài sâu rồi khống chế một ít sâu đơn giản mà thôi.” Công Tôn lắc đầu, “Không chỉ người hạ Huyết chú bởi vì sâu mà chết, mà ngay cả những người bị nguyên rửa kia cũng là bởi vì bị sâu tấn công không kịp chớp mắt, mà phát sinh các loại ‘Ngoài ý muốn’ mà bỏ mạng!”

Lúc này, Hắc Ảnh và Bạch Ảnh từ bên ngoài tiến vào, bọn họ đã điều tra nhà Vương Trường Phúc, dưới tầng hầm ngầm và trong hậu viện đều tìm được các loại sâu mà hần nuôi, còn có một phong thư có vẽ đồ án Tiêu Yêu Lâu.

Suy nghĩ của Triển Chiêu đột nhiên minh bạch, hỏi Công Tôn, “Người để Ân đại trù làm những mạng nhện có thể đốt cháy kia là vì muốn dẫn hần ra?”

“Công Tôn gật đầu, “Trước đó chúng ta đã hoài nghi hung thủ ở ngay trong quân doanh, lần này mang Trần lão gia tử vào ở đây, vì thanh tiếng của ‘Huyết yêu’ nên hung thủ nhất định sẽ có ý nghĩ phải giết luôn Trần lão gia tử. Nhưng mà những chỗ khác không thể so với quân doanh được, thứ nhất là thủ vệ sâm nghiêm, thứ hai là lều trại cũng không thể đào thành động, cho nên trước đó hần phải đi thăm dò đường và cả chuyện phải đem con bọ chết thả lên trên người Trần lão gia tử. Ta bảo nhóm Ảnh vệ âm thầm đặt những sợi đường kéo thành mạng nhện ở các nơi trong quân doanh. Loại mạng nhện này vào mùa đông vốn rất hiếm thấy, người trong quân doanh vốn quê mùa, ai cũng sẽ không rảnh hơi quan tâm mấy cái mạng nhện trên mặt đất. Nhưng hung thủ thì lại không giống vậy, cái gọi là có tật giật mình, nếu hung thủ nhìn thấy mạng nhện các người đoán xem hần sẽ làm gì?”

“Tiêu hủy...” Mọi người gần như là trăm miệng một lời.

Công Tôn gật đầu, “Mỗi chỗ có mạng nhện giả, ta đều an bài Ảnh vệ âm thầm mai phục, chỉ cần có người lên lút tiêu hủy thì nhất định phải canh chừng thật chặt... Mà Vương Trường Phúc làm một chút, so với chuyện tiêu hủy mạng nhện thì hần càng sợ bại lộ chuyện mình chính là hung thủ hơn!”

Công Tôn nói đến đây, tất cả mọi người đều hiểu, Triệu Phổ cười một tiếng, “Hần lấy hộp quẹt châm đúng không?”

Công Tôn gật đầu, “Ta muốn khiến hần tự hoài nghi nhện Hỏa Văn mà hần nuôi đã bò ra ngoài, hần phát hiện thấy một ít mạng nhện liền đốt, nhất định sẽ cảm thấy mình đã không đóng chặt nắp bình có nhện Hỏa Văn, sau đó chắc chắn sẽ vội vã trở về tìm bình có nhện để kiểm tra, kết quả...”

Mọi người hiểu rõ gật đầu – Cái này không phải là tang vật cũng lấy được sao!

Tiểu Tứ Tử vỗ bàn tay nhỏ bé bốp bốp, “Phụ thân thật thông minh!”

Triệu Phổ ưỡn ngực vừa lòng mà gật đầu lại gật đầu – Đúng a! Sách hay đồ vật có liên quan đến sâu hay thảo được đều chạy không khỏi mắt thần Thư Ngốc của ta!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, đều cảm thấy “Hóa ra là vậy!” Khó trách nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được cách thức hung thủ gây án, thủ pháp này rất phức tạp lại không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải Công Tôn hay đọc sách lại học rộng hiểu nhiều, có thể bọn họ vĩnh viễn cũng không bắt được tên hung thủ giảo hoạt này!

Nhưng rốt cục sau khi đã hiểu rõ được thủ pháp giết người của hung thủ, có một thứ nghi ngờ lớn hơn dần dâng lên trong lòng mọi người, chính là – Động cơ!

Vị ở trước mắt này chỉ là một đại thúc bình thường mộc mạc, mặc dù có bối cảnh không tốt lại còn nuôi sâu... Nhưng mà vì sao chứ? Hần vì sao lại phải hao tổn tâm cơ đi giết nhiều không thù không oán với hần

như vậy chứ? Nếu như chẳng qua là trừng trị ác nhân thì ngược lại còn có thể hiểu được, nhưng vấn đề là, bất kể là người tốt hay là kẻ ác hẳn đều phải giết! Làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì?.

44. Chương 44: Ác Nhân Thông Thường

Edit: Fin

Beta: Linh

Công Tôn đem toàn bộ quá trình vụ án phát sinh biểu diễn lại thật hoàn mỹ một lần nữa, mặc dù sắc mặt Vương Trường Phúc không lộ ra vẻ sợ hãi hay giống người đa mưu xảo hoạt, nhưng mà núi cao còn có núi cao hơn, rốt cuộc vẫn bị Công Tôn bắt lại, ngay cả tang vật cũng lấy được.

Trước đây trong quân doanh, có thể tất cả mọi người đều cảm thấy hắn không giống Huyết yêu trong truyền thuyết kia, nhưng lúc này mọi người đều có chung một suy nghĩ – Chó sủa chó không cắn⁽⁷³⁾ con người chính là như vậy, đôi khi thoạt nhìn càng tầm thường vô hại nhưng thực tế lại càng nguy hiểm.

(73) Câu đầy đủ là ‘Kêu cầu mới cắn người, cắn người cầu không gọi’ – Chó sủa là chó không cắn, chó không sủa là chó cắn chết người.

Hiện tại, mọi người chỉ muốn biết lí do Vương Trường Phúc làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì.

Mà lúc này vẻ mặt Vương Trường Phúc cũng xuất hiện một ít biến hoá.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở Khai Phong Phủ nhiều năm, phá được rất nhiều án kiện, đã gặp qua đủ loại hung thủ, kẻ độc ác tàn nhẫn, kẻ giao hoạt mưu mô.

Rất nhiều hung thủ che dấu hành vi phạm tội của bản thân rất khá, bộ mặt thật của bọn họ như đang lẫn trốn bên trong lớp sương mù dày đặc, bình thường phải xé mở tầng tầng lớp lớp che chắn mới có thể làm cho bọn họ lộ ra bản chất.

Người có loại mặt mũi này, cứ như có đến hàng trăm sắc thái.

Hình dáng của hung thủ bình thường không dùng từ ‘đẹp’ hay ‘xấu’ để hình dung, bộ mặt thật của tội ác chính là động cơ hoặc lí do của bọn họ về cơ bản là giống nhau, thứ duy nhất có thể phân biệt chẳng qua là mức độ tà ác mà thôi.

Đã từng gặp qua vô số gương mặt vạn vẻ dữ tợn nhưng đến khi thấy được Vương Trường Phúc mặt mũi tâm thường, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn có ‘kiến thức uyên thâm’ cũng phải ngạc nhiên. Ngay cả chủ tướng Triệu gia vốn nhìn chuyện giết chóc, trải qua khói lửa mưa tên đến quen cũng cảm thấy tầm mắt được mở rộng.

Vương Trường Phúc một chút cũng không xấu hổ khi lời nói dối bị vạch trần, cũng chẳng bị làm hoảng sợ. Lúc này, hắn rất bình tĩnh, lại thu liễm một phần dáng vẻ mờ mịt không hiểu chuyện ban nãy.

Triệu Phổ đầy hứng thú mà sờ cằm, đánh giá vị binh sĩ tạp vụ tâm thường này.

Những người khác ở đây đều không lên tiếng, suy nghĩ thật tường tận về vị ‘Huyết yêu’ này một chút.

Ngay lúc cả phòng một mảng trầm mặc, Triển Chiêu đột nhiên chỉ tay nói “Kia là cái gì...”

Mọi người ‘soạt’ một tiếng quay mặt sang nhìn y.

Triển Chiêu chỉ chỉ chỗ cánh tay trái của Vương Trường Phúc “Mở tay áo hắn ra ta xem một chút.”

Tất cả mọi người hơi sững sờ, sau đó gật đầu – Nên xem thử!

Xích Ảnh kéo tay áo Vương Trường Phúc ra, sau khi nhìn thoáng qua, tất cả mọi người cau mày – Chỉ thấy trên tay trái hắn có một đồ án Ác Đế chương văn rất rõ ràng.

Triệu Phổ gật đầu – Khó trách...

Vương Trường Phúc ngẩng đầu nhìn mọi người, trên mặt hiện ra một nụ cười thản nhiên, lại lộ ra vài phần đắc ý.

Hạ Nhất Hàng vốn vẫn luôn ở bên cạnh nhìn mà không nói gì bây giờ cứ như đang có chuyện gấp gáp, vội vàng đứng dậy ra khỏi lều trưởng.

Có mấy phó tướng cũng theo Hạ Nhất Hàng ra ngoài.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi Trâu Lương, “Bọn họ đi làm gì thế?”

“Kiểm tra linh tinh.” Trâu Lương trả lời ngắn gọn.

Hỏa Phượng gật đầu, “Như thế a, vậy thì tay của mỗi người trong quân doanh hẳn cũng nên nhìn một chút.”

“Trước đã kiểm tra qua một lần rồi.” Trâu Lương đáp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Nói cách khác...” Công Tôn kinh ngạc, hỏi, “Hoa văn của đồ án này vừa mới xuất hiện gần đây sao?”

“Hoa văn xuất hiện khi nào cũng không quá trọng yếu.” Lỗ Nghiêm lắc đầu, “Trước đó đã kiểm tra qua nhưng không có hiệu quả gì nhiều.”

Hỏa Phượng nghĩ nghĩ, lại hỏi Trâu Lương, “Vậy muốn kiểm tra thêm một lần nữa sao?”

Trâu Lương nhướng một bên mày – Cũng chỉ có thể như vậy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu dĩ – Quân doanh quả thật phải cẩn thận trên hết. Ác Đế nếu đã bắt đầu xâm nhập quân doanh Triệu gia thì thật là điều khiến người ta lo lắng.

Lúc này, Đồng Thiên Dực từ bên ngoài đi vào, đến bên cạnh Triệu Phổ thấp giọng thì thầm vài câu.

Triệu Phổ gật đầu.

Đồng Thiên Dực liền đi ra ngoài, lúc ra cửa ánh mắt lướt qua Vương Trường Phúc, mang theo ý nghĩa có chút không rõ.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được không khí có phần ngưng trọng.

Công Tôn cũng hỏi Triệu Phổ, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Triệu Phổ nói, “Cả nhà của hần đều đã chết hết rồi.”

Công Tôn hít một hơi khí lạnh.

“Chết như thế nào?” Triển Chiêu hỏi.

“Bị giết.” Triệu Phổ trả lời.

“Sao lại thế được? Không phải có thủ vệ sao...” Công Tôn nói đến đây, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, “Là sâu?!”

“Người giết cả nhà mình?” Bao Duyên kinh hãi nhìn Vương Trường Phúc.

Vương Trường Phúc mỉm cười gật đầu, trong nụ cười lộ ra tia quỷ dị.

Nhìn nụ cười như vậy, tất cả mọi người không thể không nhìn vị hung thủ ‘tâm thường’ này bằng ánh mắt khác.

“Vì sao người lại làm như vậy?” Công Tôn không tài nào hiểu nổi, “Trong nhà người còn có cha mẹ già và con nhỏ, người nên biết cho dù người là kẻ tội ác tày trời đi chăng nữa thì khi Triệu Phổ xử người Thiên đao vạn quả(74) cũng sẽ không thương tổn người nhà người, sao không để cho họ một con đường sống?”

(74) Nguyên văn (): Chém nghìn vạn nhát dao, chết không toàn thây.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn – Người đây là đang khen ta đó hả?

Vương Trường Phúc cười lạnh, hần nhìn Công Tôn, nói, “Học rộng tài cao, y thuật vô song.”

Công Tôn khẽ cau mày, không rõ hần nói những lời này nhằm mục đích gì?

Ánh mắt Vương Trường Phúc sau khi dừng lại trên người Công Tôn một lát liền chuyển đến bên người Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh và Tiêu Lương còn nằm trên lưng Tiểu Ngũ.

Hần nhìn Tiểu Tứ Tử, “Đáng yêu lạnh lợi, chọc người yêu thích.”

Nói xong lại nhìn Tiểu Lương Tử bên cạnh Tiểu Tứ Tử đang cảnh giác nhìn hắn, “Thiên phú kinh người, thân thể hiểm hách, tiền đồ vô lượng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Tình huống gì đây?

Triển Chiêu suy nghĩ một chút – Biết là sẽ bị đánh nên nói lời hay để nịnh bợ?

Lúc mọi người còn đang hoang mang, ánh mắt Vương Trường Phúc tiếp tục di chuyển, rơi xuống trên người đám học sinh Thái Học Viện, mở miệng “Thiên chi kiêu tử(75) tuổi trẻ tài cao”

(75) Nguyên văn (): *Đứa con kiêu ngạo của trời đất = giỏi giang hơn người.*

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, phát ra hai tiếng, “Ha ha, phải đầu thai mấy lần mới có thể có được cuộc sống như của các ngươi đây?”

“Dùng mãnh thiện chiến, chiến công lớn lao.” Ánh mắt Vương Trường Phúc tiếp tục di chuyển đến trên người chư tướng Triệu gia, tiếp đó lại thấy được Lâm Dạ Hỏa bên người Trâu Lương, hướng về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ý bảo, “Ngươi và bọn họ là cùng một loại.”

Hỏa Phượng híp mắt, “Đại gia trời sinh tương đối xinh đẹp.”

Trâu Lương bắt đầu dĩ nhiên nhìn hắn – Trọng điểm mà ngươi chú ý vĩnh viễn không giống người khác.

Hỏa Phượng bĩu môi một cái.

Ánh mắt Vương Trường Phúc xẹt qua Triệu Trinh bên cạnh đang dựa vào bình phong uống trà, lắc lắc đầu, “Ngươi thì càng không có gì để nói.”

Triệu Trinh khẽ cười.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Triệu Phổ.

Nhìn chằm chằm Triệu Phổ một lát, Vương Trường Phúc nở nụ cười, nói, “Các ngươi không phải là muốn hỏi cho ra lý do sao? Nguyên soái chính là lý do.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ – Lời này có thể nghe ra rất nhiều ý đấy!

Triệu Phổ vẻ mặt vô tội nhìn Công Tôn – Biểu tình của ngươi không cần phải giống như người đi bắt gian kẻ thông dân có được không? Đại gia ta rõ ràng cái gì cũng chưa làm, bản thân hắn biến thái ta cũng

không ngăn được a...

Chư tướng Triệu gia nghiêng đầu suy nghĩ giữa hai người có liên hệ gì.

Vương Trường Phúc tỏ vẻ bất đắc dĩ vì mọi người không hiểu được ý tứ của hắn, liền lắc đầu hỏi Triệu Phổ, “Cái loại cảm giác đó tốt lắm có phải không?”

Triệu Phổ nâng cầm chạm vào chén trà, cũng không biết có nghe hắn nói chuyện không.

“Cảm giác gì?” Công Tôn nghi hoặc.

“Cảm giác có thể nắm trong tay sinh tử của người khác!” Vương Trường Phúc nhìn Triệu Phổ, “Cảm giác được người khác tôn thành thần!”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Công Tôn mở to hai mắt, “Đây là lí do khiến người giả trang thành ‘Huyết yêu’ để giết người?!”

Vương Trường Phúc nhún vai, “Lí do này không đầy đủ sao?”

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên nhìn Triệu Phổ.

Không chỉ có Tiểu Tứ Tử mà những người khác cũng theo bản năng mà nhìn về phía Triệu Phổ.

Triệu Phổ buông tay – Đã nói bản thân hắn biến thái ta cũng không có biện pháp mà.

Triệu Trinh nghiêm mặt suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói của tên này cũng không phải là không có đạo lý! Trên đời, trừ bỏ Đương kim hoàng thượng, Thiên Tôn Ân Hậu đã trở thành truyền thuyết, có thể được xưng là ‘Thần’, tựa hồ cũng chỉ có Triệu Phổ mà thôi.

Một chữ ‘Thần’ này, đạo lý như nhau, nhưng khi được đặt ở phía trước hay phía sau sẽ có sự bất đồng rất lớn!

Thần Y, Thần Côn, Thần Thâu... Đây là một loại.

Chiến thần, Tử thần... Lại là một loại khác!

Có được kĩ năng là ở loại trước, có được quyền lực lại là loại sau, mà người được chân chính xưng ‘Thần’

đã ít lại càng ít.

“Lúc mới bắt đầu, trong đầu ta chỉ động một ý niệm.” Về mặt Vương Trường Phúc không đổi sắc nói về những việc mình đã trải qua, “Là rất muốn giáo huấn một người mình không vừa mắt. Rất lâu trước đây ta cũng từng nghe qua truyền thuyết về ‘Huyết yêu’, lúc vừa nghe được truyền thuyết này ta liền có một ý nghĩ, có lẽ ‘Huyết yêu’ đó cũng giống như ta, là một người nuôi sâu. Người bình thường muốn làm được chuyện như vậy hầu như là không có khả năng, mà ta lại có thể!”

Tất cả mọi người cau mày nhìn hắn.

“Thời điểm lần đầu tiên thử dùng kế ‘Huyết chú’, ta quả thật có hơi khấn trương, nhưng sau khi thành công thì chính là loại cảm giác này!” Vương Trường Phúc bắt đầu hiểu ra, về mặt hưởng thụ, “Loại cảm giác đem mạng người đùa giỡn trong lòng bàn tay thật sự là... quá tốt đẹp.”

Vương Trường Phúc thấy được sự chán ghét trong mắt mọi người, liền thờ ơ mà nở nụ cười, “Các người đương nhiên sẽ không hiểu được, bởi vì ít nhất các người vẫn còn có chút gì đó, bây giờ vận mệnh các người may mắn. Với ta mà nói, ta là người chỉ có hai bàn tay trắng, năm đó nhập ngũ cũng là một sự sai lầm... Dù sao ta cũng chẳng có thiên phú hay kì ngộ, vào quân doanh phải có võ công cái thể mới có thể làm Tướng quân, người thường chỉ có thể làm lính quèn mà thôi.”

Xung quanh mọi người hai mặt nhìn nhau, Triệu Phổ ngáp một cái, “Còn chưa nói tới trọng điểm sao?”

Vương Trường Phúc nhìn chăm chú vào Triệu Phổ, cười vui vẻ, “Chính là loại cảm giác này! Cảm giác tự cao tự đại! Người có biết không? Thời điểm ta tòng quân Vương gia vẫn chưa đến Hắc Phong Thành... Lúc ta lần đầu tiên giết người có thể người cũng còn chưa tới? Ít nhất còn chưa lên làm Nguyên Soái... Nhưng mà ta vẫn nhớ rõ ràng tình cảnh lần đầu tiên khi nhìn thấy người.”

Công Tôn híp mắt – Ai nha, thì ra là nhất kiến chung tình a!

Triệu Phổ bất đắc dĩ nhìn Công Tôn – Người còn diễn rất nhập tâm nữa...

“Lúc ấy ta xách một thùng quần áo mới giặt xong đem đi phơi nắng thì trông thấy một người trẻ tuổi từ bên cạnh đi qua.” Vương Trường Phúc lắc đầu, “Haha... Từ trang phục và khí chất ta đã biết người tuyệt đối không phải là người thường, quả nhiên những binh lính tạp vụ giặt quần áo ở đó đều nói ‘Nhìn thấy không? Đó chính là Cửu Vương gia! Mới mười sáu tuổi! Mười sáu tuổi đã được xem là Binh mã Đại nguyên soái a! Các người nói xem Hoàng thượng có phải điên rồi không?’”

Tất cả mọi người quay mặt lại nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh nháy mắt với Triệu Phổ mấy cái.

Triệu Phổ nhìn trời.

“Người dừng lại ở phía trước kho hàng của phòng tạp vụ, nhìn chung quanh một lần rồi hỏi người bên cạnh ‘Vậy là kết thúc cuộc đi dạo rồi đúng không?’ ” Vương Trường Phúc nói.

Triệu Phổ suy nghĩ một chút, ngày đó hẳn là ngày đầu tiên hắn đến quân doanh, lúc ấy quy mô quân doanh của Hắc Phong Thành còn rất nhỏ, hắn đi dạo một vòng chưa đến nửa canh giờ đã dạo xong rồi.

“Người có còn nhớ câu thứ hai mà người nói là gì không?” Vương Trường Phúc hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngáp một cái, “Còn chưa kể xong sao?”

Công Tôn tò mò hỏi hắn, “Người nói cái gì?”

Xích Ảnh giúp Triệu Phổ nói cho Công Tôn, “Vương gia nói ‘Trừ bỏ đầu bếp, tất cả chức vụ binh lính đều huỷ bỏ cho lão tử, toàn bộ quân doanh cứ như hoa quế cao.’”

Mọi người yên lặng gật đầu, nói như thế mới là phong cách của Triệu Phổ! Một câu đắc tội toàn bộ người trong doanh trại.

“Nhưng mà hiện tại trong quân doanh cũng có không ít lão tướng a.” Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường.

Mới vừa hỏi xong, Tử Ảnh phía sau đi lên nói, “Vương gia tới ngày đầu tiên liền chinh đồn hoàn toàn quân doanh, hiện tại tất cả tướng lĩnh đều dựa vào chiến công mà tiến lên, trước kia lão tướng cùng tân binh đều có cơ hội ngang nhau, chỗ nào cũng đều xuất hiện người có bản lĩnh đi?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều gật đầu – Có lý!

“Bắt đầu từ ngày đó, Hắc Phong Thành quả thực là long trời lở đất!” Trên mặt Vương Trường Phúc không khỏi có vẻ hưng phấn, “Người chưởng quân sinh sát, y hệt ‘Thần’ đứng ở nơi cao nhất, đôi khi ta nhện không được sẽ thử tưởng tượng ra loại cảm giác đó... Chỉ nghĩ thôi, ta cũng đã biết như vậy có bao nhiêu tốt đẹp! Chỉ tiếc... Loại chuyện này vĩnh viễn không thể nào phát sinh ở trên người ta, loại người như vậy sẽ khiến người người sùng kính, người như ta vĩnh viễn lĩnh hội không đến, khi đó... Ta lại nghĩ tới truyền thuyết về ‘Huyết yêu’.”

“Cho nên người đem một loạt án kiện nguy trang thành ‘Lời nguyên rửa của Huyết yêu’?” Triển Chiêu hỏi, “Hao tổn tâm sức như vậy chỉ để cảm thụ cảm giác khống chế vận mệnh người khác?”

Vương Trường Phúc cười, hỏi ngược lại Triển Chiêu, “Người không nghĩ tới sao?”

“Hừ...” Triển Chiêu vẽ mặt ghét bỏ – Khi nào thì nghĩ đến chuyện khổ cực đó? Lúc nằm mơ thấy ác mộng sao?

“Nói nửa ngày, trọng điểm rốt cuộc là gì?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường mở miệng.

Triệu Phổ nhìn hấn gật đầu một cái – Huynh đệ hiểu ta a, ta cũng nghe đến phát phiền.

Vương Trường Phúc cau mày, “Trọng điểm chính là ta đã làm được! Ta cảm nhận được loại cảm giác đó! Ta làm ‘Thần’ nhiều năm như vậy! Mà về phần người nhà của ta, không cần phải lo lắng, bọn họ thuộc về ta, ta chết đương nhiên phải dẫn bọn họ đi cùng! Cho nên... Các người không thể cướp đi bất kỳ thứ gì từ trên người ta.”

Nghe xong lời của hấn, một đám học trò Thái Học viện đều há to miệng. Hiển nhiên, một đám thiếu niên chưa từng trải đời này xem như hôm nay đã được mở rộng tầm mắt.

“Mà người...” Vương Trường Phúc nhìn Triệu Phổ cười khiêu khích, “Trên đời này cũng có chuyện mà người không làm được, tỷ như, vô luận các người có nghiêm hình khảo vấn như thế nào đi nữa, cũng vĩnh viễn không thể hỏi được chuyện của Ác Đế Thành từ trong miệng ta, ha ha ha...”

Vương Trường Phúc còn đang cười, Tiểu Tứ Tử đột nhiên nghiêng đầu, “Ông đang vui vẻ cái gì a?”

Mọi người cau mày nhìn Vương Trường Phúc đang đắc ý, cảm thấy người này tội ác tày trời, nhưng lại không biết phải làm thế nào với hấn! Người này chết cũng không có gì đáng tiếc nhưng hấn lại chết nhiều người như vậy, đã vậy vì muốn không cô đơn mà còn giết chết toàn bộ người nhà của mình, loại ác nhân này phải dùng hình phạt thế nào để có thể bình phục nhân tâm đây? Người chỉ có thể chết một lần, thiên đạo vạn quả thì đã sao? Những người đã chết cũng không có cách nào sống lại được.

Vương Trường Phúc nhìn Tiểu Tứ Tử, cau mày, “Người nói cái gì?”

Tiểu Tứ Tử nâng cằm, trên mặt không có biểu lộ gì, chỉ có đôi mắt to sạch sẽ trong sáng.

Công Tôn cúi đầu nhìn con trai.

Tiểu Lương Tử tựa hồ cũng không hiểu, hỏi Vương Trường Phúc, “Đúng vậy, có gì hay ho mà người lại vui vẻ a?”

Tất cả mọi người trong trường đều nhìn hai nhóc con.

Tiểu Tứ Tử chớp chớp đôi mắt to, “Ông không phải chỉ là một kẻ xấu thông thường thôi sao.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Đúng vậy, kẻ xấu thông thường a.”

“Người nói cái gì?” Vương Trường Phúc cảm thấy như vừa bị vũ nhục, nghiêng rằng, “Cái gì mà kẻ xấu thông thường? Ta là ‘Huyết yêu!’”

“Án kiện mới xảy ra mấy ngày mà phụ thân đã bắt có thể bắt ông tới đây.” Tiểu Tứ Tử ngoắc ngoắc ngón út tỏ vẻ khinh thường.

“Ta... Ta là Huyết yêu!” Vương Trường Phúc rống lên “Ta làm cho lòng người Hắc Phong Thành đều dao động!”

“Đúng vậy đúng vậy, người là Huyết yêu làm cho lòng người Hắc Phong Thành này đều dao động, còn không phải lần đầu phạm án tại quân doanh đã bị bắt lại, thậm chí ngay cả tang vật cũng lấy được sao.” Tiểu Lương Tử bĩu môi một cái, “Thế nào mà ngay cả một chút đạo lý người cũng không hiểu được a?”

“Cái gì?” Vương Trường Phúc cau mày nhìn hai nhóc con.

Những người khác cũng đầy hứng thú mà nhìn hai đứa.

Tiểu Lương Tử không tán thành mà lắc đầu với Vương Trường Phúc, “Người chính là cái loại ngu xuẩn mà sư phụ ta thường nói.”

Công Tôn hít một hơi khí lạnh.

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu – Hồng rồi, hồng thật rồi, nhóc con này rõ lưu manh, giọng điệu đã không đổi được rồi!

Công Tôn hung tợn trừng Triệu Phổ – Đều tại người! Thượng bất chính hạ tắc loạn!

Triệu Phổ vẻ mặt vô tội – Cha ruột nó là lưu manh, huyết thống của nó lại thuộc loại thuần khiết, cái này cũng tại ta?

“Ý là không có gì tài giỏi.” Công Tôn như có điều suy nghĩ, “Người xấu chính là người xấu, Yêu cũng tốt mà Thần cũng thế, khi bị bắt lại thì người chẳng qua cũng chỉ là một người xấu bình thường mà thôi!”

Lời của Công Tôn xác thực có chút khó nghe, nhưng tựa hồ rất có đạo lý.

Triệu Phổ cười cười, nhẹ nhàng khoát tay, Lô Nghiêm sai người đưa Vương Trường Phúc về mặt không cam lòng kéo ra ngoài, dựa theo luật lệ Đại Tổng và quân quy Triệu gia quân để xử trí.

Rất nhanh, chân tướng của Huyết yêu đã truyền ra khắp toàn bộ Hắc Phong Thành, lúc này dân chúng trong thành đang bàn luận sôi nổi.

Mà khi bàn luận đến những lời cuối cùng, hầu như không có người nhắc tới cái tên Vương Trường Phúc này, để cho người nói chuyện say sưa hẳn là một câu “Người xấu thông thường” kia của Tiểu Tứ Tử.

Dân chúng trong thành cũng cảm thán – Cái gọi là Huyết yêu đúng là làm người ta sợ hãi, khiến người nhìn mà sợ, nhưng kết quả chẳng qua chỉ là một tên người xấu tầm thường mà thôi, bị bắt giữ rồi lại tiếp nhận trừng phạt như thường lệ mà thôi...

45. Chương 45: Trở Tay Không Kịp

Edit: Fin

Beta: Linh

Vương Trường Phúc bị giam giữ vào ngày hôm sau, buổi trưa, bên trong nhà gian lâu hai của Thái Bạch Cư...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc đường ngồi đối diện, cùng ăn cơm trưa.

Hôm nay Triệu Phổ có rất nhiều chuyện cần xử lý trong quân doanh, Nguyên soái lẫn các tướng quân đều rất bận rộn. Tiểu Tứ Tử, Thiên Tôn cộng thêm cả một đám học trò Thái Học Viện cùng rủ nhau ra ngoài thành chơi đùa, cho nên khó có được thời gian hai người ở riêng, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Ngũ gia hôm nay lại khó có được cảm giác khẩu vị không tồi, nhưng Triển Chiêu ngồi đối diện hẳn lại trông không có khẩu vị tốt như trước kia.

Bạch Ngọc Đường vươn tay, dùng chiếc đũa nhẹ nhàng gõ cái chén trước mặt Triển Chiêu một cái.

Nhưng Triển Chiêu vẫn còn ngây người, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường lại gõ miệng chén một cái nữa, còn gọi thêm một tiếng.

Triển Chiêu phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hửm?”

Bạch Ngọc Đường nhìn thức ăn trên bàn bĩu môi, ý là – Không hợp khẩu vị sao?

Triển Chiêu nhìn chằm chằm thức ăn một lát, vươn tay gấp một đũa nhét vào miệng nhai nhai nhai...

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Triển Chiêu nhai nhai được vài miếng thì lại bắt đầu ngẩn người, có chút muốn cười, vươn tay chọt gáy y một cái.

Lúc này Triển Chiêu rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo, vươn tay xoa gáy nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Chưa tỉnh ngủ hả?” Tối hôm qua Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng Triển Chiêu lăn qua lộn lại cả đêm, có điều từ trước đến giờ tướng ngủ của y cũng không quá ngay ngắn, Ngũ gia đã sớm quen.

Triển Chiêu đặt đĩa xuống, nói với Bạch Ngọc Đường, “Vương Trường Phúc vừa chết tối hôm qua, người biết không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Ừ, hắc vốn được nhốt ở địa lao nhưng sau đó lại tìm con nhện độc của mình tới để tự độc chết đúng không? Sáng nay ta có nghe Tiểu Lương Tử nói.”

“Sợ phải chịu tội nên mới tự sát sao?” Triển Chiêu cau mày.

“Lấy lý luận của hắc hắc là sẽ nói, thà hắc tự giết chết bản thân chứ người khác đừng hòng giết được hắc?” Bạch Ngọc Đường rót cho Triển Chiêu chén rượu.

“Người có cảm giác được vụ án này...”

Triển Chiêu chưa hỏi xong, Bạch Ngọc Đường đã gật đầu, “Ừ, có rất nhiều loại sâu ghê tởm.”

Triển Chiêu hí mắt nhìn hắc, “Ta muốn nói người có cảm thấy thấy vụ án này có chỗ nào đó giống như... Nói như thế nào đây, không đúng lắm?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Ừ... Đúng là có điểm như vậy.”

“Ừm...”

Triển Chiêu còn đang rối rắm, Bạch Ngọc Đường liền thay đổi đề tài, hỏi y, “Mấy hôm nay không có chuyện gì làm, cùng đi Lương Châu phủ một chuyến đi?”

Triển Chiêu sững sốt, “Đi Lương Châu phủ làm gì?”

“Mấy ngày hôm trước Đại ca ta có gửi đến một bức thư, muốn ta thay huynh ấy đi Lương Châu phủ mua một thứ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Hơn nữa sư phụ ta hắc là cũng muốn đi cùng.”

Triển Chiêu không hiểu, “Mua cái gì vậy?”

“Ồ Lương châu phủ có Thảm gia chuyên mua bán đồ cổ, gia chủ gọi là Thảm Quan, gia sản kếp sù.” Bạch Ngọc Đường cầm chén rượu lên, “Thảm Quan vừa mới qua đời, con gái trong nhà ông ta chuẩn bị bán đi tất cả đồ cổ mà ông ta cất giữ.”

“Có rất nhiều sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Rất nhiều, so với hoàng cung chắc còn nhiều hơn.” Bạch Ngọc Đường cười, “Nói không chừng Triệu Trinh cũng có hứng thú đi xem.”

“Nhiều như vậy á?!” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Đối với đồ mà Thảm gia cất giữ, giang hồ vẫn luôn có lời đồn đãi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thảm Quan mặc dù là người mua bán đồ cổ, nhưng tổ tiên ông ta chẳng qua chỉ bán điểm tâm, người cảm thấy chỉ cần bán điểm tâm thôi là có thể tích lũy nhiều gia sản như vậy sao, lại có thể mua về nhiều đồ cổ như thế? Hơn nữa chuyện buôn bán điểm tâm nhà bọn họ cũng không phải quá tốt, chỉ thuộc loại bình thường mà thôi.”

“Tương truyền rằng, tổ tiên ba đời nhà ông ta đều là kẻ trộm, có kẻ trộm mộ cũng có kẻ đào tường khoét vách, biết đâu còn có cả thổ phỉ không chừng.” Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Nhưng mà gia chủ đời này của Thảm gia là một người đọc sách, đại khái là sợ nhiều tài phú như vậy kiểu gì cũng sẽ dẫn đến mầm tai họa, cho nên mới quyết định bán đi toàn bộ rồi chuyển đến phía Nam.”

“Bán một lúc nhiều bảo bối như vậy?” Triển Chiêu hỏi, “Của cải chẳng giấu được, không sợ bị người khác nhòm chặc?”

“Vậy mà không sợ, thật ra là có người giúp đỡ đứng ra bảo đảm cho vụ mua bán này.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ai? Lương Châu phủ có môn phái nào sao?” Triển Chiêu suy tư.

“Đường Tứ Dao...”

Bạch Ngọc Đường mới vừa nói ra tên, Triển Chiêu liền nhướng một bên mày, “Cháu của chương môn Đường Môn?”

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, “Thảm gia, Tứ Xuyên và Đường Môn có quan hệ rất tốt, hình như Thảm Quan và cha của Đường Tứ Dao là chỗ quen biết cũ, cho nên Đường Tứ Dao mới tự mình vội vã mang người tới bảo đảm vụ mua bán lần này.”

“Chỗ dựa vững chắc này cũng không nhỏ a, Lương Châu phủ cách Thục Trung cũng không tính là quá xa, trên giang hồ hẳn là không có mấy người dám chọc vào Tứ Xuyên Đường Môn đâu.” Triển Chiêu gật gù đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Người không phải có quan hệ không tồi với Đường Môn sao?”

Khóe miệng Triển Chiêu hơi co giật, nghiêng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người tính cổ ý công khai nó?”(76)

(76) Nguyên văn (): Là thành ngữ ý chỉ: “Nếu một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào.” Ý ở đây là cái đó ấm bị hỏng, nếu một người cổ ý chọn ấm như thế, thì có nghĩa người đó cổ ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó. Hiếu nôm na là Bạch Ngọc Đường định công khai bí mật giữa Triển Chiêu và Đường Môn cho người khác biết.

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, tựa hồ trong chuyện này có gì đó rất thú vị, hai người cũng tự hiểu lòng nhau, tiếp tục uống trà.

“Ồ đó hẳn là có không ít thứ tốt? Người không mang theo Thiên Tôn đi nhìn một chút sao?” Triển Chiêu hỏi, “Còn nữa, Đại ca muốn mua cái gì a?”

“Ta định mang theo sư phụ đi cùng, có điều vẫn chưa nói với ông ấy, nếu không lỡ ông ấy hưng phấn quá mà chạy đi luôn bây giờ thì cũng rất phiền toái.” Bạch Ngọc Đường nói, “Về phần Đại ca của ta, huynh ấy muốn mua một cây đầu gỗ.”

“Một cây gỗ?” Triển Chiêu dở khóc dở cười, trong lòng nghĩ cái đám thổ hào trên Hãm Không đảo này càng ngày càng không đáng tin, đại gia Lô Phương kêu người mang thư xa vậy tới đây chỉ để kêu Chuột nhà hắn đi mua gỗ?

“Đại ca giao phó ta nhất định phải mua được cây đầu gỗ này, nhưng ta đoán chừng những người khác cũng không muốn thứ này đâu, mua về hẳn là không khó.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mấy ngày nữa Nhị ca Tam ca sẽ đến chở cây gỗ về.”

Triển Chiêu nghe đến đó hơi sững sốt, hỏi, “Chở về? Cây gỗ rất lớn sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ, là một cây Thiên Thủy Mộc hoàn chỉnh, bây giờ đã tìm được một cây dài nhất nên đại ca chuẩn bị lấy về làm khung chế tạo thuyền.”

“A...” Triển Chiêu gật đầu, khó trách phải từ xa chạy tới đây mua, nghĩ tới đây, lại thuận miệng hỏi một câu, “Cái đó hẳn là rất đắt đi?”

“Cũng tạm.” Ngũ gia lắc đầu, vươn ra hai ngón tay, “Đại ca trước đó có hỏi qua Thẩm gia muốn giá bao nhiêu, đối phương đưa ra con số này, cũng không tính là quá lớn.”

Triển Chiêu nhìn chăm chăm hai ngón tay thon dài của Bạch Ngọc Đường trong chốc lát, hỏi, “Hai vạn lượng?”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Ừ.”

Triển Chiêu nhẹ nhàng thở ra, đoán đúng rồi!

Chợt nghe Ngũ gia bổ sung một câu, “Một trượng(77) tính giá hai vạn lượng, tính sơ qua tổng cộng khoảng hai trăm trượng đi.”

(77) Đơn vị đo lường độ dài, 1 trượng = 4.7m

Triển Chiêu lại nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường một lát, cuối cùng vẫn quyết định bưng bát lên thành thật ăn cơm.

Bạch Ngọc Đường phát hiện Triển Chiêu muốn ăn, liền gấp đồ ăn cho y.

Bên này đang ăn cơm, chợt nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng hỗn loạn, hình như vừa xảy ra chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu híp mắt nhìn hắn, giơ chiếc đũa chỉ chỉ cửa sổ, ý là – Người đi trước! Nếu có xảy ra án mạng cũng là do người nhặt được!

Bạch Ngọc Đường buông bát đũa đi tới mở cửa sổ liếc mắt ra bên ngoài một cái, liền hơi cau mày.

Triển Chiêu húp một muống canh, vừa hỏi, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hình như có người ngã chết.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ngã chết ư?” Triển Chiêu nhú mày.

Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc ngón tay, để y lại đây nhìn.

Triển Chiêu buông bát, bước đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, trước chợt hắt một cái, nói, “Cái này xem như người nhặt.”

Bạch Ngọc Đường theo ý y “ừ” một tiếng, tránh chỗ một chút để y nhìn.

Triển Chiêu bám lấy thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài...

Lúc này, bên dưới một tòa tiểu lâu phía đối diện với Thái Bạch Cư có không ít người đang vây quanh.

Đó là một tòa tiểu lâu hai tầng, có lẽ là khách điểm, trên khoảng đất trống trước cửa chính có một nam nhân đang nằm trong vũng máu, hai tiểu nhị ở cửa khách điểm vội kêu, “Người chết rồi! Mau báo quan a! Có người ngã xuống lầu!”

Triển Chiêu dựa vào vai Bạch Ngọc Đường, tò mò hỏi, “Người xem thử tiểu lâu kia rất cao sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không tính là cao...”

“Ngã từ đó xuống cũng sẽ chết sao?” Triển Chiêu không tin, “Dù không có võ công thì từ đó ngã xuống nhiều nhất cũng chỉ gãy vài khúc xương...”

Triển Chiêu nói chưa dứt lời, chợt nghe phía dưới có người kêu, “Đầu bị đập trúng tảng đá rồi! Nhìn xem, ngay cả tương não cũng chảy ra a!”

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng cau mày, “Chậc... Cũng may vụ án Huyết yêu đã phá xong, nếu không lại là một vụ nữa.”

“Có khi nào là có người đẩy hắn xuống lầu không?” Bạch Ngọc Đường nhìn lên trên lầu...

Bên bàn ở lầu hai có vài tiểu nhị đang đứng đấy, gương mặt đầy hoảng sợ nhìn xuống bên dưới, vội vội vàng vàng giải thích với chủ phòng đang hoảng hốt ở phía sau, vị này do bản thân không cẩn thận nên mới té xuống.

Lúc này, binh mã tuần thành cũng chạy đến, hôm nay dẫn người tới là Âu Dương Thiếu Chính.

Đám người tách ra hai bên nhường đường.

Một sĩ binh kiểm tra người chết một chút, hồi bẩm trước ngựa Âu Dương Thiếu Chính là người này đã chết rồi.

Triển Chiêu khoát tay áo nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là – Bên này cũng không phải Khai Phong Phủ, có người chết vẫn nên giao cho quân doanh thì hơn...

Nhưng mà Triển Chiêu vừa mới phát tay, chợt nghe Hỏa Kỳ Lân dưới lầu kéo dài giọng nói, “Ta đi! Triển Chiêu kia đúng là ‘Miêu yêu’ mà! Đi chỗ nào chỗ đó có người chết a! Hắc Phong Thành ta trước kia chưa từng gặp qua chuyện ba ngày chết một người năm ngày chết một đám a! Sợ Huyết yêu cái gì a, đồ chơi kia so với ‘Miêu yêu’ vẫn còn kém xa lắm... Ai nha.”

Hỏa Kỳ Lân nói còn chưa dứt lời thì đã bị một cái bánh bao đập trúng, xoa gáy quay đầu lại, chỉ thấy trên cửa sổ lầu đối diện, Triển Chiêu đang dựng lông mao cùng với Bạch Ngọc Đường ở một bên nhin cười.

Âu Dương Thiếu Chinh nghiêm mặt nhìn lên, lại quay đầu nhìn thi thể trên mặt đất, vuốt cằm lắc đầu lại lắc đầu, nhìn Triển Chiêu bằng ánh mắt đồng tình, ý tứ rất rõ ràng – Người quả nhiên ở chỗ này a! Người có hơi nhiều vận kém đấy?

Triển Chiêu nghẹn một bụng khí, tức giận quay sang trừng Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia cũng bắt đắc dĩ – Người phát giận với ta có ích lợi gì, ta cũng đang tính toán thay người gánh, ai bảo người thanh danh lan xa làm gì.

Triển Chiêu hừ một tiếng, vươn tay nắm lấy cổ áo Bạch Ngọc Đường kéo người xuống lầu...

Hai người vừa rời khỏi Thái Bạch Cư, chợt nghe có người đột nhiên hô một tiếng, “Ông trời có mắt a! Huyết yêu vẫn còn sống! Vẫn còn sống!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Hỏa Kỳ Lân đuổi Ảnh vệ đi tìm Công Tôn đến nghiệm thi rồi vừa lần theo tiếng nói kia trong ngõ nhỏ bên trái vừa đánh mắt nhìn, chỉ thấy một lão nhân có bộ dáng bệnh tật ốm yếu đang lão đảo đi ra.

Đám người ngạc nhiên hô một tiếng rồi né ra... Chỉ thấy lão nhân kia gầy trơ xương, sắc mặt xám trắng, còn khắp người đều là bunn, cặp mắt đen hõm xuống... Nhìn cứ như vừa chui từ trong mộ ra.

Lão nhân kia vừa đi vừa chỉ vào thi thể nằm trong vũng máu, tiếng nói già nua khàn khàn truyền ra từ đôi môi khô nứt, “Huyết yêu có linh a! Ác nhân ác báo!”

“Lão già, ông nói cái gì vậy?” Âu Dương Thiếu Chinh hỏi ông ta.

Lại thấy lão nhân kia rút một thanh chủy thủ đeo ở sau lưng ra.

“A!” Người qua đường vội vàng né tránh.

Đột nhiên có người tinh mắt kêu lên, “Ai nha! Ông ta không phải là Lục lão bản sao?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nghi hoặc – Lục lão bản là ai?

“Không cần các người phải động thủ, cũng không cần Huyết yêu động thủ, lòng ta đã nguyện có thù phải

báo! Ta tự mình đền mạng là được! Ha ha ha...” Lão nhân điên kia vừa ngửa mặt lên trời cười to vừa gió đao lên đặt sát cổ.

Chẳng qua lưỡi đao vừa đụng tới cổ, đã bị một viên Mặc Ngọc Phi Hoàng Thạch bắn trúng...

Chủy thủ liền ra ngoài, lão nhân kia lão đảo một cái rồi ngã xuống đất.

Vài binh lính nhanh chóng đi qua giữ chặt ông ta lại.

Âu Dương Thiệu Chinh giơ ngón tay cái lên với Bạch Ngọc Đường ở phía sau rất kịp thời ném ra viên đá, vừa nghiêng đầu nhìn hắn và Triển Chiêu, như đang hỏi – Đây là tình huống gì thế?!

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể đáp lại hắn bằng biểu tình hoang mang – Không biết là tình huống gì nữa!

Triển Chiêu đột nhiên vươn tay, vẫy vẫy vài cái.

Bạch Ngọc Đường nhìn động tác này của y thì có chút không hiểu, đưa mắt nhìn thoáng qua phía sau Triển Chiêu cũng không thấy có ai khác, liền có phần không hiểu hỏi y, “Miêu Nhi? Người kêu ai vậy?”

Giao Giao vẫn luôn đi theo phía sau hai người thử đi về phía trước, nhìn Triển Chiêu một cái – Gọi ta sao?

Triển Chiêu xoa nhẹ đầu Giao Giao tỏ vẻ – Ngoan ha, không gọi người.

Vừa quay sang thừa nhận với Bạch Ngọc Đường, “Ta học được điệu bộ này từ Triệu Phổ!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn y – Học được từ Triệu Phổ, rồi sao nữa?

Triển Chiêu cười, “Cái này là cách triệu hoán của Triệu Phổ...”

Vừa dứt lời, trên tường “Vèo” một tiếng, Đồng Thiên Dực đã đứng ở sau lưng hai người bọn họ.

Triển Chiêu cười với Bạch Ngọc Đường – Nhìn nha! Có tác dụng đó!

Bạch Ngọc Đường cũng có chút buồn cười, hỏi Đồng Thiên Dực, “Ông lão này là ai? Cái người chết kia thì sao?”

“Lão nhân kia họ Lục, là chủ quỹ của Lục gia trà trang.” Đồng Thiên Dực cầm tờ giấy trong tay, nét

mực trên giấy vẫn còn chưa khô, quơ quơ nhìn hai người nói, “Người trẻ tuổi ngã chết kia tên là Mã Cường, là người sao trà cho Lục gia. Trước lúc Mã Cường ngã chết ta có nghe nói chuyện hấn từng đùa giỡn khuê nữ của Lục lão nhân, khuê nữ ông ta vì chuyện này mà nghĩ quẩn trong lòng nên đã thất cổ tự sát, lão nhân bầm báo Mã Cường lên quan phủ nhưng lại không có chứng cứ, cuối cùng đành để Mã Cường thoát tội. Lục lão nhân bị làm cho tức chết, Lục gia nhân khẩu vốn ít ỏi, trong nhà chỉ có một khuê nữ cùng một lão nhân, khuê nữ trước giờ vẫn là nữ nhân thạo việc, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn đã người mất nhà tan cho nên ông lão này thương tâm muốn chết.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều cau mày nhìn Đồng Thiên Dực, “Thảm như vậy...”

“Sau đó ông lão mới dựa theo lời của một tiểu nhị mà nghe nói tới lời nguyên rửa của Huyết yêu, ông ta liền bảo muốn dùng Huyết chú cùng đồng quy vu tận với Mã Cường. Nhưng mấy ngày hôm trước chúng ta đã phá được vụ án, lại tra ra chân tướng rõ ràng, đại đa số mọi người đều vui mừng khôn xiết, riêng ông ta thì chỉ cảm thấy tình cảnh thêm bi thảm... Nhưng sáng sớm hôm nay vừa rời giường thì nghe bảo ông ta đang hết sức hưng phấn, ông ta nói tối hôm qua Huyết yêu tìm tới mình.” Đồng Thiên Dực buông tay, “Cho nên ông ta bèn dùng ngay sáng hôm nay.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều chau mày – Cái gì?!

Đồng Thiên Dực chỉ chỉ thi thể trên mặt đất, “Tiểu tử này chính là Mã Cường, vừa rồi ở trên lầu dựa lưng vào cửa sổ uống rượu ngắm phong cảnh nhưng không cẩn thận nên mới ngã xuống, ai ngờ trên mặt đất lại có tảng đá nên cái gáy đập ngay tảng đá, bởi vậy ngã xuống lầu thấp như vậy cũng mất cái mạng nhỏ!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe xong, nhất thời có chút không thể nói rõ.

Triển Chiêu hạ giọng hỏi, “Nhưng mà... Huyết yêu không phải Vương Trường Phúc sao? Tang vật cũng lấy được a!”

Đồng Thiên Dực gật gật đầu, “Ừm...! Mới ngày hôm qua thôi, hôm nay về sau, phỏng chừng sẽ không đúng nữa...”

“Chẳng lẽ chúng ta bắt sai người?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy không đúng lắm, “Nhưng Vương Trường Phúc quả thật là Huyết yêu...”

“Hoặc nên nói... Huyết yêu không chỉ có một tên?” Triển Chiêu bĩu môi một cái với đám người tụ tập lại càng lúc càng nhiều.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua, chỉ thấy biểu tình của dân chúng Hắc Phong Thành đang vây xem ở đây đa phần là nghi ngờ.

Trong đám người, có người khe khẽ nói nhỏ...

“Không phải đã bắt được Huyết yêu rồi sao?”

“Có phải Khai Phong Phủ bắt sai người rồi không?”

“Nguyên soái nghĩ sai rồi sao?”

“Vậy Huyết yêu kia rốt cuộc có phải là thật hay không vậy...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhìn Âu Dương Thiếu Chinh.

Lúc này, Hỏa Kỳ Lân khoan tay cau mày, nhìn bọn họ lắc đầu.

“Khó lường.” Đồng Thiên Dực cầm giấy bút xoát xoát điểm điểm không biết đang viết cái gì, vừa nhỏ giọng nói, “Ta đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy toàn dân chúng Hắc Phong Thành hoài nghi phán đoán của Nguyên soái, cái này gọi là lòng người dao động a! Một Vương Trường Phúc nhỏ nhỏ lại có thể khuấy đục một hồ nước lớn a...”

46. Chương 46: Sóng Yên Biển Lặng

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Mình đã gỡ toàn bộ pass những chương trước, mọi người có thể vào Mục lục để đọc.

—

Chân tướng sự thật của vụ án Huyết yêu đã được giải, hung thủ bị bắt, những truyền thuyết đầu độc lòng người kia cũng được chứng thực chỉ là cái bẫy, thế nhưng trong lúc mọi việc dường như đã chấm dứt, lại có một án tử tương tự như thế xảy ra. Cho dù là ai cũng sẽ có suy nghĩ có phải đã bắt nhầm hung thủ rồi không?

Loại sự tình đáng tin này là do tích lũy theo năm tháng mà tạo thành, giống như bách tính thành Khai Phong tin tưởng Bao đại nhân thì dân chúng thành Hắc Phong cũng hết sức tin tưởng phán đoán của Triệu Phổ.

Lẽ dĩ nhiên còn có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tham gia vào án kiện này, bắt sai người là chuyện không thể, chỉ là cảm thấy – Chuyện này có điểm kỳ lạ!

Người vây xem mỗi lúc một đông, Âu Dương Thiếu Chính ra lệnh binh lính duy trì trật tự.

Cách đó không xa đã thấy Công Tôn đang ngồi trên chiếc xe ngựa nhỏ chạy tới đây.

Triển Chiêu nhìn chăm chăm Công Tôn xem thử y chùng nào thì đến, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh vỗ nhẹ vào người Triển Chiêu.

Triển Chiêu quay đầu lại.

Ý tứ của Ngũ gia là muốn y nhìn xuống mặt đất.

Triển Chiêu cúi đầu... Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đá văng ra cổ thi thể kia, trên mặt đất có một vết lõm. Đồng gạch đá màu xanh vốn thẳng tắp đã bị nện đến nỗi thay đổi hình dạng, thậm chí còn nứt một đường nhỏ.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn lan can ở lầu hai.

Lúc này, xe của Công Tôn đã tới trước mặt, y từ trên xe ngựa nhảy xuống, Tiểu Tứ Tử cũng đi theo xách theo một hòm thuốc nhỏ.

Triển Chiêu nhẹ nhàng nhảy lên lầu hai, nhìn thoáng qua tay vịn cầu thang của tầng lầu.

Chỉ thấy tay vịn của lầu hai triệt để rạn nứt, hỗn độn gãy nát.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang ngẩng đầu lên ở dưới lầu gật đầu một cái.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng đã minh bạch.

Âu Dương ở một bên nhìn hai người kẻ trên người dưới mất đi mây lại, liền đoán bọn họ có lẽ đã phát hiện ra điều gì, đi đến bên cạnh hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Cách thức không giống với những nạn nhân đã chết trước đây.” Bạch Ngọc Đường nói, “Cái này không phải là ngẫu nhiên, cũng không phải bị sâu dọa cho té... Là bị người ta dùng nội lực đẩy xuống.”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Công Tôn liền ngẩng mặt lên gật gật đầu, “Không sai, hẳn không phải bị ngã chết mà là bị nội lực làm cho nội tạng vỡ nát.”

Hỏa Kỳ Lân nghiêng răng buông xuống một câu, “Dám nhân cơ hội mà quấy rối, nhất định phải bắt được một trong số bọn chúng!”

Nói xong, xoay người rời đi.

Triển Chiêu ở lầu hai đi lòng vòng mấy lần, hỏi qua vài tiểu nhị, thực khách trên lầu lui tới rất nhiều cho nên cũng không quá để ý xem có kẻ nào khả nghi hay không.

...

Hiện tại, trong quân doanh.

Triệu Phổ ở trong soái trường đọc một phong thư, là do Vọng Châu tri phủ sai người đưa tới.

Vọng Châu nằm ở phía Tây Nam của Hắc Phong thành, rừng núi rậm rạp. Vọng Châu tuy rằng nhỏ nhưng lại thuộc khu vực trọng yếu của Tây Nam, muốn ra vào Thục Trung, Điền Quế(78) phải đi xuyên qua Hắc Phong thành, ngoại tộc đông đảo.

(78) Tên gọi khác của tỉnh Vân Nam

Tri phủ Vọng Châu tên gọi Hoa Hưởng, đã từng làm việc trong quân đội, cùng với Âu Dương lão tướng quân có quen biết, có thể coi như thúc bối của Triệu Phổ.

Hoa Hưởng cho người mang phong thư đến, nói rằng gần đây ở Vọng Châu xảy ra chút chuyện kỳ quái, có đoàn thương nhân lữ hành vô cớ mất tích, hẩn hoài nghi vùng núi Tây Nam xuất hiện sơn phỉ, binh lính Châu phủ lại có hạn cho nên Hoa Hưởng mong Triệu Phổ có thể phái người tới xem xét một chút, nếu thật sự có sơn phỉ nhất định phải diệt, bằng không hậu hoạn khôn lường.

Triệu Phổ cau mày đọc xong tin, trong thư liệt kê cụ thể từng nhóm thương nhân mất tích gần đây... Hơn một ngàn người, mấy trăm xe ngựa tạo thành một đại đội thương nhân, sơn phỉ bình thường sao có thể chiếm được một thương đội lớn như vậy? Nếu thật sự là do sơn phỉ gây ra, vậy thì quy mô phỏng chừng phải vạn người, vậy không phải là rất lớn à?

“Người cảm thấy thế nào?” Triệu Phổ mở miệng.

Ở một bên, Hạ Nhất Hàng đang đứng ở phía trước sa bàn, thoạt nhìn giống như đang chơi đùa với đồng cát, kì thực là đang nhìn địa hình khu vực rừng núi lân cận vùng Vọng Châu phủ.

“Ta cảm thấy nhất định phải đi thăm dò một phen, nhưng mà đừng điều động quá đông.” Hạ Nhất Hàng quay đầu lại mỉm cười, “Vừa khéo nhân lực phía bên này của chúng ta lại đầy đủ, đúng không?”

Triệu Phổ cau mày, “Vùng Thục Trung hẩn là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nắm rõ, về phần tiêu diệt, để cho Kiều Quảng dẫn người đi đi, luận về rừng núi hẩn am hiểu hơn.”

Hạ Nhất Hàng gật gật đầu.

Triệu Phổ bỏ xuống bức thư, ngẩng đầu nhìn Hạ Nhất Hàng, “Hoa Hưởng làm như vậy không quá hợp quy củ, nếu nghi ngờ trên núi có sơn phỉ hãn là nên bảo đảm với quan viên bậc cao hơn ở Châu phủ, thỉnh cầu triều đình xuất binh tiêu diệt, vì sao lại trực tiếp truyền tin đến Hắc Phong thành?”

Hạ Nhất Hàng chớp mắt mấy cái, theo thói quen tiếp tục giả ngu.

Triệu Phổ tự rót cho mình một chén trà, tiếp tục nói, “Gần đây mấy nha môn ở Châu phủ đều hướng bên này mà đưa tin, hơn nữa còn trực tiếp truyền đến tay người, là người khiến cho bọn họ biết chỉ cần có giặc liền cứ thế ném thư tới đây?”

Hạ Nhất Hàng nhún vai, “Dù sao dạo gần đây quá ư nhàn rồi mà.”

Triệu Phổ “Ồ” một tiếng, “Người là muốn tra cho ra nguồn bạc của Ác Đế thành từ đâu mà có đi?”

Hạ Nhất Hàng cười cười, “Trên đời này làm ra loại chuyện xấu cũng là vì tiền, đặc biệt là nhiều người tụ tập cùng làm ra chuyện xấu, Ác Đế thành ở chỗ hoang vu, dưới lòng đất lại không có mỏ vàng, muốn duy trì cũng như chiêu mộ binh sĩ nhất định phải cần tới bạc...Cho nên phương pháp duy nhất hiển nhiên là phải đi cướp rồi.”

Triệu Phổ nhíu lại mi tâm, “Cho nên trước tiên phải tra cho được nguồn bạc của hắn?”

Hạ Nhất Hàng nháy mắt vài cái với Triệu Phổ, “Xét về bắt trộm, phía chúng ta có thợ lành nghề, vật tận kỳ dụng⁽⁷⁹⁾, nghe nói vài ngày nữa Bạch Ngọc Đường muốn đi Lương Châu, cũng tiện đường mà.

(79) Vật tận kỳ dụng, nhân tận kỳ tài – Phát huy hết tài năng của mọi người, lợi dụng hết công năng của vạn vật.

Triệu Phổ thở dài, bắt đầu liếc mắt nhìn Hạ Nhất Hàng một cái, “Người vật tận kỳ dụng là một chuyện nhưng cũng đừng có hãm hại huynh đệ chứ, những loại chuyện nguy hiểm đừng để bọn họ làm.”

Hạ Nhất Hàng khoát tay cười hì hì, “Sao có thể, huynh đệ của người chẳng phải cũng là huynh đệ của ta sao.”

Triệu Phổ buông cái chén, chuẩn bị đi tìm Công Tôn và Tiểu Tứ Tử ăn cơm trưa, mới vừa đứng dậy... Giả Ảnh lại từ bên ngoài chạy vào.

Giả Ảnh vừa vào cửa liền đem chuyện xảy ra trên đường kể lại.

Triệu Phổ cau mày, “Lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Ồ.” Hạ Nhất Hàng sờ cằm, “Chuyện này rất thú vị.”

“Rất thú vị?” Triệu Phổ nói không nên lời liếc nhìn hắn, “Người xác định cái này gọi là thú vị chứ không phải là cục diện rối rắm?”

Giả Ảnh nói, “Đám người Triển Chiêu có nói muốn bắt hung thủ, Tiên Phong quan bảo thuộc hạ tới hỏi hai người muốn xử lý thế nào.”

“Không cần không cần.” Hạ Nhất Hàng xua tay, “Loại chuyện lật vật này cứ để ta đi xử lý là được.”

Nói xong liền chấp tay sau lưng đi bộ ra ngoài.

...

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mới ra khỏi tiểu lâu vừa mới xảy ra án mạng, hướng về phía quân doanh mà đi.

“Có người nhân cơ hội quấy rối sao?” Triển Chiêu mở đầu câu chuyện.

“Rất có thể.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Có thể là Ác Đế thành, cũng có thể là người của nước khác đục nước béo cò.”

“Chỉ cần tùy tiện chọn vài người, ngụy tạo thành phương thức giết người của Huyết yêu trong những vụ án trước, sau đó tẩu thoát, chỉ cần như vậy thôi chúng ta đã rất khó để bắt giữ bọn chúng.” Triển Chiêu cau mày.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nói như vậy, trước khi bắt được kẻ giả mạo Huyết yêu cũng tương đương với việc không phá được án, án tử Huyết yêu vĩnh viễn không thể kết thúc.”

“Đúng là như vậy.” Triển Chiêu nhăn mũi, “Chúng ta cũng sẽ bị người của Hắc Phong thành ghét bỏ.”

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, “Ghét bỏ chúng ta sao?”

Triển Chiêu giơ một tay vỗ lên vai của mình, “Hiện tại Hắc Phong thành phân chia rất rõ ràng, bọn Triệu Phổ phụ trách đánh giặc, chỉ cần đánh giặc không thua những thứ phiền nhiễu khác cũng sẽ không phiền tới gót chân của bọn họ, cho nên dân chúng Hắc Phong thành sẽ không oán giận gì bọn họ. Chúng ta lại khác, chúng ta là người của phủ Khai Phong nha! Khai Phong phủ đương nhiên là phụ trách phá án rồi, án tử phá không được thì chỉ có thể trách chúng ta thôi!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ nghĩ, gật đầu, “Ừm, cho nên người muốn đập nát bằng hiệu vàng của Khai Phong phủ.”

Triển Chiêu đưa tay quơ quơ trước mặt Bạch Ngọc Đường, “Người tưởng ta muốn à! Ngay tại ngày hôm qua, dân bách tín Hắc Phong thành nói thế nào về chúng ta?”

Bạch Ngọc Đường nhìn một Triển Chiêu trước sau như một lúc nào cũng vui vẻ, hỏi, “Nói như thế nào?”

Tối hôm qua trong lúc ăn cơm có nghe được giọng điệu thảo luận của vài vị thực khách, nói, “Khai Phong phủ quả nhiên danh bất hư truyền nha! Coi án tử này được phá thật sự rất đã! Khó trách Bao đại nhân được xưng là Bao Thanh Thiên! Quả thực thần kì!”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Ừ, lời này xuôi tai, vậy còn hôm nay?”

“Hôm nay tuy rằng chưa được nghe, tuy nhiên phỏng chừng sẽ trở thành như này...” Triển Chiêu chậm rãi hạ xuống âm điệu, rũ đầu xuống tiếp tục mô phỏng ngữ khí, “Khai Phong phủ cũng chỉ được có như vậy... Đã nói án tử phá rất dễ dàng, hóa ra là bắt nhầm hung thủ, cái gì mà Bao Thanh Thiên chứ, hữu danh vô thực!”

Ngũ gia bất đắc dĩ, “Lời này thật không êm tai.”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, “Không thể nhịn... Không thể nhịn nha!”

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu chọc cười, “Không cam lòng thì hãy nhanh chóng bắt cho được hung thủ, ba ngày sau ta sẽ khởi hành đi Lương Châu phủ, dù sao thì án tử này không thể không phá, nếu như làm chậm trễ việc đi mua đầu gỗ, vậy thì thảm rồi.”

“Có đạo lý!” Triển Chiêu gật gù, túm Bạch Ngọc Đường vào một khúc cua, xuyên qua một con ngõ nhỏ, đi tới một con đường khác.

Bạch Ngọc Đường nhìn trước nhìn sau có chút khó hiểu, hỏi Triển Chiêu, “Người lại lạc đường?”

Triển Chiêu vươn tay chỉ về phía trước.

Bạch Ngọc Đường liền thấy nơi Triển Chiêu chỉ vào chính là một tòa tiểu lâu, nhìn rất quen mắt – Chính là Lạc Dương trà lầu.

Ngũ gia linh hội được ý tứ của Triển Chiêu, “Người cho rằng tình nghi chính là người của Lạc Dương trà lầu và Thủy Hương Các?”

“Vương Trường Phúc kia có thủ pháp giết người rất tốt, có một số việc sâu có thể giúp hần nhưng cũng có một số việc sâu lại không thể giúp, cần phải có người hỗ trợ.” Triển Chiêu nói, “Bên trong Lạc Dương trà lâu cùng Thủy Hương Các nhất định có kẻ ẩn nấp giúp đỡ cho Vương Trường Phúc, huống chi Tiểu Tứ Tử đã nói bên trong Thủy Hương Các có yêu quái lộng hành!”

Bạch Ngọc Đường đang muốn hỏi Triển Chiêu làm thế nào để điều tra thì đột nhiên... Mặt đất chấn động.

Hai người theo bản năng dừng bước.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hỏi, “Có phải cảm giác của ta đã sai rồi không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Chắc là không...”

Ngũ gia nói còn chưa dứt lời liền nghe “Rầm” một tiếng, bốn phía xung quanh bỗng lặng ngắt như tờ.

Nhìn lại... Chỉ thấy phía xa xa, bờ tường bên ngoài Lạc Dương trà lâu, toàn bộ đều sụp đổ.

Triển Chiêu co giật khóe miệng – Tòa tiểu lâu này sập mà cũng chuẩn xác tới như vậy! Bốn bề của bức tường bột phấn tăn ra thế nhưng ở bên trong, bàn ghế cũng như thanh trụ xà ngang vẫn hoàn hảo thẳng đứng không tổn hao gì, tiểu lâu giống như một quả cam đã bóc vỏ, thoát nhìn trong suốt.

Mãi một lúc lâu Triển Chiêu mới kịp phản ứng lại, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Là do Thiên Tôn làm hả?”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, không biết phải giải thích thế nào, “Không giống với phong cách thường ngày của người...”

Lời vừa dứt, lại thêm một tiếng “Oành” nữa, Thủy Hương Các cũng tương tự như thế, bị lột sạch sẽ, trong lâu có các cô nương bị làm cho hoảng sợ rồi rít kêu loạn.

Triển Chiêu hít một ngụm khí lạnh, “Sao ta lại cảm nhận được nội lực của ông ngoại vậy?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục gật đầu, hần cũng cảm nhận được.

Bấy giờ, ở bên trong hai tòa tiểu lâu vẫn còn thực khách và tiểu nhị, tất cả mọi người đều không dám nhúc nhích, là bị tình huống bất thành linh dọa sợ ngây người.

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chính mang theo binh sĩ quân doanh chạy tới, đem mọi người còn mắc kẹt ở bên trong tòa lâu bị sập cứu ra ngoài, bọn lính thì vây quanh cả hai tòa lâu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Tới nhanh như vậy nha?

Đang trong lúc nghi ngờ, hai người đột nhiên cảm thấy bả vai bị đè xuống, quay đầu lại nhìn liền thấy Thiên Tôn đang chấp tay sau lưng đứng phía sau bọn họ.

Bạch Ngọc Đường vừa có chút khó hiểu, lại vừa nhìn tòa tiểu lâu.

Thiên Tôn nói, “Chắc chắc, chuyện ban nãy không liên quan tới ta, là Lão Quỷ làm.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Thật sự là ông ngoại làm?”

Thiên Tôn gật đầu.

Bạch Ngọc Đường có chút phiền não, “Vì sao Ân Hậu lại hủy đi hai tòa tiểu lâu này?”

“Là đứa nhỏ quản sự của Triệu gia quân bảo làm, tên gì ấy nhỉ, cái gì Nhất Hàng.” Thiên Tôn vốn đã quen miệng gọi chư tướng quản sự của Triệu gia quân là đứa nhỏ cho nên cũng không để tâm tới việc nhớ tên của người ta.

“Hạ Nhất Hàng?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau... Nhìn lại phía xa, chỉ thấy mọi người bên trong Thủy Hương Các và Lạc Dương trà lâu đã được cứu ra, tiểu nhị và chủ quán đều tập trung ở một chỗ, có binh lính quân doanh tạm thời chiếu cố... Thực khách và những người mua đồ thì bị đuổi về nhà. Âu Dương Thiếu Chính phái rất nhiều binh lính “công tượng”(80) tiến vào lâu kiểm tra, bên trong Hắc Phong thành cũng nhanh chóng truyền đi, nghe nói là do mối mọt gây ra! Ngoại trừ hai tòa tiểu lâu bị sập, vì sự an toàn của dân chúng thành Hắc Phong, toàn bộ các khách điểm, tửu lâu, cửa hàng buôn bán phải “kiểm tra” xem có mối mọt hay không.

(80) Thợ thủ công

Trong lúc nhất thời, chủ đề “Huyết yêu” trong đầu mọi người ở Hắc Phong thành đều đã được chuyển sang một mối mọt cách thần kỳ, mấy con mối mọt này cũng quá lợi hại đi! Hủy đi phòng ốc thật sự rất chuyên nghiệp!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, phải không đây, đám mối mọt kia có mấy trăm năm nội lực đấy.

Ân Hậu xử lý gọn gàng mọi việc sau đó cùng Thiên Tôn tiếp tục dạo chơi, Hạ Nhất Hàng cũng đến, đứng ở xa cười híp cả mắt, gật đầu nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường rồi mang người tiến vào “kiểm tra” tòa lâu đã sập, trấn an sự kinh hãi của dân chúng.

Triển Chiêu nhìn về phía hai tòa tiểu lâu chỉ còn lại phần ruột ở phía xa xa, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hạ

Nhất Hàng cố ý đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ, vốn là không có lí do gì tiến vào lục soát hai tòa tiểu lâu này, hiện tại cũng thế, do lâu bị sập nên quân doanh mới tiếp quản, trên danh nghĩa là tu sửa cho tốt rồi trả lại cho chủ quán, trên thực tế là muốn lục soát toàn bộ. Ai ai cũng biết trong Hắc Phong thành có gian tế hoặc trinh sát của nước khác, cái này gọi là giết một dọa một trăm, vô luận là kẻ nào, chớ có thừa dịp Huyết yêu mà đi ra ngoài tác quái.”

Triển Chiêu lẩm bẩm, “Nhưng nếu như cả Thủy Hương Các lẫn Lạc Dương trà lâu đều không có quan hệ với Huyết yêu thì sao? Làm như vậy, có phải có chút... Quá độc ác không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Đây hẳn là điểm khác nhau giữa Hắc Phong thành và phủ Khai Phong, có hiệu quả hay không chỉ cần xem mấy ngày nữa Huyết yêu có đi ra ngoài quấy phá nữa hay không thì biết.”

“Nhưng chuyện bên trong Thủy Hương Các và Lạc Dương trà lâu là bí mật đúng không, chúng ta sẽ không được biết?” Triển Chiêu tựa hồ có chút thất vọng, bĩu môi về phía hai tòa tiểu lâu đang bị quân lính vây quanh.

Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, “Đại khái... Tới thời điểm cần chúng ta hỗ trợ bọn họ sẽ chọn những điều mà chúng ta nên biết để nói cho chúng ta.”

Triển Chiêu vuốt cằm như có điều suy nghĩ, “Lúc còn ở phủ Khai Phong, nhìn không ra Triệu Phổ còn có một mặt này, quả nhiên quan hệ ở Hắc Phong thành, hoàn toàn không giống nhau!

“Ta cảm thấy không phải bộ mặt khác của Triệu Phổ mà là mặt khác của Hạ Nhất Hàng, đây chẳng phải là nguyên nhân hẳn không rời khỏi Hắc Phong thành sao.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu có chút bất ngờ liếc Bạch Ngọc Đường, chính là chăm chú nhìn, vẫn không dời đi tầm mắt, như thể đang quan sát tâm tình của hắn.

Bạch Ngọc Đường ở trước mặt Triển Chiêu gơ tay phất nhẹ một cái, hỏi, “Sao vậy?”

“Người không tức giận à?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu, hỏi, “Ai tức giận?”

“Cái này... Hạ Nhất Hàng có điều che giấu, hữu dụng thì dùng, vô dụng thì gạt bỏ, một bộ dáng lúc nào cũng đề phòng.” Triển Chiêu nói, “Người luôn luôn ghét điều này mà.”

Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại, “Còn người thì sao? Không ghét?”

Triển Chiêu cau mày, “Nếu ở phủ Khai Phong ta dĩ nhiên ghét, nhưng đây là Hắc Phong thành, cứ coi như là tình thế bức bách đi.”

“Lý do là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Lí do chắc là... Ta tin tưởng Triệu Phổ đi?” Triển Chiêu suy nghĩ.

Bạch Ngọc Đường nói, “Ta cũng vậy, không ghét, tuy nhiên lí do lại bất đồng.”

“Ừm?” Triển Chiêu nghi hoặc, “Ý ngươi là ngươi không tin Triệu Phổ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không phải, những chuyện đê tiện này Triệu Phổ sẽ không bao giờ làm, cùng hắn không có quan hệ, hắn cũng sẽ không hỏi đến.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Ta đại khái có thể hiểu vì sao Hạ Nhất Hàng lại làm như vậy.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh hãi – Từ trước đến nay trong mắt Bạch Ngọc Đường không chịu được hạt cát⁽⁸¹⁾, Hạ Nhất Hàng tuyệt đối là người có khả năng, thế nhưng Triển Chiêu cùng hắn trải qua nhiều ngày sống chung, tuy rằng bên ngoài cực kỳ thông minh, nhưng tâm phòng bị lại quá lớn... Hơn nữa đối với bọn họ cũng không hoàn toàn tín nhiệm.

(81) Nguyên văn “Nhân lí dung bất đắc sa tử” Ý chỉ những người kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Ở đây ý bảo Ngũ gia trước giờ cao ngạo, số người có thể khiến hắn thừa nhận đếm trên đầu ngón tay, Hạ Nhất Hàng là một trong số ít những người đó.

“Bản thân ta không có nói hắn không tốt.” Triển Chiêu nhỏ giọng cùng Bạch Ngọc Đường thảo luận, “Chỉ là...”

“Chỉ là hắn căn bản không tin tưởng chúng ta, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, ôm ngực, “Có chút cảm giác đó.”

“Miêu nhi, về phương diện này ngươi không cần ôm hy vọng.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nói một câu, “Hắn vĩnh viễn sẽ không tin tưởng chúng ta, vĩnh viễn sẽ dùng thủ đoạn để đề phòng chúng ta.”

Triển Chiêu mở miệng, “Hắn mặc dù mưu mẹo nhưng vẫn là người tốt...”

“Cùng với người tốt, người xấu không có quan hệ.” Bạch Ngọc Đường khe khẽ lắc đầu, nói với Triển Chiêu, “Miêu nhi, người là con một, đạo lý này e rằng ngươi sẽ không hiểu.”

Triển Chiêu hí hóp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – Cứ như thế ngươi không phải là con một không bằng.

“Ta không giống, ta có bốn ca ca.” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nói, “Hạ Nhất Hàng sợ dĩ làm như vậy, lí do rất đơn giản, bởi vì hắn làm đại ca.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Làm đại ca?”

“Không sai.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, hình như thấu hiểu rất rõ, “Thuở nhỏ từ một cái đập đầu xuống mặt đất trở thành huynh đệ, sau đó ngoại trừ bốn huynh đệ đó ra, bọn họ sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào. Mặt khác bốn người đó sẽ thật tâm thật lòng đối đãi với chúng ta, nhưng người làm đại ca như hắn tuyệt đối sẽ không.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đại ca của ngươi cũng như thế hả?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Hạ Nhất Hàng rõ ràng là một người tốt, có biết tại sao không?”

Triển Chiêu lắc đầu, suy nghĩ một chút, “Nhà ngươi có năm huynh đệ, Lô đại ca cũng là người có tính tình tốt nhất.”

“Bởi vì tất cả ‘chuyện xấu’ đều do hắn làm, dĩ nhiên tính tình phải tốt hơn một chút rồi. “Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ Triển Chiêu, “Sau này hắn sẽ có nhiều tình huống phải đề phòng và lợi dụng chúng ta, tuy nhiên hắn là người thông minh nên sẽ không quá phận, không cần để ý, hắn cũng không dễ dàng gì.”

Triển Chiêu gật đầu, vừa đi theo Bạch Ngọc Đường tiến về phía trước, vừa nói, “Ngươi cũng thông cảm cho hắn sao?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Dĩ nhiên, từ trước tới nay người làm ta đau lòng nhất chính là đại ca của ta.”

Triển Chiêu gật gù, “Có phải nhà có nhiều huynh đệ thì đứa út tính tình sẽ xấu nhất không?”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu cười xấu xa, “Là vì quá được cưng chiều nên thế, phải không?”

...

Chớp mắt một cái, ba ngày đã trôi qua, án Huyết yêu cũng như những án tương tự thế không hề xuất hiện nữa, Hắc Phong thành khôi phục lại sự yên bình, mà Lạc Dương trà lâu cùng Thủy Hương Các hoàn toàn

bị dỡ bỏ, nghe nói là sau này sẽ xây lại, về phần chường nào mới xây thì không một ai biết, mà hai vị chường quỹ cùng tiểu nhị cũng mất tích một cách thần bí.

Triển Chiêu thông qua mấy ngày này ngộ ra rằng Hắc Phong thành và Khai Phong phủ hoàn toàn khác nhau.

Chính xác là, ở phủ Khai Phong, chân tướng án tử rõ ràng nên dĩ nhiên án tử kết thúc.

Mà Hắc Phong thành lại là, án tử này phải chấm dứt cho nên nó buộc phải chấm dứt! Cho dù chân tướng phía sau còn cất giữ nhiều bí ẩn, mà người bình thường có muốn cũng không thể nào biết...

47. Chương 47: Giàu Nứt Đổ Đổ Vách

Edit: Fin

Beta: Sophie

Ba ngày sau khi vụ án Huyết yêu kết thúc, trước doanh trại Hắc Phong Thành bỗng xuất hiện một đoàn xe ngựa.

Đoàn xe đi đường một nhọc, một tên thị vệ vén màn xe lên, đỡ một vị lão gia béo ú từ trong xe bước xuống.

Vị lão gia vừa bước xuống xe, từ bên trong Hắc Phong Thành, Bàng Dục và Bao Duyên cùng nhau chạy đến.

Tiểu Hầu gia vừa chạy vừa thở hổn hển, sau gáy toát mồ hôi, phát tay với lão gia phía đằng xa, “Cha ơi!”

Lão gia béo ú quay đầu lại, chòm râu bạc liền vểnh lên, “Con của ta ơi!”

Vậy vị lão đương gia béo đến đây là ai? Tất nhiên là Bàng thái sư rồi.

Lúc bọn Triển Chiêu đến Hắc Phong Thành, không chỉ có Bàng Dục mà ngay cả Bàng phi cũng ôm theo Hương Hương và Triệu Trinh từ xa cùng tới đây, Bàng thái sư và Bao đại nhân ở lại thành Khai Phong, phụ tá Bát vương gia đang tạm thời quản lý triều chính.

Bao đại nhân mỗi ngày đều rất bận rộn nhiều việc, cũng may Bao phu nhân ở bên phụ trợ bởi cho nên không quá nhớ Bao Duyên, Thái Sư thì lại khác, hôm nay mong chờ nhi tử, hôm sau lại nhung nhớ khuê nữ, mỗi đêm nằm mơ đều là ngoại tôn nữ, cả ngày ăn không ngon ngủ không yên, cái bụng béo cũng vì thế mà nhỏ

lại.

Bao đại nhân hàng ngày đấu khẩu với hần sớm đã thành thói quen, lúc Thái Sư tràn đầy tinh thần thoải mái mà trêu chọc thì vô cùng thú vị, nhưng lúc này mặt mày hần ủ rũ như con vịt béo, Bao đại nhân cũng không nhẫn tâm ăn hiếp thêm nữa.

Vừa đúng lúc Tướng Tứ gia đi một chuyến đến phủ Khai Phong, trong lúc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không có ở đây, người Hãm Không Đảo và Thiên Ma Cung đều đến hỗ trợ cho Khai Phong Phủ, mẫu thân của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng thường hay đến, nha môn bây giờ càng rộn ràng hơn trước.

Tướng Tứ gia nói với Bao đại nhân chuyện đến Lương Châu phủ để mua bảo vật cổ mà hậu nhân của Thẩm Quan muốn bán, còn Bạch Ngọc Đường cũng cùng đi mua Thiên Thủy Mộc về làm long cốt...

Bao đại nhân nhớ kỹ chuyện này rồi dùng nó đi kích động Thái Sư, để hần đi một chuyến đến Lương Châu phủ mua bảo vật, thuận tiện mang Hoàng Thượng trở về.

Thái sư một đêm ngủ không ngon, sáng ngày hôm sau mới vừa rạng sáng đã ồn ào muốn lên phía Tây tìm con trai, con gái, cháu ngoại, Bao đại nhân chuẩn bị đem ông ta nhét vào trong rương đem đi Hắc Phong Thành, nếu trên đường đi có lỡ bị kẻ trộm cướp mất thì âu cũng là chuyện tốt.

Về sau vẫn là Bát vương gia không nỡ để Thái Sư cực khổ, bèn hỏi Ma Cung xem có ai muốn đi Tây Bắc không, vừa đúng dịp Hồng Cửu Nương và Ngô Nhất Họa cũng muốn đến mua chút đồ, vì thế liền thuận tiện mang theo Thái Sư theo.

Thái Sư và Hắc Thủy Bà Bà ngồi chơi bài trong xe ngựa suốt một đường, nhìn hai người cứ như ông cháu, nhưng thật ra thì ông hay cháu cũng phải đảo ngược lại, Thái Sư vẫn luôn kêu Hắc Thủy Bà Bà thoát nhìn mới mười ba, mười bốn là bà nội.

Bởi vì trước đó không hề để lộ chuyện ra này cho nên tất cả mọi người đều không biết Thái Sư cũng muốn đến đây, Bàng Dục sáng nay còn đang học ở thư viện Hắc Phong Thành đây, vừa rồi nghe Thuần Hoa nói là sáng nay cứu cứu mình bảo Thái Sư vào thành, Tiểu Hầu gia và Bao Duyên liền cùng nhau chạy ra.

Thái Sư đã lâu không gặp con trai, vội vàng vươn ra hai cánh tay ngăn ngừa muốn ôm một cái, nhưng lại nghe từ phía sau thẳng con nhà mình có một tiếng nói mềm mại phát ra, “Tiểu mập mập!”

“Ai nha!” Lão Thái Sư mặt mày nhăn nhó, không phản ứng với Bàng Dục mà nhào về Tiểu Tứ Tử ở phía sau.

Bàng Dục nhào vào khoảng không, khoe miệng co giật nhìn Thái Sư ôm lấy Tiểu Tứ Tử mà kêu bảo bối, chỉ biết thở dài.

Triệu Phổ cũng nghe nói Thái Sư đến đây, liền sai người mở cửa lớn quân trại, tự mình ra nghênh đón,

Thái Sư xoa cái bụng cảm thấy mặt mũi mình thật lớn, vui vẻ ra mặt.

Lại nói tiếp nhân duyên Thái Sư quả thật rất tốt, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng đi ra tiếp hân, lão nhân vui vẻ đến mức mặt mày cũng hồng hào.

Ngô Nhất Họa vừa mới xuống xe, chợt nghe thấy trên thành lầu Long Kiều Quảng kêu “Sư phụ sư nương”.

Mọi người nhìn trời, tốc độ Hữu tướng quân chạy từ doanh trại đến đây cũng thật nhanh nha!

Ngô Nhất Họa thở dài xoa xoa mi tâm, Long Kiều Quảng đã nhảy xuống rồi, hỏi han ân cần cộng thêm năm vạn chữ không ngừng kể lễ tình cảm đối sư phụ sư nương rất là thương nhớ.

Ngô Nhất Họa bất đắc dĩ nhìn về mặt hờ hỏ của Long Kiều Quảng, nhớ tới trong nhà còn bày một đồng thư đây... Long Kiều Quảng cứ cách vài ngày là lại viết thư gửi cho hân, viết lưu loát mấy chục trang cũng không biết viết nhảm cái gì nữa, thì ra vốn đã nói nhiều nên lúc viết thư cũng nói nhiều nốt. Ngô Nhất Họa và Cửu Nương đi vân du tứ hải khắp nơi, đám người Ma Cung giúp hân nhận thư đều rất buồn bực, đồ đệ này cứ cách vài ngày liền đưa “Thư” tới cho sư phụ hân, có ý gì đây a?

Có điều Cửu Nương rất vừa ý Long Kiều Quảng, không có việc gì còn giúp Ngô Nhất Họa hồi âm, đến chỗ nào chơi vui lại có đồ ăn ngon sẽ đưa đến Hắc Phong Thành cho hân, Long Kiều Quảng liền đóng khung lại trên đầu giường.

Long Kiều Quảng chuẩn bị một tòa nhà trong Tướng quân phủ cho sư phụ và sư nương hân, còn đặc biệt xây dựng lầu trưởng trong quân doanh, tri kỷ mà đặt bên phụ cận lầu trưởng của Ân Hậu Thiên Tôn.

Ngô Nhất Họa dần xếp ổn thỏa mọi việc xong xuôi rồi liền vỗ vỗ Long Kiều Quảng, bảo hân đừng viết thư nữa, thân là Đại tướng quân hân là mỗi ngày bận rộn rất nhiều chuyện công vụ, có rảnh rồi phải nghỉ ngơi nhiều.

Long Kiều Quảng gật đầu lại gật đầu, chẳng qua là chờ lúc ăn cơm bọn Triển Chiêu hỏi hân, Ngô Nhất Họa nói với hân cái gì đó, Quảng gia một câu cũng không có nhớ kỹ, chỉ biết là sư phụ hân anh minh uy phong, nói cái gì cũng đều đúng hết, giọng nói đặc biệt dễ nghe nha!

Triệu Phổ và Hạ Nhất Hàng liếc mắt nhìn nhau – Có chút lo lắng lần này phái Long Kiều Quảng đi tiêu diệt sơn phỉ có phải là chủ ý tốt không, nếu nói Bạch Ngọc Đường là hai mươi bốn hiếu đồ đệ thì Long Kiều Quảng đơn giản là tên cuồng sư phụ. Cái tên Hữu tướng quân giỏi giang này vừa đặt bên người sư phụ liền biến thành đứa ngốc liền.

Ngay đêm đó Triệu Phổ bày mấy bàn tiệc rượu trong quân đón tiếp bọn Thái Sư và Ngô Nhất Họa, Triệu Trinh cũng đến tham dự.

Giữa lúc ăn cơm có nói đến chuyện Thẩm gia ở Lương Châu lần này muốn bán đồng bảo vật cổ, trong lúc

nhất thời tất cả mọi người đều muốn đi, ngay cả Triệu Trinh cũng đi, dù sao Lương Châu phủ cách Hắc Phong Thành cũng không xa lắm, để lại bọn Hạ Nhất Hàng, Âu Dương Thiếu Chính giữ nhà, những người khác đều đóng gói cùng đi theo Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu.

Lại nói tiếp, vốn Triệu Phổ “Không cho phép” được đi nhưng mà Tiểu Tứ Tử và Công Tôn nhất định phải đi, về mặt Cửu vương gia có chút rối rắm, Hạ Nhất Hàng cảm thấy để hắn ở lại Hắc Phong Thành phỏng chừng cũng chỉ có tác quái, bèn dứt khoát cho hắn đi chơi đùa một chút. Hơn nữa nếu thực sự có sơn phỉ, Triệu Phổ cũng có chỗ trọng dụng.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau mọi người cùng ra khỏi thành, cải trang thành đoàn thương gia bình thường, tiến về phía Lương Châu phủ.

Lương Châu quả thật là không xa, đi không nhanh không chậm cũng đã được hai ngày rưỡi.

Triệu Phổ vốn đến để tiêu diệt sơn phỉ, đoạn đường từ Hắc Phong Thành đến phụ cận Lương Châu phủ này cũng có núi rừng, làm sao có thể dụ mấy tên trộm ra đây?

Đều nói nhà họ Bạch hay giấu tài, Triệu Phổ không thể hiểu nổi đây là cái đức tính gì nữa, Bạch Ngọc Đường đi mua Thiên Thủy Mộc cần không ít ngân lượng, Ngũ gia vốn tùy thân mang theo ngân phiếu, nhưng Triệu Phổ bảo hắn đổi thành mấy xe vàng xe bạc, rêu rao khắp nơi là bọn họ dùng xe ngựa kéo đi đường núi.

Đừng nói chứ, thật đúng là câu được không ít cường đạo, bọn Triển Chiêu bắt suốt một đường, Thiên Tôn lạc đường cũng có thể nhặt được hai tên tiểu tặc.

Nhưng cũng đều là bọn nháo tặc không đáng kể, phần lớn bọn họ đều thấy hơi tiền là nổi máu tham chứ không theo nhóm sơn phỉ hay mã tặc, tổng thể vẫn xem như thái bình thịnh thế. Đường nhiên, càng đi về phía Tây Nam, núi rừng càng nhiều hơn, có khả năng tình huống sẽ không lạc quan như vậy nữa.

Hai ngày sau, đám người tới một huyện thành cách Lương Châu phủ chưa đến ba mươi dặm – Huyện Cung Huyền.

Huyện này tuy nhỏ nhưng tương đối náo nhiệt, tuy nhiên người ra ra vào vào trông không giống người địa phương, tất cả đều mang đến cảm giác xa xỉ, người ngựa tấp nập, chắc là đều đến mua bảo vật mà Thẩm gia cất giữ.

Sau khi đoàn xe ngựa của bọn Triệu Phổ tiến vào Cung Huyền, bèn đi hỏi chỗ ở mấy khách điểm nhưng chỗ nào cũng đều đã đầy khách, ngay cả tửu lâu cũng bị bao trọn. Hơn nữa mỗi gian của khách sạn cũng không phải đã chật kín người, chỉ là vài gian có người bỏ ra số tiền lớn bao trọn phòng mà thôi, làm hại những lữ nhân khác không có chỗ để trọ, thậm chí ngay cả người địa phương cũng không cách nào bước vào đó ăn cơm, lời oán giận cũng theo đó mà ra.

Triển Chiêu quan sát một chút, ở mỗi khách điểm, tửu lâu bị bao trọn đều có số lượng lớn người giang hồ,

tiêu sư này nọ, xem ra bọn họ đa phần đều được thuê, bên trong hẳn là không thiếu người giang hồ của các đại môn phái.

Triển Chiêu lắc đầu, đúng là giống với câu nói trong truyền thuyết – Chỉ cần có tiền là có thể sai khiến ma quỷ.

Mọi người đều bất đắc dĩ, trong huyện thành quá nhiều người, Triệu Trinh Triệu Phổ dù sao cũng có thân phận đặc thù, vì vậy tạm thời xuống xe ngựa nghỉ ngơi ở mảnh đất trống trước cửa thành.

Bọn Triển Chiêu vào thành đi mua chút thức ăn về, sau khi cơm nước xong xuôi, cả nhóm đi một mạch suốt đêm đến Lương Châu phủ.

Hai tay Tiểu Tứ Tử vịn lên thành cửa sổ xe ngựa, nhìn những đoàn xe hoa lộ ra vào cửa thành, hỏi Công Tôn, “Phụ thân, bọn họ đều tới đây mua đồ sao?”

Công Tôn đang nhìn một phần ghi chép, là danh sách bảo vật cổ mà Thẩm gia cất giữ, vừa gật đầu vừa lẩm nhẩm, “Ừm, Thẩm gia này chắc chắn là khai quật cổ mộ, còn là đại mộ nữa, nếu không thì phải đến mấy đời mới tích lũy được nhiều bảo bối như vậy chứ.”

“Chỉ là một nhà bán bảo vật mà nhiều người mua như vậy a?” Tiểu Tứ Tử dịch tới bên cạnh Công Tôn, đầu hướng về phía trước danh sách, cố gắng khiến cho cha chú ý.

Công Tôn thuận tay kéo bé con vào trong ngực, cùng nhìn nhau, vừa nói, “Bởi vì có thể bảo vật cần bán quá nhiều.”

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên, “Vì sao Thẩm gia lại muốn bán đi nhiều bảo vật cổ như vậy? Đồ cổ không phải càng giữ lại càng đáng giá sao?”

“Ừ...” Công Tôn gật đầu một cái, “Có thể là bởi vì quá nhiều chẳng, nếu giấu trong nhà nhiều đồ cổ như vậy thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên.”

“Trong nhà Tôn Tôn có thật là nhiều đồ cổ nha!” Tiểu Tứ Tử nói, “Vậy Tôn Tôn mỗi ngày có ngủ ngon giấc không?”

Công Tôn xoa bóp cái cằm tròn u ú của Tiểu Tứ Tử, “Tôn Tôn và những người giấu đồ cổ kia không giống nhau, không thể đặt chung một chỗ mà so sánh được.”

Tiểu Tứ Tử nghiêng đầu, “Không giống nhau chỗ nào?”

Công Tôn nói, “Có một số người mua đồ cổ là bởi vì đồ cổ càng để lâu thì sẽ càng đáng giá, có vài người mua là bởi vì cảm thấy vừa mắt hoặc là trông rất đẹp, cũng có thể là mua vì yêu thích.”

“Bởi vì Tôn Tôn thích nên mới mua sao?” Tiểu Tứ Tử mở to mắt, hỏi.

Công Tôn suy nghĩ, lắc đầu, “Ta cảm thấy không phải, ít nhất là vẫn không được đầy đủ, nói thích chẳng qua chỉ là một phần lý do mà thôi.”

Công Tôn cười cười, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Nếu phụ thân để con giúp phụ thân cất giấu một thứ đồ vật...”

Tiểu Tứ Tử đứng lên, ôm cổ Công Tôn hỏi, “Phụ thân muốn giấu cái gì?”

“Con thay phụ thân giấu một ngàn năm năm, con có thể giấu được không?” Công Tôn hỏi.

Tiểu Tứ Tử há hốc miệng nhìn Công Tôn, “Một ngàn năm ư?” Vừa nói còn vừa cúi đầu xòe ra các đầu ngón tay.

Công Tôn lấy từ trong áo Tiểu Tứ Tử ra một mảnh ngọc bội hình con thỏ trắng mà bé vẫn luôn đeo, nói, “Mảnh ngọc bội này tuy rằng không phải rất đắt, nhưng trên thực tế, đây là đồ vật có từ một ngàn năm trước đây.”

Tiểu Tứ Tử nhìn mảnh ngọc bội nhỏ đang cầm kia... Ngọc bội này có từ mấy năm trước đây, lúc cha của bé dẫn bé ra ngoài thì vô tình mua được từ trong tay một ông già bán khoai lang ở ngoài chợ.

Ông lão kia tương đối thú vị, bên cạnh một sọt khoai lang còn bày mấy khối ngọc bội, bán cùng nhau. Lúc Công Tôn chỉ miến ngọc hình con thỏ trắng hỏi giá tiền, ông ta ra giá một lượng bạc.

Dù vậy, không thiếu người nói ông lão này điên khùng, chẳng qua chỉ là một mảnh đá bị vỡ mà lại muốn bán một lượng bạc.

Nhưng Công Tôn lại đưa toàn bộ một trăm lượng bạc tùy thân mang theo cho ông già kia, còn nói với ông ta, đây là cổ vật, một trăm lượng vẫn còn thiếu.

Ông già kia hình như có biết giá cả thứ này, liền thu bạc, đưa bạch ngọc cho Công Tôn, nói, “Bán nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có một người biết hàng đến đây.”

Tiểu Tứ Tử vẫn luôn tùy thân đeo bên người, sau này Bạch Ngọc Đường và Bàng Dục đều nhìn qua khối ngọc bội này, Ngũ gia cùng tiểu Hầu gia đều nói đây là mảnh cổ ngọc vô cùng hiếm thấy, có tiền cũng khó mua.

Tiểu Tứ Tử nắm mảnh ngọc bội nhỏ nhìn Công Tôn.

Công Tôn chột chột cái mũi bé, nói, “Trong mảnh ngọc bội này có cất giấu một ngàn năm.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, hỏi, “Cho nên Tôn Tôn cũng đang cất giấu một ngàn năm sao?”

Công Tôn chột chột quai hàm bé, “Con hãy đeo sợi dây chuyền này sống qua một trăm tuổi, sau này lúc con nhìn lại nó cùng hiện tại nhìn vốn không có sự giống nhau, đến lúc đó con có thể sẽ hiểu được, đến tột cùng là Tôn Tôn đang cất chứa những gì.”

“Ừm...” Tiểu Tứ Tử cái hiểu cái không mà gật gật đầu.

Đang trò chuyện, màn xe được vén lên, Tiểu Lương Tử cầm thực hộp chui vào xe ngựa, “Ăn cơm thôi!”

Công Tôn bất đắc dĩ, “Bữa cơm này mua cũng thật lâu a.”

Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu, vừa rồi Tiểu Lương Tử cùng bọn Triển Chiêu nói đi tìm tử lâu mua thức ăn, một chuyến này đi hơn một canh giờ, bé đói đến mức muốn xỉu.

“Đừng nhắc tới nữa!” Tiểu Lương Tử lộ ra vẻ mặt bất mãn.

“Tử lâu khách điểm không một nhà nào buôn bán, đều bị bao sạch trơn, cuối cùng đành phải mượn phòng bếp nhà người ta, để Thần Tinh Nhi tỷ tỷ và Nguyệt Nha Nhi tỷ tỷ xuống bếp làm cơm.”

Tiểu Lương Tử vừa nói, vừa hạ nhỏ giọng nói bát quái với bọn Công Tôn, “Nghe nói lần này có rất nhiều người mua đến đây, có thể sẽ tranh mua cây Thiên Thủy Mộc kia với Bạch đại ca!”

Tiểu Tứ Tử tò mò, “Rất nhiều người mua ư? Không phải khúc gỗ chỉ có một cây thôi sao?”

“Đúng vậy Cận Nhi!” Tiểu Lương Tử gật đầu, “Loại này chỉ toàn là người trả giá cao đến, nghe nói còn thường giở thủ đoạn sau lưng.”

Tiểu Tứ Tử cảm thấy như vậy mua đồ không quá giảng đạo lý, “Đồ vật kia vốn chỉ trị giá một lượng bạc, nếu có người tranh nhau mua, vậy có thể bán được hai lượng bạc không?”

“Nếu có người tranh nhau mua, thì có thể từ một hai lượng bán được một trăm lượng... Thậm chí còn nhiều hơn.”

Màn xe lại được vén lên, Triển Chiêu cầm trong tay hai hộp thức ăn cũng chui vào, mở ra cho Tiểu Tứ Tử Tiểu Lương Tử thêm món ăn, một hộp khác là của y mới vừa ăn một nửa

Tiểu Lương Tử có chút không hiểu, hỏi Triển Chiêu, “Triển đại ca, không phải huynh nói ăn cơm trong xe buồn chán nên muốn ra bên ngoài ăn sao?”

Triển Chiêu nhìn nhóc, “Suyt... Đừng có lộ ra.”

Công Tôn sờ sờ cằm, Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái, đồng thời buông bát trong tay xuống, vừa chen đến bên cửa xe mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài có một đoàn xe ngựa đi tới, dẫn đầu là một công tử, tuổi tác chắc bằng Công Tôn, mặc một thân cẩm bào màu đen, buộc tóc màu bạc quan, sắc mặt trắng trẻo, mũi cao mắt phượng, có chút giống nữ nhân nhưng mà thân hình cao lớn, nhìn rất có bộ dáng.

Người nọ cưỡi ngựa, mang theo tùy tùng đến phụ cận rồi xuống ngựa.

Bạch Ngọc Đường hình như có biết hắn, cùng hắn lên tiếng chào hỏi.

“Bạch huynh lâu rồi không gặp, biệt lai vô dạng”. Người trẻ tuổi kia cũng chấp tay với Bạch Ngọc Đường.

Trong một chiếc xe ngựa khác, Lâm Dạ Hỏa nằm úp sấp vén màn xe lên, “Đây không phải Đường lão tứ sao?”

Người trẻ tuổi kia cũng chấp tay với hắn, “Lâm Đường chủ, khách ít đến.”

Lâm Dạ Hỏa nhướng một bên mày xem như chào hỏi.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhìn nhau một cái – Người nào a?

Công Tôn nghe được đối thoại bên ngoài, bưng chén ở một góc xe đang hoàng ăn cơm hỏi Triển Chiêu, “Hắn chính là Đường Môn Tứ công tử Đường Tứ Dao sao?”

Triển Chiêu bĩu môi một cái, “Còn không phải sao...”

Lúc này, Đường Tứ Dao ở bên ngoài hình như là nhìn thấy Thiên Tôn và Ân Hậu, liền hành đại lễ với hai vị tiền bối.

Công Tôn có chút không hiểu, danh tiếng Tứ Xuyên Đường Môn cũng khá lớn, ngay cả y không phải là người giang hồ vẫn có nghe nói qua. Đường Tứ Dao là lão Tứ của Đường Môn, Đường Môn bốn nam một nữ, toàn bộ đều có võ nghệ cao cường, hơn nữa người ta còn là giang hồ chính phái, nhìn Thiên Tôn Ân Hậu cung kính như vậy...

Không giống như có cừu oán với Triển Chiêu a? Công Tôn tò mò hỏi Triển Chiêu, “Người và Đường Môn có quan hệ không tốt?”

“Triển Chiêu cười khan hai tiếng khoát khoát tay, “Một lời khó nói hết, một lời khó nói hết...”

48. Chương 48: Gấu Trúc Gây Họa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Fin

Beta: Dương & Tử Sa

Sau khi chào hỏi mọi người xung quanh xong, Đường Tứ Dao nhìn quanh một vòng, trông thấy trong xe ngựa có hai nhóc con đang vịn cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liền cười với hai đứa.

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử thấy có người xa lạ cười với mình, phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Lương Tử bày ra vẻ mặt như ngửi phải rắm nhưng mây đánh giá – Người là ai vậy?

Tiểu Tứ Tử cười tủm tỉm vươn tay vẫy vẫy – Chào thúc thúc.

Đường Tứ Dao bật cười trước phản ứng khác nhau của hai nhóc con, gật đầu, nói với Bạch Ngọc Đường mình còn có việc phải làm, liền mang người rời đi.

Chờ người của Đường Môn đi rồi, Triển Chiêu bên này cũng đã cơm ăn xong, mở cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài một chút, híp mắt vẫy tay với Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, lấy cho ta quả quýt.”

Bạch Ngọc Đường thuận tay lấy quả quýt ở trên bàn ném qua cho y.

Triển Chiêu chụp lấy, buồn bã ủ rũ dựa vào cửa sổ xe lột vỏ quýt.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử nhìn nhau một cái, đều tò mò – Triển Chiêu và người của Đường Môn có ân oán gì đây?

...

Ăn cơm chiều xong, mọi người đều đi tiếp chứ không ở lại lâu, cuối cùng trước buổi tối cũng đã chạy tới biệt viện Hâm Không Đảo ở Lương Châu phủ.

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa biệt viện Hâm Không Đảo, xe của bọn Bạch Ngọc Đường vừa mới dừng lại, Hàn Chương và Từ Khánh liền gọi một tiếng “Ngũ đệ” rồi chạy đến.

Bạch Ngọc Đường đã lâu không gặp các vị huynh trưởng, trên mặt khó có được ý cười nồng đậm, nhảy xuống xe thi lễ với hai vị huynh trưởng.

Hàn Chương vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, thấy Ngũ đệ nhà mình càng ngày càng đẹp trai. Từ Khánh lại tương đối nhiệt tình, nhào qua qua ôm huynh đệ một cái rồi ồn ào, “Triển Tiểu Miêu đâu?! Một năm thì đã chiếm huynh đệ của ta hết bốn trăm ngày rồi!”

Triển Chiêu nâng cằm tiếp tục chịu đựng bên trong xe ngựa, Tiểu Tứ Tử bẻ bẻ ngón tay, “Một năm có đến tận bốn trăm ngày sao?”

Màn xe ngựa được vén lên, Triệu Phổ tới cửa tiếp Công Tôn và Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Triển Chiêu, “Tình huống gì đây hả?”

Triển Chiêu thở dài, còn chưa lên tiếng thì Lâm Dạ Hỏa ở bên kia vừa lúc đi qua cửa sổ xe lại gần nói, “Ồ ồ, các ngươi không biết đâu, cái tên Triển Chiêu này chính là truyền kỳ tại Thục Trung đấy!”

Lời của Lâm Dạ Hỏa vừa ra khỏi miệng, Từ Khánh và Hàn Chương bên ngoài xe cũng không nhận được mà “Phụt” một tiếng.

Bạch Ngọc Đường cũng nhin cười.

Thiên Tôn và Ân Hậu vừa lúc đi qua, Thiên Tôn cũng nói, “Chuyện này ta có nghe nói qua!”

Ân Hậu liếc mắt nhìn Triển Chiêu đang ủ rũ khoanh tay ngồi xếp bằng sầu não trong xe một cái, “Người cũng còn dám trở lại. Ta mà là người thì sống chết gì cũng không muốn đến Thục Trung nữa.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn ông ngoại y.

Đám người Công Tôn rất tò mò – Hình như chỉ có người giang hồ biết chuyện này? Sao Triển Chiêu lại trở thành truyền kỳ?

...

Một canh giờ sau, mọi người thu xếp chỗ xong xuôi ở biệt viện, cũng đã thay y phục, đồ ăn đều được chuẩn bị tốt, mọi người cùng ăn cơm trong đại viện.

Vừa mới ngồi xuống chuẩn bị ăn, Tiểu Tứ Tử liền hỏi Triển Chiêu bên cạnh, “Miêu Miêu, trước kia thúc từng tới Thục Trung hả? Đã làm chuyện xấu gì sao?”

Triển Chiêu xua tay nói, “Một lời khó nói hết”.

Tiểu Tứ Tử hỏi tiếp, “Thục Trung có gấu trúc hở? Chúng ta có thể đi nhìn gấu trúc không?”

“Phụt...”

Tiểu Tứ Tử nói còn chưa dứt lời, trên bàn đã có mấy người phun ra, Bạch Ngọc Đường cũng sắp nhin hết nổi, buông cái chén xuống, gấp đồ ăn cho Triển Chiêu.

Trên mặt Triển Chiêu hết xanh rồi lại trắng, cực kỳ xấu hổ nhìn một đám người giang hồ đang ghen cười, nghiêng răng, “Các người có ý gì hả!”

Lâm Dạ Hỏa đưa cánh tay đụng Triển Chiêu, nói, “Chân tướng của chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy? Ta chỉ mới nghe qua lời đồn đãi, hay là người tự mình kể lại lần nữa đi?”

Triển Chiêu hít sâu một hơi, nhẩn nại...

Tất cả mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh Triển Chiêu đang tự rót tự uống rượu.

Ngũ gia ngẩng đầu, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, bất đắc dĩ – Làm gì?

Thiên Tôn đập đồ đồ nhà mình một cước.

Bạch Ngọc Đường vô tội nhìn y.

Thiên Tôn bĩu môi một cái – Hỏi nha!

Bạch Ngọc Đường cau mày – Sao lại kêu con hỏi?

Vào lúc này, ngay cả trên mặt Triệu Trinh và Triệu Phổ cũng đều tràn đầy mong đợi nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ buông chén, quay sang nhìn Triển Chiêu.

Lúc này Triển Chiêu đang trừng mắt – Muốn gì hả?!

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cằm, nhỏ giọng nói, “Người muốn bọn họ nghe chính miệng người nói ra chân tướng, hay là muốn bọn họ đi nghe lời đồn đãi nào?”

Triển Chiêu híp mắt lại.

Bạch Ngọc Đường lại chêm thêm một câu, “Người cũng biết lời đồn đãi thái quá đến chừng nào...”

Triển Chiêu xoa xoa cằm.

Tiểu Tứ Tử buông bát đũa, vươn tay kéo tay áo Triển Chiêu lắc lắc, “Miêu Miêu nói đi, Tiểu Tứ Tử muốn nghe mà.”

Triển Chiêu giật giật mí mắt... Lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng đưa tay qua, hai đầu ngón tay nắm tay áo bên kia của Triển Chiêu, nhẹ nhàng lắc lắc.

Triển Chiêu hoài nghi nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ngũ gia nháy mắt mấy cái với y – Ta cũng muốn nghe.

Triển Chiêu hoàn toàn hết nói nổi.

Rất cục, đành buông bát đũa, Triển Chiêu nghiêm túc nói, “Các người nghe xong không một ai được phép cười!”

Mọi người che miệng gật đầu – Ủ! Đảm bảo sẽ không cười người đâu!

Hai tay Triển Chiêu dựa vào cái bàn, nói, “Chuyện này đã từ rất nhiều năm trước rồi, phải đến năm, sáu năm?”

Tất cả mọi người chống cằm – Đã rất lâu ha!

“Lúc ấy ta vừa rời khỏi Ma Cung không lâu, một đường từ Giang Nam đi dạo đến Thục Trung.” Triển Chiêu nói.

Tất cả mọi người nhìn y như đang hỏi – Đi xa như vậy à?

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi, “Miêu Miêu, thúc đến ăn Gà Cung Bảo(82) hay là Đậu Phụ Ma Bà(83)?”

(82) Gà Cung Bảo

(83) Đậu phụ Ma Bà

Mọi người vươn tay xoa xoa quai hàm, nghẹn nuốt xuống ý cười đang chực xuất hiện trên khóe miệng.

Triển Chiêu nhìn Tiểu Tứ Tử hồi lâu, phun ra một câu, “Còn cả Phu Thê Phế Phiến(84) và Ngư Hương Nhục Ti(85) nữa...”

(84) Phu Thê Phế Phiến

(85) Ngư Hương Nhục Ti

“Ừm!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Còn cả Lẩu Cay với Hồi Oa Nhục(86)”

(86) Hồi Oa Nhục

“Khụ khụ...” Triệu Phổ ho khan một tiếng, cắt ngang một lớn một nhỏ đang thay phiên kể tên đồ ăn, ý bảo Triển Chiêu – Tiếp tục nói!

“Sau khi ta đến Thục Trung thì gặp Đường Tứ Dao.” Triển Chiêu nói, “Đương gia Đường Môn Đường Lão Thái Thái và Ma Cung có quan hệ khá sâu, lúc ta xuất môn còn cầm theo thư mà lão bằng hữu viết cho bà ấy, thêm cả chút lễ vật nữa, nên mới cùng Đường Tứ Dao ghé qua Đường Môn.”

Tất cả mọi người gật đầu – Thì ra là thế, khó trách Đường Tứ Dao lại tôn kính với Ân Hậu như vậy, thì ra là người quen cả.

“Lúc ta đến Đường Môn, Đường gia đang chuẩn bị chuyện vui.” Triển Chiêu gãi gãi đầu tiếp tục nói.

“Chuẩn bị chuyện vui gì?” Công Tôn tò mò, “Có người thành thân sao?”

“Không phải thành thân, là Đường Tiểu Muội vừa mười sáu tuổi, dựa theo quy củ Đường Môn, phải chiêu tể.” Triển Chiêu nói, “Đường Môn có lịch sử lâu đời, hệ thống gia phả phức tạp mà quy củ cũng nhiều, tóm lại Đường Tiểu Muội chỉ có thể tự mình chọn vị hôn phu cùng thế hệ trong đám bà con xa, lúc ấy tới tham gia luận võ có khoảng mười sáu người. Lúc ta tới bọn họ cũng đã giao đấu một lúc, chỉ còn lại bốn, chuẩn bị trận quyết thắng bại cuối cùng.”

“Chỉ có thể chọn trong thân thích sao?” Tiểu Lương Tử bất mãn, “Vậy cũng có nhiều điểm không tốt lắm...”

Lâm Dạ Hỏa nhìn Tiêu Lương nói, “Đường Tiểu Muội đáng vẻ rất đẹp, con người thú vị mà tính tình cũng tốt.”

Công Tôn tò mò hỏi Triển Chiêu, “Rồi có phải người ta coi trọng người không? Người làm hôn sự của cô nương ấy thất bại?”

Triệu Phổ và Triệu Trinh đều cảm thấy có khả năng này, Ân Hậu ở một bên liền chen vào một câu, “Các người cũng quá ngây thơ rồi...”

Triển Chiêu một mực xua tay, “Thật ra thì không có, quan hệ giữa ta và Tiểu Muội rất tốt, chẳng qua chỉ là tình huynh muội, nàng và Ngọc Đường càng thân quen hơn.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đó là nghĩa muội của ta.”

Mọi người kinh hãi mà há to miệng, “Thật sự có quen biết nha?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Muội ấy nhận nương ta làm mẹ nuôi, từng phụng trà dập đầu... Ừm, nương ta còn dạy công phu cho muội ấy.”

Tất cả mọi người bắt đầu tưởng tượng không biết vị Đường Tiểu Muội này là dạng nhân vật gì. Lại nói, nàng thật ra cũng rất nổi danh, danh tiếng của nàng ở Đường Môn thậm chí còn vượt qua mấy ca ca của mình.

“Vậy sau khi người đến Đường Môn, rốt cuộc đã chọc trúng rắc rối gì?” Triệu Phổ tò mò truy vấn.

Triển Chiêu đành phải nói tiếp, “Ta ở lại một ngày, đợi đến ngày hôm sau, ngày hôm sau, nghênh đón trận cuối cùng, cũng là trận đặc biệt nhất, gọi là lôi đài đánh cuộc vận mệnh.”

“Có ý gì?” Công Tôn nghi hoặc, “Chẳng lẽ là lôi đài sinh tử? Phải đánh cược tánh mạng sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không phải, kỳ thật là lôi đài đánh cuộc vận khí. Bởi vì loại chuyện duyên phận này là do trời định, chỉ có võ công cũng không được, cho nên... Lúc đánh trên lôi đài, bất kể có chuyện xấu gì xảy ra, chỉ cần trụ được đến giờ quy định, một khắc kim chuy hạ xuống, người cuối cùng ở lại trên lôi đài chính là hôn phu của Đường Tiểu Muội.”

“Nói cách khác...” Mọi người nhìn nhau một cái, hỏi, “Nếu trong thời gian này có người cướp hôn, thì người đó chỉ cần ở trên lôi đài rồi đá những người khác xuống hết, lúc đó cho dù không hợp hệ thống gia phả quy củ đi chăng nữa... Cũng có thể cưới được Đường Tiểu Muội?”

“Đúng là có chuyện như vậy.” Triển Chiêu gật đầu, “Có điều ta đã cảm thấy làm âm ỉ quá cũng không có gì hay ho đáng xem, liền hỏi Đường Tứ Dao một chuyện...”

Mọi người thấy vẻ mặt Triển Chiêu vừa hỏi hận lại phức tạp, liền hỏi, “Người hỏi chuyện gì? Người nói nhanh chút coi!”

Triển Chiêu thở dài, “Ta hỏi hần, phía sau núi của các người có giấu trúc không thể? Ta muốn đi xem một chút...”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu – Câu này với câu Tiểu Tứ Tử vừa hỏi cũng không khác nhau lắm!

Tiểu Tứ Tử hăng hái hỏi, “Miêu Miêu, vậy trúc có thấy giấu trúc không?”

Triển Chiêu xấu hổ, “Thấy thì có thấy...”

“Sắp tới đoạn đặc sắc rồi!” Ánh mắt Lâm Dạ Hỏa cũng sáng rực.

Triển Chiêu nhìn trời, nói tiếp, “Đường Tứ Dao nói với ta, đứng dịp bọn họ có nuôi mấy con gấu trúc con, chỉ vừa mới biết đi, mềm mượt lại còn thường nằm sấp ra trông rất đáng yêu. Có điều giấu ở trên đỉnh núi, phải lên bằng sơn đạo.”

Tất cả mọi người bắt đầu tưởng tượng đến những bé gấu trúc đen trắng mềm mượt tròn trĩnh đáng yêu.

Tiểu Tứ Tử phồng má, “Bây giờ cũng có sao?”

Triển Chiêu nói tiếp, “Mấy huynh đệ bọn Đường Tứ Dao phải để ý đến lôi đài kén rể cho Tiểu Muội, cho nên không ai đi theo ta. Những người khác nếu không phải muốn xem bọn họ đánh lôi đài thì cũng là muốn tự đi lên đánh lôi đài, ta cũng không thể không biết xấu hổ mà nhờ người dẫn đường, cho nên bèn tự mình lên núi...”

Triển Chiêu nói tới đây, vẻ mặt Âu Dương Thiếu Chính liền hưng phấn, “Ta có dự cảm sắp tới trọng điểm rồi!”

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Triển Chiêu – Tiếp tục đi, mau tiếp tục đi!

Triển Chiêu uống chén rượu, nói tiếp, “Sau khi ta lên núi... Thì lạc đường...”

Mọi người gật đầu – Hợp lý a! Đường chữ Ngõ(87) người đi còn có thể lạc, nói gì đến đường núi.

(87) Đường chữ Ngõ () là đường theo hình dạng chữ Ngõ () của Trung Quốc. Đây được coi là dạng đường dễ đi, khó lạc vì nó không hề vòng vèo hay có lối tắt, ngõ nhỏ rối rắm.

Triển Chiêu cau mày nói tiếp, “Sau đó ta nhìn thấy một con gấu trúc con.”

Tất cả mọi người gật đầu – Oác! Vậy mà nhìn thấy thật kìa!

Triển Chiêu hít sâu một hơi, “Các người cũng biết gấu trúc con rất đáng yêu, đặc biệt là lúc còn nhỏ.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu lại gật đầu.

“Ta liền đi qua ôm nó lên.” Triển Chiêu có vẻ cảm thấy chén rượu không đủ lớn, vươn tay đổi lấy chén rượu to hơn để uống.

Mọi người nháy mắt mấy cái – Sau đó nữa?

“Sau đó thì là lúc trước...” Triển Chiêu bắt đầu nói năng có chút lộn xộn, “Đường Tứ Dao có nói với ta, gấu trúc sau núi bọn họ có hai loại, một loại là bọn hần nuôi trong nhà, tương đối nhu thuận, một loại là hoang dã, đừng có đi trêu chọc...”

Tất cả mọi người nín thở lắng nghe.

“Ta ôm lấy gấu trúc con kia, con gấu đó còn cọ cọ ta nữa. Giống như viên bột trắng tròn được mặc thêm áo lông đen vậy, rất đáng yêu!” Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Sau đó...”

“Lại là sau đó?” Tất cả mọi người há miệng, có dự cảm sẽ gặp chuyện không may.

“Sau đó ta chợt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng thở hồng hộc.” Bộ dáng Triển Chiêu có chút rối rắm, “Ta vừa quay đầu lại...”

Âm điệu Triển Chiêu hơi nâng lên, mọi người cũng nhướng chân mày, “Rồi thế nào?!”

“Ta vừa quay đầu lại thì trông thấy một con gấu trúc còn lớn hơn cả Tiểu Ngũ nữa, con gấu đó đang ở ngay trong đám cây cối, há miệng nhe răng thở hồng hộc với ta.” Triển Chiêu buông tay, “Con gấu mà ta ôm rồi cọ mặt hình như là con gái nhà nó...”

Trên mặt mọi người đều xuất hiện vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, “Con gấu trúc kia chẳng lẽ là...”

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Là loài hoang dã... Còn là loài hoang dã nhất.”

Tất cả mọi người nuốt nước miếng.

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Vậy thúc làm thế nào hả Miêu Miêu?”

Triển Chiêu “Ha ha” một tiếng, “Nó nhào về phía thúc, thúc đương nhiên phải xoay người bỏ chạy rồi!”

Tiểu Tứ Tử mở to hai mắt, “Sau đó thì sao ạ? Gấu trúc mẹ đuổi theo thúc sao?”

“Đúng vậy, nó đuổi theo thúc không tha!” Triển Chiêu xoắn xuýt kể lại “Nhờ vậy thúc mới biết được thì ra gấu trúc lại dữ như vậy, đã thế còn chạy nhanh nữa! Nó vậy mà lại lặn xuống núi, trông như một con hổ dữ tợn sọc trắng đen!”

Tiểu Ngũ bên cạnh bàn vừa gặm xong cái chân giò lợn đang liếm móng vuốt rửa mặt, thuận tiện còn lắc lư cái đuôi.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt nghiêm túc hỏi Công Tôn, “Phụ thân, gấu trúc có đuổi người sao?”

“À...” Về mặt Công Tôn cũng mờ mịt, “Cái này, cũng có thể loài hung dữ sẽ tập kích người, nhưng mà đuổi theo không tha như vậy thì cũng hơi lạ...”

“Không hề lạ.” Ân Hậu ngồi cạnh bổ sung một câu, “Nó ôm gấu trúc con bỏ chạy, gấu trúc mẹ có thể không đuổi theo sao?!”

Mọi người sững sốt, soạt một tiếng xoay mặt nhìn Triển Chiêu – Người ôm gấu trúc con bỏ chạy?

Triển Chiêu xấu hổ, “Lúc đó ta quá khẩn trương cho nên quên để gấu trúc con lại chỗ cũ...”

Mọi người đỡ trán, mẹ của nó cho là người trộm đứa nhỏ a, còn không đuổi theo cắn chết người sao!

“Sau đó thì sao?” Triệu Trinh đang nghe đến phần đặc sắc, giục Triển Chiêu tiếp tục kể.

“Sau đó chính là ta chạy còn nó đuổi. Cuối cùng ta vừa sốt ruột mà lại không quen đường, không có để ý mà vọt ra bên ngoài một cái, vậy mà lại chạy đến vách núi...” Triển Chiêu bắt đầu kể, “Con gấu trúc lớn kia cũng bay ra theo, ta và nó cộng thêm cả gấu trúc con trên tay ta đều cùng nhau rơi xuống vách đá.”

Mọi người sốt ruột, “Nói tiếp đi!”

“Ta tóm lấy gấu trúc lớn và ôm gấu trúc con đồng thời té xuống, bởi vì gấu trúc lớn quá nặng nên rơi xuống mặt đất trước, lúc đó ta sợ nó ngã chết nên trong khoảnh khắc sắp chạm đất, ta buông gấu trúc nhỏ xuống trước, rồi ôm gấu trúc lớn lăn một vòng trên mặt đất, con gấu trúc đó vừa béo lại quá nặng, ta mượn lực một phen, mà hình như ta đã đá cái gì đó ra ngoài thì phải, ta cũng không chú ý lắm... Kết quả ta và gấu trúc lớn cùng nhau lăn khỏi lối đi.”

Triển Chiêu nói xong, lại bưng chén rượu lên uống một ngụm.

Mọi người sững sốt hồi lâu, rốt cục cũng có người bắt được trọng điểm.

Công Tôn hỏi, “Người nói người lăn xuống chỗ nào rồi?”

Triển Chiêu bậm môi, “Lối đi...”

“Lối đi?!” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Là cái lối đi luận võ kén rể kia á?”

“Ha ha, còn có thể là cái nào khác sao...” Triển Chiêu buông cái chén lắc đầu lại lắc đầu, tốc độ nói còn vượt qua cả Long Kiều Quảng, “Ai mà biết cái vách núi kia lại trùng hợp nằm ở ngay trên lối đi như thế chứ. Lúc ta ôm gấu trúc lăn xuống lối đi, người thắng kẻ bại đã phân định xong xuôi hết rồi, chỉ còn lại một người cuối cùng. Mà lúc đó thời gian cũng sắp hết, chủ trì đánh lối đi mới vừa cầm lấy kim chùy chuẩn bị đánh xuống tuyên bố chấm dứt chọn rể, thì ta và gấu trúc lại cùng rơi xuống dưới. Thứ mà ta dùng để mượn lực rồi đá bay, chính là vị Tiểu ca thắng cuối cùng còn lại trên lối đi... Sau đó ta và gấu mẹ cùng lăn khỏi lối đi, Tiểu ca kia cũng bay ra ngoài luôn...”

“Kết quả thì sao?!” Mọi người cũng không dám thở mạnh.

“Kết quả hả?!” Triển Chiêu đập bàn, “Gấu trúc con ở lại trên lối đi!”

Tất cả mọi người há to miệng hít một hơi khí lạnh... Oác?!

Triển Chiêu đặt chén rượu xuống cầm hân bình rượu lên “Ứng ực ừng ực” uống hết một nửa, gương mặt đỏ bừng buông vò rượu xuống rồi tiếp tục đập bàn, “Kim chùy vừa lúc hạ xuống ‘Đỉnh’ một tiếng, Đường Tứ Dao có lao ra đỡ cây chùy cũng không còn kịp nữa! Kết quả Tiểu Muội bỏ chạy lên đài ôm lấy gấu trúc con kêu tướng công. Về sau đám người giang hồ đều nói Triển Chiêu ta không phải Ngự Miêu mà là gấu mèo bay từ trên trời xuống phá hôn sự. Hiện tại người Thục Trung đều kêu gấu trúc là gấu mèo... Ta thật không phải cố ý đâu!”

Mọi người ghen một hơi nghe đến đó rốt cuộc cũng nhin không được nữa, cười lăn ra bàn. Âu Dương Thiếu Chính và Long Kiều Quảng đều té xuống gầm bàn.

Triển Chiêu cầm bình rượu tiếp tục uống “Ứng ực ừng ực” – Đã bảo là cầm cười rồi, cái lũ đàn độn này!.

49. Chương 49: Một Rổ Phiền Phức

Edit: Fin

Beta: Nhược Lam

Triển Chiêu kể lại những kinh nghiệm truyền kì của mình ở Thục Trung khiến cho mọi người vui vẻ suốt một đêm, mà bởi vì trong lòng buồn bực nên Triển Chiêu uống cũng không ít rượu, cuối cùng trở thành một con mèo say.

Tửu lượng của Triển Chiêu vốn không tồi, dù sao Ma Cung có tới ba trăm ma đầu, luyện ra được một tửu lượng như thế cũng là lẽ dĩ nhiên. Chẳng qua là hôm nay tâm tình của Triển hộ vệ không tốt cho nên mới uống một cách vô tội vạ, vì thế liền say.

Đêm khuya sau khi tất cả mọi người đều đã yên giấc, Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Ngũ đã “say khướt”, Tiểu Ngũ oán niệm mà nhìn Bạch Ngọc Đường – Ôm Mèo nhà người dính trên người ta đi đi!

Ngũ gia bắt đắc dĩ kéo Triển Chiêu lên, đỡ y quay về phòng.

Trạng thái của Triển Chiêu đại khái là nửa say nửa tỉnh, một tay ôm bả vai Bạch Ngọc Đường, một tay thì lắc lư qua lại, vẻ mặt nghiêm túc cộng thêm ánh mắt mê ly nói với Bạch Ngọc Đường, “Ta thật sự không phải cố ý mà! Cái đó... Chỉ là ngoài ý muốn thôi!”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, đỡ y đi tiếp.

“Con gấu trúc con đó, đặc biệt đáng yêu...” Triển Chiêu còn hằm hằm hồ hồ nói thêm, “Nhưng mà nường của nó, rất... dữ dằn!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, lắc đầu đỡ Triển Chiêu tiếp tục đi, Triển Chiêu lại nói tiếp, “Có điều... Gấu mèo nghe đáng yêu hơn so với gấu trúc ha?”

Bạch Ngọc Đường vô nguyên tắc tiếp tục gật đầu, ở phía trước là ngưỡng cửa, Ngũ gia chuẩn bị dùng sức ôm con Mèo say này ném lên trên giường.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường vừa mới nhấc chân, Triển Chiêu liền quay người lại, ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng mà kêu to, “Miêu gia thật sự không phải cố ý đâu... Ồ.”

Một tiếng rống này của Triển Chiêu làm chấn động toàn bộ biệt viện ở đây, cả nửa Lương Châu phủ cũng nghe được, Bạch Ngọc Đường có muốn vươn tay bịt miệng y cũng không kịp nữa.

Rống xong một tiếng, Triển Chiêu có lẽ đã say hoàn toàn, ngửa mặt về phía sau...

Bạch Ngọc Đường vội vàng vươn tay tiếp lấy, mới phát hiện Triển Chiêu đã ngủ thiếp đi.

Cửa sổ ở bốn phía xung quanh đều được mở ra, bọn Công Tôn đều nhìn ra bên ngoài, thấy Bạch Ngọc Đường đang lúng túng đỡ Triển Chiêu đứng ở cửa, đều xua tay với hắn, ý là – Mau mau đem con Mèo say nhà người vào đi, đừng quấy rầy giấc ngủ người khác!

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, dứt khoát khiêng Triển Chiêu vào, nhắc chân đá cửa phòng...

...

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim hót ríu rít cùng với tiếng cười đùa của Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử truyền vào phòng.

Triển Chiêu vừa trở mình thì nghe thấy tiếng “Loảng xoảng” vang lên, bị giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang khom lưng nhặt một cái chậu đồng từ trên mặt đất, Yêu Yêu thì đập cánh ở trong phòng, đại khái là chỗ này không được rộng rãi như quân doanh nên có chút ẩm ỉ.

Ngẩng đầu thì trông thấy Triển Chiêu đã tỉnh, Bạch Ngọc Đường hỏi y, “Tỉnh rồi à?”

“Ừm...” Triển Chiêu dụi dụi mắt, cảm thấy cổ và lưng đều đau, cả đầu cũng vậy, cho nên liền ngồi dậy nhìn xung quanh một chút.

Bạch Ngọc Đường bước đến bên giường mở cửa sổ ra... Ánh mặt trời lập tức chiếu vào.

Triển Chiêu nhắm mắt lại, “Chói mắt quá...”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, vươn tay đưa tấm khăn ấm nóng cho y.

Triển Chiêu xoa xoa mặt, cảm thấy tỉnh táo không ít, “Giờ nào rồi?”

“Buổi trưa.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Đã trưa rồi á? Ngày nào rồi?” Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ gáy, hiển nhiên là vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh bàn, cầm chén trà cho y.

Triển Chiêu cũng không nghĩ nhiều nhận lấy rồi uống một ngụm, ai ngờ một mùi vị chua cay và gay mũi xộc thẳng lên não, làm y sặc đến mức thiếu chút nữa không thở nổi, ho khan hai tiếng, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, mở to hai mắt ngồi ngẩn ra ở trên giường.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy chén trà trong tay Triển Chiêu ngửi một cái, cau mày, “Quả nhiên giống như Công Tôn nói, trà mạnh có công dụng giải rượu, mới uống một hớp đã tỉnh táo rồi.”

Triển Chiêu cau mày nghiêng đầu, chuyện tình tối hôm qua rời rạc từng đoạn lộn xộn, miễn cưỡng cũng có thể nhớ lại một chút, hình như y uống không ít rượu, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ta uống say sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cũng không phải say bình thường.”

Triển Chiêu ngẩng mặt nghĩ nghĩ, cúi đầu tự nhìn mình một chút rồi dùng cái chăn che ngực, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người có thừa dịp ta uống say rồi làm gì không?”

Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn Triển Chiêu một lát, hỏi, “Người là đang ám chỉ trong lúc người say ta có nhân cơ hội làm cái gì không hả?”

Triển Chiêu để chăn xuống nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi, “Vậy ta có thừa dịp uống say rồi làm gì người không?”

Bạch Ngọc Đường dùng một tay vuốt cằm, đầy hứng thú dựa vào bàn mà đánh giá Triển Chiêu, hỏi, “Người nghĩ muốn làm gì ta?”

Triển Chiêu lại ngồi trên giường thêm một lát, hai người cứ nhìn nhau như vậy... Cuối cùng Triển Chiêu đứng lên xếp chăn, tâm tình có vẻ không tồi, “Hôm nay thời tiết rất tốt.”

Ngũ gia tự rót cho mình một chén trà, gật đầu, “Còn không phải sao, lát nữa còn có người mời ăn cơm đấy.”

“Ồ?” Triển Chiêu hăng hái, “Ai mời cơm?”

“Đường Môn đó.”

Bạch Ngọc Đường tạt một chậu nước lạnh xuống, trong nháy mắt Triển Chiêu không biết nói gì, mím môi tiếp tục xếp chăn, cứ như vừa gặp phải cảnh khốn cùng không bằng.

Bên ngoài cửa sổ, có người gõ hai cái lên khung cửa.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều ngẩng đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang nhón chân vịn cửa sổ nhìn hai người bọn họ, “Miêu Miêu tỉnh rồi ạ?”

Triển Chiêu gật đầu.

Tiểu Tứ Tử vươn tay đưa một túi giấy dầu vào, “Sắp tới bữa cơm trưa cơm rồi, điểm tâm sáng đã hết rồi nha, cháu có giữ lại điểm tâm cho thúc nè.”

Triển Chiêu cười híp mắt nhận lấy điểm tâm, thuận tay bế Tiểu Tứ Tử ở ngoài cửa sổ vào, đặt ở trên giường cùng bé chia nhau ăn.

Bạch Ngọc Đường rót cho bọn họ hai chén trà.

Lúc này, Bạch Phúc từ bên ngoài chạy vào, cầm một bọc giấy, “Thiếu gia, đã mang tới rồi.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu nhận lấy.

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Cái gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Bạc mua Thiên Thủy Mộc, đoán chừng sẽ tăng giá.”

Triển Chiêu thiếu chút nữa bị nghẹn điểm tâm, cau mày, “Còn tăng giá nữa sao? Vốn đã rất đắt rồi mà.”

Tiểu Tứ Tử gạt đầu.

Bạch Phúc ở một bên cũng rất bất đắc dĩ, “Triển đại nhân ngài không biết đâu, hôm nay ta có đi Thẩm phủ hỏi thăm một chút, người tới mua đồ lần này còn nhiều gấp đôi so với số thiệp mời được phát ra, hơn nữa toàn là các bậc phú hào, hiện tại tất cả bảo vật cổ mà Thẩm gia cất giữ được định giá cao gấp ba lần so với giá báo mà Thẩm gia đưa ra, người mua Thiên Thủy Mộc coi như không nhiều lắm, có chút ít ỏi, giá tăng không quá cao so với mấy thứ đồ ngọc hay đồ sứ linh tinh kia.”

“Mua như vậy không phải sẽ lỗ à?” Triển Chiêu cảm thấy mua đồ kiểu này đúng là lãng phí bạc mà.

Tiểu Tứ Tử nhú mày lấy từ trong túi nhỏ ra tờ danh sách bảo vật cổ, vuốt cái cằm bầu bĩnh, lẩm nhẩm, “Đều tăng giá hết sao?”

Triển Chiêu thấy Tiểu Tứ Tử vẽ mấy vòng tròn lên một số đồ cổ, tò mò hỏi, “Tiểu Tứ Tử, cháu cũng mua đồ hả?”

“Vâng.” Tiểu Tứ Tử gạt gạt đầu, “Cháu muốn mua cái này cho phụ thân.”

Triển Chiêu thấy thứ mà Tiểu Tứ Tử chỉ là “Mặc Ngọc áp phương quy”, liền tò mò hỏi, “Áp phương quy?”

Tiểu Tứ Tử gạt đầu, “Ừm! Ngọc thạch này được dùng để đề đơn thuốc, ngày đó Tôn Tôn có nói với cháu

cái áp phương quy này là một con rùa nhỏ bằng Mặc Ngọc, ở tiền triều có một lang trung rất nổi danh đã từng dùng qua nên cháu muốn mua về cho phụ thân.”

Triển Chiêu xoa xoa đầu bé, “Cháu đúng là hiếu thuận, có điều thứ trong danh sách này sẽ rất khó mua được.”

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ túi tiền nhỏ, “Cháu có bạc.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đúng vậy, Tiểu Tứ Tử và Mãn Ký có hùn vốn buôn bán, mới một năm ngắn ngủn mà đã kiếm được không ít tiền, Mãn Mộ Hoa vốn muốn lấy bé làm chiêu tài đồng tử⁽⁸⁸⁾, nên hẳn chưa từng đưa thiếu bé một phân tiền nào.

(88) Đứa trẻ chiêu tài, (nghĩa tương tự con mèo thần tài màu vàng hay giơ một chân ra vẫy vẫy)

“Con rùa nhỏ này ra giá bao nhiêu tiền?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Ra giá chỉ một trăm lượng thôi.” Tiểu Tứ Tử trả lời.

“Đây chỉ là đồ chơi không phải đồ cổ.” Bạch Ngọc Đường nói, “Với lại Mặc Ngọc cũng không đắt lắm, chỉ cần không gian lận giá cả thì nhất định là mua được.”

“Trong đám bảo vật cổ mà Thẩm gia cất giữ thì thứ gì quý nhất nhỉ?” Triển Chiêu vậy mà lại có chút hứng thú.

“Là cái này đây!” Tiểu Tứ Tử chỉ cho Triển Chiêu nhìn.

Triển Chiêu chỉ thấy ba chữ – Bách Hoa Đăng.

Triển Chiêu nghi hoặc, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Bách Hoa Đăng là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cười cười, “Nói ra có thể người sẽ không tin.”

Triển Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường buông tay, “Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng nghe nói qua.”

Trên mặt Triển Chiêu không ngoài dự đoán mà lộ ra vẻ kinh ngạc, hơn nữa còn là dáng vẻ rất giật mình, “Người không biết? Thậm chí còn có loại đồ cổ mà người không biết?”

Bạch Ngọc Đường cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tiểu Tứ Tử ngược mặt lên nói với Triển Chiêu, “Miêu Miêu, không chỉ riêng Bạch Bạch đâu! Phụ thân và Tôn Tôn cũng không biết đấy, ngay cả Tiểu Mập Mập và Hoàng Hoàng cũng chưa từng nghe nói qua nữa!”

Triển Chiêu vuốt cằm, “Đây chính là lần đầu tiên nha!”

Đang trò chuyện, từ bên ngoài truyền đến tiếng Tiểu Lương Tử, “Cận Nhi! Cận Nhi!”

Tiểu Tứ Tử nhìn ra bên ngoài, “Tiểu Lương Tử!”

Tiểu Lương nhảy lên trên cửa sổ, vẻ mặt hưng phấn hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cận nhi? Đi nhìn gấu trúc không?!”

Tiểu Tứ Tử sững sốt, nhảy dựng lên, “Gấu trúc ư?”

“Có tỷ tỷ xinh đẹp tới đây còn mang theo con gấu trúc rất đáng yêu!” Tiểu Lương Tử vươn tay.

Tiểu Tứ Tử liền chạy tới.

Tiểu Lương kéo Tiểu Tứ Tử ra cửa sổ, hai nhóc con chạy tới trước nhìn gấu trúc.

Bạch Ngọc Đường dõi theo kẻ đang nhìn ngó xung quanh là Triển Chiêu, hình như là chuẩn bị tìm một chỗ để trốn, nói, “Có lẽ là Tiểu Muội đến đây.”

“Cho nên mới tìm chỗ trốn đó.” Triển Chiêu xem xét tám bình phong.

Bạch Ngọc Đường cười lắc đầu, “Miêu Nhi.”

“Hả?” Triển Chiêu đang mở một cái rương gỗ, phát hiện bên trong đã đầy đồ rồi, bèn đi mở ngăn tủ.

“Người có biết thật ra Tiểu Muội căn bản không hề hận người quấy rối hôn lễ của nàng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nàng còn không biết phải cảm ơn người bao nhiêu mới đủ.”

Mặt Triển Chiêu nhẵn lại.

“Bốn ca ca cộng thêm mẹ nàng năm đó đều không muốn chuyện hôn sự này, chẳng qua là ngại gia quy nên dồn đẩy không xong.” Bạch Ngọc Đường nói, “Người đánh bậy đánh bạ lại có thể khiến hôn sự này bị hủy, ngay cả gấu trúc ở Đường Môn cũng muốn cảm ơn nữa là...”

Triển Chiêu vô lực, mặt nhăn nhó, “Đó không phải là trọng điểm!”

Bạch Ngọc Đường nói, “Kỳ thật Đường Tứ Dao căn bản không phải định đỡ cây kim chuy, mà là tính cướp lấy kim chuy. Có một lần uống rượu hắn nói với ta, năm đó vì muốn giúp Tiểu Muội hủy bỏ hôn sự này, hắn thật sự muốn đem đám thi đấu võ đài kia đi làm thịt.”

Triển Chiêu cả kinh, “Ác như vậy?”

“Chẳng phải bởi vì người trong nhà không nghĩ ra cách từ chối hôn sự sao?” Bạch Ngọc Đường bật cười, “Đường Tứ Dao nói, trong khoảnh khắc con gấu trúc kia rơi xuống, hắn đã nghĩ tới chuyện dập đầu với người một cái.”

Nửa người Triển Chiêu đã giấu trong tủ treo quần áo, mới phát hiện có chút chật, lại đi ra quyết định đổi chỗ khác.

“Miêu Nhi!” Bạch Ngọc Đường kêu Triển Chiêu đang chuyên tâm tìm chỗ trốn một tiếng.

Triển Chiêu đứng lại xoay mặt trừng hắn, “Chuyện gì!”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, “Tại sao ngươi lại phải trốn?”

Triển Chiêu thở dài, cầm cái ghế đi qua ngồi ở trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày nhìn y – Làm sao vậy?

Triển Chiêu xoa xoa cái mũi, nói với Bạch Ngọc Đường, “Đó cũng không phải trọng điểm!”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Vậy trọng điểm là gì?”

“Ví dụ như...” Về mặt Triển Chiêu nghiêm túc hỏi Bạch Ngọc Đường, “Nếu ngày đó đổi lại là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, nhún vai một cái, “Ta không lạc đường...”

Triển Chiêu nhìn trời, “Nghiêm túc một chút!”

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, “Ừm... Nếu như là ta?”

“Người ôm con gấu trúc kia rút xuống, lặp lại toàn bộ chuyện ta đã làm...” Triển Chiêu hỏi, “Người sẽ thế nào?”

Bạch Ngọc Đường vươn tay nhẹ nhàng búng mũi Triển Chiêu, “Ta lập tức đổi tên rồi trở lại giang hồ một lần nữa, lúc đó ai không cho người đổi chứ?”

Triển Chiêu hơi sững sốt – Đúng vậy, còn có chiêu này!

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Bằng không người đừng tới Thục Trung nữa, mà có tới cũng đừng tránh.”

Triển Chiêu xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy đối diện ngoài cửa viện có một cô nương xinh đẹp mang theo con gấu trúc tròn tròn đi vào, vừa liếc mắt thì trông thấy hai người trong phòng, liền lộ ra vẻ mặt tươi cười vẫy tay.

Triển Chiêu đang trong lúc lúng túng, chợt nghe Bạch Ngọc Đường tiến đến bên tai y nhỏ giọng nói, “Thay vì lo lắng người của Đường Môn, chi bằng người nên đề phòng người Trần gia.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, “Trần gia nào?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Trần Tử Vô, còn nhớ rõ chứ.”

Triển Chiêu nghiêng đầu, “Ai vậy?”

“Người bị người đá bay từ trên lôi đài xuống kia vốn là cô gia Đường Môn.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở y.

Triển Chiêu cau mày, “Á...”

“Hắn là người của Long Thần Cốc, đệ đệ của Long Vương Trần Tử Hư.” Bạch Ngọc Đường nói, “Bạch Phúc vừa rồi có nghe tin, Long Thần Cốc lần này không nhận được thiệp mời nhưng vẫn đến Lương Châu phủ.”

Triển Chiêu há miệng thở dốc, “Cái này... Không ổn nha.”

“Người còn trốn?” Bạch Ngọc Đường cười bất đắc dĩ, “Sao người không suy nghĩ lại một chút xem Trần Tử Vô bị gấu trúc đoạt mất vợ rồi thì thành cái dạng gì.”

Triển Chiêu hết sức áy náy, “Cái này...”

“Trần Tử Hư từ trước tới giờ không nói lý, ta đã gặp hắn một lần, hắn là người không dễ đối phó.” Bạch

Ngọc Đường vươn tay nhẹ nhàng chọt gáy Triển Chiêu, “Người phải tự giải quyết cho tốt.”

Triển Chiêu lại ủ rũ, “Có cơ hội ta phải nói lời xin lỗi với Trần Tử Vô...”

“Chắc.” Bạch Ngọc Đường chau mày, trềng y, “Ai bảo người phải giải thích với Trần gia chứ?”

Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt hoài nghi nhìn Bạch Ngọc Đường – Đó là do ta không đúng mà.

“Luận võ chọn rể là do thiên ý, không được chọn chúng tớ không có duyên phận còn trách được ai. Bọn họ cũng ý vào gia quy, cô nương không muốn gả còn cưỡng ép phải lấy sao?” Bạch Ngọc Đường nhướn một bên mày, “Ta để người tự giải quyết cho tốt nhưng phải cẩn thận đề phòng, tránh bị đám thần lẫn kia lợi dụng.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chuột người còn rất không nói đạo lý nữa nha.”

Bạch Ngọc Đường nắm cầm y lay lay hai cái, “Người Bạch gia ta từ trước tới nay luôn bao che khuyết điểm, người cũng không phải không biết điều này.”

50. Chương 50: Người Tóc Bạc

Edit: Lục

Beta: Linh

Đường Tiểu Muội mang theo ‘Tướng công’ nhà nàng và mấy vị ca ca cùng nhau theo Đường phu nhân đi tới biệt viện Hâm Không Đảo bái phỏng.

Đường Môn là môn phái lớn nhất ở Thục Trung, địa vị trên giang hồ khá hiển hách, không ai dám trêu chọc.

Mặc dù Đường Môn Thục Trung giỏi về dụng độc, võ công khá âm ngoan lại độc ác, nhưng môn quy của Đường Môn lại nghiêm ngặt, tất nhiên đủ tư cách xưng giang hồ chính phái, vì vậy Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa... Những người giang hồ này cùng người trong Đường Môn đã sớm quen thuộc.

Ngoài ra, các thế hệ Đường gia đều có quan hệ mật thiết với triều đình, ở chỗ Tây Nam, vị trí khá gần Hắc Phong Thành cho nên Triệu Phổ cùng người của Đường Môn đều rất quen biết, gia chủ Đường Môn Đường lão thái thái trước đây có tiền cung gặp qua Tiên hoàng, từng được phong thưởng.

Nữ nhân lên làm chức chưởng môn đại môn phái trong giang hồ vốn rất ít, mà Đường lão thái thái thiện ác rõ ràng, nổi danh khắp giang hồ lẫn triều đình, có thể nói là nữ trung hào kiệt. Bà về tuổi tác, niên kỷ của bà và Hồng Cửu Nương đều xấp xỉ nhau, lúc còn trẻ hai người đã biết nhau rồi, đều là tỷ muội tương xứng nên quan hệ rất tốt.

Đường lão thái thái vừa nghe Cửu Nương đến đây, liền mang theo nhi tử cùng khuê nữ tới cùng, ngoài ra bà cũng có nhận được tin tức Triệu Phổ tới, cho nên mới theo lễ tới gặp.

Đường Tiểu Muội thừa biết Triển Chiêu muốn tránh mặt mình, suy nghĩ một chút liền chặn trước mặt y, cười hì hì đi vào cửa, vẫy tay với một con gấu trúc mập mạp, nói, “Tướng công mau đến đây, bà mối của chúng ta ở chỗ này nè.”

Một câu nói của Đường Tiểu Muội làm khuôn mặt Triển Chiêu đỏ bừng, Lâm Dạ Hỏa và Đường Tứ Dao từ bên ngoài đi bộ vào cười đến mức vai run rẩy.

Triển Chiêu mím môi nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, “Lẽ ra ban nãy người nên để ta chui vào tủ quần áo mới phải, cũng tại người cả!”

Bạch Ngọc Đường vẫy tay với Đường Tiểu Muội.

Tiểu Muội vui tươi hớn hở chạy vào cửa, chào hân hai cái, gọi Bạch Ngọc Đường là Ca, cũng gọi Triển Chiêu là Ca.

Lâm Dạ Hỏa cũng theo tới, mang theo cả Lâm Nguyệt Y.

Y Y và Đường Tiểu Muội vừa gặp đã thân, chỉ là Đường Tiểu Muội lớn hơn Lâm Nguyệt Y vài tuổi, nhưng tên lại là Tiểu Muội, nên một người thô lỗ như Y Y có chút mơ hồ, không biết nên xưng hô với tỷ muội vừa kết giao thế nào mới đúng.

Ngược lại, Tiểu Tứ Tử trước giờ vốn đã kêu quen, không hề lo nghĩ nhiều mà cứ tiếp tục gọi nàng là Muội Muội tỷ tỷ, khiến cho Đường Tiểu Muội cười mãi.

Đường Tiểu Muội vô cùng xinh đẹp, trong trí nhớ của Triển Chiêu, lúc đó Đường Tiểu Muội chỉ mới mười mấy tuổi, qua vài năm đã trở nên vô cùng xinh đẹp lại duyên dáng yêu kiều, đừng nói... Triển Chiêu cũng hiểu được y năm đó phá rối hôn lễ là đúng, Trần Tử Vô kia cùng nha đầu này đứng một chỗ thật không xứng.

Đường Tứ Dao cùng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chào hỏi sau, bọn họ vẫn chưa vào cửa mà đi theo Tiểu Tứ Tử tới gian nhà bên cạnh của Công Tôn.

Công Tôn đang ở trong phòng đốc thúc mấy học trò Thái Học Viện và Bao Duyên, Bàng Dục đọc sách, chơi đùa là chơi đùa, nhưng bài học không thể chậm trễ được, nhất là Bao Duyên, Bao đại nhân và Bao

phu nhân gia giáo rất nghiêm ngặt, trước khi đi Bao phu nhân đã phó thác Công Tôn phải dạy dỗ nghiêm khắc với hần hơn, đó là lí do mà Công Tôn trông hần rất chặt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thấy Đường Tứ Dao tìm Công Tôn, hình như đang nói chuyện gì đó, có chút ngạc nhiên.

Đường Tiểu Muội ngồi ở bên cạnh bàn, nói, “Hồi trước Đại ca bị thương, trị mãi nhưng vẫn không trị hết, Tứ ca nghe nói có thần y tới nên khẩn trương đi cầu giúp trị bệnh.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, “Đường đại ca bị thương ư?”

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy kỳ quái, “Đường Môn không trị dứt được?”

Lâm Dạ Hỏa chạy vào, “Cái này khá mới mẻ.”

Đường Môn Thực Trung ngoại trừ biết dùng độc, y thuật cũng là số một. Bình thường khi ăn đều dùng hơn phân nửa độc được nấu lên, cũng chính là cùng một dạng đạo lý, nếu đã hạ độc thì nhất định phải giải được độc

Đường Tiểu Muội khoát tay áo, nói, “Bệnh cũng không phải quá nặng, nhưng lại trúng thêm độc, rất nan giải.”

Ba người đang ngồi càng khó hiểu – Có loại độc mà Đường Môn giải không hết sao?

“Huynh ấy trúng độc gì?” Bạch Ngọc Đường vừa hỏi, chỉ thấy sát vách trong phòng, Đường Tứ Dao giúp Công Tôn xách theo cái hòm thuốc nhỏ cùng đi tới trước phòng tiếp khách.

Tiểu Tứ Tử không đi theo, chạy chậm đến chỗ bọn Triển Chiêu cùng ngồi ở trong phòng, con gấu trúc béo kia cũng theo vào.

Trong phòng ngoài Triển Chiêu còn có Yêu Yêu và Tiểu Ngũ.

Yêu Yêu liếc mắt nhìn thấy một viên thịt tròn đen trắng xen lẫn, sợ đến mức nhanh chóng chui lên trên xà gỗ trong phòng, hai mắt tò mò, nhìn chằm chằm gấu trúc.

Tiểu Ngũ từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên thấy một con gấu trúc, một hồ một gấu tầm vóc nhìn không khác nhau lắm, liếc mắt một cái Tiểu Ngũ liền suy nghĩ – Lai lịch của nó là gì a? Vật nhỏ màu trắng đen a!

Gấu trúc cũng nghiêng đầu quan sát Tiểu Ngũ, phỏng chừng cũng tò mò – Cái thứ to lớn đen thùi lùi này

là gì? Mèo không ra mèo, chó không ra chó.

Không biết có phải biết Triển Chiêu hay không mà sau khi ‘Tướng công’ vào phòng liền ngồi ở phía sau lưng ghế bên cạnh Triển Chiêu, dựa vào chân ghế rồi bắt đầu liếm lông ở bụng.

Triển Chiêu nhin một hồi cuối cùng vẫn không nhin được, bèn đưa tay bấm cái lỗ tai tròn vo của nó một cái.

Tiểu Tứ Tử nói với Triển Chiêu, “Miêu Miêu, nó gọi là Tướng Công nha!”

Triển Chiêu nhìn trời.

Mọi người đỡ trán, Đường Tiểu Muội xem như lấy đúng tên rồi, phỏng chừng ngoại trừ nàng ra không ai bằng lòng lấy gấu trúc này.

“Đại ca muội hồi trước đi về phía Nam, lúc trên đường trở về trên núi Cửu Lĩnh thì gặp phải một nhóm sơn tặc.”

Triển Chiêu cau mày, “Cửu Lĩnh cách Thục Trung không xa, có người dám động tới đoàn xe của Đường Môn sao?”

“Đúng vậy a!” Đường Tiểu Muội gật đầu, “Người cũng không ít, đại khái khoảng hai ba trăm, võ công của đại ca muội mọi người cũng biết rõ.”

Tất cả mọi người gật đầu, đại sư huynh Đường Uyên của Đường Môn là cao thủ trong cao thủ, có thể đã thương hãn không thể nào là sơn tặc bình thường được

“Đại ca muội không giải quyết được hai trăm tên sơn tặc?” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ, “Sơn tặc nào có khả năng đánh đó?”

“Đám sơn tặc không quá lợi hại, Đại ca của muội và mấy vị sư huynh đều giải quyết hết bọn họ, một số đã chết, một số còn lại thì trói lại chuẩn bị đem về Thục Trung giao cho quan phủ.” Đường Tiểu Muội cau mày, “Đại ca nói lúc đó có lẽ là chạng vạng, sắc trời rất u ám... Đột nhiên sương mù của ngọn núi tràn ra, sau đó bọn họ lại cảm giác được một luồng nhiệt phong(89)...”

(89) *Gió nóng*

“Gió nóng?” Triển Chiêu nghe xong nhú mày, “Sương mù bay tại sao lại có gió nóng?”

“Khi huynh ấy hiểu được thứ đó sẽ gây tổn thương đến nội lực thì đã muộn.” Đường Tiểu Muội bất đắc dĩ,

“Có một thân ảnh màu đen núp sẵn ở trong sương mù, lúc đó Đại ca cảm giác được có người tới gần nên liền kêu một tiếng để các sư huynh cùng sư đệ khác né tránh... Sau đó thì có một người áo đen xuất hiện ở trước mắt huynh ấy, động tác hẳn ta quá nhanh nên đại ca muội chỉ thấy tàn ảnh. Nếu không phải huynh ấy công phu tốt, dùng lời nói của huynh ấy thì phải cảm ơn huynh đấy.”

Mọi người thấy Đường Tiểu Muội chỉ một ngón tay vào Triển Chiêu.

Triển Chiêu khó hiểu, “Cảm ơn ta á?!”

“Sau khi huynh đem ‘Tướng công’ lên trên lôi đài cho muội rồi không phải liền bỏ chạy sao!” Đường Tiểu Muội nói.

Triển Chiêu xấu hổ, “Không phải đang nói chuyện sơn tặc sao, đừng đổi đề tài chứ...”

Bạch Ngọc Đường vươn tay che miệng của Triển Chiêu, Lâm Dạ Hỏa giục Đường Tiểu Muội, “Nói tiếp.”

“Triển đại ca lúc đó phải nói là chạy rất nhanh.” Đường Tiểu Muội cười nói, “Mẫu thân nói nhất định phải cảm tạ huynh. Vì vậy mấy ca ca của muội liền thủ chặn lại nhưng mà không chặn kịp. Vốn là Đại ca đã vây huynh ấy vào trong khách điểm, huynh ấy cũng không còn đường nào chạy thoát. Vậy mà đại ca chỉ vừa quay mặt đi thì nhoáng một cái... đã chạy mất tăm hơi rồi. Chờ Đại ca quay đầu lại, người đã chạy được nửa dặm.”

Lâm Dạ Hỏa và Bạch Ngọc Đường đều hiểu rõ, là nhất chiêu trong kinh công Yến Tử Phi của Triển Chiêu, gọi là Song Yến Trọng Ảnh. Chiêu này rất kì diệu, người trông thấy Triển Chiêu đang chạy tới trước mặt người, nhưng thật ra đó chỉ là cái bóng mà thôi, bởi vì thân pháp y quá nhanh mà tạo thành ảo giác, chờ đến lúc hiểu được thì y đã chạy ra phía sau người rồi.

“Lúc đó Đại ca chợt nhớ tới nhất chiêu này, huynh ấy có đặc biệt nghiên cứu qua loại chiêu thức ấy, biết rõ thứ đang xông về phía mình chẳng qua chỉ là một ảo giác mà thôi, nếu chờ đến khi người ấy xuất hiện ngay trước mặt mình rồi mới động thủ, thì đã quá trễ rồi.” Tiểu Muội khoa tay múa chân một chút, “Cho nên huynh ấy né tránh trước tiên sau đó ra một chiêu tấn công phía sau lưng địch... Thế nhưng khi võ tay trúng bóng lưng kia, đối phương đã xoay người...”

“Song Trọng Ảnh?” Triển Chiêu sờ cằm, “Vậy thì không phải là công phu Yến Tử Phi ngàn dặm rồi, ảo ảnh của Yến Tử Phi chỉ một lúc sau liền biến mất, còn không hề tiêu thất như thế thì chỉ có thể là Song Trọng Ảnh, tương đối có tính công kích, Hơn nữa nếu muốn phản kích chiêu Yến Tử Phi thì cũng phải đánh lên trên chứ?”

“Đại ca đánh đối phương một chiêu... Có lẽ là bị chính nội kinh của chiêu lực mình tung ra đánh trúng, mà huynh ấy lại không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy bàn tay rất đau đớn.” Tiểu Muội thở dài, “Nghe nói sau đó sương mù bao phủ đầy trời, tới đến mức dù có đưa tay ra cũng không thấy năm ngón... Đại ca khi chừng nửa canh giờ thì sương mù tản hết đi, lúc đó trời đã tối rồi.”

“Đại ca muội bị thương lúc đó sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Đường Tiểu Muội gật đầu, “Sau lúc sương mù tản đi, bọn sư huynh đốt đuốc lên thì tìm thấy Đại ca đang nằm giữa đường, Đại ca bị thương rất nặng, vừa nhìn đã biết là bị trúng độc.”

“Dùng độc chưởng a?” Lâm Dạ Hỏa bắt đầu suy nghĩ, Tây Vực có một cao thủ như thế sao?

“Hắn cùng một phe với những sơn tặc kia sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Vấn đề chính là ở chỗ này.” Đường Tiểu Muội lắc đầu, “Đoàn xe Đường Môn chỉ có mỗi đại ca bị thương, đám sơn tặc thì lại chết hết! Toàn bộ những người còn sống đều bị một đao chém trúng cổ họng, mà một số thứ trong đoàn xe Đường Môn lại bị mất!”

“Mất cái gì?” Triển Chiêu cảm thấy thật kỳ lạ, tên kia tại sao lại muốn giết sạch sơn tặc chứ?

“Vàng.” Đường Tiểu Muội khoanh tay...

Ba người đối diện sững sốt một lúc lâu, trăm miệng một lời hỏi, “Vàng?” trong giọng nói không giấu nổi sự thất vọng.

Tiểu Tứ Tử và Lâm Nguyệt Y vẫn đang trêu chọc gấu trúc bên cạnh này giờ, nghe nói như thế cũng ngẩn đầu, “Rất nhiều vàng sao?”

“Rất nhiều.” Đường Tiểu Muội gật đầu, “Cả một xe.”

“Thứ bị cướp lại là tiền?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Hao tổn lớn như vậy?”

“Đúng vậy, không chỉ mất mỗi tiền mà cây hoa lan đại ca mua cho muội cũng bị lấy đi luôn.” Đường Tiểu Muội bĩu môi một cái

“Hoa lan?” Triển Chiêu biết Đường Tiểu Muội thích hoa lan, hơn nữa còn có sở thích thu thập các giống cây hoa lan kì dị trong thiên hạ, trong viện đều đủ loại.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Loại hoa lan gì?”

“Ừm... Đại ca nói lúc quay về có vô tình phát hiện trên vách đá ở một ngọn núi, hình dạng của nó đặc biệt kỳ lạ, mà gốc cây đó rất lớn, mọc xen vào giữa Ngọc Tử Lan và Huyết Lan, huynh ấy liền tới đào cho muội một cây.”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau – Rốt cuộc mục đích là cướp vàng hay cướp cây hoa lan đây? Thứ gì thuận tiện mang đi đây?

Tiểu Tứ Tử nâng cằm suy nghĩ một chút, “Có loại hoa lan như vậy ạ?”

Ngoài cửa, Bàng Dục và Bao Duyên chẳng biết từ lúc nào đã sang đây ngồi ở ngưỡng cửa vừa trêu chọc gấu trúc vừa nghe lén cũng ngước mặt lên suy nghĩ, “Hình như là chưa từng nghe qua...”

“Lại nói, thương thế của đại ca muối thế nào rồi?” Bạch Ngọc Đường kéo suy nghĩ của mọi người lại.

Tiểu Muội thở dài, “Đại ca của muối trúng phải một loại thi độc(90) hiếm thấy, hơn nữa tổn thương nội lực ở gân mạch tạo thành ảnh hưởng không nhỏ với huynh ấy, sau khi về nhà đã điều dưỡng rất lâu, Đường Môn muối danh y vô số, cho dù mọi người có liên thủ trị bệnh thì cuối cùng vẫn phải bó tay, may mà nội lực đại ca cao cường nên tính mạng không có gì đáng lo, nhưng thân thể lại bị tổn thương rất lớn.... Hi vọng Công Tôn tiên sinh có thể trị khỏi cho huynh ấy.”

(90) Độc ở người chết

Đường Tiểu Muội nói xong, bọn Triển Chiêu cau mày suy nghĩ.

Tiểu Muội nhìn trái nhìn phải một chút, cuối cùng đưa tay chọt chọt Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ca, mấy người có manh mối gì không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút.

Triển Chiêu hỏi, “Có phải người cũng đang nghĩ tới một chuyện giống ta không?”

Hai người nói xong liền nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai người, “Ta cũng đâu thể thần giao cách cảm với hai người, hai người suy nghĩ chuyện gì ta đâu có biết, cái ta đang nghĩ đến chính là khinh công Nhị Trọng Trọng Ảnh kia, không lâu trước đó có trùng hợp giao thủ qua.”

“Cái gì?” Đường Tiểu Muội cả kinh, “Tiểu Phượng Hoàng người gần đây có giao thủ với người đã đả thương đại ca ta ư?”

Lâm Dạ Hỏa vẻ mặt hoang mang nhìn Đường Tiểu Muội, “Ta cảm thấy rất là kỳ quái đấy, dựa vào cái gì hai người bọn họ một là Ca một là Triển Đại ca, còn ta lại là ‘Tiểu Phượng Hoàng’?”

Lâm Nguyệt Y kéo đại ca nhà mình một cái, “Ca Ca huynh đừng ngắt lời, nói mau hung thủ là ai?”

Khóe miệng Lâm Dạ Hỏa co rút một cái, khó xử nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thì lại dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Gần đây ngươi có đánh qua với Triệu Phổ sao?”

Lâm Dạ Hỏa lăm băm một câu, “Cũng chỉ là giao hữu một chút mà thôi.”

Đường Tiểu Muội không hiểu, “Cái gì... Triệu Phổ?”

Bạch Ngọc Đường nói với nàng, “Loại nội lực Nhị Trọng Trọng Ảnh này có một chút giống Yến Tử Phi nhưng kỳ thật thì không phải, loại thân pháp này gọi là Diêu Ảnh, chỉ có một người biết... Nói đúng hơn phải là hai người.”

Đường Tiểu Muội chau mày, “Ai?”

“Một là Triệu Phổ.” Triển Chiêu nói, “Người còn lại...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, chợt nghe tiếng của Triệu Phổ từ cửa truyền đến, “Kẻ còn lại chính là người đã dạy ta môn khinh công này.”

Tất cả mọi người nhìn về phía cửa.

Triệu Phổ đi tới, “Sư phụ ta, Bạch Quỷ Vương Yêu Trường Thiên.”

“Đoàn xe Đường Môn của ngươi bị tập kích khi nào?” Triệu Phổ đi tới bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, ôm Tiểu Tứ Tử đặt lên trên đùi, hỏi Đường Tiểu Muội.

“Ba tháng trước.” Tiểu Muội nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ lắc đầu, “Ba tháng trước sư phụ ta nói không quay về Hắc Phong Thành.”

Bạch Ngọc Đường tiếp lời Triệu Phổ, “Sư phụ ngươi vẫn còn ở Cực Bắc Băng Nguyên Đảo không đi đấy.”

Tất cả mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Mấy ngày hôm trước mẫu thân ta gửi thư nói Yêu Trường Thiên gần nửa năm này vẫn luôn ở Băng Nguyên Đảo, ông ngoại bị ông ta làm phiền không chịu được, một tháng trước bèn lên chạy về Ánh Tuyết Cung lánh nạn, ai ngờ Yêu Trường Thiên lại đi theo, ông ta uống rượu với cha ta suốt một ngày một đêm, đã vậy còn đem rượu sư phụ ta chôn ở trong ao băng lên uống sạch nữa.”

“Hắn không phải là sư phụ ta đâu.” Triệu Phổ nói, “Ta nói cái này hơi thất lễ, nếu là sư phụ ta thì đại ca người sẽ không dễ dàng mà giữ lại được nửa cái mạng đâu.”

“Hơn nữa bàn tay Bạch Quỷ Vương hẳn là không có độc đi!” Triễn Chiêu hỏi.

Triệu phổ gật đầu, hỏi Đường Tiểu Muội, “Đại ca người võ công không kém, lúc cùng hắc y nhân kia chính diện giao đấu chắc ít nhiều gì cũng phải thấy một chút đặc điểm chứ?”

Tiểu Muội gật đầu, “Đại ca cũng không quá chắc chắn, nhưng trong nháy mắt đó... huynh ấy thấy được người nọ có một đầu tóc trắng, hay nên nói là tóc bạc.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Bạch Ngọc Đường hỏi, “Tóc bạc?”

Tiểu Muội gật đầu, sau đó liền vội vàng xua tay, “Không phải là Thiên Tôn! Đại ca nói đó là một đầu tóc bạc ngắn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Một đầu tóc bạc ngắn, lại có khinh công của Bạch Quỷ Vương, thêm một thân nội lực cao cường, chủng phong còn mang theo thi độc...

Là ai mới được?!

51. Chương 51: Tội Ác Hung Tàn

Edit: Fin

Beta: Tử Sa

Sau khi bọn Triễn Chiêu nghe Đường Tiểu Muội giải thích chuyện Đường Uyên bị tập kích xong, chỉ cảm thấy nghi ngờ chồng chất, nếu Đường Uyên cũng đang ở tiền thính, vậy mọi người liền đơn giản đi tiền thính xem sao.

Trong đại đường, Đường Lão Thái Thái đang cùng Triệu Trinh, Thái Sư uống rượu nói chuyện phiếm.

Đường Tứ Dao đứng bên cạnh bình phong trong phòng, đang nhìn vào trong.

Đường lão thái liếc mắt một cái đã trông thấy Triển Chiêu, đặt chén trà xuống tiếp đón, “Úi chà, tiểu ân công của Đường Môn ta cuối cùng cũng lộ mặt.”

Triển Chiêu mới vừa vào cửa đang định lui về sau, Bạch Ngọc Đường liền kéo y lại, đã vậy Lâm Dạ Hỏa phía sau lại còn đẩy bả vai y.

Triển Chiêu lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã vào cửa, xoa xoa cánh tay, oán niệm mà nhìn Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa.

Dù sao cũng là hậu bối, đám người Triển Chiêu lần lượt vào cửa hành lễ với Đường lão thái.

Đường lão thái trông rất hiền hậu, thoạt nhìn không giống bộ dáng chưởng môn của một đại môn phái chút nào, cười tủm tỉm cùng mọi người chào hỏi, còn hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu ở đâu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng khó hiểu, hai lão nhân kia chạy đi đâu rồi?

Tiểu Tứ Tử nói, “Tôn Tôn cùng Ân Ân nói muốn đi ra ngoài đi dạo.”

Bạch Ngọc Đường sầu não, mới vừa không để mắt đến một lát thôi đã vọt mất rồi. Chỉ có thể hy vọng Ân Hậu giám sát ông ấy chặt chẽ một chút.

“Đúng rồi, thân thể Đường đại ca thế nào ạ?” Triển Chiêu hỏi.

Đường Lão Thái Thái nhìn về phía bình phong bữu môi, “Thần y còn đang chữa trị.”

Bọn Triển Chiêu đến bên cạnh bình phong.

Đường Tứ Dao đang nhìn chăm chăm vào bên trong, quay đầu lại ra hiệu mọi người nhỏ giọng một chút, đừng quấy rầy Công Tôn.

Mọi người nhìn vào, chỉ thấy Công Tôn đang chăm chú thi châm cho Đường Uyên, có mấy lão nhân đứng ở bên cạnh, bọn họ đang dựa theo phương thuốc Công Tôn khai mà già được.

Đường Tứ Dao gật đầu với mọi người, cảm thấy Công Tôn quả là đáng tin cậy! Chỉ mới chữa trị một lát thôi mà sắc mặt của đại ca hẳn đã tốt hơn nhiều rồi!

Đường như Công Tôn đang coi Đường Uyên là cái gỏi cầm kim, từng châm từng châm đâm vào, làm hẳn giống y như một con nhím.

Tinh thần và sắc mặt của Đường Uyên trước nay chưa từng tốt như vậy, vết xanh tím vẫn luôn có trên tay cũng biến mất.

Công Tôn đứng lên, để vài lang trung Đường Môn đem thuốc đã giã thành bột đổ vào nước ấm trong dục dũng. Đợi một lúc bằng khoảng thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, bèn nhỏ ngân châm cho Đường Uyên, lại ngâm nước tắm rửa giải độc.

Sau khi an bài thỏa đáng, Công Tôn lấy từ trong hòm thuốc nhỏ ra một mảnh kim ti linh nhỏ, giao cho Đường Tứ Dao, “Ngâm xong thì lau người lại bằng nước ấm, trong vòng mười hai canh giờ không được ăn cơm, sau khi đã đủ canh giờ thì ăn miếng kim ti linh này vào, ngủ một giấc là có thể giải độc hoàn toàn.”

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội đều cảm thấy khó tin, người Đường Môn vội rít nói lời cảm ơn với Công Tôn, còn vô cùng cảm kích hô lớn ‘Thần y’.

Đường lão thái kéo Triệu Phổ khen ngợi Công Tôn tài giỏi. Mà về phần vì sao lại kéo Triệu Phổ để khen ngợi, phỏng chừng là do ánh mắt lão thái thái quá tinh tế đó mà... Dù sao, Triệu Phổ cũng vô cùng đặc ý.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều hỏi Công Tôn, rốt cuộc Đường Uyên đã trúng độc gì.

Công Tôn cũng cau mày, “Độc mà Đường đại ca trúng không phải là loại hiếm thấy, chẳng qua chỉ là loại thi độc thông thường mà thôi, nhưng cách thức mà huynh ấy trúng độc rất đặc biệt.”

“Cách thức ư?” Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Phương pháp đặc biệt nào?”

“Nói Đường đại ca bị trúng độc, không bằng nói là đã bị nội thương rất nặng, cùng lúc cũng trúng một lượng thi độc rất nhỏ. Nội thương nghiêm trọng mới dẫn đến việc làm sao cũng không hoàn toàn trừ hết thi độc được.” Công Tôn nói, “Người đã thương huynh ấy nội lực rất sâu, hơn nữa thủ pháp lại âm độc, loại nội lực này cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

Công Tôn cau mày.

Chợt nghe Triệu Phổ hỏi, “Nội lực có phải cực nóng không? Huyết quản hắc có dấu vết bị bỏng?”

Công Tôn nghe xong liên tục gật đầu, “Đúng vậy! Đúng là có chuyện như vậy.”

Triệu Phổ nghe xong sắc mặt có chút không ổn, vươn tay nhẹ nhàng sờ cảm.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều nhìn hắc – Có nghĩa là gì?

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Thiên Tôn và Ân Hậu ở đâu?”

Hai người liền nhìn Tiểu Tứ Tử – Không phải bảo đi dạo phố sao?

Tiểu Tứ Tử nghĩ nghĩ, nói, “Lúc trước Tôn Tôn nhìn danh sách bảo vật cổ, đã thắc mắc không biết Bách Hoa Đăng là cái gì, Ân Ân cũng rất tò mò. Có thể là bọn họ đã đi hỏi thăm rồi.”

“Vậy hẳn là ở gần phụ cận Thẩm phủ?” Triệu Phổ để Giả Ảnh phái người đi tìm.

Triển Chiêu cũng hơi tò mò hỏi Đường Tứ Dao, “Bách Hoa Đăng này rốt cuộc là cái gì vậy?”

Đường Tứ Dao cũng cười, lắc đầu, nói, “Ta cũng coi như là quen biết Thẩm Khởi đã khá lâu, nhưng lần này cho dù có người đứng ra bảo đảm với hắn, hắn vẫn không chịu nói cho ta biết rốt cuộc Bách Hoa Đăng là gì. Chỉ biết là trong hàng đồng bảo vật cổ mà cha hắn cất giữ năm đó, chỉ có duy nhất thứ kia là được tách ra giấu trong phòng riêng. Giá trị của vật kia có thể sánh ngang với cả vùng Thục Trung.”

“Hả?” Triệu Phổ nghe không hiểu.

Triệu Trinh vuốt cằm cân nhắc – Cái gì?!

“Đáng giá hơn so với toàn bộ Thục Trung sao?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy thật khó tin.

“Thẩm Khởi bảo cha của hắn năm đó đã nói, không chừng còn đáng giá hơn cả vùng Tây Nam ấy chứ!” Đường Tứ Dao lắc đầu, “Thứ này giấu quá kĩ, không ai biết nó ở đâu, Thẩm Khởi cũng không nói, cứ mãi trì hoãn ngày công bố cùng triển lãm... Không chừng cũng chỉ là mảnh lời mà thôi.”

Đường Tiểu Muội ngược lại không có cùng quan điểm, lắc đầu, “Thẩm đại ca cũng không phải là người khoác lác, phỏng chừng thật sự là bảo bối đó.”

Đường Tứ Dao buông tay, mọi người lại càng thêm tò mò.

Không lâu sau, Giả Ảnh chạy về nói cho Triệu Phổ biết Thiên Tôn và Ân Hậu đang ngồi ở một tửu lâu trong Lương Châu phủ.

Triệu Phổ gật gật đầu, nhẹ nhàng ngoắc tay với bọn Triển Chiêu, ý bảo – Tìm hai người bọn họ đi!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau một cái – Chẳng lẽ người tóc trắng kia thực sự có liên quan với Yêu Trường Thiên?

Đang nghi hoặc, chợt nghe Đường Uyên lẩm nhẩm một câu, “Thiên hạ to lớn này đúng là tàng long ngoạ hổ(91), người đã thương ta rõ ràng là tuổi còn rất trẻ, vậy mà công lực lại thâm hậu đến thế...”

(91) Nhân tài có nhiều nhưng không lộ diện mà ẩn dật trong dân gian!

“Người nọ rất trẻ tuổi sao?” Lâm Dạ Hỏa cũng kinh ngạc, “Huynh chắc chắn?”

Đường Uyên gật đầu, “Mặc dù không thấy rõ mặt mũi, nhưng mà hẳn cho ta cảm giác vô cùng trẻ tuổi, có thể cũng bằng tuổi các ngươi.”

Triển Chiêu khẽ chột Triệu Phổ, hỏi hẳn, “Có phải sư phụ ngươi còn có đồ đệ khác không?”

Triệu Phổ cũng thật sự nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu, “Hẳn là không có khả năng! Ông ấy ở bên cạnh ta đợi cho đến khi ta đủ mười sáu tuổi, thỉnh thoảng có lên bờ trốn thì cũng chỉ toàn đi quấy rối ông ngoại Bạch Ngọc Đường thôi... Sau đó phần lớn thời gian ông ấy đều ở Băng Nguyên đảo, không thấy ông ấy có thu những đồ đệ khác, nhưng mà lại có một vấn đề tương đối đặc biệt!”

Tất cả mọi người nhìn hẳn.

“Nhất thời cũng không nói rõ ràng được, tìm thấy Thiên Tôn và Ân Hậu rồi hãy nói tiếp!” Triệu Phổ kêu mọi người đi nhanh lên, nhìn có vẻ rất sốt ruột!

...

Mọi người rời khỏi biệt viện, lên phố tìm Thiên Tôn và Ân Hậu.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội cũng đi theo cùng, còn có Tiểu Ngũ và “Tướng công” nhà tiểu muội.

Người quanh phủ Lương Châu cũng không thường xuyên nhìn thấy gấu trúc, có vài đứa trẻ đi ngang qua, vừa nắm tay người lớn trong nhà vừa hưng phấn chỉ chỉ kêu to “Gấu mèo” “Gấu mèo”.

Triển Chiêu xấu hổ, Lâm Dạ Hỏa và Công Tôn ở một bên đều cảm khái – Thật sự là kêu gấu mèo sao?!

Rất nhanh, đã tới tửu lâu bọn Thiên Tôn ngồi.

Tiểu nhị nhiệt tình chạy tới đón tiếp, Triển Chiêu nói tới tìm một người có đầu tóc bạc trắng.

Tiểu nhị kia nghiêng đầu, “Đều ở trên lầu đấy! Có hai người có tóc trắng, các ngươi tìm người nào?”

Tiểu nhị nói xong, tất cả mọi người sửng sốt, nhìn hẳn chằm chằm.

Lâm Dạ Hỏa bĩu môi, “Lại bạc trắng? Đầu năm nay làm sao vậy? Tóc trắng không phải rất hiếm sao?! Sao cứ có cảm giác đầy đường cái đều có?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được có chỗ kỳ quái, mọi người bước nhanh lên lầu.

Lên lầu hai nhìn xem, chỉ thấy trên lầu người không ít, ở hai chiếc bàn kê bên hai cửa sổ, có hai người “tóc trắng” đang ngồi.

Ân Hậu và Thiên Tôn ngồi bàn ở phía Đông, hai lão nhân đang ngồi ăn lẩu, Thiên Tôn cay đến mức le lưỡi.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử liền chạy qua đó.

Mà những người còn lại liền theo bản năng mà nhìn bàn ở phía Tây kia.

Ba người ngồi bàn đó, đều là nam, cả ba đều rất trẻ tuổi. Trong đó hai người trông rất bình thường, ăn mặc đẹp đẽ, mang theo binh khí, tướng mạo cũng không tồi. Nhưng cái vị ngồi cạnh cửa sổ kia có chỗ kỳ quái... Thoạt nhìn chỉ mới hơn hai mươi tuổi nhưng lại có một mái tóc bạc trắng, gương mặt thì tái nhợt, ngay cả lông mày cũng màu trắng nốt. Hai vành mắt người nọ ửng đỏ, còn bờ môi gần như vô sắc, cặp mắt hắc có màu xám trắng trông càng dọa người hơn, bên trong đôi con ngươi lại có hai điểm tối đen. Lúc này may mà đang là ban ngày, nếu hơn nửa đêm có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị hù chết.

Sau khi mọi người liếc mắt thấy bàn kia một cái, phản ứng không hề giống nhau, mà kỳ quái chính là... Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đều theo bản năng mà đi lên phía trước, che chắn Triển Chiêu đằng sau lưng.

Đường Tứ Dao cũng kéo Đường Tiểu Muội đi qua bàn của bọn Thiên Tôn ngồi xuống, hành động nhanh chóng.

Công Tôn không hiểu hỏi Triệu Phổ, “Ai vậy?”

Triệu Phổ cúi đầu ghé vào tai y, nhỏ giọng nói, “Một người là Trần Tử Vô bị Triển Chiêu đá bay năm đó, một người khác là Thiếu chủ Thần Long cốc, Trần Tử Hư.”

Trên mặt Công Tôn lộ ra vẻ bất quáị cộng thêm một chút kinh ngạc, “Trùng hợp như thế sao? Thật xấu hổ!”

Triệu Phổ nhướng mày – Còn không phải sao.

Mọi người ngồi xuống, Thiên Tôn liếc Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bên cạnh một cái, cảm thấy không khí hình như có chút vi diệu, liền hỏi, “Làm sao vậy? Cãi nhau rồi hả?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Thiên Tôn – Không phải chuyện như vậy.

Giữa bầu không khí lúng túng này, Công Tôn đột nhiên vỗ tay một cái, “Ai nha! Vừa rồi sao lại không nghĩ tới chứ!”

Tất cả mọi người nhìn y – Nghĩ tới cái gì?

“Người tóc trắng đả thương Đường đại ca kia, có thể là do trời sinh đã đầu bạc rồi! Giống như Tiểu ca ngồi bên kia vậy, bị bệnh Bạch Phu(92).”

(92) Bạch Phu hay còn gọi là bệnh Bạch Tạng (Albinism) là một thuật ngữ dùng chung cho các chứng bẩm sinh do rối loạn quá trình sinh tổng hợp ra sắc tố melanin, làm cho da, tóc và mắt của người bệnh có màu nhạt. Da của người bị bạch tạng dễ bị bỏng nắng, do đó dễ bị ung thư da. Ngoài ra, bạch tạng còn gây ra rối loạn thị giác, giảm thị lực và sợ ánh sáng.

“Bạch Phu...”

“Ta cũng từng gặp qua người như thế.” Triệu Phổ gật đầu, “Từ lúc sinh ra đã trắng như tuyết rồi.”

“Đây là một chứng bệnh tương đối hiếm thấy.” Công Tôn nói, “Về cơ bản bệnh này không có cách chữa trị, người bị bệnh rất sợ ánh sáng, không thể phơi nắng trong thời gian dài.”

“Thế sao...” Tất cả mọi người cảm thấy chuyện này cũng có khả năng.

Thiên Tôn và Ân Hậu rất khó hiểu, hỏi, “Các người đang nói chuyện gì đấy?”

Triển Chiêu liền nói cho hai người họ biết chuyện Đường Uyên từng bị một người tóc trắng không rõ thân phận đả thương, giờ bọn họ đang tra án.

Thiên Tôn liền nhìn trời.

Ân Hậu cũng cau mày, “Các người đến Thục Trung rồi mà vẫn không thể yên tĩnh chút sao? Đến chỗ nào cũng đều có vụ án để tra là sao hả?”

Thiên Tôn đồng ý gật đầu, “Đúng vậy!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không nói, đồng thời đảo mắt nhìn Triệu Phổ – Người tìm hai người này có việc gì thế? Còn không mau hỏi đi.

Triệu Phổ nhìn trái nhìn phải, hơi dè thấp giọng một chút, hỏi Thiên Tôn và Ân Hậu, “Hai vị lão gia tử... Còn nhớ rõ nội lực của sư phụ ta trước khi thay tim có bộ dáng gì không?”

Triệu Phổ nói xong lời, Thiên Tôn và Ân Hậu đều hơi sững sốt.

Ân Hậu có chút nghi ngờ mà nhìn Triệu Phổ, hỏi, “Sao đột nhiên lại hỏi tới chuyện này?”

“Ta có xem qua một ít bộ sách về Bạch Quỷ Vương chinh chiến năm đó.” Triệu Phổ nói, “Có rất nhiều nơi nhắc tới việc những nơi mà ông ấy đi qua cây cối đầy đường... Mới đầu ta chỉ cảm thấy lời nói này có phần khoa trương, nhưng sau khi xem xét lại những chuyện này, ta đã tự hỏi, trong nội lực sư phụ ta có phải có mang theo độc không?”

Thiên Tôn và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau một cái, tựa hồ có chút khó xử.

Triệu Phổ nói, “Lúc còn bé học công phu cùng sư phụ, ta phát hiện ông ấy quả là có điên điên khùng khùng. Mà lúc ông ấy điên so với lúc bình tĩnh, căn bản không có cảm giác là cùng một người, ngay cả nội lực cũng không hề giống. Nội lực của ông ấy bình thường vốn không có độ ấm, nhưng mà một khi ‘điên’ lên, nội lực sẽ mang cảm giác nóng rực, tựa như...”

“Tựa như lửa địa ngục?” Ân Hậu tiếp một câu.

Triệu Phổ gật gù đầu.

Thiên Tôn vươn tay đỡ trán, hỏi, “Lão quỷ kia không phải ở Băng Nguyên đảo sao? Hắn lại làm gì rồi?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nói, “Không phải Yêu Trường Thiên làm, nhưng lại có nội lực giống vậy xuất hiện...”

Triển Chiêu bèn kể lại rõ ràng chuyện của Đường Uyên.

Thiên Tôn nghe xong có chút buồn bực mà nhìn Ân Hậu, “Nghe khá giống nội lực của Lão Yêu trước khi thay tim.”

“Cấp bậc nội lực không giống nhau.” Ân Hậu lắc đầu, “Nếu như là Yêu Trường Thiên năm đó, Đường Uyên bị trúng một chưởng gần như vậy, thì đã biến thành một đồng bụi rồi.”

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

“Tại sao đã nóng như vậy còn có thể mang theo cả thi độc?” Công Tôn nghĩ không ra.

“Nội lực của mỗi người cùng với tính cách của bản thân có quan hệ rất lớn.” Ân Hậu nói, “Nội lực năm đó của Yêu Trường Thiên được gọi là Tàn Lệ, có quan hệ rất lớn với tính cách cực độ hung tàn lại thô bạo của hắn!”

Triệu Phổ muốn thay sư phụ nhà mình nói nói đôi câu, chỉ lắc đầu, “Ông ấy cũng không phải là kẻ độc ác đâu...”

“A...” Ân Hậu và Thiên Tôn đột nhiên cùng nở nụ cười.

Bọn Triển Chiêu cũng không hiểu – Yêu Trường Thiên quả thật là rất điên, nhưng đích xác không bằng sự tàn bạo như trong truyền thuyết.

“Người hiện tại căn bản không phải là Bạch Quỷ Vương năm đó, hiểu không.” Thiên Tôn lắc đầu, “Trái tim trong lồng ngực Yêu Trường Thiên là của bà ngoại Ngọc Đường a! Nàng là người tốt có tâm địa Bồ Tát, còn là muội tử có huyết thống tương thông với hắn, trái tim như vậy mới có thể khống chế tên quái vật Yêu Trường Thiên này.”

“Vậy ông ta... Trước khi thay tim thì có hình dáng gì?” Bạch Ngọc Đường không nhịn được hỏi.

Thiên Tôn thở dài, “Bộ dáng của Bạch Quỷ Vương chân chính căn bản không giống như bây giờ. Nói thế này đi, trước khi thay tim, hắn là Quỷ Vương chân chính danh xứng với thực. Hết thấy chuyện xấu trên thế gian này hắn đều đã từng làm một lần, có khi còn lặp đi lặp lại. Hắn là kẻ đã khiến cho chúng ta hiểu được, một người khi trở nên xấu xa thì quả là không có cực hạn! Hắn và muội tử hắn quả thực là hai người trái ngược, bà ngoại Ngọc Đường chiếm hết thấy những điều tốt đẹp trên thế gian, mà Yêu Trường Thiên lại chiếm hết toàn bộ ác độc và tàn nhẫn!”

Ân Hậu gật đầu, “Yêu Vương thay tim cho hắn là có lý do, cũng không phải là vì thú vị... Tội nghiệt của hắn căn bản không phải chỉ dùng một tính mạng là có thể chuộc về. Hơn nữa Yêu Vương năm đó tựa hồ cũng từng nói qua một chút về tương lai của Yêu Trường Thiên.”

“Cái gì?” Triệu Phổ vội hỏi.

“Yêu Vương đã từng nhắc qua, mệnh của Yêu Trường Thiên vẫn còn hữu dụng, về sau hắn có thể cứu rất nhiều người.” Thiên Tôn nói tới đây, tất cả mọi người gật đầu.

Triển Chiêu nói, “Lời tiên đoán của Yêu Vương đích xác đã thành hiện thực. Yêu Trường Thiên cứu Triệu Phổ, còn dạy hắn công phu nữa, tương đương với chuyện bảo hộ vô số dân chúng Đại Tống.”

“Trên thực tế, còn có nửa câu sau nữa.” Thiên Tôn nói, “Yêu Vương nói qua, hắn trừ bỏ có thể cứu rất nhiều người, còn có thể cứu cả bản thân mình.”

Mọi người ở đây nghe được đều sửng sốt, “Tự cứu bản thân mình ư?”

“Ít nhất cho tới giờ, Yêu Trường Thiên vẫn chỉ là một con thú bị vây hãm trong lồng mà thôi.” Ân Hậu lắc đầu, “Ta chưa nhìn thấy hắn hiểu ra và chuộc lại những lỗi lầm của mình, ngược lại người phải chịu dày vò lại là ông ngoại Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, đau lòng cho ông ngoại nhà mình.

“Nhưng lời tiên đoán của Yêu Vương từ trước tới giờ chưa từng có sai lầm.” Công Tôn hỏi, “Vụ án lần này, liệu có quan hệ với những thứ này không?”

52. Chương 52: Bảo Vật

Edit: Fin & Zizi

Beta: Linh

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, chính là bọn Triển Chiêu đến từ lâu ăn một bữa cơm, không nghĩ tới việc vô tình đụng mặt huynh đệ Trần gia của Thần Long Cốc.

Theo lý mà nói người giang hồ với nhau nước sông không phạm nước giếng, không có thâm giao cũng không có thù hận gì. Nhưng Triển Chiêu vô ý phá hoại hôn sự giữa Đường Tiểu Muội cùng Trần Tử Vô, bên Đường Môn vô cùng vui vẻ nhưng người Trần gia thì lại khác, bọn họ nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy là đang bị người ta tính kế, hôn sự không thành là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn!

Vả lại so với chuyện cảm giận Đường Môn, người Trần gia càng không muốn gặp chính là Triển Chiêu, chỉ cảm thấy y và Đường Môn không quen không biết, xem nào nhiệt cái gì?

Người Thần Long Cốc không phải dễ đắc tội, đặc biệt là Thiếu Cốc chủ Trần Tử Hư, tính cách hắc chảnh chua lại cay nghiệt, là người có cừu oán tất phải trả, nghe nói rằng hắn đã sớm nói ra, đời này Triển Chiêu không được phép đặt chân vào Thần Long Cốc một bước, kẻ còn lại chính là người muốn cưới Đường Tiểu Muội, hắn chính là kẻ thù của Thần Long Cốc.

Tuy rằng lời đồn đãi chưa chắc đã là thật, nhưng không có lửa thì làm sao có khói, lúc này lại vô tình chạm mặt ở từ lâu nhỏ này, vẫn là hết sức xấu hổ.

Bọn Triển Chiêu đang trò chuyện bên này, ở lầu dưới, Long Kiều Quảng đang đi lên.

Hữu tướng quân vừa mới dàn xếp xong xuôi mọi chuyện cho sư phụ sư nương hắn, binh mã mang đến để

tiêu diệt sơn phỉ cũng đóng quân ổn thỏa, sẽ tìm bọn Triệu Phổ.

Quảng gia mới vừa đi lên lầu hai, chỉ thấy trước mắt có một người trẻ tuổi đi ngang qua, tiến đến bên bàn của bọn Triển Chiêu.

Đi tới bên cạnh bàn bọn Triển Chiêu chính là Trần Tử Vô.

Trần Tử Vô và Đường Tiểu Muội đều cùng tuổi, mới khoảng đầu hai mươi, dáng vẻ không tồi, giọng điệu tâm cao khí ngạo như vậy.

Trần Tử Vô đến bên cạnh bàn, chấp tay với Đường Tứ Dao, “Đường Tứ ca, đã lâu không gặp.”

Đường Tứ Dao hơi cười, hần biết Trần Tử Vô từ nhỏ đã chung tình với Đường Tiểu Muội rồi, người trẻ tuổi này không có gì đặc biệt xuất chúng, còn có phần si tình dây dưa, đối với Đường Tiểu Muội nhớ mãi không quên, Đường Tứ Dao cũng không giống Triển Chiêu luôn cảm thấy áy náy, chuyện hôn nhân đại sự cần phải lưỡng tình tương duyệt, kẻ nóng lòng lại thêm si tình cũng không phải là chuyện tốt.

Đường Tứ Dao ôn hoà gật đầu với Trần Tử Vô, tự rót rượu uống, dù sao thì theo hần thấy, mối quan hệ của Tiểu Muội nhà hần luôn thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Trần Tử Vô nhìn Đường Tiểu Muội cười cười, “Tiểu Muội, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?”

Đường Tiểu Muội gật đầu một cái.

Gấu trúc và Tiểu Ngũ đều đang ở bên cạnh bàn, “Tướng công” leo lên lầu khá lâu, lúc này nó đang nằm liếm lông, Tiểu Tử Tử cầm cây đu đủ trúc trên chộc nó, thử xem nó có ăn hay không.

Trần Tử Vô có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn con gấu trúc kia, lại nhìn trên bàn... Bàn của Đường Môn cũng thật là nhiều người ngồi, nhìn qua thì hình như đều rất có thân phận, nhưng trừ Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa ra, còn lại hần đều không biết.

Trần Tử Vô thấy Triển Chiêu thì có chút không được tự nhiên.

Triển Chiêu thành thật ăn cơm của mình, không muốn dính vào chuyện này.

Lúc này, Trần Tử Hư cũng đi tới.

Trần Tử Hư tuổi còn trẻ mà đã có thể lên làm Thiếu chủ Thần Long Cốc, tất nhiên tự có bản lĩnh của hần, người tuổi trẻ bình thường so với người giang hồ bất đồng, rất có điệu bộ.

Trần Tử Hư đưa tay vỗ bả vai Trần Tử Vô một cái, gật đầu với bọn Đường Tứ Dao, “Khi nào thì Đường Môn chuẩn bị làm tiệc vui a?”

Đường Tứ Dao hơi sững sốt, Đường Tiểu Muội cũng không hiểu, “Đường Môn ta gần đây không tổ chức chuyện vui gì cả a.”

Về mặt Trần Tử Hư lộ nét không hiểu, tự tiểu phi tiểu đưa tay chỉ chỉ con gấu trúc trên đất, “Tiểu Muội, không phải muội thật sự muốn tư thủ với nó đến già đấy chứ?”

Mí mắt Đường Tứ Dao liền co giật một cái... Mấy huynh đệ Đường Môn đều có cái tật xấu chính là vô cùng thương yêu muội muội, tính cách Đường Tứ Dao vốn quái đản, lời này của Trần Tử Hư nghe kiểu gì cũng thấy không có ý tốt, sắc mặt hắn liền trầm xuống.

Lâm Dạ Hỏa cũng rất yêu thương muội muội, hắn có biết Trần Tử Hư, đại khái hiểu rõ tính cách của tên tiểu tử này, tám phần là không yên lòng!

Triển Chiêu yên lặng thở dài, sớm muộn gì sau này Đường Tiểu Muội cũng sẽ gặp trúng ý trung nhân muốn thành thân! Lời này của Trần Tử Hư kiểu nào cũng không dễ trả lời, nếu nói không tính, kia lúc đó tính sổ thì làm sao bây giờ? Nếu nói tính, thì chẳng lẽ thật sự phải gả cho con gấu trúc sao? Huống chi ‘Tướng công’ hình như là giống cái... Thiệt là loạn mà!

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu lại rối rắm, liền gấp cho y một phần tảo tía(93), nháy mắt với y mấy cái – Người ăn cơm của người đi, bọn họ muốn gả hay không thì tùy bọn họ đi!

(93) Dạng khác của rau câu, có màu tím

Tiểu Muội nhìn về phía Trần Tử Hư khê mỉm cười, đáp lại một câu, “Ta vẫn chưa nóng vội.”

Tất cả mọi người gật đầu một cái, muội muội tính khí thật tốt.

“Sao lại không nóng vội được?” Trần Tử Hư đang muốn Đường Tiểu Muội phải khó chịu, tất nhiên sẽ không vì vậy mà dừng lại câu chuyện, “Tuổi của muội càng lúc càng lớn, nếu còn lớn hơn nữa thì không sẽ ai muốn cả.”

Mí mắt Đường Tứ Dao lại giật giật một cái, trong lòng nghĩ người thú lắm nha!

Đường Tiểu Muội vẫn tương đối hiểu rõ Đại ca nhà mình, đưa tay đè lại cổ tay Đường Tứ Dao, nháy mắt với hắn – Quên đi, đừng để ý đến hắn.

Đường Tứ Dao nghiêng răng nghiêng lợi, Lâm Dạ Hỏa đối diện hắn nháy mắt, không thể nhẫn nhịn được nữa! Tìm chỗ nào không có người rồi giải quyết hắn!

Đường Tứ Dao gật đầu.

Thiên Tôn và Ân Hậu cùng liếc mắt nhìn Trần Tử Hư, lòng thầm nghĩ cái thằng nhóc ‘nhân khuông cầu dạng’(94) này, nhìn là thấy không lẽ phép rồi?

(94) Thân phận con người, hành vi lại giống chó. Ấm chỉ bề ngoài chính nhân quân tử, bên trong dê tiện hạ lưu.

Tính cách này của Trần Tử Hư, nếu đã để ý đến người thì sẽ không buông tha, có oán giận tất báo, thấy người của Đường Môn không nói gì để biện minh, liền thêm dưng cảm, “Tử Vô nhà ta cũng có người trong lòng, cùng tuổi với Tiểu Muội năm đó, nha đầu kia rất nhanh nhẹn.”

Đường Tiểu Muội nghe xong thì thở phào, nhìn Trần Tử Vô, “Thật sự sao? Chúc mừng a!”

Triển Chiêu ở một bên gật đầu – Đúng vậy đúng vậy!

Trần Tử Vô lại một mực lắc đầu với Đường Tiểu Muội, “Không phải! Chỉ vừa quen biết không bao lâu...”

Tất cả mọi người đang ngồi đây đều xem như đã biết, tâm nói – Chắc! Vị Trần Tử Vô này là người rất si tình a.

Công Tôn lắc đầu, đem Tiểu Tứ Tử vẫn đang lấy dưa trúc trên con gấu trúc ôm về, đút cho bé chút thức ăn, vừa nói, “Loại chuyện tư tình nhi nữ này phải dựa vào duyên phận, không thể cưỡng cầu.”

Tất cả mọi người gật đầu, lời này của Công Tôn là đang khuyên nhủ Trần gia thông suốt một chút, Trần Tử Vô tuổi còn trẻ, vẫn còn có thể đi tìm đáng phu quân khác.

Nhưng Trần Tử Hư lại nghe không lọt tai, vẫn luôn cảm thấy mình bị thiệt thòi, nhìn lại sắc mặt Đường Tứ Dao cứ như đang muốn chém người không bằng, mặt khác mấy người ngồi cùng bàn cũng không tiện đắc tội, liền lược câu tiếp theo, “Vây hy vọng Tiểu Muội sớm ngày tìm được lang quân như ý.”

Tất cả mọi người nhìn trời, Trần Tử Hư này miệng cũng thực tiện, vốn là một câu chúc tốt lành, nhưng nói ra có điểm kỳ quái.

Trần Tử Hư nói chưa hết lời, chợt nghe Tiểu Tứ Tử trong miệng đang nhét đầy thức ăn hàm hàm hồ hồ nói, “Sẽ a! Tiểu Muội tỷ tỷ năm nay sẽ gặp gỡ lang quân như ý a!”

Tất cả mọi người sững sốt.

Tiểu Muội còn rất tò mò, “Thật a?”

Công Tôn lại đút cho Tiểu Tứ Tử một muống thức ăn, chọt chọt hai má phình ra của bé, “Con còn biết xem tướng a?”

Tiểu Tứ Tử vội vàng nhai thức ăn trong miệng, vừa vươn ra hai bàn tay mập mạp nhỏ bé, khoa tay múa chân với Đường Tiểu Muội, “Hoa đào đang vương!”

Đường Tiểu Muội bị Tiểu Tứ Tử chọc cười.

Đường Môn và người Trần gia cũng không biết một câu của Tiểu Tứ Tử có bao nhiêu uy lực, bọn Triển Chiêu thì lại khác, đương nhiên trọng điểm mà mọi người chú ý không phải ở chỗ ý trung nhân của Đường Tiểu Muội là ai, mà là Tiểu Tứ Tử còn có cả năng lực dò xét hoa đào!

Triển Chiêu kéo Tiểu Tứ Tử để bé con nhìn Bạch Ngọc Đường, Công Tôn vội vàng đút thức ăn cho Tiểu Tứ Tử, để bé ăn thay vì nói bừa, một bàn này có tới mấy bình dấm chua, nhỡ nói sai thì tai nạn chết người.

Đang lúc trò chuyện, chỉ thấy người tóc bạc đứng lên định đi xuống lầu, cũng không chào Trần gia huynh đệ.

Trần Tử Hư nháy mắt ra hiệu với Trần Tử Vô, Trần Tử Vô nói vài câu tạm biệt với Đường Tiểu Muội xong, liền vội vã xuống lầu.

Hành động của huynh đệ Trần gia này có chút kỳ quái, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút – Sao Trần Tử Hư cứ ở mãi chỗ này không đi? Nhìn giống như không phải chỉ vì thuận tiện nói vài câu chiếm tiện nghi mà thôi.

Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì thêm, yên lặng theo dõi diễn biến.

Trần Tử Hư thấy cạnh bàn không có ai, hình như muốn tới ngồi xuống.

Nhưng lúc này một người phía sau đi lên, ngồi xuống hắn trước, chính là Long Kiều Quảng.

Quảng gia sau khi ngồi xuống, vừa tự châm trà vừa nói với Đường Tiểu Muội, “Ai nha! Chuyện hôn sự này không gấp được đâu! Sư nương ta tuổi tác lớn như vậy mới đợi được sư phụ ta, người tốt không sợ chờ đợi! Chuyện này không thể chấp nhận, nghìn chọn vạn chọn nhất định phải chọn trúng ý mình, nam sợ chọn sai nghề nữ sợ gả nhầm chồng, cùng người mình không hợp ý còn không bằng ở cùng gấu trúc, ít nhất nó sẽ không ra ngoài treu hoa gheo nguyệt. Nói đi nói lại gấu trúc nhà ngươi không phải là giống cái sao? Vậy tính như nào nha? Hôn sự này sắp tới chắc rồi, với điều kiện của ngươi đừng nói luận võ kén rể, còn phải gửi thiệp ghi ngày giờ sinh để chọn đó, anh hùng hảo hán gì đó sao không chọn được, không vội không vội nghìn lần phải đợi có biết không!”

Triệu Phổ cầm ly rượu chậm rãi uống, tất cả mọi người nhìn Quảng gia trước sau lẫn nhai lầm bầm.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội trước chưa từng nói chuyện qua với Long Kiều Quảng, đều bị hấn dọa sợ ngây người, nhìn hấn hơi cũng không lấy lại nói một mạch không ngừng, cẩn thận nghe còn thấy vô cùng có đạo lý.

Trần Tử Hư không hiểu mà nhìn kẻ tầm thường đột nhiên xuất hiện này, chẳng biết có lai lịch gì.

Quảng gia vừa mới phán đoán sơ lược, đối với vấn đề này cảm thấy tương đối thú vị, đối với chuyện lấy sớm lấy muộn trước hấn cũng rất nghiêm túc theo sát Hạ Nhất Hàng tham khảo qua. Hạ Nhất Hàng có thuận miệng nói ra vài câu nghĩ muốn giới thiệu với hấn một cô nương, hấn liền luyện thuyên một tràng, cuối cùng bị Hạ Nhất Hàng đập từ trong nhà ra ngoài, để hấn yêu ai cưới ai đó, cho dù có cưới một khối thiết bản mình cũng không quản, cút mau!

Lúc này, tất cả mọi người ngồi cùng bàn cơm ngẩng đầu nhìn Trần Tử Hư – Vị này sao vẫn còn chưa đi thế?

Trần Tử Hư xoay chuyển câu chuyện, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia cũng đến Thẩm gia tham gia đấu giá?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Chẳng lẽ cũng tới vì Bách Hoa Đăng?” Trần Tử Hư hỏi.

Thần Long Cốc nhiều trân bảo, Trần gia cho dù có nhiều tiền, nhưng thực lực Hãm Không Đảo hiển nhiên so với Thần Long Cốc hùng hậu hơn. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường nổi danh, nếu cạnh tranh mua đồ đấu giá món mà Bạch Ngọc Đường nhìn trúng, khả năng thắng tương đối thấp.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường mấy cái – Nhìn thấy không, đại khái đây mới là mục đích thật sự, đến dò xét.

Ngũ gia cũng không trực tiếp trả lời Trần Tử Hư, hấn tuy rằng không phải đến mua Bách Hoa Đăng, nhưng chung quy vẫn cảm thấy có chút hứng thú, nhất là vật Đường Tứ Dao vừa mới nói đáng giá so với toàn bộ Thục Trung kia.

Nhìn Trần Tử Hư hỏi, Bạch Ngọc Đường thuận miệng đáp một câu, “Đến lúc đó hẵng nói.”

Trần Tử Hư ‘Ồ’ một tiếng, khẽ nhú mày, xem ra Bạch Ngọc Đường cũng không phải không có ý đối với Bách Hoa Đăng.

“Lại nói tiếp.” Lâm Dạ Hỏa hiếu kỳ hỏi, “Bách Hoa Đăng này là đồ chơi gì vậy?”

Trần Tử Hư lắc đầu, “Ta cũng chỉ nghe qua một ít lời đồn đại, cụ thể phải đợi đấu giá mới biết, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Triển Chiêu hiểu kỳ.

Trần Tử Hư nói, “Ta nghe nói bảo bối này có sự sống.”

“Sống ư?” Công Tôn khó hiểu, “Vật cổ sống?”

Trần Tử Hư gật đầu, “Bách Hoa Đăng nở hoa, mười năm một lần, bình thường tựa như một cái cốc, tròn mười năm sẽ có ba ngày hoa nở rộ, đóa hoa ngày thứ nhất màu lam sắc, ngày thứ hai tử sắc, ngày thứ ba thì đỏ như máu, ngày thứ tư trong nháy mắt điều tàn...”

Trần Tử Hư còn chưa dứt lời, chợt nghe ‘Rắc’ một tiếng.

Tất cả mọi người sửng sốt, chỉ thấy chiếc muỗng trong tay Thiên Tôn không biết sao bị đứt gãy, chỉ còn lại nửa phần chuôi nằm trong tay.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu nhìn Thiên Tôn, “Sư phụ?”

Trần Tử Hư còn muốn hỏi vị tiểu ca này là ai? Cũng có một đầu tóc bạc? Nghe Bạch Ngọc Đường nói một câu ‘Sư phụ’, hắn sợ đến hoảng hồn – Thiên Tôn?!

Bạch Ngọc Đường đang nghi hoặc, cánh tay bị Triển Chiêu đụng một chút, quay đầu lại nhìn hắn, Triển Chiêu ý bảo hắn nhìn Ân Hậu.

Bạch Ngọc Đường nhìn sang... Chỉ thấy sắc mặt của Ân Hậu hệt như Thiên Tôn, cực kỳ khó coi, lúc này trong miệng lão gia tử tự lẩm bẩm, “Được lắm Bách Hoa Đăng... Đáng giá hơn cả toàn bộ Thục Trung.”

“Ông ngoại?” Triển Chiêu gọi Ân Hậu.

Trần Tử Hư vừa sợ vừa nhìn Ân Hậu, theo bản năng xê dịch qua một bên, bàn này toàn là người nào nha?

Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn vất vả ăn cơm xong đưa tay kéo kéo Triệu Phổ ở bên cạnh.

Công Tôn cũng phát hiện... Triệu Phổ không giống những người khác vẻ mặt khiếp sợ, hắn lúc này đang cúi đầu đỡ trán, tựa hồ tương đối uể oải.

Công Tôn khó hiểu, vô vô hắn, “Người làm sao thế?”

Triệu Phổ ngẩng đầu hít sâu một hơi, giơ tay lên đánh về phía Long Kiều Quảng một phát.

Lúc này đang chăm chú cùng Đường Tiểu Muội kể về chuyện tình cảm kinh thiên động địa của sư phụ sư nương nhà mình cũng đột ngột câm miệng, nhìn Triệu Phổ – Chuyện gì?

Triệu Phổ ngoắc hai ngón tay, “Trở về nói với đương gia, bảo hắn viết phong thư gửi đến Thẩm phủ, Bách Hoa Đăng này không được bán.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Đương gia chắc là nói Triệu Trinh đi, viết phong thư... Ý là hạ thánh chỉ hả?

Long Kiều Quảng liền đứng lên đi xuống lầu.

Trần Tử Hư có chút mờ mịt – Trong lòng nói đương gia của vị này là ai thế? Một phong thư là có thể không cho bán?

Đang nghi hoặc, chỉ thấy Thiên Tôn ngẩng đầu, cau mày nhìn Trần Tử Hư nói, “Tiểu bằng hữu.”

Trần Tử Hư nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm Thiên Tôn.

Thiên Tôn khoát tay ngăn lại, “Cáo từ ở đây.”

Trần Tử Hư dĩ nhiên không phải người nhút nhát, nhưng bản thân Thiên Tôn khí thế kinh người, đặc biệt khi nghiêm túc không cười, bên cạnh còn có Ma Vương mặt đen hung ác, Trần Tử Hư sao có thể chống đỡ được? Vội vàng nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu vái một cái, nói, “Vãn bối cáo từ” liền vội vàng chạy đi.

Tất cả mọi người còn lại nhìn Thiên Tôn và Ân Hậu – Đã có chuyện gì vậy?

Công Tôn cũng hỏi Triệu Phổ, “Bách Hoa Đăng đến tột cùng là cái gì?”.

53. Chương 53: Tim

Edit: Sophie & Zizi

Beta: Linh & Tử Sa

Thiên Tôn và Ân Hậu đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn lên. Triệu Phổ cũng làm vẻ mặt nghiêm trọng. Ở đây ngoại trừ ba người họ ra, những người khác vẫn đều mờ mịt.

Lúc này, Công Tôn đang nghe ngóng xem rốt cuộc Bách Hoa Đăng là thứ đồ chơi gì... Chợt nghe “Vèo” một

tiếng.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, quay lại nhìn... đã không thấy Triển Chiêu đâu nữa.

Tiểu Tứ Tử chớp mắt mấy cái, sửng sốt một lúc thì phục hồi tinh thần hỏi, “Miêu Miêu đâu rồi?”

Những người còn lại đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Triển Chiêu đi đâu? Đi bắt người rồi!

Phản ứng lúc này của Triển Chiêu có nét giống chú mèo khi thấy bướm bướm bay qua, theo bản năng mà chạy theo đuổi bắt.

Vừa rồi trong lúc mọi người đang trò chuyện, đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở trên mái hiên phía đối diện... Triển Chiêu liếc mắt đã thấy và nhận ra người nọ đang có ý định muốn trốn. Tuy khinh công của đối phương rất tốt nhưng vẫn không thể thoát được, bị Triển Chiêu tóm lại dễ dàng, bắt người quay về tửu lầu.

Chờ đến khi Tiểu Tứ Tử hỏi “Miêu Miêu đâu?” Triển Chiêu đã mang theo một người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, ném người xuống đất một cái, nghe một tiếng kêu phát ra “Ui da, mẹ ơi.”

Nhìn lại, lúc này có một người thấp bé ngã chổng vó nằm trên mặt đất, vừa gầy vừa xấu xí, ước chừng cũng hơn năm mươi tuổi.

Lần này Triển Chiêu cũng không thêm khách khí, lão đầu kia ngã một cú thật mạnh, xoa thắt lưng oán giận, “Ui da! Đầu năm nay đến cả tiểu hài nhi cũng không biết kính lão là gì sao! Ngã chết lão già này rồi!”

Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đều liếc xuống mặt đất một cái, trong lòng hiểu rõ. Khó trách Triển Chiêu chạy đi tóm, bởi vì vị này là đúng là kẻ trộm mà!

Lão nhân đang nằm trên mặt đất gọi là Xương Bách Tuyền, một trong thập đại phi tặc của giang hồ. Lão già này cũng rất khôn khéo, không dễ gì tóm được. Hôm nay lại đụng phải Triển Chiêu. Hơn nữa phỏng chừng hắn đang đợi nghe lén tin gì, ý mình khinh công cao dễ dàng chạy trốn nên mới to gan lại gần như thế. Ai ngờ lại bị Triển Chiêu vừa vặn bắt gặp.

Lão đứng lên với vẻ mặt cầu xin, da mặt rất dày mà hành lễ với Thiên Tôn và Ân Hậu, lại cất dài giọng lôi kéo làm quen, “Ồi chào ~ đây chẳng phải là hai vị thần tiên sao! Thật tình cờ tình cờ.”

Thiên Tôn và Ân Hậu đều liếc hắn một cái.

Lão già đang cười cợt vội thu hồi giọng điệu lúc nãy, gãi gãi đầu, thở dài với Triển Chiêu, “Ai nha, ta nói thiếu gia nghe, lão già này chỉ đi ngang qua thôi mà...”

Lâm Dạ Hỏa làm vẻ mặt ghét bỏ, nhìn lão, “Cũng đúng ha. Các người rình mò ở địa bàn của người khác thì là vô tình đi ngang qua, trộm bảo bối thì nói là nhặt được đồ này nọ, có phải không?”

Lão ta làm ra vẻ oan uổng, xua tay, “Lão thật là oan uổng mà.”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão già kia trong chốc lát, tựa hồ là nghĩ tới cái gì đó, hỏi, “Các người đều hẹn nhau tới Lương Châu phủ? Ngày hôm qua, hình như ta có thấy Dương Họa Quỳnh.”

Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người thấy người ở đâu?”

“Lúc vừa vào thành, nhìn thấy trong một đám người.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Công Tôn hỏi, “Dương Họa Quỳnh là ai?”

Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ Xương Bách Tuyền, nói, “Giống người này, cũng cùng là phi tặc.”

Công Tôn nhú mày, “Bởi vì Thẩm gia bán bảo vật ở Lương Châu phủ, cho nên các người đều đến đây để trộm đồ à?”

Người Đường Môn đều ngồi ngay đối diện Công Tôn.

Trên mặt Đường Tứ Dao xuất hiện một tia cười lạnh, hỏi Xương Bách Tuyền, “Các người không muốn sống nữa? Không biết rằng lần mua bán này đã được Đường Môn chúng ta đứng ra bảo đảm sao?”

Xương Bách Tuyền xấu hổ, “Cái này... Tiền có thể mua quỷ sai ma mà. Hơn nữa nếu ta không đến thì người khác cũng đến thôi. Chẳng phải tục ngữ nói ‘rệp không cắn người’(95) sao!”

(95) Nguyên văn (: Rệp không cắn người) trích từ cụm (, : Rệp không cắn người, nợ không cần lo) ý là một khi người ta đã đối mặt với chuyện đáng sợ nào đó lên đến đỉnh điểm, thì người ta không còn lo ngại gì nó nữa.

Đường Tiểu Muội nhú mày, “Người nói lời này là có ý gì?”

Xương Bách Tuyền liếc nhìn Triển Chiêu một cái, “Đã bảo là ta chỉ đi ngang qua thôi. Các người đều ở đây, ta nào dám xằng bậy chứ!”

Triển Chiêu gật đầu, “Người không chịu thành thật khai báo, mà nợ cũ cũng được kha khá. Vậy để ta bắt người về Khai Phong phủ, ngồi chờng tám năm mười năm gì đó rồi thả người ra!”

Lão đầu gật mình, oán niệm nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi lão, “Nói hay không?”

Lão nhân ngậm chặt quai hàm, ý là – Tuyệt đối không thể nói. Một khi đã phá luật thì không thể hành nghề tiếp được.

Triển Chiêu gật đầu, giơ tay chỉ vào chỗ ngồi bên trong.

Bạch Ngọc Đường khẽ lùi qua một bên, để lộ ra Triệu Phổ đang ngồi phía sau.

Triệu Phổ liếc lão nhân một cái.

Xương Bách Tuyền sợ đến run rẩy, “Chao ôi... Cửu, Cửu Vương gia cũng ở đây sao?”

Triệu Phổ cười cười với lão, “Không nói thì lát nữa ta hầm người lên.”

Xương Bách Tuyền hiểu được tình hình lúc này của mình không tốt lắm. Bị Triển Chiêu đưa vào đại lao, lão còn có thể tìm cách trốn ra. Nhưng rơi vào tay Triệu Phổ thì lại khác, lão không thể chịu nổi mấy tầng hình phạt của Triệu Phổ đâu.

Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Xương Bách Tuyền cũng không chối nữa, thành khẩn khai báo, “Có người ra giá cao để mua bảo bối. Cái giá được đưa ra thật sự rất cao, nên vì tiền tài, phỏng chừng mọi người hành nghề này đều chạy đến đây thử vận khí.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Ai đưa ra giá? Rất cao sao? Bảo các người trộm cái gì? Nói rõ chút xem.”

Xương Bách Tuyền nói, “Người kia tự xưng là Vô Nguyệt. Không ai biết hắn từ đâu đến. Ta cũng chưa thấy qua người thật, chỉ thông qua vài người mua bán trung gian mà nghe được tin tức thôi, hắn ra giá mười vạn hai hoàng kim, muốn lấy được món Thảm gia bày bán cuối cùng – Bách Hoa Đăng.”

Lâm Dạ Hỏa nhướn mày, “Mười vạn hai hoàng kim? Gần như là bỏ cả tài sản ra rồi còn gì.”

Bạch Ngọc Đường thấy cũng nực cười, hỏi Xương Bách Tuyền, “Người cũng không sợ mất mạng?”

Xương Bách Tuyền giơ hai tay lên, “Ngũ gia giáo huấn chí phải. Nhưng người đời đều có tính hay tò mò,

nói chi những người làm nghề như chúng ta. Trước giờ cũng gặp qua không ít bảo bối, những vật được ra giá mười hai vạn hoàng kim rất ít, mà cũng không phải là ít nữa, mấu chốt là ta còn chưa nghe qua vật nào có giá trị bằng đó... Bèn không nhịn được trộm đến xem là vật gì mà đáng giá thế? Cho nên ta mới chạy tới đây, không có trộm đâu, vài vị đại hiệp giờ cao đánh khê cho!”

“Các người tổng cộng có bao nhiêu người đến?” Thiên Tôn đột nhiên hỏi.

“Ừm... Ta cũng không rõ lắm, hẳn là nên tới đều tới đây cả rồi.” Xương Bách Tuyền trả lời.

Ân Hậu hơi cau mày, dường như đang tự lẩm bầm, “Không thích hợp...”

“Có chỗ nào không thích hợp?” Đường Tứ Dao tương đối khẩn trương, Đường Môn là người đảm bảo cho lần bày bán này, ít nhiều gì cũng có quan hệ đến thanh danh Đường Môn tại Thục Trung, vạn nhất xảy ra sai lầm thì chẳng khác nào tự đập vỡ bằng hiệu của mình! Hơn nữa, phi tặc trong giang hồ đều đến đây, chỉ xét trên phương diện nhân thủ thôi thì người Đường Môn có chống đỡ nổi hay không đã là vấn đề rồi...

Đường Tiểu Muội cũng lo lắng, hỏi Đường Tứ Dao, “Tứ ca, hay là tăng thêm nhân thủ? Bên Tam ca không biết đã biết tin chưa.”

Đường Tứ Dao thấy có lý, “Ta đi Đường Môn điều động người, muội đi trước tìm Tam ca, nói huynh ấy cẩn thận đề phòng.”

Đường Tiểu Muội gật đầu.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nói, “Chúng ta đi qua bên đó cùng Tiểu Muội.”

Đường Tứ Dao gật đầu liền đứng dậy từ biệt.

Bọn Triển Chiêu cũng rời đi cùng Đường Tiểu Muội.

Triệu Phổ không đi theo, hình như hẳn có việc phải về biệt viện tìm Triệu Trinh thương lượng một chút, vội vàng bước đi.

Thiên Tôn và Ân Hậu cũng thần thần bí bí rời đi, để lại một đám người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, đầy một bụng mơ hồ.

Triển Chiêu vừa đi vừa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Náo loạn nửa ngày mà vẫn không biết Bách Hoa Đăng là cái gì!”

Lâm Dạ Hỏa cũng lắc đầu, “Còn có cái tên Vô Nguyệt kia là ai nhỉ? Từ trước đến nay ta vẫn chưa từng

nghe qua bao giờ!”

Bạch Ngọc Đường thì có chút tâm sự – Ân Hậu cùng Thiên Tôn có bộ dáng như lâm đại địch. Hai lão nhân này có việc gì mà chưa thấy qua chữ, lần này lại khẩn trương như vậy. Bách Hoa Đăng này đáng sợ vậy sao?

Triển Chiêu nhìn ra được Bạch Ngọc Đường đang suy tư, y cũng có điểm khó hiểu... Ân Hậu cùng Thiên Tôn vừa nói có việc đi trước đã mất dạng, đối với chuyện tình Bách Hoa Đăng lần này, rõ ràng hai người bọn họ cùng Triệu Phổ đều biết, nhưng không chịu nói, lý do là gì đây?

Đang nghĩ ngợi, Triển Chiêu đột nhiên dừng bước, đảo mắt nhìn về phía cách đó không xa.

Bạch Ngọc Đường cũng dừng cạnh Triển Chiêu, khó hiểu nhìn y... Hắn cảm giác được hình như Triển Chiêu bỗng nhiên khẩn trương lên, có vẻ là đã phát hiện cái gì đó.

Lâm Dạ Hoả cũng nhìn theo hướng đó.

Triển Chiêu người này, đôi khi rất giống mèo, đặc biệt là khi làm ra những phản ứng bất chợt. Lúc này, hắn như con mèo phát hiện có nguy hiểm, cảm giác như hắn đang cong lưng dựng lông lên.

Thứ mà Triển Chiêu nhìn chòng chọc vào chẳng qua chỉ là một mảnh tường màu trắng mà thôi, không có gì đặc biệt. Mảnh tường có vài nơi tróc vữa, trông có phần loang lổ.

Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đồng thời nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cau mày, lâm bầm – Phỏng chừng là nhìn lầm rồi.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Công Tôn kéo tay Tiểu Tứ Tử, Tiêu Lương hoạt bát đi cạnh Tiểu Tứ Tử, vừa hỏi bé, “Cận Nhi, người có biết Bách Hoa Đăng là cái gì không?”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Chưa từng nghe qua luôn.”

“Vậy cái tên này mang điềm xấu sao?” Tiểu Lương Tử hỏi tiếp.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt suy nghĩ, lắc đầu, không hề có cảm giác đặc biệt.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có thể là tà vật thần khí gì đó từ thời Yêu Vương không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, còn chưa mở miệng nói chuyện, phía sau đã vang lên tiếng vó ngựa.

Mọi người quay đầu lại xem, chỉ thấy một đoàn mã đội phi nhanh đến, đều mặc đồ binh lính của Triệu gia quân, người dẫn đầu mặc một thân áo lam, chính là Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng một tay nắm dây cương, tay kia nâng một hộp gấm hoàng sắc, ước nhìn độ dài ngắn của hộp gấm, tất cả mọi người kinh ngạc – Long Kiều Quảng tự mình chạy đến đây để truyền Thánh chỉ?

Lâm Dạ Hỏa từ trước đến nay ở Tây Vực, không phải là người của bất kỳ quốc gia nào, trước giờ cũng không hề có khái niệm gì với Thánh chỉ Hoàng quyền. Chỉ là nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên cảm thấy thật thú vị.

Đường Tiểu Muội nhìn mã đội phía sau, liền nhảy lên nóc nhà, chạy đến Thẩm phủ trước.

Công Tôn kinh ngạc nhìn thân pháp cực nhanh của Đường Tiểu Muội, “Cô nương này công phu tốt như vậy à?”

Lâm Dạ Hỏa cười, “Công phu của nàng có thể sánh ngang với Y Y.”

Lâm Nguyệt Y gật đầu.

“Đường Tiểu Muội thiên phú kinh người. Đừng thấy cao thủ đứng đầu Đường Môn là Đường Tứ Dao mà lầm. Nếu Tiểu Muội muốn phân cao thấp, có thể đánh ngang tay với hắn.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nàng mới là người mà Đường Lão Thái chỉ định nhậm chức Chủ môn tương lai của Đường Môn.”

Đang nói, đoàn ngựa của Long Kiều Quảng đã chạy nhanh như bay ngang qua mọi người. Lúc đi ngang qua, Quảng gia còn nháy mắt ra hiệu với mọi người một cái.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa tiến lên trước, mỗi người một bên nhắc Công Tôn lên. Công Tôn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị nhắc bay lên rồi. Bạch Ngọc Đường ôm lấy Tiểu Tứ Tử, Tiểu Lương Tử cũng đuổi theo... Mọi người phóng lên, chạy tới Thẩm phủ.

Lúc này... Người trong Thẩm phủ đã nhận được tin tức mà Đường Tiểu Muội báo, rồi rút đi ra tiếp chỉ.

Đại môn Thẩm phủ vừa mới mở ra, đoàn ngựa của Long Kiều Quảng cũng vừa tới.

Quảng gia nghiêng người xuống ngựa, ném dây cương cho thị vệ đang đi lên, bước chân hắn không hề dừng lại, nhanh chóng đi vào đại môn Thẩm phủ.

Vào cửa sau, thánh chỉ chói lọi được mở ra, mọi người trong viện liền quỳ xuống tiếp chỉ.

Đám người Triển Chiêu cũng đang vào phòng, chợt nghe thấy Long Kiều Quảng tuyên đọc thánh chỉ – Ý của Triệu Trinh rất đơn giản, Bách Hoa Đăng là tà vật, vốn không thuộc sự sở hữu của Thảm gia, phải giao nộp lên trên để tiêu hủy, lệnh người nhà Thảm gia phải ngay lập tức giao ra Bách Hoa Đăng, nếu ai dám trái lệnh sẽ bị xử trảm.

Long Kiều Quảng vừa thu thánh chỉ, vẫy tay với thủ hạ một cái.

Giả Ảnh cùng Tử Ảnh cũng theo hẩn tới, trong tay hai người nâng một cái rương sắt, ý là – Bỏ đồ vào đây, sau đó lập tức mang đi!

Người Đường Môn liền nhìn đương gia Thảm phủ

Đương gia hiện tại của Thảm phủ tên gọi Thảm khởi, là bạn tốt của Đường Tứ Dao, mang dáng vẻ thư sinh, người rất tư văn nhã nhặn.

Sau khi nghe xong thánh chỉ, Thảm Khởi ngay cả do dự cũng không hề, nói với Long Kiều Quảng, “Bách Hoa Đăng được cất giữ trong bảo khố của nhà ta, thỉnh tướng quân dời bước.”

Long Kiều Quảng gật đầu, mọi người đi theo Thảm khởi về phía sau viện.

Trên đỉnh, bọn Triển Chiêu cũng đi theo.

Bạch Ngọc Đường đi ở cuối cùng giao Tiểu Tứ Tử đang ôm trong tay cho Tiêu Lương, Tiêu Lương ôm Tiểu Tứ Tử đuổi theo.

Ngũ gia hơi cau mày, nhìn khóm hoa cách đó không xa... Mới vừa rồi là hoa mắt sao? Vì sao hẩn thấy đóa hoa lóe lên một cái, rồi lại không có gì? Hình như là bị cái gì ngăn lại, nhưng lại không có người nào từ khóm hoa đi ra phía trước cả...

Bạch Ngọc Đường đang nghi hoặc, lại cảm giác sau lưng có người, hơi ngẩng ra, một bàn tay đè lại bả vai hẩn.

Trên vai Bạch Ngọc Đường bị đè lại trong nháy mắt yên tâm, quay sang, chỉ thấy khuôn mặt Thiên Tôn xuất hiện trước mắt hẩn.

Thiên Tôn vươn một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên miệng, ý bảo hẩn đừng lên tiếng.

Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

Chỉ thấy Thiên Tôn đưa ngón tay chỉ khóm hoa hẩn vừa trông thấy chợt lóe lên lại không có gì ở phía dưới.

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn, chỉ thấy nơi đó có một dấu giày.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nhẹ nhàng giữ quai hàm hắc, nhỏ giọng nói, “Loại này gọi là ẩn sĩ, nhìn không thấy, nghe không được, chuyên dùng để đánh lén.”

“Đánh lén?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có người mai phục rồi tính cướp Bách Hoa Đăng sao?”

Thiên Tôn gật đầu, nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, để hắn đuổi kịp bọn Triển Chiêu, cẩn thận đề phòng.

“Sư phụ.”

Bạch Ngọc Đường thấy Thiên Tôn đi sang hướng khác, nhin không được gọi một tiếng.

Thiên Tôn dừng lại, quay đầu nhìn đồ đệ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không nói thành lời, chỉ nói một câu ‘Cẩn thận’ rồi đuổi theo Triển Chiêu.

Thiên Tôn hơi mỉm cười, xoay mặt nhìn về phía ngã tư đường bên ngoài Thẩm phủ.

Chỉ thấy Triệu Phổ mang theo người tới, vẻ mặt Cửu vương gia rất nghiêm túc, ngẩng đầu trông thấy Thiên Tôn, liền gật đầu với ý.

Thiên Tôn cũng gật đầu, chột lách người... không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau một lát, xung quanh Thẩm phủ bắt đầu trở nên lạnh lẽo, bên ngoài tường và trên nóc nhà, một tầng băng sương thật mỏng đang chậm rãi hình thành, lan tràn ra các phía.

Thẩm Khởi mang theo bọn Long Kiều Quảng đến phía trước hòn non bộ trong hậu viện.

Giữa lúc mọi người đang khó hiểu đến hậu viện làm gì thì Thẩm Khởi vươn tay ra, ở trong sơn động của hòn non bộ móc ra một cái cán, kéo ra bên ngoài...

Dưới nền đất bỗng nhiên liên tiếp truyền tới âm thanh “Lách cách lách cách”, hòn non bộ từ từ chia làm bốn phần, hướng về bốn phía, ở giữa mặt đất xuất hiện một vết nứt, có một cái rương cao khoảng bằng người trôi lên trên.

Thẩm Khởi lấy từ trong người ra một chuỗi chìa khóa, mười mấy cái chìa được chia ra cắm vào trong các lỗ rãnh khác nhau của bốn phía trên rương thạch, cuối cùng những chìa khóa này chuyển động không ngừng theo một quy luật nhất định, dưới nền đất liên tiếp truyền đến âm thanh “răng rắc”.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường đã đến bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhỏ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Ta đã từng thấy qua loại khóa này!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, Khóa Vương Thân mở khóa quan tài trận.”

Triển Chiêu gật đầu, “Một phần bà ngoại ta cũng có loại khóa này, là đích thân Thân gia tự mình làm, ông ấy nói trên đời này chỉ có hai thanh khóa như vậy, hóa ra một cái là ở chỗ này!”

“Thân gia chính là người của Ma cung...” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Ông ta ngoại trừ lời Ân Hậu ra thì ai cũng sẽ không nghe theo, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, sau đó lại cảm thấy có vẻ không đúng lắm – Lẽ nào chuỗi khóa này là ông ngoại bảo ông ấy làm cho?

Chờ tất cả mọi khóa được mở ra, rương thạch cũng chậm rãi hạ xuống dưới.

Thẩm Khởi bảo mọi người lui về phía sau vài bước.

Lập tức “Ầm” một tiếng vang lên... Dưới nền đất nổi lên một số quan tài bằng thép lớn nhỏ.

Cái rương từ từ mở ra, bên trong xuất hiện một cây gỗ mun được đặt trong lồng sắt.

Mọi người chần chú nhìn kỹ, chỉ thấy trong “Lồng sắt” có một khúc cọc gỗ.

Thẩm Khởi lại tốn chút công sức mở cửa lồng sắt ra, cẩn thận vươn tay đem cái “gốc cây chết” như cọc kia bê ra, hướng đến Long Kiều Quảng.

Đường Tiểu Muội ngay bên cạnh hắn, không hiểu mà nhìn chằm chằm cây gỗ trong tay hắn, trong lòng nghĩ – Đang đùa sao? Bách Hoa Đẳng lại là một khúc cây gỗ á?

Nàng đang nghi hoặc, bỗng nhiên cảm giác được xung quanh một trận hàn khí bức người, người bên cạnh thở ra hơi trắng cũng rõ ràng có thể thấy được...

Tất cả mọi người ở đây rung mình một cái, tâm nói sao đột nhiên lại có cảm giác rét buốt thế này?

Mà Long Kiều Quảng ngẩng mạnh đầu, hướng về phía Thảm Khởi đang cầm Bách Hoa Đăng hô to, “Cẩn thận!”

Thảm Khởi dừng chân, Đường Tiểu Muội bên cạnh rút kiếm từ bên hông ra, đâm một kiếm về phía “Người băng” chẳng biết xuất hiện bên cạnh Thảm Khởi từ khi nào.

Thảm Khởi không biết võ công, sợ đến nỗi phải lui về phía sau, nhưng lại bị vướng vào bậc thang đá sau lưng, vì thế cây cọc gỗ trong tay liền tuột ra. Đột nhiên, bên kia có một “Người băng” xuất hiện, ôm lấy cọc gỗ vọt lên không trung.

Mà gần như đồng thời, hàn khí bốn phương tám hướng càng lúc càng mạnh, xuất hiện hàng loạt “Người băng”

Những người này căn bản không nhìn thấy thực thể, chỉ có đường viền hình người. Nhưng mà không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, sương giá bám lên thân thể trong suốt của những kẻ này, bởi vậy mới có thể thấy được “Người băng”

Bách Hoa Đăng đột nhiên không thấy tăm hơi đâu nữa, hình như đã bị giấu đi, mà những người băng kia hướng bốn phương tám hướng chột lóe lên. Chạy trốn về các phía.

Long Kiều Quảng phía sau cùng quân kỵ binh Triệu Gia phi thân lên chém giết những người băng này.

Dao chém đến, người băng rơi xuống đất, biến thành bọc vải thi thể ngân sắc kỳ quái.

Bọn thị vệ cản lại mấy tên “Người băng”, từ bên ngoài tường viện lúc này lại tiến vào càng nhiều hơn, Lâm Dạ Hỏa chau mày, “Ai nha, nhập bọn với nhau sao, Bách Hoa Đăng đang nằm trong tay ai đây?”

Chính lúc này, chợt nghe Long Kiều Quảng hô một tiếng, “Đều nằm xuống!”

Binh lính của Long Kiều Quảng đều nằm xuống, những người khác lại không hiểu chuyện gì xảy ra, Đường Tiểu Muội chỉ thấy trong tay Long Kiều Quảng cầm một cây trường cung không dây, thân cung cong lên cứ như đã kéo căng dây cung, không dây không tên, muốn bắn kiểu gì? Đang kinh ngạc, đám người Triển Chiêu trên nóc nhà đều vội vàng nhảy xuống, đem mọi người phía dưới ấn xuống mặt đất... Cơ hồ là cùng lúc này, tia sáng trên đỉnh đầu bắn ra bốn phía, băng tuyết và máu đỏ văng khắp nơi, cứ như đã đem bầu trời tằm tối bắn thành cái sàng.

Đám người Triển Chiêu vội kéo những người khác trốn dưới mái hiên.

Lúc này trên bầu trời Thảm gia bị “nổ” thành một mảnh, ngói nóc nhà, người băng đều bị bắn thành cái sàng, đất đá bay mù trời trộn với huyết hoa và vụn gỗ bay khắp nơi.

Đường Tiểu Muội che đầu kinh hô, “Đây là công phu gì thế?!”

Triển Chiêu vừa xé rèm cửa giúp con Chuột thích sạch sẽ nhà mình tránh máu bắn tung tóe, vừa trả lời nàng, “Tiễn Lưu Tinh của Tiểu Họa thức sau khi biến hóa...”

Đường Tiểu Muội che đầu nghe không hiểu, “Cái gì?!”

Đúng lúc này, ngoài cửa Triệu Phổ sải bước tiến đến.

Long Kiều Quảng vừa thu cung, người băng đã ngã đầy sân, toàn bộ đều bị ghim thành cái lưới đánh cá, trên mặt đất là một tầng băng mỏng trên một tầng máu đỏ.

Cái cọc gỗ kia “lọc cọc” lăn ra.

Lăn đến bên chân Triệu Phổ, Triệu Phổ đưa tay nhặt cọc gỗ lên, cầm ở trong tay.

Lúc này, đám người Triển Chiêu vỗ vỗ bụi đất trên người, đều ngẩng đầu lên, nhìn mái hiên bị tàn phá.

Mà trên mái hiên xuất hiện không ít người.

Triển Chiêu đi tới trong viện nhìn quanh một chút, cau mày.

Lúc này xung quanh tụ tập không ít người giang hồ, động tĩnh bên này đã thu hút không ít những người tham gia đấu giá tới, trong đó có rất nhiều cao thủ giang hồ, đều nhìn chăm chăm Bách Hoa Đăng trong tay Triệu Phổ ở trong viện.

Chợt nghe có người hỏi, “Vì sao không thể bán Bách Hoa Đăng?”

“Triều đình không được phép can thiệp vào chuyện giang hồ mới đúng.”

Bạch Ngọc Đường cũng cau mày, liếc Lâm Dạ Hỏa một cái, ở đây tụ tập ít nhất mười mấy cao thủ các đại môn phái trong giang hồ... Trêu vào cũng không tốt, tình thế lúc này gương cung bạt kiếm.

Thẩm Khởi cả người đổ mồ hôi lạnh, nhưng hắn cũng xem như có chút can đảm, đi tới nói, “Nếu là tà vật, ta nguyện ý tiêu hủy, những thứ khác vẫn tiếp tục được đấu giá, nếu các vị có hứng thú mua, tới ngày mua bán hãy trở lại Thẩm phủ.”

Đường Tiểu Muội cũng đi ra, mắt lạnh nhìn những người giang hồ quanh mình.

“Chúng ta đều được nhận thiệp mời nên mới đến.”

Một số người giang hồ cũng không phải đến để mua đồ nói, “Người nói không bán thì không bán sao?”

“Bách Hoa Đăng này đến tột cùng là cái gì? Vì sao lại gọi là Tà vật?”

Những người giang hồ tụ tập ở chỗ này bất kể xuất phát từ mục đích gì, đa số đều có ý mưu cầu, song phương giảng co, tất cả mọi người nhìn ngọn Bách Hoa Đăng trong tay Triệu Phổ.

Mọi người còn đang tranh luận, đột nhiên... từ bụi rậm bên cạnh Triệu Phổ cách đó không xa có thể thấy rõ một thân ảnh đang đánh tới.

Lúc này hàn khí đã tản đi tương đối, bởi vậy bóng người kia chỉ như thủy ngân, hầu như trong suốt không rõ hình dạng.

Triển Chiêu hô lên, “Cẩn thận!”

Long Kiều Quảng đi về phía trước ngăn một đao đang chém về Triệu Phổ... Triệu Phổ vươn tay kéo Long Kiều Quảng về.

Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời đi qua chỗ Triển Chiêu.

Lúc này, chỉ thấy thủy ảnh đến trước mắt Triệu Phổ kia đột nhiên rõ ràng lên, còn đứng bất động... Chỉ thấy từ chân hắn bắt đầu “Răng rắc” bị đông cứng, cuối cùng tạo thành một pho tượng băng hoàn chỉnh...

Đám giang hồ ở đây ngây người tại chỗ, đang trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng xuất hiện ngay bên cạnh pho tượng băng.

Bạch Ngọc Đường khẽ chau mày, lôi kéo Triển Chiêu đi về phía trước vài bước.

Mọi người cũng không để ý hành động này của Bạch Ngọc Đường, chỉ mở to hai mắt nhìn mái tóc bạc như tuyết của Thiên Tôn.

Một trận gió thổi qua... Thiên Tôn ngẩng đầu lên, gương mặt cực kỳ nghiêm túc, đưa tay nhận lấy Bách Hoa Đăng trong tay Triệu Phổ, tay còn lại vươn lên, nhẹ nhàng đánh ra một tiếng vang...

Theo đầu ngón tay Thiên Tôn phát ra một tiếng “Cộp”, “tượng băng” kia liền bị bể nát, chia năm xẻ bảy.

Cơ hồ đồng thời, “Ầm” một tiếng thật lớn, tường rào xung quanh đều vỡ nát rơi đầy đất, toàn bộ đám

người giang hồ đều ngã xuống.

Triển Chiêu rất cuộc hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường phải kéo y đi về phía trước vài bước, không thì bị đập trúng...

Người giang hồ ngã loạn, cũng không kịp đứng lên, chỉ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện.

Thiên Tôn hỏi, “Ai muốn Bách Hoa Đăng này?”

Người giang hồ há to miệng, chẳng biết phải phản ứng thế nào.

Thiên Tôn nhẹ nhàng nâng Bách Hoa Đăng lên đưa về phía mọi người, lạnh giọng hỏi, “Ai không muốn sống nữa thì lấy đi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không hiểu mà nhìn Thiên Tôn.

“Đây không phải là Bách Hoa Đăng gì cả, cái này là một nhánh cây Vô Hoa.” Thiên Tôn lạnh lùng nói, “Yêu Vương có di huấn, ai đánh chủ ý lên thứ này, cách sát vật luận(96).”

(96) Giết không luận tội

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, Thẩm Khởi rất cục nịnh không được, hỏi nghi ngờ từ nhỏ đến lớn trong lòng, “Có phải bên trong có thứ gì không?”

Tất cả mọi người nhìn Thẩm Khởi.

“Lúc ta đang cảm, cảm giác bên trong hình như có vật gì động đây...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau – Vật còn sống ư?

“Bên trong là cái gì?” Mọi người đều hỏi, vật gì mà khiến Yêu Vương phải lập mệnh lệnh như vậy?

“Tim.”

Một âm thanh từ hướng khác truyền đến.

Mọi người ngàng đầu một cái... Chỉ thấy Ân Hậu đứng ở trên phần tường viện không bị sập, nhìn lướt qua thần tình khiếp sợ của quần hùng giang hồ, mở miệng, “Tim của Bạch Quỷ Vương, Yêu Trường Thiên!”.

54. Chương 54: Hà Khứ, Hà Tòng

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

() Đến như thế nào, đi như thế nào – Dùng để diễn tả trạng thái dẫn do, hoang mang, không biết phải đi đâu, làm gì...*

Bên trong Ánh Tuyết Cung.

Mấy ngày nay khí trời trở lạnh, trong cung, hơi nước ở ôn tuyền bốc lên khiến cho mây mù lượn lờ suốt cả ngày.

Lục Tuyết Nhi mới sáng sớm đã rời giường đi tới trong viện, liền thấy Bạch Hạ đang cầm một cái khay loay hoay tìm kiếm khắp sân, hình như là đang kiếm người nào đó.

“Tướng công.” Lục Tuyết Nhi tò mò tiến lại gần, nhìn vào bên trong cái khay, là hai chén sữa đậu nành nóng hổi, “Làm sao vậy?”

“Nhạc phụ đại nhân không biết đã đi đâu rồi.” Bạch Hạ nói, “Dựa vào thời gian thì hẳn là người cùng với Yêu tiên bối đã phải đến ăn điểm tâm rồi chứ.”

“Hay là vẫn chưa rời giường?” Mặc dù Lục Tuyết Nhi nói như vậy nhưng lời do nàng nói ra đến chính nàng còn không phục, cha nàng tu tâm dưỡng tính, là người rất có nguyên tắc, chưa từng thấy người dậy trễ bao giờ. Mà vị Yêu Trường Thiên kia cả ngày điên điên khùng khùng, gần như chưa từng thấy lão ngủ, chẳng lẽ đi ra ngoài rồi sao?

“Tiểu muội của thiếp hình như cũng không thấy đâu cả.” Lục Tuyết Nhi mở cánh cửa đối diện với gian phòng của Lục Lăng Nhi ra nhìn thử, mới phát hiện chăn nệm đã được xếp gọn gàng, nhưng Lục Lăng Nhi không có ở đó.

“Mới sáng sớm mà đi đâu vậy kìa?” Lục Tuyết Nhi lập tức mang theo toàn bộ người của Ánh Tuyết Cung đi tìm kiếm.

Tìm khắp cả buổi trưa vẫn kiếm không ra bóng dáng của ba người bọn họ.

Lục Tuyết Nhi có chút lo lắng, “Sao lại không rời từ biệt thế này...”

“Về rồi!” Đang trong lúc khẩn trương, lại nghe Bạch Hạ hô lên.

Lục Tuyết Nhi chạy tới cửa viện nhìn một chút, chỉ thấy Lục Lăng Nhi nhanh nhẩu chạy vào, đi theo bên cạnh còn có hai con bạch cầu của Ánh Tuyết Cung, trên tay nàng cầm hai con gà rừng và một cây cung.

Lục Tuyết Nhi thở phào nhẹ nhõm, “Tiểu muội!”

Lục Lăng Nhi thấy cả một đám người đang đứng trước cửa cung, cảm thấy rất khó hiểu, “Mọi người làm cái gì vậy?”

Bạch Hạ giúp nàng cầm lấy hai con gà rừng trong tay, Lục Tuyết Nhi thì nhìn về phía sau nàng, nhưng lại không thấy Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên đâu cả.

“Bọn người phụ thân đâu rồi?” Lục Tuyết Nhi hỏi.

Lục Lăng Nhi nói, “Đã đi rồi.”

Lục Tuyết Nhi sững sốt, “Đi đâu?”

“Không biết nha, mới vừa rồi cữu cữu(97) đột nhiên chạy đi, phụ thân cau mày bảo muội trở về trước, còn người thì đi theo trông coi.” Lục Lăng Nhi vừa nói vừa nhíu mày bắt chước bộ dáng của Lục Thiên Hàn, nhìn về phía Lục Tuyết Nhi rồi chỉ chỉ mi tâm, ý bảo – Phụ thân bày ra vẻ mặt này nè.

(97) Cẩu ruột

Lục Tuyết Nhi cau mày, “Yêu Trường Thiên chạy đi đâu? Lão không phải nói ở lại đây mừng năm mới à?”

Theo lý mà nói, Yêu Trường Thiên chính là ca ca của mẫu thân Lục Tuyết Nhi, là cữu cữu của nàng, nhưng bát tự của hai người này không hợp, Lục Tuyết Nhi đại khái là trách lão khắc chết mẫu thân của nàng, khiến cho phụ thân nàng chịu khổ, vì vậy chưa từng gọi lão là cữu cữu. Nhưng Yêu Trường Thiên cùng với nghĩa nữ của Lục Thiên Hàn là Lục Lăng Nhi giao tình lại rất tốt, có lẽ nguyên nhân là vì hai người bọn họ đều “điên” như nhau đi.

“Bọn họ đi về hướng nào?” Lục Tuyết Nhi càng nghĩ lại càng không yên tâm, nghĩ muốn đi tìm.

Lục Lăng Nhi suy nghĩ một chút, nói, “Sáng sớm hôm nay, phụ thân thấy trên núi phủ tuyết, hẳn là lên núi rồi.”

Lục Tuyết Nhi gật đầu, lúc tuyết lớn rơi xuống, phụ thân nàng sẽ lên núi đứng nhìn một lúc, chắc là Ảnh Tuyết Cung có quá nhiều người nên không thích ứng được chăng. Lục Thiên Hàn đã quen với cuộc sống trên Băng Nguyên đảo ở Cực Bắc, tính cách thuộc loại thích cô độc một mình, chỉ cần chỗ nào có hơn ba người liền cảm thấy chán, hơn nữa lại thích tiết trời cực lạnh cùng với khung cảnh tiêu điều vắng vẻ, người chẳng qua là muốn nhìn kẻ nứt trên băng tuyết, cùng lắm thì chỉ mang theo Lục Lăng Nhi.

“Muội cùng cữu cữu và phụ thân lên núi, đến giữa lưng chừng của sườn núi, muội cùng cữu cữu đi săn thú.” Lục Lăng Nhi vừa nghĩ vừa nói, “Lúc bắt được hai con gà rừng, đang chuẩn bị bắt thêm vài con hoẵng cùng những con khác thì phụ thân lại đi xuống núi, người nói lát nữa muốn vào thành mua một ít đồ, muội cũng vì thế mà theo người xuống núi nha, thế nhưng cây cung trong tay cữu cữu tự dừng lại rồi.”

Lục Tuyết Nhi kinh ngạc, không rõ tình huống gì xảy ra.

“Cữu cữu hình như nghe được tiếng động gì đó, vội vàng nhìn về phía xa rồi cứ đứng yên không một chỗ không hề nhúc nhích.” Lục Lăng Nhi bắt chước bộ dáng của Yêu Trường Thiên rồi nói, “Phụ thân đương nhiên chẳng bao giờ ngó ngang tới cữu cữu, tự mình hướng xuống chân núi mà đi, muội quay đầu lại muốn bảo cữu cữu đi nhanh một chút... Nhưng mà cữu cữu vẫn không chịu động đây.”

Bạch Hạ nghe vậy liền hiếu kỳ, Yêu Trường Thiên thân bất do kỷ đi theo Lục Thiên Hàn tính tới nay cũng đã hơn trăm năm vậy mà lại không bám theo? Chẳng lẽ thật sự đã phát hiện ra cái gì sao?

“Phụ thân quay đầu lại nhìn thoáng qua.” Lục Lăng Nhi nói, “Bộ dạng của cữu cữu rất kỳ quái đó, người cứ nhìn mãi về phía Bắc mà chẳng chịu động đây gì hết!”

Bạch Hạ cùng Lục Tuyết Nhi liếc mắt nhìn nhau – Nhìn cái gì mới được?

“Nhìn được một lúc, cữu cữu đột nhiên chạy đi.” Lục Lăng Nhi gãi gãi đầu, “Chắc là hướng Tây Nam, muội gọi người nhưng hình như người không nghe thấy.”

“Sau đó thì sao?” Lục Tuyết Nhi hỏi.

“Phụ thân nhìn về phía cữu cữu vừa đi.” Về mặt Lục Lăng Nhi hơi phức tạp, “Trước kia cữu cữu có đi đâu phụ thân cũng mặc kệ, cữu cữu không có ở trước mặt thì càng tốt, nhưng lúc này khi phụ thân nhìn về phía xa đó thì bỗng dừng lại nói với muội bảo muội về nhà trước đi, sau đó người đi theo cữu cữu.”

“Người không nói đi nơi nào sao?” Lục Tuyết Nhi dậm chân, “Rốt cuộc là tại sao đây? Muốn hù chết người à!”

Lục Lăng Nhi lắc đầu, “Muội đang tính hỏi lát nữa phụ thân có còn muốn đi vào thành hay không cho nên mới đuổi theo, nhưng lại không thấy hai người bọn họ đâu cả.”

Lục Lăng Nhi nói xong, Lục Tuyết Nhi bắt đầu thấy lo lắng.

Bạch Hạ tương đối bình tĩnh, khuyên nương tử nhà mình chớ nên lo lắng, bọn họ võ công cao cường như thế, sẽ không gặp chuyện gì đâu.

...

Bỏ qua chuyện xung quanh đôi vợ chồng ở Ánh Tuyết Cung sang một bên, lại nói đến hai người Lục Thiên Hàn và Yêu Trường Thiên đột nhiên “bỏ nhà ra đi”.

Hai vị lão gia tử đã xảy ra chuyện gì?

Lục Thiên Hàn cũng không rõ ràng lắm, hẳn quả thật là mặc kệ Yêu Trường Thiên, kẻ diên kia muốn đến thì đến muốn đi thì đi cũng không phải một hai lần, nhưng lần này thật sự có chút bất đồng.

Đây là lần đầu tiên Lục Thiên Hàn thấy bộ dạng này của Yêu Trường Thiên, lão cứ như thể đang bị thứ gì gọi đi, cứ chạy thẳng về phía trước, không có bất cứ do dự nào.

Cái gọi là “chạy” của Yêu Trường Thiên dĩ nhiên là rất khác với tướng đi tiêu sái của người bình thường, cũng chỉ có Lục Thiên Hàn là bậc cao thủ mới có thể đuổi theo lão.

Cứ đi thẳng như vậy, từ sáng sớm cho tới trời tối, Lục Thiên Hàn phát hiện bọn họ đang đi về phía Tây Nam của Thục Trung, hàng lông mày của hắn liền cau lại.

...

Phía bên kia Lương Châu phủ, bầu không khí cũng chẳng khác Ánh Tuyết Cung là bao, một chữ “Tim” của Ân Hậu vừa ra khỏi miệng, giang hồ quần hùng bao gồm cả Triển Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường, tất cả đều u mê.

Nửa viện bên trong phủ nhà họ Thẩm đã bị hủy mất một nửa, lập tức nghe thấy một trận hít khí truyền đến.

Mà khiếp sợ còn hơn cả người trong giang hồ, lại chính là Công Tôn.

Công Tôn tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm một khúc cọc gỗ trong tay Thiên Tôn, cây Vô Hoa...

“Cây Vô Hoa là một loại cây thần trong truyền thuyết.” Công Tôn lẩm bẩm, “Tương truyền còn được gọi là cây Vĩnh Sinh hoặc là cây Bất Tử, cây Vô Hoa Vĩnh Sinh Bất Tử, cho dù thân cây khô héo, nhánh cây, lá cây toàn bộ bị chặt hết thì cây vẫn còn sống, không mục không nát, tất cả những đồ vật được giấu ở bên trong thân cây Vô Hoa cũng sẽ không chết... Vậy mà thật sự tồn tại sao, một quả tim đặt ở bên trong thân cây Vô Hoa cả trăm năm mà vẫn còn đập, quá thần kỳ!”

Tất cả mọi người của phủ Khai Phong đều nhìn Công Tôn, biết phải nói sao đây, lời y nói dường như cũng là trọng tâm, nhưng điều mà mọi người chú ý hẳn là một trọng điểm khác.

Bạch Ngọc Đường có chút nghi ngờ nhìn Triển Chiêu – Nếu là tim của Yêu Trường Thiên, vậy thì tại sao năm đó lúc thay xong tim lại không hủy đi? Lại còn cố tình tìm cây Vô Hoa trân quý như vậy niêm phong bảo quản làm gì?

Triển Chiêu trợn to hai mắt lắc đầu nhìn Bạch Ngọc Đường – Hơn nữa tim vẫn còn đập kia kìa, như thế liệu có phải còn đổi được hay không? Nếu mà đổi lại chẳng phải sẽ sống lại thành Bạch Quỷ Vương năm xưa giết người không chớp mắt sao?

Kí ức của người giang hồ về Bạch Quỷ Vương cũng giống như Ngân Yêu Vương vậy, chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, quá mức xa vời.

Nhưng cũng có kẻ không biết trời cao đất dày, nhất là mấy người trẻ tuổi lá gan lớn lập tức hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hậu, “Cho dù có là tim của Yêu Trường Thiên thì thế nào? Cũng đâu thể cản người được đúng không?”

Lâm Dạ Hỏa khoát tay về phía bọn họ, “Tiểu tử chưa trải đời, không biết cái gì gọi là nông sâu hủ, ta nói cho người biết thứ đồ chơi này thật sự sẽ cản người đấy.”

Đám người giang hồ chẳng ai tin.

Thiên Tôn liếc mắt nhìn bọn họ một cái, dọa vài thiếu niên sợ hãi trốn sau lưng chưởng môn nhà mình.

Thiên Tôn đột nhiên vươn tay đem cây Vô Hoa kia tới, nói với những người giang hồ lòng còn nghi ngờ, “Nếu các ngươi không tin, thì có thể tới đây sờ thử.”

Mấy người trẻ tuổi dùn đẩy qua lại, cuối cùng người có lá gan lớn nhất bước ra, trong lòng tự nhủ – Sờ thì sờ sao phải sợ, mới vừa rồi kẻ không biết võ công như Thẩm Khởi còn cầm ra ngoài được mà!

Người nọ vươn tay, chạm một cái vào cây Vô Hoa rồi lập tức rút trở về, cảm giác không có gì đặc biệt cho nên mới thả lỏng, đưa tay ra nắm lấy ngọn của cây Vô Hoa.

Mọi người xung quanh nín thở nhìn hẳn.

Người trẻ tuổi kia nhú mày cảm thụ một chút, không có cảm giác gì cả, ở bên trong trái tim đó quả thật còn đập, hẳn không giải thích được liền nhìn Thiên Tôn.

Chỉ thấy Thiên Tôn cũng đang nhìn hẳn một cái.

Người trẻ tuổi nuốt nước miếng, trong lòng tự nhủ – Ai nha! Càng nhìn gần lại càng thấy Thiên Tôn thật đẹp, dáng vẻ này nhìn không giống người chút nào, vị này thật sự có tiên khí nha...

Hắn chính là cảm thấy ghen tị với Bạch Ngọc Đường, từ nhỏ đã được người này thu làm bảo bối mà nuôi lớn, tay nắm tay mà dạy cho công phu, bỗng nhiên... Bộ dáng Thiên Tôn ở trước mặt đột nhiên biến đổi, nháy mắt biến thành Lệ Quỷ, ngay cả những người xung quanh cũng biến thành cả bầy ma.

“Mẹ ời!” Người trẻ tuổi lập tức thối lui rồi kêu lên một tiếng, trong lúc lùi về sau do quá nóng vội mà chân trái đạp trúng chân phải, thoáng cái liền ngã xuống.

Rầm một tiếng ngã xuống đất, rơi một cái cổ liền đau nhói... Ngẩng đầu lại lần nữa, cảnh trước mặt đã khôi phục lại nguyên dạng... Vẫn là Thiên Tôn đẹp tựa thần tiên không giống người phàm, còn có những người khác nhìn hắn một cách đầy khó hiểu.

Người trẻ tuổi kia sững sốt một lát rồi vội vàng bò dậy trốn chạy rất xa, sau đó chỉ vào cây Vô Hoa trong tay Thiên Tôn mà la lên, “Tà vật, là Tà vật đó!”

Mọi người bị tiếng hét của hắn làm cho ngu muội.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau – Tình huống gì đây?

Lâm Dạ Hỏa vượt cảm tiến lại gần hai người bọn họ, nói, “Trước kia Đại hòa thượng có nói với ta, bên trong Bạch Quỷ Vương tà khí vô cùng, trái tim của ông ta đã đặt bên trong cây Bất Tử lâu như thế, chắc không phải đã thành tinh rồi chứ!”

“Không phải là thành tinh, vật này vốn đã là tinh.”

Lúc này, Ân Hậu căn bản đang ở trên đỉnh phòng không biết từ khi nào đã ở phía sau bọn Triển Chiêu.

Giang hồ quần hùng “Rầm” một tiếng lui về phía sau, không một người nào ở đây biết Ân Hậu làm cách nào mà tới được, ảo thuật sao?

“Thành tinh?” Bạch Ngọc Đường nhìn Ân Hậu đầy thắc mắc.

Ân Hậu gật đầu, “Cây Bất Tử nếu không chết, cùng với thể xác của Yêu Trường Thiên cũng không có gì khác biệt, trái tim đó ở trong vỏ cây còn có thể đập được, cái chén nhỏ này gọi là Bách Hoa Đăng, chẳng khác gì Yêu Trường Thiên đang ngủ cả.”

Nghe xong những gì Ân Hậu nói, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đồng thời ngẩng mặt lên suy nghĩ một chút – Nghe cũng có lý.

“Vậy tại sao khi Thẩm Khởi cầm lại không có việc gì ạ?” Đường Tiểu Muội tò mò hỏi.

“Bởi vì hần không biết võ công.” Thiên Tôn thuận tay ném cây Vô Hoa sang cho Triệu Phổ.

Triệu Phổ tỉ mỉ cẩn thận cầm lấy rồi bỏ vào bên trong rương sắt khóa lại.

“Nếu là thứ nguy hiểm như thế tại sao không hủy đi?” Một người trong giang hồ vô cùng bất mãn, “Ngân Yêu Vương năm xưa không phải là hồ đồ đấy chứ...”

Lời còn chưa nói xong liền thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa đồng loạt trừng mắt nhìn tới – Câm miệng! Không muốn sống nữa à?!

Đám người Chưởng môn giang hồ rồi rít ngăn cản đồ đệ nhà mình tiếp tục nói hươu nói vượn, dám ở trước mắt Ân Hậu cùng Thiên Tôn trách móc Ngân Yêu Vương... Thực sự muốn chết phải không?!

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn một cái, sau khi Thiên Tôn đem đồ giao cho Triệu Phổ thì xoay người đi ra ngoài, những lời mà người giang hồ nói ban nãy không biết y có nghe thấy không nữa.

Người giang hồ có mặt tại đây nhìn bóng lưng Thiên Tôn bước ra ngoài, mơ hồ cảm thấy Thiên Tôn không thích đám người bọn họ...

Tiểu Tứ Tử chậm rãi đuổi theo, chạy đến bên cạnh Thiên Tôn, ngẩng mặt lên vươn ra bàn tay nhỏ về phía y.

Thiên Tôn thuận tay nắm lấy tay bé con, cùng bé đi ra ngoài, Tiểu Tứ Tử còn nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của y, như thể đang trấn an.

Tiểu Lương Tử bật ngón cái với Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử gật đầu, quơ quơ tay về phía Tiểu Lương Tử... Hai đứa nhóc đang trao đổi cái gì người khác cũng không rõ ràng lắm.

Tiểu Lương Tử hiện tại không đi cùng Tiểu Tứ Tử mà là đi theo Triệu Phổ, giúp sư phụ của nhóc trong coi trái tim của sư công.

Người trong giang hồ sau khi nhìn Thiên Tôn rời đi, tại chỗ chỉ còn lại Ân Hậu, một vài người bị dọa sợ đến nỗi không dám thở mạnh, dù sao danh tiếng của Ân Hậu so với Bạch Quỷ Vương cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, thậm chí còn đáng sợ hơn, cho nên tất cả đều nhón nháo cáo từ.

Đám người kia vừa đi, Đường Tứ Dao vừa lúc mang người tới, nhìn thấy bức tường ở viện Thẩm phủ đều đã sập, có chút phiền muộn.

Đường Tiểud Muội hiểu chuyện lập tức đi qua kéo theo ca ca của nàng cùng mọi người của Thẩm phủ tiến ra bên ngoài dọn dẹp.

Ân Hậu đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Ông ngoại của người vẫn còn ở Ánh Tuyết Cung chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ông ấy bảo ở lại Ánh Tuyết Cung đón năm mới rồi mới trở về Cực Bắc, Yêu Trường Thiên chắc là đang ở cạnh ông ấy.”

Ân Hậu lắc đầu, “Giấu không được bao lâu nữa đâu.”

“Ta sẽ tận lực không để người khác truyền đi.” Triệu Phổ nói.

Triển Chiêu cũng nói, “Ánh Tuyết cung ngăn cách với bên ngoài, hẳn là sẽ không nghe được những lời đồn đãi ở bên ngoài đâu ha?”

Ân Hậu khoát tay, “Chỉ cần quả tim này tiếp xúc với ánh mặt trời, Yêu Trường Thiên nhất định sẽ biết!”

Tất cả mọi người sững sốt.

“Đã nhiều năm như vậy...” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Ông ta chắc không phải vẫn một lòng một dạ muốn tìm lại quả tim này đấy chứ?”

Triệu Phổ cũng cau mày, “Thi thoảng sư phụ ta cũng có nhắc tới chuyện muốn đi tìm lại quả tim này, thế nhưng cũng chỉ là thuận miệng nói, không có cảm giác ông ấy thật sự muốn tìm.”

“Không phải Yêu Trường Thiên muốn trái tim của mình mà là trái tim này muốn Yêu Trường Thiên!” Ân Hậu chỉ về phía cái rương sắt, “Đây mới thật sự là Bạch Quý Vương, kẻ ở bên ngoài chạy tới chạy lui kia không phải!”

“Vậy bây giờ phải làm gì?” Triển Chiêu hỏi, “Hủy nó à?!”

Công Tôn gật đầu, “Chỉ cần lấy nó ra khỏi cây Vô Hoa là có thể!”

“Hủy thế nào?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Thiêu cháy thử xem?” Công Tôn chính là siêu cấp chuyên gia trong việc đưa ra ý kiến.

“Sợ dĩ Yêu Vương giấu đi trái tim này là có lí do.” Ân Hậu do dự một chút rồi nói, “Nếu như tim bị hủy, chỉ e Yêu Trường Thiên sẽ không sống nổi.”

“Cái gì?!” Mọi người cả kinh.

Tiểu Lương Tử vội vàng ôm lấy rương sắt, ý là – Các ngươi ai cũng đừng hòng đụng vào sư công của ta!

Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Vậy ban này ý ngươi nói muốn tiêu hủy là...”

Triệu Phổ nhướng hàng lông mày, “Dĩ nhiên là muốn dọa đám người giang hồ kia rồi! Dứt khoát kiếm đại tim heo thiêu đi là xong, nói là đã hủy đi rồi, tim thật ta sẽ tìm chỗ giấu đi!”

“Đây không phải là cách hay.” Ân Hậu lắc đầu, “Những kẻ lúc trước tập kích Thẩm phủ để lấy cây Vô Hoa đều là ẩn sĩ... Bọn chúng chính là thuộc hạ trước kia của Bạch Quỷ Vương.”

Ân Hậu vừa dứt lời, tất cả mọi người đều mờ mịt.

Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc, “Bộ tộc của Quỷ Vương không phải đã tuyệt chủng rồi sao?”

“Một trăm năm trước đúng là có bị diệt nhưng vẫn có thể còn sót lại một vài người... Một trăm năm sau chắc là phục hưng đi.” Ân Hậu nói, “Còn có một chuyện.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn.

“Các ngươi có biết vì sao lại gọi Yêu Trường Thiên là Bạch Quỷ Vương không?”

“Con biết.” Tiểu Lương Tử dĩ nhiên là đối với chuyện của sư tổ nhà mình dày công tìm hiểu, giơ tay nói, “Bởi vì năm đó binh lính cũng như ngựa của sư tổ đều đeo mặt nạ quỷ màu trắng cho nên mới gọi như thế.”

Ân Hậu cười nói, “Chỉ đúng một phần, phần còn lại... Chính là trời sinh đã trắng.”

“Trời sinh đã trắng...” Mọi người đột nhiên nhớ tới người tóc bạc đã tập kích đoàn xe của Đường Môn... Là bệnh Bạch Phu.

“Nếu như thế hệ sau của bộ tộc Quỷ Vương thật sự phục hưng.” Triển Chiêu có chút rối rắm nhìn cái rương sắt, “Hắn là rất muốn đem vị vua của mình mang trở về!”

Tất cả mọi người cau mày – Không ổn nha!

Bạch Ngọc Đường có chút u sầu, trước khi Thiên Tôn rời đi, Triển Chiêu phát hiện Bạch Ngọc Đường đang rất lo lắng.

“Ông ngoại.” Triển Chiêu vì muốn giúp Bạch Ngọc Đường nên hỏi Ân Hậu. “Thiên Tôn làm sao vậy ạ?”

Ân Hậu cũng có đôi chút sững sốt, nhún vai đáp, “Hắn có thể như thế nào nữa, đây là tim của Yêu Trường Thiên chứ không phải tim của Ngân Yêu Vương.”

Lâm Dạ Hỏa nói, “Đại hòa thường có nói, năm đó người trong thiên hạ ai ai cũng muốn giết chết Yêu Trường Thiên, chỉ có Thiên Tôn là không hề hấn gì?”

“Xét về một khía cạnh khác, hai người bọn họ có không ít điểm tương đồng.” Ân Hậu nêu ví dụ, “Chẳng hạn như ví loài người là con kiến bắt để chơi đùa, thật sự nếu mà nói là khác nhau thì Yêu Trường Thiên cảm thấy giết người chẳng khác gì giết con kiến, Lão Quỷ kia cũng thấy y chang vậy, thậm chí còn phải giẫm đạp chúng, khác biệt duy nhất chính là không ai dạy cho Yêu Trường Thiên rằng cho dù không thích con người tới đâu thì cũng không có quyền thương tổn bọn họ, còn Lão Quỷ có Yêu Vương dạy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Bấy giờ mọi người mới hiểu được, khó trách lúc này Tiểu Tứ Tử phải đuổi theo, thì ra là bé nhìn ra được Thiên Tôn không thoải mái.

“Đừng động tới hắn, cứ để hắn nháo một chút rồi sẽ ổn thôi.” Ân Hậu nói, “Việc cấp bách bây giờ là phải tìm một chỗ giấu cái rương này đi, ta cùng Lão Quỷ kia sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp.”

Nói xong, Ân Hậu cũng rời đi.

Còn dư lại đám người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đành phải rầu rĩ mà nhìn cái rương sắt kia – Làm thế nào mới tốt đây? Vật này mà được phóng thích thì chính là mối họa, nhưng cũng không được làm hỏng nha! Nếu lỡ Yêu Trường Thiên chết thật thì phải làm sao?! Triệu Phổ cũng không thể để sự phụ nhà mình gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn được.

Hơn nữa, bà ngoại của Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang ở trong lồng ngực của Yêu Trường Thiên đấy, trái tim đó cũng vẫn còn sống mà!

Bạch Quỷ Vương nếu thật sự đã chết, vậy Lục Thiên Hàn phải làm sao? Ông ngoại cả đời mệnh khổ, chẳng lẽ còn phải chịu cảnh sinh ly tử biệt? Đời này còn có bao nhiêu cái thảm nữa đây? Bộ dạng có anh tuấn tới đâu thì cũng không nên khi dễ như thế, làm vậy là thất lễ nha...

55. Chương 55: Gần Trong Gang Tắc

Edit: Zizi

Beta: Fin

Trong biệt viện của Hãm Không Đảo ở Lương Châu phủ, ngoại trừ Thiên Tôn và Ân Hậu ở bên ngoài, những người khác đều ngồi xung quanh bàn, hai mắt nhìn chăm chăm một khúc cây Vô Hoa trên bàn.

Mọi người nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà trong những người này, kích động nhất... Có lẽ nói hoang mang đến điên dại, cũng không phải là đồ đệ yêu Tiêu Lương của Triệu Phổ ngày ngày sùng bái sư phụ nhà mình, mà chính là Công Tôn.

Là một thần y, cây Vô Hoa xuất hiện đã có thể khiến cho y hưng phấn kích động từng bừng... Loại vui mừng phấn khởi này trong phút chốc thì không sao, thái quá dễ trở thành khiếp sợ.

Công Tôn cảm thấy hoang mang không phải ở chỗ cây Vô Hoa cất giữ trái tim Yêu Trường Thiên cả trăm năm rồi mà vẫn còn đập... Mà là vì sao sau khi trái tim bị hủy thì Yêu Trường Thiên cũng sẽ chết?

Công Tôn gục ở trên bàn, than thở mà vò đầu bức tai, không yên lòng lăn qua lăn lại nhìn khúc gỗ kia.

Mọi người cũng đều bất đắc dĩ.

Tiểu Tứ Tử cầm cây quạt nhỏ liên tục giúp cha bé quạt, để y tỉnh táo lại.

Ngữ điệu lâm bầm lâu bầu của Công Tôn còn nhanh hơn cả Quảng gia, “Không thể nào a... sau khi đổi tim thì phải không có quan hệ gì mới đúng, vì sao bên này chết bên kia cũng sẽ chết? Vì sao chứ? Không có lý do gì nha! Y thuật chứ không phải Yêu thuật, xảy ra chuyện gì đây...”

Tất cả mọi người đồng tình nhìn Công Tôn rối loạn, thực sự là làm khó y rồi.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn phía cửa biệt viện, biết hẳn chắc chắn đang lo cho Thiên Tôn.

Vừa rồi rõ ràng Thiên Tôn cùng đi với Tiểu Tứ Tử, nhưng đến khi bọn y trở lại biệt viện thì lại chỉ có một tình Tiểu Tứ Tử đang chơi đùa cùng Tiểu Ngũ, không thấy Thiên Tôn đâu cả.

Bạch Ngọc Đường vừa hỏi, Tiểu Tứ Tử nói, Thiên Tôn vừa nói có chuyện cần phải đi, vừa ra cửa liền không thấy tăm hơi, cũng chưa nói cụ thể là đi nơi nào.

Sau đó, Ân Hậu cũng đột nhiên không thấy đâu, cả hai người đều rời khỏi biệt viện, thị vệ Triệu Phổ an bài ở cửa thành thấy hai người bọn họ trước sau ra khỏi thành, đi về phía Bắc.

Triển Chiên suy đoán hai người có thể là đi tìm Yêu Trường Thiên. Trước tạm thời ngăn ông ta ở lại Cực Bắc hoặc Ảnh Tuyết Cung, tránh đêm dài lắm mộng.

...

Thẩm phủ lúc này náo nhiệt không giống ngày thường, rất nhanh, toàn bộ người giang hồ ở Lương Châu phủ đều cùng đàm luận chuyện cây Vô Hoa và Bách Hoa Đăng.

Mà nan đề hiện tại trước mắt đám người Triển Chiêu là – Nên xử lý cây Vô Hoa này như thế nào đây? Kế sách giả vờ tiêu hủy có vẻ khả thi!

Đêm hôm đó, Triệu Phổ để một đám Ảnh vệ đến ngọn núi tìm cả đêm, rốt cục tìm được một khúc cây rất giống cây Vô Hoa nhìn trông không khác gì hai cây cọc, cầm về sửa lại một chút. Để tận lực tráo giả thành thật, Triệu Phổ còn đục một cái lỗ ở phía dưới, thả quả tim heo vào, cắt vào trong rương sắt.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phổ ở trước cửa Thẩm phủ, căn cứ vào thánh chỉ mà đem đoạn gỗ giả này tiêu hủy.

Muốn thiêu hủy một khối gỗ như vậy cũng không dễ dàng, Triệu Phổ cùng Hồng Cửu Nương lấy một ít thuốc nổ cùng lân phản, đem cọc gỗ cùng tim heo kia thiêu thành tro tàn.

Muốn một sự kiện chấn động như vậy nhanh chóng lắng xuống là chuyện không hề dễ dàng, mặc dù người đời không biết mối liên hệ cụ thể giữa Yêu Trường Thiên và cây Vô Hoa là gì, càng không rõ một trăm năm trước đến tận cùng chuyện gì đã xảy ra, họ chỉ biết trái tim này thuộc về Bạch Quỷ Vương, hơn nữa càng sợ hơn chính là thành viên duy nhất còn sót lại của Đại Tổng nay lại trùng sinh. Triệu Phổ và Triệu Trinh đều có lý do chính đáng để hủy đi trái tim này.

Mặt khác, mặc dù không có Bách Hoa Đăng, mua bán đấu giá ở Lương Châu phủ vẫn không bị hủy bỏ, tất cả vẫn được tiến hành dựa theo kế hoạch đề ra... Tâm tình của người trong giang hồ qua vài ngày lại trở về bình thường, sau khi lòng hiếu kỳ được thỏa mãn, phần lớn lên đường hồi phủ. Dù sau, môn phái giang hồ có nhiều tiền như Hãm Không Đảo hình như cũng không nhiều.

Nhưng tâm trạng của bọn Triển Chiêu bên này vẫn bị ảnh hưởng, hay nên nói, một chút tâm tình tham giá bán đấu giá cũng bị mất.

Bạch Ngọc Đường đến Lương Châu phủ này góp vui, mua gỗ làm thuyền là thứ yếu, chủ yếu vẫn là muốn để Thiên Tôn mua vài món bảo vật trúng ý để y vui vẻ, nhưng lúc này người cũng đã chạy mất dạng, mua làm gì nữa?

Sáng sớm trước một ngày bán đấu giá, Triển Chiêu mang theo Tiểu Tứ tử và Tiểu Lương Tử xuất môn ăn điểm tâm, lúc trở lại sân chỉ thấy một bàn trong viện, ba người ngồi vây quanh đang thở dài, lần lượt là Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ và Công Tôn Sách.

Ngũ gia nâng cầm ngẩng đầu nhìn trời thở dài, Cửu vương gia gục lên trên bàn nhìn cây Vô Hoa thở dài, thú vị nhất là Công Tôn, một bên lật sách y, một bên lắc đầu thở dài.

Triển Chiêu nhìn cả ba thế này cũng rất bất đắc dĩ thở dài – Nhìn tình cảnh thảm đạm này.

Triển Chiêu chột chột Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử chạy tới bò lên trên ghế, ngồi giữa Triệu Phổ và Công Tôn, ngược mắt nhìn chung quanh một chút.

Triệu Phổ vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, chỉ vào trái tim Yêu Trường Thiên trong cây Vô Hoa được đặt trước mắt, hỏi Tiểu Tứ tử, “Con trai ngoan, con thử nhìn một chút xem!”

Tiểu Tứ Tử bám vào bàn cùng Triệu Phổ nhìn cây Vô Hoa, hỏi, “Nhìn cái gì ạ?”

Triệu Phổ chỉ vào cây Vô Hoa, “Trái tim kia có màu gì? Hay là hoa màu đen?”

Giữa chân mày Tiểu Tứ Tử nhăn một chút, nhìn Triệu Phổ đáp, “Trái tim đều có màu đỏ nha.”

Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Xong rồi, trái tim của sư phụ ta nhất định là màu đen, con nhìn thử một chút xem Tà khí hay không Tà khí, cần người hay không cần người!”

Tiểu Tứ Tử hai tay ôm mặt, nhìn chung quanh một hồi, lắc đầu, “Không phải là màu đen đâu.”

“Có thật không?” Giọng Triệu Phổ nâng cao vài phần.

“Dạ.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, đưa tay sờ thử cây Vô Hoa, tựa hồ có chút nghi hoặc, “Cái thứ này rất dọa người sao?”

Triển Chiêu cũng đã đi tới, ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Nghe nói là vật tà nhất thế gian, Tiểu Tứ Tử, cháu xem một chút thế nào?”

Tiểu Tứ tử dứt khoát bò lên trên bàn, vây quanh cây Vô Hoa xoay một vòng, khom lưng suy nghĩ một lát, lắc đầu, “Nhìn không giống a... Khi nở hoa trái lại rất xinh đẹp.”

Tiểu Tứ Tử nói hết lời, mọi người hai mắt nhìn nhau một cái, ngay cả Công Tôn đang vui đầu lật sách cũng ngẩng đầu lên, “Nở hoa ư?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Vâng, hoa nhỏ này còn đổi màu đấy.”

“Nhưng bây giờ dù nhìn thế nào thì cũng chỉ là một đoạn đầu gỗ, cũng không có nhánh, hoa muốn mọc ở chỗ nào?” Triển Chiêu nghi hoặc.

Tiểu Tứ Tử vươn hai tay ra vừa so sánh với hoa, “Rất nhiều rất nhiều hoa nha!”

Mọi người cũng bắt đầu cười, Tiểu Tứ Tử dù sao cũng còn nhỏ, có đôi khi cũng thần thần thao thao.

Chính lúc này, Thần Tinh Nhi chạy từ bên ngoài vào, “Thiếu gia!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy nha đầu cầm phong thư chạy vào, giao cho Bạch Ngọc Đường, “Cung chủ truyền tin tới.”

Bạch Ngọc Đường nhận thư, phát hiện có nhiều nếp nhăn, liền hỏi, “Dùng Tuyết Điều đưa tới sao?”

Thần Tinh Nhi gật đầu.

Tuyết Điều là một loài bạch điều được Cung chủ Ánh Tuyết Cung Lục Tuyết Nhi nuôi, vóc dáng không lớn thế nhưng bay cực nhanh, lại vô cùng nghe lời, tốc độ so với bồ câu đưa thư còn nhanh gấp mấy lần.

Lục Tuyết Nhi tuyệt đối sẽ không để Tuyết Điều truyền tin, trừ phi có chuyện rất khẩn cấp.

Bạch Ngọc Đường tiếp nhận thư đã cảm thấy đúng là rất khéo, gửi thư trùng hợp lúc này như vậy.

Đám người Triển Chiêu cũng mơ hồ nghĩ Lục Tuyết Nhi lần này gửi thư cũng có chút quan hệ với Yêu Trường Thiên, liền đều lại gần nhìn.

Nội dung bên trong rất ngắn gọn – Không ngoài dự kiến, nội dung trong thư Lục Tuyết Nhi gửi chủ yếu nói là, Lục Thiên Hàn cùng Yêu Trường Thiên đều không thấy đâu cả, nàng hoài nghi không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, nên liền hỏi tin tức từ Bạch Ngọc Đường, còn bảo hắn tìm ông ngoại mình.

Bạch Ngọc Đường xem xong thư thì cau mày, “Không ổn.”

Triệu Phổ hỏi, “Tuyết Điều từ Ánh Tuyết Cung bay đến đây mất bao lâu?”

“Khoảng hai ba ngày.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Nguy rồi.” Triệu Phổ nhăn mày, “Lấy tiến trình của sứ phụ ta, từ Ánh Tuyết Cung chạy tới nơi này nhiều nhất khoảng ba bốn ngày.”

Tất cả mọi người theo bản năng xoay mặt nhìn cây Vô Hoa trên bàn.

Công Tôn có chút khẩn trương, “Ông ta tới tìm trái tim này sao?”

“Tại sao ông ta lại biết?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy thời gian trên có chút không hợp lí, “Chuyện này chỉ mới xảy ra ba ngày mà thôi... Cho dù muốn truyền tới Ánh Tuyết Cung thì nhanh nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng, tại sao Yêu Trường Thiên lại chạy tới đây cùng ngày xảy ra chuyện?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi, “Có phải là có cảm ứng gì không? Dù sao cũng là bên trong thân thể ông ta ra mà, cũng coi như một phần của ông ta đi.”

Triệu Phổ và Bạch Ngọc Đường đều nhìn Triển Chiêu – Như vậy cũng được hả?

Tiểu Lương Tử nghĩ thật ra Triển Chiêu nói rất có lý, gật đầu, “Đó là chắc chắn! Sư công đệ cũng là thần nhân!”

Dĩ nhiên, xoắn xuýt nhất vẫn là Công Tôn, lúc này y đặt bút xuống cũng bắt đầu gõ đầu, trong miệng luyên thuyên, “Lại còn có khả năng cảm ứng nữa... Thay tim với cắt một miếng thịt có gì khác nhau, vì sao lại có thể cảm ứng được! Ai tới cho ta một quyền đi!”

Công Tôn nói xong, Tiểu Tứ Tử nắm bàn tay mồm mím dấm vào quai hàm của cha bé một chút.

Công Tôn nhìn chằm chằm con trai một lát, tiếp tục vò đầu, “Vẫn không nghĩ ra!”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên bàn xoa mặt cho cha bé.

Mọi người đang nôn nóng, bên ngoài Lâm Dạ Hỏa chạy vào, cầm cái rương trong tay, thực tế là một hộp gỗ đen trông rất chắc chắn, có hình dáng quan tài, mặt trên có đầy phù chú cổ quái, hình dạng quỷ dị.

Lâm Dạ Hỏa đặt cái rương để lên trên bàn, nói, “Ồ bên trong!”

Mọi người nhìn vào trong rương một chút, kết cấu bên trong cũng không khác so với quan tài lắm.

“Cái này là cái gì?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Tòa Hồn Quan đó! Ta đi một chuyến đến Ma Quỷ Thành cầm về!” Lâm Dạ Hỏa nói.

Mọi người nhìn thấy hồng y của hắn có vài hạt cát vàng, thảo nào sáng sớm đã không thấy người đâu, hóa ra là trở về Ma Quỷ Thành một chuyến.

“Tỏa Hồn Quan ư?” Công Tôn ngắc đầu, buồn khổ nhìn Lâm Dạ Hỏa – Ý bảo, ta chịu đả kích đủ rồi, người lại mang vật kỳ quái gì tới dọa người nữa?

“Trước đây sư phụ ta đã từng giết yêu ma Trần Sơn Quái, đồ chơi kia rất khó làm thật, theo truyền thuyết thì nhất định phải đem đầu và thân thể tách rời, bằng không thân thể sẽ tìm cách ghép trở lại, nếu tìm không được thì sẽ không cách nào sống lại cũng như không cách nào hại người, đây là lí do sư phụ đem cái đầu kia cất vào Tỏa Hồn Quan.” Lâm Dạ Hỏa vừa nói, cầm cây Vô Hoa bỏ vào rồi đẩy nắp quan tài lại, “Nghe nói sau khi bỏ đồ vào, chủ nhân của nó cũng sẽ không tìm đến nữa.”

Đám người Triển Chiêu trầm mặc một lát, cùng nhau hỏi hẩn, “Cái đầu Trần Sơn Quái vốn ở trong này đâu?”

Hỏa phụng thiêu mi một cái, “Cho chó ăn rồi!”

Tiểu Lương Tử đỡ trán, Đại hòa thượng sớm muộn gì cũng sẽ bị đồ đệ này làm cho tức chết.

“Như vậy tìm một cái hố chôn xuống!” Lâm Dạ Hỏa vỗ vỗ cái quan tài gỗ, vừa hỏi Triển Chiêu, “Không phải người nói Ma cung có cái hố sâu ngàn thước sao? Ném vào đi!”

“Muốn ném vào cũng không kịp nữa, sư phụ ta phỏng chừng lúc này đã ở Lương Châu phủ.” Triệu Phổ thuận miệng nói một câu.

Hỏa phụng đang cầm quan tài trong tay, hít một hơi khí lạnh, “Cái gì?”

Bạch Ngọc Đường thuận tiện đem lá thư đưa cho hẩn nhìn.

Hỏa Phượng vừa mở thư xem, há to miệng, nhìn trái phải, “Thiên Tôn và Ân Hậu đâu?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt chìa tay – Trời mới biết.

Lâm Dạ Hỏa càng há to miệng hơn nữa, “Không phải chứ? Đại hòa tượng đang ở Khai Phong thành đi! Nếu Yêu Trường Thiên tới thì ai chống đỡ? Người cản hay là ta cản?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lâm Dạ Hỏa chỉ vào mấy người ngồi ở đây một vòng, “Không phải muốn mấy người chúng ta lên đây chứ?”

Tiểu Lương Tử hiếu kỳ hỏi, “Bốn người các huynh liên thủ lại có thể bắt sống sư công đệ sao?”

“Ừ, đề nghị rất hay, năm đó Yêu Vương, Thiên Tôn, Ân Hậu cộng thêm Hòa thượng nhà ta liên thủ lại mới bắt sống được Yêu Trường Thiên đi...” Vừa nói Lâm Dạ Hỏa vừa xoa đầu Tiêu Lương, “Dựa vào mấy người chúng ta tất nhiên là không được rồi! Ngươi ngu xuẩn a!”

Tiểu Lương Tử sờ đầu, “Sư công ta cũng đâu nhất định là trở về lấy tim! Ông ấy cũng không muốn phải đánh với sư phụ ta a.”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ trong lòng cũng không rõ, “Bà ngoại Bạch Ngọc Đường thật ra thì rất yêu thương ta... Bạch Quỷ Vương sao lại...”

Lâm Dạ Hỏa vội vàng đem quan tài gỗ mun kín đáo đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu không hiểu nhìn hắn.

“Giấu đi, người chạy trốn mau!” Lâm Dạ Hỏa chỉ vào cửa viện.

Lúc ngón tay hắn vừa chỉ cửa viện, ở cửa đồng thời xuất hiện một người.

56. Chương 56: Điên Và Không Điên

Edit: Ka

Beta: Fin

Bình thường mà nói, công phu giỏi tới được cảnh giới như Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ, Lâm Dạ Hỏa, người có thể làm bọn họ sợ cũng không nhiều lắm.

Bọn họ trừ bỏ có võ công ra thì còn rất có đầu óc, cho nên dù đụng phải tiền bối có nội lực cao cường hay công phu giỏi giang trên giang hồ, cũng có thể nghĩ biện pháp đánh thắng.

Nhưng cũng có ít người, như bọn họ bây giờ mà nói, thì dù như thế nào cũng đừng nghĩ có biện pháp thắng được. Nói ví dụ như Lục Tuyết Nhi và Ân Lan Từ, hoặc là Lục Thiên Hàn, Ngô Nhất Họa, Hồng Cửu Nương...

Mà đối với bốn người Thiên Tôn, Ân Hậu, Vô Sa đại sư cùng với Yêu Trường Thiên, dù có Ân Lan Từ, Lục Tuyết Nhi, Lục Thiên Hàn, Ngô Nhất Họa, Hồng Cửu Nương... một đám người cùng liên kết lại cũng không

có biện pháp đánh thắng được. Đó là sự bất đồng của cảnh giới, gần như là cảnh giới của Thần, không thể với tới được.

Chỉ có công phu đủ cao, tài năng lĩnh hội chênh lệch, phải ở cùng cái loại người gần như là Thần này từ lớn tới bé, mới biết kính sợ và sợ hãi.

Không phải ai cũng có thể dùng một câu nói để Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn nghe lời, hoặc nên nói trên đời này chỉ có Thiên Tôn có thể chỉ một câu đầu tiên đã khiến Bạch Ngũ Gia vốn kiêu ngạo thiên hạ trở nên dễ bảo. Triển Chiêu trêu chọc được ba trăm Ma đầu của Ma Cung, nhưng lại không trêu nổi Ân Hậu. Đối với người ngoài y là Miêu yêu, nhưng với ông ngoại của y, thì chỉ là một bé mèo ngoan ngoãn. Lâm Dạ Hỏa ngoài miệng kêu Đại hòa thượng, Đại hòa thượng không biết lớn nhỏ, nhưng Vô Sa đại sư ở trong lòng hắn, cùng với Phật gia cũng không có gì khác nhau.

Cho dù là Triệu Phổ tự cao tự đại, khi đối mặt với Yêu Trường Thiên điên cuồng, thì sự kiêu ngạo cũng biến mất chỉ trong nháy mắt.

Cho nên khi bọn họ phát hiện một trong bốn vị lão gia tử sẽ chân chính đối địch với bọn họ, thì cả bốn người đều tinh thần rối loạn.

Đương nhiên, biểu tình chấn kinh của bốn người không cùng một kiểu. Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường thuộc loại thấy chết không sờn, trên mặt không hề có một chút biểu tình nào. Một người là vì tôn nghiêm của Nguyên Soái, còn một người là mặt than. Cũng cùng tình huống đó, nhưng Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa thì thẳng thắn hơn nhiều. Triển Chiêu như mèo bị kinh sợ mà dựng hết cả lông, còn Lâm Dạ Hỏa thì càng trực tiếp hơn, nhảy tót lên rất là cao.

Bốn người đồng thời mở to hai mắt nhìn ra cửa. Người xuất hiện ở cửa một cách vô thanh vô tức kia, không phải Yêu Trường Thiên cũng chẳng phải Lục Thiên Hàn, lại càng không phải Thiên Tôn và Ân Hậu đã mất tích... mà là một vị cao thủ khác – Hắc Thủy Bà Bà.

Người đứng ngoài cửa nhìn chỉ như một tiểu nha đầu tóc trắng mắt đỏ mới có mười mấy tuổi, trong tay ôm một chú gấu trúc con đen trắng, có chút không hiểu mà nhìn mấy người trong viện.

Cũng khó trách cả bọn bị dọa. Hắc Thủy Bà Bà bình thường không có cảm giác bước chân đi đường, mà là cảm giác “lướt” rất nhẹ. Bọn Bàn Dục cũng đều bị bà dọa sợ bỏ chạy rất nhiều lần.

“Gấu trúc con!” Tiểu Tứ Tử hoàn toàn không bị dọa sợ, cùng Tiểu Lương Tử đồng thời nhảy khỏi ghế, nhào qua.

Hắc Thủy Bà Bà vốn ôm gấu trúc con tới cho Tiểu Tứ Tử chơi, liền vươn tay đưa qua.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử ôm gấu trúc nhỏ đang cuộn thành một cục, đem qua một bên cùng chơi.

Hắc Thủy Bà Bà dặn dò hai đứa nhóc, “Ta mới trộm từ Đường Môn ra đó, xong giờ cơm chiều là phải mang trả lại liền.”

“Vâng ạ!” Hai nhóc con ngoan ngoãn đáp ứng.

Bà Bà gật gật đầu, vừa định “lướt” ra bên ngoài thì nghe thấy mọi người phía sau trầm miêng một lời nói, “Chờ một chút!”

Hắc Thủy Bà Bà dừng bước, quay đầu lại nhìn mấy “đứa trẻ con” trong viện.

“Bà bà.” Triển Chiêu vẫy vẫy tay gọi Hắc Thủy Bà Bà.

Ở cửa, thân hình Hắc Thủy Bà Bà nhoáng lên một cái.

Mọi người nháy mắt mấy cái, chợt nghe thấy bên cạnh bàn có người nói chuyện, “Mấy tên tiểu quỷ các người lại đang tính quỷ kế gì đó?”

Lúc quay đầu lại... Hắc Thủy Bà Bà đã ngồi xuống bên cạnh bàn, trong tay đang cầm cái chén trà nhỏ.

Công Tôn châm trà cho bà, thở dài – Vị Bà Bà này thật không giống người sống gì cả, giống quỷ hồn hơn...

“Bà Bà.” Triển Chiêu tiến lên hỏi, “Bà đánh thắng được ông ngoại của con không?”

Hắc Thủy Bà Bà ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa, hơi nheo mắt lại, “Các người lại gây họa gì rồi?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau.

Triệu Phổ đem cây Vô Hoa để lên trên bàn.

Hắc Thủy Bà Bà không hiểu mà nhìn nửa thanh gươm trên bàn, nghiêng đầu một cái, “Trò gì đây?”

Mọi người ngược lại cũng lấp bắp kinh hãi.

Lâm Dạ Hỏa tò mò hỏi, “Bà Bà, bà chưa từng thấy qua vật này ư?”

Hắc Thủy Bà Bà nắm lấy quai hàm, nhìn mấy người, “Các người tính lấy cái khúc gỗ mục này đi lừa ai a?”

“Bà Bà... Chúng ta đổi cách nói khác.” Triệu Phổ tính tình tốt, dù sao cũng có quan hệ tới sư phụ hắn, liền hỏi, “Bà rất quen thuộc với sư phụ ta sao?”

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, cảm thấy đây rõ ràng là câu hỏi tất yếu, hai người này không có vẻ gì là quen thân cho lắm.

Hắc Thủy Bà Bà nghe xong cũng không biểu hiện ra vẻ phản cảm, nhưng lại hỏi, “Các người nói Phong Thiên Trường hay là Yêu Trường Thiên a?”

Công Tôn tò mò, “Bà Bà, bà biết Bạch Quỷ Vương từ rất sớm sao?”

Hắc Thủy Bà Bà gật gật đầu, “Ừ.”

“Vậy bà có biết chuyện Yêu Trường Thiên thay tim sao?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Hắc Thủy Bà Bà nhú mày, “À... Biết.”

“Bên trong cái này.” Triển Chiêu vỗ vỗ vào cây Vô Hoa, nói với Hắc Thủy Bà Bà, “Bên trong chính là trái tim nguyên bản của Yêu Trường Thiên.”

Triển Chiêu vừa nói hết, Hắc Thủy Bà Bà đang cầm cái chén liền bất động, một đôi mắt đỏ như cây lựu lại vô cùng quỷ dị nhìn chăm chăm vào cây Vô Hoa kia.

Những người khác đều nín thở ở một bên nhìn.

Thật lâu sau, Hắc Thủy Bà Bà vươn tay, bàn tay so ra chỉ lớn hơn bàn tay nhỏ của Tiểu Tứ Tử có một chút, đè lên cây Vô Hoa kia... Hắc Thủy Bà Bà chậm rãi nhắm mắt lại, tựa hồ đang cảm thụ ở giữa cây Vô Hoa, trái tim kia của Yêu Trường Thiên khẽ nảy lên.

“Bà Bà?”

Triển Chiêu chờ đến có chút thở không thông, nhịn không được mà kêu lên một tiếng.

Hắc Thủy Bà Bà mở mắt ra, che miệng cười khẽ một tiếng, “Hửm... Quả nhiên Phong Thiên Trường vẫn tương đối thú vị, Yêu Trường Thiên lại là một tên không thú vị chút nào.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triệu Phổ hỏi, “Có ý gì?”

“Tuy rằng bọn họ hiện tại có vẻ nhân khuôn cầu dạng, nhưng ta vẫn tương đối thích bộ dạng nguyên bản của bọn họ hơn. Dù sao tuổi trẻ vẫn tốt hơn nhiều, người đã già thì lại không thú vị.” Hai mắt Hắc Thủy Bà Bà híp lại, khoe miệng tràn đầy nụ cười hứng thú, “Tất cả mọi người đều thay đổi, đổi tim cũng không phải chỉ có mỗi Yêu Trường Thiên.”

Hắc Thủy Bà Bà nói tới đây, khiến tất cả mọi người đang chăm chú lắng nghe đều tròn tròn mắt.

Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Có ý gì? Hòa thượng béo nhà con từng thay tim bất thành sao?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Công Tôn ở một bên lắc đầu – Không hiểu nổi a, không hiểu nổi!

“Ha ha.” Hắc Thủy Bà Bà tựa hồ bị chọc cười, nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, “Người cho là hòa thượng nhà ngươi chưa từng thay đổi hay sao? A... Đúng rồi, là cái vị tiểu hòa thượng từ bi vi hoài kia, mỗi lần đi đường đều vô cùng cẩn thận tránh đạp trúng mấy con sâu, còn một đường đuổi theo Thiên Tôn cho y phật hiệu vì muốn y biết yêu vạn vật trên thế gian, kết quả tiểu hòa thượng chẳng phải lại bị đánh đau sao?”

Lâm Dạ Hỏa ngoe đầu, sư phụ hắn từ bi vi hoài phật hiệu là Vô Biên... Có điều lại tới trình độ này luôn sao?

Bạch Ngọc Đường càng nghi hoặc hơn – Vô Sa đại sư thế mà lại muốn sư phụ hắn biết yêu vạn vật trên thế gian...

“Vị Thánh tăng nhà ngươi trước kia từng ở trước mặt Phật gia huyết tẩy quần ma, không phải ngươi luôn thắc mắc không biết vì sao hắn chưa từng bao giờ mặc tăng bào có sắc đỏ?” Hắc Thủy Bà Bà nháy mắt với Lâm Dạ Hỏa mấy cái.

Lâm Dạ Hỏa há to miệng đứng ngốc tại chỗ.

Triển Chiêu có chút sợ hãi mà nhìn Hắc Thủy Bà Bà.

“Ngoan.” Hắc Thủy Bà Bà vỗ cánh tay Triển Chiêu, “Ông ngoại con chịu tra tấn nhiều hơn so với bất cứ ai trong số bọn họ. Con nói cũng chỉ có bà ngoại đã khuất của con mới gặp một lần sao? Được xưng là Ma không chỉ do thể nhân hiệu lâm hắc, mặc cho ai đi ngang qua cuộc đời của hắn thì hắn cũng đều sẽ sa đọa, nhập vào ma đạo mà thôi.”

Triển Chiêu ôm ngực – Sớm biết vậy thì đã không hỏi rồi, quá ngược quá ngược quá ngược...

Cuối cùng Hắc Thủy Bà Bà mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sư phụ ngươi thì càng đừng nói tới, y đã sớm điên rồi, phải điên đến hoàn toàn y mới có thể đối xử với người ta hòa khí như vậy, bắt một đám tiểu

hài nhi các ngươi phải bồi y nghe diễn hí uống trà. Thiên Tôn chân chính ngay cả tim cũng được làm bằng băng.”

Tất cả mọi người có chút hối hận vì đã hỏi Hắc Thủy Bà Bà vấn đề này.

Triệu Phổ bất đắc dĩ trước vị lão thái thái nhìn giống như Yêu lại không giống Yêu này, “Bà Bà, bà muốn biểu đạt điều gì vậy?”

“Ta muốn biểu đạt cái gì hả?” Hắc Thủy Bà Bà nhướn mày, “Ta nghĩ nói rất đúng, mấy tên tiểu quỷ các ngươi cho rằng mình có thể quan tâm những chuyện này sao? Yêu Trường Thiên cũng tốt, mà Phong Thiên Trường cũng thế, các ngươi nghĩ có thể quản hần được sao?”

Mấy người đều cảm thấy thực đả kích, nhưng lại tựa hồ vô pháp phản bác – Cái này sao...

Hắc Thủy Bà Bà gõ ngón tay lên khúc cây Vô Hoa kia, “Chúng ta đã một đồng tuổi rồi, vô luận là người hay quỷ thì so với các ngươi chúng ta đều đã thấy rất nhiều. Có một ngày nếu Cung chủ thực sự muốn ma hóa thì không một ai có thể ngăn cản! Thiên Tôn một ngày nào đó lại quay trở về như tượng băng cũng chả ai ngăn cản được, mà khi Đại hòa thượng muốn đại khai sát giới thì không phải chỉ cần niệm kinh là có thể khiến hần dừng lại... Nếu Bạch Quỷ Vương muốn lấy lại trái tim của chính mình, chỉ bằng vài tên tiểu quỷ các ngươi, các ngươi cho là mình có thể chống đỡ nổi?”

Công Tôn bưng ấm trà yên lặng ngồi ở một bên, nhìn một nhóm võ lâm cao thủ bên cạnh đang há hốc mồm. Quả nhiên thế giới cao thủ không ai có thể hiểu.

Hắc Thủy Bà Bà nói xong, đặt chén trà xuống rồi đứng lên, “Trên đời này có thể chế ngự được bốn người kia chỉ có Ngân Yêu Vương mà thôi, nhưng Yêu Vương đã chết, nghĩa là trừ bỏ chính bọn họ ra thì không ai có thể chế phục được bọn họ! Không phải chỉ có Thần phổ độ chúng sinh mới là Thần, Sát Thần hay Tà Thần cũng đều là Thần. Thần sở dĩ được phong là Thần, không phải bởi vì bọn họ tốt hay xấu, mà vì bọn họ cường đại. Mặt khác, nếu đều là Thần thì tốt xấu còn quan trọng sao? Ai thêm quản bọn họ tốt hay xấu nữa?”

Mọi người nghe xong thì như có điều suy nghĩ, đều nhìn Hắc Thủy Bà Bà.

“Mấy người các ngươi... Sư phụ của ai cũng đều không ít điên hơn Yêu Trường Thiên đâu, chẳng qua là phương pháp biểu hiện của mỗi người không giống nhau mà thôi.” Hắc Thủy Bà Bà quơ quơ tay, “Thay vì không biết lượng sức mình mà đi quản bọn họ, còn không bằng suy nghĩ cẩn thận một chút, việc gì là việc mà các ngươi chân chính phải làm, cùng với có thể chân chính làm thật tốt.”

Nói xong, bà lại “Lướt” một cái ra khỏi cửa viện.

Trong viện, tất cả mọi người vẫn đang duy trì trạng thái bất động cứng ngắc, Công Tôn yên lặng cầm chén trà uống một ngụm, giương mắt, nhìn bốn người đang đứng cạnh bàn tới phát gốc – Bà Bà vừa mới dạy bọn họ đạo lý làm người...

Đang tại không khí trầm mặc vì diệu này, Long Kiều Quảng từ bên ngoài chạy vào.

Quảng gia tựa hồ có chuyện rất cấp bách, chạy vào trong sân liền tới ngay chỗ Triệu Phổ nói, “Vương gia, ở phía Tây có động tĩnh.”

Triệu Phổ cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, cau mày, “Động tĩnh gì?”

“Lại có một thương đội mất tích nữa.” Long Kiều Quảng trả lời, “Đây là thương đội buôn lậu muối, nhân số đông đảo, trên đường về có mang theo số lượng lớn vàng bạc. Bởi vì sợ bị tra ra cho nên không đi trên quan đạo mà từ tiểu lộ đi vào núi, nhưng sau đó lại không thấy đi ra nữa. Người báo án này chính là đồng bọn ở ngoài núi chuẩn bị tiếp bọn họ.”

Triệu Phổ gật gù đầu, nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng còn đang đắm chìm trong một viễn cảnh Hòa thượng béo nhà hắc đại khai sát giới mà không sao thoát được, ôm ngực xua tay với mọi người, ý là – Đại gia ta trước chậm rãi đã, các người cứ nói tiếp đi.

Triển Chiêu thở dài, cầm lấy Cự Khuyết rồi khoanh tay với Triệu Phổ, “Bà Bà nói cũng không phải không có đạo lý, trước hết chúng ta nên làm tốt chuyện của bản thân đã.”

Triệu Phổ gật gù đầu.

Bạch Ngọc Đường hỏi Long Kiều Quảng, “Có manh mối gì không?”

“Có, ở trong núi tìm được một ít ngựa cùng mã xa hồng bị vứt lại, còn tìm được một tên xa phu may mắn còn sót lại.” Long Kiều Quảng trả lời, “Xa phu kia tuổi còn rất nhỏ, lúc gặp chuyện không may liền nhanh chân tránh xuống dưới xe nên may mắn tránh được một kiếp.”

“Hắn có nhìn thấy là ai làm không?” Công Tôn tò mò hỏi.

“Nói tới cũng khéo, miêu tả của hắn cùng với đoàn xe Đường Môn từng bị tập kích đều giống nhau.”

Tất cả mọi người nhú mày.

“Cho nên nói cướp bóc đoàn xe này, cùng với kẻ đả thương Đường đại ca chính là cùng một nhóm người?” Triển Chiêu nghi hoặc, “Chẳng lẽ những thương đội mất tích gần đây cùng là một án, đều do một nhóm người làm sao?”

“Lần này so với trước còn nhiều hơn một manh mối.” Long Kiều Quảng nói, “Trước đó không phải là Đường đại ca có thấy được một người trẻ tuổi tóc ngắn màu trắng hay sao?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Lần này thiếu niên kia cũng thấy, hơn nữa còn thấy được mặt của người nọ.” Long Kiều Quảng lấy ra một bức họa, đặt lên bàn, “Đây là tranh do họa sĩ căn cứ theo miêu tả của hắc ta mà vẽ ra. Mọi người nhìn một chút, có thấy quen mắt không?”

Mọi người tiến tới bên cạnh bàn, vừa thấy liền kinh hãi.

Lâm Dạ Hỏa đã lấy lại tinh thần rồi cuộc cũng liếc một cái, nhíu mày, “Đây chẳng phải là tên Bạch Mao mấy bữa trước ăn cơm cùng Trần gia huynh đệ tại khách điểm đó sao?”

57. Chương 57: Tăm Hơi

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Tại một con đường nhỏ trên núi ở ngoại thành Lương Châu phủ, có một nhóm người Đường Môn đang cùng nhau lục soát thứ gì đó, Đường Tiểu Muội nhíu mày, trên tay cầm một cây nhuyễn tiên⁽⁹⁸⁾ màu trắng dạn dò xét tứ phía Đường Môn, “Cẩn thận tìm kiếm!”

(98) Sợi roi mềm

“Vâng!”

Đại khái có khoảng hơn ba mươi đệ tử Đường Môn đang ở trong bụi cỏ ven đường của bìa rừng cẩn thận dò xét thứ gì đó.

Lúc này, phía xa xa truyền đến tiếng ngựa vang.

Đường Tiểu Muội ngẩng đầu liền thấy Đường Tứ Dao đang cưỡi ngựa chạy tới, “Tiểu Muội!”

“Tứ ca!” Đường Tiểu Muội vẫy tay về phía hắc.

“Tìm được chưa?” Đường Tứ Dao nhảy xuống ngựa.

“Vẫn chưa, huynh bên đó có phát hiện gì không?” Đường Tiểu Muội hỏi.

Đường Tứ Dao lắc lắc đầu, “Huynh mới từ chỗ của Nhị ca và Tam ca tới đây, bọn họ cũng không phát hiện được gì.”

Đường Tiểu Muội cau mày, “Công Tôn tiên sinh đã khẳng định chắc chắn là chỗ này sao?”

Đường Tứ Dao bắt đầu nói, “Muội cũng thấy bệnh của Đại ca được y chữa khỏi một cách rất dễ dàng, lời y nói hẳn là không sai đâu!”

“Cũng đúng.” Đường Tiểu Muội vừa gật đầu vừa liếc mắt nhìn lên trên núi.

Đường Tứ Dao ngẩng đầu lên, hóa ra không chỉ ở bìa rừng mà ngay cả trên núi cũng có bóng người đi lại, chính là một đám ảnh vệ cùng hàng trăm binh lính do Long Kiều Quảng dẫn đầu đang lục soát ngọn núi.

Đường Tiểu Muội đang chăm chú ngắm nhìn thì Đường Tứ Dao ở bên cạnh lại nói, “Đừng nhìn nữa, tướng công của muội sẽ ghen tị đấy!” Hắn vừa nói vừa chỉ về phía con gấu trúc mập mạp ở sau lưng Tiểu Muội.

Đường Tiểu Muội hí mắt liếc xéo ca ca nhà mình, lẩm bẩm một câu, “Nói bậy bạ gì thế.”

Đường Tứ Dao khoanh tay hỏi Đường Tiểu Muội, “Tiểu Tứ Tử nói gần đây muội được sao Hồng Loan(99) chiếu mệnh, có đúng không?”

(99) Sao tượng trưng cho sự may mắn trong tình yêu và hôn nhân gia đình.

Đường Tiểu Muội đập ca ca nhà mình một cước, “Đi thôi!”

Đường Tứ Dao đang muốn cười trêu nàng thêm mấy câu thì bỗng dừng... Trong rừng truyền đến một tiếng hét thảm, “A!”

Đường Tiểu Muội cùng Đường Tứ Dao xoay người ra sau nhìn về phía bụi cây, chỉ thấy trong rừng một trận hỗn loạn.

Đường Tiểu Muội vùng nhuễn tiên vội vã xông vào.

Đường Tứ Dao thì hướng về phía dãy núi huyết sáo một tiếng... Sau đó cũng nhanh chóng vọt đi.

...

Đường Môn và Triệu gia quân vì sao lại có mặt trên ngọn núi ở vùng phụ cận Lương Châu phủ mà lục soát? Bọn họ đang muốn tìm thứ gì... Chuyện này hẳn là nên nhắc tới đoạn đối thoại trước đó của Công Tôn và

Triệu Phổ.

Long Kiều Quảng thông báo với Triệu Phổ rằng ở trên núi phía bên ngoài Lương Châu phủ lại xảy ra chuyện một đội thương nhân bị cướp, cách thức ra tay hoàn toàn tương đồng với vụ đại sư huynh Đường Môn bị cướp cách đây không lâu, một trong những đạo tặc đó cả đầu bạc trắng. Hơn nữa lần này vẫn còn nhân chứng sống sót đã tận mắt nhìn thấy khuôn mặt của kẻ tóc bạc kia, hóa ra tên tóc bạc kia chính là người thanh niên cùng huynh đệ Trần thị ăn bữa cơm hôm đó.

Sau khi bị Hắc Thủy Bà Bà giáo huấn một trận thì đám Triễn Chiêu cảm thấy đúng là trước tiên nên làm tròn bổn phận của mình đã, cho nên... Mọi người quyết định đầu tiên nên đi điều tra vụ án cướp bóc này cùng với kẻ tóc bạc thần bí kia.

Bọn họ chia làm hai đường, Triệu Phổ vốn muốn cùng Long Kiều Quảng lên núi, Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường sẽ tới chỗ ở của hai huynh đệ Trần gia điều tra kẻ tóc bạc.

Thế nhưng Long Kiều Quảng nhất quyết không đồng ý để cho Triệu Phổ cùng đi, lý do của hắn rất đơn giản, đối phương trên người có mang độc, ngộ nhờ Triệu Phổ trúng chiêu là tèo luôn đó.

Kết quả, Triệu Phổ bị coi như một “đứa con nít” mà ở lại, Lâm Dạ Hỏa hết sức sung sướng mang theo Tiểu Muội cùng Lâm Nguyệt Y cũng đồng dạng vui vẻ đi theo Long Kiều Quảng vào núi.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường sau khi dùng ánh mắt hả hê đầy đồng tình nhìn Triệu Phổ một cái thì cũng rời đi.

Cho nên, trong biệt viện giờ chỉ còn lại một người đang rầu rĩ không vui ngồi trước cánh cửa là Triệu Phổ đang chống cằm tiếp tục nhìn Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử lần nữa trêu chọc chú gấu trúc con kia.

Công Tôn ngồi song song với Triệu Phổ, tay cầm cái chén già thuốc “soạt soạt soạt”

Cửu vương gia lại tiếp tục than thở.

Công Tôn “soạt soạt soạt” được một lúc thì một tay vừa bỏ thêm được liệu, tay còn lại vỗ đầu Triệu Phổ giống hệt như động tác xoa đầu Đại Cẩu của Lâm Dạ Hỏa.

...

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không quá khó khăn để có thể tìm ra chỗ ở của huynh đệ Trần thị ở Lương Châu phủ, Đường Môn có rất nhiều cơ sở ngầm, Đường Tứ Dao rất nhanh đã nói cho bọn họ biết khách điểm nơi Trần Tử Hư và Trần Tử Vô dừng chân, nhưng người của Đường Môn không hề nhìn thấy một kẻ tóc bạc nào cả, hỏi thăm người ở khách điểm, cũng đều nói không có một người tóc bạc nào như thế trọ ở đây.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bắt đầu cảm thấy có điểm kì quái – Chẳng lẽ hai huynh đệ Trần gia và kẻ tóc bạc kia không ở cùng nhau? Nhưng lúc trước khi kẻ tóc bạc rời đi rõ ràng Trần Tử Vô đã đuổi theo mà.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngày đó người có phát hiện ra người tóc bạc trẻ tuổi kia võ công rất cao cường không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, khi ấy bọn họ đã nghe Đường đại ca nói sơ qua về kẻ tóc bạc, người trẻ tuổi mà tóc đã bạc vốn là chuyện hiếm thấy, không phải cứ hễ ra đường là sẽ thấy được, nếu như lúc ấy phát hiện người nọ công phu vô cùng tốt, bọn họ hẳn là đã nghi ngờ.

“Ngay cả nội lực cũng có thể che giấu giỏi như thế, thậm chí cả ông ngoại ta lẫn sư phụ của người đều không hề hoài nghi nha!” Triển Chiêu nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường cau mày, suy nghĩ một chút.

“Làm sao vậy?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

Bạch Ngọc Đường nói, “Có còn nhớ kẻ tập kích đánh Đường đại ca đã sử dụng võ công của Yêu Trường Thiên không?”

Triển Chiêu gật đầu.

“Yêu Trường Thiên cũng rất thông thạo việc che giấu nội lực!” Bạch Ngọc Đường nói, “Trước kia, thời điểm ông ta đi theo ông ngoại của ta, vì sợ bị ông ngoại phát hiện cho nên thường xuyên phải giấu đi nội lực, cách thức mà ông ta dùng để che giấu chính là ngụy trang thành kẻ có nội lực bình thường, thế nên chỉ cần có thật nhiều người, đặc biệt là càng nhiều người giang hồ thì căn bản không thể nào phát hiện ra ông ta.”

Triển Chiêu lộ vẻ mặt hoang mang, “Thật sự là công phu của Bạch Quỷ Vương? Yêu Trường Thiên chẳng phải chỉ có một đồ đệ duy nhất là Triệu Phổ sao?”

“Ta vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Triệu Phổ xác thực đã học không ít võ công từ Bạch Quỷ Vương, nhưng thứ hắn học được chỉ là nội lực cùng với những chiêu thức không hề hung tàn, cho dù căn bản những chiêu thức này vốn đã nguy hiểm thì Yêu Trường Thiên cũng không thể trở thành kẻ độc ác đem những thứ này dạy cho hắn, dù sao cũng có bà ngoại ta khống chế ông ta, ông ta không có khả năng gây ra những chuyện xấu xa.”

“Nhưng kẻ tóc bạc kia gần như là thừa hưởng những chiêu ác độc nhất trong công phu của Bạch Quỷ Vương...” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người có cho rằng, người nọ chính là đồ đệ mà trước đây lúc Yêu Trường Thiên còn gọi là Phong Thiên Trường đã thu nhận không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Tuổi tác không thích hợp.”

“Cũng đúng ha!” Triển Chiêu gật đầu, “Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

...

Trong biệt viện.

Công Tôn tiếp tục đảo thuốc, Triệu Phổ ở bên cạnh đã không còn chống cằm than thở nữa, hắn đang lật xem những quyển sách cổ cũ nát mà ban nãy đã nhờ Bao Duyên tìm giùm.

Công Tôn liếc mắt vài cái, thấy nội dung trong sách là một ít chuyện của Bạch Quỷ Vương năm đó, liền hỏi, “Muốn tra gia phả của sư phụ người à?”

Triệu Phổ nói, “Sư phụ nhà ta hẳn là không nhận thêm đồ đệ khác, võ công của kẻ tóc bạc kia nếu không phải là do sư phụ ta dạy, nhưng hẳn lại có công phu của Bạch Quỷ Vương... Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ còn sót lại một khả năng.”

Công Tôn chớp mắt mấy cái, “Khả năng nào?”

“Người đã dạy võ công cho sư phụ nhà ta.” Triệu Phổ nhướn lên hàng lông mày.

Công Tôn lấp bắp kinh hãi, “Thầy của sư phụ người! Không thể nào...”

“Trên thế gian này không một ai sinh ra mà đã có sẵn công phu, cứ coi như là có thiên phú dị bẩm nhưng vẫn cần phải có người dạy!” Triệu Phổ nói, “Nội lực có thể luyện, thuộc tính võ công có thể do trời sinh, nhưng chiêu thức nhất định phải có người dạy! Công phu của Thiên Tôn và Ân Hậu là do Ngân Yêu Vương dạy, võ công của Vô Sa đại sư là do Thánh Tăng dạy.”

“Vậy công phu của sư phụ người là do ai dạy?” Công Tôn tò mò suy nghĩ một chút, híp mắt nhìn Triệu Phổ, “Người giỏi lắm, ngay cả sư môn nhà mình mà cũng không biết!”

Triệu Phổ gật đầu, “Vấn đề chính là ở chỗ này! Sư phụ ta sống ở Tây Nam, võ công vô cùng đặc biệt, không thuộc loại võ lâm Trung Nguyên cũng không phải loại võ lâm Tây Vực. Hơn nữa công phu của mỗi người khi còn trẻ so với lúc trưởng thành cũng có sự khác biệt, không ai lúc tuổi còn trẻ đã trở thành Nhất Đại Tông Sư(100). Giống như Ân Hậu và Thiên Tôn sau khi đã hơn trăm tuổi trên người gần như đã không còn bóng dáng của Ngân Yêu Vương nữa, nhưng thời điểm lúc còn niên thiếu, khẳng định bọn họ cũng giống như ta, Triển Chiêu hay Bạch Ngọc Đường, mọi chỗ trên người đều mang dáng dấp của sư phụ mình.”

(100) Hiểu thoáng nghĩa là người học võ xuất sắc có đủ phẩm chất đạo đức, rất được mọi người tôn trọng, kính phục

Công Tôn vừa đảo thuốc vừa gật đầu, “Hóa ra là đạo lý như vậy... Đúng rồi, còn có một chuyện khiến ta

cảm thấy hoài nghi, người có muốn nghe không?”

Triệu Phổ gấp sách lại nhìn Công Tôn.

Công Tôn nói, “Lúc trước Đường Môn bị cướp, ngoại trừ vàng còn bị mất thêm một chậu hoa lan, còn nhớ chứ?”

Triệu Phổ gật đầu.

“Ta có chút xú ỉ để ý, mấy ngày qua vẫn luôn nghĩ tới chuyện này... Cái chậu kia có thể không phải là hoa lan.” Công Tôn nói, “Mà là một loại thảo dược cực kỳ hiếm thấy.”

“Loại thảo dược gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Ngưng Huyết Lận.” Công Tôn trả lời, “Hay còn gọi là Đông Miên Thảo.”

“Đông Miên...” Triệu Phổ nhíu mày, “Loại thảo dược này dùng để làm gì?”

“Có thể khiến người ta rơi vào trạng thái chết giả chứ sẽ không chết đi thật.” Công Tôn nói, “Đặc điểm lớn nhất chính là tim đập chậm gần như ngừng đập, máu cơ hồ cũng đông lại, người sẽ tiến vào trạng thái như rắn ngủ đông vậy.”

Triệu Phổ khó hiểu hỏi, “Dùng để chết giả sao?”

“Thuốc có thể khiến người ta chết giả có rất nhiều nhưng có được công hiệu như loại này thì lại rất ít...” Công Tôn do dự một lát, nói, “Tứ đại thần y trước kia chắc là cũng dùng thứ này để thay tim cho sư phụ người.”

Triệu Phổ cả kinh, “Thật hả?”

Công Tôn gật đầu, “Loại thảo dược này ngàn năm khó gặp, sư phụ ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng kể với ta chuyện năm đó ông ấy thay tim cho Yếu Trường Thiên, thế nhưng ta đã từng nghiên cứu qua một ít bản thảo của bọn họ... Trước kia bọn họ đã từng làm rất nhiều thí nghiệm thay tim.”

Triệu Phổ chống cằm, hai hàng lông mày càng thêm nhíu chặt, “Chẳng lẽ thật sự có người muốn sư phụ ta biến trở lại thành Bạch Quỷ Vương?”

Công Tôn nhìn xung quanh một chút rồi chột chột Triệu Phổ vài cái.

Triệu Phổ đang cúi đầu trầm tư liền ngẩng đầu lên nhìn Công Tôn.

Công Tôn tay cầm chén thuốc, tiến lại gần nhỏ giọng hỏi, “Sư phụ ngươi đã làm người tốt một trăm năm rồi, mà cho dù một trăm năm trước thật sự hung tàn, thì sau này khi đổi tim lại cũng chưa chắc đã trở về như trước kia? Ngươi cứ nhìn việc trước kia phong ấn của Ngân Yêu Vương dành cho Thiên Tôn được giải trừ thì biết, cũng đâu có tái phát trở lại, nhỉ?”

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, “Sao có thể cùng Ân Hậu và Thiên Tôn so sánh chứ... Thiên Tôn có Bạch Ngọc Đường nha, Ân Hậu thì khỏi phải nói, có một đứa cháu ngoại là Triển Chiêu lại còn thêm một đại gia đình Ma Cung tới mấy trăm miệng ăn cơ mà.”

Công Tôn buồn cười, “Chẳng phải sư phụ ngươi còn có người sao! Ngươi to xác như thế đừng có nói như thể mình không hề tồn tại như vậy chứ.”

Triệu Phổ dường như có điều khó nói, “Nói thì đúng là giống nhau nhưng cảm giác lại không đồng nhất.”

Công Tôn nghịch đầu một cái – Có chỗ nào không giống?

“Sư phụ ta tuy rằng có dạy ta nhiều thứ, nhưng sau khi truyền thụ xong thì bỏ trốn.” Triệu Phổ tựa hồ có chút tiếc nuối, “Ta cùng ông ấy trong lúc đó, không giống như Bạch Ngọc Đường và Thiên Tôn có quá nhiều tình cảm thầy trò... Cũng giống như ta chưa bao giờ biết thứ sư phụ thích ăn nhất là gì, chuyện xảy ra trong quá khứ ông ấy cũng rất ít khi nhắc đến, ta lại thường xuyên ở trong cung nên ông ấy cũng không thể lộ diện, đến khi ở trong quân doanh ông cũng toàn thần thần quỷ quỷ, lúc thì nói ngực đau, lúc thì chạy mất dạng tới hơn nửa đêm lại đột ngột xuất hiện.”

Công Tôn nhìn Triệu Phổ, “Ít nhiều gì vẫn phải có một chút chứ.”

“Ngươi cảm thấy ông ấy có sức ảnh hưởng với ta sao?” Triệu Phổ hỏi.

“Đương nhiên là có!” Công Tôn gật đầu, tay cầm ấm thuốc tiếp tục đảo thuốc, “Bốn lão gia tử kia ta cũng rất thích, sư phụ ngươi điên hay không điên ta vẫn cảm thấy ông ấy là người hiểu chuyện, Bạch Quỷ Vương một đời kiêu hùng, cho dù có là kẻ tội ác chồng chất nhưng nếu không có ông ấy dạy ngươi thì lấy đâu ra thái bình thịnh thế.”

Triệu Phổ mỉm cười nhìn Công Tôn – Thư ngọc này xem như là yêu ai yêu cả đường đi đây mà?

Công Tôn đang nói thì bỗng dừng ngẩng đầu lên, đem ấm sắc thuốc đặt xuống mặt đất, “Phải rồi! Không chừng có đầu mối để lại!”

Triệu Phổ không hiểu, “Đầu mối gì?”

“Ta có thể tìm tới chỗ bọn sơn phỉ ẩn nấp!” Công Tôn đứng lên vỗ vỗ vạt áo, ở một bên nói với Triệu Phổ, “Cùng bàn bạc với người của Đường Môn lên núi lục soát, tìm đồ thử xem!”

58. Chương 58: Phiên Ngoại – Kẹt Đường Trong Truyền Thuyết

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Cứ vào ngày mừng tám tháng chạp(101) hàng năm, phiên chợ lớn nhất Hắc Phong Thành sẽ được diễn ra, dân chúng trong thành và những Phủ Huyện lân cận đều đến tham dự, thậm chí ngay cả người của quốc gia Tây Vực cũng chạy tới góp vui, bất kể là mua hay bán, tất cả đều chen chúc nhau trên cùng một con đường cái ở Thành Hắc Phong, dù sao sau khi tụ tập xong mọi người đều trở về nhà mừng lễ tất niên, nếu còn muốn mua thêm thì phải đợi sang năm sau.

(101) Mừng tám tháng mười hai hay còn gọi là Lạp Bát, là ngày Phật thành đạo, vào ngày này người dân Trung Quốc thường sẽ nấu cháo dâng Phật, Mừng tám tháng mười hai còn được coi là lễ “Tiết lệnh” báo hiệu Tết cổ truyền sắp đến.

Đây là lần đầu tiên đám người của Khai Phong Phủ ở lại Hắc Phong Thành đón năm mới cho nên không hề biết sự náo nhiệt nơi đây, tuy nhiên Triệu Phổ lại nắm rất rõ vì thế bọn họ mới đóng đinh tại quân doanh không muốn ra ngoài. Dù sao đụng phải những bác gái, bà cô đi mua đồ Tết kia, sức công phá của họ còn hơn cả binh lính có lực chiến đấu, ai dám tới phá đám chỉ có thể nhận một con đường chết mà thôi.

Buổi trưa ngày mừng tám tháng chạp, bọn Triển Chiêu đang ở trong sân chuẩn bị ăn cơm thế nhưng lại không thấy Tiểu Tứ Tử và Công Tôn.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường đang ngồi bên cạnh chăm chú nhìn một tờ danh sách, “Hai người nhà kia đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe Triển Chiêu hỏi thì ngẩn người, ngẩng đầu mờ mịt mà nhìn y, “Hai người nhà nào?”

Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường thất thần, y vui vẻ vươn tay búng hai cái trước mặt hắn, “Chuột, mau hồi hồn! Ở đây còn có đôi cha con nào khác nữa hả?”

Rốt cuộc Bạch Ngọc Đường cũng trở lại bình thường, nhìn xung quanh một chút, xác thực tất cả mọi người đều có mặt chỉ riêng Tiểu Tứ Tử và Công Tôn là không thấy đâu.

“Sáng sớm hôm nay, tiên sinh đã mang theo Tiểu Tứ Tử đi mua đồ mừng năm mới rồi.” Thần Tinh Nhi

cùng Nguyệt Nha Nhi vừa xếp chén đĩa trên bàn vừa nói, “Bảo là sợ lát nữa nhiều người cho nên mới dậy thật sớm để đi, chắc có lẽ lúc này đã bị kẹt trên đường không về được nữa.”

“Sao lại phải đích thân đi chứ?” Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Còn ngồi xe ngựa mới ghê, đảm bảo về được nửa đường là kẹt cứng luôn, muốn mua cái gì cứ việc nói với ảnh vệ gác cổng không phải là được rồi sao, ngày này mà muốn ra ngoài chỉ có thể đi bằng đường nóc nhà mà thôi.”

Tất cả mọi người ngồi cùng bàn đồng thời gật đầu.

Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi xụ mặt nhìn một bàn toàn mấy đại nhân vật.

Mấy nha đầu cũng tụ tập cùng nhau, trăm miệng một lời mà quở trách bọn họ.

“Là nhân dịp Tết đến mua đồ mới cho Tiểu Tứ Tử dùng, dĩ nhiên là phải dẫn bé đi chọn rồi!”

“Chính xác nha! Ngồi xe chẳng phải là lo cho Tiểu Tứ Tử di chuyển không được sao.”

“Hơn nữa có cả một đoàn người xếp hàng dài dằng dặc đấy! Đâu có giống chạy tới bên kia thoáng một cái xuất ra kim bài là có thể khỏi cần xếp hàng!”

“Hơn nữa đi trên nóc nhà không được gọi là dạo phố mà phải gọi là đi dạo nóc nhà!”

“Thường ngày chúng ta mua thức ăn hay đi chuyển đồ đều phải chen chúc như thế cả.”

“Đúng vậy!”

Cứ như thế, một bàn Đại hiệp, Tướng quân, Nguyên soái, cộng thêm cả hai Võ lâm chí tôn là Ân Hậu và Thiên Tôn tất cả đều bị bọn nha hoàn nói đến nỗi không phản bác lại được câu nào.

Cuối cùng, bọn nha hoàn tổng kết, “Mấy người không sợ bị chặn đường là do ỷ vào võ công, có bản lĩnh thì đừng dùng khinh công mà hãy dùng hai cái đùi của mấy người chạy ra ngoài đường chen lấn thử coi!”

Đúng lúc này lại nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của Bạch Phúc, “Ai nha tiên sinh, ngài bị làm sao vậy?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử xách theo bao lớn bao nhỏ vọt vào trong, Công Tôn có chút đứng không vững, đặt bao xuống đứng dựa vào cạnh bàn.

Tiểu Tứ Tử cũng mệt mỏi leo không nổi lên ghế đành phải đưa tay về phía một đám nha hoàn ý bảo muốn

được ôm một cái.

Đám nha hoàn ba chân bốn cẳng ôm lấy bé rồi đặt ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Công Tôn, cả hai cha con cùng nhau cầm lấy cái chén ừng ực uống trà.

Tiểu Lương Tử cũng mệt mỏi không kém, đầu tóc rối bù, quần áo lộn xộn.

Triệu Phổ thấy đồ đệ nhà mình như thế liền cảm thấy khó hiểu, “Người đây là đi dạo phố hay là chạy theo người khác đánh nhau vậy hả?”

“Đánh nhau so với thứ này còn dễ hơn nhiều!” Tiểu Lương Tử giật giật cổ áo để quạt gió, “Nhiều người như vậy! Sơ sẩy một cái là Cận Nhi nhà con bị đẩy ra ngoài ngay!”

Tiểu Tứ Tử ở một bên vừa rót cho Tiểu Lương Tử một chén nước, vừa khiêu nại với Triệu Phổ chuyện Thành Hắc Phong quá đông đúc! Có rất nhiều thứ mà bọn họ muốn mua, thế nhưng cứ như vậy thì cả buổi chiều cũng không thể ra khỏi cửa!

Triệu Phổ vươn tay bẹo cằm của Tiểu Tứ Tử, “Ngoan nào, xế chiều sẽ để ảnh vệ công con đi chọn, bằng không các người nghĩ xem muốn mua thứ gì, cứ để chủ quán phái người đưa tới cho các người có được không?”

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử sau khi nghe thấy lời này thì bỗng nhiên ngẩng đầu, híp mắt nhìn Triệu Phổ, ánh mắt kia như thể muốn nói – Người là cái thứ nhà có điều kiện!

Triển Chiêu vỗ vỗ Tiểu Tứ Tử nói, “Tiểu Tứ Tử, xế chiều các cháu cưới Yêu Yêu mà đi.”

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn.

Công Tôn bật ngón cái nhìn về phía Triển Chiêu – Chủ ý này tuyệt đấy!

“Vậy thì cùng đi, vừa khéo ta có chuyện phải đi ra ngoài.” Bạch Ngọc Đường thu lại tờ danh sách trong tay.

Triển Chiêu tò mò hỏi, “Trên tờ danh sách viết cái gì vậy?”

“À, mấy vị ca ca nhờ ta mua giùm cho bọn họ ít đồ.” Bạch Ngọc Đường vừa trả lời xong, Thiên Tôn lập tức nói chen vào, “Vi sư cũng muốn có quà Tết!”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy liền sững sốt, nghi hoặc hỏi, “Muốn quà Tết như thế nào?”

Ân Hậu ở một bên khẽ nói nhỏ, “Nếu có thể kiếm được hạt dưa dưới thời Tần Thủy Hoàng thì tốt rồi, cho hẳn cần đỡ ngựa rằng khỏi phải ra ngoài sinh chuyện.”

Thiên Tôn trừng mắt nhìn Ân Hậu một cái, vỗ vỗ vào bình rượu đặt trên bàn, nói, “Lúc trước vi sư ở Hắc Phong Thành có tìm được một cửa hàng nấu rượu rất ngon, chỉ có điều hơi xa một chút... Lần trước mua cũng đã uống hết rồi, chỉ còn lại hai bình này thôi.”

“Là quán Hoa Điêu lần trước phải không?” Triển Chiêu hưng phấn, “Còn một bình nữa sao không mang ra uống luôn ạ? Lát nữa mua thêm là được mà!”

Thiên Tôn gật gật đầu, “Còn một bình ta mới vừa lấy ra, để ở phía sau...”

Nhìn theo hướng ngón tay của Thiên Tôn, tất cả mọi người đảo mắt nhìn qua, sau đó chính là kinh ngạc...

Chỉ thấy trên cái bàn phía sau có đặt một bình rượu nhưng mà lúc này bên cạnh vò rượu, Yêu Yêu đang cúi đầu, le lưỡi ra uống rượu, cũng không biết nó đã uống bao lâu rồi.

Triển Chiêu ngạc nhiên hồi lâu, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Yêu Yêu biết uống rượu à?”

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường nhìn thấy.

“Rỗng trắng của nhà ngươi tửu lượng thế nào?” Long Kiều Quảng trêu chọc Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Ngũ lần trước chỉ uống có một chén nhỏ mà đã say mềm rồi, vật ngươi nuôi tửu lượng cũng không có tỉ lệ thuận với ngươi nha.”

Triển Chiêu ngồi ở bên cạnh cứ cảm thấy lời này có gì đó sai sai, Tiểu Ngũ rõ ràng là do mình nuôi mà, chỉ có điều một ngày ba bữa đều là Bạch Ngọc Đường cho ăn.

Nhưng vị tướng quân lẩm lời kia còn chưa có đùa giỡn xong thì Yêu Yêu đột nhiên ngửa mặt lên, một bộ dáng say rượu loạng choạng bước ba bước, “Ầm” một tiếng ngã vào hòn non bộ.

Tất cả mọi người bị nó dọa cho sợ hết hồn.

Chỉ thấy sau khi Yêu Yêu ngã trái ngã phải lảo đảo vài bước thì “Rầm” một tiếng liền té xuống, nằm gục trên cỏ, đầu gác lên cánh lớn, ngáy o o...

Mọi người nhìn nó chằm chằm đánh giá một hồi, phát hiện nó đã ngủ thẳng cẳng rồi.

Triển Chiêu gật đầu, “Rất có phẩm chất của kẻ uống rượu, say thì tự mình đi ngủ chứ không quấy rối người khác.”

Ân Hậu hiểu kì hỏi Thiên Tôn, “Nhãi con nhà ngươi khi uống say sẽ có trạng thái gì?”

Thiên Tôn híp mắt lắc đầu, “Ngươi không biết người nhà họ Bạch uống rượu chẳng bao giờ say hả? Nó và hai lão tử nhà nó cho tới bây giờ chưa từng biết say là gì.”

Triển Chiêu lặng lẽ gật đầu – Người duy nhất có thể đo tửu lượng với Thiên Tôn e rằng chỉ có Bạch Ngọc Đường mà thôi.

...

Ồn ào náo nhiệt ăn xong một bữa cơm trưa, Công Tôn và Tiểu Tứ Tử lại muốn ra ngoài tiếp tục mua đồ, hiện tại vấn đề đặt ra trước mắt là – Yêu Yêu say rượu, điệu bộ này chỉ sợ ngủ thẳng tới hừng đông mất, vậy lấy cái gì thay thế đi bộ bây giờ?

Triệu Phổ xung phong nhận việc, quyết định cùng Tiểu Lương Tử công Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đi bằng đường nóc nhà.

Công Tôn liếc Triệu Phổ một cái, “Nóc nhà? Ta muốn mua mấy trăm cân dược liệu, thêm cả hai cái chum, ngươi có thể cùng lúc khiêng được tất cả mang về hả?”

Triệu Phổ khó hiểu, “Mua chum để làm cái gì?”

“Dùng để làm rượu thuốc đấy!” Tiểu Tứ Tử nói, “Nghe nói buổi chiều người còn nhiều hơn so với buổi trưa nha!”

Triển Chiêu chột chột Bạch Ngọc Đường, “Chi bằng buổi chiều đừng ra ngoài nữa.”

Ngũ gia tựa hồ có chút khó xử, “Vẫn phải đi, đồ đạc của bọn Đại ca ngày mai phải được chuyển đi, nếu không sẽ không kịp đến Hâm Không Đảo trước lễ tất niên.”

Thiên Tôn cũng vươn tay chột chột đồ đệ nhà mình, “Vi sư cũng muốn, nếu không ngày mai lại không có rượu để uống.”

Triệu Phổ cùng mấy vị Tướng quân của Triệu gia quân đã tính đến chuyện trốn đi, tuy nhiên ống tay áo của Triệu Phổ đã bị Tiểu Tứ Tử tóm được.

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, hỏi, “Cửu Cửu có muốn cùng đi hay không?”

“Cái này...” Triệu Phổ vội vàng lắc đầu.

Kế đó lại nghe Tiểu Tứ Tử tiếp tục hỏi đám “Cao thủ trong cao thủ” xung quanh, “Hay là mọi người cùng nhau đi đi? Mọi người có muốn nhìn một chút cuộc sống của những người không có võ công không?”

Tất cả mọi người sững sờ.

Ân Hậu vuốt cằm, cau mày hỏi Thiên Tôn, “Không biết võ công là loại cảm giác thế nào nhỉ?”

Thiên Tôn vừa cầm chén rượu cuối cùng chậm rãi uống, vừa nói, “Ai biết, ta từ khi sinh ra đã có võ công, người đâu phải không biết.”

“Bằng không chúng ta tỉ thí thử xem sao?!”

Lúc này, Bàn Dục ở một bên nói chen vào.

Tất cả mọi người nhìn Bàn Dục.

Nếu như là trước kia, Bàn Dục tuyệt đối sẽ không nghĩ tới chuyện tìm Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, thậm chí là cả Thiên Tôn và Ân Hậu để so tài, nói tới nói lui, đám người kia ngoại trừ bộ dáng tuấn mỹ, công phu cũng là tuyệt đỉnh. Nếu như tất cả mọi người ai cũng không biết võ công thì thế nào? Trong tình huống không thể sử dụng được võ công vậy thì chưa chắc đám thư sinh bọn họ sẽ thua không phải ư?

“Tốt lắm!” Tiểu Tứ Tử cầm lấy tờ danh sách của Bạch Ngọc Đường, kế đó lại lôi ra bảng ghi chép những thứ mà mình và phụ thân muốn mua, làm một phép tính nhân, vừa hay mỗi người mua một thứ!

Cho nên, Tiểu Tứ Tử đem tờ danh sách xé thành một mảnh dài hẹp, trong tay mỗi người cầm một cái, phía trên viết loại đồ muốn mua.

“Quy tắc rất đơn giản!” Bao Duyên hăng hái bừng bừng nói, “Mọi người đi Hắc Phong Thành mua một món đồ, sau khi hoàn thành thì trở về, có thể ngồi xe hoặc cưỡi ngựa thay cho việc đi bộ nhưng không được phép dùng công phu! Người nào quay về đầu tiên sẽ giành chiến thắng! Người nào trở lại sau cùng coi như thua cuộc! Thấy thế nào?”

Đám người Triệu Phổ có chút bối rối – Gần như là cùng Thiên Tôn có cùng suy nghĩ, bọn họ học võ công từ nhỏ tới lớn, không sử dụng công phu trong một ngày á? Trước nay chưa từng nha!

Thế nhưng cả hai đứa nhỏ là Bàn Dục lẫn Bao Duyên đã nói muốn tranh tài, ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng tham gia, bọn họ nếu không chơi thì có vẻ trông như là đang lo sợ, như vậy rất mất mặt đó!

Bởi thế, một đám cao thủ gật đầu đáp ứng.

Người nhàn hạ là Triệu Trinh nhanh chóng hốt hoảng chạy tới làm trọng tài cho mọi người, ảnh vệ gác cổng thì leo lên nóc nhà, toàn bộ quá trình đều được giám sát, có phạm quy lập tức “bắt giữ”!

Xế chiều, quả nhiên lượng người trên phố đông hơn gấp đôi so với buổi sáng.

Lá cờ nhỏ trong tay hai nha đầu của Soái phủ Thành Hắc Phong khẽ lay động, mọi người chạy vọt ra... Tỉ thí bắt đầu!

Không ra khỏi cửa thì không biết bên ngoài đông đúc cỡ nào, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vốn đã dẫn ngựa tới thế nhưng vừa mới ra khỏi cửa Bạch Vân Phàm đã vội đứng lại không chịu đi tiếp, Bạch Ngọc Đường kéo nó, nó cũng chẳng chịu đi. Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử của nhà Ngũ gia xinh đẹp lại kiêu ngạo, mặt tràn đầy ghét bỏ nhìn dòng người chật chội phía xa, lắc cái đầu sống chết cũng không chịu ra khỏi cửa.

Ngược lại, Tảo Đa Đa thấy nhiều người như vậy chân lập tức vung ra muốn đi về phía trước, Triển Chiêu một phen vội vã túm lại, “Trời ơi là trời!”

Tảo Đa Đa cùng Triển Chiêu đứng ở trước cửa mà giằng co.

Cuối cùng, Bạch Vân Phàm lắc bờm chạy về phía chuồng ngựa, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau hợp lực kéo Đa Đa trở lại chuồng.

Tảo Đa Đa làm ầm ĩ một trận, Hồng Liên ngẩng đầu nhìn mẹ thân yêu nhà nó đập cửa chuồng ngựa.

Triển Chiêu quả trách Đa Đa, “Người nhìn mình đi, cũng đã làm mẹ của người ta rồi! Còn dám ương bướng như vậy hả!”

Dứt lời, Triển Chiêu nghĩ phải đi nhanh lên... Lại thấy Bạch Ngọc Đường ở một bên đang cầm lấy cái bàn chải, ý tứ là đang muốn chải bờm cho Bạch Vân Phàm.

Triển Chiêu khó hiểu hỏi, “Ngọc Đường, ngươi muốn làm gì đó?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái – Chải lông bờm rồi tắm cho nó, sau đó đem đi phơi nắng.

Triển Chiêu nhìn trời, y biết Bạch Ngọc Đường đang muốn đánh trống lảng.

“Đồ còn chưa có mua đấy!” Triển Chiêu nói.

Ngũ gia im lặng vẫy vẫy tay với Bạch Phúc vừa mới ló đầu ra ở phía cửa đối diện.

Bạch Phúc dĩ nhiên hiểu rõ thiếu gia nhà mình thà chết chứ nhất quyết không bon chen vào đám người đông đúc như vậy, cho nên mới chậm rãi chạy tới.

Bạch Ngọc Đường vừa định giao lại tờ giấy, Triển Chiêu lập tức giành lại, tóm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường rồi kéo ra ngoài.

“Nhờ Bạch Phúc mua hộ chúng ta sẽ thua ngay!” Triển Chiêu bắt mẫn, “Ngay cả Tiểu Tứ Tử cũng tham gia, chúng ta như vậy sau này làm sao còn lăn lộn trên giang hồ được nữa?”

Ngũ gia bất đắc dĩ bị Triển Chiêu túm ra khỏi Soái phủ, chạy vào trong đám người.

...

Hiện tại, Triệu Phổ và Công Tôn Sách còn có Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử đã xông về phía trước được một đoạn.

Tiểu Tứ Tử rất có kinh nghiệm dựa dẫm Tiểu Ngũ, bé ngồi ở trên lưng Tiểu Ngũ để nó tiến về trước, dù sao cũng là loài cạp, người ở đằng trước cứ cảm thấy có vật gì đó lông lá đang nhìn mình ở phía sau, quay đầu lại nhìn rồi nhanh chóng run cầm cập, vội vàng nhường đường.

Công Tôn theo sau Tiểu Ngũ, một tay túm lấy Triệu Phổ, “Người mau nhanh lên một chút! Sao người lại đi chậm như vậy hả!”

Triệu Phổ nhìn Công Tôn mà cảm thấy buồn cười, tên thư sinh này bước đi thật nhanh, đôi chân mảnh khảnh cứ thoăn thoắt về phía trước, “Người đã nhanh chóng vượt qua người đi trước bốn bước chân rồi, sao phải đi nhanh như vậy?”

“Lát nữa người còn nhiều hơn!” Công Tôn gấp gáp.

Triệu Phổ về mặt bình thản, “Sợ cái gì, có Tiểu Ngũ mở đường mà.”

Tiểu Lương Tử gật đầu, chúng ta có cạp dẫn lối! Thắng chắc rồi!

Công Tôn im lặng nhìn hai sư đồ không nhanh không chậm kia, “Hai người đã quá ngây thơ rồi!”

Triệu Phổ cùng Tiểu Lương Tử liếc mắt nhìn nhau, lúc này, đường xá đã tắc nghẽn không thông.

Nguyên nhân là do đằng trước có một cửa hàng bán trái cây sấy khô, đại khái là quả sấy khô ăn rất ngon, từ bên trong lẫn bên ngoài đều bị các đại thúc, đại thẩm vây quanh, đúng lúc gian hàng đối diện lại bán đồ kho, một hàng người nối nhau thật dài.

Tiểu Ngũ ngẩng mặt nhìn một đám người chi chít – Thật là nhiều cái lưng!

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Công Tôn.

Công Tôn sốt ruột. “Không qua được đâu! Đi đường vòng thôi!”

“Đường vòng gì nha?” Triệu Phổ nhắc chân đạp nhẹ vào đuôi của Tiểu Ngũ.

Chiêu này là Triệu Phổ học được từ Triển Chiêu, động tác này ý bảo Tiểu Ngũ hãy gào lên một tiếng, còn nếu sờ lỗ tai hàm ý lại là đừng gây ra tiếng động.

Tiểu Ngũ quay đầu lại nhìn Triệu Phổ, ánh mắt kia giống như là – Người không phải Triển Chiêu.

Triệu Phổ nhướng lên hàng lông mày, ý là – Phải chờ cho ta chút mặt mũi chứ.

Tiểu Ngũ chậm rãi quay đầu lại, há miệng rống lên một tiếng.

Sau khi Tiểu Ngũ rống xong, phía trước vẫn không hề có động tĩnh, đám người “cái lưng” vẫn còn đang cố gắng chen chúc vào bên trong.

Tiểu Tứ Tử ngoẹo đầu – Ủ uôi.

Triệu Phổ và Tiểu Lương Tử cũng đồng dạng như thế – Một bầy phía trước bị điếc hết rồi à?

Bản thân Tiểu Ngũ cũng cảm thấy vô cùng vi diệu, nó dùng hết sức “Grừ” gào lên một tiếng cộp gầm. Một tiếng rống này đừng nói những con phố xung quanh chỉ e ngay cả bên ngoài Thành Hắc Phong cũng nghe được.

Quả nhiên khi Tiểu Ngũ rống xong, đám người bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, một ít đại thúc đại thẩm cũng quay đầu lại nhìn.

Tiểu Ngũ đắc ý ngửa cổ lên – Xem các ngươi có sợ hay không.

Đám người chỉ duy trì im lặng trong chốc lát kể đó “Soạt” một tiếng xoay người lại tiếp tục chen lấn, hoàn toàn không đem Tiểu Ngũ để vào trong mắt.

Triệu Phổ cùng Tiểu Lương Tử đều tròn tròn mắt.

Tiểu Ngũ cũng tròn to cặp mắt, bấy giờ có một đại thaim mua một bao lớn củ lạc đang tìm cách chui ra ngoài, đi tới trước mặt của Tiểu Ngũ thì vươn tay đem đầu của nó đẩy sang một bên rồi tiếp tục tiến về phía trước, thậm chí còn oán trách, “Chỗ này sao lại có một con mèo lớn như vậy chứ!”

Tiểu Ngũ thối lui hai bước, không cẩn thận giẫm phải chân của một đại thúc đang xếp hàng.

Vị đại thúc ấy liền xua xua tay “Đi đi đi” muốn đuổi Tiểu Ngũ, “Cá mua ở phía bên kia, chớ có quấy rầy người khác!”

Tiểu Tứ Tử vội vàng dùng hai bàn tay thần kì xoa xoa đầu của Tiểu Ngũ, an ủi Bách Thú Chi Vương đã bị dẫm kích nghiêm trọng.

Triệu Phổ đang trong lúc nghi hoặc thì phía sau lại bị đẩy tới, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đằng sau cả một hàng dài xuất hiện, một đám người không biết là đang chọn giỏ trúc hay là cái ki nữa(102).

(102) Cái ki hốt rác.

Cửu vương gia thấy dòng người như thủy triều, phía trước Công Tôn bị chen lấn dồn đẩy, vội vàng đi tới ôm y kéo vào lồng ngực.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn hần, “Người làm gì vậy?”

“Dẫn người leo lên nóc nhà!” Triệu Phổ làm bộ muốn nhảy lên nóc nhà, Công Tôn một phen giật lấy tóc của hần.

“Ui da...” Cửu vương gia bị một đòn như vậy thì nhìn Công Tôn – Sao thế?

“Không được phí hoài công sức!” Công Tôn híp mắt.

“Không dùng võ công thì đi như thế nào được?” Triệu Phổ chỉ chỉ đám người phía trước.

Công Tôn vỗ vỗ cánh tay của hần, “Người toàn thân cơ bắp để làm cảnh hả? Dựa vào sức mạnh mà chen lấn đi chứ!”

Cửu vương gia bĩu môi, “Nói như đúng rồi ấy.”

Công Tôn kéo cổ áo của hần, “Tiến về phía trước đi.”

Cửu vương gia không còn cách nào khác, bắt đắc dĩ đành phải ôm lấy Công Tôn lách về phía trước, chen lẫn được một hồi, Triệu Phổ cảm thấy va chạm này không tồi – Ha ha, ôm được người ở khoảng cách gần như vậy quả thật rất thân thiết nha!

Phía trước, Tiểu Lương Tử ngồi ở trên lưng Tiểu Ngũ, cũng phối hợp ôm Cận Nhi nhà nhóc.

Trên nóc nhà một đám ảnh vệ ngược lại rất thảm thương, nhìn chăm chăm một đám người mà cứ sợ lòi ra thích khách.

Đôi con ngươi chòng chọc của Tử Ảnh trùng mắt nhìn Giả Ảnh, “Thôi dẹp đi, thích khách nào có bản lĩnh mà chen vào được? Không bị chà đạp đến chết là may lắm rồi đấy!”

...

Phía sau, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang tiến vào một cửa hàng thông thả tìm đồ, “Ngọc Đường! Người ở đây làm gì?”

“Mua đồ.” Ngũ gia nhướng lên hàng lông mày.

“Trong danh sách của người không phải là mua tơ lụa sao? Người ở ngay trong gian hàng điêu khắc tượng gỗ sao có thể kiếm ra tơ lụa?” Triển Chiêu quơ tờ danh sách trong tay mình, “Bên trong này có ghi phải mua hương liệu, cửa hàng hương liệu ở phía Nam bắt buộc phải đi qua hết con đường này đó!”

Bạch Ngọc Đường suy tư một chút rồi gật đầu, “Miêu nhi, chi bằng chúng ta chia nhau ra hành động...”

Ngũ gia nói còn chưa dứt lời đã bị Triển Chiêu kéo đi, y biết nếu mình không nhanh lên thì con Chuột này nhất định sẽ nhảy lên nóc nhà!

Mới rời khỏi gian hàng tượng điêu khắc, trước mặt đã có một đám người ào tới.

Bạch Ngọc Đường xoay người trở lại bên trong cửa tiệm, Triển Chiêu lại túm hần lòi ra ngoài, Ngũ gia lại nghĩ cách muốn quay trở lại...

Căn bản sẽ không ai tới cửa hàng điêu khắc tượng gỗ để mua đồ sắm Tết vì thế nơi này tương đối an tĩnh trong lành, chưởng quỹ ở đây cũng là một lão đầu đã lớn tuổi, lão bắt đắc dĩ nhìn hai vị trẻ tuổi một đỏ một trắng ở ngoài cửa hết vào rồi lại ra, hết ra rồi lại vào. Cứ nhìn như vậy một lúc, lão chưởng quỹ chỉ có thể lắc đầu – Hai đứa nhỏ này lớn lên bộ dáng tuấn mỹ chỉ tiếc đầu óc hình như có vấn đề.

...

Đồng thời bị chen chúc đoán không ra phương hướng còn có một ít học trò của Thái Học Viện, lúc mới bắt đầu Bao Duyên còn hăng hái ngẩng cao đầu, đi ra ngoài xô đẩy một chập mới biết đã tính sai rồi, quây Tết bị mấy tam cô lục bà(103) vạm vỡ bao lấy khiến cho một bầy học trò Thái Học Viện muốn mua mằm đậu sau một lát lại chẳng mua được gì. Bao Duyên điên tiết đập Bàn Dục, “Điều tại người đưa ra cái chủ ý thúi hoắc này!”

(103) Nghĩa đen: Ba bà cô và sáu bà già. Nghĩa bóng: Mấy mẹ đàn bà mỗi khi tụ tập cùng nhau là lại đi sấm xoi chuyện người khác.

Tiểu Hầu gia cũng rất hối hận – Đang yên đang lành tự nhiên lại muốn náo nhiệt làm gì chứ?

...

Đến gần đích nhất chính là Trâu Lương và Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng ngẫu nhiên rút được mẫu giấy xem như khá tốt, bởi vì cửa tiệm cách Soái phủ không xa, nhưng cũng tính là không tốt – Bởi vì thứ hần phải mua chính là than đá.

Qua mùa đông này, than đá chính là nguyên liệu cần phải chuẩn bị, than đá ở Hắc Phong Thành chất lượng rất tốt, đốt lâu mà khói lại ít, Lô đại gia nhờ Bạch Ngọc Đường mua mấy xe ngựa chở đem về, vì vậy Lâm Dạ Hỏa không thể đi một mình, phía sau còn phải mang theo mấy chiếc xe ngựa của Trâu Lương.

Tả tướng quân rút được tờ giấy vô cùng tốt – Mua gà!

Thành Hắc Phong có một loài gà đất màu đen, thịt rất ngon lại còn bổ dưỡng, cho nên mới nói Hầm Không Đảo nhiều tiền xài không hết nên mới khiến lão đại không ngại xa xôi mua gà ở Hắc Phong Thành chuyển về, Trâu Lương nói không nên lời nhìn mấy chiếc xe ngựa đằng sau chất vài chục chiếc lồng gà, vừa đi vừa lắc đầu – Phải trên trăm con đấy, để cho người chuyển gà mang tới là được rồi còn kéo theo mình làm gì, ngay cả than đá cũng giao tới là tốt mà! Buổi tối không có ai nghĩ tới việc kéo mấy cái xe ngựa này hay sao, quả nhiên là ăn no rồi việc!

Hỏa Phượng vừa đi vừa túm lấy vạt áo, bộ dáng hệt như một con nhím, lúc thì bảo sợ người ta đập trúng, tý thì nói y phục vì chen lấn mà nhăn hết cả rồi, chuyện này hần bị nhiều hơn so với những người khác.

Vất vả lắm mới chen chân đứng ở trước cửa hàng than đá.

Hỏa Phượng giơ một tay bịt miệng mũi còn tay kia hướng về phía chướng quỹ, ra hiệu – Năm xe!

Chướng quỹ lại là kẻ chậm tiêu, khó hiểu – Ô! Đầu năm mà lại có cô nương đến mua than đá kìa!

“Nha đầu, tới mua than đá thay tướng công à?” Chướng quỹ kia hình như sợ miệng chưa đủ rộng, thấy

Trâu Lương từ trên xe ngựa nhảy xuống, vui tươi hơn hử trêu chọc Lâm Dạ Hỏa.

Hỏa Phượng ngẩn người, nhìn chăm chăm chương quỹ kia một lúc lâu, sau đó lập tức vung tay áo, chỉ vào người gã mà hỏi, “Người sao lại cho rằng hần là tướng công? Thế nào hả, ta mới là tướng công nè! Bản lĩnh của đại gia ta so với hần giỏi hơn rất nhiều người có biết không hả!”

Chương quỹ nghe thế nào cũng có cảm giác Lâm Dạ Hỏa là đang nghĩ một đằng nói một nẻo, giận tới đỏ mặt nghĩ vị tiểu ca này thật quá dữ dằn...

Trâu Lương ở phía sau lắc đầu nhìn sang người giúp việc ý bảo nhanh chóng chở năm xe than đá cho ta, không cần để ý tên yêu nghiệt kia!

Chương quỹ và người giúp việc cùng nhau kéo than đá.

Hỏa Phượng nhìn chung quanh tìm kiếm hướng đầu gió, nói là sợ mùi hôi than đá dính lên người.

Trâu Lương thuận tay chỉ về một chỗ tương đối sạch sẽ, để cho hần tới đó ngồi tránh gây thêm phiền phức.

Lâm Dạ Hỏa cũng thấy chỗ kia không tệ nên chạy về phía đó, vừa mới đứng lại liền nghe phía sau tường rào truyền đến một giọng nói, “Chỗ đặt than đá đó!”

Lâm Dạ Hỏa cảm thấy khó chịu, than đá đặt thế nào?

Đúng lúc này, phía sau một tiếng “Rầm” vang lên.

Hỏa Phượng vừa quay đầu lại... Hóa ra đằng sau bức tường bằng ván gỗ chính là cái miệng cống, mới vừa kéo ra bên trong một ngọn núi than đá liền ào xuống.

Lâm Dạ Hỏa hoảng sợ định nhảy lên trên, Trâu Lương đột nhiên hô lớn một tiếng, “Không được dùng công phu!”

Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc, cứ như vậy mà sống sót một lúc, phía sau lại “Rầm” một tiếng nữa...

Trâu Lương nhin cười nhìn Lâm Dạ Hỏa bò ra từ trong đống than đá – Được lắm! Hỏa Phượng biến thành Hắc Phượng rồi!

...

Tối đến, mọi người lục tục trở về cửa Soái phủ.

Đồ cũng đã mua xong chẳng qua là tình trạng lại khác nhau.

Học trò Thái Học Viện bị chen chúc đến nỗi áo không ra áo, quần không ra quần, giày còn rách mấy chiếc, mặt xám mảy tro dăm tên nhóc Bàng Dục mấy cái!

Tiểu Hầu gia ủ rũ vò đầu bức tai nhìn giày dính đầy bùn đất mà than thở.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử không chỉ mua được rất nhiều đồ có bên trong tờ danh sách của Bạch Ngọc Đường, mà thậm chí còn mua thêm được không ít được liệu, bọn họ cũng là người trở lại sớm nhất, bởi vì Triệu Phổ cùng Tiểu Lương Tử được bảo là phải dùng hết sức lực, ôm chặt bọn họ rất là nghiêm túc liều mạng lao về phía trước mà chen lấn!

Long Kiều Quảng và Âu Dương Thiếu Chinh trở về cũng rất sớm, Hỏa Kỳ Lân cùng Hữu tướng quân nói nửa đường gặp được mấy vị đại thẩm, hàn huyên rất hợp ý nhau, đồ là đại thẩm giúp đỡ nên mua được, còn hẹn mấy ngày sau gặp mặt chơi bài Mã Điếu(104), mấy vị đại thẩm rất là nhiệt tình bảo sẽ mai mỗi cô nương cho hai người bọn họ.

(104) Bài Mã Điếu lưu hành từ niên hiệu Vạn Lịch thời Minh, là loại bài làm bằng giấy, rộng 1 tấc, dài 3 tấc, dùng nhiều lớp giấy bồi rồi in lên. Loại bài này có 40 lá, hoa sắc hoặc hình họa chia làm bốn cửa.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu cũng đã quay lại, hai người bọn họ không mang đồ về nhưng lại khiêng được hai pho tượng gỗ điêu khắc trở về, hình như là trong kho có sẵn hai bức nên chưởng quỹ đem cho, Triển Chiêu còn cầm lấy hai chuỗi nường xiên que nữa.

Đến cuối cùng Triển Chiêu cũng không ép Bạch Ngọc Đường rời khỏi gian hàng tượng điêu khắc nữa, cũng không phải Ngũ gia không chịu đi mà là sau khi ra khỏi cửa, ống tay áo của Bạch Ngọc Đường không biết bị kẻ nào túm phất, còn làm bắn mu bàn tay của hắn.

Triển hộ vệ hí hóp mắt nhìn Chuột nhà mình bóng loáng nhảnh nhui trời sinh vinh hoa phú quý, cứ như vậy mà ra đường cái chen lấn? Nếu bị chiếm tiện nghi thì phải làm sao?

Cho nên Triển Chiêu âm thầm kín đáo đem tờ danh sách giao cho Bạch Phúc rồi lôi kéo Bạch Ngọc Đường trở lại cửa tiệm điêu khắc tượng gỗ kia, còn chuỗi xiên que là lão chưởng quỹ trong gian hàng nường cho y ăn.

Mà thẩm nhất chính là Lâm Dạ Hỏa và Trâu Lương.

Hỏa Phượng một thân đen thui, mặt cũng đen nốt, mới vừa đóng cửa lại nếu không phải bên trong sáng đèn Bao Duyên sẽ cho rằng đây là phụ thân của hắn.

Trâu Lương cả người toàn lông gà, nghe nói là lúc tối chỗ nuôi gà, Lâm Dạ Hỏa đi chọc con Đại Hoàng cầu chuyên trông gà. A Hoàng bị người than đá đen thui dọa sợ đến nỗi xoay mình chạy vào trong ổ của gà,

mấy trăm con gà hoảng loạn bay tứ tung, Tả tướng quân không còn cách nào khác đành phải tự thân đi bắt lại, làm thành một đoàn náo loạn gà bay chó sủa.

Mọi người đứng trước cửa phòng, nhìn chăm chăm.

Triển Chiêu hỏi, “Ông ngoại và Thiên Tôn đâu rồi?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Không có thấy nhà cửa bị đánh sập, có lẽ sư phụ ta lại lạc đường rồi...”

Tất cả mọi người đồng thời gật đầu cảm thấy rất có lý, bình thường lúc ít người Thiên Tôn còn bị lạc, dưới tình huống này khẳng định bị lạc trong biển người chắc luôn, phỏng chừng Ân Hậu đang đi tìm y...

Đang trong lúc suy nghĩ bước vào sân, ngẩng đầu nhìn lên...

Đã thấy bên cạnh bàn, Thiên Tôn đang thưởng trà cùng Ân Hậu... Hai vị lão gia tử vẫn là vẻ ngoài không vướng bụi trần, bên chân đặt những món đồ mà hai người bọn họ muốn mua trong danh sách, có không ít đồ đâu.

Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn mọi người, cau mày nói, “Sao chậm như vậy!”

Bọn nha hoàn nói, “Lão gia tử đã trở về được hai canh giờ rồi!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Sao có thể chứ!

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Tôn Tôn, Ân Ân có phải lại dùng khinh công không?”

Tất cả mọi người phía sau đều gật đầu – Chắc chắn rồi!

Bàng Dục nhảy dựng lên, “Vậy coi như thua rồi!”

“Thua cái đầu người.” Thiên Tôn chỉ ngón tay về một phía.

Mọi người nhìn theo hướng y vừa chỉ qua, liền thấy Yêu Yêu đang ăn cá.

Bạch Ngọc Đường bước tới nhìn nó, “Tĩnh rượi rồi?”

Tất cả mọi người đảo mắt nhìn Ân Hậu và Thiên Tôn.

Ân Hậu nói, “Cho một bao thuốc giải rượu liền tỉnh! Cười rồing bay tới bay lui mua đồ rất nhanh đấy.”

Mọi người hít ngậm khí lạnh – Không nghĩ ra còn có chiêu này!

Thiên Tôn vừa bưng chén thông thả uống trà, vừa lắc đầu nhìn một sân toàn mấy đứa nhỏ mặt xám mày tro, cười một tiếng, “Các ngươi là lũ nhỏ hiền lành nhà ai vậy? Đần quá!”

59. Chương 59: Một Đường Sinh Tử

Edit: Fin

Beta: Po

Công Tôn bảo Long Kiều Quảng và người của Đường Môn cùng nhau tìm kiếm cái gì đây?

Tất nhiên là dấu vết!

Những lần bị tập kích đều có sương mù xuất hiện, những người bị tấn công lại có triệu chứng trúng độc và nhất thời bị mất đi ý thức, cho nên trong sương mù chắc chắn có mang độc, mà loại độc này đều là nội lực của người tập kích tạo ra.

Cái gọi là Nhạn quá lưu ngân(105), cho dù khinh công ngươi có tốt thế nào đi chăng nữa thì cũng không có khả năng đi ngang qua chỗ nào đó mà hoàn toàn không để lại một chút dấu vết nào... Loại sương mù này mang theo độc phủ lên đám cây cỏ ở xung quanh, nhưng lại không hề lưu lại chút dấu vết gì, chắc chắn những kẻ tập kích phải có cách nào đó để đi qua. Nếu lặp lại nhiều lần chuyện đánh lén, vậy thì con đường kia hẳn là sẽ vô cùng rõ ràng. Cỏ cây khá giống con người, cũng sẽ bị trúng độc, tuy rằng không rõ ràng nhưng Công Tôn có thể khiến triệu chứng trúng độc của loại này trở nên rõ hơn, cho nên Công Tôn mới chế tạo vài gói thuốc bột to rồi để Long Kiều Quảng cột lên mũi tên, bắn lên trên không trung cánh rừng, sau khi gói thuốc bột bị nổ rồi nứt ra rơi xuống trong rừng cây, thì phải cẩn thận tìm kiếm... Chỉ cần tìm được một con đường là có thể tìm ra sào huyệt của bọn tập kích.

(105) Chim bay qua còn lưu lại dấu vết

Bản thân Công Tôn cũng không quá xác định chiêu này có khả thi hay không, nhưng Triệu Phổ cảm thấy thực khó khăn, vì thế bảo Giả Ảnh đưa thư cho Long Kiều Quảng, Công Tôn cũng làm thuốc bột đưa cho ảnh vệ.

Triệu Phổ tiếp tục nâng cằm ở trong sân nhìn Công Tôn đảo được, dù sao ảnh vệ cũng sẽ canh chừng không cho hắn vào núi.

Sau khi Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử trả gấu trúc con lại cho Hắc Thủy Bà Bà thì trở lại, Tiểu Lương Tử cầm cái khay, bưng mấy bát đậu đỏ thang đến.

Tiểu Tứ Tử bưng một chén phồng má thổi cho Công Tôn.

Công Tôn cười tủm tỉm nhận lấy, Tiểu Tứ Tử lại bưng một chén phồng má thổi cho Triệu Phổ.

Nhưng mà Triệu Phổ còn chưa kịp đón lấy thì tay Tiểu Tứ Tử đột nhiên buông lỏng...

Triệu Phổ vươn tay muốn tiếp một phen... Theo lý mà nói, lấy công phu của Triệu Phổ, một chén canh nhỏ rơi xuống đất thì dù thế nào cũng có thể tiếp được, nhưng vừa lúc này tay áo Triệu Phổ lại bị chính hắn ngồi lên, vừa khoát tay... Tay áo liền vướng lại.

Chợt nghe thấy một tiếng “Loảng xoảng”, cái chén nhỏ bị rơi vỡ nát, bát canh đậu đỏ nóng đỏ đầy đất.

Tiểu Lương Tử cùng Công Tôn đều cho là Tiểu Tứ Tử bị nóng, liền buông bát và khay nhìn bé.

Hai người mỗi người cầm lấy một bàn tay Tiểu Tứ Tử... Nhưng Tiểu Tứ Tử lại cúi đầu nhìn chằm chằm cái chén bể trên mặt đất đến ngẩn người.

“Tiểu Tứ Tử.” Triệu Phổ đưa tay sờ sờ cầm Tiểu Tứ Tử... Tuy rằng hắn vừa rồi cũng không lưu ý, nhưng Tiểu Tứ Tử rõ ràng không phải bị nóng nên tuột tay, mà giống như đột nhiên bị giữ chặt.

Triệu Phổ khẽ cau mày, Tiểu Tứ Tử có lúc sẽ thấy được một số hình ảnh kỳ quái, trước đây Vô Sa đại sư có nói qua, khi Tiểu Tứ Tử dần lớn lên, bé sẽ từ từ trở nên giống Yêu Vương, có thể khống chế năng lực của mình.

“Cận Nhi?” Tiểu Lương Tử thấy Tiểu Tứ Tử không bị nóng, liền đoán có thể là bé đã thấy cái gì đó, vội hỏi, “Người thấy cái gì rồi?”

Tiểu Tứ Tử đột nhiên đưa tay chỉ hướng Tây Nam, nói, “Mau lên!”

Công Tôn không hiểu, “Cái gì mau lên?”

Tiểu Tứ Tử ngược mắt lên nhìn Triệu Phổ.

Sau khi hơi sững sốt, Triệu Phổ liền vung tay áo...

“Ai!” Công Tôn cả kinh, Triệu Phổ đã nhảy ra tường rào, biến mất không thấy đâu nữa.

“Vương gia!” Vài ảnh vệ cả kinh thất sắc, vội vàng đuổi theo.

Công Tôn cũng không hiểu làm sao, hỏi Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, Triệu Phổ đi chỗ nào rồi?”

“Cận Nhi.” Tiểu Lương Tử giữ bả vai Tiểu Tứ Tử lắc hai cái, “Hồi hồn a Cận Nhi!”

Công Tôn ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Tứ Tử.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử nhìn chăm chăm hướng Tây Nam dờ dẩn mở miệng, nói, “Bọn họ đều phải chết... Mau đi cứu bọn họ...”

Công Tôn cùng Tiểu Lương Tử nhìn nhau... Cái gì? Ai chết?

Công Tôn cau mày đứng lên, Tiểu Tứ Tử chỉ hướng Tây Nam, chẳng lẽ là chỉ Long Kiều Quảng đang vào núi tìm manh mối, Lâm Dạ Hỏa và người của Đường Môn?

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở khách điểm chờ hai huynh đệ Trần thị, đợi khoảng một canh giờ, quả nhiên liền thấy hai huynh đệ đi ra.

Nhưng Trần Tử Hư và Trần Tử Vô lại đi về hai phương hướng khác nhau.

Triển Chiêu ra hiệu với Bạch Ngọc Đường – Chia nhau theo dõi!

Bạch Ngọc Đường gật đầu, hai người mỗi người một tên, đi theo sau.

Trần Tử Hư và Trần Tử Vô tuy rằng cũng không tính là kẻ kém cỏi, nhưng so với Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thì công phu vẫn còn kém nhiều lắm, đi theo hai người này chỉ là việc cón con.

Bạch Ngọc Đường đi theo Trần Tử Vô về hướng Bắc, còn Triển Chiêu đi theo Trần Tử Hư về phía Tây... Hai huynh đệ thần sắc đều vội vàng, không biết là đi làm gì.

...

Trong rừng bên ngoài Lương Châu phủ.

Mọi người Đường Môn đang tìm kiếm manh mối thì nghe thấy một hồi rối loạn.

Đường Tiểu Muội vội vọt vào rừng thì trông thấy vài đệ tử Đường Môn nằm ngã sấp xuống bên ven đường, nhưng chỉ ngất đi thôi.

Đường Tiểu Muội nhú mào, chỉ thấy trên mặt đất thật sự có xuất hiện dấu vết... Cây cỏ xung quanh hiện ra một màu khô vàng, chỉ có con đường ở giữa là nguyên vẹn không tổn hại gì.

“Tiểu Muội!” Đường Tứ Dao cũng vừa chạy vào.

Đường Tiểu Muội chỉ một ngón tay vào con đường kia, hai người liền đuổi vào cánh rừng.

Trên núi, lúc nghe được tiếng huýt gió Long Kiều Quảng cũng lập tức mang người xuống, liếc mắt một cái đã thấy được dấu vết trên mặt đất, Quảng gia nhướng mày – Chiêu này của Công Tôn thật đúng là mở được đường nha!

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội đuổi vào cánh rừng, chạy chưa được bao xa thì nhìn thấy phía trước có một người.

Người nọ một thân hắc y, thoát nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, áo đen tóc cũng đen, sắc mặt tái nhợt, người nọ đang cúi đầu nhìn dấu vết quanh co lên núi ở trên mặt đất.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội nhìn nhau một cái – Đây lẽ nào là người vừa rồi đã thương đệ tử Đường Môn?

Cách người nọ khoảng mười bước, Đường Tiểu Muội ngừng lại, thuận tiện kéo Tứ ca mình một cái.

Đường Tứ Dao cũng cau mày – Hai người bọn họ đều là cao thủ, người này xuất hiện từ lúc nào hai người bọn họ hoàn toàn không cảm giác được, có công phu hay không cũng không cảm giác được nốt.

Đường Tiểu Muội có chút không xác định mà nhìn Đường Tứ Dao, cho tới bây giờ, người cho nàng loại cảm giác này chỉ có hai người.

Đường Tứ Dao cũng theo bản năng mà lùi lui sau một bước – Chỉ có Ân Hậu và Thiên Tôn...

Lúc này, hắc y nhân kia thu hồi tầm mắt vẫn đang nhìn chăm chăm dấu vết trên mặt đất về, chậm rãi quay sang nhìn về phía hai huynh muội đứng cách đó không xa.

Hai người bọn họ cũng đồng thời thấy rõ diện mạo người nọ...

Người này làn da tái nhợt, ốm yếu xanh xao cứ như bị bệnh, phía dưới đôi mắt có hai dấu vết huyết sắc nhợt nhạt, người cao gầy, đôi mắt sắc bén như đao, con ngươi đen thẳm không thấy đáy, nhìn chăm chăm

một hồi, lại cảm thấy trong mắt đen có màu đỏ.

“Các hạ là ai?” Đường Tứ Dao chắn cho Đường Tiểu Muội ở sau lưng, hỏi người nọ.

Hắc y nhân không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng khoát tay...

Đường Tiểu Muội cùng Đường Tứ Dao cũng đột nhiên cảm giác được kinh phong xông tới trước mặt, mang theo một cỗ đốt nóng.

Hai người cả kinh, nhưng đã phải thân bất do kỷ mà lùi ra sau, hai người bọn họ phải vận nội lực mới không bị đánh bay vào thân cây mà chỉ ngã vào trong bụi cỏ, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã cảm thấy huyết mạch hơi ngưng trệ.

Hai người khó khăn đứng lên, chỉ thấy hắc y nhân kia đã đi tới phía bọn họ.

“Tứ ca!” Đời này, đây là lần đầu tiên Đường Tiểu Muội có một loại cảm giác sợ hãi thế này... Người nọ muốn giết bọn họ, hơn nữa kẻ này chỉ cần dùng một đầu ngón tay thôi là đã có thể nghiền chết bọn họ rồi.

“Lão gia tử!”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng kêu gấp gáp.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội vừa ngẩng đầu thì trông thấy một thân ảnh màu lam lướt qua từ đỉnh đầu bọn họ, Long Kiều Quảng đã đứng ở phía trước họ rồi.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội nhìn nhau một cái, chỉ thấy Long Kiều Quảng một tay cầm cung, một tay chắp sau lưng, đối với hai người họ khoát tay, ý động tác tay là – Lui về phía sau!

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

Hắc y nhân kia dừng bước chân lại, hơi nhấc mí mắt, nhìn Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng nắm thật chặt cây cung trong tay, thấp giọng nói, “Lão gia tử, bọn họ là bằng hữu của Nguyên soái, không hề có ác ý, có chỗ nào đắc tội, ta thay họ bồi tội với ngài.”

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội liếc mắt nhìn nhau một cái – Lão gia tử?

Long Kiều Quảng ngoài miệng nói rất thoải mái, nhưng trong lòng không khỏi chột dạ, vì sao? Bởi vì trước mắt không phải người khác nào mà đúng là Yêu Trường Thiên!

Yêu Trường Thiên mặc dù là sư phụ Triệu Phổ, nhưng cùng với mấy huynh đệ kết nghĩa bọn họ cũng không quá quen biết.

Bọn Long Kiều Quảng đích xác đã từng gặp qua Yêu Trường Thiên vài lần, Yêu Trường Thiên tuy điên điên khùng khùng nhưng vẫn là người rất hòa khí... Nhưng hôm nay Yêu Trường Thiên tựa hồ lại có gì đó không đúng lắm, tóm lại Long Kiều Quảng vẫn cảm thấy không rõ ngọn ngành.

Yêu Trường Thiên cao thấp đánh giá Long Kiều Quảng một chút, cuối cùng... Ánh mắt lão dừng lại trên cây cung U Liên trong tay Long Kiều Quảng.

Long Kiều Quảng cũng theo bản năng mà nhìn thoáng qua cung của mình.

Yêu Trường Thiên hơi nheo mắt lại, ngoeo đầu, cứ như là có chuyện gì không nhớ nổi, nhiều lần nhìn bộ dáng Long Kiều Quảng, hệt như con sói đang quan sát con mồi.

Quảng gia tâm nói – Trời ạ! Vị này dọa chết người là tình huống gì đây?

Yêu Trường Thiên quan sát một lúc lâu, lại đột nhiên nghĩ tới gì đó, mở miệng, “U Liên...”

Hữu tướng quân cũng không biết Yêu Trường Thiên và sư phụ hắn có quan hệ thế nào, có điều năm xưa Yêu Trường Thiên và Ân Hậu từng đánh giặc không ít, Ngô Nhất Họa lại là tướng quân thường thắng ngay dưới trướng Ân Hậu, năm đó Bạch Quỷ Vương hẳn là ăn không ít thiệt thòi từ sư phụ hắn đi?

“Hừ hừ hừ...” Từ cổ họng Yêu Trường Thiên phát ra từng tiếng quỷ dị, nghe như đang cười nhưng nhìn biểu tình trên mặt thì lại không phải.

Có thể là vì lão điên, nhìn mặt hoàn toàn không đoán ra được đang nghĩ gì, có sát ý trong mắt hay không cũng không quan sát được, Hữu tướng quân còn có chút trực giác, biết đại sự không xong rồi, vung tay với người của Đường môn phía sau, ý là – Hai người mau chóng chạy đi!

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội vừa mới lui một bước, chỉ thấy Yêu Trường Thiên đột nhiên chột lóe thân... Thân ảnh màu đen chỉ nháy mắt đã tới trước mặt Long Kiều Quảng, đưa tay đánh một chưởng hướng đỉnh đầu.

Quảng gia cũng không kẻ phải ngồi không, lui về phía sau rồi chột lóe thân, xoay tay lại khai cung phóng tên.

Tiến trận của Long Kiều Quảng là thứ vô hình vô tung, trong nháy mắt xung quanh cứ như có một trận đại loạn, trên cây và trên mặt đất xuất hiện một số lỗ thủng.

Quảng gia biết vị này không phải người bình thường, nên cũng không hề khách khí với lão, dù sao hắn cũng

không cho là mình có thể gây thương tích đến Yêu Trường Thiên được, cho nên toàn bộ nội lực đều đem ra sử dụng, chỉ mong tìm một cơ hội tốt để đào tẩu.

Nhưng Tiễn Lưu Tinh hiển nhiên là hoàn toàn không có tác dụng đối với Yêu Trường Thiên, Yêu Trường Thiên vừa thu tay lại, Long Kiều Quảng lập tức cảm giác được nội lực của mình đang bị đánh cho rối loạn, trên không trung cứ như được phóng pháo nổ từng tiếng bùm bùm đầy hỗn loạn, Tiễn Lưu Tinh vốn được hình thành từ nội lực, mũi tên vô hình trên không trung bị rạn nứt rồi nổ tung, từng đốm lửa xung quanh Quảng gia bắn ra bốn phía, đã vậy còn rất nóng rất.

“A!” Đường Tiểu Muội cả kinh hô một tiếng, chỉ thấy cỏ cây bốn phía lúc này đột ngột úa vàng, lửa đã dấy lên, hơn nữa thể lửa lan ra rất nhanh, mắt thấy bọn họ lập tức sẽ bị ngọn lửa núi hùng hực bao vây.

Đang lúc mấy người cảm thấy cái mạng nhỏ thôi coi như xong rồi, đột nhiên...

Thoáng cái trong “phút chốc”, lửa được dập tắt, gió bốn phía đều ngừng lại.

“A?” Yêu Trường Thiên thu tay về, ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Trước mắt Long Kiều Quảng, một thân ảnh màu đỏ nhanh nhẹn phi tới.

Lâm Dạ Hỏa rơi xuống đất, khoát tay chặn lại với mọi người ở phía sau, “Nhanh chân chạy đi, quay về nói với Đại hòa thượng báo thù cho ta!”

Yêu Trường Thiên khẽ mỉm cười, trong núi rừng đất đá bay mù trời.

Lâm Dạ Hỏa lùi lui sau một bước, đá cát lá khô bay loạn dần tụ lại rồi dâng lên, đảo quanh phía sau lưng hắn, luồng nội lực giăng co lẫn nhau.

Yêu Trường Thiên nở nụ cười, “Không bỏ chạy sao? Hòa thượng nhà ngươi cũng không đánh lại ta.”

“Ta phi!” Lâm Dạ Hỏa nhướng một bên mày, “Có can đảm thì ông đi tìm ông ấy đi!”

Long Kiều Quảng vung cung, đến bên cạnh Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa liếc mắt một cái, “Đi nhanh lên, bây giờ ngươi có ở lại cũng vô dụng.”

Hữu tướng quân vào lúc này thậm chí còn có tâm tư nói chuyện dài dòng lải nhải, “Nếu ta quay về thì chẳng khác gì để ngươi một mình ở lại chịu chết, một đứa nhỏ còn không làm vậy nữa?”

Đường Tiểu Muội và Đường Tứ Dao cũng không chịu đi, như vậy lúc trở về biết ăn nói thế nào?

Lâm Dạ Hỏa ngược nhìn trời xem thường, “Bằng không các người cản ông ta lại để ta đi.”

Ba người kia đều bắt đầu nhìn hẩn.

“Đi nhanh lên!” Lâm Dạ Hỏa lời còn chưa dứt, lại nghe Yêu Trường Thiên nói, “Một kẻ cũng không được đi...”

Nói xong, Yêu Trường Thiên ra vẻ sẽ tiến lên...

Nhưng đúng lúc này, một trận nổ ầm ầm truyền đến.

Lâm Dạ Hỏa vừa ngẩng đầu, thì thấy trước mắt có một thanh trảm mã màu đen thật lớn bay xuống, ghim vào mặt đất nửa thước có dư, Triệu Phổ đồng thời lao xuống cùng lúc với Tân Đình Hầu.

Cửu vương gia dáng người khôi ngô, khí thế bất phàm.

Long Kiều Quảng há to miệng – Thôi xong...

Yêu Trường Thiên trừng mắt nhìn đồ đệ nhà mình.

Triệu Phổ ngẩng đầu, cau mày nhìn Yêu Trường Thiên đang đứng phía trước... Sư phụ hẩn ngày thường thần sắc có phần như bị bệnh thì hẩn có biết, nhưng thoát nhìn qua tình huống hôm nay thì tương đối gay go.

“Sư phụ.” Triệu Phổ mở miệng.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội vẫn luôn ở ngoài trạng huống đều cả kinh tròn to hai mắt – Khó trách lại lợi hại như vậy, thì ra đây chính là Bạch Quý Vương?!

Yêu Trường Thiên khoát tay với Triệu Phổ, “Tránh ra.”

Triệu Phổ một tay nắm chặt Tân Đình Hầu, lắc đầu.

Yêu Trường Thiên chậm rãi giơ tay lên.

Long Kiều Quảng ở đằng sau lập tức gấp gáp, định đi lên phía trước chắn cho Triệu Phổ, Yêu Trường Thiên

có điên hay không lúc khác hẳn hẳn, Nguyên soái nhà hấn mà bị đả thương thì thiên hạ đại loạn mất.

Nhưng Long Kiều Quảng mới vừa vọt tới phía trước thì đã bị Triệu Phổ xách cổ áo ném lui phía sau.

Cùng lúc đó, Yêu Trường Thiên làm một động tác tay với Triệu Phổ, lão vung tay về phía sau... Theo động tác vung tay áo của lão... Sau lưng đỉnh núi dấy lên một đám lửa cháy hừng hực...

Đám lửa kia cháy lên phía trên núi, vừa rồi rõ ràng vẫn có thể thấy được dấu vết để lại kia, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Triệu Phổ khẽ cau mày.

Nhìn lại... Không thấy Yêu Trường Thiên đâu nữa.

Long Kiều Quảng nhìn xung quanh một lát, không hiểu mà nhìn Triệu Phổ.

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Dạ Hỏa lau mồ hôi, “Hừ chết lão tử.”

Long Kiều Quảng hỏi Triệu Phổ, “Tình trạng của gia tử có vẻ không đúng lắm.”

Triệu Phổ cảm thấy cách nói của hấn rất mới mẻ, hỏi lại, “Tình trạng ông ấy khi nào thì hợp lẽ?”

“Á...” Quảng gia cũng cảm thấy rất khó nói việc Yêu Trường Thiên bình thường hay không bình thường, liền hỏi, “Vậy... Vì sao ông ấy lại thiêu hủy dấu vết? Chẳng lẽ thật sự có quan hệ với người tóc bạc kia?”

“Ông ấy vừa rồi thật sự muốn giết các người?” Điểm chú ý của Triệu Phổ lại không phải là dấu vết hay là người tóc bạc.

Long Kiều Quảng nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái.

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Sát khí kia, nếu các người đến chậm một bước thì hôm nay đại gia đây phải thấp đèn cây rồi.”

Đường Tứ Dao cùng Đường Tiểu Muội nghe ra có chút không đúng lắm – Các người?

Long Kiều Quảng cũng không hiểu, “Còn có ai nữa sao?”

Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ phía sau.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy trên chạc cây của một gốc cây thấp cách đó không xa, có một cô nương mặc bạch y đang ngồi – Hắc Thủy Bà Bà.

Hai huynh muội Đường Môn đều thở phào nhẹ nhõm.

Hắc Thủy Bà Bà còn đang ôm con gấu trúc kia, ngoeo đầu quan sát ngọn lửa đã tắt trên núi, chỉ còn lưu lại tro bụi của đám cây cỏ, bộ dạng như có điều suy nghĩ.

Long Kiều Quảng nhú mày, nói như vậy – Yêu Trường Thiên không phải vì bận tâm đến Triệu Phổ nên mới bỏ đi? Tình huống kia chẳng phải là càng hỏng bét sao!

Triệu Phổ cau mày, “Không có lý do gì a... Nếu ông ấy thật sự động sát khí, trái tim kia hẳn là sẽ ngăn cản ông lại mới đúng.”

“Nhưng vừa rồi hoàn toàn không có cảm giác có người ngăn cản ông ta lại.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Chẳng lẽ bà ngoại của Bạch Ngọc Đường đang ngủ ư?”

Triệu Phổ lẩm nhẩm, “Đã xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ lại giống Thiên Tôn, trải qua trăm năm nên phong ấn bị mất đi hiệu lực sao?”

60. Chương 60: Tú Vân Dao

Edit: Tử Sa

Beta: Fin

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chia làm hai hướng, đi theo tung tích của hai huynh đệ họ Trần kia.

Bạch Ngọc Đường một đường theo dõi Trần Tử Vô, chỉ thấy hắn vội vã đi vào một trà lâu, lên lầu hai.

Ngũ Gia ở nóc nhà xa xa nhìn hắn một cái, cau mày, cảm thấy có lẽ mình đã bỏ công vô ích rồi.

Trần Tử Vô chỉ gặp Chương môn của vài môn phái, mà mấy môn phái ấy không lớn cũng không nhỏ, Bạch Ngọc Đường cũng biết một số người, trong đó không có tên tộc Bạch nào.

Nếu đi theo cũng không có ích gì thì cứ bỏ đi cho rồi. Bắt Cẩm Mao Thử lớn chừng này tuổi rồi đi nghe lên mấy người giang hồ tán ngẫu những chuyện nhàn nhã ngày thường, quả là làm khó hẩn mà.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, bỗng nhìn thấy có một bóng người cách đó không xa nhoáng lên một cái.

Động tác của người nọ tuy cực nhanh, nhưng rõ ràng là cố ý muốn cho Bạch Ngọc Đường nhìn thấy mình.

Ngũ Gia hơi sững sốt một chút, cái người vừa nãy kia chẳng phải là Yêu Trường Thiên sao?

Bạch Ngọc Đường trước đó đã nhận được thư của nương hẩn, biết ông ngoại mình cùng Yêu Trường Thiên đi về hướng Thực Trung. Tìm được Yêu Trường Thiên, có phải cũng đồng nghĩa với việc tìm được ông ngoại hẩn không?

Ý nghĩ vừa thoáng qua, Bạch Ngọc Đường đã đuổi theo bóng đen kia.

Cuối cùng, trên một cây cầu nhỏ phía thành Tây, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Yêu Trường Thiên đang đứng ở đầu cầu cúi đầu nhìn nước sông.

Ngũ Gia do dự một chút... Hẩn cũng không quá thân với Yêu Trường Thiên, tuy rằng hẩn biết người này cả đời đều đi theo ông ngoại như cái bóng, nhưng Yêu Trường Thiên luôn tận lực tránh mặt người nhà họ Bạch.

Bạch Ngọc Đường còn đang do dự, thì không biết từ lúc nào Yêu Trường Thiên đã ngẩng đầu lên, nhìn về phía hẩn.

Rõ ràng, Yêu Trường Thiên nhìn hẩn, tựa hồ có điều gì muốn nói.

Vì thế, Bạch Ngọc Đường liền đi lên chiếc cầu kia.

Đợi đến khi Bạch Ngọc Đường còn cách khoảng ba, bốn bước, Yêu Trường Thiên liền khoát tay áo, ý bảo hẩn – Đứng tiến đến nữa.

Bạch Ngọc Đường liền dừng bước, nhìn lão.

Yêu Trường Thiên hỏi, “Sư phụ người đâu?”

“Ông có việc tìm ông ấy?” Bạch Ngọc Đường không đáp mà hỏi lại.

Yêu Trường Thiên nở nụ cười, “Hẩn không nói với người phải cách xa ta ra một chút sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn lão một lát, bước từng bước về phía trước.

Yêu Trường Thiên cũng dần lui từng bước qua một bên, nhất định phải giữ khoảng cách ba, bốn bước chân.

Bạch Ngọc Đường xoay người về cùng một hướng như lão, nhìn mặt hồ.

Yêu Trường Thiên lại hỏi, “Bé Mèo nhà Ân Hậu đâu? Hai người chẳng phải luôn dính với nhau sao, vậy mà lại tách ra à?”

Bạch Ngọc Đường quay sang nhìn Yêu Trường Thiên, sau một lát, hỏi, “Vì sao ông lại đến Lương Châu phủ?”

Yêu Trường Thiên vờ như tùy ý, đáp, “Tới lấy chút đồ.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhú mày.

“Các người đến làm gì?” Yêu Trường Thiên hỏi ngược lại Bạch Ngọc Đường, “Ngay cả tên đồ đệ ngốc kia của ta cũng đến đây.”

Bạch Ngọc Đường bỗng muốn cười, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nghe có người nói Triệu Phổ ngốc...

“Đến mua chút đồ.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

Yêu Trường Thiên gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Ngũ Gia có chút nghi hoặc, rốt cuộc Yêu Trường Thiên gọi hắn đến để làm gì?

Mắt thấy lão sắp bước xuống khỏi cầu, Bạch Ngọc Đường tiến lên hai bước, “Tiền bối.”

Yêu Trường Thiên dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

“Ông tìm ta có việc sao?” Bạch Ngọc Đường trực tiếp hỏi.

Yêu Trường Thiên khẽ mỉm cười, “Ta thử xem bà ngoại ngươi còn tỉnh không.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, chờ sau khi hiểu được, bèn vội hỏi, “Vậy, bà ấy còn tỉnh không?”

Yêu Trường Thiên không trả lời, xoay người rời đi.

Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ, nói với Giao Giao ở phía sau, “Đi theo ông ta.”

Nhưng mà Giao Giao không chịu đi, lại còn chạy ra trốn phía sau Bạch Ngọc Đường

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn nó.

Giao Giao lắc đầu với hắn, ý là – Không đi đâu! Sợ lắm!

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi, “Vậy người có tìm được Miêu Nhi ở đâu không?”

Giao Giao gật đầu.

Bạch Ngọc Đường hát cầm với nó, ý bảo – Tìm Mèo đi.

Giao Giao bèn dẫn hắn đi...

...

Triển Chiêu đi theo Trần Tử Hư thì phát hiện tiểu tử này càng chạy càng tiến về vùng hẻo lánh, không khỏi cảm thấy có cơ hội rồi. Ban ngày ban mặt chạy đến địa phương không có dấu chân người, nhất định là chuẩn bị làm mấy trò bất hợp pháp gì đó...

Trần Tử Hư từ khu phố xá sầm uất đi qua ngõ hẻm hẹp, lại tới vùng ngoại thành, đi vào một khu rừng nhỏ.

Khinh công của Triển Chiêu tốt hơn nhiều so với Trần Tử Hư, vào rừng lại càng tiện cho y bám theo, cứ như vậy lúc ẩn lúc hiện trên ngọn cây, theo sát hắn... Đi thẳng đến một khoảng đất trống trong rừng, ở nơi này, lại có một tòa đại trạch.

Quy mô của đại trạch cũng không nhỏ, nhưng vẫn chưa lớn bằng trang viên, trên tấm bảng hiệu ở cửa chính viết hai chữ “Phương Phủ”.

Triển Chiêu nhíu mày, Phương phủ này đang làm gì đây? Sao lại xây ở giữa núi rừng?

Trần Tử Hư đi tới cổng chính của Phương phủ, cũng không vào bằng cửa chính mà vòng ra cửa nhỏ phía sau, nhẹ nhàng gõ vài cái.

Triển Chiêu tránh ở một gốc cây cao trong rừng im lặng lắng nghe, Trần Tử Hư gõ cửa ba tiếng dài hai tiếng ngắn, cuối cùng lại đập cửa một cái, hiển nhiên là đang ra ám hiệu cho ai đó.

Chẳng lâu sau, chỉ thấy cửa nhỏ mở ra, một nha hoàn mở hé cửa quan sát một chút, liền mở cửa cho Trần Tử Hư vào.

Lúc đi vào, Trần Tử Hư còn nhỏ giọng hỏi, “Phu nhân của người có nhà không?”

Nha hoàn gật đầu, “Có nhà. Phu nhân chờ người đã lâu, bây giờ còn đang khóc kìa.”

Trần Tử Hư bất đắc dĩ, “Khóc lóc thì có ích lợi gì? Kẻ thù đang ở trước mắt, báo thù mới là việc quan trọng!”

“Khuyên nhủ không nổi rồi. Trần thiếu chủ, người đi khuyên nhủ đi.”

Lúc này, Triển Chiêu đã lên đến ngọn cây, nghe hai người bọn họ nói chuyện, cũng hơi khó hiểu – Cái gì mà phu nhân báo thù... Không phải đi tìm tên tóc bạc sao?

Lại nhìn tòa nhà Phương phủ này một chút, đừng nhìn nơi này hẻo lánh nhưng bên trong rường cột được chạm trổ rất xa hoa, vừa nhìn qua đã biết phải tiêu phí rất nhiều.

Mặt khác, Triển Chiêu cảm thấy tòa nhà này hẳn là để cho nữ nhân ở, có hơi hướm Kim ốc tàng Kiều(106).

(106) Dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng, bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình. Câu này xuất phát từ truyện cổ về Hán Vũ Đế và Trần A Kiều

Triển Chiêu dù sao cũng lẫn lộn trong nha môn Khai Phong phủ đã lâu, ở ngay dưới chân Thiên Tử, có chuyện gì còn chưa thấy qua, tình huống này ở trong thành cũng không ít... Có một vài vị quan to trong triều, phú gia hoặc thương nhân, nếu chính thất trong nhà quá lợi hại, nhất quyết không cho nạp thiếp, thì đành lặng lẽ nuôi tiểu thiếp ở tiểu trạch đặt tại nơi hẻo lánh gì đó.

Nhưng Trần Tử Hư nhìn không có vẻ như đã thành gia, hơn nữa tòa nhà này tên là Phương phủ chứ không phải Trần phủ... Nghĩa là, hẳn đến thăm tiểu thiếp của người khác?

Băng qua dải cát trắng, qua hoa viên nuôi tiên hạc cùng khổng tước, có một lầu các màu trắng nằm phía sau.

Triển Chiêu cũng nhận ra cả tiểu lầu được xây dựng từ đá bạch ngọc, lại dùng cả đồ trang trí bằng bạc, được gia công khéo léo.

Triển Chiêu nhìn trời, liếc mắt xem thường, oán thầm cái vị có tiền mà thiếu phẩm vị này. Đồng dạng là tiểu lâu màu trắng, chỗ này so với tòa nhà ở Hãm Không Đảo của Chuột nhà y thì hoàn toàn kém xa!

Triển Chiêu phát hiện trong viện có một gốc cây ngô đồng rất cao, bèn nhảy xuống trên đỉnh cây, tiếp tục quan sát.

Trần Tử Hư vừa tiến vào cửa viện, cánh cửa của tiểu lâu màu trắng liền được mở ra, một nữ tử toàn thân áo trắng chạy ra, nhào vào lồng ngực hắn mà khóc.

Trần Tử Hư dịu giọng an ủi nàng, ôm nàng dẫn vào trong, miệng nói, “Phu nhân đừng vội, có ta ở đây!”

Bình thường vốn Triển Chiêu cũng không phải là dạng bát quái gì, nhưng mà vụ này có vẻ khá mập mờ nha.

Không tìm thấy tên tóc bạc nhưng lại khai ra được “gian tình” của Trần Tử Hư, Triển Chiêu với mục đích lát nữa trở về sẽ “kể chuyện bát quái” cho Chuột nhà y nghe, bèn đáp xuống nóc nhà của tòa tiểu lâu màu trắng kia, thuận thực chọn một mảnh ngói... một tay tiếp lấy mảnh ngói vừa bay lên, Triển hộ vệ dựa gần xuống, nhìn tình huống trong phòng.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, vị nữ tử kia không phải đang mặc một thân áo trắng, mà là đang để tang. Nhìn lại phục sức – Là quả phụ sao?

Triển Chiêu âm thầm “Chậc chậc” hai tiếng, thầm thắc mắc không rõ Trần Tử Hư đang làm cái gì đây?

Sau đó, Triển Chiêu đột nhiên nhớ ra, trong những người có tiền ở vùng Thục Trung này, quả thật có một người họ Phương! Được Vương Tây Thục Phương Tiến Bách!

Phương Tiến Bách là người bán dược lớn nhất vùng Tây Nam. Người này rất được hoan nghênh trên giang hồ, rất nhiều loại dược cổ quái hắn đều có thể tìm ra, cũng có quan hệ khá tốt với Hãm Không Đảo, Công Tôn đôi lúc muốn mua vài dược liệu hiếm có cũng nhờ Bạch Ngọc Đường tìm Phương Tiến Bách.

Triển Chiêu dù sao cũng đã nghe qua vài tin đồn về Phương Tiến Bách... Nghe nói khi xưa người này vừa nghèo vừa khổ, là nhờ vào nhà vợ mới trở nên giàu sang, bởi vậy cực kỳ sợ vợ mình, vẫn không dám nạp thiếp. Chẳng lẽ vị này là tiểu thiếp hắn nuôi bên ngoài?

Mặt khác, Triển Chiêu lúc trước đã nghe Công Tôn nói qua, không lâu trước đây Phương Tiến Bách đã ngoài ý muốn mà qua đời, tuổi không lớn lắm, cỡ khoảng đầu năm mươi, cũng hơi đáng tiếc.

Triển Chiêu dần lòng kiên nhẫn nghe vị “tiểu thiếp” nhu nhu nhược nhược kia vừa khóc vừa tâm sự cùng Trần Tử Hư, lắc đầu cảm thấy bất bình giùm Phương Tiến Bách, tâm nói, lão Phương lão Phương à, uống cho người đi xưng huynh gọi đệ với Trần Tử Hư, người mới chết có bao lâu đâu, chưa gì đã bị đào góc tường rồi, chậc chậc chậc... Trần Tử Hư rất không tượng nghĩa!

Từ cuộc nói chuyện của hai người họ, Triển Chiêu cũng biết được chút chuyện – hóa ra Phương Tiến Bách không phải chết ngoài ý muốn, mà vì xe ngựa gặp nạn nên mới đứt mệnh, người ra tay chính là tên tóc bạc kia, Trần Tử Hư đang giúp vị Phương phu nhân này điều tra án mạng.

Triển Chiêu nhú nhú mày – Lại là xe ngựa gặp nạn? Trần Tử Hư và Trần Tử Vô ngồi cùng bàn ăn cơm với tên tóc bạc kia, là thay lão Phương bắt hung thủ, hay là còn có ẩn tình gì khác?

Nói chuyện một hồi, một nam một nữ dưới kia càng nói Triển Chiêu càng thấy không thích hợp... Là do vị tiểu thiếp này của Phương Tiến Bách vốn đã lăng lợ, hay do Trần Tử Hư là tay phong nguyệt già đời gặp dịp thì chơi đây? Triển Chiêu nghe đến nỗi muốn ói, còn nghe tiếp chắc cơm chiều cũng không ăn nổi nữa. Y cũng lười nghe đến cuối, tính rời đi.

Vừa chuẩn bị xếp lại mảnh ngói kia xuống, Triển Chiêu vốn thính tai... Chợt nghe một câu nói bay vào lỗ tai mình.

Trần Tử Hư hỏi nàng kia, có biết khi còn sống lão Phương cất Tú Vân Dao ở chỗ nào không.

Thanh Tú Vân Dao này, Triển Chiêu cũng đã từng nghe người nói qua. Không phải là nghe tiền bối giang hồ nào nhắc qua, mà là nghe Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử thường nói đến.

Tú Vân Dao là một bộ dao rất nhỏ, lưỡi dao mỏng như cánh ve, chuyên dùng để chữa bệnh.

Những lúc Công Tôn đi khám bệnh tận nhà, thường mang theo một bộ châm và một bộ dao. Dao y dùng cực nhỏ nhưng rất sắc bén, là y dao.

Kể cũng dọa người, có đôi khi Công Tôn trực tiếp mổ bụng cho bệnh nhân. Có một vị phụ nhân khó sanh, sau khi Công Tôn dùng châm cắm lên bụng nàng, bèn trực tiếp mổ bụng mà lôi đứa trẻ sơ sinh ra. Người nhà phụ nhân kia cũng bị dọa cho bất tỉnh, sau khi lấy đứa nhỏ ra Công Tôn liền dùng kim khâu lại vết mổ, chẳng lâu sau đều ổn cả. Bây giờ đứa nhỏ kia rất hiếu động, thích chạy nhảy khắp nơi, mà thân thể sản phụ cũng khỏe mạnh, đã sinh luôn đứa thứ hai rồi.

Lúc ấy, bọn Triển Chiêu cũng có nghiên cứu qua y dao Công Tôn dùng. Mà Công Tôn cũng nói cho bọn họ nghe, trong y dao, Tú Vân Dao thuộc loại chí bảo. Dùng dao này, trên miệng vết thương cũng không hề lưu lại vết máu.

Triển Chiêu giữ lại mảnh ngói vốn đang định thả xuống, cau mày tiếp tục nghe, trong lòng khó hiểu – Trần Tử Hư cần Tú Vân Dao làm gì? Nghe Công Tôn nói trên đời này chỉ còn lại ba bộ Tú Vân Dao. Một bộ đã được chôn theo vị hoàng đế nào đó, một bộ nằm trong tay sư phụ y, bốn vị sư phụ nhà y cùng thay phiên nhau xài, còn một bộ nữa thì không biết tung tích.

Triển Chiêu suy nghĩ, những thứ đồ như Tú Vân Dao này, trong tay Công Tôn chính là vật tốt dùng để trị bệnh cứu người, nếu thuộc về người khác cũng chỉ có thể làm đồ trang trí, quá lãng phí. Nếu có manh mối, không bằng đi tìm giúp Công Tôn, xem người nhà Phương gia có chịu bán không.

“Ta có nghe lão gia nhắc tới chuyện Tú Vân Dao...”

“Dao được cất giấu ở đâu?”

“Hình như là Thảm gia, nói muốn bán đấu giá.”

Mắt Triển Chiêu cũng sáng lên – À há?!

Y vẫn đang vui vẻ, bỗng nhiên... Cảm thấy có một ánh mắt đảo qua.

Triển Chiêu là ai chứ, ánh mắt này bất thiện... Y biết có thể mình đã bị phát hiện, liền lập tức lóe lên...

Ngay tại chỗ y vừa ngồi ban nãy, “Đoàng” một tiếng đã bị nổ tung thành một lỗ lớn. Mái ngói màu trắng hóa đen kịt, lại còn bốc khói.

Triển Chiêu nhảy hai, ba cái đã trở lại trên ngọn cây ngô đồng kia, đồng thời, chợt nghe vị phu nhân kia chấn kinh kêu lên, Trần Tử Hư chạy nhanh ra, “Kẻ nào đấy?!”

Triển Chiêu chau mày...

Chỉ thấy một người tóc bạc đáp xuống trong viện, đứng đối diện Trần Tử Hư.

Trần Tử Hư chau mày, “Sao người lại tới đây?”

Cùng lúc đó, vị nữ tử vừa chạy đến cửa phòng cũng sợ hãi, chỉ vào người tóc bạc kia, “Là người... Là người giết lão gia nhà ta.”

Kẻ đầu bạc kia liếc nhìn phụ nhân một cái, hỏi Trần Tử Hư, “Thứ đó đâu?”

Trần Tử Hư trả lời, “Ồ Thảm gia.”

Người nọ gật đầu một cái.

Lúc này, phụ nhân kia tựa hồ cũng hiểu ra, trợn mắt nhìn Trần Tử Hư, “Người... Các người cùng một phe? Người gạt ta?”

Trần Tử Hư từng bước tiến lên, nâng tay bóp cổ vị phụ nhân kia.

Ngay lúc hần dùng sức định vịn cổ vị phụ nhân đó, một hòn đá bay tới đập trúng cổ tay hần.

Trần Tử Hư nhú mày buông lỏng tay, phụ nhân kia liền ngã sấp xuống mặt đất, nằm rạp ra cổ thở, rốt cuộc cũng vớt được cái mạng nhỏ về.

Trần Tử Hư quay đầu lại, tên tóc bạc kia cũng ngẩng đầu, nhìn tường viện cách đó không xa.

Lúc này, Triển Chiêu đang đứng trên tường viện, lắc lắc đầu.

Trần Tử Hư ra tay cũng thật ngoan độc, giết người không chớp mắt, nào có giống danh môn chính phái chút.

Hiển nhiên Triển Chiêu sẽ không trơ mắt nhìn phụ nhân kia chết thảm, nghĩ bị phát hiện thì bị phát hiện, dù sao cũng không sợ đắc tội thêm với Trần gia, y đã sớm đắc tội rồi.

“Triển Chiêu?” Sắc mặt Trần Tử Hư biến đổi, hơi khấn trương nhìn người tóc bạc kia.

Kẻ tóc bạc hơi nhướng mày, nhìn Triển Chiêu, “Ồ? Người là Triển Chiêu?”

Triển Chiêu cười tủm tỉm, “Các hạ xưng hô thế nào?”

Sở dĩ Triển Chiêu hỏi thế này, là vì y cũng hơi hoang mang...

Người trước mắt quả thật có một mái tóc ngắn màu bạc, nội lực cũng rất cao, vừa mang độc vừa nóng rực cương mãnh, rất giống công phu của Yêu Trường Thiên, cả mái tóc bạc cũng ăn khớp với người bị tình nghi, chỉ có một điều duy nhất! Người tóc bạc trước mắt này cũng không còn trẻ! Hần không phải là cùng một người với kẻ mà bọn Triển Chiêu nhìn thấy lần trước! Tuổi của vị này cũng đã cao, hần là phải cỡ bảy, tám mươi tuổi, nhìn khá tiêu tụy, hai mắt trắng đục, nếp nhăn trên mặt trông cũng có vẻ đáng sợ.

Từ một chường ban nãy, Triển Chiêu đã cảm nhận được nội lực thâm hậu của người này, nhưng không biết vì sao đến đây.

Ánh mắt Trần Tử Hư nhìn Triển Chiêu không hề có một chút hảo ý, hần thấp giọng nói với người tóc bạc, “Không thể lưu lại người sống.”

Triển Chiêu hí mắt, tâm nói, Trần Tử Hư, người quả là cái đồ tiểu nhân nguy quân tử, lát nữa Miêu gia có rảnh sẽ đánh ngươi một trận rồi tính sau!

Kẻ tóc bạc kia cười lạnh, cặp mắt trắng liếc nhìn Triển Chiêu, mở miệng, “Vậy bắt đầu từ ngươi, kẻ thứ nhất bị lấy mạng chính là ngươi!”

Triển Chiêu nở nụ cười, làm một con mèo, đương nhiên y phải châm chọc người ta rồi, vừa mở miệng đã nói, “Yêu Trường Thiên cũng chưa có khẩu khí như người... À, không phải, là Phong Thiên Trường mới đúng.”

Quả nhiên, sau câu nói của Triển Chiêu, sắc mặt bạch y nhân kia liền thay đổi.

Triển Chiêu thấy mắt hắn lộ ra hung quang, trong lòng cũng hiểu rõ, quả nhiên là tới vì Bạch Quỷ Vương!.

61. Chương 61: Cực Hạn

Edit: Fin

Beta: Linh

Triển Chiêu vốn theo dõi Trần Tử Hư nhưng lại vô tình khui ra ‘gian tình’ của hắn, đã vậy nửa đường lại xuất hiện thêm một lão già tóc bạc, muốn lấy tính mạng của y.

Lão già kia và Triển Chiêu là lần đầu gặp mặt nhưng cứ như có mối thâm thù đại hận nào không bằng, Triển Chiêu khẳng định trước kia mình tuyệt đối chưa từng thấy qua lão già này, có thể thấy được cừu hận này là do ông ngoại y năm ấy kéo tới... Vị trước mắt này cùng Yêu Trường Thiên có quan hệ gì đây?

Không biết có phải vì ‘Yêu ai yêu cả đường đi’ hay không mà Triển Chiêu vô cùng thích ông ngoại của Bạch Ngọc Đường, các phương diện của Lục Thiên Hàn đều rất giống Bạch Ngọc Đường, nhất là về ngoài phong lưu đến tuyệt đỉnh ấy, người như thế thường không dễ dàng yêu thương một ai đó, sau khi ái nhân mất đi thì lại càng đáng thương hơn, bởi vì đã hết hy vọng nên tâm cũng chết theo, nhưng cứ một mực cố chấp âm thầm đặt người đó vào trong tim, cũng không cần người khác phải an ủi.

Thế nên đối với chuyện Yêu Vương quyết định đem trái tim bà ngoại Ngọc Đường thay cho Yêu Trường Thiên, một mặt Triển Chiêu chỉ cảm thấy rất tàn nhẫn, mặt khác lại cho rằng đối với Lục Thiên Hàn mà nói, có lẽ cũng không hẳn là chuyện xấu, ít nhất cũng có thứ để tưởng niệm. Cũng không biết liên hệ thế nào, Triển Chiêu đã đem Yêu Trường Thiên về phía bên ông ngoại y và Thiên Tôn một cách rất tự nhiên, y vẫn luôn cảm thấy lão cũng là người một nhà với bên mình, có lẽ trong đó cũng có vài phần quan hệ với Triệu Phổ... Tóm lại không được phép động vào Yêu Trường Thiên! Muốn động vào trái tim bà ngoại của Chuột nhà y lại càng không được!

Cho tới nay, Triển Chiêu vẫn cảm thấy Chuột nhà y rất hay vấp phải những chuyện đau lòng, vừa nói như vậy, đại đa số mọi người phỏng chừng đều cho rằng Triển Chiêu điên rồi, nếu người như Bạch Ngọc Đường mà còn khiến người ta đau lòng, vậy thì trên đời này còn có người nào không làm cho người ta đau lòng nữa? Triển Chiêu tất nhiên có tự mình tóm tắt một phen, loại người như Bạch Ngọc Đường, người đừng nhìn hắn muốn gì có nấy, nhưng thứ mà hắn thật sự cảm thấy rất quan trọng thì chỉ có một thứ mà thôi, nhưng nếu như không có, vậy thì hết thảy sự tồn tại của mọi thứ khác cũng sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, người như thế so với người có đã tâm bình bĩnh cái gì cũng đều muốn có thì càng đáng thương hơn rất nhiều. Về thứ Bạch Ngọc Đường thực sự yêu thích, trong lòng Triển Chiêu tự nhiên hiểu rõ, cho nên y cũng

rất bận tâm đến mạng nhỏ của mình.

Người tóc bạc vừa đến này Lai giả bất thiện(107), cao thủ như Triển Chiêu liếc mắt một cái đã nhìn ra nội lực của hắn cao hơn mình, hơn nữa hắn còn mang sát khí, đối phó có thể không dễ dàng, nhưng mà không phải là không có cách nào đối phó được.

(107) Người đến đến không có ý tốt

Ma Cung hơn ba trăm Ma đầu, công phu so với Triển Chiêu tốt hơn nhiều, Triển Chiêu rất có kinh nghiệm đối phó với cao thủ, xét về mặt tổng thể võ công, Triển Chiêu cao cơ hơn một chút so với Bạch Ngọc Đường, hạ thủ ở chỗ khác cũng có hiệu quả!

Nhưng cũng có chút không đúng, người tóc bạc này mới bị Triển Chiêu nói ba hai câu đã phát cáu rồi, sát ý cuộn cuộn như sóng vỗ, Triển Chiêu tâm nói vị này thế nào mà đối với mình cứ như y là kẻ thù giết cha hắn không bằng vậy...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu đột nhiên nghiêng đầu, “Chẳng lẽ... Người là con trai Yêu Trường Thiên?”

Lão già sững sốt.

Triển Chiêu sờ cằm đánh giá hắn, “Không giống a... tướng mạo Yêu Trường Thiên dù sao cũng không tồi, lại nói ông ta vẫn là ca ca của bà ngoại Ngọc Đường đây, là con cháu dù sao cũng phải có vài phần nhan sắc chứ...”

Trần Tử Hư ở phía sau không ngừng lắc đầu, hắn cùng Triển Chiêu tuy không quen biết, nhưng Triển Chiêu khi còn bé thường đến Đường Môn, ngẫu nhiên đã từng gặp qua vài lần, hắn chỉ biết vị này cái khác không nói, riêng mềm mại rất lưu loát.

Trần Tử Hư thấy người tóc bạc cả đầu cũng đã bốc hơi nước, liền nhắc nhở hắn, “Người đừng để ý đến y, cứ trực tiếp giết chết là được!”

Triển Chiêu lộ vẻ mặt ghét bỏ nhìn Trần Tử Hư, tâm nói Miêu gia với người có thù lớn như vậy sao?

Tính khí người tóc bạc tương đối nóng nảy, hình như ngại Trần Tử Hư vương vếu, liền đưa một tay đẩy hắn ra, sau đó một vận nội lực một cái... Từ bốn phía xung quanh, sương mù dần dần nổi lên rồi tụ lại đây.

Triển Chiêu cau mày – Đây là sương độc lúc đoàn xe bị tập kích!

Trần Tử Hư vội vàng che lại mũi miệng, muốn tìm chỗ để trốn.

Còn Triển Chiêu lại là nhảy một cái... Không có nữa!

Lúc này không chỉ Trần Tử Hư, mà người tóc bạc kia cũng ngẩn người, sau đó ngẩng đầu nhìn trời... Triển Chiêu đã sớm nhảy lên trời cao rồi, hơn nữa bởi vì có sương mù nên lúc này không nhìn thấy y ở đâu nữa.

Người tóc bạc nhú mày – Triển Chiêu quả nhiên là hậu nhân của Ân Hậu, khinh công kinh người.

Lúc này, chợt nghe thấy một tiếng huýt gió.

Người tóc bạc đột nhiên chợt lóe... Một mảnh mái ngói từ trong sương mù bay tới, từ chỗ người tóc bạc phi thân tránh đi “Bốp” một tiếng đập trúng mặt Trần Tử Hư.

Trần Tử Hư “Ai nha” một câu rồi lão đảo té ngã trên mặt đất, lau một cái, máu mũi dính đầy tay.

Trần Tử Hư đưa tay che mũi, hình như là bị ném vỡ xương sống mũi rồi, hắn tự hiểu rõ... Triển Chiêu này không phải ném sai chỗ mà là cố ý ném tới xương mũi hắn!

Một chiêu tập kích sương độc bất ngờ của người tóc bạc vốn muốn đánh đòn phủ đầu, ai mà biết khinh công Triển Chiêu lại quá tốt, nhoáng một cái đã bay lên phía trên sương mù.

Sương mù luôn phẳng phất ở phía dưới, y ở trên cao không bị sương độc ảnh hưởng, có ném mái ngói vào trong viện thì bọn họ cũng khó lòng phòng bị.

Sau khi Trần Tử Hư bị mấy mảnh ngói đánh trúng thì có chút chịu không nổi.

Người tóc bạc vung tay lên... Sương độc dần dần tiêu tán.

Lại ngược mắt xem, nóc đại trạch ở Phương phủ này đều đã bị Triển Chiêu phá gần hết, trong tay Triển Chiêu lúc này còn đang cầm một mảnh ngói đây, ném về Trần Tử Hư “Bốp”... lại một mảnh nữa, vừa vỗ vỗ tay hỏi người tóc bạc kia, “Chiêu này của ngươi ta từng thấy Triệu Phổ dùng qua, gọi là Tụ Vân Thức, Triệu Phổ chỉ dùng để tụ gió cát lại, nội lực hắn không mang độc giống ngươi... Nhưng công phu mà hai ngươi dùng đều cùng một loại.”

Người tóc bạc cười lạnh một tiếng, “Tiểu tử xem như có chút kiến thức.”

“Ngươi và Yêu Trường Thiên có quan hệ gì?” Triển Chiêu tò mò hỏi, “Vì sao lại có công phu của ông ta?”

“Ngươi biết công phu của Ân Hậu, có gì kỳ quái chứ?” Người tóc bạc lạnh giọng hỏi.

Triển Chiêu há to miệng, “Người thật sự là con trai Yêu Trường Thiên? Ông ta không phải là không thành thân sao?”

“Đương nhiên là không phải!” Người tóc bạc bị Triển Chiêu làm cho tức giận không ít, há mồm vừa định nói gì đó, đột nhiên nuốt lời lại.

Cơ hồ là cùng lúc, Triển Chiêu cũng cảm giác được một cỗ nội lực đang đánh tới... liền hơi nghiêng người.

Một thân ảnh vừa lúc Triển Chiêu nghiêng mình mà lướt qua, rơi xuống bên cạnh lão già tóc bạc trong viện kia.

Triển Chiêu cùng hắn xẹt qua, tránh khỏi cú đánh lén của hắn, rơi xuống một bên, nhìn lại chỗ vừa đứng ban nãy thì thấy mái ngói màu trắng đã biến thành màu đen, còn mang theo chút ánh sáng màu tím nhạt...

Triển Chiêu cau mày nhìn người trong viện.

Lúc này, người tới vẫn là một đầu tóc bạc, nhưng tuổi thì nhỏ hơn nhiều... Đúng là người trẻ tuổi mà ngày đó bọn họ đã nhìn thấy trong khách điểm.

“Thiếu chủ.”

Lão già có vẻ rất tôn trọng người trẻ tuổi kia.

Triển Chiêu đứng ở trên nóc nhà, bắt đầu tính thử tuổi của người trẻ tuổi kia... Người này công phu quả thật rất cao, nhưng công phu lão già tóc bạc hiển nhiên là cao hơn một chút...

Trần Tử Hư ôm vết thương một mình đứng lên, người trẻ tuổi tóc bạc lạnh mắt nhìn hắn một cái, cũng không nói gì, trong mắt đều là vẻ khinh miệt.

Triển Chiêu cảm thấy ánh mắt vị này nhìn Trần Tử Hư rất thích hợp, không biết có lai lịch gì, khí phách cũng không nhỏ.

Người trẻ tuổi kia quay đầu lại nhìn Triển Chiêu một chút, mở miệng hỏi, “Bách Hoa Đằng đang ở trong tay người?”

Triển Chiêu nghe thấy giọng hắn có một chút khẩu âm Tây Bắc, cảm thấy kỳ quái... Vùng Thục Trung phần nhiều là khẩu âm Tây Nam, còn Hắc Phong Thành thì ngược lại có rất nhiều khẩu âm Tây Bắc.

“Bách Hoa Đằng đã bị Triệu Phổ thiêu hủy rồi.” Triển Chiêu trả lời.

“Triệu Phổ...” Thời điểm người tóc bạc nói ra hai chữ ‘Triệu Phổ’, ngữ khí có chút vi diệu, vì thế Triển Chiêu hoài nghi không biết có phải hai người bọn họ có chút ân oán cá nhân hay không.

“Làm sao Triệu Phổ có thể hủy Bách Hoa Đăng được.” Người tóc bạc cười lạnh một tiếng, “Ta cũng không phải là kẻ vô dụng như mấy thùng cơm của Võ lâm Trung Nguyên các ngươi mà có thể dễ dàng lừa gạt như vậy, giao Bách Hoa Đăng cho ta, thứ này vốn không phải là đồ của các ngươi.”

Triển Chiêu khẽ cười, “Ai nói không phải đồ của chúng ta chứ?”

“Vật kia vốn thuộc về Bạch Quỷ Vương.” Người tóc bạc nói.

“Cũng không phải sao.” Triển Chiêu cười, “Nếu là của Bạch Quỷ Vương, vậy người thân thiết nhất với ông ta không phải là đồ đệ Triệu Phổ của ông ta sao? Thế nào mà ngươi còn có quan hệ thân thiết với ông ta còn hơn cả thân nhân nữa vậy?”

Người tóc trắng tất nhiên có thể nghe ra Triển Chiêu chỉ nói lời suông để lừa người, gật đầu một cái, nói, “Đều nói người Hán nguy hiểm xảo trá, quả nhiên đúng là như thế, đã vậy còn không biết xấu hổ!”

Triển Chiêu đưa tay vỗ ngực một cái, ai nha, lần đầu tiên bị nói như vậy...

“Có điều nếu nói...” Triển Chiêu còn thật sự khoanh tay lại suy nghĩ cẩn thận một chút, “Ông ngoại cũng không tính là người Hán, cho nên ta chỉ là một nửa người Hán, Triệu Phổ cũng chỉ là một nửa, bà ngoại Ngọc Đường cũng là đồng hương của nhóm các ngươi đây, cho nên hẳn cũng là một nửa...”

“Bạch Ngọc Đường căn bản không thể xem là người của Bạch Quỷ Tộc được!” Người trẻ tuổi kia không mở miệng, nhưng lão già lại nóng nảy trước, nhảy dựng lên rống to.

Người trẻ tuổi khẽ nhú mày, quay đầu lại trừng mắt nhìn lão già kia một cái.

Lão già cũng ý thức được mình vừa lỡ mồm, vội vàng ngậm miệng.

Triển Chiêu gật gật đầu, khẽ cười, “Thì ra các ngươi là người của Bạch Quỷ Tộc... Cũng chính là tộc nhân ban đầu của Quỷ Vương, ừm, ít nhiều cũng xem như quan hệ họ hàng cũ.”

Trần Tử Hư lúc này cũng đã lau khô máu trên mặt, hung tợn liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, nói với hai người tóc bạc, “Hắn chính là kẻ giảo hoạt như thế, tuyệt đối không thể để hắn còn sống rời khỏi nơi này.”

Người trẻ tuổi kia quay đầu lại, gật đầu với lão già một cái.

Người tóc bạc lớn tuổi đưa tay, rút từ bên hông ra một thanh ống trúc.

Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn – Ai lấy ống trúc làm vũ khí?

Chỉ thấy lão già kia ném ống trúc lên bầu trời một cái, “Bụp” một tiếng... Ống trúc nổ tung, một đám bột phấn màu tím nhạt được vẩy ra.

Triển Chiêu ngẩng mặt... Chỉ thấy thứ bột phấn kia theo gió phiêu tán, cơ hồ là cùng lúc này, xung quanh bắt đầu sinh ra cảm giác nóng rực.

Triển Chiêu hơi nhướn mày... Tuy rằng không biết thứ bột phấn này là cái gì, nhưng nguyên lý có thể không khác lắm với Lân phấn của Hồng Cửu Nương...

Nhìn lại trong viện, hai tay lão già kia vừa nhấc đã múa may trên không trung... Từ không trung lập tức xuất hiện vài bức tường lửa.

Trước đây Triển Chiêu từng cùng Bạch Ngọc Đường tán gẫu qua, trong Thập đại cao thủ Ma Cung, công phu của Hồng Cửu Nương thuộc loại rất khó phòng thủ, nhưng mà Cửu Nương lại sợ nhất hai người, một người là Thiên Tôn, người còn lại chính là Lục Thiên Hàn... Bởi vì nội lực của hai người bọn họ là băng, băng có thể khắc hỏa.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liệu y có thể bắt chước nội lực cực hàn của Bạch Ngọc Đường một chút không?

Lâu ngày ở chung một chỗ, ít nhiều gì cũng sẽ có chút ảnh hưởng lẫn nhau, hai người bọn họ cũng không gây khó dễ lẫn nhau như người ngoài, bình thường vốn cùng nhau luyện công, đối với công phu của đối phương tất nhiên thập phần hiểu rõ.

Triển Chiêu biết nguyên lý nội lực cực hàn hình thành, vì thế...

Đang lúc Triển Chiêu chuẩn bị nghịch hành nội lực của mình, định thử khắc chế vài đạo tường lửa, bỗng nhiên... Xung quanh đột nhiên rùng cả mình.

Triển Chiêu vừa nhấc mắt... Cảm giác thật vi diệu!

Y vừa ngẩng đầu, chỉ thấy xung quanh những bức tường lửa trên không trung bỗng dần hình thành mấy bức tường băng, cùng lúc đó, bông tuyết trắng muốt trên bầu trời từ từ hình thành... Mây mù ngập tràn.

Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy bông tuyết hình thành như thế nào, ngay tại thời điểm trận hàn ý kia vừa mới kéo tới, suy nghĩ chợt lóe qua trong đầu y chính là – Ngọc Đường đến?

Nhưng theo hàn ý càng ngày càng đậm, Triển Chiêu mới phát hiện sự bất đồng trong đó, đây không phải nội lực Thiên Tôn, nói cách khác cũng không phải của Bạch Ngọc Đường...

Tường lửa đùng vào tường băng, kết quả tất nhiên là “Rào rào” mưa to tầm tã như trút nước.

Triển Chiêu muốn tránh khỏi hạt mưa do sợ có độc... Nhưng chuyện kỳ diệu lại xảy ra.

Rõ ràng là mưa rất to, nhưng trong khoảnh khắc giọt nước mưa chấm đất thì bị đông cứng thành băng cầu, lăn lóc cộc đầy đất.

Trước kia Triển Chiêu từng nghe Bạch Ngọc Đường nói qua điểm khác nhau giữa nội lực cực hàn của sư phụ và ông ngoại hắn nhưng y vẫn có chút không rõ, hôm nay trông thấy mới thật sự hiểu được, thì ra là phân biệt như vậy! Hàn khí của Thiên Tôn đến từ đỉnh Thiên Sơn, hàn khí của Lục Thiên Hàn lại đến từ Băng Nguyên Cực Bắc, một người là chí cao mà hàn, một người còn lại là vạn dặm đóng băng mà hàn... Nội lực Thiên Tôn cao, nhưng lạnh, còn Lục Thiên Hàn là rất lạnh a, rét lạnh đến mức Triển Chiêu phải dậm chân.

Hai người tóc bạc nhìn cầu băng đầy mặt đất, cùng trao đổi một ánh mắt.

Lão già tóc bạc cười lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp được Thiên Tôn...”

“Mắt ngươi mù sao.”

Một tiếng nói theo bên kia truyền tới.

Triển Chiêu gật đầu, này là Ngọc Đường nhà y, y hiểu được... Quả nhiên, chỉ thấy trên nóc nhà đối diện, Bạch Ngọc Đường nhảy lên.

Trần Tử Hư ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, liền nhíu mày lùi lui sau hai bước.

Bạch Ngọc Đường quét mắt nhìn ba người phía dưới một cái, cũng hơi kinh hãi, may mà nhanh chân chạy đến, bằng không con Mèo ngu kia phải đơn độc đối phó với hai bình lửa thì lại phải chịu thiệt!

Lão già tóc bạc kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường – Không phải Thiên Tôn, chẳng lẽ là Bạch Ngọc Đường? Người này tuổi còn trẻ thế mà lại có nội lực cao như vậy...

Chẳng qua là hắn còn chưa nghĩ ra, chợt nghe thấy một tiếng “Lạch cạch”... Thanh ống trúc vừa nãy vẫn còn ở trên trời mà giờ đã bị đông cứng thành một cái cột băng, bị quăng xuống dưới mặt đất.

Một người xuất hiện ở bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm giác rất rõ ràng lại lạnh thêm vài phần nữa, quay sang... Lục Thiên Hàn đã đi tới.

Triển Chiêu âm thầm “Chắc chắc” hai tiếng, nhìn bộ dáng lão nhân này một chút.

Lục Thiên Hàn tóc xám mắt xám, trên tướng mạo có một nửa bóng dáng Bạch Ngọc Đường, nếu chia dáng vẻ Bạch Ngọc Đường ra thành hai, thì một phần tuần mỹ đến từ Bạch Hạ, còn một phần anh khí cao quý kia chính là kế thừa từ Lục Thiên Hàn.

Triển Chiêu có thể tưởng tượng ra lúc Lục Thiên Hàn tuổi trẻ trông anh tuấn như thế nào, không giống với Tứ Đại Thánh Nhân vĩnh viễn ở nơi đầu sóng ngọn gió(108), Lục Thiên Hàn là một người bị thế nhân quên lãng, hoặc thậm chí chính hắn cũng muốn quên đi mình là cao thủ, dùng lời ông ngoại nhà mình mà nói, vị này cả ngày tránh ở trong hầm băng tự ngồi chơi một mình, không có việc gì thì không bao giờ xuất môn.

(108) Ví người phải trực tiếp đương đầu với những khó khăn, nguy hiểm lớn nhất

Lục Thiên Hàn trước nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu gãi gãi đầu, nhìn hắn cười tủm tỉm.

Sắc mặt Lục Thiên Hàn cũng ôn hòa vài phần, hắn hiển nhiên còn cực kì thích Triển Chiêu, vươn tay vỗ nhẹ lên vai y.

Triển Chiêu lúc này mới chú ý tới trên bả vai mình có vài mảnh băng vụn màu tím nhạt... Thì ra những đốm phần kia đã cách gần mình như vậy.

Lục Thiên Hàn quay đầu lại, liếc mắt nhìn phía dưới một cái, nhìn thấy hai người tóc bạc kia, lắc lắc đầu, “Thi Hỏa Quỷ.”

Người trẻ tuổi kia liền chau mày, lão già bên cạnh hô lên, “Là người!”

Sau khi Lục Thiên Hàn nhìn thoáng qua một lần thì không muốn nhìn đến bọn họ lần thứ hai, nhìn đối diện Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà, hỏi, “Nói như vậy, trái tim kia đã bị đào ra rồi?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút xem khả năng Bạch Ngọc Đường giấu diếm Lục Thiên Hàn là bao nhiêu... Mỗi tội Chuột nhà y rất thành thật, ông ngoại lại không phải người ngoài, không cần suy nghĩ liền gật đầu.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái, lại nhìn hai người tóc bạc trong viện bị hắn gọi là “Thi Hỏa Quỷ”, đột nhiên nở nụ cười...

Triển Chiêu kinh hãi mà mở to hai mắt nhìn Lục Thiên Hàn nở nụ cười ở bên cạnh, trong trí nhớ của y, đây được xem là lần thứ nhất hay lần thứ hai nhìn thấy Lục Thiên Hàn cười?

Bạch Ngọc Đường so với Triển Chiêu còn kinh ngạc hơn, hắn đã lớn như vậy nhưng cũng chưa từng thấy ông ngoại hắn cười quá vài lần đâu...

“Ta không quan tâm các ngươi có bao nhiêu người.” Lục Thiên Hàn cười lạnh một tiếng, “Các ngươi ai dám đụng vào trái tim kia, thì xác định diệt tộc thêm một lần nữa.”

Nói xong, xoay người định đi.

“Trái tim kia vốn thuộc về Bạch Quỷ Vương!” Người trẻ tuổi tiến lên một bước.

Lục Thiên Hàn chợt dừng bước, quay đầu lại...

Triển Chiêu vội vàng thối lui hai bước, mái ngói xung quanh vang “Rầm” một tiếng, kéo ra một mảng băng lớn xung quanh cũng bị rạn nứt theo, mặt đất dưới chân người trẻ tuổi ấy nứt cả vỏ, phát ra một tiếng nổ thật lớn.

Trần Tử Hư đứng cứng ngắc tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lục Thiên Hàn lạnh mắt nhìn hai người kia, “Ai nói là tim của hắn?”

Theo lời nói của Lục Thiên Hàn, xung quanh bắt đầu bị đóng băng... Hai người tóc bạc nhảy một cái lên nóc phòng, người người trẻ tuổi kia tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng lão già tóm chặt cánh tay hắn vội vàng chạy đi.

Hai người kia bỏ chạy, Trần Tử Hư lại chậm một bước, hoặc nên nói chân bị đông cứng nên không thể động đây... Chờ tới lúc hắn hiểu được, Bạch Ngọc Đường đã đến bên cạnh hắn rồi.

Ngũ gia vươn tay tóm hắn, “Có chuyện muốn hỏi người!”

Nói xong, tóm Trần Tử Hư nhảy lên nóc phòng.

Triển Chiêu vô vô mặt mũi bầm dập của Trần Tử Hư, cùng Bạch Ngọc Đường mang theo hắn, đi theo Lục Thiên Hàn...

Đại trạch Phương phủ bị đông cứng hơn phân nửa, cả lầu các màu trắng đều bị đóng băng, cột băng cao hơn nóc phòng không ít, ánh nắng chiếu xuyên xuống trở nên trong suốt long lanh.

Xa xa, người trẻ tuổi áo trắng kia tránh khỏi tay lão già, “Tên kia chính là Lục Thiên Hàn sao?!”

Lão già khuyên người trẻ tuổi, “Thiếu chủ, chúng ta không phải là đối thủ của hắc, tốt nhất vẫn nên trở về xin chỉ thị của chủ nhân...”

“Hắc chính là người chúng ta cần tìm vì sao phải thả hắc đi!” Người trẻ tuổi chặn hỏi, “Nhất định phải giết hắc, đổi tim cho Yêu Trường Thiên, khi đó Bạch Quỷ Vương chân chính mới có thể sống lại!”

“Đối phương đã có sự đề phòng, chúng ta trước tiên về thương lượng một chút đã!” Lão già kiên quyết kéo người trẻ tuổi đi.

Sau khi đám người rời đi, từ trong rừng có một người chậm rãi đi ra.

Người đi ra cánh rừng đúng là Yêu Trường Thiên, lão nhìn hai người tóc bạc biến mất nơi xa xa rồi quay đầu lại nhìn tòa lâu các bị đóng băng kia một chút, cuối cùng cúi đầu, nhìn bên ngực trái mình, hình như đang tự lẩm nhẩm, “Người thật sự đang ngủ sao? Tại sao lại yên lặng như vậy?”.

62. Chương 62: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Edit: Fin

Beta: Dương & Linh

Trong biệt viện, lúc bọn Tiểu Tứ Tử quay lại thì trông thấy một đám nha hoàn đang vô cùng bận rộn chạy ra chạy vào.

Lâm Dạ Hỏa vừa mới bị kinh hãi, định tìm nha hoàn giúp mình pha một chén trà trên châu với nhân sâm để áp kinh, nhân tiện bỏ thêm chút mật ong gì gì đó để nhuận phế dưỡng nhan...

Nhưng mà bọn nha hoàn không có ai rảnh rỗi mà để ý đến hắc, một đám người vội vàng tẩy chần phơi gối, Bạch Phúc trước sau bận rộn chỉ huy một đám gia tướng phủ bụi, tất cả mạng nhện đều phải quét sạch!

Lâm Dạ Hỏa cầm cái chén xoay quanh, dạo trước dạo sau một vòng, dậm chân, “Ai nha, Bạch Lão Ngũ lại phát điên cái gì rồi a, đã sạch sẽ thế này mà còn táo trần làm cái quái gì vậy hả?”

“Có lẽ không phải Bạch Ngọc Đường bảo bọn họ quét tước đâu.” Lúc này, Công Tôn đứng đối diện Lâm Dạ Hỏa nhìn về hướng cửa viện đằng sau hắc mà bĩu môi một cái.

Lâm Dạ Hỏa vừa quay đầu lại, chỉ thấy ngoài cửa viện, Lục Thiên Hàn đang chậm rãi đi vào.

“Đảo chủ!” Bạch phúc vội nhanh chân chạy lên nghênh đón.

Hai nha đầu Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi vui mừng hoan hỉ kêu một câu “Đảo chủ” rồi chạy đến.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái.

Lâm Dạ Hỏa lập tức lộ ra vẻ mặt ngoan ngoãn với hắn, gọi, “Lão gia tử.”

Lục Thiên Hàn cũng gật đầu, biết đứa nhóc này chính là đồ đệ của Vô Sa.

Bọn Công Tôn cùng Triệu Phổ đều tới chào hỏi, Tiểu Tứ Tử đã lâu không gặp Lục Thiên Hàn, rất cao hứng chạy đến... Lục Thiên Hàn vươn tay sờ sờ đầu bé và Tiểu Lương Tử, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đằng sau cũng đã vào cửa.

Triệu Phổ dùng ánh mắt ra hiệu với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường – Chỉ có một mình lão gia tử tới thôi sao? Ông ấy có nói cái gì không?

Triển Chiêu bắt đắc dĩ buông tay – Chuyện này một lời khó nói hết, người bên kia điều tra thế nào rồi?

Triệu Phổ cũng rất bất đắc dĩ thở dài – Giống người, cũng một lời khó nói hết.

“Đảo chủ, trước đi nghỉ ngơi một lát đã.” Bạch Phúc biết Lục Thiên Hàn thích sạch sẽ, chạy đường xa như vậy tới đây, nhất định muốn đi rửa mặt một cái.

Lục Thiên Hàn theo Bạch phúc đi vào, Thần Tinh Nhi Nguyệt Nha Nhi cùng một đám nha hoàn xếp hàng thẳng lối cùng vào theo.

Lâm Dạ Hỏa nhăn nhó chặc chặc hai tiếng, “Vị này lúc tuổi còn trẻ có thể khẳng định còn kiêu ngạo hơn cả Bạch Lão Ngũ.”

Tất cả những người còn lại đều theo bản năng mà liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, cảm thấy lời này của Lâm Dạ Hỏa đúng là Nhất châm kiến huyết(109), lúc Lục Thiên Hàn bằng tuổi hắn thì đẹp trai đến mức nào đây? Nói cái này chứ huyết thống ba đời của tổ tôn cũng quá cường đại rồi...

(109) Gãi đúng chỗ ngứa

Tạm dừng suy nghĩ miên man, mọi người tập hợp lại cùng nhau trao đổi chuyện vừa mới trải qua một lát.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn mọi người, “Nói như vậy, ngoại trừ ta ra các người đều đã đụng mặt Yêu

Trường Thiên rồi?”

Tất cả mọi người gật đầu.

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tình huống lúc đó của sư phụ ta thế nào?”

Ngũ gia nói, “Không khác với mấy lần trước lắm.”

“Chắc chắn, đó là thân cữu công của người, đương nhiên không có gì khác rồi.” Lâm Dạ Hỏa bất mãn, “Thiếu gia ta thiếu chút nữa thì mất toi cái mạng nhỏ!”

Triệu Phổ ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu, nói với Lâm Dạ Hỏa, “Cũng không đúng.”

Lâm Dạ Hỏa nhướng mi, “Không đúng?!”

“Có thể ông ấy chẳng qua chỉ đang chọc người chơi thôi.” Triệu Phổ nói, “Người cũng đâu bị động thương đến gân cốt? Ngay cả hai người Đường Môn kia cũng không hề bị tổn thương đến da thịt một chút nào cả, thật ra các người nên ngẫm lại, nếu sư phụ ta đánh thật, thì mấy đệ tử Đường Môn bị ông ấy đụng tới kia đã bị vỡ thành mảnh thịt vụn rồi đi?”

Lâm Dạ Hỏa cau mày ngẩng mặt nghiêm túc suy nghĩ, “Nói như vậy...”

Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử nhắc nhở Triệu Phổ – Tiểu Tứ Tử vừa rồi mới nói là tai nạn chết người đấy!

Triệu Phổ sờ cằm, chột Tiểu Tứ Tử một chút, dựa vào tư tâm riêng, hẳn muốn thay Yêu Trường Thiên giải vây chuyện này.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cũng có thể, trước đây thời điểm Ân Hậu trêu chọc ông ta, ông ta cũng làm vẻ như muốn làm thật Ân Hậu, trong lòng lão gia tử cũng hiểu rõ.

Triển Chiêu liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hắc Thủy Bà Bà từ cửa thoáng qua, liền chạy tới kéo bà đi vào.

Trong tay Hắc Thủy Bà Bà đang cầm cái bình mật đường, tay còn lại thì cầm cái thìa to, còn đang ăn mật đường đây. Bà Bà có một sở thích, đó là rất mê ăn đồ ngọt, nhất là mật đường, người khác khi pha một phần nước đường thì chỉ cho hai muỗng đường, còn Bà Bà phải cho tận hai chén.

Triển Chiêu hỏi bà, “Bà Bà, bà vừa rồi có nhìn thấy Yêu Trường Thiên hả?”

Hắc Thủy Bà Bà gật đầu một cái, “Ừ.”

“Ông ta bình thường sao?”

Hắc Thủy Bà Bà tròn mắt nhìn, “Bình thường a.”

Tất cả mọi người nhìn Triển Chiêu, ý là – Người hỏi nhầm người rồi đi? Bản thân Hắc Thủy Bà Bà thuộc một trong hai loại không quá bình thường đấy.

“Bà Bà, vừa rồi vì sao bà cũng đi theo?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

“Cung chủ trước khi đi đã dặn dò ta phải đi theo trông các người, nếu có chạm mặt Yêu Trường Thiên thì nhìn một chút xem tình huống hần thế nào.” Hắc Thủy Bà Bà thờ ơ ăn đường, vừa nói, “Ta thấy hần cùng dĩ vãng cũng không có gì khác biệt.”

“Vậy một trăm năm trước ông ta có dạng gì?” Triển Chiêu hỏi.

Hắc Thủy Bà Bà ngẩng mặt suy nghĩ một chút, che miệng “Phụt” một tiếng, nhanh chóng đi tìm Hồng Cửu Nương chơi.

Đám người Triển Chiêu hai mặt nhìn nhau, cân nhắc tiếng “Phụt” kia của bà có ý gì.

Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường, “Trần Tử Hư đâu? Người có mang về đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lúc vào cửa ta giao lại cho Giả Ảnh rồi.”

Triệu Phổ gật đầu, bĩu môi với Long Kiều Quảng một cái.

Long Kiều Quảng liền chạy đi thăm vấn Trần Tử Hư.

Công Tôn hỏi Triển Chiêu, “Theo người nói, những kẻ tóc bạc kia là người của Bạch Quỷ Tộc?”

Triển Chiêu gật đầu.

Công Tôn cau mày, “Khó trách một đầu tóc trắng làn da cũng trắng nốt... Nhưng Bạch Quỷ Tộc năm đó gần như đã bị diệt sạch, một trăm năm sau, chẳng lẽ số còn sót lại ngày càng lớn mạnh hơn?”

“Bạch Quỷ Tộc là tình huống nào đây?” Triển Chiêu hỏi.

“Bạch Quỷ Tộc vốn rất thiện chiến, là bộ tộc rất hung hãn.”

Lúc này, từ bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Ngô Nhất Họa không nhanh không chậm đi vào.

Trước mắt mọi người chợt sáng ngời – Đúng vậy! Năm đó Ngô Nhất Họa có đánh giặc với Bạch Quỷ Tộc, hẳn là tương đối hiểu rõ.

“Bà Bà nói các người vừa thấy Yêu Trường Thiên thì đã bị dọa cho choáng váng?” Ngô Nhất Họa đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Công Tôn tạm thời không nói, bốn cao thủ khác thì lại mất hứng, Lâm Dạ Hỏa bĩu môi, “Ai sợ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu.

Triệu Phổ bĩu môi, “Chữ sợ viết thế nào?”

Ngô Nhất Họa bị bọn họ chọc cười, nhìn khắp xung quanh, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ông ngoại người cũng đến đây sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Bà ngoại người chính là người của Bạch Quỷ Tộc.” Ngô Nhất Họa kể lại chuyện cho mọi người sáng tỏ, “Bạch Quỷ Tộc phân ra thành hai loại, một loại bị bệnh Bạch phu, loại còn lại thì không bị, cùng với người bình thường cũng không khác nhau lắm, nhưng mà làn da thì trắng hơn một chút... Đôi mắt có màu nâu đỏ, màu sắc so với Hán tộc thì còn đỏ hơn.”

Tất cả mọi người gật đầu, khó trách trong đôi mắt Yêu Trường Thiên có chút ánh đỏ.

“Bà ngoại người chính là một đại mỹ nhân.” Ngô Nhất Họa nói với Bạch Ngọc Đường.

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường, lại suy nghĩ một chút đến dáng vẻ mẫu thân Lục Tuyết Nhi của hắn, cảm thấy lời này rất có sức thuyết phục!

“Bà ngoại người vốn được Yêu Trường Thiên nuôi lớn.” Ngô Nhất Họa nói với Bạch Ngọc Đường một câu làm cho hắn có được tin tức ngoài ý muốn.

Vốn là, nếu cả phụ mẫu đều mất sớm thì ca ca nuôi lớn muội muội là một chuyện rất bình thường, nhưng

vấn đề ở đây là, Yêu Trường Thiên như Yêu như Quỷ làm thế nào lại có thể nuôi lớn bà ngoại Bạch Ngọc Đường thành một cô nương tâm địa lương thiện như vậy được? Không hề học cái xấu một chút nào sao! Đúng là kỳ tích nha!

“Bạch Quỷ Tộc là bộ tộc có niên đại rất lâu đời, bọn họ vốn sinh sống tại Tây Nam, thời điểm Phong Thiên Trường còn trẻ đã thống nhất bọn họ lại, Bạch Quỷ Vương được tất cả mọi người trong Bạch Quỷ Tộc vô cùng sùng bái, hơn nữa bản thân Yêu Trường Thiên còn mang huyết thống hoàng tộc của Bạch Quỷ Tộc. Cấp bậc Bạch Quỷ Tộc phân chia nghiêm ngặt, có một số người Hán không thể lý giải nổi, nhưng mà đó vốn là quy định của bọn họ bởi vậy trong Bạch Quỷ Tộc hoàn toàn không có phản đồ, cũng không hề gạt người, nhưng lại vô cùng thông minh.” Ngô Nhất Họa nhớ lại tình cảnh năm đó, “Bạch Quỷ Vương là một kẻ hết sức, hết sức độc ác, chính là cái loại tà ác từ sâu trong cốt tủy, hắn chỉ mang binh chinh chiến giết người ngán ngùng trong vài năm, nhưng phỏng chừng tổng số người chết còn nhiều hơn chiến sự phát sinh suốt một trăm năm qua, người ở vùng Tây Nam nằm ngủ cũng sẽ gặp ác mộng thấy hắn.”

Tất cả mọi người đều cau mày.

“Tân Đình Hầu lúc ấy được hắn dưỡng thành một thanh đao kén chọn, đến khi vào trong tay người thì Tân Đình Hầu căn bản một chút cũng chưa được ăn no.” Ngô Nhất Họa chỉ chỉ Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhìn trời, thanh đao này là vật hoang dã, có lúc đêm khuya vắng người, khi hắn nắm chuôi đao thì có thể nghe được tiếng chém giết cùng tiếng kêu la thảm thiết, nếu đời trước là Yêu đao, vậy trong đoạn thời gian ở trong tay Bạch Quỷ Vương kia, hắn là Quỷ đao.

“Ta năm đó mang binh có cùng Yêu Trường Thiên đánh qua mấy trận, Yêu Trường Thiên vốn có thể một đường giết đến Trường An, nhưng khi tới Thục Trung thì đụng phải Ân Hậu, kết quả bị Yêu Vương tính kế, thành ra đứt ngang ở chỗ này.” Ngô Nhất Họa nói, “Về binh mã của hắn, có một hiện tượng rất thú vị.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người tò mò.

“Người của Bạch Quỷ Tộc đều dùng chung một loại công phu!” Ngô Nhất Họa nói, “Từ Yêu Trường Thiên cho đến tên lính quen bình thường nhất, bộ công phu kia của bọn họ hình như luôn được truyền xuống từ xưa đến nay, đều là nội lực nóng cháy, mang theo độc, chẳng qua Yêu Trường Thiên là người lợi hại nhất mà thôi.”

“Người Bạch Quỷ Tộc giỏi về dùng lửa hơn nữa lại không sợ lửa.” Ngô Nhất Họa nói tiếp, “Cho nên nhân mã năm đó của Bạch Quỷ Vương đều bị gọi là Thi Hỏa Quỷ.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái – Khó trách vừa rồi ông ngoại cũng gọi hai người tóc bạc kia là Thi Hỏa Quỷ.

“Ông ngoại ta cũng có đánh giặc cùng người của Bạch Quỷ Vương?” Bạch Ngọc Đường tò mò hỏi.

Ngô Nhất Họa hơi ngần người, sau đó nở nụ cười, nói, “Tính cách của ông ngoại người rất giống với người,

hắn mặc kệ chuyện đánh giặc này nọ, lúc ấy trong quân doanh ta cũng không có con mèo có thể giữ được ông ngoại người ở lại giúp ta bán mạng.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ngẩng mặt nhìn trời, thuận tiện gãi gãi quai hàm, bộ dạng rất lúng túng.

“Nhưng võ công của ông ngoại người đích xác là khắc Bạch Quỷ Tộc.” Ngô Nhất Họa khoát tay áo, “Chuyện cũ năm xưa này có kể mấy ngày mấy đêm cũng không xong, bàn về công phu, Bạch Quỷ Vương rất tài giỏi, Cung chủ và Thiên Tôn đều ở đây, còn có cả Ngân Yêu Vương nữa.”

Nói tới đây, Ngô Nhất Họa có chút xuất thần, nhìn chăm chăm chén trà bạch ngọc trước mắt mà lẩm nhẩm, “Yêu Vương nếu còn sống thì tốt rồi...”

Đang nói đến đó, ngoài cửa viện, Lục Thiên Hàn vừa đổi một thân quần áo đi vào.

Ngô Nhất Họa cùng Lục Thiên Hàn lên tiếng chào hỏi.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái, tới ngồi bên cạnh bàn.

Tiểu Tứ Tử dịch sang một bên, ngược mặt nhìn Lục Thiên Hàn.

Tâm tình Lục Thiên Hàn có vẻ không tồi, vươn tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, ngồi xuống, đặt lên trên đùi mình.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, lấy Bách Hoa Đăng ra cho hắn nhìn một cái!

Triệu Phổ ra hiệu ý bảo – Chờ đã! Sau đó bỏ chạy vào trong nhà.

Chỉ lát sau, Triệu Phổ cầm khúc gỗ như “Bách Hoa Đăng” chạy ra.

Đặt Bách Hoa Đăng lên trên bàn.

Lục Thiên Hàn đứng dậy nhìn chăm chăm.

Tất cả mọi người nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn chăm chú nhìn Bách Hoa Đăng một lát, cau mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sư phụ người đâu?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu – Hắn cũng không biết Thiên Tôn đi đâu rồi.

Lục Thiên Hàn lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng lắc đầu.

Lục Thiên Hàn hình như có chút không rõ tình huống lúc này, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Các người chạy đến Thục Trung làm gì?”

Bạch Ngọc Đường nói là tới tham gia đấu giá của Thẩm gia.

Lục Thiên Hàn tựa hồ có chút hứng thú, hỏi danh sách bán đấu giá ra sao?

Tiểu Tứ Tử lấy từ trong túi tiền nhỏ ra danh sách đấu giá cho Lục Thiên Hàn

Lục Thiên Hàn nhìn một lát, có vẻ rất hứng thú với mấy thứ đồ vật này nọ, nói với Bạch Ngọc Đường, “Mấy thứ này đều mua lại hết đi.”

Tất cả mọi người có chút hồ đồ... Lục Thiên Hàn vậy mà lại không thêm để ý đến trái tim của Bạch Quỷ Vương đang đặt trên bàn, ngược lại còn có tâm tư mua đồ ư?

Triển Chiêu đưa cánh tay đụng Bạch Ngọc Đường một cái, nháy mắt với hắn – Hỏi ông ngoại người một chút nha.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu – Hỏi cái gì? Chẳng lẽ hỏi ‘Ông ngoại, trong Bách Hoa Đăng này là trái tim của Yêu Trường Thiên? Nghe nói sau khi lấy ra Yêu Trường Thiên cũng sẽ chết đấy?’ sao.

Triển Chiêu gật đầu – Hỏi nha!

“Á...” Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng.

Lục Thiên Hàn đứng lên, có vẻ là phải rời đi.

“Ông ngoại...” Bạch Ngọc Đường gọi hắn lại.

Lục Thiên Hàn quay đầu lại, như là nhớ tới gì đó, chỉ Bách Hoa Đăng kia nói với Triệu Phổ, “Thu hồi lại, thứ này rất đáng tiền, bán đi có thể xoay sở một số lớn quân phí.”

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh...

Triển Chiêu mở to hai mắt liếc Bạch Ngọc Đường – Ông ngoại người có phải đang nói giỡn không?

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường còn mở to hơn Triển Chiêu – Người thấy ông ngoại ta đã bao giờ đùa giỡn chưa?

Triệu Phổ ôm Bách Hoa Đăng, tâm nói – Ai nha, sư phụ ta người này sống đã hồ đồ như phế vật, Lục Thiên Hàn đây là xem náo nhiệt không sợ đại sự a.

Còn Bạch Ngọc Đường lại nghĩ không ra... Nếu nói trong Bách Hoa Đăng là trái tim Yêu Trường Thiên, hoặc là nó phải bị thiêu hủy hoặc là thay tim lại như trước, nhưng nếu vậy thì tim của bà ngoại hẳn không phải sẽ không có chỗ cất giấu sao? Nhưng vì sao bộ dáng ông ngoại hẳn lại có vẻ chẳng hề để ý gì cả?

“Nhưng vật này nếu bị người Bạch Quỷ Tộc lấy về...”

Triển Chiêu nói còn chưa dứt lời, Lục Thiên Hàn cũng gật đầu một cái, “Thứ này vốn thuộc về Bạch Quỷ Tộc.”

Mọi người càng chấn kinh hơn.

“Nhưng mà... Sư phụ nói, Yêu Vương có di huấn, ai dám động vào vật này thì giết không luận tội.” Bạch Ngọc Đường nói.

Lục Thiên Hàn hơi sững sốt, không hiểu hỏi, “Vì sao?”

“Vì sao?” Triệu Phổ cầm Bách Hoa Đăng hỏi, “Bởi vì nơi này vốn là trái tim nguyên bản của Bạch Quỷ Vương!”

Lục Thiên Hàn đứng tại chỗ nhìn chăm chăm mọi người một lát, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Sư phụ người nói như vậy?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy.”

Triển Chiêu nói, “Ông ngoại con cũng nói như vậy.”

Về mặt Lục Thiên Hàn có chút mặc danh kỳ diệu, nghi ngờ nhìn mọi người thêm một lát nữa, ánh mắt kia như đang nhìn một đám ngốc, cuối cùng lắc đầu, xoay người rời đi.

Lúc này, tất cả mọi người ở lại trong viện đều trợn tròn mắt.

Triệu Phổ ném Bách Hoa Đăng lên bàn đá, vài vị cao thủ thêm cả Công Tôn cùng vây quanh cái bàn... Chẳng lẽ bên trong không phải là tim của Bạch Quỷ Vương?

“Chi bằng mở ra nhìn thử xem sao?” Triển Chiêu đề nghị.

Vì thế, một đám người lại bắt đầu nghiên cứu khúc gỗ không có nắp đậy, không có chốt mở cũng không có tay cầm... Mở ra thế nào đây?

Ngô Nhất Họa cũng cảm thấy kỳ quái, lưu lại kia một đám tiểu hài nhi đang cả kinh vây quanh khúc gỗ, hần ra cửa, bước nhanh vài bước đuổi theo Lục Thiên Hàn, “Thứ kia người đã từng gặp qua trước đây rồi sao?”

Lục Thiên Hàn gật đầu, hỏi, “Ân Hậu và Thiên Tôn đi đâu rồi?”

Ngô Nhất Họa nói, “Hẳn là chuyện Yêu Vương phân phó bọn họ làm.”

Lục Thiên Hàn dở khóc dở cười, “Ta đã nói kỳ quái, Yêu Vương đã đi một trăm năm rồi mà còn trên cột hai người bọn họ nữa?”

Ngô Nhất Họa cũng rất bất ngờ, “Chẳng lẽ nói, Yêu Vương lừa bọn họ sao?”

Lục Thiên Hàn bật cười, “Yêu Vương lừa gạt hai người bọn họ còn ít sao? Mấu chốt là lần nào hai người bọn họ cũng tin.”

“Vậy trong Bách Hoa Đăng kia rốt cuộc là cái gì?” Ngô Nhất Họa nhin không được hỏi.

Lục Thiên Hàn hơi nghiêng đầu, thấp giọng ở bên tai Ngô Nhất Họa nói hai câu.

Ngô Nhất Họa đứng chết trân tại chỗ, “Cái này cũng có thể a...”

Lục Thiên Hàn nhún vai một cái, “Khó trách tên điên kia lại chạy về đây, ta còn tưởng rằng có chuyện lớn.”

Ngô Nhất Họa lắc đầu cũng đi theo Lục Thiên Hàn, vừa hỏi, “Đi uống rượu sao?”

Lục Thiên Hàn gật đầu, cùng Ngô Nhất Họa ra cửa tìm chỗ uống rượu.

63. Chương 63: Lòng Bàn Tay Mu Bàn Tay Là Thịt

Edit: Zizi

Beta: Fin

Chạng vạng tối, Triệu Trinh và Thái sư hàn huyên một hồi, chuẩn bị đến tìm mọi người ăn cơm chiều.

Ngày mai là buổi bán đấu giá, Triệu Trinh thân là hoàng đế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được tham gia buổi đấu giá nên khí thế hừng hực, Thái sư là khách quen của các buổi đấu giá, mấy ngày nay vẫn luôn giằng giãi một ít về quy củ đấu giá của dân gian cho Triệu Trinh nghe, Triệu Trinh nghe xong cách nói chuyện cũng có thêm vài phần khí thế “giang hồ”.

Đi tới trong viện, Triệu Trinh và Thái sư sững sốt.

Chỉ thấy trong viện, một đám người đang vây quanh bàn, cứ như đang nghiên cứu cái gì đó.

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Chiêu hợp sức cạy một thứ, Triệu Phổ ở một bên khuyên nhủ, “Hai người nhẹ một chút! Không cẩn thận phá hủy là thành một đi không trở lại đấy!”

Công Tôn cầm cây thiết côn, “Tách ở chỗ khe hở rồi dùng côn mở thử xem!”

Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử nhắc chân lên nhìn bàn.

Chỉ có Bạch Ngọc Đường tựa hồ không quá muốn tham gia vào chuyện này, bình tĩnh ở một bên uống trà, không quên nhắc nhở, “Hai người muốn mở ra phải đảm bảo lúc đóng lại không được để lại dấu vết, nếu không sư phụ ta ‘cách sát vật luận’ ta cũng không cứu được hai người.”

Triển Chiêu tức giận, buông tay ra, “Sao lại chặt như vậy!”

Triển Chiêu buông tay nhưng Lâm Dạ Hỏa vẫn còn đang túm lấy, Hỏa Phượng “Ai nha” một tiếng, do dùng quá sức giữ lấy nên bị ngã ra thật xa, chổng vó lên trời.

Triển Chiêu hít một hơi khí.

Tiểu Tứ Tử vội vã chạy tới đỡ, Tiểu Lương Tử và Triệu Phổ cười đến giậm chân.

Hỏa Phượng đường chủ vừa bò dậy vừa chỉ ngón tay vào Triển Chiêu, “Người nha con mèo gian xảo dám ám toán ta!”

Triển Chiêu vội xua tay ý nói không phải cố ý.

Bạch Ngọc Đường ở một bên muốn nói móc vài câu, Triển Chiêu không đợi hắn mở miệng đã đập hắn một cước.

Ngũ gia vỗ vỗ giày trắng, nhìn mèo mình nuôi.

Triệu Trinh và Thái sư đã đi tới, nhìn mới hiểu, mấy vị cao thủ này đang liều mạng cạy khúc gỗ đi.

Thái sư vội ngăn lại, “Ôi chao! Không phải nói không được mở ra sao?”

“Bây giờ có muốn mở cũng không được.” Công Tôn để chỗ ngồi cho Triệu Trinh và Thái sư, đi qua nhìn Lâm Dạ Hỏa có ngã bị thương không.

Triệu Phổ ôm cánh tay rồi rầm nhìn “Bách Hoa Đăng” trên bàn, thứ này rất tà môn, lấy nội lực của mấy người bọn họ, cho dù đây là khối sắt cũng có thể mở ra được! Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không có chút sứt mẻ gì. Hai cỗ nội lực của Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa, mỗi người một bên vậy mà vẫn không may hề hấn gì!

“Hay là người dứt khoát thưởng cho nó một nhát Tân Đình Hầu thử xem?” Triển Chiêu đề nghị.

Triệu Phổ “Ha ha” lắc đầu, “Vạn nhất chém nát trái tim thật của sư phụ ta ở bên trong thì sao?”

“Ta thấy tám phần mười là không có.” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nói, “Ông ngoại là người đàn ông hoàng, sẽ không lừa chúng ta.”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa gật đầu đồng ý – Đáng tin.

Triệu Phổ nhìn Tân Đình Hầu của mình một chút, nghĩ đi nghĩ lại, liền hỏi Triển Chiêu, “Cự Khuyết của người thử xem?”

Triển Chiêu nhướng mi, “Thứ này còn cứng hơn cả sắt, vạn nhất một kiếm chém xuống mà gãy kiếm luôn thì làm sao bây giờ? Ai bồi thường Cự Khuyết cho ta? Nương ta sẽ làm thật ta luôn.”

Mọi người lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bình tĩnh uống trà, dù sao ta cũng không cảm thấy quá hứng thú.

Triệu Trinh thuận tay ôm Tiểu Tứ Tử qua hỏi, “Tiểu Tứ Tử, bên trong khúc gỗ có phải trái tim không?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu, “Phải ạ!”

Triệu Phổ và Công Tôn đều hỏi bé, “Con xác định?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu lại gật đầu.

Triển Chiêu dán lỗ tai vào khúc gỗ lắng nghe, “Quả thật là tiếng tim đập không sai nha!”

“Chỗ đó tim xấu hay tim tốt?” Triệu Trinh tiếp lời Tiểu Tứ Tử.

“Tốt ạ!” Tiểu Tứ Tử lại gật đầu.

“Con xác định?” Triệu Phổ hỏi.

Tiểu Tứ Tử gật đầu lại gật đầu.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có thể nào không phải là tim của Yêu Trường Thiên? Là của người khác?”

“Nhưng ông ngoại nói vật này rất đáng giá!” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Cũng đúng a...” Triển Chiêu suy nghĩ, “Ngoại trừ Yêu Trường Thiên ra, còn có trái tim của ai đáng giá nữa đây?”

“Tiểu Tứ Tử.” Triệu Trinh tiếp tục hỏi Tiểu Tứ Tử, “Ở trong đây là trái tim của ai?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, đưa tay che miệng, “Phụt.”

Tất cả mọi người híp mắt nhìn bé.

Công Tôn đưa tay chọc con trai nhà mình một chút, “Có phải con biết cái gì không? Mau nói, không được giấu!”

Triều Chiêu và Triệu Phổ đều gật đầu.

Tiểu Tứ Tử lại che miệng, “Phụt.”

“Cận Nhi, này là ý gì?” Tiểu Lương Tử khó hiểu.

Tiểu Tứ Tử lại tái diễn động tác.

Mọi người đều mặc danh kỳ diệu.

Triệu Trinh cũng cầm lấy khúc Bách Hoa Đăng, “Chẳng lẽ ở đây giấu cái ‘Phụt’ sao?”

“‘Phụt’ là cái gì?” Bàng thái sư kinh ngạc.

“Tiếng đánh rầm đi?” Tiểu Lương Tử nghiêng đầu, “Nếu không phải của sư công ta, chẳng lẽ là tiếng đánh rầm của sư tổ ta?”

Triệu Phổ đang nghiên cứu Bách Hoa Đăng ghét bỏ mà buông đèn, giơ tay lên oánh cho đồ đệ nhà mình một phát.

Tiểu Lương Tử bất mãn ôm gáy nhìn sư phụ nhóc – Triệu Phổ rõ ràng thẹn quá hóa giận trút lên đầu đồ đệ mà!

“Thiếu gia!”

Lúc này, Bạch Phúc chạy vào.

Bạch Ngọc Đường hỏi ông, “Ông ngoại đâu?”

“Cùng Thư Sinh gia đi ra ngoài uống rượu rồi.” Bạch Phúc nói, “Ta báo tin cho phu nhân, nói Đảo chủ ở chỗ này, mọi chuyện vẫn bình an.”

Thật ra chính Bạch Ngọc Đường cũng đã quên luôn chuyện này, nương hấn vẫn còn lo lắng chuyện trái tim, may là Bạch Phúc nghĩ chu toàn.

Triển Chiêu chột Bạch Ngọc Đường một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn y.

Triển Chiêu bĩu môi nhìn Bách Hoa Đăng... Bên trong thứ này khẳng định có cơ quan, mà ở đây người có nghiên cứu tìm hiểu cơ quan chỉ có Bạch Ngọc Đường.

Ngũ Gia nhìn Triển Chiêu một chút, buông tay – Sư phụ không cho đụng hấn tuyệt đối không thể đụng vào, trừ phi Thiên Tôn trở lại nói có thể mở ra nhìn thì lúc đó hấn mới nghĩ cách.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, Chuột nhà y rất nguyên tắc, Thiên Tôn không cho đụng thì hấn sống chết gì cũng không chịu đụng nha, mà muốn hấn tìm cách phá giải cơ quan Bách Hoa Đăng, trừ phi chính Thiên Tôn mở miệng để hấn làm như vậy. Hai thầy trò này đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, đừng thấy Bạch Ngọc Đường ngày thường không để ai vào mắt, Thiên Tôn nói một câu hấn cũng không phản bác hay cãi lý lại.

Bạch Ngọc Đường tuy rằng cần tôn sư mệnh, nhưng nói không hiểu kỳ cũng là giả... Trên đời này đích thật có không ít cơ quan lợi hại khiến cao thủ dù nội lực mạnh thế nào cũng không phá ra được, lấy thần cơ Yêu Vương, đây không phải việc khó.

Lúc mọi người ở đây đang thúc thủ vô sách(110) với Bách Hoa Đăng, Tiểu Tứ Tử kéo Bách Hoa Đăng đến trước mắt, vươn tay ôm cạp cạp.

(110) Bó tay không có biện pháp

Tất cả mọi người không hiểu nhìn bé.

Công Tôn hiểu kỳ hỏi, “Tiểu Tứ Tử, con thích cái này sao?”

“Dạ!” Tiểu Tứ Tử gật đầu.

Mọi người càng nghi ngờ hơn, lẽ nào thật sự không phải tìm Yêu Trường Thiên, mà là cái gì Cổ thánh tiên hiền(111)? Theo lý mà nói thì cũng là vật tà ác, vì sao Tiểu Tứ Tử lại thích?

(111) Chỉ những thánh nhân hay người có tài năng đã qua đời

Bạch Ngọc Đường để chén xuống, kéo Triển Chiêu râu rĩ không vui, “Đi, ra ngoài đi dạo.”

Triển Chiêu đứng dậy theo hấn xuất môn, vừa hỏi, “Đi dạo chỗ nào?”

“Tìm ông ngoại ta, hỏi ông ấy một chút xem trong đèn là cái gì, người cũng biết ông ngoại là người thành thật.” Bạch Ngọc Đường nói.

Triển Chiêu nhướn mày, “Ý kiến hay!”

Lâm Dạ Hỏa cũng chạy ra bên ngoài “Ta cũng đi... Ai nha!”

Hỏa phượng chạy không được hai bước, vạt áo phía sau bị Tiểu Lương Tử giẫm lên, lảo đảo rồi “xoẹt” một tiếng.

Lâm Dạ Hỏa quay đầu lại vung chân lên... Nửa đoạn y phục đã bay xuống.

Hỏa phượng nắm vạt áo híp mắt nhìn Tiểu Lương Tử, “Nhãi con ngươi ngứa da à?”

Tiểu Lương Tử lắc nửa đoạn vạt áo chỉ ra cửa, “Vợ chồng son người ta đi ăn người xem náo nhiệt gì, ngươi không có mắt sao!”

Công Tôn và Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử đều gật đầu.

Hỏa Phượng nhìn trái phải một chút, bưng cái chén qua một bên ngồi chồm hồm, xoa đầu Tiểu Ngũ nói thầm – Sớm biết vậy cũng đem tên Cẩm đến, rất giỏi đối đáp nha? Hừ!

Tất cả mọi người nhìn hẩn, nghĩ xem hẩn nói “tên Cẩm” là chỉ ai.

...

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một đường rời biệt viện, đến phố xá sầm uất.

“Lại nói tiếp, đó cũng xem như tin tức tốt, đúng không?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn y, “Người nói bên trong Bách Hoa Đăng có khả năng không phải là trái tim Yêu Trường Thiên?”

Triển Chiêu gật đầu, “Người cảm thấy thế nào?”

“Vừa rồi thấy tình trạng ông ngoại, nói thật là cũng không lo lắng như vậy.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đồng thời ta còn nghĩ thông suốt một chuyện khác.”

“Chuyện gì?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi.

“Có lẽ... Ông ngoại không muốn để ý đến.” Bạch Ngọc Đường nói, “Mặt khác, người Bạch Quỷ Tộc, cũng không khẳng định có thể hiểu Bạch Quỷ Vương.”

“Hiếu ư?” Triển Chiêu cảm thấy từ này có chút ý nghĩa, “Vậy làm sao để hiếu?”

“Nếu ngươi là Yêu Trường Thiên, ngươi sẽ muốn sống lại sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ừm...” Triển Chiêu ôm cánh tay gật đầu, “Cách nghĩ này đúng là rất mới mẻ.”

“Bạch Quỷ Vương một đời kiêu hùng, cũng không phải cái loại đạo tặc không rõ ràng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nếu năm đó thua trận cũng đồng nghĩa với việc Bạch Quỷ Vương đã chết! Trên đời này nào có đạo lý người chết rồi còn sống lại?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng vậy. Ông ta thêm muốn hản cũng không phải là tính mạng.”

“Bà ngoại ta chẳng qua cũng chỉ là một cô gái yếu đuối.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta không cảm thấy bà ấy có thể dùng cách này ràng buộc Bạch Quỷ Vương.”

“Nói cách khác, ngươi cảm thấy Yêu Trường Thiên cũng không muốn mình sống lại?” Triển Chiêu hỏi.

“Là Phong Thiên Trường không thể sống lại, bởi vì ông ta đã chết! Còn kẻ đang sống kia là Yêu Trường Thiên.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ông ta bại bởi Yêu Vương! Yêu Vương đã qua đời, cho dù ông ta có sống lại thêm một lần nữa thì ông ta vẫn sẽ thua, Yêu Vương không sống lại mà ông ta lại sống lại, đây coi là cái gì? Cũng không khỏi quá xem thường Bạch Quỷ Vương.”

Triển Chiêu cười gật đầu, “Đúng là đạo lý như vậy. Ta cũng hiểu được lấy tôn nghiêm Bạch Quỷ Vương mà nói, ông ta khinh thường việc được sống lại, anh hùng chỉ đánh cuộc một lần, thua chính là thua, trở lại một lần nữa làm cái gì? Bị người ta chê cười.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cho nên vấn đề bây giờ là...”

Triển Chiêu đương nhiên hiểu rõ ý nghĩ của Bạch Ngọc Đường, “Vấn đề là, nếu Yêu Trường Thiên không phải vì chuyện muốn sống lại thì tại sao lại quay về Thục Trung! Hơn nữa lại có biểu hiện kỳ quái như vậy!”

Bạch Ngọc Đường nói, “Hiển nhiên là ông ngoại cũng không rõ tại sao ông ta lại tới nơi này, mà sư phụ và ông ngoại ngươi.. Hình như hướng suy nghĩ của họ cũng không chính xác.”

“Có vẻ là bị người lừa gạt.” Triển Chiêu cũng hiểu được Ân Hậu và Thiên Tôn trước đó đều xác định trong Bách Hoa Đăng là tim của Bạch Quỷ Vương, nếu đây không phải là sự thật, thì chắc chắn đã bị lừa rồi.

“Người có khả năng lừa bịp hai người bọn họ cũng không nhiều lắm.” Bạch Ngọc Đường nhướn mày với Triển Chiêu.

Triển Chiêu híp mắt, “Lại là Yêu Vương làm?”

“Vô luận Yêu Vương làm ‘chuyện xấu’ gì thì kết quả luôn luôn là chuyện tốt, ngài ấy cũng vì sự phụ ta và ông ngoại người mà tâm tư rối loạn.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Cho nên đó là lý do mà Yêu Vương cố ý để ông ngoại và Thiên Tôn chống đỡ?” Triển Chiêu hỏi, “Trừ người bên trong và bản thân Yêu Trường Thiên ra, không ai khác có thể ngăn cản ông ta nha!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Đúng vậy, Yêu Vương đây là đang muốn tin tưởng Yêu Trường Thiên?”

“Chúng ta cũng có thể tin tưởng Yêu Trường Thiên sao?” Triển Chiêu hỏi, “Cho dù bà ngoại người không có cách nào ngăn cản ông ta?”

“Dù sao đi nữa ông ta cũng là anh vợ ông ngoại ta.” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, “Người trong nhà sẽ không tổn thương nhau đâu.”

“Nhưng ông ta là thân thích với các người, cũng là người cùng tộc với Bạch Quỷ Tộc đó.” Triển Chiêu lật tay, ý là – Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt nha!

Bạch Ngọc Đường dừng bước, nhìn Triển Chiêu, “Không chỉ có Yêu Trường Thiên.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, cũng dừng lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Có ý gì?”

“Bà ngoại ta cũng vậy!” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Yêu Trường Thiên và Bạch Quỷ Tộc vốn cùng tộc, bà ngoại ta cũng thế! Lúc trước Tiểu Họa thúc nói, Bạch Quỷ Tộc hoàn toàn trung thành với bộ tộc mình, sẽ không bao giờ làm thương tổn đồng loại.”

Triển Chiêu vỗ tay một cái, “A! Vì thế nên khi Yêu Trường Thiên muốn tiêu hủy đầu mối tìm ra Bạch Quỷ Tộc, bà ngoại người cũng không hề ngăn cản!”

“Việc Yêu Trường Thiên bị đổi tim cũng được xem là nguyên nhân dẫn tới việc Bạch Quỷ Tộc bị diệt.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Vì thế xét trên phương diện khác mà nói, bà ngoại phản bội lại tộc của mình.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Cho nên bà ấy mới có cảm giác áy náy đối với Bạch Quỷ Tộc.”

“Bà ấy có, như vậy Yêu Trường Thiên cũng có.” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Xem ra lần này yếu tố quyết định không phải Yêu Trường Thiên, hoặc nên nói... chính là bà ngoại ta.”

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu đột nhiên kéo Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đang chuyên chú nghĩ đến gút mắc trong đó, có chút không hiểu nhìn Triển Chiêu, “Miêu Nhi?”

“Người có ngửi thấy mùi gì không...” Triển Chiêu mũi thính, cau mày nhìn khắp xung quanh.

Bạch Ngọc Đường cũng hồi phục lại tinh thần, ngửi ngửi, hỏi, “Mùi khói?”

“Trên người vị cao thủ Bạch Quỷ Tộc lúc trước tập kích ta cũng có mùi lân tiêu, giống loại mùi này.”

Triển Chiêu nói, “Bọn họ ở gần đây!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày suy nghĩ một chút, “Ông ngoại cũng đang ở gần nơi này.”

Triển Chiêu sững sốt, “Người chắc chắn?”

Bạch Ngọc Đường ra hiệu ý chú ý một tòa tử lâu xa xa, “Nơi này không lớn, đoán chừng chỉ có tử lâu kia là được ông ngoại ta để mắt tới.”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm tử lâu một lát, đột nhiên vỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn y.

“Nếu như ta là người của Bạch Quỷ Tộc, người ta hận nhất là ai?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một hồi, trả lời, “Yêu Vương?”

Triển Chiêu nhướng mày, “Nói thành thật, chớ tự mình gạt mình.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Ông ngoại ta.”

“Có cách gì có thể khiến trái tim bà ngoại người chết đi?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

Bạch Ngọc Đường âm thầm hít một hơi khí lạnh, “Nếu như ông ngoại ta chết đi thì bà ngoại ta cũng không còn lý do gì mà ở lại trên đời này nữa.”

“Vì thế...” Triển Chiêu còn chưa dứt lời, bóng trắng trước mắt đã lóe lên, Bạch Ngọc Đường không thấy đâu nữa.

“Ai!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường gấp gáp, vội đuổi theo, “Người đừng vội, Tiểu Họa thúc cũng ở đây nữa, không dễ gì gặp chuyện không may đâu!”

...

Trong tửu lâu.

Ngô Nhất Họa cầm ly rượu nhìn xung quanh, đột nhiên hỏi Lục Thiên Hàn, “Người bao lâu rồi chưa giết người?”

Lục Thiên Hàn nhìn hắn một cái, nói, “Người cũng biết ta không thể giết người của Bạch Quỷ Tộc.”

Ngô Nhất Họa cười xấu xa, “Đây chính là yêu ai yêu cả đường đi sao?”

Lục Thiên Hàn để ly xuống, nói, “Ở đây nhiều người, đến chỗ khác đi.”

Ngô Nhất Họa nâng cằm “Chặc chặc” hai tiếng, “Ai nha, thật si tình.”

Lục Thiên Hàn nhìn hắn một cái, hỏi lại, “Người sẽ giết hậu nhân Lâm gia sao?”

Ngô Nhất Họa hí mắt, “Miệng thật là độc.”

Lục Thiên Hàn nhảy ra khỏi cửa sổ.

Ngô Nhất Họa cũng đứng lên đuổi kịp, thuận tiện lưu lại cho tiểu nhị đang trợn mắt há mồm một câu, “Lát nữa sẽ có hai tiểu tử đẹp trai đến, để bọn họ trả tiền.”

Tiểu nhị trừng mắt nhìn, quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy vào, vỗ tay một cái – Tới rồi, đây không phải là tiểu tử đẹp trai sao!.

64. Chương 64: Âm Sát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiến vào tửu lâu thì nhìn thấy có hai bóng người nhảy ra từ cửa sổ.

Cả hai đồng thời chạy lên lầu, bốn phương tám hướng có rất nhiều nhân ảnh phi thân ra, Triển Chiêu không hề giẫm lên một tầng cấp nào của bậc cầu thang, chỉ “viu” một tiếng là đã vọt ra khỏi khung cửa, để lại một câu, “Có mai phục!”

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên là thấy được, Ngũ Gia nhìn sang những thân ảnh chợt lóe lên kia, tính toán một chút, ước chừng có khoảng hơn hai trăm cao thủ đuổi theo ông ngoại của hắn cùng với Ngô Nhất Họa.

Ngũ Gia muốn đuổi theo, nhưng trông thấy tiểu nhị đứng ở một bên vịn vịn tay phát tay với hắn, “Ai nha! Công tử, hai vị công tử kia còn chưa có trả tiền...”

Nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã chẳng thấy đâu.

Viên tiểu nhị đang dậm chân thì phía sau có người vỗ vỗ bả vai của hắn, chỉ chỉ thứ trong tay hắn.

Tiểu nhị cúi đầu nhìn xuống – Không biết thời bạc đã được nhét vào trong tay từ lúc nào.

Mấy người tiểu nhị chạy tới khung cửa sổ, nhìn ra bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu, thế nhưng lúc này, đám người náo nhiệt trên đường phố tựa hồ có chút xôn xao.

“Thời tiết sắp thay đổi à?” Tiểu nhị nghe thấy giọng rry của chưởng quỹ ở phía sau có phần lo lắng, lập tức ngẩng đầu lên nhìn bầu trời một chút, lúc này trên đỉnh đầu không trung ngập nắng, không có cảm giác trời sẽ mưa nha.

Tuy nhiên ở phía lầu dưới, đám người cũng ngày càng khẩn trương, mọi người rời rít dừng chân, hướng về phía Tây Nam mà nhìn.

Bọn tiểu nhị vừa chuyển tầm mắt... Chỉ thấy hướng Tây Nam cát vàng cuộn cuộn lấy cả bầu trời bao la, mây đen áp đỉnh, thời tiết thật sự có biến đổi?

...

Trong biệt viện, Lâm Dạ Hỏa đang cùng với Tiểu Tứ Tử và Tiểu Lương Tử vẽ ô vuông chuẩn bị chơi nhảy lò cò cả buổi trưa, Công Tôn thì đang nhìn Bao Duyên và một đám học trò Thái Học Viện làm bài tập, Triệu Phổ với Long Kiều Quảng thì nghiên cứu bản đồ vùng Tây Nam.

Đột nhiên, Tiểu Ngũ đang nằm sắp lim dim trong viện tự dưng lại bò dậy, lông mao của hắn hổ dưng đứng hết cả lên, lui về phía sau mấy bước rồi nhảy lên nóc nhà.

Tất cả mọi người sững sốt... Sau đó cùng nhau ngẩng mặt nhìn lên – Trong lòng tự nhủ quả nhiên Tiểu Ngũ đã bị Triển Chiêu nuôi dưỡng quá lâu đi, có thể dễ dàng nhảy lên nóc nhà giống như mèo vậy.

Đang trong lúc nghi hoặc, chỉ thấy Tiểu Ngũ quay đầu lại, hướng về phía mọi người trong viện gầm một tiếng.

Lâm Dạ Hỏa một chân đang co lại nhảy bịch bịch ngẩng đầu lên, tiếng gầm của Tiểu Ngũ dường như mang theo chút ý tứ cảnh báo.

Triệu Phổ cũng cau mày.

Lúc này, mấy ảnh vệ trên nóc nhà phi thân tới trước mái hiên, “Nguyên soái, bầu trời phía Tây Nam có hiện tượng lạ.”

“Hiện tượng lạ?” Công Tôn túm lấy Triệu Phổ, Triệu Phổ mang theo y cùng bay lên nóc nhà, chỉ thấy hướng Tây Nam bầu trời tối đen như mực, không biết là chuyện gì đã xảy ra, vừa không giống sấm sét vang dội lại vừa không giống bão cát, chỉ thấy cát vàng cùng mây đen cuộn cuộn quấn lấy nhau, dường như là muốn cuốn theo thứ gì đó đè ép tới đây, tốc độ cực nhanh, xa xa còn có thể nghe được tiếng âm âm tựa như sấm rền.

“Bạch Quỷ xuất sơn, thiên sinh dị tượng, Hắc Long áp đỉnh, diệt thành sở thập tọa, Đường quân tổn sở thập vạn, thôn thảo bất lưu(112).” Công Tôn đột nhiên đọc lù lù một đoạn thơ cổ.

(112) Tạm dịch:

Bạch Quỷ rời núi, trời sinh dị tượng

Rồng đen quần đỉnh, mười tòa thành tan tác

Quân Đường tổn thất mười vạn, gốc cây ngọn cỏ đều hoang tàn.

Công Tôn và Triệu Phổ liếc mắt nhìn nhau, gần như là trăm miệng một lời, “Sùng Đại Hạp chi chiến!”

Trong viện, Lâm Dạ Hỏa nhướng lên hàng lông mày, “Sùng Đại Hạp chi chiến?”

Tiểu Lương Tử đi theo Triệu Phổ cho nên đọc không ít binh thư, hơn nữa nhóc còn rất sùng bái sư tổ nhà mình, bao nhiêu chiến thư sử sách có liên quan đến Bạch Quỷ Vương đều mang ra đọc hết. Nghe được lời Lâm Dạ Hỏa hỏi, liền giải thích cho hắn, “Sùng Đại Hạp chi chiến là trận chiến thứ nhất mà sư tổ nhà ta từ Tây Nam đánh vào nước Thục, Sùng Đại Hạp tại vùng núi non trùng điệp mà tung hoành, tổng cộng có mười tòa thành trì và mười tòa quan ải, Đường quân có trên một trăm danh tướng, binh tướng hơn hai mươi vạn, được gọi là Đường Nam Đệ Nhất Hạp, phòng thủ kiên cố. Nhưng mà sư tổ nhà ta tại trận chiến đầu tiên chỉ dùng thời gian ba ngày đã san bằng Sùng Đại Hạp, căn quét hết cả Đường quân, toàn bộ mười tòa thành trì đều bị diệt, ngay cả một người sống sót cũng không còn.”

Tiểu Tứ Tử nghe vậy thì tròn tròn mắt, “Ồ...”

“Khi ấy có một vài thợ săn núp ở trong rừng tránh được một kiếp, bằng không tính mạng đã chẳng còn, bọn họ nói, theo cùng với binh mã của Bạch Quỷ Vương đánh tới còn có mấy chục con Hắc Long trên bầu trời, vô cùng dọa người, đến mức quỷ khóc thần sầu. Sư tổ nhà ta chính là thành danh chỉ sau một trận, từ đó không ai địch nổi thẳng cho tới khi chiếm cứ cả vùng Tây Nam, thời điểm tiến quân vào Trung Nguyên, đến quan ải hạp(113) mới thua trận đầu tiên. Tiểu Lương Tử nhướng mày, “Lúc ấy mãnh tướng Đạt Ngục Kỷ dưới trướng Bạch Quỷ Vương dẫn dắt một vạn tinh binh tấn công quan ải hạp, tướng lĩnh thủ thành quan ải phải bỏ thành mà chạy, bách tính quan ải dùng ngàn khối đá lớn chặn ở cửa thành mong muốn cứu lấy mạng sống. Đạt Ngục Kỷ cực kỳ tàn bạo, ra lệnh cho binh lính dùng cự mộc xông vào phá cửa thành, sau đó tiến hành tàn sát hàng loạt dân chúng bên trong, khi đó đá lớn sụp xuống tạo thành một tiếng nổ lớn vang xa tới tận mấy chục dặm thành trì mà vẫn có thể nghe thấy được, dọa cho dân chúng nơi ấy sợ tới nỗi già trẻ lớn bé rối rít dắt nhau đi trốn, khiến cho mấy tòa thành trở nên trống không đấy!”

(113) Nơi cửa khẩu có dòng sông được hai dãy núi kẹp ở giữa.

Tiểu Tứ Tử vội hỏi, “Sau đó thật sự tàn sát hết toàn bộ dân chúng trong thành sao?”

Tiểu Lương Tử lắc đầu, “Không, theo như những gì trong sách ghi lại, tại cửa khẩu của một trạm dịch ở quan ải hạp, có một bạch y mỹ thiếu niên đang uống trà, y đặt chén trà xuống đi bộ tới chỗ cửa thành bị đụng vỡ, đứng trước tấm bảng hiệu bị rách xuống.”

“Một người ư?” Tiểu Tứ Tử chớp cặp mắt to, “Sau đó thì sao...”

“Sau đó?” Tiểu Lương Tử chột chột cầm cửa Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi, sau đó vị tiểu ca kia làm đông lạnh một vạn tinh binh, Đạt Ngục Kỷ sau khi bị đông cứng thành khối băng, thiếu niên kia liền chặt đầu của hắn xuống, treo lên vách núi cao nhất của quan ải hạp, hơn nữa còn ở trên vách núi để lại bốn chữ.”

Tiểu Tứ Tử nháy nháy mắt, “Bốn chữ gì? Là Duy Ngã Độc Tôn(114) linh tinh các thứ à...”

(114) Tự xem mình là người cao quý duy nhất

“Chắc chắc.” Tiểu Lương Tử lắc đầu nói, “Là bốn chữ ‘Thục Trung quá nóng’”

Tiểu Tứ Tử há miệng ngây người.

Hỏa Phượng khoe miệng co giật hai cái, hỏi, “Vị bạch y mỹ thiếu niên kia sao cứ cảm thấy lộ ra một cỗ khí ngu ngu, Thiên Tôn?”

Tiểu Lương Tử vuốt cằm, “Ừ.. Ta cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên sử sách cũng không ghi lại cận kề, cũng chỉ là chép lại theo lời đồn, kể đó Ân Hậu lại mang theo binh mã đến nơi này, hơn nữa đây còn là Tây Bắc ngoại tộc, một cuộc hỗn chiến giằng co đã rất nhiều năm rồi!”

Phía bên này đang nói thì đã nghe ảnh vệ gác cửa hô lên một tiếng, “Cúi đầu!”

Mọi người kinh ngạc, Lâm Dạ Hỏa đem Tiểu Tứ Tử bên cạnh ném sang cho Tiểu Lương Tử.

Tiểu Lương Tử che chở cho Tiểu Tứ Tử trốn dưới mái hiên... Gần như là đồng thời, xung quanh bỗng chốc tối sầm, tiếng gầm rú quỷ dị tựa như sấm rền, nhưng bên trong lại vừa giống như tiếng sấm sét vang dội hòa quyện với tiếng la khóc.

Triệu Phổ mang theo Công Tôn nhảy trở vào trong viện, mọi người ngẩng mặt lần nữa... Liền thấy một vài đám mây đen to lớn vụt qua đỉnh đầu, mang theo một trận cát đá bay mù trời.

Lâm Dạ Hỏa nhíu mày, “Phía trên đỉnh đầu như có vật gì đó bay qua, là trò quái gì vậy? Cả một màu đen vậy hãm thật sâu.”

“Giống hệt Hắc Long ẩn mình nơi bão cát trong truyền thuyết.” Công Tôn nói, “Là binh mã của Bạch Quỷ Vương.”

“Có điểm không giống.” Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa đuổi theo về phía nóc nhà bên kia, nhìn một đám mây đen càng bay càng xa.

“Đây là hướng về trong thành sao?” Hỏa Phượng hỏi.

Triệu Phổ nói, “Đám người Triển Chiêu hình như còn ở trong thành.”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Để ta đi xem xét tình hình một chút, tình huống này là muốn kéo bè kéo lũ mà đánh nhau!”

Nói xong, Hỏa Phượng nhanh như chớp đuổi theo đám mây đen kia.

Triệu Phổ liếc mắt một cái nhìn về phía Long Kiều Quảng... Hai người liền đi về hướng Tây Nam.

Công Tôn gấp đến độ nhảy dựng lên, lập tức muốn chạy theo, ảnh vệ gác cửa ngăn y lại, muốn y cùng với Tiểu Tứ Tử đợi ở trong phòng.

Công Tôn dậm chân, “Tại sao cứ không biết võ công là phải chờ ở trong phòng vậy hả!”

Tiểu Lương Tử ở một bên chu miệng, lăm bằm, “Tại sao một đứa nhỏ biết võ công cũng phải ở lại chờ trong phòng?”

...

Phía bên kia, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bám theo một đoàn nhân ảnh chạy thẳng về hướng Bắc, đi tới bìa rừng vùng ngoại ô.

“Đi đâu thế nhỉ?” Triển Chiêu sau khi đáp xuống thì hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Hướng về phía quan ải hạp.” Bạch Ngọc Đường vừa đi về phía trước vừa chỉ.

“Quan ải hạp... Lãnh địa hoang phế chỉ còn lại vài tòa thành trống không trước kia.” Triển Chiêu đi theo Bạch Ngọc Đường vào cánh rừng, đi được hai bước liền túm lấy Bạch Ngọc Đường, “Người có nghe được tiếng động gì không?”

Bạch Ngọc Đường dừng lại nhìn xung quanh một chút... hỏi Triển Chiêu, “Tiếng sấm?”

“Quả nhiên không phải ta nghe lầm.” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn trời, thế nhưng rừng cây lại quá dày, xuyên qua khe hở của những phiến lá, thoát nhìn trời rất trong.

Hai người một đường đuổi theo ra khỏi rừng cây, phía trước chính là sơn cốc, đồ nát thê lương rải rác ở trên sườn núi, còn có cổ thành bị vứt bỏ.

“Hình như có thể cảm nhận được nội lực của Tiểu Họa thúc?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Ngũ Gia gật đầu, cau mày nhìn về đỉnh núi phía xa, “Lên núi đi, ông ngoại đang ở trên đó.”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triển Chiêu hoàn toàn không có phản ứng.

“Miêu Nhi?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy phía sau đại loại cách chỗ hắn khoảng hai bước, Triển Chiêu đứng ở nơi đó, y ngẩng mặt lên nhìn rừng cây xa xa.

Bạch Ngọc Đường cũng quay đầu nhìn theo... Bấy giờ, tiếng nổ vang càng thêm rõ ràng, tựa hồ có thứ quái vật to lớn nào đó đang di chuyển gần về phía bên này.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu vỗ vai hắn, “Sắp tới rồi.”

“Cái gì sắp tới?” Bạch Ngọc Đường vừa mới hỏi ra miệng, Triển Chiêu liền kéo hắn lui về phía sau hai bước, “Tới!”

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy nơi đỉnh núi phía xa có thứ gì đó sáng ngời... Vội vàng cùng Triển Chiêu nhảy lên một đỉnh tường thành phía sau xem xét một chút...

Đường như là cùng lúc, trong rừng có khoảng mấy chục cái bóng đen thoát ra giữa không trung... Ánh sáng rực rỡ trên bầu trời bắn ra bốn phía, nhũ băng tựa như cơn mưa thì nhau trút xuống.

Bạch Ngọc Đường nhũm mày nhìn nửa thước nhũ băng bén nhọn nện xuống gần bàn chân, hỏi Triển Chiêu, “Đây là cái gì?”

“Là Vạn Trùy Tiễn Vũ(115) của Tiểu Họa thúc.”

(115) Tạm dịch: Tên Mưa Vạn Băng, dịch nghĩa: Một vạn nhũ băng như cơn mưa tên rơi xuống.

Bởi vì tiếng động lộp bộp rơi xuống xung quanh quá lớn giống như mưa đá cho nên Triển Chiêu phải to tiếng la lên.

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Nội lực của Tiểu Họa thúc cũng là Hàn băng?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Không biết nha! Trước kia chỉ có lỗ thủng xuất hiện trên mặt đất chứ không hề có nhũ băng!”

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ, “Nội lực của ông ngoại?”

Triển Chiêu đưa tay nhặt lên một khối nhũ băng, đưa cho Bạch Ngọc Đường nhìn một chút.

“Nhưng mà ta không cảm nhận được hàn khí!” Triển Chiêu nghi ngờ, “Tình huống gì thế này?”

Nói còn chưa dứt lời, trước mắt liền “Phịch” một tiếng, một hắc y nhân té xuống, trên người ghim một tảng nhũ băng lớn.

Triển Chiêu vươn tay tháo xuống khăn che mặt của kẻ áo đen, là một gương mặt tái nhợt, “Là Thi Hỏa Quỷ sao?”(116)

(116) Vui lòng nhìn ảnh để dễ hình dung (mượn tạm trong phim Game of Thrones)

“Nhìn như là triệu chứng bệnh Bạch Phu, hơn nữa không có hàn khí.” Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, “Nội lực của ông ngoại không những không làm tăng thêm sức mạnh của tên mưa mà trái lại khí thể suy yếu đi, có gì đó không đúng.”

“Chỗ nào không đúng?” Triển Chiêu kiểm tra mạch đập của thích khách hắc y nhân, phát hiện đích thị vẫn còn sống, nhìn lại những kẻ đã té xuống kia, dường như tất cả bọn họ đều không chết, chỉ bị thương.

“Có lẽ... Ông ngoại không muốn đả thương người của Bạch Quỷ Tộc chăng?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có thể nha!” Triển Chiêu nói, “Dù sao cũng cùng tộc với bà ngoại của người.”

“Nhưng mà Bạch Quỷ Tộc hẳn là không muốn ông ấy cùng tộc đi.” Bạch Ngọc Đường chỉ một ngón tay về hướng bầu trời bao la phía Tây Nam.

Triển Chiêu ngẩng đầu... Chỉ thấy một đám mây đen cuộn cuộn kéo đến, cát vàng đầy trời, trong tiếng nổ vang lại xen lẫn vài tiếng gào khóc.

“Đây là thần công gì đây hả?” Triển Chiêu vẽ mặt kinh ngạc.

“Đây là Hắc Sơn Lão Yêu đấy.” Bạch Ngọc Đường một cước đạp thẳng tên Bạch Quỷ tộc đang chậm chạp muốn bỏ chạy khỏi mặt đất, hỏi, “Các người muốn làm gì?”

Tên Bạch Quỷ Tộc kia mang theo một đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng Bạch Ngọc Đường, trong mắt lộ ra tia hung tàn, tựa như ánh mắt của dã thú.

Triển Chiêu nhíu mày – Khó trách được gọi là quỷ, thật sự lớn lên có điểm dọa người.

“Chết!” Bạch Quỷ tộc kia hé miệng, thanh âm khàn khàn nói ra một câu, “Lục Thiên Hàn, chết!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường một cước đạp xuống mặt hắn.

Triển Chiêu quay mặt nhìn sang, vẻ mặt Bạch Ngọc Đường hiển nhiên đã lộ sát khí, nhưng nếu Lục Thiên Hàn không chịu giết người của Bạch Quỷ Tộc, vậy thì hắn cũng sẽ nhịn mà không xuống tay hạ sát thủ.

Đang trong lúc hai người bọn họ chuẩn bị lên núi khám xét, đột nhiên đỉnh đầu truyền đến tiếng hét của Lâm Dạ Hỏa, “Cách xa vách núi!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời ngẩng đầu, một bóng dáng đỏ rực rơi xuống.

Lâm Dạ Hỏa đáp xuống trước mặt bọn họ, lôi hai người kéo ra khỏi phía sau bức tường một chút, cùng lúc, phía sau truyền đến một tiếng “Rầm” thật lớn... Trong nháy mắt, bốn phía một mảnh đen nhánh, cuồng phong gào thét, đám mây đen cuộn cuộn trực tiếp va vào đỉnh núi xa xa, cả đỉnh núi vỡ vụn sụp đổ, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển.

“Ông ngoại!” Bạch Ngọc Đường nóng nảy nhảy ra.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu cũng vội vàng chạy theo cùng ra ngoài.

“Hai người muốn đi đâu?” Lâm Dạ Hỏa cầm ống tay áo che đi cát bụi cùng đá vụn đang bay tới, hấp tấp đuổi theo.

65. Chương 65: Hắc Cầu

Edit: Sophie

Beta: Linh

Một tiếng động thật lớn chấn động khắp núi rừng.

Công Tôn vốn đang ở biệt viện ngồi chờ đến sốt ruột, vừa nghe bên ngoài có động tĩnh liền mang theo Tiểu Tứ Tử chạy ra.

Cổng của biệt viện nằm trên ngã tư đường vậy rất nhiều người, không ít người đến tham gia đấu giá đều là kẻ giang hồ, mọi người đều bàn tán xôn xao về hiện tượng lạ vừa rồi.

Công Tôn rất muốn đi xem, nhưng bị ảnh vệ khuyên trở về... Thời gian mà những ảnh vệ của Triệu Phổ đi theo Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử còn nhiều hơn so với đi theo Triệu Phổ, Triệu Phổ nói nếu hai người xảy ra chuyện bất trắc gì thì sẽ trừng trị theo quân pháp, ảnh vệ đành phải ở lại biệt viện, giữ không cho hai người đi ra ngoài.

Tiểu Lương Tử thẳng lưng bước đi, “Đệ có thể đi ra ngoài không! Đệ muốn đi xem xét tình hình!”

Ngay lúc Công Tôn và Tiểu Lương Tử đều sốt ruột thì Tiểu Tứ Tử lại chạy về hướng khác.

Công Tôn thấy Tiểu Tứ Tử chạy vào phòng của Triệu Phổ.

Ảnh vệ thấy vậy liền chạy đến cửa xem.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử chạy vào trong nhà, bò lên bàn, mở rương sắt lấy Bách Hoa Đăng ra ngoài.

Nhóm ảnh vệ liếc mắt nhìn nhau, ai cũng nghi ngờ. Công Tôn cũng không giải thích được.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cầm Bách Hoa Đăng chậm rãi chạy ra, bước qua cửa sau dẫn vào trong viện, đem Bách Hoa Đăng đặt lên bàn, bản thân bé cũng leo lên.

Tiểu Lương Tử đứng dưới bàn, tò mò nhìn Tiểu Tứ Tử, “Cận Nhi, ngươi làm gì vậy?”

Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng ngẩng mặt, cứ như là đang đợi gì đó.

Ngay tại thời điểm Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, một bóng đen bỗng xuất hiện ở ngay bên cạnh bé.

Các ảnh vệ “vụt” một tiếng từ nóc nhà nhảy xuống nhưng vẫn chậm một bước, bóng đen kia đã ôm lấy Tiểu Tứ Tử chột lóe rồi biến mất...

Tiểu Lương Tử rượt theo ra khỏi biệt viện, miệng hô, “Sư công, chờ con với!”

Lúc các ảnh vệ vừa đáp xuống sân thì chỉ chụp hụt vào khoảng không, để lại Công Tôn đứng ngây người cạnh bên bàn – Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Nhìn lại, trong viện lúc này không còn Tiểu Tứ Tử cũng không còn Bách Hoa Đăng nữa, Tiểu Lương Tử cũng đã đuổi theo.

“Yêu... Yêu Trường Thiên?” Công Tôn thở dốc, “Yêu Trường Thiên mang Tiểu Tứ Tử đi rồi?!”

Các ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau – Bóng đen vừa rồi thật sự là Yêu Trường Thiên, nhưng... Nói là Yêu Trường Thiên ôm Tiểu Tứ Tử đi mất, không bằng nói Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng chờ Yêu Trường Thiên đến ôm bé đi thì đúng hơn!

“Tiểu Tứ Tử!” Công Tôn cũng không quản Triệu Phổ sẽ nói gì, nói với thứ trên nóc nhà.

Trên nóc nhà, Yêu Yêu đang nằm phơi nắng ló đầu ra nhìn một cái, thấy người kêu nó chính là Công Tôn, vẫn nể mặt mà vẫy hai cánh bay xuống.

Công Tôn bò lên sau lưng Yêu Yêu, “Đi tìm Tiểu Tứ Tử đi!”

Yêu Yêu kêu dài một tiếng, vẫy hai cánh... bay lên trời.

Lúc này nhóm ảnh vệ liền gấp gáp, không phải bọn họ cấp bách phản đối Công Tôn chạy đi, bọn họ chỉ sợ Công Tôn ngồi trên lưng Yêu Yêu không nắm chắc sẽ ngã xuống.

Một đám ảnh vệ đều đuổi theo, ngẩng mặt giẫm lên nóc nhà bay trên bầu trời theo sau bạch long.

...

Một nửa thành cao nhất kia trên quan ải hạp ở vách núi đã bị phá thành một lỗ hổng, vết nứt từ eo đỉnh núi vẫn mở rộng đến tận chân núi, núi đá bị phá làm sụp cả sườn núi, hơn mười khối đá lớn lăn xuống dưới san bằng cả một vùng đất, lúc sau nghiêng theo triền núi lăn xuống dưới, va chạm làm phá vỡ cả tường thành, cuối cùng lăn vào khe núi. Bụi bay mù mịt, cả quan ải chìm trong khói bụi không thấy nổi ánh mặt trời, cây cối cũng bị sụp đổ...

Trời đất rung chuyển một lúc lâu rồi cuối cùng cũng dần dần bình ổn trở lại.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vọt tới nơi thì chỉ còn lại một đồng đất đá lớn trên sườn núi, cũng không thấy bóng dáng Lục Thiên Hàn và Ngô Nhất Họa đâu hết.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn đồng đất đá lớn dưới mặt đất, chỉ thấy khe hở bên trong có một tầng sương giá đang lan ra.

“Miêu Nhi, cẩn thận!” Bạch Ngọc Đường túm được Triển Chiêu.

Triển Chiêu theo hướng của hắn mà nhún người bay lên.

Vừa vặn Lâm Dạ Hỏa nhảy xuống ngay lúc này, “Oa!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mỗi người một tay túm chặt Lâm Dạ Hỏa đang bay đến giữa không trung, gần như cùng lúc, chợt nghe từ chỗ đồng đất đá truyền đến tiếng nổ lớn, đồng đất đá rung chuyển bay loạn lên, có bóng người từ bên trong phóng ra.

“Ông ngoại!” Bạch Ngọc Đường thấy Lục Thiên Hàn không có việc gì, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng Lục Thiên Hàn liền trực tiếp khoát tay tới bọn họ, hô một tiếng, “Cúi đầu xuống!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng cúi đầu.

Lâm Dạ Hỏa còn ngây ngốc, “Hả?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng túm hần... Hỏa Phượng chỉ cảm thấy lạnh lẽo ở gáy, liền vội vàng cúi đầu... Nhưng cỗ nội lực nóng bỏng trở lại ngay sát khiến da đầu hần bỗng nóng lên.

Đồng thời, nội lực cực hàn phóng đến trước mặt.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa cùng nhau rơi xuống đất, ngẩng đầu... Chợt nghe thấy phía trên nổ một tiếng... Lục Thiên Hàn cùng nội lực của hắc y nhân mới đến trước mặt và vào nhau.

Nội lực dao động quá mức mãnh liệt tạo nên từng đợt sóng chấn động xung quanh, gần như có thể thấy được băng và lửa cùng nhau va chạm vào nhau trên bầu trời, bốn phía đốt tan khối băng, mây mù tản hết đi cho ánh sáng rực rỡ xuyên qua.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ngẩng mặt, nhìn kì cảnh này.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay sờ mái tóc, phát hiện thiết may mắn vô cùng, không trượt! Thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Người nào vậy? Thật trâu bò, dám trực tiếp liều mạng cùng lão gia tử đánh một chưởng vậy mà không bị đông lạnh!”

“Nội lực rất cao.” Bạch Ngọc Đường xem ông ngoại của hần cứng đối cứng với hắc y nhân.

“Không phải Yêu Trường Thiên, nhưng mà nhìn bộ dáng hần là người Bạch Quỷ Tộc?” Triển Chiêu hỏi.

“Là Hắc Cầu Thôi Nhạn Thừa.”

Sau lưng bọn Triển Chiêu, không biết Ngô Nhất Họa đến bên cạnh từ lúc nào đang nói.

“Hắc Cầu...” Lâm Dạ Hỏa đột nhiên nghĩ đến, “A! Ta từ chỗ Đại hòa thượng đã từng nhìn thấy cái tên này, nó được khắc trên một tấm bia đá mà ông ấy cất giữ.”

“Đó là thay hần dựng tấm bia, tất cả mọi người đều cho rằng hần đã chết.” Ngô Nhất Họa vỗ tay sau lưng nói, “Năm đó hần là Đệ nhất mãnh tướng ngay dưới trướng Bạch Quỷ Vương, Hắc Cầu Thôi Nhạn Thừa có thể sánh ngang với hung thần.”

Nói tới đây, Ngô Nhất Họa nháy mắt với Bạch Ngọc Đường mấy cái, “Cũng là người bị ông ngoại người đoạt mất người trong lòng.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều sáng mắt lên – Ồ? Có chuyện tám!

“Hắc Cầu hắc là đã chết rồi mới đúng.” Ngô Nhất Họa tựa hồ có chút hoang mang, lẩm nhẩm, “Là do Yêu Vương chính tay giết hắc, chẳng lẽ năm đó Yêu Vương lại tha mạng cho hắc?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau.

Lúc này... Hai thân ảnh Lục Thiên Hàn và Hắc Cầu lẫn lộn mà tách nhau, hai người đứng trên hai khối đá đồ sộ cao ngất, lấy lại tinh thần, cách nhau một quan ải hạp thật dài mà cùng đối diện.

Ngô Nhất Họa nở nụ cười, “Năm đó lúc quan ải hạp bị phá nát, cũng chính là khối đá lớn như vậy lăn xuống đất, lúc ấy ông ngoại người cũng đã chọn một khối như vậy mà đứng.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

Lâm Dạ Hỏa cũng giật mình, “Năm đó bạch y thiếu niên dùng trà ở cửa thành quan ải kia là Lục Thiên Hàn chứ không phải Thiên Tôn sao?”

Ngô Nhất Họa cũng ngẩn người, sau đó nở nụ cười, “Các người có ngốc không a, Thiên Tôn năm đó không phải là bạch y thiếu niên mà là bạch y thanh niên! Ở Thục Trung năm đó được gọi là thiếu niên cũng chỉ có ta và Tiểu Lục Tử.”

“Tiểu Lục Tử...” Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều tỏ vẻ khiếp sợ đối với xưng hô này.

“Yêu Vương thích gọi hắc như vậy.” Ngô Nhất Họa nói, “Lúc đó hắc bị chúng ta lừa đến Thục Trung, Bạch Quỷ Tộc đem binh một đường tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, binh mã của Ân Hậu bị ngăn chặn nên nhất thời không thể đến được, vì không ít người chết, Yêu Vương có ý lừa hắc đến đây. Lục Thiên Hàn hỗ trợ ở cửa thành ngăn cản hai ngày, diệt sạch hai đạo nhân mã tiên phong của Bạch Quỷ Tộc, cũng tranh thủ thời gian trong hai ngày để hơn trăm vạn dân chúng ở các Châu Thành Phủ Huyện nhanh chóng chạy trốn. Nhưng mà quả thực có rất nhiều người đều cho rằng người năm đó viết mấy chữ ‘Thục Trung quá nóng’ chính là Thiên Tôn.”

Lâm Dạ Hỏa cùng Triển Chiêu đều tò mò liếc Bạch Ngọc Đường – Ông ngoại người lúc trẻ hoá ra cũng có thiên phú ngốc a? Mấy chữ “Thục Trung quá nóng” cũng có thể viết ra?

Bạch Ngọc Đường thấy mọi người nhìn mình, bất đắc dĩ, “Thục Trung quả thực là rất nóng.”

Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người vẫn luôn cho rằng người năm đó là Thiên Tôn sao?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Cẩn thận ngẫm lại, năm đó sư phụ ta hẳn là sẽ không viết chữ đi?”

“Nếu là Thiên Tôn thì ông ấy sẽ viết cái gì?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

Bạch Ngọc Đường nói, “Khi đó ông ấy viết gì thì ta không biết, nhưng không chừng hiện tại ông ấy cũng sẽ viết ‘Thục Trung quá nóng’ hoặc là ‘Thức ăn rất cay’ linh tinh...”

Tất cả mọi người theo bản năng mà nhìn phía xa xa... Là do năm tháng tạo thành loại chuyển biến diệu kỳ này sao, trái lại là Lục Thiên Hàn hiện tại, hẳn là thế nào cũng sẽ không viết bốn chữ kia trên vách núi...

Một bên cảm khái năm tháng làm người ta thay đổi, một bên mọi người nghiêm túc quan sát vị danh tướng đại danh鼎鼎 của Bạch Quỷ Tộc – Hắc Cầu Thôi Nhạn Thừa.

Sau khi nhìn thấy bộ dạng Thôi Nhạn Thừa, bọn Triển Chiêu vô cùng giật mình – Tuổi tác và khí độ của Thôi Nhạn Thừa cùng Lục Thiên Hàn có vài phần tương đương nhau, phong độ nhẹ nhàng, nội lực tinh thâm, mặc dù có bệnh Bạch phu nhưng bộ dạng tuấn mỹ, hơn nữa trùng hợp là hẳn cũng có một mái tóc màu xám, chứ không phải trắng toàn bộ.

“Năm đó Thôi Nhạn Thừa là Đệ nhất danh tướng được Bạch Quỷ Vương ưu ái, cũng là danh tướng có sức chiến đấu cực mạnh của Bạch Quỷ Tộc, lại còn là nam tử anh tuấn số một số hai tại Bạch Quỷ Tộc.” Ngô Nhất Họa nói, “Dùng lời của Yêu Vương, Lục Thiên Hàn vốn cùng hẳn đoạt vợ.”

Bây giờ nhìn Thôi Nhạn Thừa ở bên trái, lại nhìn Lục Thiên Hàn bên phải, đều không nhận được mà gật đầu, còn không đúng sao, nhìn xem dáng vẻ hai lão đầu này!

“Thôi Nhạn Thừa vốn là hoàng tộc Bạch Quỷ Tộc, sinh ra phú quý, người này đi theo Bạch Quỷ Vương từ thuở nhỏ, văn võ song toàn, lại trung thành và tận tâm, hẳn không phải là kẻ dễ chọc.” Ngô Nhất Họa nói, “Loại trận pháp mây đen đầy trời vừa xảy ra kia được gọi là Hắc Cầu trận, đó là công phu do Thôi Nhạn Thừa tự nghĩ ra, được dùng để công thành, đặc biệt là lúc tấn công chỗ cao như quan ải ở lưng chừng núi dễ thủ khó công, rất có hiệu quả.”

Bọn Triển Chiêu đều gật đầu, quả thật rất hữu hiệu! Nhưng mà phải có nội lực mạnh như vậy mới có thể làm được.

Lâm Dạ hỏa đột nhiên bĩu môi, “Đám người kia lúc tuổi trẻ ai cũng mạnh như vậy a?”

Ngô Nhất Họa phiêu mắt liếc ba người một cái, cười cười, “Các ngươi cũng coi như không tôi, thái bình thịnh thế có thể tạo ra người như các ngươi đã rất có tiền đồ rồi, nếu thật muốn gặp cái gì gọi là Chân mệnh thiên tử, vậy thì phải quay lại sống ở thời điểm một trăm năm trước.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hẳn.

Ngô Nhất Hòa nhún vai, “Ta đúng là đã từng gặp qua thời điểm bạch y thiếu niên Thiên Tôn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, tuổi thật của đám lão nhân này đúng là làm cho người ta đau đầu, ai mà biết bọn họ người nào mấy tuổi?!

Ngô Nhất Hòa mang vẻ mặt phức tạp hồi tưởng lại năm đó, “Hiện tại Thiên Tôn thật sự là kiểu người vui vẻ, bạch y thiếu niên lúc ấy quả thực rất... Ta đời này vẫn là lần đầu tiên bị người ta xem chẳng khác gì con kiến, so với chuyện rất hợp sống chung với Ân Hậu thì hẳn càng hợp ở chung với Yêu Trường Thiên hơn nữa.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa tiếp tục lờ mờ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ hai người đang đứng đối diện hiên ngang ở bên kia, ý là – Các người ít tám chuyện mấy chuyện cũ năm xưa chút đi, chuyện đứng đắn thật còn đang ở trước mắt đây!

Mọi người lúc này mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng quan sát tình huống bên kia.

Lúc này, khói bụi đã hạ xuống, gió lại nổi lên, tay áo của hai người tung bay đón gió từ nơi đang đứng.

Nhìn từ nét mặt của hai người cũng không hề có vẻ gương cung bạt kiếm, nhưng khí thế của hai đại cao thủ vẫn khiến cho bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cảm giác có chút khấn trương.

Lâm Dạ Hỏa nhỏ giọng hỏi Ngô Nhất Hòa, “Người nói lão gia tử là tình địch của Hắc Cầu hả?”

Ngô Nhất Hòa gật gật, “Ừ, còn không phải sao.”

“Từ lời đối thoại của hai bạch y nhân, bọn họ hẳn là cùng nghe lệnh từ một người.” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Chẳng lẽ người đó chính là Thôi Nhạn Thừa?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Bởi vì hẳn muốn Bạch Quỷ Vương sống lại nên đến tìm ông ngoại ta báo thù?”

“Ừ... Cái này không giống nhau cũng không có khả năng ít đi, muốn Bạch Quỷ Vương sống lại thì trước đó phải xử lý ông ngoại người!” Ngô Nhất Hòa cũng hiểu được vấn đề này cần phải nghiên cứu một chút.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường lại lạnh đi vài phần.

“Giữa hai người bọn họ võ công của ai tốt hơn?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Ngô Nhất Họa.

Ngô Nhất Họa suy nghĩ, “Ừm... Lúc ấy là ông ngoại người hơn một chút.”

“Vậy hiện tại?” Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cùng đồng thanh hỏi.

Ngô Nhất Họa nhún vai, “Cái này sao...”

“Sợ cái gì, chúng ta nhiều người nha!” Lâm Dạ Hỏa làm vẻ mặt nghiêm túc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhìn hắn, quay về phía xa bấu môi.

Lâm Dạ Hỏa nhìn theo hướng bọn họ chỉ, mí mắt vừa nhấc... Chỉ thấy bên kia tới không ít người của Bạch Quỷ Tộc.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều nhận ra, đầu tiên phải làm thật hai người lão già tóc trắng và thanh niên tóc trắng, cùng với một vài thích khách hắc y.

“Hình như là người ở bên kia nhiều hơn.” Triển Chiêu nói, “Hơn nữa bên chúng ta có phần chịu thiệt.”

“Chịu thiệt chỗ nào?” Lâm Dạ Hỏa tò mò.

“Ông ngoại ta không muốn giết người của Bạch Quỷ Tộc.” Bạch Ngọc Đường trả lời.

“Ừ.” Ngô Nhất Họa bất đắc dĩ gật đầu, “Điểm này quả thật là phải chịu thiệt, nhưng người đừng quên một điểm.”

Tất cả mọi người “Soạt” một tiếng xoay mặt nhìn Ngô Nhất Họa – Là điểm gì?

Ngô Nhất Họa khẽ mỉm cười, “Lục Thiên Hàn cũng không phải là người dễ chọc.”

66. Chương 66: Thanh Long Đảm

Edit: Fin

Beta: Dương & Tử Sa

Lục Thiên Hàn đối mặt với Thôi Nhạ Thừa tại quan ải hạp, ân oán xích mích của hai người này không thể kể xiết. Đối với bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường thì đây chẳng qua cũng chỉ là mấy truyền thuyết, nhưng đối với hai người đang đứng đối diện lúc này mà rằng, thì chính là yêu hận tình thù của cả một đời.

Đứng trên lập trường của bọn Triển Chiêu, trước đây Yêu Trường Thiên cùng binh mã Bạch Quỷ Tộc đều đại biểu cho – Kẻ xấu.

Nhưng Thôi Nhạ Thừa đang đứng ở chỗ cao kia không khỏi làm cho người ta cảm giác hẫng cùng nhóm người bằng tuổi Lục Thiên Hàn có phần liên hệ với nhau rất vi diệu, rất khó dùng tốt hay xấu để phân chia bọn họ.

Sau khi Thôi Nhạ Thừa nhìn Lục Thiên Hàn một lát thì thu hồi tầm mắt, liếc những người khác đang đứng trên núi đá một cái, ánh mắt quét qua Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường Lâm Dạ Hỏa, cuối cùng rơi xuống trên người Ngô Nhất Họa.

Thôi Nhạ Thừa khẽ cau mày, mở miệng, “Thế mà ngươi vẫn còn sống...”

Ngô Nhất Họa khoanh tay, vẫn như trước bày ra dáng vẻ ốm đau mà tựa vào trên núi đá, mỉm cười, “Như nhau như nhau thôi.”

Thôi Nhạ Thừa gương mặt, nhìn Lục Thiên Hàn, “Chủ nhân ta đâu?”

Lục Thiên Hàn trả lời, “Chết lâu rồi.”

Lục Thiên Hàn vừa dứt lời, Thôi Nhạ Thừa còn chưa gấp, những người Bạch Quỷ Tộc ở chân núi lại nóng nảy trước.

Lão già lúc trước từng hạ sát thủ với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mở miệng tới một câu, “Ngươi thối lắm...”

Khi lời của hắn vừa thốt ra khỏi miệng, liền nghe thấy một tiếng “Chát” thanh thúy vang lên.

Lão già bị tát một bạt tai muốn lão đảo, bối rối đứng yên tại chỗ, nhìn lại trên gương mặt tái nhợt của hắn, xuất hiện dấu năm ngón tay rất rõ ràng.

Mọi người cũng có chút mờ mịt... Bên cạnh lão già không có ai... Là kẻ nào tát hắn?

Triển Chiêu từ hình dáng dấu tay trên mặt lão già cũng đoán được là dấu tay của Chuột nhà y, dấu tay trông rất đẹp, người thường không thể sánh bằng.

Lâm Dạ Hỏa xoay mặt nhìn tay áo vẫn còn đang lay động của Bạch Ngọc Đường. Cái tát này của Bạch Lão Ngũ quá dứt khoát lưu loát, đánh rất chuẩn! Cách Không Chưởng quả là rất hữu dụng trong tình huống như thế này.

Tầm mắt của Thôi Nhạn Thừa lại một lần nữa trở lại trên người bọn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Lâm Dạ Hỏa.

Sau khi quan sát ba người kia người trẻ tuổi kia một lát, Thôi Nhạn Thừa nhẹ giọng nói, “Là truyền nhân của Thiên Tôn, Ân Hậu cùng Thánh Tăng sao... Quả là có thể thấy được chút bóng dáng.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không có phản ứng gì, Lâm Dạ Hỏa đã xù lông, “Người có thể thấy bóng dáng của Hòa thượng mập kia trên người ta ư? Đại thúc à, ánh mắt của người không có vấn đề gì đấy chứ?!”

Thôi Nhạn Thừa sau khi nghe xong lời của Lâm Dạ Hỏa thì tựa hồ có chút thất thần, sau đó lại có chút mờ mịt, trong mắt hình như còn thoáng qua một chút ý cười, nhặt đến mức không dễ phát hiện, nhưng lại cảm thấy hân hạnh sự đang cười...

Ngô Nhất Họa đưa tay vỗ vỗ Lâm Dạ Hỏa đang bắt mẫn, nói, “Người khoan hãy nói đã, năm đó cũng là Thiên Tôn Ân Hậu mỗi người một bên đứng ở phía trước, còn Đại hòa thượng ở một bên nói huyền thuyên không dứt, ‘không nên sát sinh nha, phải biết yêu thương vạn vật trên thế gian...’”

Khóe miệng Lâm Dạ Hỏa co giật một cái, thì ra Hòa thượng nhà hắn từ một trăm năm trước đã có loại đức hạnh này rồi... Nhưng giờ cũng vậy, thời điểm bọn đồ tử đồ tôn của Hỏa Phượng Đường luyện công, ông ấy không hề ở bên cạnh chỉ điểm, ngược lại lại chỉ mặt đất không ngừng kêu “Coi chừng con kiến...”

“Mặc dù nội dung làm phiền người khác có chút bất đồng, nhưng trình độ om sòm thì đúng là không khác biệt lắm.” Ngô Nhất Họa cũng cười.

Hỏa Phượng liếc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một cái.

Hai người họ cũng đều nhìn hắn, còn nhướng mi, ý là – Người gây hơn so với sư phụ của người.

“Xem ra người sống lại cũng không tệ lắm.” Thôi Nhạn Thừa nhìn Lục Thiên Hàn, “Bây giờ có chết, hắn là cũng không còn gì phải tiếc nuối nhỉ?”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa mỗi người vội vàng vươn một tay ra giữ lấy Bạch Ngọc Đường mặt đã muốn đổi sắc.

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn ông ngoại mình.

Ngô Nhất Hòa vẫn khoanh tay dựa vào tường, không vội không vàng chậm rãi xem náo nhiệt.

Lục Thiên Hàn nghe lời của Thôi Nhạn Thừa xong cũng không tỏ vẻ gì, trước sau trầm mặc, chỉ hỏi, “Năm đó Yêu Vương không giết ngươi sao?”

Thôi Nhạn Thừa lắc đầu một cái, “Dù sao thì ta vẫn chưa chết.”

Ngô Nhất Hòa khẽ cau mày – Quả nhiên là Yêu Vương tha cho hắn một mạng? Mấy tướng lĩnh của Bạch Quỷ Tộc kia, tội nghiệt trong tay mỗi người bọn họ đều không ít hơn so với Bạch Quỷ Vương, Yêu Vương thu thập Bạch Quỷ Vương cùng đại đa số danh tướng của Bạch Quỷ Tộc, tại sao lại cố tình lưu lại cho Thôi Nhạn Thừa một mạng?

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Ngô Nhất Hòa, “Là cố tình hay là vô ý?”

Ngô Nhất Hòa thật ra cũng hơi khó xử – Hắn không cho rằng Yêu Vương làm việc sẽ có sơ sót, nhưng nếu nói là do cố ý... giữ lại người này để làm gì chứ? Để một trăm năm sau quay lại làm loạn ư? Đã vậy lại còn để Thiên Tôn và Ân Hậu chống đỡ, những việc này đều có chút kỳ quái.

“Chỉ khi nào ngươi chết đi, chủ nhân ta mới có thể sống lại.” Thôi Nhạn Thừa tháo một cái túi da trâu từ bên hông xuống, bên trong căng phồng, có vẻ chứa không ít thứ.

Lục Thiên Hàn nhìn cái túi kia một chút.

“Tất cả đồ đều đã có đủ!” Thôi Nhạn Thừa nói, “Chỉ thiếu mỗi cây Vô Hoa cùng với mạng của ngươi nữa là chủ nhân ta có thể hồi sinh.”

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều cảm thấy không thể giữ Bạch Ngọc Đường thêm được nữa, Ngô Nhất Hòa nhìn hai người gật đầu – Giữ cho chặt vào, đừng có buông tay.

Lúc này, lại thấy Lục Thiên Hàn lắc đầu một cái, “Còn thiếu một thứ nữa.”

Thôi Nhạn Thừa sửng sốt.

Người Bạch Quỷ Tộc ở đối diện cũng sửng sốt, mấy người còn trẻ đều hỏi vị lão già kia – Còn thiếu thứ gì nữa?

Lão già kia cũng hoang mang lắc đầu một cái.

Thôi Nhạn Thừa cau mày nhìn Lục Thiên Hàn, “Còn thiếu cái gì?”

“Người già đến hồ đồ rồi sao?” Lục Thiên Hàn hỏi, “Một người chỉ có thể có một trái tim, để một quả sống thì quả còn lại cũng chỉ có thể chết.”

Đám Triển Chiêu đồng thời cũng cảm giác rõ ràng là Thôi Nhạ Thừa hơi chấn động một chút.

Ngô Nhất Họa gật đầu một cái – Đúng vậy, nếu như trái tim của Bạch Quỷ Vương sống thì trái tim của bà ngoại Bạch Ngọc Đường buộc phải chết.

“Không niệm tình cũ sao?” Lâm Dạ Hỏa bát quái hỏi Ngô Nhất Họa.

Ngô Nhất Họa lắc đầu cười nhạt.

“Có thể... có thể bỏ vào trong cây Vô Hoa!” Thôi Nhạ Thừa nói.

Lục Thiên Hàn gật đầu một cái, “Ý kiến hay lắm, đa tạ cảm tình sâu đậm người dành cho phu nhân ta.”

Khóe miệng Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng không nhin được mà co giật một cái, quả nhiên ông ngoại không phải là đèn cạn dầu mà.

Sắc mặt Thôi Nhạ Thừa cũng trầm xuống, “Nàng phản bội bộ tộc...”

Lục Thiên Hàn chưa đợi hắn nói xong đã ngắt lời, “Bạch Quỷ Tộc diệt tộc là bởi vì Bạch Quỷ Vương quá mức tàn bạo cùng chiến bại, thế quái nào mà Bạch Quỷ Vương nhà người cũng giống như hôn quân các triều đại khác, khi vong quốc bèn đem mọi tội lỗi đổ lên đầu một cô nương yếu đuối?”

Ngô Nhất Họa gật đầu lại gật đầu – Có đạo lý.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn lên Lục Thiên Hàn – Quả nhiên tài ăn nói của Bạch Ngọc Đường đều được thừa hưởng từ ông ngoại, bình thường hay im lặng, nhưng khi mở miệng thì đều nói trúng tim đen!

“Lại nói... sao các người không sớm làm?” Ngô Nhất Họa đột nhiên mở miệng chen vào một câu, “Tại sao phải đợi lâu như vậy mới nghĩ đến việc muốn hồi sinh Bạch Quỷ Vương? Cây Vô Hoa vẫn luôn tồn tại, tra sớm một chút cũng không khó phát hiện ra.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa cũng nhìn Ngô Nhất Họa – Cái này mới đúng là trọng điểm.

Bạch Ngọc Đường không có tâm tư quản ai hay là kẻ nào, tóm lại người nào dám động ông ngoại hắn sẽ phải chết! Động vào bà ngoại hắn cũng phải chết nốt!

“Bởi vì gần đây mới biết tới sao?” Lục Thiên Hàn ngẫm nghĩ một chút, như có điều suy tư, “Có người nói cho người biết?”

Ngô Nhất Họa hỏi, “Cái người nói cho các người biết đó, sẽ không phải là kẻ có quan hệ gì với Ác Đế Thành đây chứ?”

Thôi Nhạn Thừa không trả lời, nhưng trên nét mặt của nhóm người Bạch Quỷ Tộc lại lộ ra vẻ khác thường.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều cau mày – Thật đúng vậy sao.

Lâm Dạ Hỏa cũng bĩu môi – Thế nào mà chuyện xấu gì cũng đều có quan hệ đến Ác Đế Thành hết vậy hả?!

“Những việc này cũng không quan trọng. Trọng yếu là... Hôm nay Bạch Quỷ Vương sẽ sống lại.” Thôi Nhạn Thừa vừa nói xong liền lấy ra một thứ, nhìn như một quả cầu màu đen, hình dáng to trông không khác trái táo lăm, nắm trong tay giơ lên cao, mắt nhìn Lục Thiên Hàn.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa đều khó hiểu không biết cái đó là thứ đồ chơi gì? Hay là thứ trái cây gì đó?

Còn Ngô Nhất Họa lại cả kinh, “Thanh Long Đả?”

Lâm Dạ Hỏa không hiểu, “Thanh Long Đả sao?”

“Là Thanh Long Đả(115).” Bạch Ngọc Đường nói, “Tục truyền rằng, thứ đó có thể giúp nội lực trong nháy mắt tăng lên gấp vài lần.”

(115) Bọn Hỏa Kê nghe nhầm từ “Thanh Long Đả (dẫn) = mật của rồng” thành “Thanh Long Đản (dàn) = trứng rồng”

Triển Chiêu lần đầu nghe nói đến loại đồ chơi này, tò mò nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mặc dù đang khấn trương, nhưng vẫn tâm linh tương thông với Triển Chiêu, chưa cần nói ra nghi vấn đã biết ý thắc mắc tại sao mình lại biết, bất đắc dĩ nói, “Có nghe sư phụ ta nói qua, kể ra rất dài dòng.”

Triển Chiêu càng tò mò hơn.

Ngô Nhất Họa nói, “Thanh Long Đả thật ra là một loại đan dược được luyện thành từ trăm loại kịch độc, nó có thể kích thích nội lực người luyện võ, chỉ trong nháy mắt đã có thể khiến nội lực bộc phát ra được tăng lên gấp mấy lần, nhưng mà nguyên khí của người sử dụng sẽ bị tổn thương nặng nề, không khéo thậm chí còn phải bỏ mạng, đây vốn là một loại ám khí để cùng người khác đồng quy vu tận. Trước đây từng có

một người rất hận Thiên Tôn, tên đó lao lực thiên tân vạn khổ mới lấy được một quả, sau đó còn đem ra sử dụng, lại nghe nói đó là phương pháp duy nhất trên thế gian này có thể dùng để giết chết Thiên Tôn... Nhưng mà người kia cuối cùng vẫn phải nhận lấy thất bại.”

Triển Chiêu hít một hơi khí, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

“Thất bại... Vậy nói cách khác là vô dụng phải không?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Ngô Nhất Họa lắc đầu một cái, “Không phải là vô dụng, đúng hơn là có tác dụng... Đó là lần đầu tiên, cũng chính là lần duy nhất trong đời Thiên Tôn bị thương.”

Triển Chiêu há to miệng.

Bạch Ngọc Đường nói, “Nhìn thử vân tay của sư phụ ta, là vân tay gãy nét, nhưng thật ra thì không phải, ông ấy chỉ có tay trái là gãy nét còn tay phải gần như không có vân tay.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đúng vậy... Vân tay Thiên Tôn vô cùng vô cùng mờ, hầu như không thể nhận ra, chỉ có ở chính giữa tay trái có một đường vân cắt ngang rất dài.

“Đó không phải là vân tay sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Đó là vết sẹo.”

Triển Chiêu đột nhiên có chút nghi vấn, rõ ràng công phu ông ngoại y và Thiên Tôn cũng tương đương, không chênh nhau lắm, tại sao ông ngoại y khắp người toàn vết thương mà Thiên Tôn thì một chút thương tích cũng không có... Cho dù chỉ có một vết sẹo trên tay, thì cũng đối lập quá nhiều rồi... Tại sao vậy chứ?

“Bởi vì sư phụ ta chỉ đánh một mình, còn ông ngoại ngươi thì mang binh đánh giặc.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường – Ta nghĩ cái gì ngươi cũng biết cả? Còn gì là bí mật nữa?

Bạch Ngọc Đường nhướng mi.

Lâm Dạ Hỏa nói, “Ta từng nghe Đại hòa thượng nói qua, nội lực của Thiên Tôn vốn là trời sinh, tạm không nói tới cấp bậc võ công, trên cõi đời này không có một ai có thể chỉ dựa vào nội lực mà đánh thắng được ông ấy, chỉ có chính ông ấy mới có thể tự giết được mình, nhưng đó cũng là một cuộc chiến nhọc nhằn.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, hiểu rõ, “Nếu như Thanh Long Đám này thật sự hữu dụng, đúng là có thể làm thương tổn được Thiên Tôn, nhưng điều kiện tiên quyết là... Nội lực của người sử dụng bắt buộc phải rất cao, nội lực người bình thường căn bản không bằng nổi cả một thành công lực của bọn họ, dùng bao nhiêu Long Đám cũng không được, nhưng nếu như bọn họ có được một nửa nội lực thì có thể thử một chút...”

“Nội lực của Hắc Cầu và Lục Thiên Hàn không chênh nhau lắm.” Ngô Nhất Họa thản nhiên nói.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tròn to hai mắt – Nói cách khác nếu như quả Thanh Long Đám kia chính là đồ thật, Thôi Nhạn Thừa muốn giết Lục Thiên Hàn chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Triển Chiêu một bên dứt khoát túm đai lưng Bạch Ngọc Đường lại để tránh hấn xông tới, một bên hỏi Ngô Nhất Họa, “Thanh Long Đám này cũng không thể dễ tìm như vậy chứ?”

“Dĩ nhiên, trên đời này chỉ có một quả.” Ngô Nhất Họa nói, “Là đào ra được từ trong mộ, bởi vì ít nhất phân nửa mấy thứ kia đều đã thất truyền từ vài trăm năm trước.”

“Có phải ta bị hoa mắt không?” Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi, “Tại sao quả trứng kia lại càng ngày càng nhỏ?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Thôi Nhạn Thừa, đúng vậy... Chỉ thấy Thanh Long Đám trong tay hắn đang nhỏ đi từng chút một. Mới vừa rồi một bàn tay còn cầm không hết, bây giờ gần như đã bị nắm trọn ở trong lòng bàn tay rồi, hơn nữa tay của hắn còn đang từ từ siết chặt lại, đồng thời... ngón tay cũng bắt đầu hóa xanh.

Đám Triển Chiêu đều nhìn Ngô Nhất Họa.

Sắc mặt của Ngô Nhất Họa hơi xấu đi, “Thứ kia là thật sao... Nhìn qua trông rất thật...”

Bạch Ngọc Đường vung tay.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu vừa không nắm chặt một cái, Bạch Ngọc Đường đã định đi đến bên cạnh ông ngoại hắn.

Nhưng Ngũ Gia vừa mới đi lên phía trước một bước, Ngô Nhất Họa vươn tay kéo hắn lại.

Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại, ánh mắt cũng phát lạnh.

Ngô Nhất Họa chợt cảm thấy nhiệt độ bốn phía giảm dần, trên tay cũng xuất hiện một lớp băng vụn, vội vàng hất tay.

Triển Chiêu cũng kéo Bạch Ngọc Đường – Sao lại động thủ với cả Tiểu Họa thúc.

Bạch Ngọc Đường cau mày lắc đầu, “Không phải ta làm.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Lâm Dạ Hỏa thử tiến lên phía trước một bước...

Chỉ thấy dưới chân Lục Thiên Hàn đã bị đóng băng thành một mảnh... Lớp băng đang nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

“Chắc chắc...” Ngô Nhất Họa kéo mọi người hướng lui về phía sau.

“Tình huống thế nào ạ?” Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa vừa giữ chặt Bạch Ngọc Đường vừa hỏi.

“Có biến động!” Ngô Nhất Họa nói chưa hết lời, khắp bốn phía đột nhiên tối sầm.

Mọi người theo bản năng ngửa mặt lên nhìn... Chỉ thấy mây đen vần vũ trên đỉnh đầu, giữa những tầng mây chính là con cự蟒 màu đen vừa mới quay cuồng kia, Hắc Cầu Trận lúc này mạnh hơn nhiều so với ban nãy.

Khi mây đen đang dần che lấp bầu trời, chợt một trận bão tuyết đổ xuống...

“Lạnh quá!” Lâm Dạ Hỏa dậm chân vung y phục, trên người rơi xuống toàn sương giá... Nhìn lại bốn phía, vô số băng nhũ dần dần hình thành, bông tuyết lớn che mờ tầm nhìn.

Bạch Ngọc Đường rút tay lại, muốn thoát khỏi Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa, định lên núi.

Triển Chiêu bắt hấn lại.

Bạch Ngọc Đường nói, “Miêu Nhi, đừng cản ta.”

“Ai thèm cản người!” Triển Chiêu chạy đến bên cạnh hấn, xua đi bông tuyết trước mắt, “Ta với người cùng đi!”

67. Chương 67: Bạch Diễm Thiêu Thành

Edit: Sarah

Beta: Tử Sa

Thanh Long Đắm trong tay Thôi Nhạn Thừa dần biến mất, cả cánh tay hấn cũng dần chuyển thành màu xanh. Trên đỉnh đầu, mây đen ùn ùn tích tụ, đá vụn cát xoáy vần vũ bốn phía, mang theo cảm giác cuồng phong nóng bức gào thét...

Ngược lại, bên kia quan ải hạp, băng tuyết giăng đầy trời, hơn nửa ngọn núi đã bị đóng băng. Từng trụ băng đột ngột vươn lên từ mặt đất, nhanh chóng tỏa ra hai bên tựa như hình đôi cánh... Nhìn có nét giống Yêu Yêu khi giang cánh chuẩn bị bay.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lên đến lưng chừng núi đã không thể đứng vững. Luồng nội lực mang theo cuồng phong vũ bão, hơn nửa hai loại nội lực băng hỏa vốn đã tương khắc, nay giao nhau giữa không trung lại tạo ra từng đợt hơi nước lớn, hơi nước cùng lúc gặp hàn khí lại kết lại thành băng. Bông tuyết cùng băng nhũ bay loạn khắp nơi,

vang rung trời như sắt thép đập xuống nền đất.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay áo lên che mặt, gọi với về phía Ngô Nhất Họa, “Rốt cục ta cũng biết điểm khác biệt giữa Thiên Tôn và Lục Thiên Hàn rồi!”

Ngô Nhất Họa đưa tay lên che vành tai, “Người nói cái gì?!”

“Ta nói!” Hỏa Phượng hét lớn tiếng, “Hàn khí của Thiên Tôn có thể khống chế được, còn của Lục Thiên Hàn thì không!”

Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang ở lưng chừng núi muốn lại gần cũng không qua được... Bọn họ đứng phía sau Lục Thiên Hàn, nhưng cũng không thể nhìn rõ ràng cảnh tượng phía trước. Mây đen trên đỉnh đầu cùng cuồng phong tạo thành một xoáy nước lớn. Trong lốc xoáy, bông tuyết và băng sương hóa thành một sợi xích trắng, vây lấy hai người ở chính giữa.

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể thấp thoáng thấy bóng lưng của ông ngoại hấn qua màn tuyết được hình thành từ nội lực cực cao này.

Triển Chiêu đã hai lần ngăn cản Bạch Ngọc Đường đang cố gắng xông qua khe hở, “Sẽ bị xé nát đó!”

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể lo lắng suông.

Triển Chiêu cũng lo lắng – Võ công này vượt xa so với cảnh giới của bọn họ, không phải cứ cố gắng luyện công hằng ngày là có thể đạt tới, mà cần phải bỏ ra hơn trăm năm khổ luyện mới có thể đạt đến cảnh giới này.

Mây đen càng lúc càng dày, nội kinh vừa nóng rực lại lạnh buốt giao nhau bốn phía, lửa nóng bắt đầu chiếm thế thượng phong, mà những cột băng trong quan ải hấp cũng dần xuất hiện vết nứt, từng khối từng khối băng lớn gãy lìa, rơi xuống.

Lâm Dạ Hỏa nhìn vụn băng trước mặt, hỏi Ngô Nhất Họa, “Tình huống đang tệ đi phải không?!”

Ngô Nhất Họa cau chặt hai hàng lông mày, “Vô cùng không ổn, nội lực của Lục Thiên Hàn càng dọa người hơn so với lúc trước đây, chẳng qua...”

Vừa nói, Ngô Nhất Họa vừa lắc đầu, “Thôi Nhận Thừa có Thanh Long Đảm, hơn nữa nội lực của hắn cũng...”

Ngô Nhất Họa còn chưa dứt lời, đột nhiên kéo Lâm Dạ Hỏa lui về sau mấy bước...

Ngay sau đó, một tiếng nổ “Oành” thật lớn vang lên.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn xuống... Chỉ thấy núi băng lớn ở lưng chừng quan ải hấp vỡ tung, kéo dài đến tận đáy cốc.

“Hay là ta cũng qua đó hỗ trợ?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Ngô Nhất Họa lắc đầu, “Ba người các ngươi có được mấy năm nội lực chứ... Vẫn là để ta qua giúp hắn một tay thì hơn.”

Lâm Dạ Hỏa theo hắn chạy lên núi, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều ở đây quan sát tình huống.

Lâm Dạ Hỏa vừa chạy vừa hỏi Ngô Nhất Họa, “Có người và Lục Thiên Hàn thì hẳn là mọi chuyện cũng không có vấn đề gì ha?”

“Không thành vấn đề ư?” Ngô Nhất Họa dở khóc dở cười, “Phải thêm hai người cỡ ta nữa thì lúc đó mới không thành vấn đề. Hoặc là một trong hai người Thiên Tôn hoặc Ân Hậu đến đây cũng ổn... Thế mà hết lần này đến lần khác vào thời điểm mấu chốt bọn họ lại không có ở đây.”

Vừa nói, Ngô Nhất Họa vừa tóm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đứng trên dốc núi, kéo hai người về, “Hai người có đi cũng sẽ phải chịu chết.”

Nói xong, hắn lao vọt vào giữa băng tuyết.

“Tiểu Họa thúc!” Triển Chiêu nóng nảy.

Triển Chiêu vừa hô xong, đã thấy Ngô Nhất Họa bay ngược ra lại...

“Ui da!” Ngô Nhất Họa té xuống bên cạnh họ.

Triển Chiêu vội vàng đỡ hắn dậy.

Ngô Nhất Họa xoa xoa thắt lưng cau mày nhìn mây đen đang cuộn cuộn phủ kín quan ải hạp, “Nguy rồi!”

Mặt mũi Bạch Ngọc Đường cũng trắng bệch, “Có ý gì?”

“Lốc xoáy kia!” Ngô Nhất Họa nói, “Thôi Nhạn Thừa ngăn tất cả những người muốn tiếp cận Lục Thiên Hàn lại, căn bản không thể xông vào được, hắn cũng không có cách thoát ra. Tên đó muốn đồng quy vu tận với ông ngoại người!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?!” Lâm Dạ Hỏa la to.

“Ngọc Đường!” Triển Chiêu hô to một tiếng... Bạch Ngọc Đường đã nhảy vào trong lốc xoáy.

“Không bị bắn trở về?!” Lâm Dạ Hỏa đợi một hồi nhưng không thấy Bạch Ngọc Đường trở lại, nghi ngờ.

“Không hay rồi!” Ngô Nhất Họa hô to...

Không đợi Ngô Nhất Họa nói xong, Triển Chiêu cũng đã nhảy vào lốc xoáy, “Ngọc Đường đang hướng về phía Thôi Nhạn Thừa!”

“Tình huống thế nào rồi?” Lâm Dạ Hỏa chớp mắt một cái đã không thấy Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đâu nữa, mờ mịt hỏi Ngô Nhất Họa.

Ngô Nhất Họa cau mày nói, “Bạch Ngọc Đường không cưỡng ép xuyên qua lốc xoáy mà đi theo hướng xoáy của Thôi Nhạn Thừa, Thôi Nhạn Thừa cắt đứt đường lui của phía này, chứ không tự cắt đứt đường lui của chính mình...”

Lâm Dạ Hỏa vỗ tay một cái, “Ui chà, Bạch Lão Ngũ thông minh ghê!”

“Thông minh cái rắm!” Ngô Nhất Họa sốt ruột, “Uy lực của Thanh Long Đảm dù lớn, cũng chỉ có thể đồng quy vu tận một lần. Nếu như Bạch Ngọc Đường thay Lục Thiên Hàn ngăn trở một lần này thì...”

“Thì Lục Thiên Hàn được cứu rồi!” Lâm Dạ Hỏa nói.

“Đúng vậy, nếu Lục Thiên Hàn được cứu thì Bạch Ngọc Đường sẽ phải thành tro!”

Lâm Dạ Hỏa há to miệng, “Còn không mau đi hỗ trợ...”

Hỏa Phượng vừa dứt lời, đột nhiên... Gió lớn xung quanh ngừng thổi... Mây đen trôi về phía Thôi Nhạ Thừa đứng bên kia quan ải hập nháy mắt cuộn cuộn tụ lại, cảnh tượng trước mắt cũng dần hiện rõ.

“Không kịp nữa rồi!” Ngô Nhất Họa giậm chân một cái.

Lâm Dạ Hỏa vừa ngẩng đầu... Chỉ thấy Thôi Nhạ Thừa ở phía trên cự thạch xa xa kia đang thu hồi lại nội lực, ý định dồn sức chờ, chuẩn bị cho Lục Thiên Hàn một chiêu cuối cùng...

Lâm Dạ Hỏa nhe răng – Ai nha thôi xong rồi!

Đi theo Bạch Ngọc Đường còn có Triển Chiêu đi cùng.

Triển Chiêu biết một chương này không phải chuyện đùa, nhưng đầu óc có lạnh lẽo cỡ mấy thì dưới tình huống chỉ mảnh treo chuông này cũng không kịp có đối sách... Hơn nữa Chuột nhà y vốn đang lao đi chặn đao cho ông ngoại hắn, sao có thể ngăn cản được.

Đầu Ngô Nhất Họa cũng vang ong ong – Không thể nào, rõ ràng Yêu Vương đã nói hai đứa nhỏ này sẽ trường mệnh bách tuế...

Ngô Nhất Họa theo bản năng nhìn Lục Thiên Hàn, lòng thầm nghĩ không biết vị này sẽ gấp thành cái dạng gì đây...

Nhưng kì quái là, Lục Thiên Hàn vẫn bình tĩnh như cũ mà đứng yên đó, nhìn không có vẻ gấp gáp gì, cũng không hề làm động tác nào.

Ngô Nhất Họa sững sốt... Tình huống gì đây?

Lúc này, chỉ thấy thân thể Bạch Ngọc Đường đột nhiên bay ra bên ngoài, cứ như vừa bị thứ gì đập trúng.

Triển Chiêu nhanh tay lẹ mắt giữ lại cánh tay của hắn... Nhưng đồng thời cũng bị một cỗ nội lực cường đại

đẩy ra ngoài.

Hai người bị đẩy về phía đỉnh núi xa xa, Lục Thiên Hàn vừa vươn tay ra rồi thu lại... Đã tiếp được Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bị ném tới.

Triển Chiêu sau khi rớt xuống thì vô cùng bối rối, vội đi xem Bạch Ngọc Đường bên cạnh cũng đang bối rối giống mình...

Nhưng vừa nhìn, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt.

Thì ra Bạch Ngọc Đường không phải một mình bay về, mà còn ôm thêm một người nữa.

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng đang ngây ngô tròn to mắt nằm trong lòng Bạch Ngọc Đường.

“Tiểu Tứ Tử?!” Triển Chiêu không hiểu.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn hơi bất đắc dĩ nhìn ngoại tôn nhà mình, “Cứ thích xông ra chắn đao. Về điểm này, người thật sự khá giống bà ngoại mình.”

Bạch Ngọc Đường lúng túng.

Triển Chiêu vừa định quay qua hỏi Tiểu Tứ Tử làm sao lại bay tới đây được, lại nghe Lâm Dạ Hỏa ở phía dưới kêu to, “Cẩn thận kia!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại... Chỉ thấy Thôi Nhạ Thừa đứng đối diện đã đánh ra một chưởng, nội lực mạnh mẽ cuốn theo mây đen đen cuồng ập tới, khí thế kinh người.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều sửng sốt... Chẳng lẽ vừa rồi không phải do cỗ nội lực kia ném bọn họ tới đây sao, vậy là thế nào...

Còn chưa kịp suy xét, cỗ nội lực khiếp người kia đã lao đến trước mắt.

Bạch Ngọc Đường vừa định kéo Tiểu Tứ Tử trong lòng giấu ra sau lưng thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một người...

Lâm Dạ Hỏa cùng Ngô Nhất Họa ngược mặt, nhìn mây đen cùng cự thú hình thành từ nội lực đánh về phía đám Bạch Ngọc Đường, tưởng như sắp nuốt chửng bọn họ.

Nhưng ngay khi đám mây đen đùng vào vách núi, một bóng người bỗng xuất hiện ngay trước mắt mọi người, khoát tay...

Trong nháy mắt, bốn phía tĩnh lặng như đêm đen, tiếng gió biến mất, bông tuyết cũng tan đi trong nháy mắt.

Sau phút im lặng trong chốc lát này, một tiếng nổ vang truyền tới.

Tựa như tiếng sấm rền vang trời, sau đó là những tiếng nổ liên tiếp... Chỉ thấy nội kinh cuốn theo mây đen dừng lại ngay trước mặt Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Tứ Tử.

Giữa mây đen xuất hiện một lỗ hồng, tiếng nổ tung vang lên liên tiếp, đồng thời, một làn khói trắng tỏa ra.

Ngô Nhất Họa hơi nhường mảy, nét mặt khấn trương rốt cục cũng trở lại bình thường.

“Đó là cái gì?” Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Khói trắng sao?”

“Nhìn kĩ xem.” Ngô Nhất Họa nhắc nhở, “Đó là Bạch Diễm!”

Lâm Dạ Hỏa trợn to hai mắt, đúng vậy! Chỉ thấy một thân ảnh màu đen đứng trước bọn Bạch Ngọc Đường, một tay đỡ lấy đám mây đen đang xông tới trước mặt. Toàn bộ nội lực mạnh mẽ được tạo thành nhờ Thanh Long Đảm đều bị bàn tay hắc nhân y kia cản lại.

Sương mù màu trắng hiện lên rõ ràng hơn một chút... Chỉ thấy đám mây đen đang dần bị ngọn lửa màu trắng từng chút từng chút một bao vây, xé nát...

Rốt cục...

Bầu trời phía trên quan ải hấp bốc lên ngọn lửa màu trắng. Quanh thân hắc y nhân kia cũng toàn là lửa, trong ánh lửa, hình ảnh tay áo màu đen cùng mái tóc trở nên vụn vụn, tựa như một Quỷ ảnh đang chuyển động giữa ngọn lửa bùng bùng... Cùng với một đôi mắt đỏ ngầu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên nhớ lại một truyền thuyết...

Trong truyền thuyết, người kia vô cùng quý mị, cả người như bị thiêu cháy trong ngọn lửa địa ngục trắng bọt, hai mắt đỏ như máu, hề đi đến đâu là Bạch Diễm thiêu thành, vạn vật thành tro – Bạch Quỷ Vương!

Thanh Long Đảm được dùng để tăng cường nội lực bị đốt cháy giữa ngọn lửa trắng rồi dần tàn lụi thành tro.

Hình bóng Quỷ ảnh dập dờn trong lửa kia cũng dần dần rõ ràng... Khi ngọn lửa trắng chậm rãi tắt, Yêu Trường Thiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngô Nhất Họa hít sâu một cái, dựa vào núi đá xoa bụng, “Ui da... Đau dạ dày quá...”

Lâm Dạ Hỏa há to miệng nhìn lên trên, trong lòng như có ngàn con ngựa đang phi qua – Đùa gì vậy! Thật may là lần trước không có đánh nhau với Bạch Quỷ Vương, nếu không bị đốt thành tro rồi!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái, sau đó cùng quay đầu lại nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn vẫn mang vẻ mặt không chút biểu tình, tựa hồ việc Yêu Trường Thiên bất ngờ xuất hiện không hề làm hấn giật mình. Ở nơi xa, hai đầu gối Thôi Nhạ Thừa mềm nhũn ngã quỵ xuống đất, khóe miệng trào máu, hẳn là đã bị nội thương rất nặng, không có cách nào đứng thẳng được.

Người Bạch Quỷ Tộc đều ngược nhìn Yêu Trường Thiên ở xa, vội vàng quỳ xuống.

Lão già kia gọi, “Bệ hạ!”

Yêu Trường Thiên hơi ngoẹo đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt không ai có thể nắm bắt được.

Bạch Ngọc Đường cảm giác Tiểu Tứ Tử trong lòng đang giãy mấy cái, cũng lấy lại tinh thần, thả bé xuống đất.

Lúc này, giữa trời vang lên tiếng kêu to của Yêu Yêu.

Mọi người ngược mặt lên...

Yêu Yêu bay một vòng trên đầu bọn Bạch Ngọc Đường rồi hạ xuống.

Công Tôn vừa nãy ở giữa không trung cùng Yêu Yêu, thấy cảnh này cũng trợn tròn mắt.

Yêu Yêu theo thói quen dụi dụi đầu vào cánh tay Bạch Ngọc Đường, đập đập cánh xem náo nhiệt.

Công Tôn thối mác nhìn Tiểu Tứ Tử.

Bé vươn tay ra, đưa Bách Hoa Đăng cho Yêu Trường Thiên.

Lâm Dạ Hỏa cùng Ngô Nhất Họa cũng đi lên.

Lúc này, từ đằng xa vang tiếng vó ngựa.

Mọi người cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ quan ải hạp đã bị binh mã của Triệu gia quân bao vây.

Triệu Phổ cưỡi ngựa đứng dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn tình hình bên trên.

Long Kiều Quảng cũng chạy tới, ngược mặt tìm sư phụ hẩn.

Vốn Triệu Phổ và Long Kiều Quảng định ra khỏi thành tìm tung tích Bạch Quỷ tộc, nhưng giữa đường có ảnh vệ chạy tới báo tin với Triệu Phổ rằng Yêu Trường Thiên đột nhiên xuất hiện rồi ôm Tiểu Tứ Tử đi mất. Hẩn mới vội vàng chạy đến, trên đường nhìn thấy mây đen cuộn cuộn long trời lở đất che phủ quan ải hạp. Triệu Phổ khá lo lắng, hẩn sợ sư phụ mình lại đánh nhau với người bên mình. Thật may là lúc vừa chạy tới thì nhìn thấy Yêu Trường Thiên cứu bọn Bạch Ngọc Đường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống lúc này là, người của Bạch Quỷ Tộc quỳ đầy trên mặt đất dưới quan ải hạp. Thôi Thừa Nhận cũng quỳ, nhưng chẳng qua là vì không đứng dậy nổi.

Lục Thiên Hàn cùng mọi người bên này đều không có chuyện gì.

Yêu Trường Thiên đứng ở phía trước, đưa tay nhận lấy Bách Hoa Đăng từ Tiểu Tứ Tử.

Tầm mắt mọi người ở đây đều hướng về Bách Hoa Đăng trong tay Yêu Trường Thiên. Quả “Tim” trong truyền thuyết của Bạch Quỷ Vương cuối cùng cũng về lại tay Bạch Quỷ Vương... Chuyện tiếp theo sẽ ra sao đây? Bạch Quỷ Vương làm người người sợ hãi trong truyền thuyết kia sẽ sống lại sao...

68. Chương 68: Thánh Tử Chi Tâm

Edit: Ka

Beta: Fin

Tại quan ải hạp tụ tập rất nhiều người, có nhóm người Bạch Quỷ Tộc vẻ mặt tràn ngập chờ mong, có nhóm người phủ Khai Phong một bụng tràn đầy hoài nghi, lại thêm cả vạn binh lính Triệu gia quân đang không hiểu chuyện gì.

Mọi người vừa rồi đều thấy được ngọn lửa màu trắng bao quanh người Bạch Quỷ Vương, có thể được xưng là Lệ Quỷ tất nhiên là có nguyên nhân, thử tưởng tượng một chút xem, nếu vị này không phải vừa vận sinh cùng niên đại với Thiên Tôn và Ân Hậu, giả hoặc sinh trước hoặc sinh sau tầm trăm năm thôi, thì liệu có ai có thể ngăn cản được lão đây?

Tất cả mọi người đều ngược mắt trông mong nhìn Yêu Trường Thiên, không ai dám thở mạnh chăm chú nhìn khúc Bách Hoa Đăng tục truyền còn đáng giá hơn toàn bộ Thục Trung trong đang nằm tay lão...

Yêu Trường Thiên cũng nhìn chăm chăm vào Bách Hoa Đăng vừa được Tiểu Tứ Tử giao cho, đôi mắt đỏ quỉ dị kia nhìn thứ trong tay chẳng khác gì khúc gỗ mục bình thường, từ ánh mắt hay biểu tình đều không đoán ra được lão đang suy nghĩ cái gì.

Im lặng một hồi lâu, mọi người rốt cục nhin không được mà gấp gáp, Yêu Trường Thiên đột nhiên nghiêng đầu, không hiểu mà hỏi Tiểu Tứ Tử, “Đây là cái gì?”

Nghe Bạch Quỷ Vương hỏi ra câu này, hơi thở tất cả mọi người đều bị kìm hãm, trăm miệng một lời, “Hả?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái – Yêu Trường Thiên không biết trong đó có cất giấu trái tim của lão sao?

Lâm Dạ Hỏa cũng nhin không được mà hỏi, “Lão gia tử, ông không biết bên trong là cái gì à?”

Yêu Trường Thiên cầm Bách Hoa Đăng đảo qua đảo lại nghiên cứu trong chốc lát, lại lắc lắc lẳng tai nghe thử bên trong, không hiểu, “Trò gì đây?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn hỏi Yêu Trường Thiên, “Người chạy tới Thục Trung làm gì?”

Yêu Trường Thiên nháy mắt mấy cái, cau mày nhìn Lục Thiên Hàn, “Không phải là tới cùng người sao?”

Lục Thiên Hàn cũng cau mày, “Ta vốn theo người tới, ai cùng tới đây với người chứ?”

Yêu Trường Thiên sờ cằm, “Hửm?”

Công Tôn chỉ chỉ Bách Hoa Đăng, hỏi, “Lão gia tử, ông không phải tới đây để tìm thứ này sao?”

Yêu Trường Thiên nháy mắt mấy cái, “Ta muốn khúc gỗ mục này làm gì chứ?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút rối loạn, liền hỏi, “Vậy vì sao tiền bối không nói tiếng nào đã đến Thục Trung?”

...

Cùng lúc đó, tại cánh rừng phía sau Ánh Tuyết Cung, có hai tên nhóc hạ nhân đang ở trong rừng kiếm củi đốt.

Chợt nghe thấy một người đột nhiên nói, “Người xem này! Trên cây này có chữ á!”

Nhóc hạ nhân còn lại liền đi qua, nhìn lên thì thấy quả nhiên ở trên một thân cây có một hàng chữ được khắc thẳng tắp – “Không được lên tiếng, cứ theo hướng đi tới Thục Trung, ai tới trước thì người đó sẽ thắng, ai mở miệng nói chuyện trước thì kẻ đó sẽ thua.”

Hai nhóc hạ nhân nhìn nhau – Do ai viết vậy? Chữ thật ra rất đẹp, nhưng sao lại có người không nói tiếng nào mà lại chạy thẳng tới Thục Trung được, còn không ghen cho chết à?

Hai nhóc con còn đang trò chuyện thì chỉ thấy từ đằng xa có hai người đi tới, một người toàn thân màu trắng, một người toàn thân màu đen.

“Thiên Tôn!” Hai nhóc con nhin không được mà kêu lên, người đi phía trước cả hai bọn họ đều biết, đó là sư phụ Thiên Tôn của thiếu gia nhà bọn họ, y thường hay tới Ánh Tuyết Cung, còn người phía sau thì có tới được một hai lần, hình như là ông ngoại của Triển đại hiệp.

“Đại khái là vậy.” Ân Hậu gật đầu nhìn đám cây rừng bốn phía xung quanh.

“Người không có đi nhầm chỗ đó chứ!” Thiên Tôn vừa đi vừa hỏi, “Nói sớm để ta còn biết!”

Ân Hậu không nói gì, “Nếu không phải tại tên mù đường người nhìn nhầm đường thì chúng ta đã sớm tới nơi rồi, chắc là ở gần đâu đây thôi, tách ra đi tìm xem.”

Hai nhóc con nhìn nhau một cái, đi tới chỗ Thiên Tôn, hỏi, “Hai người đang tìm cái gì vậy ạ?”

Thiên Tôn nói, “Tìm một gốc cây có viết chữ.”

Hai nhóc con vừa nghe thấy liền lập tức vươn tay chỉ vào cái cây mà mình vừa thấy ban nãy, “Là cái cây kia kìa! Chúng con vừa mới nhìn thấy đó.”

Thiên Tôn và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng đi về phía cái cây mà hai người kia chỉ.

Thiên Tôn vừa chạy vừa hỏi, “Thân cây kia nhỏ như vậy sao? Có đủ viết không đó?”

“Á...” Ân Hậu đi nhanh hơn Thiên Tôn một bước, liếc mắt một cái đã trông thấy hàng chữ viết trên thân cây kia, vội vươn tay cản Thiên Tôn lại, “Khoan đã! Người đừng có tới đây!”

Thiên Tôn bị ông làm cho hoảng sợ, “Làm sao thế?”

Ân Hậu lộ vẻ mặt khó xử, “Người nhìn rồi sẽ hối hận đó, từng này tuổi rồi, thôi quên đi, lát nữa đừng tức chết đấy.”

Thiên Tôn không hiểu, “Lão hồ đồ người làm sao vậy? Yêu Vương đã bảo nơi này có viết biện pháp hóa giải nguy cơ lần này, không nhìn thì làm sao mà ngăn cản được Lão Quỷ kia? Chẳng nhẽ phải thực sự cùng hấn đồng quy vu tận à?”

Vẻ mặt Ân Hậu không được tự nhiên, cứ như vừa giẫm phải bãi phân chó vậy, vừa xua tay với Thiên Tôn vừa chống vào một bên thân cây vượt ngực mình cho thuận khí, “Ta khuyên người đừng có nhìn... Người để ta chậm rãi cái đã.”

Ân Hậu càng không cho nhìn thì Thiên Tôn càng thêm hiếu kỳ, “Làm sao chứ? Yêu Vương nói người đứng ra cùng Yêu Trường Thiên đồng quy vu tận hử?”

Ân Hậu hít sâu một hơi.

Thiên Tôn sống chết đòi xem, Ân Hậu dứt khoát buông tay, “Người xem đi, nhưng xem xong không được nổi điên đầu đấy...”

Ân Hậu vừa dứt lời, Thiên Tôn đã chạy đến trước thân cây nhìn chữ, nháy mắt mà ngây ngẩn cả người.

Ân Hậu thăm dò nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn không động đậy.

Ân Hậu chột chột Thiên Tôn một chút.

Nhưng Thiên Tôn vẫn không chút động đậy.

Ân Hậu thở dài, nói, “Quên đi, bị lừa giỡn như vậy cũng chẳng phải ngày một ngày hai...”

Ân Hậu còn chưa kịp dứt lời, chợt nghe Thiên Tôn hét một tiếng “A A A A A A!” thật dài.

Hai nhóc hạ nhân sợ tới mức xoay người ra trốn sau thân cây, chìm chốc trong núi bị dọa sợ bay loạn tứ lung tung, Thiên Tôn vừa dậm chân vừa kéo cổ áo Ân Hậu mà cổ sống cổ chết lắc qua lắc lại, “Tên yêu nghiệt kia lại gạt người rồi! Lại gạt người nữa rồi!!!”

Ân Hậu ngược mặt lên trời, bất đắc dĩ bị Thiên Tôn lắc qua lắc lại, chỉ đành thở dài.

Bên trong Ánh Tuyết Cung dưới chân núi, vợ chồng Bạch Hạ và Lục Lăng Nhi đang ăn cơm đều ngược mặt về phía sau núi... Động đất hả? Tình huống gì đây?

Lục Tuyết Nhi cầm thìa vẻ mặt nghi hoặc, “Ai lại đi kích thích sư phụ Ngọc Đường rồi?”

...

Mà lúc này, tại quan ải hạp.

“Bởi vì trông thấy một hàng chữ? Cho nên người mới tới Thục Trung?” Lục Thiên Hàn nghe xong lý do tới Thục Trung của Yêu Trường Thiên, có chút không dám tin.

“Người không nhìn thấy sao?!” Yêu Trường Thiên nhú mày, “Nếu không thì tại sao người chẳng rên lấy một tiếng mà đi một đường thẳng tắp về hướng Tây a! Ta còn tưởng rằng người đang đi theo tỷ thí cùng ta đấy!”

Lục Thiên Hàn hít một hơi, chấp tay sau lưng xoay mặt nhìn sang một bên, một câu cũng chẳng muốn nói.

Những người khác lại há mồm hơn nửa ngày chẳng biết nói gì.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn nhau – Nói cách khác, Yêu Trường Thiên căn bản không phải bị trái tim của ông ta gọi đến, mà là do nhìn thấy trên thân cây phía sau núi có một dòng chữ nên mới đi thẳng một đường về phía Tây, kết quả Lục Thiên Hàn không nhìn thấy dòng chữ kia, nhưng lại cảm thấy Yêu Trường Thiên có chút kỳ quái nên mới theo tới cùng. Lại nói Lục Thiên Hàn bình thường một câu cũng không nói, lại càng không có chuyện chủ động đi bắt chuyện với Yêu Trường Thiên, cho nên Yêu Trường Thiên cho rằng Lục Thiên Hàn đang đi theo mình tỷ thí, nên càng ngậm chặt miệng mà chạy tới chỗ này... Lại bởi vì sợ thua nên vội vàng chạy còn nhanh hơn cả kẻ trộm.

Cửu vương gia đỡ gáy, cảm thấy mệt thay cho những người hơn trăm năm trước này, ai làm còn cần phải hỏi nữa à? Chẳng phải là Ngân Yêu Vương sao! Rất có thể là do cái vị này bày trò! Thời điểm ngài ấy còn sống đã gây ra bao nhiêu tai họa a... Chỉ khắc một dòng chữ trên cây, cách một trăm năm sau nhiều cao thủ như vậy mà vẫn bị ngài ấy đùa bỡn trong tay, xoay tròn xoay tròn...

Nhưng thử nghĩ lại, Bạch Quỷ Tộc nổi chí báo thù, vô luận là xuất phát từ ý muốn của mình thì vẫn bị Ác Đế Thành lợi dụng, đây là một đại họa, phải làm sao mới diệt trừ được mối họa này?

Nếu chỉ có bọn họ thì chắc chắn sẽ không đánh lại được Thôi Nhạ Thừa.

Theo lời của Thiên Tôn Ân Hậu, cho dù có đánh thắng được thì cũng khó tránh khỏi không tạo thành

thương vong cho Bạch Quỷ Tộc... Chính mình thân là đồ đệ của Bạch Quỷ Vương, cũng hoàn toàn không có khả năng mang binh san bằng Bạch Quỷ Tộc được... Nói tới đây, có thể bình ổn mặt trận này thì chỉ có sư phụ hần Bạch Quỷ Vương Yêu Trường Thiên mà thôi.

Bạch Quỷ Tộc thị sát thị quả, củ khoai lang nóng phồng tay này ném lại cho tên đầu sỏ gây tội Yêu Trường Thiên, mọi việc đều có nhân quả, tộc nhân của mình thì tự mình tìm cách giải quyết, cho nên ngay cả bà ngoại của Bạch Ngọc Đường cũng đột ngột “biến mất” không thấy sao? Triệu Phổ đột nhiên có chút đau lòng cho sư phụ hần, việc khó xử như vậy nên xử lý thế nào đây? Nhưng nhìn lại Yêu Trường Thiên, lại cảm thấy tâm nhẹ đi – Sợ cái gì chứ? Dù sao cũng đã đi rồi, có thể vì một dòng chữ mà theo Lục Thiên Hàn “tỷ thí” chạy tới tận Thục Trung này... Ông ấy đã sớm không còn là Bạch Quỷ Vương năm đó.

...

Trong rừng.

Thiên Tôn rống xong nhưng chưa tới một giây lại lên hơi tính hết tiếp.

Ân Hậu vỗ vỗ sương trên quần áo, nhìn lại... Bốn phía rừng cây đều giăng đầy sương, long lanh trong suốt ngược lại nhìn rất đẹp.

Hai nhóc hạ nhân kia trốn phía sau một thân cây, hồi vọng lại thăm dò bên này...

“Lão... Lão gia tử!”

Lúc này, một nhóc hạ nhân đột nhiên chỉ vào rễ của gốc cây kia, nói, “Phía trên tảng đá kia hình như có khắc chữ.”

Ân Hậu và Thiên Tôn cúi đầu... Chỉ thấy bên cạnh cái cây kia có một tảng đá to bằng cỡ quả trứng gà lớn, nhìn thoáng qua sẽ chẳng ai chú ý, nhưng hai nhóc con kia vốn nhìn từ dưới lên, vừa lúc có thể thấy phía dưới tảng đá khắc một hàng chữ nhỏ.

Thiên Tôn vươn tay nhặt lên thì nhìn thấy – Dưới cây này có bảo!

Thiên Tôn và Ân Hậu liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu đào đất.

Hai nhóc hạ nhân cầm cái xẻng lại, hỗ trợ cùng đào, không bao lâu thì đào trúng một cái rương rất cứng rắn.

Là rương sắt, đã bị khóa.

Ân Hậu kéo cái khóa xuống, mở cái rương ... Bên trong có một hộp gỗ nhỏ.

Ân Hậu nháy mắt mấy cái, lấy ra cái hộp rất tinh xảo kia, chợt nghe thấy bên trong có động tĩnh, hình như còn có thể nhúc nhích...

“Cái gì vậy?” Thiên Tôn nhận lấy nhìn qua nhìn lại, đưa cái hộp tới bên tai nghe thử, thấy có tiếng tim đập...

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái.

Ân Hậu vươn tay mở hộp ra, nhìn vào trong.

“A!” Hai người bừng tỉnh đại ngộ, nhìn nhau – Lại có chuyện như vậy a!

...

Tại quan ải hạp, khác với đám người Khai Phong Phủ đang hét nói nổi, nhóm người Bạch Quỷ Tộc lại mặc kệ Bạch Quỷ Vương sao lại tới được Thục Trung, bọn họ chỉ quan tâm một điều, trái tim của Bạch Quỷ Vương đang ở trong tay của Bạch Quỷ Vương, chủ nhân của bọn họ đã có thể quay trở lại rồi!

“Bệ hạ...” Lão già kia chỉ vào Bách Hoa Đăng trong tay Yêu Trường Thiên, nói, “Đổi lại tim thì sẽ thành công!”

Yêu Trường Thiên hơi sững sốt, “Đổi tim?”

Thôi Nhạn Thừa lấy gói to bên hông ra, mở ra cho Bạch Quỷ Vương nhìn, bên trong là các loại thảo dược cần thiết để đổi lại tim, tất cả đều đầy đủ.

Hắn chỉ vào Công Tôn nói, “Hắn là truyền nhân của Tứ thần y, hắn có thể đổi lại tim!”

Yêu Trường Thiên quay đầu lại, nhìn Công Tôn đang đứng bên cạnh Yêu Yêu một chút.

Lúc này, Lục Thiên Hàn mở miệng, nói, “Con dân của ngươi đều cho rằng trong khúc gỗ này cất giấu trái tim kia của ngươi.”

Yêu Trường Thiên ngẩng mặt lên nghĩ ngợi, lại nhìn Bách Hoa Đăng, thuận tay đưa cho Tiểu Tứ Tử, nói, “Mở ra nhìn xem sao.”

Mọi người đều xoay lại liếc Tiểu Tứ Tử, khó hiểu – Bé con kia có thể mở ra ư?

Tiểu Tứ Tử nhận lấy Bách Hoa Đăng, bàn tay nhỏ bé nâng cái đáy lên, chuyển hai cái, chợt nghe thấy tiếng “cùm cụp”.

Tất cả mọi người đều gắt gao nhìn chăm chăm khúc gỗ kia.

Bên trong Bách Hoa Đăng xuất hiện một đường chỉ, Tiểu Tứ Tử để Tiểu Lương Tử lấy nửa phía trên ra.

Mở Bách Hoa Đăng ra thì thấy có rất nhiều dây leo rắc rối khó gỡ, còn có một số thậm chí đã nảy mầm.

Công Tôn mở to hai mắt – Mấy sợi dây leo này đều còn sống! Xem ra cây Vô Hoa cũng không phải chỉ là lời đồn đại...

Tiếng tim đập được vọng ra từ bên trong đám dây leo đang quấn quanh, nhưng bên trong không phải là một trái tim đang đập mà chỉ là một cái hộp gỗ, rất nhỏ.

Tiểu Tứ Tử vươn tay lấy cái hộp ra, đưa cho Yêu Trường Thiên.

Yêu Trường Thiên nhìn thứ cầm trong tay... Cái hòm lại chấn động, còn phát ra tiếng tim đập.

Mở nắp nhìn vào trong... Bên trong là một cơ quan được làm bằng đồng, bố cục rất tinh xảo.

“Chế tác thật tinh diệu!” Bạch Ngọc Đường nhận lấy cái hộp nhìn thử, vừa gật đầu khen ngợi, “Quả thực là xảo đoạt thiên công(116), đáng tiếc không phải là trái tim thật, mà chỉ là... tim giả.”

(116) Khéo léo tuyệt vời

Mọi người trong Bạch Quỷ Tộc đều khiếp sợ mà nhìn.

Triển Chiêu không rõ thứ này dùng để làm gì, chẳng nhẽ chỉ là trò đùa? Hay là Yêu Vương năm đó cố ý làm một trái tim giả?

Lâm Dạ Hỏa nhớ tới, hỏi Lục Thiên Hàn, “Lão gia tử, trước đó người có nói thứ này rất giá trị!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ông ngoại hẩn, “Ông ngoại, đây là cái gì?”

Lục Thiên Hàn nói, “Thứ này gọi là Thánh Tử Chi Tâm.”

Mọi người nghi hoặc, “Cái gì?”

Lục Thiên Hàn hỏi, “Có biết dùng làm gì không?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

Lục Thiên Hàn vươn tay nhận lấy, nói, “Nó được phi tử của Hoàng đế dùng để giấu vào trong ngực, giả vờ là thật sự có hỉ mạch.”

Tất cả mọi người sửng sốt, “Cái gì?!”

Công Tôn vỗ tay một cái, “Thông minh! Hỉ mạch và mạch bình thường khác nhau ở chỗ là có hai mạch tượng! Nếu đem thứ này để vào ngực trước khi đưa tay cho lang trung bắt mạch, thì bất luận là lang trung nào cũng sẽ nói đó là hỉ mạch! Bụng có thể ngụy trang, nhưng mạch tượng thì tuyệt đối không thể. Muốn mạch tượng mạnh hay yếu thì chỉ cần thay đổi vị trí giấu hộp, ngay cả việc mang thai mấy tháng cũng có thể ngụy trang được! Nghĩ ra được chiêu này quả thực là thông minh tuyệt đỉnh!”

Lục Thiên Hàn nói, “Chủ ý này là của Yêu Vương năm đó nghĩ ra được. Năm đó Lý Biện muốn giết một vị phi tử, nhưng Yêu Vương lại thiếu vị phi tử kia một nhân tình, bởi vì muốn bảo vệ tính mạng của nàng mới mời người chế tác cơ quan làm ra cái hộp này để vị phi tử kia giấu vào ngực. Lý Biện vì con nôi dôi nên tạm thời bỏ qua tính mạng của nàng, lúc ấy vị phi tử kia mới có cơ hội đào tẩu, thế nên cơ quan này mới được xưng là Thánh Tử Chi Tâm. Lý Biện sau khi phát hiện bị lừa thì nổi giận, hơn nữa phương pháp chế tác của cơ quan này nếu truyền ra ngoài rất dễ gây nhiễu loạn cung đình, cho nên tất cả phương pháp chết tác của nó đều đã bị hủy. Trên thế gian này đại khái chỉ tồn tại có hai cái, là thứ vô giá.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu – Ở một mức độ nào đó mà nói thứ này đúng là rất đáng giá... Quá đáng giá! Có cái này thì không chỉ mỗi Thực Trung, làm không tốt có khi còn lật đổ giang sơn cũng không chừng. Ví như mỗi phi tử đều giả vờ như đang mang Thánh tử, sau đó bọn họ sẽ nghĩ ra biện pháp để có thể đem một đứa trẻ sơ sinh nào đó vào phòng sinh, mua chuộc một đám người hầu cùng giả bộ là phi tử lâm bồn sinh hạ một Hoàng tử, từ nay về sau giang sơn đổi chủ!

Mọi người nghe xong không khỏi lắc đầu, Ngân Yêu Vương thật đúng là yêu quái mà! Trước đây bọn họ còn cho rằng cái truyền thuyết ngài ấy trở tay một cái là có thể đảo điên thiên hạ chỉ là một cách nói khoa trương, nhưng hôm nay nghĩ lại, đâu có khoa trương chỗ nào? Chỉ cần ngài ấy muốn thì thật sự có thể đảo mây làm mưa làm gió, thiên hạ lúc đó đại loạn!

Đám người Triển Chiêu bắt đầu nhìn Tiểu Tứ Tử, bé con kia đang ôm khúc Bách Hoa Đăng cười tùm tùm – Là thứ tốt nhỉ? Đồ cổ đáng giá đó!

Lúc này, chợt nghe thấy phía đối diện truyền tới một tiếng cười.

Mọi người xoay mặt nhìn lại, chỉ thấy Thôi Nhạn Thừa khoe miệng rỉ máu nở nụ cười đến thê lương, hần vừa cười vừa nhìn bầu trời, mọi người cũng không nhìn được mà thở dài, vị này chỉ có thể bắt đầu dĩ mà hỏi trời xanh, làm sao mà có thể nói rõ lý lẽ được đây...

Đám người Triệu Phổ đành nhìn về phía Yêu Trường Thiên – Những người này đều đã từng là tộc nhân của Bạch Quỷ Tộc, là những kẻ trung tâm, tuy rằng sự trung tâm này rất độc ác, nhưng giờ xử trí như thế nào đây?

Yêu Trường Thiên cau mày nhìn “con dân” dưới chân núi, sờ sờ cằm, hỏi bên cạnh, “Người có chủ ý gì?”

Tất cả mọi người nhìn theo phương hướng mà Yêu Trường Thiên hỏi, trong lúc nhất thời đều có chút hết nói nổi – Yêu Trường Thiên đang hỏi ai? Lão hỏi Tiểu Tứ Tử á?

Tiểu Tứ Tử ôm Bách Hoa Đăng, thấy Yêu Trường Thiên hỏi mình, còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

Công Tôn cuồng quýt muốn ôm con trai về.

Tiểu Tứ Tử mới vừa bị ôm lên, liền mở miệng nói với Yêu Trường Thiên, “Tôn Tôn thường nói, hơn một trăm tuổi thì không nên làm chuyện gì không đứng đắn, đây là chuyện của người trẻ tuổi, cứ dứt khoát mà truyền ngôi đi ạ!”

Tất cả mọi người sững sốt.

Yêu Trường Thiên trừng mắt nhìn, nhướn mày, “Ý kiến hay!”

Mọi người trợn mắt há mồm, Công Tôn nhanh chóng che miệng con trai.

Yêu Trường Thiên bắt đầu nhìn khắp nơi, “Truyền ngôi? Truyền cho ai đây...”

Khi nói chuyện, hắn nhìn thấy Triệu Phổ.

Đầu Cửu vương gia lập tức lắc như trống bỏi, tự chỉ chỉ mình rồi khoát tay, ý là – Không có được đâu! Hoàng tộc Triệu thị! Hoàng tộc Triệu thị đó!

“Ừm...” Yêu Trường Thiên ngoe đầu, “Vậy tìm một đứa có huyết mạch của lão tử...”

Bạch Quỷ Vương vừa nói xong, mọi người sững sốt sau một lát, soạt một tiếng quay đầu lại, nhìn ai đây? Tất nhiên là nhìn Bạch Ngọc Đường rồi!

Ngũ Gia theo bản năng mà lui về phía sau nửa bước – Chắc không phải đâu!

Yêu Trường Thiên nở nụ cười, vươn tay vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường, “Vậy liền là ngươi rồi! Tẩn hiếu với bà ngoại ngươi thật tốt nha!”

Ngũ gia hít một hơi khí, nhìn Lục Thiên Hàn.

Lục Thiên Hàn lắc đầu xoay người đi, thật sự là nhìn không được, Thục Trung này thật đúng là nhiều việc bực mình!

Yêu Trường Thiên cũng xem như không việc gì mà một thân nhẹ nhàng chạy theo Lục Thiên Hàn.

Tất cả mọi người nhìn lại Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngũ Gia cứng người tại chỗ – Việc này là sao chứ?

Đang luống cuống, Triển Chiêu bên cạnh lại gần đưa cánh tay chạm vào hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trông cậy vào y thay hắn nghĩ ra được chủ ý nào đó.

Ai ngờ Triển Chiêu cười hì hì nói một câu, “Chuột, nói “Trẫm” một cái nghe xem nào!”.

69. Chương 69: Như Thế Nào Mới Là Vua

Edit: Fin

Beta: Dương

Yêu Vương theo thường lệ lừa nhóm Tương Du nhà mình một phen, thuận đường đem Bạch Quỷ tộc cùng tất cả mọi người Khai Phong Phủ lừa vào, kết quả lại có thể hóa giải một cuộc chiến sự không cần thiết.

Nhưng mà Yêu Vương đem cục diện rối rắm này ném cho Yêu Trường Thiên, Yêu Trường Thiên ỷ vào việc đã lớn tuổi, cũng không biết diên thật hay là giả diên, tóm lại cuối cùng cục diện rối rắm này rơi xuống trên người Bạch Ngọc Đường vô tội.

Tất cả mọi người bắt đầu tự hỏi một việc, Ngũ gia là một người đáng tin cậy như vậy, sao gặp phải chuyện này lại tỏ ra về mình là người không đáng tin.

Nhưng mà nếu nói Bạch Ngọc Đường thật là thâm, thì so với hắn còn thâm hại hơn, chính là người của Bạch Quỷ Tộc

Đám người này trong khoảng thời gian gần đây quả thực có làm ra những chuyện vô cùng bất tín, nhưng

may thay sai lầm vẫn chưa đến nỗi quá lớn, chưa đến mức dẫn tới hậu quả diệt tộc nghiêm trọng như vậy.

Chỉ khổ cho một tấm lòng liều mình hy sinh lớn lao. Những người này nhẫn nhịn cả trăm năm, tổ tôn ba bốn đời đều dính vào chỉ vì chờ đến một buổi sáng nay... Ấy thế mà đó chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng Hoàng Lương(117). Tỉnh mộng quá sớm, trời còn chưa kịp tới mà tất cả đều đã biến thành công dã tràng. Đã vậy Yêu Trường Thiên còn đem ngôi vị Hoàng đế truyền lại cho cừu nhân nữa... Hẳn là cừu nhân đi, dù sao cũng thiếu chút nữa mà. Tóm lại người lớn tuổi trong Bạch Quỷ Tộc cảm thấy thái tim cũng đã vỡ thành mảnh vụn, người trẻ tuổi thì mất hết hy vọng, cảm thấy con đường phía trước thật mong manh, trong nháy mắt không còn niềm tin, mất mát lại tuyệt vọng, trong lòng rất không cam tâm.

(117) Chỉ sự vinh hoa và tươi đẹp, nhưng đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi

Nhưng mà không cam lòng cũng không được a, luận võ công thì những người trẻ tuổi đánh không lại Bạch Ngọc Đường, người lớn tuổi đánh thắng rồi thì làm sao... Thứ mà Bạch Quỷ tộc để ý nhất chính là lòng trung thành, Bạch Ngọc Đường được chính miệng Bạch Quỷ Vương truyền ngôi vị, chẳng lẽ lại muốn hành thích Vua rồi cướp ngôi à?

Mặt khác... Bạch Quỷ Vương thật sự đã “chết” rồi, sự thật này cho dù không muốn chấp nhận cũng không được, Bạch Quỷ tộc đi tới kết cục ngày hôm nay mất thấy vạn số đã hết, còn soán vị làm gì? Không có Bạch Quỷ Vương chẳng lẽ kéo mấy vạn người kia cùng Triệu Phổ đánh giặc sao?

Trong lúc nhất thời, quan ải hạp tràn ngập hơi thở vong quốc, phải gọi là sầu vân thảm đạm(118).

(118) Mây buồn u uất

Triệu Phổ quyết định mang người đi trước, không muốn dính vào cục diện rối rắm này, vụ này không rơi xuống đầu hẳn đơn giản là do có ông trời phù hộ, Bạch Ngọc Đường nói thế nào cũng là huynh đệ sao, lúc máu chốt thì mang đi bán...

Đám người Triệu gia quân cũng chỉ chờ được chạy.

Người Bạch Quỷ tộc tâm không cam tình không nguyện quỳ xuống hành lễ với Bạch Ngọc Đường, đúng lúc định ngẩng đầu lên hô vạn tuế, Ngũ gia đã không thấy đâu nữa.

Triển Chiêu khoát tay nói, “Bị các người hù dọa nên bỏ chạy rồi biết không, Chuột của chúng ta thật ra rất xấu hổ.”

Lâm Dạ Hỏa cũng lo lắng việc sau này, hỏi lão già kia người của Bạch Quỷ tộc hiện đang ở đâu, lão già đưa cho Triển Chiêu tờ giấy vẽ đường lên núi, giữ lại mấy người trẻ tuổi biết đường để bọn họ truyền tin, sau đó chuẩn bị mang Thôi Nhạ Thừa rời đi.

Nhưng Thôi Nhạ Thừa “nuốt” cả một quả Thanh Long Đản xuống, toàn bộ nội công đều sụp đổ, vừa đỡ

đứng lên thì hần không ngừng nôn ra máu.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử liếc mắt một cái, chỉ lão già cùng người trẻ tuổi tóc trắng kia, “Đặt xuống! Còn đứng lên đi ba bước nữa sẽ chết chắc.”

Người Bạch Quỷ tộc đang đỡ Thôi Nhạn Thừa đều ngu người đứng tại chỗ nhìn Công Tôn.

Bạch Quỷ tộc này cũng dính quá nhiều tai nạn, hơn nữa những người này đều là hậu nhân không tham gia chiến tranh năm đó.

Năm đó tại sao Bạch Quỷ tộc lại theo Bạch Quỷ Vương tiến quân vào Trung Nguyên? Nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì bộ tộc vốn nhỏ, lại bị lấn áp nhiều năm. Thời điểm Bạch Quỷ Vương lên ngôi, chờ hần vừa đi, toàn bộ bộ tộc trở thành mục tiêu bị công kích... Bạch Quỷ Vương năm đó mang binh đánh giặc cho nên gây thù khắp nơi, con cháu đời sau đều phải chịu quả báo.

Thôi Nhạn Thừa là người duy nhất có thể bảo vệ những người này, nói khác cách, hậu nhân của Bạch Quỷ tộc phải may mắn lắm mới còn sống sót, may là có Thôi Nhạn Thừa, lão đầu này chính là trưởng lão chân chính của Bạch Quỷ tộc.

Mất thấy Thôi Nhạn Thừa một mực muốn chết, mọi người cũng Lục thần vô chủ(119).

(119) Nghĩa tạm hiểu là mất bình tĩnh, hoang mang lo sợ, không làm chủ được tinh thần của mình

Công Tôn liếc những người đó một cái, than thở, “Ta đi xem sự phụ của Triệu Phổ trước, mang người tới biệt viện rồi ta sẽ cứu hần.”

Người Bạch Quỷ tộc trợn to hai mắt nhìn Công Tôn, “Có thể cứu sống ư?”

Công Tôn híp mắt, “Các ngươi không phải còn trông cậy vào ta để đổi tim sao? Tim cũng có thể đổi chẳng lẽ lại không thể cứu sống hần?”

Người Bạch Quỷ tộc liền lúng túng.

Lão già và người trẻ tuổi kia vừa nghe thấy còn có thể cứu sống Thôi Nhạn Thừa, liền định mang người trở về.

Nhưng Thôi Nhạn Thừa lại không chịu, ý tứ của lão đầu là – Còn sống làm gì nữa! Chết quách đi cho xong chuyện!

Lâm Dạ Hỏa chột chột lão già tóc trắng, nói, “Thật ra thì chết cũng tốt nha, mấy người các ngươi cũng

cùng tìm đường chết đi, cứ dứt khoát chết cùng nhau thế nào?”

Triển Chiêu bổ sung, “Những thương nhân bị bắt đều phải thả ra, còn cả số tiền cướp được cũng phải trả lại nữa.”

Một đám trưởng lão Bạch Quỷ tộc giận đến mặt mũi xanh mét, Thôi Nhạn Thừa lại nôn ra một búng máu.

Công Tôn bảo cho bọn họ mau mạnh tay mang Thôi Nhạn Thừa về biệt viện, muốn sống hay chết thì đi tìm “Đại Vương” nhà bọn họ mà định đoạt.

Người Bạch Quỷ tộc cũng lo lo lắng lắng – Thôi Nhạn Thừa bây giờ không có khí lực, chỉ mới khôi phục được một chút, khó tránh khỏi hẳn sẽ không tự sát.

Chờ đến lúc trở về biệt viện, mới vừa vào cửa viện thì trông thấy Ân Hậu và Thiên Tôn đang ngồi bên cạnh bàn đây.

Ân Hậu và Hắc Thủy Bà Bà ngồi đối diện uống trà, còn Thiên Tôn đang ngồi xếp bằng ở một bên trên ghế, trong tay cầm một cái hộp nhỏ, ngẩng đầu nhìn mọi người vừa trở lại.

Ân Hậu cùng Thiên Tôn đều gãi quai hàm nhìn trời.

Triển Chiêu vào cửa liền hỏi, “Ngọc Đường đâu ạ?”

Thiên Tôn chỉ chỉ trong phòng, nói, “Ngọc Đường lại làm sao nữa vậy? Vừa vào cửa đã tự khóa mình trong phòng rồi, có phải người lại khi dễ nó nữa không?”

Triển Chiêu liền vội vàng lắc đầu, “Là có người khi dễ hẳn tới, có điều người đó không phải là con.”

“Người nào nha?” Thiên Tôn lộ vẻ mặt ngạc nhiên, “Trừ người với ta ra thì còn có ai có thể khi dễ nó nữa? Chẳng lẽ là cha nó tới rồi?”

Triển Chiêu chắc chắn lắc đầu một cái, “Thái cữu công của hẳn tới.”

Thiên Tôn cùng Ân Hậu nhìn nhau một cái.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử chạy đến bên cạnh bàn, Thất chủ bát thiết(120) đem chuyện vừa xảy ra nói lại.

(120) Bảy miệng tám lưỡi, chỉ người nhiều miệng, nghị luận tới tấp, tranh nhau mà nói.

Ân Hậu cau mày, “Các người sao lại khi dễ người thành thật.”

Thiên Tôn híp mắt lắm bầm, “Yêu nghiệt kia không chỉ tính toán ta mà ngay cả đồ tôn(121) cũng không buông tha, thật đúng là kỳ cục mà!”

(121) Đồ đệ của đồ đệ mình, nôm na chính là Yêu Vương không bỏ qua cho đồ đệ Ngọc Đường của đồ đệ Tiểu Du nhà mình

Triển Chiêu gật đầu, đi vào phòng tìm Bạch Ngọc Đường.

Lâm Dạ Hỏa ngoắc người Bạch Quỷ tộc ở phía sau để bọn họ đi vào.

Lão già cùng người trẻ tuổi kia mang Thôi Nhạn Thừa vào cửa, những người khác cũng quay về trong núi, Triệu Phổ sai mấy người bọn Long Kiều Quảng đi theo, tìm hiểu một chút tình hình gần đây của Bạch Quỷ tộc.

Thôi Nhạn Thừa mới vừa vào cửa, Hắc Thủy Bà Bà đang bưng chén trà ngoẹo đầu một cái, “Nhìn quen mắt.”

Thiên Tôn nhìn chằm chằm một lát, hỏi Ân Hậu, “Người nào nha?”

Ân Hậu ngược lại có nhớ Thôi Nhạn Thừa, nói đôi câu với Thiên Tôn.

Thiên Tôn quả nhiên nhớ ra, “Ôa, Tiểu Thôi Tử.” vừa nói vừa giơ cái hộp nhỏ trong tay lên, “Tối, tim của Tiên Hoàng nhà người đây.”

Thiếu niên tóc trắng và lão già giận đến mặt xanh mét, Thôi Nhạn Thừa lại nôn ra thêm một búng máu, Công Tôn nói, “Ôi thêm một búng nữa chết chắc a! Nhịn cho ta chớ ói, lát nữa bức độc ra rồi hắt ói tiếp!”

Thôi Nhạn Thừa được mang vào trong, người trẻ tuổi và lão già kia không nói tiếng nào, bọn nha hoàn đến chuẩn bị cho bọn họ một gian nhà trong tiểu viện để chờ Công Tôn cứu người, hai người cứ như vậy ngồi ở trong viện mà ngẩn người.

Lúc ăn cơm tối, Bạch Phúc mang người tới đưa cơm cho bọn họ, hỏi bọn họ có cần thêm gì không.

Thời điểm về đêm, một già một trẻ ngồi đối diện hồi lâu không nói một lời nào, bỗng người trẻ tuổi kia đột nhiên nói một câu, “Nếu Bạch Ngọc Đường thật sự có thể lên làm Bạch Quỷ Vương, thật ra cũng không phải là chuyện gì xấu...”

Lão già ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi kia, “Thiếu chủ.”

Người trẻ tuổi lắc đầu một cái, “Đừng gọi ta là Thiếu chủ nữa, nhiệm vụ của chúng ta đã sớm kết thúc rồi.”

“Vậy bên Ác Đế Thành...”

“Vậy cũng rất tốt, những người bên Ác Đế Thành đó chẳng qua chỉ muốn lợi dụng chúng ta mà thôi.”

“Có muốn đem chuyện của Ác Đế Thành nói cho Bạch Ngọc Đường biết không?”

Người trẻ tuổi cười khỏ, “Nếu hần hỏi, người có thể không nói sao?”

Lão già than thở.

Hai người đang trò chuyện thì thấy bên cạnh bàn xuất hiện hai quả lê.

Hai người ngẩn người, cúi đầu vừa nhìn thì đầu tiên là trông thấy một con gấu trúc béo béo tròn tròn.

Bên cạnh gấu trúc, Tiểu Tứ Tử cầm lê đặt lên trên bàn, hai tay bám trên mặt bàn, ngược mặt nhìn hai người bọn họ.

Hai người lúng túng đối mắt với Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhìn xung quanh một chút.

Hai người cũng không biết nên bày ra biểu tình gì, cả người cứng ngắc ngồi ở chỗ đó.

Tiểu Tứ Tử hỏi, “Hai người tên gọi là gì nha?”

Hai người nhìn nhau một cái.

Lão già nói, “Lão phu gọi là Phong Viêm Tây, là người của chi nhánh gia tộc Quỷ Vương, thiếu chủ tên Thôi Chấn, là chất tôn nhi của Hắc Cầu tướng quân.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, “Nha, tốt lắm, cháu là Tiểu Tứ Tử.”

Nói xong, Tiểu Tứ Tử liền đi ra ngoài.

Hai người dựng thẳng lỗ tai lên nghe thấy Tiểu Tứ Tử chạy đến cửa, nói với Tiểu Lương Tử ngoài cửa,

“Một người tên là Thôi Thôi, một người tên là Tây Tây.”

Hai người Bạch Quỷ Tộc ở trong viện đều cảm thấy mí mắt cũng run lên... Bé con đó sẽ không cứ thế mà đi nói với những người khác đấy chứ?

...

Một lúc sau, Triển Chiêu cầm hai quả lê chạy vào phòng, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đang nâng cằm ngồi ở bên cạnh bàn buồn bực uống rượu, vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái cũng không thể nào che giấu được nỗi sầu vân thâm đậm, dĩ nhiên là dáng vẻ hai ngón tay cầm chén rượu vẫn rất là đẹp trai đẹp trai đẹp trai nha.

Triển Chiêu nhin cười đến bên cạnh bàn, kín đáo đưa cho hắn một trái lê, vừa nói, “Đây là lần đầu tiên ta gặp một người lúc lên ngôi lại có vẻ mặt như trái mướp đắng vậy, lúc làm Hoàng đế hẳn phải hăng hái mới đúng chứ.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu một cái, khuôn mặt con mèo này nhìn có chút hả hê.

Lúc này, từ bên ngoài Lâm Dạ Hỏa cũng vừa gặm lê vừa chạy vào, “Tuyệt vời! Mấy cây tuyết lê sau núi Đường Môn ngon tuyệt!”

Triển Chiêu gật đầu, “Dĩ lê, là đặc sản Thục Trung mà.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn hai người kia, hắn đang phiền lòng, nhìn hai người này một kẻ nhị hóa kẻ kia cật hóa, không buồn không lo thật khiến cho người ta không khỏi hăm mộ.

Triển Chiêu và Lâm Dạ Hỏa mỗi người ngồi ở một bên cạnh bàn, cũng ngó Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn hai người đang nghiêm túc gặm lê, hỏi, “Hai người có cao kiến gì?”

Triển Chiêu mở miệng, “Bạch Quỷ tộc và Ác Đế Thành có liên lạc với nhau, có thể thông qua bọn họ để tra ra đầu mối.”

Lâm Dạ Hỏa cũng nói, “Đám người này đi theo người so với việc đi theo người điên cuồng muốn Bạch Quỷ Vương sống lại còn tốt hơn.”

Bạch Ngọc Đường thở dài, lúc hai người này nghiêm túc không nói chuyện linh tinh thật ra cũng rất có đạo lý.

Đang trò chuyện, bên ngoài Triệu Phổ và Long Kiều Quảng cũng tiến vào.

Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ, “Tình huống chỗ Thôi Nhận Thừa thế nào rồi?”

Triệu Phổ nghe xong lời này, biểu tình trên mặt có chút khó nhìn ra mà “Phụt” một tiếng, buông tay, “Thư ngốc kia đang trị cho hần, quá trình rất hung tàn.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái.

Lâm Dạ Hỏa cũng không hiểu, “Là sao?”

“Độc tố của Thanh Long Đả lưu lại trong cơ thể hần không ít, muốn giải trừ độc thì phải nôn ra máu đen mới được.” Long Kiều Quảng nói, “Công Tôn ghim trên người hần rất nhiều châm, mấy thứ máu đen tích trong cơ thể hần phải do chính hần phun ra mới được nhưng mà lão đầu đó chết cũng không chịu phối hợp, cho nên Công Tôn tiên sinh mới mời Thiên Tôn tới giúp một tay.”

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, “Mời sư phụ ta hỗ trợ cái gì?”

“Để sư phụ người chọc tức Thôi Nhận Thừa cho hần giận đến mức hộc máu, lúc này đã phun được một nửa rồi, nửa còn lại không chừng cũng rất nhanh thôi.” Triệu Phổ gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái, “Sư phụ người đúng lúc tâm tình cũng không tốt lắm, bây giờ tìm được chỗ trút giận, tình cảnh thật sự rất thú vị.”

Mọi người dở khóc dở cười.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Chuyện của Bạch Quỷ tộc nên xử lý thế nào?”

Triệu Phổ nhìn hần một chút, “Người hỏi ta phải làm Hoàng đế như thế nào sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

Cửu vương gia bị hần chọc cười, “Nếu người là Nguyên soái thì ta còn có thể dạy người vài điều, nhưng cần phải làm những gì khi là Hoàng đế... thì có người thích hợp để hỏi hơn đó?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt.

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa nhìn nhau một cái, lập tức nghĩ tới – Đúng vậy! Triệu Trinh đang ở chỗ này, muốn hỏi phải làm Hoàng đế thế nào thì dĩ nhiên là phải hỏi hần rồi!

Triệu Phổ thấy Bạch Ngọc Đường cứ như vừa thấy hy vọng, liền bỏ xuống cho hần một đao, “Người trước đừng cao hứng quá sớm, phải suy nghĩ thật cẩn thận, cẩn thận bị hần tính kế.”

Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Triệu Phổ nói, “Hoàng thất kia của ta xem như cũng có chút giao tình với ngươi, sẽ cho ngươi chút mặt mũi, nhưng Bạch Quỷ tộc nói khó nghe một chút thì chính là phản tặc muốn cướp giang sơn của hắc, ngươi cũng từ con dân Đại Tống đơn thuần biến thành thủ lĩnh dị tộc kiêm luôn con dân Đại Tống.”

Bạch Ngọc Đường sợ nhất là phiền toái, vừa nghe những lời này thì chỉ muốn từ bỏ lập tức, nhưng nếu Bạch Quỷ tộc bị diệt tộc thì ông ngoại hắc sẽ không tránh khỏi thương tâm, cắn rứt với bà ngoại nhà mình.

“Sư phụ ta điên rồi, dù sao ngươi sinh ra là để làm Vua.” Triệu Phổ cầm bầu rượu lên rót cho Bạch Ngọc Đường một chén, “Biện pháp duy nhất có thể giúp Bạch Quỷ tộc không bị diệt tộc, chính là ngươi phải lên ngôi.”

Triển Chiêu cùng Lâm Dạ Hỏa đều gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ nhướn mày, “Bạch Quỷ tộc có thể tiếp tục tồn tại hay không đều phụ thuộc vào cuộc nói chuyện lần này của ngươi với Hoàng thượng.”

Triển Chiêu có chút bận tâm, nói giỡn dù sao cũng là nói giỡn, nhưng mà tới tận mấy vạn mạng người đấy, bây giờ Chuột nhà y đúng là khó khăn.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Ta và Triệu Trinh chưa từng chính thức nói chuyện qua bao giờ, ngươi có đề nghị gì sao?”

Triệu Phổ cười, “Nếu là vậy thì ngươi càng phải cẩn thận, nên nhớ, có chuyện gì cũng đều phải nói thẳng, không nên nói chuyện lòng vòng với hắc.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái – Vậy cũng không khó, cho dù có để hắc nói lòng vòng thì hắc cũng không thèm.

“Còn nữa.” Triệu Phổ khẽ mỉm cười, “Ngươi một mặt phải làm Hoàng thượng, một mặt còn phải làm người của Bạch Quỷ tộc nữa.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Bạch Quỷ tộc càng khó làm hơn.

Triển Chiêu đưa tay sờ sờ bả vai Bạch Ngọc Đường, nói, “Chi bằng để ta giúp ngươi đi nói với người Bạch Quỷ tộc đi.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu nói, “Có lẽ sẽ không khác với các lão nhân ở Ma Cung lắm đâu, ta đi thử một chút xem.”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười gật đầu – Quả nhiên bình thường không uống công yêu thương con Mèo này.

Lâm Dạ Hỏa bưng cái ly ở một bên nhìn, gật đầu một cái, “Quả nhiên là Hoàng hậu được chọn...”

Lời còn chưa dứt thì đã bị Triển Chiêu ném hạt lê đập trúng ngay mặt.

70. Chương 70: Đạo Làm Vua

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Trong cuộc đời này, việc Bạch Ngọc Đường sợ nhất chính là cùng người quyền quý có giao thiệp, thế nhưng hết lần này tới lần khác vẫn cứ phải rơi vào tình huống như vậy, Lục Thiên Hân và Yêu Trường Thiên đã rời đi, để lại mình hắn tới giải quyết cục diện rối rắm này.

Việc này không thể so với chuyện kẻ thù của Thiên Tôn tìm tới rửa hận được, chỉ cần đánh một trận là có thể miễn cưỡng cho qua.

Gương mặt Ngũ Gia có chút u sầu, Triển Chiêu dĩ nhiên sẽ vì hắn mà nghĩ cách giúp đỡ, Lâm Dạ Hỏa không giúp được gì nên đành xem náo nhiệt.

Mà Triệu Phổ thì... Cừu vương gia vốn cũng không phải thật sự muốn bán đứng huynh đệ, nhưng đành bất đắc dĩ vì thân phận quá nhạy cảm, cả hai bên Triệu Trinh lẫn Yêu Trường Thiên đều phải bỏ qua cho nên phương pháp xử lý tốt nhất chính là không truy hỏi.

Ngũ Gia bước ra cửa tìm Triệu Trinh, có chút không quá tình nguyện.

Rẽ vào khúc cua tiến vào đại viện liền bắt gặp Thiên Tôn đang ngồi ở bên cạnh bàn.

Bạch Ngọc Đường có chút khó hiểu khi nhìn thấy sư phụ nhà hắn, trời cũng đã tối, tại sao lại ngồi ở trong đại viện tối thui như vậy? Ngẩng mặt lên nhìn một chút, đêm nay không ánh trăng, trên bàn cũng không có chén rượu nào.

Thiên Tôn nhìn thấy đồ đệ nhà mình, ngó cái bản mặt của hắn, thần sắc lập tức trở nên nghiêm nghị, “Tại sao lại mặt ủ mày chau?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, trong lòng thầm nhủ còn không phải vì chuyện này nên mặt ủ mày chau à?

Thiên Tôn vươn tay, đầu ngón tay vỗ mạnh lên trên gáy của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy đầu “Ong” lên một tiếng.

Ngũ Gia giơ tay xoa gáy trơn to hai mắt nhìn Thiên Tôn – Lòng nói người vỗ gáy con mà còn dùng nội lực hả? Lỡ vỗ tới đần độn luôn thì phải làm sao?

Thiên Tôn thấy Bạch Ngọc Đường đã lấy lại tinh thần, liền gạt đầu, rất hiếm khi y bày ra bộ mặt nghiêm trang của người thầy.

Phía sau cửa viện, Triển Chiêu theo Bạch Ngọc Đường ra cửa vốn đang định đi về hướng khác tìm hai kẻ thuộc Bạch Quỷ tộc kia thì lại nghe được động tĩnh, liền vội vã chạy về... Chỉ thấy Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa đang trốn ở phía sau cửa viện mà nghe lén.

Triển Chiêu cũng bu lại.

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái với Triển Chiêu – Ái nha! Thiên Tôn dạy đồ đệ nha! Cả đời này đây là lần đầu tiên nhìn thấy đấy!

Triển Chiêu bày ra khuôn mặt bất mãn, vừa nghe vừa cảm thấy đau lòng cho Chuột nhà mình – Không phải chứ? Đã biết hắn phải chịu thiệt sao còn giảo huấn hắn làm gì nữa!

Thiên Tôn thấy Bạch Ngọc Đường vẫn buồn bã ỉu xìu, liền hỏi, “Có còn nhớ khi ngươi còn bé vì sư đã dạy ngươi như thế nào không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn – Người dạy con rất nhiều thứ đó, nói cụ thể chút đi?

Thiên Tôn quơ quơ hai ngón tay mới vừa vỗ hắn.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ lại... Thời điểm lúc hắn mới bị giao cho Thiên Tôn mang về Thiên Sơn, khi ấy hắn ba tuổi.

Mặc dù hắn cùng Thiên Tôn rất hợp duyên nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ ai lại nguyện ý rời xa phụ mẫu bên cạnh cùng một người không quen đi xa như vậy chứ, hơn nữa một lần liền ở tới mười mấy năm.

Bạch Ngọc Đường nhớ lúc bị Thiên Tôn mang ra khỏi cửa nhà, hắn nhất quyết không chịu đi, Thiên Tôn nói, “Mệnh của ngươi nhất định phải là đồ đệ của ta, có hiểu không? Ông trời đã định sẵn rồi.”

Khi ấy Bạch Ngọc Đường còn bé nên không hiểu, ngẩng mặt lên nhìn Thiên Tôn, suy nghĩ – Ông Trời là ai thế? Tại sao ông ta lại nói như vậy?

Thiên Tôn thấy đứa nhỏ biểu tình không vui, cũng vỗ gáy hắn như thế, nói với hắn, “Nếu ông trời chọn ngươi, cũng sẽ không vì thế mà phải giải thích cho ngươi hiểu, cũng sẽ không hỏi ngươi có nguyện ý hay không, nếu hắn đã định là ngươi thì đó chính là ngươi thôi!”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhớ lại câu chuyện cũ kia, có chút thất thần.

“Đám đạo sĩ phái Thiên Sơn kia và ngươi vốn không thân cũng chẳng quen biết nhưng ngươi lại muốn xen vào chuyện sống chết của bọn họ.” Thiên Tôn chậm rãi nói, “Ngươi thật sự mang trong mình huyết thống hoàng tộc của Bạch Quỷ tộc, cũng là truyền nhân của tộc Băng Ngư, cho nên cư dân của hai bộ tộc này chính là trách nhiệm của ngươi, nói là ngươi vậy thì chính là ngươi, trong chuyện này không có chỗ cho sự thương lượng.”

Bạch Ngọc Đường nói không nên lời, nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng bước ra ngoài, “Đạo lý này lúc ngươi ba tuổi thì đã hiểu, cũng đã lớn như vậy rồi, đừng mặt ử mà ấu trĩ nữa.”

Nói xong, Thiên Tôn rời khỏi viện.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn sư phụ hắn đi xa, nói, “Cảm ơn sư phụ đã dạy bảo.”

Không biết Thiên Tôn có nghe được hay không, cước bộ vẫn rất nhẹ nhàng, đi bộ ra khỏi viện tìm Ân Hậu uống rượu.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, sự không tình nguyện trong lòng cũng dần chậm rãi tan thành mây khói, đi về phía biệt viện của Triệu Trinh, cước bộ không nhanh, vừa đi vừa nghiêm túc suy nghĩ xem nên xử lý Bạch Quỷ tộc thế nào cho tốt.

Phía sau viện, Lâm Dạ Hỏa chắc chắn lưỡi, “Thiên Tôn này là thẳng áp đảo nha, chỉ một câu nói đã có thể khiến Bạch Ngọc Đường ngay cả da lẫn xương đều phải nghe theo!”

“Sinh ra làm bậc Đế vương thì đừng nghĩ tới việc mặc kệ những người không liên quan tới mình.” Triệu Phổ tránh không khỏi cảm động, Bạch Ngọc Đường bị động đi và chủ động đi cứu Bạch Quỷ tộc thuộc hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, xét trên một góc độ nào đó, hắn nên thay mặt sư phụ nhà hắn nói một lời cảm ơn tới Thiên Tôn.

Triển Chiêu cũng yên tâm trở lại, Chuột nhà y không phải do song thân nuôi lớn mà là do sư phụ nuôi, hấn có chuyện gì phiền lòng thì Thiên Tôn dĩ nhiên sẽ là người đầu tiên biết được, cũng giống như câu nói dựa vào bệnh mà kê đơn vậy. Bất kể có là Bạch Quỷ tộc cũng được, Băng Ngự tộc cũng chẳng sao, Triển Chiêu tin tưởng Bạch Ngọc Đường cũng sẽ giống như việc chiếu cố phái Thiên Sơn, không can thiệp quá nhiều nhưng lại dùng cách thức tốt nhất để bọn họ có thể tồn tại.

Phía bên Bạch Ngọc Đường đã không còn gì đáng lo ngại, Triển Chiêu liền nghĩ làm cách nào để đối phó với hai vị kia của Bạch Quỷ tộc, một già một trẻ này mới ngày hôm qua vẫn còn là kẻ thù không đội trời chung, sang tới ngày hôm sau đột nhiên biến thành cùng một phe, chuyện này quả thật có điểm khó giải quyết. Đặc biệt là đối phương hận phe mình đến tận xương tủy, phải làm sao mới thuyết phục được bọn họ đây? Đừng nói tới thuyết phục bọn họ, cũng đừng nhắc tới việc thương thuyết với Triệu Trinh, ai cũng không ngờ tới biên cương Tây Nam lại có một mối tai họa ngầm như thế.

Triển Chiêu vốn đang đứng trước cửa viện của Phong Viêm Tây, chỗ của đám Thôi Chấn, y suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, xoay người quay lại... Rẽ vào hai khúc cua, đi tới trước cửa của một gian biệt viện khác.

Trong viện, Bàng Dục cùng Bao Duyên đang làm bài tập, ngẩng đầu thấy Triển Chiêu đi tới, có chút kinh ngạc, “Triển đại ca.”

Triển Chiêu cười cười, hỏi Bàng Dục, “Thái sư có ở đây không?”

Bàng Dục gật đầu, “Phụ thân đang ở thư phòng.”

Đang trong lúc nói chuyện, Tiểu Bàng Phúc chạy ra, “Triển đại nhân, mời vào trong...”

Bàng Phúc tiến vào bên trong vừa tiếp đón Triển Chiêu vừa hầu hạ Bàng Dục tiếp tục đọc sách, lão gia chỉ mời mỗi Triển đại nhân vào trong uống trà.

Bàng Dục và Bao Duyên liếc mắt nhìn nhau – Bộ dạng của Thái sư cứ như là đoán chắc Triển Chiêu sẽ đến vậy.

Triển Chiêu bước vào thư phòng, Thái sư mỉm cười nghênh đón từ cửa, bọn nha hoàn dâng lên trà cùng điểm tâm.

Triển Chiêu ngồi xuống, nói với Thái sư ý đồ vì sao mình tới đây.

Gương mặt Thái sư tràn ngập nét cười, chuyện này Triển Chiêu chủ động tới hỏi hấn, hấn tất nhiên vô cùng cao hứng, hơn nữa trước khi ra cửa, đúng là Bao đại nhân đã có dặn dò, muốn hấn trông chừng thật tốt mấy đứa nhỏ này, lỡ như có xảy ra chuyện gì thì tuyệt không tha cho hấn.

Thái sư có cả một cơ sở tình báo, chuyện lần này xảy ra tất nhiên có biết, mà cách thức đối phó với Bạch Quỷ tộc, Thái sư thật đúng là đã nghĩ ra một chiêu rất tốt...

...

Triển Chiêu ngồi ở trong phòng Thái sư khoảng nửa canh giờ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lâm Dạ Hỏa và Triệu Phổ đã sớm chờ ở trước cửa phòng cũng hỏi ý. Thái sư đã ra chủ ý gì để đối phó với Bạch Quỷ tộc.

Triển Chiêu cười thần bí để lại một câu, “Một chủ ý tuyệt diệu!” Kế đó bỏ chạy đi tìm người của Bạch Quỷ tộc.

Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ liền đuổi theo.

Bên ngoài, Công Tôn đi đến, cầm trên tay cuộn giấy, “Triệu Phổ, Hạ Nhất Hàng dùng bồ câu đưa tin cho người.”

Triệu Phổ nghi hoặc, “Vì sao chim bồ câu lại không tới chỗ ta?”

Công Tôn buông tay, “Tiểu Tứ Tử cho Tiểu Mập ăn khá nhiều đồ ăn vặt, nên nó trực tiếp bay tới tìm Tiểu Tứ Tử.”

“Bảo Tiểu Tứ Tử hạn chế cho nó ăn linh tinh, nó mà béo nữa là khỏi bay luôn.” Triệu Phổ vừa nói vừa mở cuộn giấy ra nhìn.

Xem xong, Cửu vương gia nhướng mày, “Không thể nào...”

Công Tôn và Lâm Dạ Hỏa đồng thời tò mò, “Chuyện gì vậy?”

Triệu Phổ cau mày, “Lão Hạ hồi âm, thành chủ thành Hỏa Luyện đã chết.”

Lâm Dạ Hỏa khẽ ngẩn người kinh ngạc, “Thành chủ thành Hỏa Luyện? Liệt Tâm Dương?”

“Lão chết lúc này là thật hay là giả vậy?” Triệu Phổ hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Người và hắc hắc là có quen biết? Thành Hỏa Luyện cách Ma Quỷ thành cũng không xa.”

“Có quen biết.” Lâm Dạ Hỏa cầm bức thư qua nhìn một chút, “Chết thế nào? Nửa năm trước trở về ta thấy hắn vẫn còn có thể giậu đồ bìm leo đấy!”

“Trên thư không viết vì sao chết.” Triệu Phổ vừa nói vừa ngẩng mặt lên tìm kiếm xung quanh.

Trên nóc nhà, Giả Ảnh nhảy xuống nói, “Thiên Dực cũng vừa lấy được tin tức không bao lâu, đang mang người đi tìm hiểu, đại khái chút nữa sẽ có thông tin chính xác.”

“Ý là vừa mới chết không bao lâu hả?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

“Ừ.” Giả Ảnh gật đầu, “Hình như sáng nay lão Hạ mới nhận được tin tức từ thành Hỏa Luyện gửi tới.”

Triệu Phổ hỏi, “Tin tức là do thành Hỏa Luyện gửi tới cho lão Hạ?”

Giả Ảnh gật đầu.

Triệu Phổ vuốt cằm, cảm thấy thú vị mà “Ồ” một tiếng.

Bao Duyên và Bàn Dục ở phía sau làm bài tập cũng buông sách xuống chạy tới.

Bao Duyên hỏi, “Thành Hỏa Luyện cũng giống Ma Quỷ thành đều thuộc về nơi không tranh quyền thế sao?”

Triệu Phổ gật đầu, “Tuy nhiên thành Hỏa Luyện có quy mô lớn hơn so với Ma Quỷ thành.”

“Đúng vậy, thành Hỏa Luyện kích thước không nhỏ, có năm Châu và khoảng trăm Quận Huyện, thế nhưng có tới tám chín phần là đất đai khô cằn, thật sự quá nóng!” Lâm Dạ Hỏa theo bản năng bùm mặt, “Rất dễ bị sạm đen!”

“Liệt Tâm Dương có phải đã từng đi qua thành Khai Phong không?” Bàn Dục tò mò hỏi, “Ta nhớ hình như mỗi lần gặp mặt đều có thấy qua hai người con trai của lão, lão đầu đó cùng với phụ thân hàn huyên rất hợp.”

“Hai đứa con trai kia chắc là lão Tam và lão Tứ.” Khóe miệng Triệu Phổ cong lên.

Bàn Dục gật đầu, “Lão đầu Liệt Tâm Dương vừa lùn vừa gầy, hai đứa con trai lại cao lớn dũng mãnh!”

Triệu Phổ và Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn nhau, cười đến nỗi không ai hiểu vì sao lại cười.

Bao Duyên khó hiểu nhìn hai người bọn họ.

Máu nhiều chuyện của Bàn Dục nổi lên, “Cho nên mới nói mấy lời đồn là sự thật sao?”

Triệu Phổ nhún vai một cái.

Cùi chỏ của Lâm Dạ Hỏa tựa vào bả vai của Bằng Dục, “Nghe nói Liệt Tâm Dương không thích mỹ nhân mà chỉ thích những tên thị vệ to lớn khỏe mạnh, những người vợ này cũng không hẳn là vợ hắn mà là vợ của đám thị vệ, còn bọn thị vệ mới chính xác là vợ của hắn.”

Triệu Phổ mỉm cười gật đầu một cái, chuyện này cả vùng Tây Bắc ai cũng biết.

Công Tôn trọn tròn hai mắt, “Cho nên nhi tử, khuê nữ hoàn toàn không phải con ruột của hắn?”

Bao Duyên há hốc miệng, đứa nhỏ này chưa từng trải đời, đây là lần đầu tiên nghe nói có chuyện như thế...

Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Đúng vậy! Không phải ruột thịt nhưng còn hơn cả ruột thịt, hậu cung hài hòa, an nhàn lại sung sướng! Cho nên lão đầu này mới được người ta gọi là Tây Bắc đệ nhất lão công!”

Triệu Phổ đột nhiên hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Nghe nói lão đầu đó thâm mến ngươi?”

“Hả?” Đám người Công Tôn kinh ngạc.

“Đại gia ta không phải gu của hắn.” Lâm Dạ Hỏa bĩu môi một cái, vỗ vỗ vai Triệu Phổ, “Ngươi mới là nữ thần trong suy nghĩ của hắn!”

Cửu vương gia suy nghĩ một chút, khoanh tay lắc đầu, “Người đã chết thật là đáng tiếc...”

Nói còn chưa dứt lời Công Tôn liền đập hắn một cước.

“Thành Hỏa Luyện đang rất loạn!” Lâm Dạ Hỏa mạnh mẽ lắc đầu, “Lão đầu kia vừa chết, mấy đứa con nhi tử liền đánh nhau, không chừng sẽ phải chia năm xẻ bảy.”

“Rách thì cho rách luôn.” Công Tôn nói, “Quản làm gì.”

Triệu Phổ cười nói, “Bản thân ta cảm thấy chuyện này có điểm kì quái.”

Lâm Dạ Hỏa khoanh tay hỏi, “Ngươi cũng thấy vậy?”

“Có ý gì?” Công Tôn khó hiểu.

Triệu Phổ nói, “Liệt Tâm Dương có một biệt hiệu gọi là Cửu Đầu Quy(122).”

(122) *Rùa chín đầu*

Công Tôn nhú mày tưởng tượng một chút, “Ý gì đây?”

“Đặc điểm của con rùa là gì?” Triệu Phổ hỏi.

“Sống lâu?”

Triệu Phổ gật đầu, “Cửu Đầu Quy là kẻ không thể chết, thắng một cái là thành tiên.”

“Còn có chuyện như vậy?”

Lâm Dạ Hỏa cũng cười, “Lão đầu kia tinh ranh đến độ lấu cá! Ngay cả Thái sư cũng không thể gạt được hắn.”

“Lợi hại thế hả?” Công Tôn lấy làm kinh hãi.

“Ta không cho là hắn lại có thể dễ dàng tặng đi tính mạng mình.” Triệu Phổ nói, “Hơn nữa lão đầu lại cho người báo tin tới Hắc Phong thành, trong này ắt có điểm kì lạ!”

“Ta cũng cảm thấy nên tới đó nhìn một chút.” Lâm Dạ Hỏa nói, “Gần đây Tây Bắc bị Ác Đế thành làm cho không yên ổn, rất có thể lão già đó gặp phải chuyện gì nguy hiểm cho nên lại giả chết.”

“Lại?” Công Tôn nhú mày, “Hắn trước kia đã từng giả chết rồi sao?”

“Bốn lần!” Triệu Phổ xòe ra bốn đầu ngón tay.

Công Tôn vẻ mặt khinh bỉ, “Đây là lần thứ năm, vậy mà vẫn còn có người tin à?”

Lâm Dạ Hỏa nhún vai.

“Thành Hỏa Luyện sở hữu nguồn nước ngọt lớn nhất vùng Tây Bắc đại mạc, là một mảnh đất trù phú.” Triệu Phổ nói, “Từ trước tới nay ta vẫn luôn che chở cho lão đầu đó, vẫn nên đi hỗ trợ... Không biết Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở bên kia thế nào rồi...”

Triệu Phổ vừa nói vừa đưa mọi người từ sân của Bàng thái sư trở về biệt viện của mình.

Vừa mới tiến vào cửa viện, liền thấy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Phong Viêm Tây, Thôi Chấn, Đường

Tứ Dao và Đường Tiểu Muội đang ngồi nói chuyện phiếm ở cạnh bàn, phía trên còn đặt vài vò rượu, Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu Lương Tử ngồi ở một bên chơi đùa với Yêu Yêu, Tiểu Ngũ, còn có cả gấu trúc nữa.

Đám người đứng trước cửa nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận ở trong viện, theo bản năng ngửa mặt lên nhìn ánh sao trên đỉnh đầu... Hoài nghi có phải mình đã đi lộn chỗ rồi không.

Lâm Dạ Hỏa lùi ra sau mấy bước, vẻ mặt khiếp sợ cùng một dạng với Triệu Phổ và Công Tôn, hỏi, “Ta đã bỏ lỡ chuyện gì rồi?”

Triệu Phổ cùng Công Tôn đồng thời lắc đầu, cảm thấy tình huống trước mắt có chút quỷ dị.

Thấy mọi người đi vào, Phong Viêm Tây và Thôi Chấn liền đứng lên, hành lễ với Bạch Ngọc Đường, “Thiếu chủ, chúng ta trở về trước. Những thương nhân kia bọn ta sẽ phái người đưa họ về nhà, toàn bộ tài sản cũng sẽ đem trả lại.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đứng dậy tiễn bọn họ, “Vất vả rồi.”

Triển Chiêu và đám người Đường Tứ Dao cũng theo ra bên ngoài tiễn bọn họ.

Đường Tiểu Muội nói, “Thôi lão gia tử trước tiên cứ ở lại Đường Môn dưỡng thương đi đã, chờ hần tốt hơn một chút, chúng ta sẽ đưa hần trở về.”

Đường Tứ Dao cũng nói, “Sau này thường xuyên qua lại, có chuyện gì cứ truyền tin tới Đường Môn.”

Thôi Chấn và Phong Viêm Tây nói lời cảm tạ với Đường Môn, thời điểm ra tới cửa còn mở miệng bắt chuyện cùng với đám Triệu Phổ, Công Tôn, Lâm Dạ Hỏa, sau đó hướng phía biệt viện mà đi.

Triệu Phổ và Công Tôn ngơ vực nhìn sang Triển Chiêu cùng với Bạch Ngọc Đường.

Đường Tứ Dao và Đường Tiểu Muội cũng rời đi, Thiên Thủy Mộc đã mua, phía ngoài cổng, đám Từ Khánh đang chất lên xe.

Lâm Dạ Hỏa tính nhẩm chuyện này xảy ra chưa tới một canh giờ, nhanh như vậy mà đã giải quyết xong rồi?

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười – Bọn họ có kĩ xảo đối đãi với từng đối tượng đặc thù!

Triệu Phổ xoa xoa đôi bàn tay, “Cho nên mới nói bây giờ có thể trở về thành Hắc Phong rồi phải không? Vừa khéo có vài chuyện xảy ra.”

“Ta đại khái biết chuyện người muốn nói là gì.” Triển Chiêu vừa nói vừa rút ra một phong thư đưa cho Triệu Phổ, “Đây là thư Phong Viêm Tây và Thôi Chấn đưa, bọn họ có được lúc giao tiếp với thành Ác Đế.”

Triệu Phổ mở ra nhìn thoáng qua, hiểu rõ cười một tiếng, “Thì ra lại có chuyện như vậy... Khó trách lão Liệt lại muốn giả chết.”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ấn tử “Vô Hoa Chi Mộc” đã kết thúc, quyển kế tiếp sẽ là “Liệt Diễm Luyện Hỏa · Phong Tê Cốc Chi Chiến.”

– Hoàn vụ án 3 –

– Hoàn quyển một –

71. Chương 71: Đường Về

Edit: Nhược Lam

Beta: Fin

Mãi cho đến nửa tháng sau, đám người ‘nhàn rồi’(1) cuối cùng cũng phải trở về Hắc Phong thành.

(1) Nguyên văn: Bất vụ chính nghiệp, đây là một thành ngữ ám chỉ những người bỏ bê công việc của mình để làm những công việc khác, hay còn ngầm chỉ những kẻ nhàn rồi.

Trên đường, ngoại trừ chuyện về thành Hỏa Luyện, điều khiến mọi người quan tâm nhất chính là, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã dùng phương pháp gì mà chỉ trong vòng một canh giờ đã có thể giải quyết việc giữa Bạch Quỷ tộc và Triệu Trinh, khiến cho cục diện vốn như nước với lửa lại có thể biến chuyển, thành công làm cho tình huống trước mắt trở nên hài hòa dị thường.

Hơn nữa tuyệt diệu chính là, hai người Bạch Quỷ tộc kia không giống như đang góp vui lấy lệ... Biện pháp gì mà khiến cho hai người đó cam tâm tình nguyện gọi Bạch Ngọc Đường một tiếng “Thiếu chủ”?

Đừng quên lão già kia một ngày trước còn đòi lấy tính mạng của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đấy!

Bọn Công Tôn để Tiểu Tứ Tử tới hỏi hai người, chuyện này chỉ có mình bé làm là thích hợp nhất, cứ việc nắm ống tay áo lắt tới lắt lui, không nói thì quyết không buông tay... Chiêu này ngay cả Bạch Ngọc Đường

còn đỡ không nổi chứ đừng nói tới Triển Chiêu.

Bọn họ nói với mọi người rằng phương pháp mà cả hai sử dụng chính là từ trong miệng của Bàng thái sư, giống như cách khám bệnh của Công Tôn, kê đơn đúng bệnh!

Giang hồ hỗn loạn khác với triều đình đầy toan tính ở chỗ, tiền bối thì không sợ mất mặt, hậu bối lại sợ mất thể diện!

Thái sư nói với Triển Chiêu, đừng đem chuyện này đóng thành một cái cọc có liên quan đến sự tồn vong của một bộ tộc hay sự an nguy quốc gia đại sự của biên thùy phía Nam Đại Tống, mà hãy biến nó thành một cái cọc có thể mua bán!

Thái sư nói một đạo lý rất đơn giản cho Triển Chiêu, trên đời này có một vài người là có thể mua chuộc, nhưng cũng có một số người lại không thể nào mua nổi! Thật sự không có cách khác thu mua? Có người nào đó đáng để tín nhiệm, không muốn người đó bị diệt vong, hơn nữa càng nhiều người như vậy thì càng dễ dàng thu mua.

Người rất khó dùng tiền bạc để mua chuộc một hai người, nhưng tuyệt đối có thể dùng ngân lượng thu mua cả một quần thể, bởi vì bọn họ muốn có quyền lợi, những thứ kia sẽ vì lợi ích mà giết chết những kẻ cản trở quyền lợi của bọn họ!

Yêu Trường Thiên là người mà Bạch Quỷ tộc tin tưởng ư? Một trăm năm trước Bạch Quỷ tộc đúng là như vậy, nhưng một trăm năm sau ai biết sẽ thế nào!

Sống quá một trăm năm chỉ có Thôi Nhạn Thừa, Bạch Quỷ tộc sở dĩ tín nhiệm Thôi Nhạn Thừa là bởi vì hắn có năng lực! Thế nhưng hiện tại hắn đã không còn bản lĩnh nữa! Nói trắng ra, kẻ mà Bạch Quỷ tộc tin cậy đã không còn tồn tại!

Cho nên, Thái sư đưa ra cho Triển Chiêu một đề nghị hoàn toàn chính xác, thu mua Bạch Quỷ tộc!

Xét về phương diện đối nhân xử thế, Thái sư vẫn luôn quan niệm rằng – Trên đời này, phàm là những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết, vậy thì lập tức không còn là vấn đề nữa! Mà trong khắp thế gian trăm hóa vạn biến, không có mấy người là không thể dùng tiền để giải quyết!

Mua chuộc cần phải có kĩ xảo, không phải cứ người muốn bao nhiêu bạc ta liền cho người, mà là phải cho thứ đối phương muốn!

Người thuộc Bạch Quỷ tộc muốn cái gì? Võ công cái thế chỉ có một vài kẻ mà thôi, đại đa số đều tầm thường, cho nên thứ mà mỗi bộ tộc đều muốn chính là sự bình an và giàu có.

Thái sư nói Triển Chiêu đừng nên khách khí, hãy bảo với hai vị quản sự của Bạch Quỷ tộc rằng, hiện tại trước mắt chỉ có hai con đường, một là đi theo Ngũ Gia nổi tiếng thích uống rượu an an ổn ổn sống một

đời, hai là Triệu Trinh sẽ giết sạch những kẻ không muốn đi theo bởi Ngũ Gia uống rượu an an ổn ổn cả đời, người ở lại sẽ tiếp tục cùng Ngũ Gia uống rượu an an ổn ổn sống tốt. Loại chuyện thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành này chỉ thích hợp với cá nhân chứ không phải với cả quần thể, chỉ e ngay cả chính bọn họ còn không nắm chắc được nếu như mình đi theo Bạch Quỷ tộc thì khi nào sẽ phải tới lúc diệt tộc.

Mặt khác, Thái sư cũng bảo Triển Chiêu nhắc nhở Bạch Ngọc Đường một chút, thời điểm đối phó với Bạch Quỷ tộc, hai người bọn họ không nên bày ra phong phạm một thân chính khí của đại hiệp giang hồ, Bạch Quỷ tộc sẽ không vì thế mà phục tùng! Khát vọng của đám người này chính là có thể khiến Bạch Quỷ Vương sống lại một lần nữa, bản tính của Yêu Trường Thiên năm đó có bao nhiêu tà ác nha!

Bạch Ngọc Đường là “truyền nhân” mang huyết thống của Bạch Quỷ Vương, cũng là người mà Bạch Quỷ Vương đã đích thân truyền ngôi, cho nên hẳn nhất định phải đủ cường thế thì người Bạch Quỷ tộc mới chịu quy phục hẳn. Bạch Quỷ Vương rời đi tương đương với việc Bạch Quỷ tộc mất đi người để tín nhiệm, nếu có thể khiến cho bọn họ nhìn thấy bóng dáng của Bạch Quỷ Vương xuất hiện trên người Bạch Ngọc Đường, bọn họ mới có thể ngày càng tin phục, càng ngày càng tuân theo, đối với bọn họ thì đừng nên giảng đạo lý, càng hoành hành ngang ngược lại không nói lý thì bọn họ lại càng thích!

Cứ như vậy, Triển Chiêu chạy đi tìm Thôi Chấn và Phong Viêm Tây thương lượng điều kiện.

Đời này, Triển hộ vệ chưa bao giờ như lúc này phải làm một kẻ quyền quý thích phô trương, vừa vào cửa đã nói sẽ cho Bạch Quỷ tộc rất nhiều ưu đãi, lại còn bảo đảm con cháu đời sau của bọn họ sẽ sống tốt như thế nào, địa bàn mở rộng ra sao, từng chút một vượt mộng ngựa, cho Thôi Chấn và Phong Viêm Tây ăn một cái bánh vẽ thật lớn, nói cả một buổi, mục đích chính là muốn bọn họ đi theo Bạch Ngọc Đường nổi tiếng thích uống rượu.

Triển Chiêu cảm thấy dùng chiêu thức tầm thường như vậy đối phó với Bạch Quỷ tộc có chút không phải phép, Thôi Chấn cùng Phong Viêm Tây cũng không nghĩ vị “Nam hiệp khách” lại là một người như vậy.

Chờ Triển hộ vệ thương thuyết xong, Bạch Ngọc Đường cũng đến.

...

Ngũ Gia và Triệu Trinh bàn bạc có điểm dễ dàng hơn, thật ra Triệu Trinh cũng đang rất lo âu không biết phải xử lý Bạch Quỷ tộc như thế nào.

Bạch Quỷ tộc năm đó gieo rắc tai họa bốn phương, nhưng tổn thất cũng chẳng phải giang sơn nước Tống của hẳn, Bạch Quỷ tộc cùng với hoàng triều Đại Tống vốn chẳng mang thù, có mối hận chính là do Tiền triều gây ra!

Ngược lại, Yêu Trường Thiên lại là ân sư đã chiếu cố cũng như truyền thụ võ công binh pháp cho Triệu Phổ, đối với Đại Tống của hẳn có ơn.

Triệu Trinh dĩ nhiên là không muốn Bạch Quỷ tộc tạo phản, thế nhưng chỉ cần bọn họ an phận thủ thường

đừng làm phản, bất cứ điều kiện nào Triệu Trinh cũng có thể đáp ứng, dù sao hoàng triều Đại Tổng của hần thứ khác không nhiều nhưng tiền lại không thiếu!

Bạch Ngọc Đường chạy tới hỏi ý kiến của Triệu Trinh, Triệu Trinh thật sự vui vẻ, điều kiện của hần rất đơn giản, chỉ cần đảm người kia không tạo phản, tuân theo quốc pháp, còn lại bọn họ muốn làm gì thì làm hần sẽ không can thiệp. Hơn nữa, nhân sinh quan của hần khá giống với Thái sư... Triệu Trinh nói với Bạch Ngọc Đường, làm một Hoàng đế nếu muốn được thần tử yêu thích, không phải chỉ có mình thần tử nghiền ngẫm tâm ý của Hoàng đế, thi thoảng làm Hoàng thượng cũng phải biết nói những lời khiến thần tử mến mộ. Có vài thần tử thích minh quân, cho nên đối với bọn họ phải biết khiêm tốn, nếu muốn chiêu hiền đãi sĩ thì phải tôn trọng ý kiến của bọn họ. Nhưng cũng có một số thần tử lại thích quân vương khí phách, thích phong độ Đế vương, thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi, Bạch Quỷ tộc hần là thuộc dạng thứ hai.

Triệu Trinh bảo Bạch Ngọc Đường tới hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hậu xem lúc Yêu Trường Thiên còn trẻ, lời nói và điệu bộ khi ấy như thế nào, cứ bắt chước làm y chang dùng để đối phó với Thôi Chấn và Phong Viêm Tây, chỉ cần để cho bọn họ thấy trên người Bạch Ngọc Đường có bóng dáng của Bạch Quỷ Vương năm xưa, thì từ đó về sau cho dù có đuổi bọn họ đi thì bọn họ cũng không đi.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, lập tức đi hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hậu.

Ân Hậu và Thiên Tôn nghe xong, cảm thấy biện pháp này của Triệu Trinh không chừng thật sự có thể dùng được, cho nên liền giúp Bạch Ngọc Đường học một chút bộ dáng năm đó của Yêu Trường Thiên.

Mặc khác, Thiên Tôn cho rằng, cái gọi là “Ngoại sanh bất xuất cữu gia môn”(2)chính là cho dù cách một thế hệ, nhưng Bạch Ngọc Đường quả thực có điểm giống Yêu Trường Thiên – Hỉ nộ vô thường, rất khó nắm bắt!

(2) Cháu ngoại trai từ tướng mạo cho tới tính tình khẳng định sẽ có chút tương đồng với cậu ruột.

Người trong giang hồ đều nói Bạch Ngọc Đường hỉ nộ vô thường, tốc độ trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, mặc dù tất cả mọi người ở Phủ Khai Phong không thấy như vậy, nhưng Thiên Tôn là người đã chứng kiến hần khôn lớn, đồ đệ của y thật sự là một kẻ khác người, Bạch Ngọc Đường đối đãi với người khác theo hai loại thái cực, đối với người thân, bạn bè hoặc người mà hần thích, hần sẽ có một mặt dung túng, thâm chí là nuông chiều. Nhưng đối với người không quen thuộc hần sẽ dùng bộ mặt người lạ chớ lại gần, tránh xa ngàn dặm, hơn nữa tâm tình biến hóa chẳng thể đoán được. Hần thích một người nào đó, có nhìn thuận mắt người nào đó hay không hoàn toàn dựa vào tâm trạng, nên thật ra Bạch Ngọc Đường thuộc tuýp người hết sức bốc đồng, loại tùy hứng này được di truyền từ tổ tiên nhà họ Lục, nó phát huy tới mức tận cùng, nên có thể thấy được điệu bộ năm xưa của Yêu Trường Thiên, không lẫn vào đâu được!

...

Chờ tới khi Bạch Ngọc Đường ở chỗ Triệu Trinh, Thiên Tôn và Ân Hậu nhận được toàn bộ lời đề nghị thì lần gặp lại này khi đứng ở trước mặt hai người Bạch Quỷ tộc kia nghiêm nhiên là một Tiểu Bạch Quỷ Vương.

Mới vừa rồi Triển Chiêu đã rót đầy một bụng canh Mê Hồn khiến cho hai người hoàn toàn khuyñh đảo, Thiếu chủ của bọn họ “Tà khí hiên ngang, không thể nắm bắt, khi ôn hòa lúc lại thất thường”, liền cảm thấy Bạch Quỷ tộc hoàn toàn có hi vọng!

Cứ như vậy, Bạch Quỷ tộc bị hai cái “Ưu đãi” cùng với “Bóng dáng của Bạch Quỷ Vương” dứt điểm mua chuộc.

Bọn họ rất nghe lời, bởi vì Bạch Ngọc Đường “ra lệnh” bảo bọn họ phải vâng theo, không nghe lời thì tức tốc làm thịt.

Ngay cả Thôi Nhan Thừa cũng quy phục, mọi người liền quyết định sống thật tốt, phát triển Bạch Quỷ tộc, tương lai nối tiếp tương lai, có lẽ đời sau của Bạch Ngọc Đường nói không chừng có thể lai tạo ra một Bạch Quỷ Vương đấy!

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mặc kệ hy vọng của bọn họ, dù sao Thôi Nhan Thừa cũng đã hơn trăm tuổi, Công Tôn nói bị thương quá nặng, chống đỡ nhiều nhất cũng chỉ được năm sáu năm!

Vậy thì để năm sáu năm sau rồi bàn tiếp!

...

Mọi người nghe xong, Triệu Phổ bĩu môi một cái, “Hóa ra Bạch Quỷ tộc đều là đồ con lừa, dẫu thì không đi đánh thì thật lười!”

Sau khi Lâm Dạ Hỏa nghe xong, vuốt cằm suy tư, “Ừm... Đúng là có người như vậy.”

Công Tôn tò mò hỏi, “Người cũng đụng phải rồi?”

“Lại còn không phải sao!” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Trước kia ta có đi vào một tửu lâu nhỏ, người bên trong đều tự trời mình lại sau đó để cho người ta đánh.”

Tất cả mọi người trầm mặc một lúc, lặng lẽ xoay mặt nhìn về phía hấn.

Lâm Dạ Hỏa nói, “Có mấy cô nương xinh đẹp cầm roi đánh người, những người bị đánh kia ngược lại còn rất vui vẻ nữa(3)!”

(3) Sadist & Masochist: S – Người bạo dâm (hay ác dâm) và M – Người khổ dâm (hay thống dâm) thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

Tiểu Tứ Tử tò mò hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Ở chỗ nào vậy ạ?”

“Ở trong thành Hỏa Luyện nha... Ừm.” Lâm Dạ Hỏa còn chưa có nói xong, Triển Chiêu một phen bịt lại miệng hắn.

Công Tôn vội vàng ôm Tiểu Tứ Tử về.

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường bưng chén trà lắc đầu, “Người xác định đó là tử lâu?”

Thiên Tôn cũng tò mò hỏi Ân Hậu, “Chỗ nào vậy nha? Thành Hỏa Luyện này nghe qua có chút man rợ, ta từ trước tới nay chưa từng đi qua.”

Ân Hậu liếc y một cái, “Vậy người dứt khoát đi tới đó thử một chút xem sao, không phải chưa có ai đánh người ư, người đến chỗ đó thử một chút đi.”

Thiên Tôn vẻ mặt ghét bỏ nhìn ông, “Đồ lão già không đứng đắn!”

Ân Hậu im lặng, “Người chẳng phải không biết đó là nơi nào sao?”

Thiên Tôn nhướn mày, “Đúng vậy đó, cho nên mới bảo người không đứng đắn!”

...

Mọi người một đường cười nói, rất nhanh đã trở lại Hắc Phong thành.

Cửa thành Hắc Phong đồng loạt mở ra.

Sau khi vào thành, Hạ Nhất Hàng ra nghênh đón.

Mọi người xuống xe ngựa, Triệu Phổ hỏi Hạ Nhất Hàng, “Tình huống ở thành Hỏa Luyện thế nào rồi?”

Hạ Nhất Hàng lắc đầu, “Trong thành, cả nước đang lo việc ma chạy đấy thôi.”

Khóe miệng Triệu Phổ cong lên, “Chuyện cả nước cùng lo việc đám tang cũng chỉ vài lần, lão Liệt Tâm Dương cũng thật là, cảnh tượng người ta chôn cất long trọng một hồi, hắn liền bày ra cái cảnh hạ táng xong vẫn cứ trở về, tên này là chết thật hay là giả chết đây?”

“Thiên Dực vừa đi nghe ngóng, cũng gần trở lại rồi...” Hạ Nhất Hàng vừa dứt lời, mọi người liền nghe được

“Viu” một tiếng, Đồng Thiên Dực đáp một cái trên nóc nhà của Soái phủ.

Triệu Phổ thấy mọi người đã tập trung đầy đủ, cầm trong tay phong thư mà lúc trước Triển Chiêu đã đưa cho hắn, nói với mọi người một câu, “Vào nhà rồi nói!”

Chuyện thứ nhất Triệu Phổ sau khi vào cửa là hỏi Đồng Thiên Dực, “Rốt cuộc là Liệt Tâm Dương đã chết hay chưa?”

Đồng Thiên Dực lắc đầu, “Chưa chết!”

Triệu Phổ liếc mắt nhìn trời... Quả nhiên!

“Người nhìn thấy người rồi?” Triệu Phổ hỏi.

Đồng Thiên Dực gật đầu, lấy ra một phong thư giao cho Triệu Phổ, nói, “Lão đầu bảo ta mang đến.”

Triệu Phổ nhận lấy mở ra nhìn, liền thấy là một bức thư do chính tay Liệt Tâm Dương viết cho hắn.

Xem xong, Triệu Phổ liền bày ra vẻ mặt khó có thể tin được.

Công Tôn và Tiểu Tứ Tử đồng thời nghi hoặc nhìn Triệu Phổ – Vẻ mặt này trước đây chưa từng thấy qua!

Ngay cả Hạ Nhất Hàng cùng Âu Dương Thiếu Chinh cũng tỏ ra khó hiểu – Biểu cảm này là đã xảy ra chuyện gì đây?.

72. Chương 72: Thành Hỏa Luyện

Edit: Fin

Beta: Po & Tử Sa

Sau khi Triệu Phổ đọc xong thư thì có chút trì hoãn, thuận tay đưa luôn cho Hạ Nhất Hàng, lắc đầu một cái, cũng không biết phải nên nói gì, bèn dứt khoát ngồi xuống uống trà.

Hạ Nhất Hàng nhận lấy thư đọc, sau khi xem xong thì ngẩng đầu lên, há miệng phát ra một âm tiết, “Á...”

Tất cả mọi người cũng sắp bị ghen chết, Công Tôn không nhận được nói, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Triệu Phổ bấu môi một cái, “Lão đầu kia đúng là tự tìm đường chết, tới tuổi này rồi mà còn không chịu an phận một chút.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau – Cái gì?

Hạ Nhất Hàng thở dài, nói, “Thật ra thì có chuyện như vậy... Khoảng nửa năm trước đây, ở bãi săn bắn hoàng gia thành Hỏa Luyện có cử hành trận thi đấu cầu cử môn.”

“Cầu cử môn?” Triển Chiêu nghi hoặc, “Giống đá cầu sao?”

Tiểu Lương Tử háng hái nói, “Cầu cử môn của Tây Vực chúng ta chơi vui hơn trò đá cầu của Trung Nguyên nhiều!”

Tiểu Tứ Tử cũng hiếu kỳ, “Chơi thế nào?”

Tiểu Lương Tử nói “Quy tắc của cầu cử môn rất phức tạp, trò này tổng cộng có chín cầu môn(4) và chín quả cầu, mỗi quả cầu phải đánh tương ứng vào một cầu môn, số điểm được ghi trên cầu môn cũng không giống nhau, quả cầu không dùng để đá mà phải dựa vào cây gậy dài khoảng ba thước dùng để đánh cầu, mà trò chơi này cũng khá giống với đánh giặc, đều phải chú ý bài binh bố trận, suy tính và hành động cần sự thống nhất cao, tóm lại là cực kỳ thú vị!”

(4) Khung thành

“Trò chơi này đúng là rất thịnh hành ở Tây Vực.” Lâm Dạ Hỏa bấu môi, “Liệt Tâm Dương rất thích xem cầu cử môn.”

“Hắn thích xem cầu cử môn là bởi vì trò này có một yêu cầu bắt buộc lúc chơi.” Triệu Phổ vừa nói vừa thuận tay che lại tai Tiểu Tứ Tử, “Lúc chơi cầu cử môn tất cả mọi người đều phải ở trần, còn trên cánh tay buộc những sợi dây màu sắc khác nhau để phân biệt đội ngũ.”

Tất cả mọi người có chút không nói nổi – Rốt cuộc vị Đại Vương này nhìn chơi cầu hay là nhìn thịt đây?

“Trong cuộc tranh tài đó Liệt Tâm Dương vô tình gặp gỡ Chân ái của hắn, từ đó liền rơi vào bể tình yêu không cách nào kiềm chế hay thoát khỏi nó được... Biết tại sao hắn lại giả chết không?” Hạ Nhất Hàng bắt đầu kể, “Là bởi vì hắn muốn cùng Chân ái bỏ trốn, ngao du thiên hạ hảo sơn hảo thủy!”

Mọi người sững sờ hồi lâu.

Triển Chiêu hỏi, “Tìm được Chân ái muốn bỏ trốn thì cũng đâu cần phải giả chết?”

“Bởi vì các hoàng tử đều không phải là con ruột của Liệt Tâm Dương, cho nên chuyện ai sẽ trở thành người kế vị cũng rất phiền toái.” Hạ Nhất Hàng quơ quơ lá thư trong tay, “Liệt Tâm Dương nói mặc dù hắc tì tìm được Chân ái nhưng cũng không thể tổn thương đến ái nhân cũ được, trong lòng bàn tay là thịt mà mu bàn tay cũng là thịt nốt, cho nên hắc tì mới nghĩ ra biện pháp định giả chết cho xong chuyện, còn ngôi vị Hoàng đế bọn họ muốn cướp thế nào thì cứ cướp hắc tì không quan tâm.”

Tất cả mọi người cũng hết nói nổi, tên Hoàng đế Liệt Tâm Dương này cũng thái quá lắm rồi!

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Nếu hắc tì đã sắp xếp xong xuôi, tại sao còn viết thư gửi cho người?”

Triệu Phổ “Ha ha” hai tiếng.

Hạ Nhất Hàng nói tiếp, “Nhưng mà... Liệt Tâm Dương không ngờ tới một chuyện.”

Tất cả mọi người cau mày – Quả nhiên, bình thường ai muốn bỏ trốn đều sẽ gặp chuyện không may nha, đúng là chuyện thường tình.

“Chính là vị Chân ái kia.” Hạ Nhất Hàng nói, “Hạ độc hắc tì.”

“Cái gì?” mọi người giật mình, “Tình tiết vở kịch đảo ngược lại á...”

“Tên Chân ái kia hạ độc trong bữa ăn khuya của hắc tì.” Hạ Nhất Hàng bắt đầu kể, “Nhưng mà do đêm đó Liệt Tâm Dương bị đau bụng nên không ăn được, lại nói dù sao đây cũng là bữa ăn do người ta tự tay làm cho mình, nếu lãng phí thì sẽ chọc giận hắc tì cho nên mới lặng lẽ đem cho chó mình nuôi ăn.”

Lâm Dạ Hỏa đập cái ghế, “Mẹ nó, chẳng lẽ không thể đem cho mèo ăn sao? Mỗi lần có độc gì cũng cho chó ăn là sao hả!?”

Triển Chiêu liếc hắc tì một cái.

Lâm Dạ Hỏa hỏi, “Con chó kia chết rồi ư?”

Hạ Nhất Hàng buông tay, gật đầu một cái.

Lâm Dạ Hỏa tức giận, “Hỗn đản a!”

Trâu Lương nhét trái quýt vào tay hắc tì để hắc tì thôi làm ồn, bảo Hạ Nhất Hàng nói tiếp.

“Liệt Tâm Dương thấy chó bị độc chết thì rất sợ hãi nhưng lão đầu này cũng không phải kẻ ngu xuẩn, lúc đó liền chạy về phòng nằm trên đất giả chết, trong lòng hắn còn ôm một chút hy vọng, hy vọng là mình đã nghĩ sai rồi.” Hạ Nhất Hàng thật ra cũng có chút đồng tình với lão đầu, “Đáng tiếc là tâm can bảo bối nhà hắn sau khi trở về thấy hắn chết thì vô cùng cao hứng, đã vậy còn đập cho hắn một cước rồi nói ‘Tên lão bất tử người cuối cùng cũng chết.’”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái... Liệt Tâm Dương vì vị Chân ái này mà ngay cả giang sơn cũng không cần, ai ngờ lại đổi lấy kết cục thảm thương như vậy, quả thật là làm cho người ta đau lòng.

“Sau đó thì sao?” Triển Chiêu dự cảm hắn còn phát sinh thêm chuyện khác nữa.

“Liệt Tâm Dương lúc ấy quá thương tâm, mới nhịn không được mà òa khóc...”

Hạ Nhất Hàng chưa nói xong, tất cả mọi người cũng hết nói nổi.

Tiểu Lương Tử bĩu môi, “Lão đầu kia cũng thật là, làm sao mà lên làm Hoàng đế được vậy?”

Tất cả mọi người nhìn Tiểu Lương Tử, chỉ thấy bé ngửi được mùi thú vị, vừa dựng lỗ tai nghe ngóng, vừa che tai Tiểu Tứ Tử lại.

Triệu Phổ ghét bỏ, “Người nha mới mấy tuổi đã nghe những thứ này, mau mang Tiểu Tứ Tử đi ngủ đi!”

“Không muốn đi.” Tiểu Tứ Tử nói, “Nghe xong rồi đi.”

Tất cả mọi người ngẩn người.

Tiểu Lương Tử nhếch miệng cười, vội vàng nháy mắt với Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn lại gần liếc mắt nhìn thử mới phát hiện tay Tiểu Lương Tử đang che tai Tiểu Tứ Tử căn bản không có dán sát...

Công Tôn cũng hít một hơi khí... Từ trước tới nay toàn là Tiểu Lương Tử giúp mọi người che tai Tiểu Tứ Tử lại, thì ra là chỉ che cho có lệ, khó trách mỗi lần Tiểu Tứ Tử bị Tiểu Lương Tử bịt tai lại thì đều ngồi yên không nhúc nhích...

Công Tôn muốn bắt hai nhóc con đi ngủ, Tiểu Lương Tử và Tiểu Tứ Tử vội vàng trốn sau lưng bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường.

Lâm Dạ Hỏa giúp hai đứa nhỏ đuổi Công Tôn, “Bỏ đi, tên nhóc Tiểu Lương Tử này đã sớm không cứu được nữa, quân nó có nghe hay không, Tiểu Tứ Tử có nghe được cũng sẽ không hư, sợ cái gì.”

Tất cả những người còn lại đều gật đầu.

Triệu Phổ kéo Công Tôn lại, để Hạ Nhất Hàng nói tiếp, “Sau đó?”

“Sau đó tên kia phát hiện Liệt Tâm Dương vẫn chưa chết, mới luống cuống phá cửa sổ bỏ chạy.” Hạ Nhất Hàng bắt đầu kể, “Tiếp đó lúc bọn thị vệ phát hiện ra Liệt Tâm Dương thì hắn vẫn còn đang ngồi khóc trong phòng đây.”

Mọi người than thở – Lão đầu này cũng thật là...

“Chờ đến khi tâm tình Liệt Tâm Dương bình phục lại... mới phát hiện hổng vết rồi.” Hạ Nhất Hàng bắt đầu kể, “Có một thứ đã bị mất.”

“Thứ gì?” Triển Chiêu hỏi, “Người kia ẩn náu bên cạnh Liệt Tâm Dương lâu như vậy, muốn hạ thủ giết hắn hẳn là rất dễ dàng... Nhưng đợi đến ngày khác mới động thủ nhất định là có mục đích gì đó đi?”

“Đúng vậy.” Hạ Nhất Hàng gật đầu một cái, “Hắn ăn trộm chìa khóa của Hỏa Luyện Cung, trước đó Liệt Tâm Dương vẫn luôn không nói cho hắn biết chìa khóa được cất giấu ở đâu nhưng ai ngờ sáng sớm ngày hôm đó lại nói cho hắn biết, kết quả buổi tối hắn liền hạ sát thủ.”

“Hỏa Luyện Cung...” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Là cung điện ở thành Bắc thành Hỏa Luyện trong Phong Tê Cốc sao?”

Triệu Phổ gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Lão đầu phong lưu, làm mất quốc bảo a... muốn chết sao.”

“Ta chưa từng đi qua thành Hỏa Luyện nhưng đã từng đi qua núi Phong Tê.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Vì đi xem Hỏa Luyện Cung sao?” Triệu Phổ hỏi, “Từ chỗ đó có thể nhìn thấy toàn cảnh Hỏa Luyện Cung, rất nhiều người mộ danh đến xem.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường thích xem kiến trúc các nơi, thời điểm hắn ở Ma cung, vì muốn thấy toàn cảnh rõ ràng của Ma Cung nên đặc biệt leo lên vách đá nghiêng cheo leo ở Ma Sơn, cái gọi là Phong quang vô hạn ở các ngọn núi cao và hiểm trở, bình thường những cảnh sắc tuyệt mỹ đều cần phải bỏ ra ngàn nan vạn hiểm mới có thể nhìn thấy được.

“Hỏa Luyện Cung và Trầm Tinh Điện ở Băng Nguyên Đảo Cực Bắc nơi ông ngoại ta sống đều cùng một

dạng, là Cổ tích mà cũng chính là Thần tích.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tương truyền rằng trên thế gian có Thập Đại Thần Điện, Hỏa Luyện Cung và Trầm Tinh Điện đều ở trong đó, mà trong mười tòa thần điện này, tòa nổi danh nhất... chúng ta hẳn đều không xa lạ gì.”

Mọi người nghe đến đó cũng cau mày.

Triển Chiêu hỏi, “Vạn Chú Cung?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Trong Hỏa Luyện Cung không phải cũng có mấy thứ quỷ dị gì đấy chứ?” Công Tôn hỏi.

Lâm Dạ Hỏa lắc đầu một cái, “Chuyện này thì không ai biết.”

“Núi Phong Tê là vị trí tốt nhất có thể quan sát toàn cảnh Hỏa Luyện Cung.” Bạch Ngọc Đường nói, “Lúc ấy ta leo lên đỉnh núi ngắm nhìn Hỏa Luyện Cung ở trong Phong Tê Cốc, nói thật là lúc nhìn thấy thì có một chút thất vọng.”

“Đích xác là không hùng vĩ như trong lời đồn đãi.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu, “Có rất nhiều người mộ danh vất vả leo lên núi Phong Tê nhưng sau khi nhìn thấy thì vô cùng thất vọng, một mặt là do phần lớn cung điện bị đóng lá rụng chồng chất che lại, mặt khác... vốn có mấy pho tượng rất đặc sắc trên mái vòm nhưng bởi vì gió thổi ngày phơi qua mấy trăm năm liền nên đã bị xói mòn thành từng cây cột tròn tròn, quy mô cũng không lớn... So với kiến trúc hoa lệ tinh xảo của Ma Cung hay Ánh Tuyết Cung thì nó còn kém hơn nhiều.”

“Cung điện kia rốt cuộc là dùng để làm gì?” Triển Chiêu tò mò, “Tại sao Liệt Tâm Dương lại có chìa khóa?”

“Chìa khóa của tòa cung điện kia là vật gia truyền trong bảo khố của Thành chủ thành Hỏa Luyện, đời đời đại đại thế hệ hoàng tộc thành Hỏa Luyện đều có nhiệm vụ bảo vệ tòa cung điện này, chìa khóa vốn được Hoàng đế từng đời truyền xuống. Sau khi mỗi một vị Thành chủ thành Hỏa Luyện chết đi, thì thế bọn họ sẽ được đưa vào an táng trong Hỏa Luyện Cung.” Triệu Phổ nói, “Hỏa Luyện Cung là nơi tương đối thần bí, niên đại kiến tạo của nó không ai biết được...”

Triệu Phổ vừa nói đến đây, chỉ thấy Tiểu Lương Tử đột nhiên giơ tay lên, “Đệ từng đi vào rồi.”

Tất cả mọi người sững sốt, soát một tiếng đều xoay mặt sang nhìn Tiểu Lương.

Hạ Nhất Hàng cũng đứng lên, “Cha ngươi và Liệt Tâm Dương giao tình không tệ, hẳn từng dẫn cha ngươi vào sao?”

Tiểu Lương Tử gật đầu, “Đúng vậy, nương đệ kể, Liệt lão đầu vừa nhìn thấy cha đệ thì bước chân cũng bất động, xuân tâm của cái ấy cũng nhộn nhạo... Ai nha.”

Tiểu Lương Tử nói còn chưa dứt lời, Lâm Dạ Hỏa ở một bên liền nhéo lỗ tai nhóc, “Ta đã nói Liêu Tiệp dạy con trai như vậy thì nó sớm muộn gì cũng gặp phải chuyện không may, người đứng là tên tiểu lưu manh mà!”

Tiểu Tứ Tử dẩu miệng đi qua xem tai Tiểu Lương Tử bị Lâm Dạ Hỏa nhéo, đau lòng giúp Tiểu Lương Tử xoa xoa.

Triệu Phổ đưa tay kéo đồ đệ qua hỏi, “Người vào rồi thấy bên trong có cái gì?”

“Địa cung a!” Tiểu Lương Tử nói, “Cung điện kia nhìn từ bên ngoài thì không có gì cả nhưng sau khi tiến vào đúng là hù chết người, bên trong quả núi Phong Tê đều bị đào ra trống rỗng, có biết không?”

“Lớn như vậy ư?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Chúng đệ ở trên mặt đất đợi một lát, mà ngay chỗ chính giữa mặt đất có một cái hố lớn như Bào mã trường(5), độ sâu của nó như cái giếng sâu không thấy đáy a! Không có cầu thang để đi xuống cũng không biết dùng biện pháp gì để có thể xuống đó!” Tiểu Lương Tử miêu tả sinh động như thật cho mọi người, nhóc cũng là tiểu quỷ đại mệnh, còn cầm giấy bút ra vẽ lại giải thích cho mọi người hiểu, “Cánh cửa kia phải lớn gấp đôi cửa núi vào thành của Lang Vương Bảo! Chìa khóa lớn bằng khoảng một bàn tay, thiết kế tinh xảo, nếu không cẩn thận chú ý có khi còn nhìn không ra lỗ khóa, quá trình mở cửa cũng rất hoành tráng. Tra chìa khóa vào ổ vặn nhẹ, nghe được tiếng lách cách vang lên từ trong ổ khóa, sau đó, cửa lớn kêu “Ầm” một tiếng rồi lù vào trong vách đá, trước mắt hiện ra hàng ngàn ngọn đèn lồng đá! Từ ngoài vào trong đều có, đếm không xuể.”

(5) Trường đua ngựa

“Đèn lồng đá ư?” Tiểu Tứ Tử kinh ngạc.

“Đúng vậy!” Tiểu Lương Tử gật đầu, “Cái cao cái thấp, nhìn cứ như được treo ở giữa không trung vậy, có điều nếu nhìn gần thì có thể thấy mỗi một đèn lồng đá đều có treo một dây thép màu đen...Ta tò mò đưa tay chọt một cái, ai ngờ được cái đó liền lung lay... ngay sau đó tất cả những đèn lồng khác cũng đều lắc lư, hơn nữa còn bắt đầu di chuyển.”

“Đèn lồng di động?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có phải vị trí di động không theo một quy tắc nào, có chỗ trầm xuống có chỗ lên cao, nhưng mà chúng lại không hề chạm vào nhau?”

“Đúng vậy!” Tiểu Lương Tử gật đầu.

Tất cả mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đó là Thê Đăng Trận trong truyền thuyết.” Bạch Ngọc Đường nói, “Địa cung này vốn không có cầu thang đi xuống, nếu muốn xuống dưới thì biện pháp duy nhất chính là nhảy theo những đèn lồng này, đèn lồng

chính là cơ quan, phải dựa theo phương pháp nhất định mà đi xuống, một khi đi nhầm thì tất cả đèn lồng đều sẽ đung đưa, người đang đứng trên đèn lồng hoặc sẽ ngã chết hoặc sẽ bị những vách tường giả xung quanh đè chết, đây là loại cơ quan nguy hiểm hơn cả cơ quan trận.”

“Nghe thật là đau đầu.” Triển Chiêu không nhịn được nói.

“Quả thật rất đau đầu!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, một bên hỏi Tiểu Lương Tử, “Lúc Liệt Tâm Dương và cha đệ nói chuyện với nhau, có nói đến Hỏa Luyện Cung này được dùng để làm gì không?”

Tiểu Lương Tử gãi gãi đầu, “Hắn trừ việc dặn dò chúng ta không được phép đi quá xa, đừng sờ lung tung, chỉ có thể xem ở phụ cận cửa cung một chút chứ cũng không nói gì nhiều... A, đúng rồi!”

Tiểu Lương Tử hình như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói, “Lão đầu rất nghiêm túc nói qua với cha đệ, sau khi bọn họ chết đi đều phải xuống cái giếng ấy của Hỏa Luyện Cung... Hắn còn hỏi cha đệ, có tin rằng một khi nhảy xuống sẽ thông thẳng đến Diêm Vương Điện luôn không?”

Mọi người nghe xong cũng nửa tin nửa ngờ, nói thẳng xuống Diêm Vương Điện ư?

Tiểu Lương Tử lại hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Trên tấm khiên của Túc Thanh ca không phải có đồ án mặt quỷ rất lớn sao?”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu một cái.

“Trên những đèn lồng đá kia cũng có loại đồ án đó.”

Lâm Dạ Hỏa khẽ cau mày, “Tấm khiên kia của Túc Thanh, tương truyền chính nắp đậy của lối đi thông xuống Địa ngục.”

Bạch Ngọc Đường cũng nói, “Hắn là giống với Thập Đại Thần Điện và Tứ Đại Thánh Địa trong truyền thuyết, đều chẳng phải là chỗ tốt đẹp gì mà là Tà địa.”

Triển Chiêu hỏi, “Thần Tinh Cung bên dưới Băng Nguyên Đảo cũng vậy phải không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ông ngoại ta cũng chưa từng đi qua Thần Tinh Cung, lối đi xuống đã bị phong kín, không ai có thể xuống được... Nhưng mà khi nhìn từ trên mặt băng xuống, nhất là khi nhìn xuyên qua những mảng băng trôi... Lúc khí trời tốt còn có thể thấy trong lớp băng là rất nhiều hình bóng to lớn của Nhân ngư.”

Triển Chiêu tò mò đứng lên, y còn chưa đi qua Băng Nguyên Đảo bao giờ... Thật là muốn đi!

“Hỏa Luyện Cung này và thành Hỏa Luyện là Thánh địa mà cũng là chính Cẩm địa, mất chìa khóa không phải là chuyện đùa, bất kể trong cung có cái gì đi nữa thì khẳng định là thứ cực kỳ nguy hiểm.” Hạ Nhất Hàng quơ quơ lá thư trong tay, nói, “Liệt Tâm Dương cũng may là còn có đạo đức, biết đi tìm Nguyên soái nhờ cứu mạng.”

Mọi người tiến tới nhìn, quả nhiên, ở cuối tin Liệt Tâm Dương viết một dòng lớn, “Vô cùng khẩn cấp, Nguyên soái cứu mạng!”

73. Chương 73: Long Giáp

Edit: Fin

Beta: Linh & Tử Sa

Từ những câu chữ trên lá thư của Liệt Tâm Dương, lại cộng thêm tình trạng hỗn loạn mà hắn gây ra, kể cả khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy qua hắn cũng có thể suy đoán ra đây là một lão đầu rất thú vị.

Mà Triệu Phổ là người hiểu rõ hắn, biết đẳng cấp tên kia cũng ngang ngửa Lâm Dạ Hỏa, đều là những người đặc sắc hiếm thấy.

Chuyện Liệt Tâm Dương thi thoảng lên cơn động kinh nghe nói cũng không phải ngày một ngày hai, chuyện giả chết này cũng từng làm không ít, nhưng chuyện đánh mất quốc bảo lần này quả thật rất nghiêm trọng... Mà vì sao lại phải đi cầu Triệu Phổ cứu mạng chứ? Dù sao cũng đã lỡ đánh mất chìa khóa mở cửa địa cung rồi, có cần khẩn cấp đến vậy không?

“Trong thư hắn có mô tả hình dáng của kẻ đánh cắp như thế nào không?” Triển Chiêu hỏi Hạ Nhất Hàng.

“Trong thư gửi có kèm thêm một bức họa.” Hạ Nhất Hàng lấy bức họa ra, mở ra cho mọi người cùng nhìn.

Trên bức họa là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi, dựa theo lời Lâm Dạ Hỏa thì vị này rất phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ yêu thích của lão đầu kia... Khôi ngô tuấn tú, thoạt nhìn cũng có chút khí khái anh hùng.

Trâu Lương nhìn Hỏa Phượng gật đầu một cái, ý là – Người thật sự không phù hợp với thẩm mỹ của người ta.

Hỏa Phượng bĩu môi một cái – Lão đầu không có kiến thức! Hừ!

“Ừm... Dáng vẻ đặc trưng cũng không quá rõ ràng.” Sau khi Triển Chiêu quan sát một chút, hỏi, “Có đặc điểm nào rõ ràng hơn một chút không? Ví dụ như nốt ruồi trên mặt chẳng hạn?”

Hạ Nhất Hàng khẽ mỉm cười, để bức họa qua một bên, “Lão đầu nói, trên cánh tay trái bảo bối nhà hắn có một vết sẹo nhỏ hình tròn, nghe nói là vì khi còn bé từng bị bỏng.”

“Vết sẹo...” Mọi người cau mày suy nghĩ một chút.

“Bên cánh tay trái?” Âu Dương sờ cằm, “Đó không phải là vị trí hình xăm Ác Đế mà đám người Ác Đế Thành cùng nhất trí xăm lên đấy chứ?”

“Tiểu tử kia là người Ác Đế Thành?” Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Thế quái nào mà chuyện xấu gì cũng đều liên quan đến bọn họ hết vậy?”

“Giả sử tính đến trường hợp xấu nhất, nếu như bọn họ là người Ác Đế Thành... Vậy muốn có chìa khóa của Hỏa Luyện Cung để làm gì?”

“Chìa khóa chỉ có một cái thôi sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chỉ có một cái.” Hạ Nhất Hàng gật đầu, “Có điều động tĩnh khi mở cửa rất lớn, trước mắt thì vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy có người tiến vào Phong Tê Cốc, lão đầu đã phái người phong tỏa toàn bộ Phong Tê Cốc lại rồi, giả chết cũng là vì muốn tương kế tựu kế...”

“Hay là lại phái người đi dự đám tang?” Triệu Phổ bĩu môi, “Mấy bộ tộc Tây Vực này cũng bận rộn ghê, mới về đây chưa được mấy tháng đã phải đi dự hai cái đám tang rồi, đã vậy lại toàn là giả.”

“Bao giờ đi? Ta nhân tiện cũng phải trở về Ma Quỷ Thành một chuyến.” Lâm Dạ Hỏa vui mừng phấn khởi chuẩn bị đi thu dọn hành lý.

“Đi Lang Vương Bảo chơi không?” Tiểu Lương Tử cũng muốn đi chuẩn bị hành lý, “Quay về nhìn muội ta một chút đi!”

Tiểu Tứ Tử vui vẻ vỗ tay, chạy đi cùng Tiểu Lương Tử.

Công Tôn trải tờ đơn ra nhìn, định bụng đi xem thử ở thành Hỏa Luyện có được liệu trân quý gì có thể mua không.

Tất cả mọi người nhìn Triệu Phổ, như đang hỏi – Vậy thì ai đi?

Triệu Phổ cười khỏ nhìn Hạ Nhất Hàng – Mụ! Ta có thể đi được không?

Hạ Nhất Hàng cũng hết nói nổi, buông tay, “Đường đi tới thành Hỏa Luyện dù sao cũng phải ngang qua Ma Quỷ Thành và Lang Vương Bảo, tương đương với việc ở địa bàn người bên mình, hắn sẽ không có nguy hiểm gì.”

Ánh mắt Triệu Phổ cũng sáng rực – Vậy là ta được đi sao?!

Hạ Nhất Hàng thở dài, “Vậy ta tiếp tục giữ nhà.” Vừa nói vừa chỉ Âu Dương Thiếu Chính cùng Long Kiều Quảng một cái, “Hai người cũng ở lại giữ nhà với ta!”

Âu Dương cùng Long Kiều Quảng bĩu môi một cái, “Hứ... Chẳng có gì thú vị!”

Trâu Lương và Triệu Phổ vô cùng vui vẻ chạy đi thu xếp hành lý.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Hạ Nhất Hàng – Quả nhiên toàn bộ chuyện trong nhà đều do hắn định đoạt, Triệu Phổ chỉ phụ trách đánh giặc thôi.

Lúc tối muộn, mọi người đều đã chuẩn bị sắp xếp xong rồi.

Trước cửa thành Bắc Hắc Phong Thành, ba ngàn kỵ binh hắc y hắc mã tinh anh đều chỉnh trang chờ xuất phát.

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dắt ngựa tới, chỉ thấy giữa ba ngàn kỵ binh này và những kỵ binh khác dường như có sự khác biệt, phù hiệu trên tay áo bọn họ không có bất kỳ dấu hiệu gì chứng tỏ họ thuộc về doanh trại nào đó, đặc điểm duy nhất chính là thuần một thân đen, từ áo, đai lưng, kiên giáp⁽⁶⁾, tỳ giáp⁽⁷⁾ cho đến giày, đều có hoa văn long lân màu xanh đen.

(6) Giáp vai

(7) Giáp tay

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua, hỏi Triệu Phổ, “Đây chính là Long Giáp quân trong truyền thuyết sao?”

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, hướng về phía đội ngũ đằng trước kêu một tiếng, “Thanh Lân.”

Ở phía trước đội kỵ binh, một tướng quân mặc hắc y hắc giáp, cưỡi một con chiến mã màu đen quay đầu lại.

Hắn vừa quay đầu lại, tất cả mọi người đều nhướng mày... Vị này chỉ nhìn nửa gương mặt thôi cũng đã đủ dọa người rồi, trên nửa mặt bên trái của hắn có một mảng da màu xanh, nhìn từ xa thì mảng da màu xanh

ấy trông cũng không khác gì một lớp vảy lấm.

Người nọ xuống ngựa, đi tới trước mặt mọi người.

Hắn là một người trẻ tuổi chỉ khoảng chừng hai mươi, nhìn diện mạo cũng không giống người Trung Nguyên, sắc mặt tái nhợt, đồng tử đen nhánh, trên làn da trắng xám loang lổ các vết sẹo như những mảnh long giáp(8), có chút dọa người.

(8) Vảy rồng

Cho dù không quen biết, nhưng chỉ nhìn diện mạo thôi cũng có thể đoán được vị này là ai, chính là một trong Thập đại danh tướng đại danh鼎鼎 của Triệu gia quân, Long Giáp Tướng quân Thanh Lâm.

Thập đại phó tướng Triệu gia quân, trong đó có tám người chia ra thuộc về bốn nhánh quân lớn, Hạ Nhất Hàng, Trâu Lương, Long Kiều Quảng, Âu Dương Thiếu Chính, dưới tay mỗi người đều có hai thủ hạ, còn dư lại hai người... Mà hai người này, là trực thuộc Triệu Phổ.

Thanh Lâm chính là một trong hai vị phó tướng trực thuộc của Triệu Phổ, binh mã của hắn chỉ có hai vạn người, tất cả đều là kỵ binh, gọi chung là Long Giáp quân, là đội binh mã có chiến công rất lớn trong chiến đấu.

Muốn gia nhập vào Long Giáp quân thì điều kiện duy nhất chính là công phu phải giỏi! Nơi này tập trung một phần binh lính có sức chiến đấu mạnh nhất trong Triệu gia quân, hơn nữa, bọn họ còn có một đặc điểm... Phần lớn đều giống với Triệu Phổ, là hỗn huyết.

Trước đây bọn Triệu Chiêu đều đã gặp qua Thập đại phó tướng của Triệu gia quân, phần lớn đều có quen biết, có mấy người đã cùng lăn lộn thành thân quen, nhưng cũng có mấy người vì có ít cơ hội gặp mặt cho nên không mấy quen thuộc.

Thanh Lâm chính là một vị thuộc loại mọi người không quá quen biết.

Vị tiểu ca này danh tiếng cực lớn, Long Giáp quân là binh mã mà lúc xuất chinh Triệu Phổ nhất định phải mang theo bên người, di chuyển linh hoạt, sức chiến đấu mạnh mẽ.

Cũng đừng nhìn dáng vẻ Thanh Lâm có chút dọa người mà lầm, ấn tượng duy nhất mà vị Tướng quân này cho đám người Khai Phong chính là – Ngoan ngoãn!

Thanh Lâm cực kỳ nghe lời Triệu Phổ, gần như là nghe lệnh làm việc, bình thường hắn vốn không nói nhiều, người cũng rất dễ ở chung, thông minh lại chừng mực, không nông nổi phô trương.

Khi gặp Thanh Lâm lần đầu tiên, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái không biết vết sẹo trên người hắn

là do thể nào tạo thành.

Tiểu Tứ Tử từng hỏi qua Công Tôn, hẳn bởi vì bị thương nên bệnh, hay là do trời sinh đây?

Công Tôn nói, trước kia Thanh Lâm hẳn là đã từng bị thương rất nặng, có thể là xương toàn thân đều đứt đoạn, nhưng có thần y đã dùng cỏ thanh lân chữa trị cho hẳn.

Cỏ thanh lân là loại thảo dược trị liệu hết sức hiếm thấy có thể chữa trị những tổn thương gân cốt vô cùng hiệu quả, thuốc này so với hoàng kim còn quý hơn, cực kỳ hiếm hoi. Hơn nữa bản thân cỏ thanh lân vốn chứa kịch độc, người thường chỉ cần đụng vào sẽ tử vong. Chỉ có lang trung y thuật cao minh mới có thể dùng những loại thảo dược khác để trung hòa độc tính của loại dược này... Nhưng vẫn không ai có khả năng chế tạo đến mức hoàn toàn vô hại được, cho nên thời điểm thoa ở ngoài da sẽ làm tổn thương một phần da.

Triệu Phổ nói, khi còn bé Thanh Lâm từng bị người ta ném xuống từ trên vách đá, xương cốt toàn thân đều gãy hết, nhưng may nhờ có một vị lão thần y đi ngang qua nhặt được, lão nhân kia dùng cỏ thanh lân đắp lên toàn bộ xương cốt của hẳn. Thanh Lâm nhân họa đắc phúc, sau khi chữa khỏi thì có được hai chỗ khác người.

Không cần Triệu Phổ nói tỉ mỉ, Công Tôn cũng đã tự mình đoán được, Thanh Lâm có hai chỗ khác hẳn với người thường, một, hẳn Bách độc bất xâm. Hai, Cương cân thiết cốt(9)!

(9) Xương cứng như thép

Đúng vậy, sau khi thương thế của Thanh Lâm lành hẳn, tất cả các loại độc tố đều không có ảnh hưởng gì đến hẳn nữa. Mà xương cốt lại tốt hơn, cứng hơn xương người bình thường gấp mấy lần. Lão nhân kia còn giới thiệu một người bạn của mình dạy võ công cho hẳn.

Nhắc tới cũng rất trùng hợp, đám người Triển Chiêu đều biết sư phụ Thanh Lâm, là lão cao tăng Thiếu Lâm, thủy tổ Thiết Cốt Công, Vô Lễ Thiền sư, bị người giang hồ gọi đùa là hòa thượng ăn mày.

Vô Lễ Thiền sư chẳng qua chỉ là tước hiệu, lão nhân hữu lễ lại đối nhân xử thế tốt, một thân Thiết Cốt Công cứng rắn bá đạo, nhưng thường ngày lại ăn mặc như tên khát cái, lời thôi lếch thếch lại điên điên khùng khùng.

Sở dĩ lúc còn nhỏ tuổi Thanh Lâm đã bị người ta bỏ lại trên vách núi, nguyên nhân chỉ bởi vì hẳn là hỗn huyết.

Năm đó toàn bộ hỗn huyết vùng Tây Bắc đều bị các bộ tộc coi là không sạch sẽ, hơn nữa còn mang đến tai họa dị chủng, bọn họ không được bất kỳ bộ tộc nào chứa chấp, lại bị Hán tộc phòng bị, bình thường không có nhà để về phải lưu lạc ở nơi hoang dã.

Sau khi Triệu Phổ chứng quân Hắc Phong Thành, có đặc biệt mở ra một quân doanh, chuyên thu dưỡng

những đứa trẻ hồn huyết không có nhà để về.

Bởi vì chính bản thân Triệu Phổ cũng là hồn huyết, hắn ghét nhất những tập tục tổn thương hồn huyết kia, đặc biệt là khi dễ trẻ con hồn huyết, đó chính là phạm vào tối kỵ của Cửu vương gia. Lâu ngày, từ Hắc Phong Thành, thậm chí đến cả toàn bộ Tây Vực cũng dần dần bắt đầu tiếp nhận hồn huyết, bây giờ đã có rất ít người nói về vấn đề hồn huyết này.

Thanh Lâm và Triệu Phổ quen nhau từ sớm, quá trình quen biết cũng khá thú vị... Khi còn bé hắn từng theo Vô Lễ Thiên sư đi hóa duyên, đúng lúc gặp được Triệu Phổ và Âu Dương Thiếu Chính đang rảnh rỗi đi dạo Hắc Phong Thành.

Nhìn Thanh Lâm mặc quần áo lam lũ tả tơi, Triệu Phổ liền đoạt hắn vào quân doanh từ tay Đại hòa thượng, bảo hắn dừng đi theo hòa thượng ăn mày kia xin cơm nữa, đến quân doanh lẫn lộn với lão tử, lão tử sẽ bảo bọc người.

Thanh Lâm theo đến quân doanh rồi mới phát hiện khắp nơi đây đều là người hồn huyết giống mình, liền hỏi Triệu Phổ, tại sao lại làm như vậy.

Năm đó Triệu Phổ vẫn còn trẻ, vung ống tay áo lên nói một câu, “Tây Vực quá loạn, cần phải đề ra một quy củ mới.”

“Quy củ gì?”

“Không được khi dễ người khác! Cũng không được để bị khi dễ!”

Cứ như vậy, từ đó về sau Thanh Lâm thật tâm thật lòng theo sát Triệu Phổ cùng lẫn lộn... Hắn từ một tiểu hồn tử bị vứt bỏ, lẫn lộn thành danh tướng danh chấn thiên hạ.

Trước kia, từng có một khoảng thời gian Thanh Lâm làm thị vệ của Triệu Phổ, trong khoảng thời gian đó, từ việc nhìn Triệu Phổ bài binh bố trận, hắn học được cách đánh giặc.

Dựa theo lời nói của rất nhiều địch nhân thì thể này, Thanh Lâm là một trong những tướng lĩnh khó đối phó nhất trong Triệu gia quân, bởi vì hắn quá tuân phục Triệu Phổ, nói đơn giản thì hắn chính là “Quân cờ” trong tay Triệu Phổ, chỉ cần Triệu Phổ phân phó, hắn sẽ hoàn thành cả mười trên mười điều mà Triệu Phổ giao cho, khi Triệu Phổ không phân phó, hắn sẽ đặt mình vào vị trí của Triệu Phổ mà tự suy nghĩ.

Người này vừa trung thành lại dũng cảm, là một trong số ít “Người thành thật” trong tất cả danh tướng của Triệu Gia quân, hết sức đáng tin.

Tính tình Triển Chiêu như vậy, vô cùng phù hợp với Thanh Lâm, cùng tán gẫu hai ba câu đã thấy rất ăn ý.

Bạch Ngọc Đường cũng rất hợp với hắn.

Lâm Dạ Hỏa lại thường xuyên vừa đập Trâu Lương vừa chỉ Thanh Lâm nói, “Người đó, giá mà có được một nửa tính nghe lời của hắn...”

Chỉ là hắn còn chưa nói xong, Trâu Lương đã phản bác lại ngay, “Người ngược lại có cả mười phần tính cách kia của hắn!”

Lúc hai người câu véo lẫn nhau, Thanh Lâm còn đi khuyên can.

Triệu Phổ vốn chỉ muốn mang trang bị gọn nhẹ, nhưng vừa ra đến trước cửa, Hạ Nhất Hàng đã nhắc nhở hắn phải mang Thanh Lâm theo.

Triệu Phổ nhìn Hạ Nhất Hàng một chút, “Người cảm thấy sẽ có chuyện gì xảy ra sao?”

Hạ Nhất Hàng nói, “Địa hình Phong Tê Cốc là chỗ rất thích hợp để đánh giặc, chỗ kia muốn đánh thắng thì chỉ có thể dựa vào địa thế, nếu bàn về người có thể lợi dụng địa thế tốt nhất trong thiên hạ để đánh giặc, cũng chỉ có người.”

Triệu Phổ híp mắt, quả nhiên nguyên do lão Hạ yên tâm để hắn đi không chỉ đơn giản như vậy, là sợ vạn nhất là có đánh nhau! Nếu bàn về địa hình chiến đấu, đều phải cần chiến dịch ngắn gọn điều luyện, cần binh mã tuyệt đối tuân theo chỉ huy, hơn nữa còn phải linh hoạt cơ động, Thanh Lâm quả là thích hợp nhất.

Thanh Lâm quay lại nói với Triệu Phổ, tất cả binh mã đều đã tập kết xong.

Triển Chiêu đặt Tiểu Tứ Tử vào trong túi tơ tằm, treo lên ngực.

Triệu Phổ kéo Công Tôn có chút không được tự nhiên lên lưng Hắc Kiêu.

Tiểu Lương Tử leo lên lưng Ngai Ngai, ngồi đằng sau Lâm Dạ Hỏa nín lấy đai lưng hắn.

Triệu Phổ ra lệnh một tiếng, “Rời thành!”

Ngay sau đó, cửa thành rộng mở, Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa đi đầu, đám người Triệu Phổ Triển Chiêu đi ở giữa, Thanh Lâm mang theo ba ngàn kỵ binh đi sau cùng... Toàn mã đội cùng xông vào rừng Hắc Phong, nương theo bảy sói chạy băng băng về phía trước, thẳng tiến đến trạm thứ nhất, Lang Vương Bảo!.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-phong-thanh-chien-ky>